

Giới thiệu Yêu - Loan

Editor: Hàn

Thể loại: Thanh mai trúc mã, ngược luyến tình thâm, 18+

Poster: Lã Hải Ly

Nhiệm vụ của Lâm Mộ Mai tương đương với công lược Vụ Liên Thành. Cô phải tiếp cận anh, làm anh ta yêu cô, yêu đến mức sâu nặng, không thể nào thiếu được cô.

Với Lâm Mộ Mai, yêu giống như là hận, tựa một loài vi rút, là thân bất do kỷ, là triền miên đến chết.

Còn với Vụ Liên Thành, yêu là cái nhìn tình cờ, dần mãi thành thói quen, rồi cuối cùng luân hãm, là phá thành nhổ trại.

Lời người dịch:

Câu chuyện thanh xuân của họ bắt đầu từ xứ sở sương mù Anh quốc lãng mạn u buồn, tình yêu chớm nở từ Argentina đầy nắng. Lần đầu nếm trái cấm tại Sicily biển xanh nắng ấm, rồi dây dưa dai dẳng theo những cơn mưa rào rích của Luân Đôn. Bùng cháy triền miên tại Bắc Kinh cổ kính, cuối cùng đơm hoa kết trái tại Brazil phong tình.

Nói đến đây thì các bạn cũng thấy được bối cảnh trải khắp của câu chuyện siêu lãng mạn này rồi nhì. Tuy nam chính không phải kiểu hoàn mỹ như bao tác giả khác vẽ lên, thậm chí còn rất ích kỷ; Còn nữ chính do từ bé đã được dạy lệch lạc nên suy nghĩ cũng rất khác người thường. Nhưng tất cả khuyết điểm của họ sẽ được khắc phục theo từng pha ngược vô cùng éo le. Xin đừng thóa mạ hai bạn ấy, đây là điều bất cứ người trẻ tuổi xóc nổi nào cũng phải trải qua để trở thành một người chính chắn, hoàn hảo và biết đảm đương hơn.

Nếu các bạn tin vào tở, tin vào văn phong hoa mỹ của tác giả, chịu được những pha ngược đau tim, thì hãy cứ nhảy đi không cần suy nghĩ. Còn nếu bạn chỉ thích những gì êm đềm, nhẹ nhàng, là "BẠN ĐỌC KHÓ TÍNH VÀ THANH NIÊN NGHIÊM TÚC" thì đây không phải là sự lựa chọn thích hợp cho bạn, cứ bước đi và đừng nghĩ suy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Yêu là phá thành nhổ trại

Ở phía Bắc London có một ngôi chùa cổ ban đầu do người Ấn Độ xây dựng, khách hành hương tới đây đa phần là người Hoa và người Ấn. Nam nữ thanh niên thì đến cầu duyên, ai có người thân đi xa thì đến cầu an, ai có anh chị em ly tán thì đến cầu được sum họp; người rời quê cha đất tổ thì đến xin người ở cổ hương được khỏe mạnh, người mẹ thì đến xin cho con cái mình không ốm đau bệnh tật, vợ chồng tân hôn thì đến xin sớm sinh quý tử, bà bầu thì xin mẹ tròn con vuông.

Cứ mỗi tuần hai mẹ con Mộ Mai lại đến ngôi chùa này một lần, cô bé Mộ Mai từng hỏi mẹ Xuân “Vì sao phải đến chùa này hả mẹ, mẹ là người theo đạo Cơ Đốc kia mà?” Dù ai cũng bảo việc này là chuyện nước sông không phạm nước giếng, nhưng Mộ Mai không hiểu câu thành ngữ ấy có nghĩa gì. Hỏi bạn cùng lứa thì chúng không trả lời được, còn bà chủ nhà thì bảo nó giống như mối quan hệ giữa người thợ rèn và thợ đóng giày vậy, hai bên đều là thợ thủ công nhưng tính chất công việc không giống nhau. Còn đáp án của mẹ Xuân là “họ đến đây để đợi người cần gặp”.

Mẹ con họ vừa đến chùa thì phía sau xuất hiện hai chiếc xe hơi màu đen sang trọng. Người thiếu phụ bước ra khỏi hàng ghế sau, đi bên cạnh bà ấy là mấy người đàn ông mặc đồ đen hết sức cường tráng. Bọn họ ngăn những người đến đây cúng bái ở cửa, trong đó có cả mẹ con Mộ Mai để thiếu phụ kia đi vào.

Người thiếu phụ bụng to vượt mặt, trán lấm tấm mồ hôi được một người phụ nữ trung niên mặc áo sẫm màu, thành kính bái lạy đức Phật hiện hậu được mạ vàng. Tiết trời đầu xuân tại London không khí ẩm ướt và lạnh lẽo, người thiếu phụ chỉ mặc một chiếc áo len tối màu, bên trong là chiếc váy dài rộng, chiếc áo lông chồn được vắt trên khuỷu tay của gã tài xế trung niên đứng bên cạnh. Bà ấy cũng bái khoảng nửa giờ, cung kính nhận lấy phật châu từ tay trụ trì rồi được trụ trì tiễn ra đến tận cửa.

Lúc này Mộ Mai đứng cách đó không xa, tay cô đang bị mẹ Xuân siết rất chặt, cô ngẩng đầu chỉ có thể nhìn chiếc cằm của mẹ Xuân bạnh ra, cho thấy lúc này mẹ đang tức giận. Mộ Mai cắn môi không dám nói cho mẹ Xuân biết mình đau. lát sau, mẹ Xuân thả tay cô ra, ngồi xổm xuống kề sát vào người Mộ Mai, chỉ vào thiếu phụ bụng to kia: "Mộ Mai, con nhìn thấy người đó không?"

Mộ Mai gật đầu. Từ góc độ của cô bé chỉ thấy được cái bụng to tròn của người thiếu phụ, phía sau là bồn hoa đường độ nở rộ có trắng có đỏ, có tím có hồng vô cùng xinh đẹp.

Giọng mẹ Xuân vẫn vang lên bên tai: "Mộ Mai, bắt đầu từ bây giờ con hãy ghi nhớ lời mẹ Xuân nói. Con phải nhớ rõ người đàn bà kia, có một ngày mẹ

Xuân muốn con phải làm cho gương mặt ấy trở nên đau khổ tột độ."

Mộ Mai vẫn vô thức gật đầu, cô bé đang nghĩ không biết mấy bông hoa kia có tên là gì ấy nhỉ? Chắc chắn tên của loài hoa ấy phải đẹp lắm đây.

"Mộ Mai, cách gây cho người đàn bà kia đau khổ chính là đứa bé trong bụng của ả. Mười ngày sau nó sẽ đến với thế giới này, mẹ Xuân nhất định sẽ cầu xin cho nó được bình an chào đời. Mộ Mai, sau này các con sẽ lớn lên, chờ đến ngày con trưởng thành, nếu người đàn bà kia sinh ra một bé trai thì con hãy nhớ phải khiến nó yêu con, rồi từ đó hóa tình yêu thành độc dược, để nó sống không bằng chết. Còn nếu người đàn bà kia sinh ra con gái, thì con nhất định phải cướp mất người yêu của nó vào thời điểm nó yêu đối phương nhất, khiến nó đau đớn khôn cùng."

Mộ Mai vẫn đang nghĩ vẩn vơ, nếu bên bồn hoa đó có bướm vờn quanh thì sẽ đẹp hơn nhiều.

"Mộ Mai, con có nghe mẹ nói gì không?"

Bên tai truyền đến tiếng nói cao vút của mẹ Xuân, cô bé bối rối dời mắt khỏi bồn hoa kia: "Con có ạ, mẹ Xuân." Rồi cúi thấp đầu.

"Vậy con có nghe theo lời mẹ Xuân nói không?" Tiếng nói lạnh lạnh vẫn còn quanh quẩn bên tai.

"Con sẽ nghe lời mẹ Xuân bảo." Mộ Mai dè dặt đáp lời.

"Lớn tiếng một chút."

"Con sẽ nghe lời mẹ Xuân bảo ạ."

Mộ Mai trả lời vang vang. Sơ Tổng ở cô nhi viện rất thương cô bé, bà dặn Mộ Mai phải ngoan ngoãn mới được người ta thích, mới không bị đuổi đi.

Con sẽ nghe lời mẹ Xuân bảo! Đây chính là ma ám đeo bám suốt những năm tháng trưởng thành của cô bé. Rất lâu rất lâu sau, Mộ Mai luôn bị tiếng đáp lời đồng dạng của mình làm choáng tỉnh. Nhiều năm sau nữa, trong những đêm tối mù mịt, cô luôn nhớ đến hình dáng của những bông hoa kia và giọng nói non nớt, u mê của mình thời khắc ấy.

Cứ thế, vào năm Mộ Mai bốn tuổi, sự thù hận mang dáng điệu buồn cười và không thể tưởng tượng nổi đã vào trú chân trong cuộc sống của cô như thế. Rồi một ngày cô sẽ lớn lên, cô sẽ khiến người thiếu phụ xinh đẹp kia đau khổ tột cùng thông qua đứa con của bà ấy. Nếu đứa bé kia là nam, cô sẽ khiến cậu ta yêu cô, nếu đứa bé kia là nữ, cô sẽ cướp đi người yêu của cô gái ấy. Nghe thật là điên cuồng.

Năm Mộ Mai tám tuổi, mẹ Xuân cho cô một tấm ảnh, đứa bé trai trong ảnh trắng trẻo, còn đẹp hơn cả những đứa bé được mệnh danh là thiên sứ: "Nó tên là Vu Liên Thành, trước mắt con chỉ cần biết tên nó là được, còn lại cứ để sau này mẹ sẽ từ từ nói cho con biết." Mẹ Xuân chỉ vào ảnh, ung dung giới thiệu.

Trong đám trẻ chơi chung chỉ có Mộ Mai là bé nhất, có một hôm cô bé nghe Judy bảo thỉnh thoảng có mấy nhà giàu có nào đó sống ở London sẽ đến chùa phát quả từ thiện. Judy còn nói hôm nay người đến chùa phát quả là gia đình của Vu tước gia. Qua lời giới thiệu sơ sài của Judy, Mộ Mai biết Vu tước gia thật ra là người Trung Quốc, ngày xưa từng là ty phú Hong Kong di dân đến Anh, nghe nói nhà đó có rất nhiều mỏ dầu ở Trung Đông và còn kinh doanh lĩnh vực liên quan đến châu báu nữa. Tóm lại là giàu đến mức khiến người ta thêm ngưỡng mộ. Bởi vì hằng năm ông ấy đóng góp rất nhiều tiền cho chính phủ Anh nên chỉ trong mười năm đến Anh, hoàng thất đã ban cho ông ấy danh hiệu tước gia vinh dự này.

Judy còn bảo hôm nay là sinh nhật bốn tuổi của Vu thiếu gia, từ tối qua đã có vài chiếc xe vận tải chở những món quà xinh đẹp đến chùa rồi. Người đến chùa rất đông, chủ yếu đều là trẻ con và người già lụm khụm. Mấy hòa thượng giữ gìn trật tự cho chùa chia họ thành hai hàng ngay ngắn chờ nhận quả. Mộ Mai đứng xếp vào hàng của trẻ con, nhìn chúng vui mừng hơn hờ ôm lấy món quà tinh xảo bước ngang qua mình. Đến lượt Mộ Mai, cô không nhìn vào mấy món quà kia như những đứa trẻ khác, mà là chuyển ánh mắt sang người thiếu phụ dưới ô. Bà ấy vẫn đẹp như ngày nào, có điều là da trắng bệch trông không hề khỏe mạnh. Ngồi bên cạnh bà là đứa bé trai nho nhỏ, cậu bé đẹp rạng ngời hệt như những đóa hoa Mộ Mai từng thấy, khiến cô ngẩn nhìn ngây dại.

Cậu mặc chiếc áo sơ-mi kiểu hoàng tử hay mặc trong dịp xuất hiện trước công chúng, chiếc áo màu xanh lam, cổ áo thắt nơ. Đó là Vu Liên Thành mà mẹ Xuân đã dặn cô nhất định phải nhớ kỹ kia.

"Này cô bé..." Một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên. "Cháu là người Châu Á à? Nhật, Hàn hay Trung Quốc?"

Mộ Mai sùng sốt, nhanh chóng cúi gằm đầu, khe khẽ trả lời: "Cháu đến từ Trung Quốc ạ."

Sơ Tổng đã nói cho Mộ Mai biết cô bé là người Thượng Hải, bị bỏ rơi từ lúc bốn ngày tuổi trong khoa phụ sản mà không có ai nhận nuôi, đến cuối cùng phải đưa đến cô nhi viện. Sau đó lúc ba tuổi thì mẹ Xuân đến nhận nuôi cô rồi đưa đến Anh.

"Ồ... là người Trung Quốc à." Giọng nữ kia trở nên thân thiết rõ rệt, đó là người phụ nữ trung niên phát quả từ thiện mang khuôn mặt phương Đông.

"Chị Như, bảo cô bé đến đây." Giọng nói dưới ô truyền đến.

Mộ Mai được người phụ nữ tên Như kia dẫn đến dưới chiếc ô to, một đôi tay trắng nõn cầm lấy tay cô bé. Mộ Mai ngẩng đầu nhìn vào người đang nói chuyện. Gương mặt kia thấp thoáng nét cười, đó chính là gương mặt mà mẹ Xuân đã bảo có một ngày cô sẽ khiến nó trở nên đau khổ tột cùng.

"Đúng là cô bé người Trung Quốc đây mà!" Bà ấy quay đầu cười với người phụ nữ trung niên kia, lần này bà nói tiếng Trung, "Trông cô bé đáng yêu

quá." Sau đó kể đến gần Mộ Mai, hỏi cô bằng tiếng Trung, "Cô bé, con biết nói tiếng Trung không?"

"Dạ có thưa phu nhân." Mộ Mai ngoan ngoãn đáp.

Hôm ấy, cô được nhận những hai phần quà khiến đám bạn hâm mộ. Đó là thanh sô-cô-la ngọt lịm, chính là thứ trong truyện cổ tích mà mẹ phụ thủy ở tít trong rừng sâu hay lừa mấy đứa trẻ lương thiện để ăn thịt.

Về phần lần đầu gặp mặt Vu Luân Thành, Mộ Mai cảm thấy cậu bé ấy lúc mắng chửi người ta cũng đầy khí phách. Ngày đó, cậu nhìn chăm chăm vào đôi giày da lấm lem bùn đất của Mộ Mai, sau đó bảo "Đồ ăn xin dơ bẩn."

Tuy vẫn còn rất nhỏ tuổi, nhưng giọng nói non nớt đã đặc sệt khẩu âm Oxford cao quý hết như chiếc áo sơ mi trên người cậu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2

Vào năm Mộ Mai mười tuổi, mẹ Xuân đưa cô rời khỏi khu người Hoa dọn đến khu dân cư phía Đông London thuộc tầng lớp trung lưu. Năm ấy, mẹ Xuân mời một gia sư rất giỏi cho cô, không chỉ dạy cô học mà còn dạy cô vài kỹ năng giao tiếp. Ví dụ như bình thường mọi người sẽ thích nghe mấy câu nói uyển chuyển hơn, bởi vì phía sau nó là sự tôn trọng âm thầm. Do đó mọi người sẽ cảm nhận được giá trị của mình thông qua cách thức hồi đáp.

Năm mười một tuổi, Mộ Mai là học sinh được các thầy cô trong trường yêu mến nhất, và còn là người bạn thật thà đáng yêu trong mắt bạn bè. Rất nhiều giáo viên không tiếc lời khen ngợi cô, bạn học cũng không mấy may do dự sẽ chia tâm sự cùng cô.

Năm mười hai tuổi, mẹ Xuân đưa Mộ Mai đến một trung tâm dịch vụ y tế, đây là một tổ chức công ích, chuyên giúp đỡ khám chữa bệnh cho thiếu nữ vị thành niên. Mấy thiếu nữ kia đều được gọi chung là mai dâm vị thành niên. Thời thơ ấu họ đều từng sống ở cô nhi viện hoặc trong gia đình nghèo khó, sau đó vì đủ mọi nguyên nhân mới đi bán dâm. Phần lớn họ thường ở mấy quán trọ nhỏ xập xệ, đáng hổ thẹn của mình trong căn phòng ẩm mốc, rồi cuối cùng trở nên khô héo trong tuổi xuân tươi đẹp vì bị lạm dụng tình dục, vì ung thư tử cung, vì căn bệnh AIDS thế kỷ...

"Cô bé này cùng tuổi với con, cũng đến từ Trung Quốc." Mẹ Xuân chỉ vào một cô gái gầy gò, "Năm ngoái, cô ta được chẩn đoán mắc bệnh AIDS, nghe nói căn bệnh AIDS kia đã được đánh đổi bằng mười đô-la. Gã Mỹ già đưa cho cô bé mười đô, làm xong rồi ngheh ngang bỏ đi..."

"Đừng nói nữa mẹ Xuân..." Mộ Mai khe khẽ ngắt lời, không ai biết cô đang rùng mình, nổi gai ốc dưới lớp quần áo vải vóc cao cấp vì ánh mắt trống rỗng của cô bé Trung Quốc bằng tuổi với cô. Như thể đôi mắt của cô ấy không còn thấy được gì trên thế giới này nữa, không biết được hoa nở đẹp ra sao, không cảm nhận được ánh nắng mùa hè soi lên da thịt mình ấm áp thế nào, không ngửi được mùi nồng đượm của hương rượu lâu năm...

Mười đồng đô kia chỉ bằng tiền tiếp cho phục vụ trong nhà hàng thôi, có khi khách còn cảm thấy mười đô tiền tiếp là quá keo kiệt nữa kìa.

Rời khỏi trung tâm dịch vụ y tế, Mộ Mai theo mẹ Xuân lên chiếc xe buýt đỏ hai tầng. Mẹ con họ ngồi tầng trên cùng, hơn nửa số người trên tầng này đều là khách du lịch, họ đưa máy ảnh nhờ bạn bè chụp hộ, không quên dặn dò phải canh hết cả cảnh phố phường London hào nhoáng vào ống kính. Xe buýt đỏ hai tầng của London rất nổi tiếng trên thế giới, đa số du khách đến đây đều phải đi thử một lần.

Mộ Mai ngồi với mẹ Xuân ở hàng cuối cùng, lắng nghe tiếng cười vui vẻ của nhóm khách du lịch và nhìn tổ chức công ích bên đường xa dần. Khoảnh khắc ấy thế giới như chỉ tồn tại hai màu sắc, một bên sáng ngời, một bên xám xịt.

"Mộ Mai, con biết hôm nay mẹ Xuân dẫn con đến đây để làm gì không?" Mẹ Xuân nhìn cô, vẻ mặt ôn hòa như bác gái nhà bên.

"Biết ạ!" Mộ Mai mân mê vạt váy mình, "Nếu không phải được mẹ nhận nuôi, có lẽ con sẽ trở thành một trong những đứa con gái trong trung tâm y tế kia. Mẹ Xuân, con luôn luôn nhớ kỹ những việc này, luôn luôn biết ơn mẹ. Cảm ơn mẹ đã cho con mang họ của mẹ, cũng như cuộc sống ấm no hiện giờ."

Mộ Mai mang họ Lâm theo họ của mẹ Xuân, Lâm là viết ghép từ hai chữ mộc. Về phần tên, mẹ Xuân hi vọng cô có được khí chất như hoa mai, trông yếu ớt bé nhỏ nhưng lại mạnh mẽ vươn mình trong trời đông giá rét.

Mẹ Xuân thỏa mãn gật đầu, vuốt tóc cô: "Mẹ Xuân không chọn làm người, Mộ Mai là một đứa bé thông minh."

Vào năm Mộ Mai mười hai tuổi, cô đã sớm hiểu được sinh mạng rất đổi hèn mọn.

Lúc cô mười ba tuổi, gia sư lại thay đổi, lần này là một người phụ nữ Nhật Bản tên là Kikuko. Kikuko đã từng là nghệ sỹ nổi tiếng ở Tokyo, vào những năm xinh đẹp nhất của cuộc đời, mỗi ngày đều có rất nhiều đàn ông mua loại rượu quý nhất trong quán cho bà.

"Phụ nữ có thể không xinh đẹp, nhưng nhất định phải có trí tuệ. Xinh đẹp chỉ là nhất thời, nhưng trí tuệ có thể mãi mãi. Trí tuệ là thứ vũ khí khiến phụ nữ thuận lợi trong mọi việc, là vũ khí có thể khiến ta trở nên quyền rũ, trở nên gọi cảm. Khi trí tuệ của con dùng đúng thời điểm, con sẽ là chiếc xương sườn

trên thân người đàn ông (1)."

(1) Xuất phát từ câu nói "Người đàn bà được tạo ra từ xương sườn của người đàn ông" khiến số phận và cuộc đời của họ luôn gắn chặt, không thể tách rời.

Đây là lời Kikuko đã dạy Mộ Mai, cô vừa nghe vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài là cô bé tuổi xấp xỉ cô đang ôm bó hoa tươi thắm vừa mua về từ chợ, mép váy cô ấy dập dờn như cánh bướm theo từng bước chân nhẹ nhàng. Thấy một cậu thiếu niên chạy đến từ phía đối diện, mặt cô bé bừng sáng về thẹn thùng, bẽn lẽn đứng lại chờ đợi.

Mộ Mai cúi đầu nhìn vạt váy mình, bỗng thẳng thốt nhận ra mình cũng đã thành thiếu nữ. Trong tưởng tượng của Mộ Mai, cô cũng có thời khắc gương mặt ngây ngô, đôi mắt trong veo, đạp xe băng băng trên đường, trong giỏ xe phía trước là đóa hoa cô vừa hái trộm lúc ban trưa, rồi đỏ mặt e thẹn lướt ngang qua cậu thiếu niên nhà ai đó.

Khi mười bốn tuổi, Mộ Mai từng mua một quyển tiểu thuyết trong tiệm sách ở khu phố người Hoa, quyển tiểu thuyết có tên "Tuyệt đại song kiều". Khi ấy, Mộ Mai mới biết được, có đôi khi thù hận cũng giống như trồng nấm, chỉ cần nhiệt độ thích hợp, thời gian thích hợp và mùa thích hợp là có thể mọc lên chi chít.

Sau khi trở về phòng mình, Mộ Mai mon trón ba chữ Hoa Vô Khuyết kia mà rơi lệ.

Thời điểm mười lăm tuổi, trên lối đi xanh biếc của sân vận động Highbury có gần trăm năm lịch sử, Mộ Mai lướt qua Vưu Liên Thành, lúc bà vai hai người vô tình chạm vào nhau, nơ của cậu bị rơi xuống. Mộ Mai khom người nhặt lên, trả lại chiếc nơ màu đỏ có hình huy hiệu đội Arsenal cho cậu.

"Vưu thiếu gia, nơ của cậu đánh rơi này."

Cậu thiếu niên đáng vẻ đẹp hút hồn thấp hơn Mộ Mai một chút nhận lấy nơ từ tay cô. Giống như bao thiếu gia nhà quý tộc Anh khác, cậu hào hoa lịch thiệp cảm ơn cô, mỉm cười gật đầu, sau đó ung dung bước đi, tay đựng đưa theo nhịp bước chân.

Mười mấy phút sau, chiếc nơ màu đỏ nằm trong thùng rác lối đi xanh biếc, Mộ Mai nhìn chằm chằm chiếc nơ thoáng mỉm cười.

Kể từ ngày Vưu Liên Thành được sinh ra, việc khiến cậu yêu cô đã trở thành sứ mệnh duy nhất trong cuộc đời cô. Tất cả những kiến thức quan trọng nhất chứa đựng ở kho tài liệu trong đầu đều là về cậu.

Vưu Liên Thành, con trai độc nhất của ông trùm tài nguyên khoáng sản, đến thế giới này trong hàng vạn niềm yêu thương, lúc ba tháng tuổi được mọi người hình dung là có khuôn mặt thiên sứ.

Lúc sáu tuổi cậu đã là một quyền bách khoa toàn thư, hơn nữa còn là quyển bách khoa toàn thư có bề ngoài đẹp đến mức khiến người ta say mê ngắm nhìn. Năm bảy tuổi cậu được tiếp kiến phu nhân thủ tướng Anh, chơi khá thân với đám hoàng tử bé của hoàng gia Anh. Cậu từng cùng cha mình đến số 10 phố Downing tham gia lễ tạ ơn. Chỉ số IQ của cậu lại càng khiến giới truyền thông trầm trồ khen ngợi. Năm mười tuổi, Vưu Liên Thành đã giải được bài toán đề tám bụi gần trăm năm ở Học viện Columbo trong vòng ba phút mười bốn giây, từ đó về sau cậu trở thành cậu con trai duy nhất của thượng đế theo lời giới truyền thông tăng bốc.

Ai ai cũng thích Vưu Liên Thành. Giới thượng lưu thích cậu là vì cậu tượng trưng cho tất cả mọi thứ trong giai cấp của bọn họ, cao quý và tao nhã. Tầng lớp trung lưu thích cậu là vì cậu sẽ vô cùng lịch sự hỏi thăm bọn họ, khiến họ cảm thấy mình được tôn trọng. Nhóm nhà nghèo cũng thích cậu, bởi vì cậu còn bé tuổi nhưng lại mang một trái tim nhân hậu, hằng năm đều kêu gọi bạn học giàu có của mình quyên tiền mua quà Giáng sinh cho con cái của họ.

Mọi người đều gọi cậu bằng Vưu thiếu gia để bày tỏ sự cảm kích và tôn trọng của mình. Thành thoảng trên đường phố phía Bắc London sẽ có cảnh tượng thế này, ông lão tóc bạc phơ cung kính gọi đứa bé mới mười tuổi là "Vưu thiếu gia". Đứa bé mười tuổi trò chuyện với ông lão rất thân thiết, hỏi thăm chỗ ở của ông ở đâu, rồi cho tài xế chở ông về bằng chiếc Rolls Royce sang chảnh của mình.

Cha của Vưu thiếu gia có một cái tên rất khí khái là Lăng Vân trong thành ngữ "Chí khí lăng vân", có nghĩa là lý tưởng cao xa, đứng trên tầng mây nhìn bao quát chúng sinh. Phần lớn cơ nghiệp của ông đều ở Trung Đông. Ông hợp tác với người Arab khai thác dầu khí, có hàng vạn bề nuôi ngọc trai ở Dubai, có nhãn hiệu châu báu thuộc riêng mình. Ông không thỏa mãn với việc chỉ có sản nghiệp ở Trung Đông, trong mười năm qua lại tiếp tục phát triển sự nghiệp sang Nam Phi, Nam Mỹ. Ông đầu tư khai thác số lượng lớn khoáng sản, nghe nói một năm có 365 ngày nhưng cộng hết tất cả thời gian ông ở bên con mình chỉ được có một tuần lễ.

Mẹ Vưu thiếu gia tên là Tổng Thư Duyệt, là một đại mỹ nhân mười phần vẹn mười đến từ Thượng Hải - Trung Quốc. Nghe người ta đồn rằng bà là du học sinh nghèo khổ, sau đó thì gặp được Vưu Lăng Vân. Khi ấy Vưu Lăng Vân đã có vợ rồi, vì Tổng Thư Duyệt nên ông ly hôn với vợ mình, về sau còn tạo ra một tấn bi kịch. Cụ thể thế nào thì những người biết rõ sự việc đều chọn ngậm chặt miệng, nên người bên ngoài không ai hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Chỉ loáng thoáng biết Tổng Thư Duyệt gả cho Vưu Lăng Vân xong vẫn áy náy với người vợ trước của ông, luôn u uất không vui. Sau khi sinh ra Vưu Liên Thành thì sức khỏe kém đi hẳn, lúc Vưu Liên Thành tám tuổi, bà được bác sĩ khuyên nên đã chuyển đến sinh sống tại thủ đô Buenos Aires của Argentina, được mệnh danh là thành phố có không khí trong lành nhất trên thế giới.

Sau khi mẹ rời đi, cuộc sống sinh hoạt thường ngày của Vưu thiếu gia đều do một tay quản gia Nguyệt Như xử lý, là một phụ nữ Trung Quốc đã hơn năm mươi tuổi, nguyên quán Thượng Hải, có họ hàng với Vưu phu nhân, và đồng thời cũng là một sinh viên tốt nghiệp xuất sắc của Học viện Công nghệ Massachusetts.

Hiện tại Vưu thiếu gia đang theo học tại Học viện Hoàng gia Columbo London. Cậu ghét đồng phục học sinh của trường, không thích đồ ngọt, thỉnh thoảng mới ăn chút sô-cô-la, và thích nhất là táo.

Trước mười tuổi Vưu thiếu gia không thích nhạc rock, nhưng sau mười tuổi thì mê như điên. Thời điểm hiện tại cậu thích ban nhạc U2 nổi tiếng khá lâu năm.

Từ bé Vưu thiếu gia đã là fan hâm mộ của đội bóng Arsenal, cứ mỗi tuần cuối tháng cậu sẽ đến sân vận động Highbury xem bóng.

Vưu thiếu gia, Vưu thiếu gia...

Những thông tin này luôn gắn liền với khoảng thời gian trưởng thành của Mộ Mai.

Quay trở lại sân vận động, Mộ Mai vừa ngồi xuống, trọng tài đã thổi còi khai mạc trận đấu, theo tiếng còi vang lên, hàng nghìn người hâm mộ bóng đá bắt đầu thổi còi tu tu vang dội cả sân. Hôm nay mảng màu đỏ trải khắp sân vận động Highbury, lúc này trên sân diễn ra trận đấu của hai đội bóng Derby Bắc London là Arsenal vs Tottenham. Khi cầu thủ đội khách vừa chạm vào bóng, nhóm fan cuồng trên khán đài bắt đầu cất vang tiếng còi inh ỏi để khuấy nhiễu cầu thủ đội khách.

Mộ Mai cảm ớn lạnh, Vưu Liên Thành đang an vị ở hàng ghế VIP cùng với một vài danh nhân của London. Nước Anh có một truyền thống, khi danh nhân đi xem bóng sẽ mang theo con gái của mình. Cho nên hiện giờ trên hàng ghế VIP, đám thiếu nữ trang điểm tí mỉ tinh thoàng lại liếc mắt đưa tình sang chỗ Vưu Liên Thành.

Thế đấy, Vưu thiếu gia mới mười một tuổi đã trở thành vị hoàng tử trong mơ của rất nhiều thiếu nữ mới biết ôm ấp tình đầu.

Trai nhà mình mắc bệnh sạch sẽ thái quá nha các bạn, nên mới có vụ ném chiếc nơ vào thùng rác, sau này sẽ có nhắc đến nguyên nhân căn bệnh này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Sau mười hai năm ngủ đông, cuối cùng Mộ Mai đã chính thức được tiếp cận Vưu Liên Thành, lúc này cô mười sáu tuổi.

Vào giai đoạn từ thế kỷ XIX đến đầu thế kỷ XX, nước Anh là một đế quốc hùng mạnh, người Anh sử dụng trí óc tiên tiến của mình sáng lập ra đế quốc 'Mặt trời không bao giờ lặn'. Thời kỳ này nhóm quý tộc có được cuộc sống giàu có là nhờ vào đất đai và kinh doanh buôn bán. Bọn họ chú ý đến chất lượng cuộc sống, hi vọng con cháu đời sau cũng được như mình, thế nên những gia đình quý tộc thường sẽ mời rất nhiều gia sư dạy dỗ con cái mình để có được phẩm chất nội hàm. Mà hơn thế, các nhà quý tộc rất chú trọng đào tạo cho con trai. Khi con trai họ bắt đầu đến tuổi niên thiếu, họ sẽ mời một người bạn lớn hơn con mình vài tuổi đến cho con mình, họ gọi người bạn đó là hầu học.

Hầu hết những hầu học kia là con gái của gia đình thuộc tầng lớp trung lưu, được giáo dục cao cấp, thông minh lanh lợi, mặt mũi thanh tú, gia đình trong sạch, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Nhóm quý tộc hi vọng qua những giao tiếp ứng xử hằng ngày với cô gái như thế, sau này khi con trai mình trưởng thành sẽ tránh được việc xấu hổ trong việc tiếp xúc với những cô gái khác. Họ hi vọng con trai mình sẽ có tác phong phóng khoáng, trò chuyện một cách tự nhiên với các vị tiểu thư có gia cảnh hùng hậu.

Nhưng việc làm đó thường gây ra hậu quả thế này: Trong quá trình mấy cậu chủ trưởng thành sẽ yêu luôn hầu học của mình, hoặc đi quá giới hạn với cô hầu học kia. Vì vậy vào thời điểm ấy có một chuyện rất phổ biến, chính là mẹ đưa con riêng của mấy cậu chủ nhất định là cô nàng hầu học.

Thông thường, cô nàng hầu học của cậu chủ cuối cùng sẽ trở thành nữ quản gia của ông chủ. Dần dà, mọi người cũng gọi hầu học là nữ quản gia. Sau đó, luật nhân quyền được thành lập, theo sự phát triển của thời đại, chế độ hầu học cũng mất dần.

Nhưng ở nước Anh vẫn tồn tại quý tộc, nên sẽ có vài nhà vì không có thời gian theo sát con mình, nên họ mời những bạn chơi đến bầu bạn với con mình để bù đắp tâm lý. Những người bạn đó không còn giới hạn là nữ nữa, mà điều kiện tiên quyết phải là những đứa bé thông minh cầu tiến.

Tin tức Vưu Lăng Vân nghe theo đề nghị của bạn, quyết định mời hầu học cho con trai là đề tài sốt dẻo nhất London ba tháng trước.

Mộ Mai phải vượt cuộc tuyển chọn kỹ càng với hơn bốn mươi đứa con trai con gái xấp xỉ tuổi mình, hà khắc ngang với vòng loại cuộc thi tìm kiếm tài năng của Anh, mới có cơ hội được gặp nữ quản gia Nguyệt Như.

Mùa xuân năm ấy đến rất muộn, rõ ràng tiết trời đã ấm áp nhưng Mộ Mai vẫn cảm thấy lạnh. Mẹ Xuân cố ý dẫn cô đến một tiệm may ở phố người Hoa may một chiếc sườn xám cách tân, màu xanh đậm, tay lửng, dài đến gối, hai bên không xẻ tà. Người thợ may khen Mộ Mai mặc nó giống hệt như hoa sen xanh nở trong hồ vậy.

"Vưu thiếu gia sống trong lâu đài thật to, có khu vườn bốn mùa xanh um, hoa nở quanh năm không tàn. Cậu chính là đứa trẻ may mắn nhất và cũng cô đơn nhất trái đất này." - Đây chính là câu dân ca bọn trẻ London hay hát.

Đứng trong tòa lâu đài như một quần thể di tích, băng qua hành lang được thiết kế cầu kỳ, đến vườn hoa nở rộ thơm ngát, vòng qua đài phun nước và

bức tượng nữ điều khắc tinh xảo, cuối cùng đến trước mặt Vưu Liên Thành, Mộ Mai mới biết được câu dân ca bọn trẻ hát chẳng khoa trương chút nào.

Vưu thiếu gia chính là đứa trẻ may mắn nhất và cũng cô đơn nhất trái đất này. Tòa ầu đài cậu sống quá lớn, lớn đến mức cô đơn quanh quẩn, nó có bảy tám chục năm lịch sử, nghe đâu chủ lâu đài này gia cảnh sa sút, dẫn đo bao lần mới đem bán cho Vưu Lăng Vân. Sau đó Vưu Lăng Vân mời kiến trúc sư nổi tiếng ở Hong Kong đến tu sửa một lượt, kết hợp hài hòa cả hai văn hóa Trung Hoa và phương Tây vào kiến trúc di tích này, biến thành dinh thự họ Vưu.

Vưu Liên Thành ngồi trên chiếc sofa to lớn lưng cao ngay chính giữa phòng khách, cúi đầu đưa ngón tay trỏ chọc con mèo Ba Tư đang lười biếng nằm trên đùi cậu. Đứa con trai mười hai tuổi đang trong thời kỳ dậy thì ngồi trên chiếc ghế to như thế, theo lý sẽ trông không hề có cảm giác tồn tại mới đúng. Thế nhưng Vưu Liên Thành ngồi ở đấy, bả vai nhỏ bé như thể chống đỡ cả một vùng trời. Có một số người, trời sinh đã là vương giả.

"Liên Thành, đi đưa bạn mới đến cho con này." Nguyệt Như dịu dàng nói.

Lúc này Vưu Liên Thành mới ngẩng đầu lên. Mộ Mai mỉm cười, Vưu thiếu gia càng đẹp trai hơn xưa kia rồi, cô tin rằng gương mặt tuấn tú này sẽ là trở thành hình ảnh đẹp nhất giữa sân vận động Highbury cho xem, chắc chắn cậu còn được chào đón và reo hò nồng nhiệt hơn cả những pha đi bóng ngoạn mục. À, đó là với những đứa con gái thôi.

Một tay cậu vuốt ve bộ lông vàng của con mèo, tay còn lại vung lên ngắt lời quản gia đang thao thao giới thiệu về cô hầu học mới đến của cậu.

"Cô tên là gì?" Cậu hỏi cô bằng tiếng Tây Ban Nha.

"Vưu thiếu gia, tôi tên Mộ Mai, đầy đủ là Lâm Mộ Mai." Mộ Mai cũng trả lời bằng tiếng Tây Ban Nha.

Đối với chữ Hán, nhất là ý nghĩa của tên người thật sự rất khó phiên dịch thành tiếng Tây Ban Nha. Trong vòng một phút ngắn ngủi, Vưu Liên Thành nghe thấy giọng nói trong trẻo, có chừng mực và trả lời rất tinh chuẩn của thiếu nữ Trung Quốc tên là Mộ Mai này.

"Lâm gồm hai chữ Mộc, Mộc là yêu thích nhưng nhớ, Mai là hoa mai nở tháng chạp. Ở thời cổ đại, những ẩn sĩ sẽ dựng căn nhà tranh trong rừng, vì yêu thích hoa mai nên sẽ đặt cho căn nhà tranh của mình là Mộ Mai. Ngụ ý là người đó yêu thích và ái mộ hoa mai. Mộ Mai là một tình cảm e ấp."

Nguyệt Như ở bên cạnh nở nụ cười, càng yêu thích thiếu nữ Trung Quốc này hơn. Cô gái trước mắt buộc tóc đuôi ngựa, mặc chiếc sườn xám vừa người màu xanh, đeo đôi khuyên tai hình hoa mai màu xanh nhạt long lanh, khẽ đóng cửa theo tiếng nói của cô bé. Màu xanh phối với đôi mắt trong veo của cô tôn lên khí chất cả người như vầng trăng non mới nhú, khiến căn phòng khách đặt đủ loại đồ cổ hơn trăm năm này trở nên rực rỡ hẳn, ngay cả bức danh họa cần trên tường cũng trở nên linh động.

Ánh mắt Vưu Liên Thành dừng trên mặt Mộ Mai giây lát rồi cúi đầu: "Lâm Mộ Mai đúng không, cô cảm thấy con mèo trong tay tôi thế nào?"

Lần này cậu nói bằng tiếng Anh, giọng chuẩn Oxford tượng trưng cho các quý tộc ở thế kỷ XIX. Họ thường chê cười những tên nhà giàu mới nổi mang giọng nông thôn đặc sệt kia với chất giọng Oxford cao quý của mình.

Mộ Mai thông dong bước đến gần Vưu Liên Thành, ngòm xồm xuống, chạm tay vào con mèo Ba Tư lông vàng kia. Cô vừa vươn tay đến, con mèo nhỏ đã xò móng vuốt ra cào thật mạnh vào tay cô xem như chào hỏi.

Mu bàn tay xuất hiện một vết máu, Mộ Mai không hề rút lại, chẳng qua lần này cô đổi sang đưa ngón tay cù vào nách nó. Bình thường động vật nhỏ thường xem hành động này là chơi đùa, chúng sẽ cho rằng người chơi đùa với nó không tồn tại uy hiếp.

Ngày đó, Mộ Mai quỳ gối trước mặt con mèo Ba Tư, cầm kéo nhỏ cắt từng móng vuốt của nó. Cô cắt rất tỉ mỉ, hơn hai mươi phút cô cắt tía móng cho nó, con mèo nhỏ lại ngoan ngoãn nằm trong ngực cô, không hề giãy giụa.

Sau khi cắt xong, Mộ Mai trả lại mèo cho Vưu Liên Thành, mỉm cười: "Vưu thiếu gia, bây giờ nó không chỉ đáng yêu mà còn rất an toàn nữa."

Ánh mắt Vưu Liên Thành lãnh đạm lướt qua mặt Mộ Mai, rồi gật đầu với người phía sau cô.

Thế là Mộ Mai được quản gia Nguyệt Như cho hay, cô đã vượt qua cửa ải khó khăn cuối cùng rồi. Người phụ nữ có khuôn mặt hiền lành không còn trẻ tuổi này còn nói với cô, đừng đối đãi với cậu ấy như một đứa bé mười hai tuổi, như vậy cháu sẽ thất bại thảm hại đấy.

Sau khi được Vưu Liên Thành đồng ý, cô gái mặc đồng phục người làm chừng hai mươi tuổi phía sau cậu dẫn Mộ Mai đi tham quan phòng mình. Phòng cô được sắp xếp kế bên phòng Vưu Liên Thành, diện tích khá lớn, vừa mang phong cách thời thượng vừa pha trộn bóng dáng Châu Âu cổ. Tủ sách, đèn chụp đèn bàn, giường tròn kiểu công chúa, bày trí đậm nét hiện đại, thiết bị âm thanh là nhãn hiệu nổi tiếng, tivi treo trên bức tường vẽ hình cô gái trang điểm tông khối.

Điều khiến Mộ Mai thích nhất chính là ban công đầy dây thường xuân được cắt tỉa gọn gàng, xanh mơn mơn và tràn trề sức sống này.

Bởi vì chính phủ Anh rất chú trọng môi trường xanh hóa nên họ giữ nguyên hầu hết cây cối và bãi cỏ, đứng trên ban công nhìn khung cảnh xa xa, nó tựa như một bức tranh đồng quê được nhìn qua căn gác xếp, chứ không phải từ thủ đô London – một trong mười thành phố lớn nhất thế giới.

Mộ Mai đứng trên ban công vuốt ve dây thường xuân, bên cạnh chợt vang lên một giọng nói.

"Hiện giờ cô mới mười sáu tuổi, trong tám năm từ mười sáu đến hai mươi bốn tuổi, cô chỉ có thể làm bạn với một đứa bé từ từ trưởng thành. Trong quá

trình đó cô sẽ mất đi tự do, không được học hành; cô không thể đi du lịch một mình, không thể dự liên hoan với bạn bè; cô không thể quen bạn trai, cũng không thể trang điểm ăn mặc xinh đẹp đi xem ca nhạc như mấy đứa con gái khác. Tất cả chỉ vì tiền, cô thấy đáng sao?"

Mộ Mai nhìn sang ban công bên trái cách cô chừng một mét. Vưu Liên Thành đang đứng đấy, cậu mặc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là chiếc cardigan sọc màu nhạt, kết hợp với khuôn mặt thuần khiết như thiên sứ khiến cậu như tia nắng ban mai xuyên tầng mây mù soi xuống dãy trường xuân xanh biếc, lại tinh khôi như giọt sương đọng trên ngọn cỏ vừa nhú ra khỏi bùn đất trong rừng đêm qua.

Mộ Mai bất giác ngẩn ngơ, tất cả mọi thứ trở nên trong suốt trên gương mặt thánh khiết kia. Trong giây phút ngây dại, cô lại nghe cậu nói.

"Lâm Mộ Mai, hay là cô muốn giống như mấy cô hầu học khác, thông qua việc sớm chiều kề cận bên tôi, biến thành mẹ đứa con riêng của tôi. Sau đó dựa vào việc ấy sống nhân nhả suốt đời."

Quả nhiên Vưu Liên Thành giống hệt như quản gia nhà cậu đã hình dung, đừng bao giờ coi cậu là đứa nhóc mười hai tuổi. Cô tiến đến chỗ gần với Vưu Liên Thành nhất, ngừng lại ngẩng mặt nhìn thẳng cậu, để cậu thấy rõ vẻ mặt của cô, rồi mới chậm rãi cất lời với người mà mình hiểu rõ nhất nhưng lại xa lạ kia.

"Vưu thiếu gia, cậu đã lật xem rõ mồn một lý lịch của tôi rồi đúng không. Chắc hẳn Vưu thiếu gia biết rõ mẹ tôi và tôi là quan hệ nhận nuôi và được nhận nuôi. Cho đến nay, mẹ tôi vẫn luôn bắt tôi phải gọi thêm chữ Xuân sau chữ 'mẹ'. Điều đó cho thấy quan hệ của tôi và bà cũng không tốt cho lắm. Thật ra thì quan hệ mẹ con nuôi rất đặc biệt, và chỉ có người trong cuộc mới rõ nó thế nào thôi.

Tôi có thể nói cho cậu biết, cả đời này, người tôi không muốn mang nợ nhất chính là bà. Vì vậy tôi bằng lòng chấp nhận một công việc có tiền lương hậu hĩnh cũng không muốn lấy tiền của bà học đại học. Bởi vì trong mắt tôi, số tiền kia có một phần đến từ lòng thương hại, mà thương hại chính là thứ tôi ghét nhất trên đời này. Hơn nữa, tôi cũng không rõ nếu bà nhìn thấy số tiền học phí đắt đỏ mà tôi phải nộp, lòng thương hại đó sẽ còn duy trì được bao lâu."

Với khoảng cách gần một thước, cậu nhìn cô bằng ánh mắt sáng ngời và gương mặt thanh tân, gật đầu nói: "Lâm Mộ Mai, tốt nhất cô nên nhớ cho kỹ những lời mình đã nói hôm nay."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Tài xế đưa Mộ Mai về khu dân cư, giành cho cô thời gian một ngày để thu dọn hành lý và chào từ biệt mẹ nuôi của mình. Vừa bước xuống xe, đám trẻ con trong khu đã ríu rít vây quanh ngắm nghía chiếc Roll Royce sang trọng. Đến tận khi xe đã khuất dạng, chúng mới quay sang hỏi Mộ Mai với giọng non nớt rằng, có phải cô cũng làm diễn viên giống như chị Parleton trong khu không.

Parleton là diễn viên hạng hai trong nước khá nổi tiếng. Bởi vì cô nàng xinh đẹp nên có vài tên nhà giàu đưa đón bằng những chiếc xe sang chảnh.

"Tránh ra đi mấy đứa quỷ này." Mộ Mai bị bọn nhóc hỏi phiền, nhe răng hù dọa chúng.

Bình thường Mộ Mai luôn nghiêm mặt, không biết ca hát vui tươi như mấy cô gái Anh, cũng không biết múa bụng như mấy cô gái Ấn nên không được đám trẻ con quý mến. Chỉ khi nào gặp phải bài tập khó nhằn, bị ba mẹ ép buộc thì mới cầm sách vở đến hỏi bài cô.

"Hi hi, Tiểu Cửu à, không phải anh đã dặn em đừng quát mắng bọn trẻ rồi sao. Bọn chúng đặt cho em nhiều biệt danh lắm ấy, nhiều lắm luôn á."

Trong khu này chỉ có mỗi một người nói giọng Bắc Kinh, Mộ Mai tức tối nhìn về phía đấy. Quả nhiên Triệu Cẩm Thu đang đứng cách đó vài bước, vai đeo balo, ôm một túi bánh mì bagels, ra vẻ thân thiện. Anh phát bánh cho đám trẻ đang túm tụm quanh Mộ Mai. Bọn trẻ cười ngọt ngào với Triệu Cẩm Thu, xong còn quay đầu làm mặt quỷ với Mộ Mai, có vài đứa chào tạm biệt cô với cái biệt danh trời ơi đất hời.

"Tạm biệt bà phù thủy!"

"Tạm biệt tiểu ma nữ!"

Nhìn cái vẻ đắc ý vì đã liệu sự như thần của Triệu Cẩm Thu, Mộ Mai hờ hững đi lướt qua mặt anh. Thế nhưng Triệu Cẩm Thu cũng bước nhanh hơn, sóng vai đi cùng cô.

Lúc đến cửa nhà mình, rốt cuộc Mộ Mai không nhịn được giờ tay chặn lại: "Triệu Cẩm Thu, bất kể anh có cảm tình với tôi hay vui mừng vì gặp được đồng hương ở xứ người thì cũng là chuyện của anh. Nhưng tôi cảm thấy rất, rất ghét về việc anh cứ luôn lượn lờ trước mặt tôi thế này."

Mộ Mai vô cùng buồn phiền vì Triệu Cẩm Thu cứ ngang nhiên xông vào cuộc sống của cô như vậy. Chàng trai lớn hơn cô bốn tuổi này có nụ cười như tỏa nắng. Người có nụ cười như vậy chắc hẳn hạnh phúc ngập tràn lắm đây. Tuổi thơ sống trong nhung lụa, được ba mẹ thương yêu, có anh chị em xấp xỉ tuổi nhau, ở trường thì được thầy cô khen ngợi, bạn bè quý mến, danh bạ điện thoại chật kín số của bạn bè.

Trên thế giới này luôn luôn có vài người giống như Triệu Cẩm Thu vậy. Còn Lâm Mộ Mai thì mãi mãi sẽ không trở thành một trong số đó. Không phải là cô không muốn, mà là cô không thể. Cuộc sống từ nay đến trước hai mươi bốn tuổi của cô đã hình thành quỹ tích cả rồi.

Quen biết Triệu Cẩm Thu là một việc hoàn toàn bất ngờ. Tháng trước, Mộ Mai vừa ra khỏi nhà không lâu trời đã mưa to, cô đành phải trú mưa cách đó không xa. Triệu Cẩm Thu cầm ô đi đến, nhìn mặt cô lom lom không hề kiêng dè. Mộ Mai bị anh nhìn đến mức khó chịu, cũng trợn mắt nhìn lại, sau đó anh bật cười, chính là nụ cười rạng rỡ mà Mộ Mai ghét nhất kia.

"Giống A Cừu nhà tôi quá. A Cừu nhà tôi lúc giận tôi cũng sẽ bỏ nhà trốn đi, nếu gặp phải trời mưa thì sẽ ủ ỉu dưới mái hiên, vênh mặt hằm hừ nhìn lại tôi thế này." Anh cười hi hi, tay chân dài nên ngôn ngữ cơ thể khá sinh động.

"Tôi không hề ủ ỉu và cũng chẳng vênh mặt gì cả." Mộ Mai cũng không hiểu tại sao mình lại nói ra câu này.

"Người Trung Quốc, quào... Thật tốt quá, người Trung Quốc..." Sau đó anh bắt lấy cánh tay Mộ Mai.

Căn nhà Mộ Mai trú mưa nhờ là nơi Triệu Cẩm Thu ở, chủ nhà là chị của anh. Anh vừa đến nước Anh được một tháng, là du học sinh ngành hàng không được đất nước cử đi đào tạo, trước mắt đang học tập tại Học viện cơ khí do Trung - Anh hợp tác.

Thế là cuộc gặp gỡ mười mấy phút dưới mái hiên này trở thành duyên phận mà Triệu Cẩm Thu hay nhắc đến. Anh thân thiết tự giới thiệu mình, rồi nhiệt tình mang theo quà cáp đến thăm mẹ Xuân, rồi sau nữa cứ gặp Mộ Mai là gọi Tiểu Cừu ơi, Tiểu Cừu à.

Mấy ngày sau Mộ Mai mới biết được, hóa ra Tiểu Cừu là tên con chó thứ chín Triệu Cẩm Thu nuôi ở Bắc Kinh.

Mộ Mai luôn tỏ thái độ lạnh lùng với Triệu Cẩm Thu như mấy bạn học nam trong trường. Một lần phốt lờ họ, họ sẽ vẫn tiếp tục theo đuổi, nhưng nếu cứ lặp lại một trăm lần thì đương nhiên họ không thể nào kiên nhẫn nữa rồi. Nhưng đến bây giờ, Mộ Mai đã không chịu nổi được nữa, suốt một tháng nay Triệu Cẩm Thu cứ như kẹo cao su, bám dính mãi không sao dứt ra được.

"Ghét á?" Triệu Cẩm Thu như có hứng thú, gãi đầu mình, "Đây là lần đầu tiên trong đời anh mới nghe thấy có người nói với anh như vậy đấy." Anh chỉnh lại quần áo, "Tuy điều này khá mới với anh, nhưng anh vẫn không hi vọng em ghét anh đâu. Về phần em hỏi anh có cảm tình với em hay là muốn có một láng giềng người Trung Quốc thì ngay cả bản thân anh cũng không rõ. Trước mắt anh hi vọng được bạn với em, là kiểu bạn thân rất thân ấy."

"Nhưng tôi không thích làm bạn với anh, càng không có hứng trở thành bạn thân rất thân với anh." Mộ Mai đáp lại.

Triệu Cẩm Thu khẽ khom người xuống, chỉ có như vậy anh mới có thể thấy rõ được gương mặt và biểu cảm của cô bé Trung Quốc anh mới quen một tháng này. Trong đám con gái mười sáu tuổi anh biết, không có gương mặt nào khiến anh thương tiếc như Lâm Mộ Mai.

Ban đầu, cô trú mưa dưới mái hiên nhà trọ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh, đứng dưới cơn mưa xối xả như một đóa hoa lay lắt, như thể một giây sau sẽ lìa cành rơi xuống bùn đất, không ai bắt kịp.

Qua một tháng tiếp xúc, Lâm Mộ Mai đúng là có tính khí khó gần, không hề giống với dáng vẻ của mình, bọn nhóc trong khu dân cư thường lén đặt biệt danh sau lưng cô. Bây giờ thấy cô sa sầm mặt, quả thật là có vài phần xứng với biệt hiệu kia.

"Được rồi, được rồi, thư giãn đi cô bé." Triệu Cẩm Thu vò tóc Mộ Mai, "Không thích kết bạn với anh thì thôi."

Mộ Mai gạt phăng tay Triệu Cẩm Thu ra, cô ghét anh có hành động thân mật như vậy với mình. Chàng trai có màu da và màu mắt giống cô luôn khiến cô có cảm giác muốn thân thiết một cách khó hiểu.

Triệu Cẩm Thu rút tay mình lại, cánh tay dài vươn về phía hàng rào, khi nhắc lên trong tay đã cầm một đóa hoa hồng màu đỏ như ảo thuật.

"Mang về phòng em đi, sẽ khiến tâm trạng Tiểu Cừu vui vẻ hơn đấy." Anh vẫn cười thật tươi.

Chắc hẳn do đóa hoa kia quá đẹp, đẹp đến mức thôi miên Mộ Mai đưa tay đón nhận. Nụ cười của anh tươi sáng hơn, trong ánh nắng mùa xuân, anh bỗng thốt lên một câu: "Rõ ràng Tiểu Cừu là một chú chim họa mi, sao cứ phải khoác lên mình bộ lông nhím nhì."

Mộ Mai ghi nhớ câu nói này rất lâu, nó tựa như một đốm lửa trong đêm tối, khiến Mộ Mai luôn khát vọng sẽ có ngày mình biến thành một chú chim họa mi, tự do hót véo von trong rừng."

Bàn tay cầm lấy đóa hoa kia mở cửa ra, mẹ Xuân đang đứng trước cửa sổ, từ vị trí của bà chắc hẳn có thể nhìn thấy những hành động vừa rồi của cô và Triệu Cẩm Thu. Tay Mộ Mai khẽ khựng lại, giấu đóa hoa ra sau lưng theo bản năng.

"Mẹ Xuân, con về rồi ạ." Mộ Mai khẽ khàng cất lời, giọng hết như vô số lần cô tan học trở về nhà.

Bà quay đầu lại, phòng khách không bật đèn, chỉ có ánh hoàng hôn soi qua cửa sổ, khiến người phụ nữ mà Mộ Mai sống nương nhờ mười hai năm trông như một chiếc bóng.

Trong mắt người ngoài, mẹ Xuân hẳn thuộc về kiểu người trải qua cuộc sống tẻ nhạt vô vị, thậm chí cuộc đời bà chỉ có thể hình dung qua vài câu thưa thốt. Người Hoa quốc tịch Anh, vẫn còn độc thân, trước đây là diễn viên múa, trong một lần bị tai nạn đã không còn khiêu vũ được nữa. Bà dựa vào số tiền bồi thường của đoàn múa và tiền bảo hiểm của người chị đã chết để lại, sống cuộc đời áo cơm không lo.

Nhưng Mộ Mai biết, mẹ Xuân là một người có quá khứ bí ẩn, nhất định những việc kia tàn nhẫn vô cùng, cho nên bà mới dần dần già đi trong nỗi ưu thương.

"Mẹ Xuân, bắt đầu từ ngày mai con sẽ chuyển đến bên cạnh Vụ Liên Thành rồi." Mộ Mai nhỏ giọng.

Cô rất sợ người phụ nữ tên Lâm Xuân trước mắt này, ban đầu là sợ bị bà vứt bỏ, vất vả lắm cô mới có được một người nhà mà cô hằng ao ước, vất vả lắm cô mới có được một người cho cô mang một cái họ, vất vả lắm mới có địa chỉ để ghi vào lý lịch.

Thế là cô cẩn trọng, ngoan ngoãn đi theo mẹ Xuân, không làm chuyện khiến mẹ Xuân buồn, chỉ làm chuyện mẹ Xuân vui lòng và làm chuyện mẹ Xuân bảo cô làm. Dần dà, theo năm tháng trưởng thành, điều ấy cũng tạo nên một nỗi sợ hãi vô hình xuất phát từ nội tâm cô.

Lâm Xuân từ từ đi đến bên cạnh thiếu nữ duyên dáng đứng bên chiếc đàn Piano, đóa hoa hồng kiêu diễm lấp ló sau vạt váy xanh. Lâm Xuân nhìn cô bé, như thoáng thấy được mình của ngày xưa.

"Mẹ Xuân, bắt đầu từ ngày mai con sẽ chuyển đến bên cạnh Vụ Liên Thành rồi." Lần này Mộ Mai cất giọng lớn hơn một chút, đây là việc mẹ Xuân muốn cô làm.

Bà gật đầu, nhìn cô đắm đắm với khuôn mặt ôn hòa, là kiểu ôn hòa Mộ Mai chưa bao giờ thấy: "Hoa hồng rất đẹp."

Mộ Mai cúi thấp đầu, mẹ Xuân lại đến gần cô hơn một chút, vén vài sợi tóc xõa bên thái dương ra sau tai cho cô, hành động dịu dàng, giọng nói cũng êm ái.

"Mộ Mai trưởng thành rồi, mẹ Xuân cũng quên mất ở tuổi này, hẳn là Mộ Mai cũng thích hoa tươi, cũng thích bạn bè hoạt bát. Mộ Mai, thật xin lỗi, mẹ Xuân đã già rồi, già đến mức lú lẫn. Nhưng mà Mộ Mai, mẹ Xuân hứa với con, chỉ cần con đến hai mươi bốn tuổi, con có thể làm một Lâm Mộ Mai tự do hơn bất cứ ai, có thể lựa chọn người con trai mình thật sự thích, muốn đi đâu thì đi. Mộ Mai, trên thế giới này có một thứ gọi là ân tình. Mẹ Xuân thiếu một người rất nhiều ân tình, chỉ có trả lại ân tình đó, sau trăm tuổi mẹ Xuân mới có thể đi gặp bà ấy. Thật xin lỗi, Mộ Mai."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Mùa xuân năm Mộ Mai mười sáu tuổi, cô đã đến bên Liên Thành, trở thành hầu học của cậu, trở thành tiểu thư Tess trong mắt bạn cậu.

Tiểu thư Tess là nhân vật trong vở bi kịch nổi tiếng dưới ngòi bút của Thomas Hardy. Vì người cha tham lam của mình, cô ấy phải làm hầu gái cho nhà giàu có. Dù nhân vật này được vô số người ca ngợi, nhưng trong mắt của giới quý tộc và những nhà phê bình hà khắc, kết quả cô ấy chỉ là một cô gái thuần khiết biến thành người phụ nữ phản bội chồng mình, vụng trộm với vị thiếu gia nhà giàu mình từng làm hầu gái lúc trước, rồi cuối cùng trở thành tội phạm giết người.

Mộ Mai biết, trong mắt đám người xung quanh Vụ Liên Thành, bản thân cô là sự tồn tại kỳ lạ. Cô cảm cấp cho cậu, ngồi trên chiếc ghế thầy giáo có ý sắp xếp chép bài cho cậu, xử lý một vài việc vặt trong sinh hoạt cho cậu. Ví dụ như khi cậu đi đánh tennis thì cầm vợt giúp cậu, lúc cậu cưỡi ngựa thì chuẩn bị đồng phục cưỡi ngựa cho cậu, khi cậu muốn uống nước thì mang nước đến, hay thời điểm cậu và bạn bè đến nhà hàng dùng cơm thì tính tiền thay cậu... Mà hầu hết lúc ở bên cạnh Vụ Liên Thành cô luôn trầm mặc, lặng lẽ chấp nhận cái tên tiểu thư Tess thay cho cái tên Mộ Mai của mình.

Một tháng sau, vào ngày chủ nhật hơi nóng, Vụ Liên Thành mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, kết hợp quần tây ca rô màu xám ghi, ngồi trên ghế màu trắng trong vườn hoa. Cậu đưa một tấm thẻ cho Mộ Mai, đó là thẻ ngân hàng cao cấp, có thể dùng tại mọi quốc gia trên thế giới.

"Biểu hiện tháng này của cô rất khá, ít nhất việc cô ghi bài trong lớp cho tôi giúp tôi có thêm thời gian rảnh cưỡi ngựa, bài tập cô làm thay tôi cũng không lộ ra sơ hở, đây là phần thưởng cho cô." Cậu nói chuyện như thể một thương nhân già đời chứ không phải là một cậu nhóc mới mười hai tuổi.

Mộ Mai nhận lấy tấm thẻ kia bằng hai tay. Dưới chân Vụ Liên Thành là con mèo Ba Tư, có điều con này lông màu xám xanh chứ không phải màu vàng, cậu đưa mũi chân trêu chọc nó, nó ngoan ngoãn le lưỡi ra liếm mũi giày da hiệu LV kiểu mới nhất của chủ nhân mình. Cảnh tượng này hết như bức danh họa đầy thơ mộng về cung đình Châu Âu thời trung cổ. Mà trong bức tranh này, cô hẳn là người hầu gái làm nên đúng không? Mộ Mai cầm lấy thẻ nghĩ vẩn vơ.

"Cô đang nghĩ gì? Lễ nào lòng tự ái nhỏ nhỏ của đứa cô nhi như cô bị tấm thẻ làm nhục rồi sao." Cậu thiếu niên ngẩng mặt lên, thờ ơ hỏi. Lúc này con mèo Ba Tư đã nhảy lên đùi cậu, hiển nhiên con vật thông minh này rất thích chủ nhân mình. Vì nữ hoàng Victoria nuôi hai con mèo Ba Tư lông xanh nên hiện tại giống loài này rất nổi tiếng, trở thành vua của loài mèo. Có lẽ, đây chính là hiệu ứng danh nhân đây mà.

Mộ Mai im lặng không trả lời, khi người xa lạ nảy sinh nghi ngờ với mình, im lặng chính là cách xử lý tốt nhất.

"Thật ra thì cô đừng nên nghĩ nhiều. Làm tốt nhận thưởng là chuyện đương nhiên, giống như con mèo này vậy." Vụ Liên Thành vuốt ve con mèo Ba Tư

trên đùi, "Chỉ cần nó nghe lời, tôi sẽ chiều chuộng thương yêu nó, nhưng nếu nó giống như Eugene thì tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho nó."

Trẻ con nhà có tiền có quyền không hề đơn giản chút nào, đây giống như một mệnh đề tầm thường, nhất là với Vu Liên Thành.

Vu Liên Thành rất thích con mèo Ba Tư tên Vu Kim, còn cho đặt tên cho nó theo họ của mình. Nhưng khi Vu Kim làm vỡ chiếc ly thủy tinh mẹ cậu tặng, ba giờ sau, nó đã được đưa đến nơi nuôi giữ chó mèo đi lạc.

"Vu thiếu gia, tôi nhất định sẽ không giống Vu Kim." Mộ Mai buông thông hai tay, "Trong tám năm tiếp theo, tôi chỉ làm việc mình nên làm thôi."

"Ừ." Vu Liên Thành gật đầu.

Hồi Vu Liên Thành tám tuổi khá thân với một đứa bé người Ấn Độ, bởi vì nghe bảo đứa bé Ấn Độ kia đã đưa lưng mình ra chắn cho Vu Liên Thành, cứu cậu khỏi suýt nữa bị giẫm đạp bẹp dí trong làn sóng biển tình bãi công quy mô lớn của nước Anh. Cậu bé ấy sống trong khu bình dân chính phủ Anh xây dựng cho những người di dân nghèo khổ, cũng chính là trại tị nạn mà người ta thường nói. Có một hôm, cậu bé mời Vu Liên Thành đến nhà chơi, không biết đã xảy ra chuyện gì, khi ấy bốn ngày liền cảnh sát London đều không ngừng tìm kiếm Vu Liên Thành ráo riết. Cuối cùng Vu Liên Thành được một vị khách du lịch Trung Quốc cứu thoát rồi giao lại cho cảnh sát. Từ đó về sau, Vu Liên Thành không hề nhắc đến người bạn Ấn Độ kia của mình nữa.

Có lẽ vụ việc ngoài ý muốn ấy đã khiến Vu Liên Thành trở nên đầy đa nghi, luôn thăm dò và đề phòng mọi thứ xung quanh mình.

Mộ Mai đứng trong vườn hoa, nhìn theo bóng dáng cậu thiếu niên ôm con mèo đi xa, lòng bàn tay nắm lấy chiếc thẻ đã rịn mồ hôi.

Lúc này, Vu Liên Thành cũng dừng bước ở hành lang, nhìn thiếu nữ Lâm Mộ Mai trong vườn thông qua khe hở cột đá bám đầy dây thường xuân. Cô mặc chiếc váy xếp li trắng vô cùng bình thường, vạt váy khẽ lay động trong gió xuân, nhìn từ xa như đóa hoa xương rồng nở trong sa mạc.

Ba từng nói, cây xương rồng và hoa của nó là tổ hợp mâu thuẫn kỳ diệu nhất. Cánh hoa xương rồng tầng tầng lớp lớp, màu sáng và rất mềm mại. Bởi vì quá mỏng nên không chịu được gió thổi mưa bay, nên chỉ nửa ngày là đã úa tàn. Thế nhưng đóa hoa yếu ớt như thế lại mọc trên cây xương rồng đầy gai góc.

Ba nói, mẹ giống như cây xương rồng trong sa mạc, cũng yếu ớt và kiên cường khiến ông si mê. Mà thiếu nữ Lâm Mộ Mai kia cũng khiến Vu Liên Thành liên tưởng đến đóa hoa xương rồng, cũng là một cá thể mâu thuẫn khiến người ta mê mẩn dõi theo.

Nhiều năm sau, Vu Liên Thành gặp được một đôi vợ chồng già người Trung Quốc trên phố cổ Thổ Nhĩ Kỳ, ông lão tóc mai đã bạc luôn nhìn vợ mình với ánh mắt chan chứa chân tình như thể nhìn bao lâu cũng không đủ. Ông ấy bảo, tình yêu của ông ấy và vợ mình bắt đầu chẳng qua là một cái nhìn tình cờ mà thôi. Dưới bầu trời xanh lam khiến người ta thư thái kia, Vu Liên Thành mới muộn màng hiểu được, hóa ra có một số chân tình chẳng qua là chỉ do một cái nhìn tình cờ, mà bản thân cậu cũng vì nhìn cô quá nhiều lần nên trở thành luân hãm. Thế nhưng năm ấy, cô đã không còn ở bên cạnh cậu nữa rồi.

Năm Mộ Mai mười sáu tuổi có vài sự việc kiến khiến cô rất khó quên, bởi vì ấn tượng nó để lại quá mãnh liệt.

Chuyện đầu tiên xảy ra ở bên bờ biển Cannes nổi tiếng của Pháp, con gái của ông trùm sắt thép người Thụy Điển và cũng chính là bạn của Vu Liên Thành đã bắt cô quỳ xuống lau đi vệt kem dính lên chân cô nàng. Bởi vì tiểu thư Tess nhà Vu Liên Thành đã làm hại cô ta đánh rơi kem vào bộ móng vừa được vẽ ở cùp biển, khiến chúng trở nên xấu xí.

Thật ra thì ngay cả Mộ Mai cũng không biết tại sao lại trở thành tội đồ làm hại cô ta nữa. Lúc đó quý cô Thụy Điển này cứ mãi chơi đùa với bạn trai cô ta trên bờ cát, mà cô thì chỉ trùng hợp đứng ở bên cây cột bị cô ta đụng phải thôi.

Sau đó, Vu Liên Thành đưa cho Mộ Mai tấm khăn giấy, lúc Mộ Mai cúi người xuống, cô gái Thụy Điển kia hồ hững nói: "Tốt nhất là cô quỳ xuống lau thì hơn, thợ làm móng kia rất khó hẹn được, tối nay tôi định mang giày sandal để khoe bộ móng chân này đây."

Mộ Mai nhìn sang Vu Liên Thành, cậu đang hí hửng bàn với đám bạn mình về việc lột sòng, hoàn toàn không nghe thấy. Thế là Mộ Mai đành nhịn nhục quỳ xuống lau, vì ba của cô tiểu thư Thụy Điển này là bạn làm ăn với Vu gia, mà thiếu Vu Lăng Vân khai thác chính là nguồn cung để ba cô nàng sản xuất.

Chuyện thứ hai là từ Cannes trở về. Bởi vì Mộ Mai nghĩ màu đen bắt nắng sẽ dễ dàng đỡ mồ hôi hơn nên tự chủ trương đổi bộ đồng phục tennis của Vu Liên Thành sang màu sáng. Hôm ấy diễn ra trận thi đấu của Vu Liên Thành và vị thiếu gia cùng tuổi, con của một thành viên nội các cao cấp tại dinh thự họ Vu. Cuối cùng, trong cái nhìn soi mói của mẹ mình, cậu thiếu gia kia càng đánh càng hăng, kết quả đã thắng Vu Liên Thành với tỷ số sát sao.

Lúc xe của mấy phu nhân của thành viên nội các cao cấp rời đi, Vu Liên Thành mới vừa còn cười vô cùng lễ phép đã lập tức quay phát lại lấy vợt tennis ném vào người Mộ Mai.

"Biết tại sao tôi thua không? Là vì cô tự ý đổi đồng phục tennis mà nội các phu nhân đặc biệt thiết kế cho tôi, nên tôi đành chịu thua để khiến bà ấy vui vẻ đấy. Làm ơn đi, trước khi cô làm gì cũng phải dùng đầu óc hộ tôi một cái."

Cậu bé còn thấp hơn Mộ Mai nửa cái đầu đã chỉ thẳng vào mặt Mộ Mai và nói như thế.

Hôm sau là chủ nhật, Mộ Mai mang theo vết vợt tennis bầm tím trên mặt về nhà, và vô tình gặp phải Triệu Cẩm Thu ở trong khu phố. Triệu Cẩm Thu

cao hơn Mộ Mai rất nhiều đã chặn cô lại, không hề gọi cô là Tiểu Cửu hay cột nhà như ngày thường.

Anh khom người xuống, nhìn Mộ Mai thật kỹ. Sau đó tức tối gắt gỏng hỏi “Tên khốn nào đã làm mặt Mộ Mai nhà chúng ta biến thành thế này? Tại sao thằng khốn ấy nở lòng hủy hoại gương mặt xinh đẹp nhường này kia chứ.”

Nước mắt Mộ Mai tuôn rơi như mưa, bởi vì Triệu Cẩm Thư đã gọi cô là Mộ Mai nhà chúng ta. Có trời mới biết trong lòng Mộ Mai khát vọng sẽ có ngày được người ta gọi mình như vậy đến cỡ nào.

Mộ Mai nhà chúng ta, xưa nay mẹ Xuân không hề gọi cô như thế.

Sau ngày đó, Mộ Mai và Triệu Cẩm Thư bắt đầu trở nên thân thiết với nhau. Tuổi mười sáu của cô cứ thế trôi qua trong một vài cơn phong ba nhỏ nhỏ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6

Vào năm Mộ Mai mười bảy tuổi, cô và Vu Liễn Thành dần trở nên gần gũi hơn qua từng ngày sớm tối chung đụng. Trong cuộc điều hành xe hoa mỗi năm một lần, một đứa bé người Do Thái đã ném chiếc bánh kem vào Vu Liễn Thành đang mặc đồ sĩ quan Đức. Khi đó, phản ứng đầu tiên của Mộ Mai đang đứng bên cạnh Vu Liễn Thành là chắn trước người cậu, để chiếc bánh kem kia đập thẳng vào mặt cô. Vu Liễn Thành nhanh chóng lôi cô xuống xe hoa, đứng ven đường cầm khăn giấy lau sạch kem dính trên mặt Mộ Mai, nhưng cậu không hề nói cảm ơn chỉ thốt ra một câu duy nhất "Xấu chết được".

Khoảng thời gian này Vu Liễn Thành dậy thì rất nhanh, đã cao gần bằng Mộ Mai rồi.

Ngày ấy, Vu Liễn Thành mặc đồ sĩ quan Đức đã thu hút rất nhiều ánh nhìn của đám thiếu nữ. Cậu thiếu niên bé nhỏ được tạo hóa ưu ái đã trở thành chàng thiếu niên anh tuấn theo ý chí của thượng đế.

Nhiều năm sau, Mộ Mai vẫn còn nhớ như in câu "Xấu chết được" khe khẽ nhưng có thể lấn át cả tiếng xe hoa ầm ầm lúc đó của cậu.

Bắt đầu từ dạo ấy, Mộ Mai và Vu Liễn Thành đã thân với nhau hơn một chút, tuy chỉ một chút thôi nhưng theo mẹ Xuân nói, nhiều cái một chút kết hợp lại với nhau sẽ tạo thành lỗ hổng to lớn, phá tan phòng tuyến vững chắc của Vu Liễn Thành.

Từ đó, thỉnh thoảng Vu Liễn Thành sẽ lấy mấy thứ dễ thương trong đồng quà của bọn con gái tặng mình đưa cho Mộ Mai. Rồi dần dần, Vu Liễn Thành chỉ thẳng vào núi quà và nói với cô rằng “Lâm Mộ Mai, cô thích gì thì cứ lấy đi.”

Cũng vào năm ấy, lần đầu tiên Mộ Mai được gặp Vu Lăng Vân, không phải qua tivi hay báo chí, mà là người thật ngoài đời. Ông nho nhã như một nhà thơ, không ai có thể liên tưởng con người như ông với ông trùm dầu hỏa, châu báu, mỏ vàng hay mỏ thiết cả. Ông thân thiện nói với Mộ Mai, “Thật vui vì cháu là một cô gái Trung Quốc, vợ ta rất thích con gái Trung Quốc đấy.”

Mộ Mai thoáng nhớ lại vị phu nhân xinh đẹp trong chùa kia, người mà mẹ Xuân muốn cô khiến bà đau đến mức không thiết sống.

Buổi tối sinh nhật mười ba tuổi của Vu Liễn Thành, Mộ Mai đã trộm một chai rượu trong bữa tiệc sinh nhật, leo từ ban công phòng mình sang phòng Vu Liễn Thành khiến cậu sững sờ.

"Lâm Mộ Mai, cô điên rồi hả?" Vu Liễn Thành vẫn giữ cái vẻ cao ngạo trước mặt cô.

Mộ Mai đã lén uống một chút rượu trước đó, mượn hơi men, cô khẽ lắc chai rượu trong tay: "Không phải Vu thiếu gia cứ nhìn chăm chăm vào nó trong suốt buổi tiệc sinh nhật sao!"

Chai rượu này do một thương nhân Trung Quốc mang đến tham dự sinh nhật Vu Liễn Thành, nghe bảo đã ủ dưới đất rất nhiều năm. Năm xưa, mỗi lần mấy lão Hoa kiều ngồi thấy hương rượu này nhất định sẽ vui mừng đến phát khóc.

"Cậu muốn uống không, Vu Liễn Thành?" Mộ Mai ngẩng mặt lên, bởi vì uống rượu nên hai má cô phớt hồng, tựa đóa hoa đào thấp thoáng trong bức tranh thủy mặc.

Màu hồng trong tranh thủy mặc được gọi là vẻ ngây thơ trong nét phong tình. Phụ nữ thông minh nên biết cách để mình phô bày được vẻ tinh thuần trong nét quyến rũ.

"Vu Liễn Thành?" Vu thiếu gia kiêu căng khoanh tay, "Cái tên Vu Liễn Thành là để cho cô gọi hay sao tiểu thư Tess?"

"Đừng gọi tôi là tiểu thư Tess được không?" Mộ Mai cúi đầu, "Mặc dù tôi không ghét mình bị gọi là tiểu thư Tess, nhưng có đôi khi họ gọi nhiều quá sẽ

khiến tôi liền tưởng đến hình phạt treo cổ, nghĩ đến cảnh Tess bị trùm túi đen che mặt trước khi nhận hình phạt ấy."

Giọng cô ỉu xiu, đứng cúi đầu trong chiếc váy ngủ màu ngà, vạt váy in hoa dài đến bắp chân. Chiều cao của họ xấp xỉ nhau nên khi cô cúi đầu có vẻ thấp hơn cậu một chút, cậu có thể thấy rõ hai xoáy tóc nhỏ nhỏ của cô. Nghe nói người có hai xoáy tóc sẽ thông minh tuyệt đỉnh, Lâm Mộ Mai cũng rất thông minh. Nhưng chỉ trong những lúc bình thường thôi, còn bây giờ trông cô ngốc vô cùng.

Cô không để mái, may là có vàng trán rất đẹp. Vu Liên Thành nhớ có một đêm rằm, Lâm Mộ Mai đứng trong vườn hoa, ánh trăng soi lên mặt cô nửa sáng nửa tối. Dưới ánh trăng, vàng trán cao cao của cô trở nên đẹp hơn bình thường, khiến người ta không khỏi nghĩ đến mấy từ ngữ miêu tả vẻ đẹp, ví dụ như là "sáng sủa" chẳng hạn. Lâm Mộ Mai còn có gương mặt dịu dàng đáng yêu chứ không đến mức đẹp lộng lẫy, nhưng kết hợp tất cả lại như một bức tranh ảo mộng. Thầy giáo tiếng Trung của cậu đã từng miêu tả Lâm Mộ Mai bằng câu nói như vậy.

Ánh mắt Vu Liên Thành bắt gặp đôi xương người Mộ Mai, đánh giá từ đầu đến chân. Dáng người Lâm Mộ Mai khá tốt, ít nhất luôn hấp dẫn ánh mắt của đám bạn bên cạnh cậu. Mấy đứa con trai thì len lén nhìn vào ngực cô, còn mấy đứa con gái còn chưa dậy thì vừa hâm mộ vừa ghen ghét cô. Người có ngực to hơn cô thì eo không nhỏ bằng cô, người eo nhỏ hơn cô thì ngực không to bằng cô. Hiếm lắm mới có người ngực to hơn và vòng eo nhỏ hơn cô thì mặt mũi lại không xinh xắn bằng cô.

Hiển nhiên, vì trèo từ phòng mình qua phòng cậu nên cô đã cởi giày ra, hiện tại cô đi chân trần, đầu ngón chân nhỏ nhỏ đang co rúm.

"Lâm Mộ Mai." Ánh mắt Vu Liên Thành bối rối dời khỏi đầu ngón chân cô, gọi tên Mộ Mai theo bản năng.

"Có." Cô ngẩng đầu lên, hai má hây hây.

"Lâm Mộ Mai." Vu Liên Thành lại lần nữa dời mắt khỏi mặt cô.

"Có." Cô căng thẳng đứng nghiêm.

Bỗng Vu Liên Thành bật cười, Mộ Mai cũng cười ngại ngùng, hai người tìm tìm nhìn nhau.

Đêm đó, Mộ Mai và Vu Liên Thành trốn ở ban công uống rượu. Họ rót rượu Bạch Cừu của Trung Quốc vào chiếc ly để cao của Tây Dương, hương rượu tỏa ra thơm ngát.

Vu Liên Thành cảm thấy mình có chút ngốc nghếch, có chút vui vẻ vì hương rượu nguyên chất đến từ cổ hương của mẹ, vì bầu trời đầy sao lấp lánh, vì ban công đầy dây thường xuân xanh biếc, vì cô gái nói tiếng mẹ đẻ Trung Quốc giống mình kia.

"Vu Liên Thành, cậu khoan đã, để tôi ném thử trước. Nếu dễ uống thì cậu hãy uống, còn nếu không thì cậu đừng uống." Cậu không thấy câu này hay ở điểm nào, nhưng có một người nói rằng muốn ném thử mùi vị trước giúp mình vẫn khiến cậu ấm lòng.

Nghe nói, rượu của Trung Quốc vừa thanh vừa cay. Cô nhẹ nhàng chạm lưỡi vào ly rượu, giống hệt chú cún đáng yêu. Vu Liên Thành khẩn trương nhìn cô, cô từ từ nhắm hai mắt lại, đầu mày khẽ giãn ra, vẻ mặt thương thức, rồi lại hé mắt ra, thờ dài thườn thọt.

"Vu Liên Thành, cậu đừng uống thì tốt hơn, cay chết được."

Cậu nhún vai, có người nào uống phải rượu cay xè mà vẻ mặt vui vẻ vậy đâu, thế là cậu nâng ly lên. Một giây sau, Vu Liên Thành bị sắc rượu, cay đến mức chảy nước mắt luôn. Cậu gờ ly định tạt rượu vào khuôn mặt lừa dối của cô, nhưng lúc này cô đang phụng phịu nhìn cậu, ánh đèn trên ban công cô kính soi lên tóc cô, một nửa tóc được vén ra sau tai buông xõa xuống lưng, vành tai dưới ánh đèn trở nên trong suốt, vẻ mặt cô rất tội nghiệp, giống con mèo Vu Kim lông vàng đang ở sở thú nhận chó mèo đi lạc kia. Cậu rất thích Vu Kim giống như thích người bạn Ấn Độ đã dẫn cậu đi chợ bán đồ cũ, đã đưa lưng ngăn cản nhưng bàn chân giẫm đạp khi xưa.

Tay cậu khựng lại, lần đầu tiên Vu Liên Thành có sự do dự đối với Lâm Mộ Mai.

"Vu Liên Thành, cậu không thể tạt rượu tôi, tôi đã nói với cậu là rượu này cay lắm mà." Cô làm vẻ mặt vô tội.

Đúng vậy, cô đã nói với cậu rồi! Vu Liên Thành bỏ ly rượu xuống, hậm hực bảo: "Lâm Mộ Mai, tôi rất ghét ai gạt tôi!"

Cô nhìn cậu một hồi rồi quay đi đối mặt với cảnh đêm mù mịt, cất lời: "Được, Liên Thành, tôi sẽ không gạt cậu."

Vu Liên Thành khẽ nhủ mày, bởi vì cái cô gọi tên "Liên Thành" rất tự nhiên, như thể họ là đôi bạn già của nhau vậy.

Mãi sau này, Vu Liên Thành mới biết, bất kể Lâm Mộ Mai ở thời thiếu nữ hay đã là một người phụ nữ trưởng thành, cô đều có biệt tài lừa gạt người khác chân thực đến nhường nào.

Sau đêm ấy, Vu Liên Thành vẫn bắt nạt Mộ Mai, vẫn lạnh mặt sai cô làm cái này cái kia, vẫn thỉnh thoảng bức bối cầm vợt tennis đánh cô nhưng đã có chừng mực tránh mặt cô ra. Bạn của cậu vẫn thường xuyên gọi Mộ Mai là tiểu thư Tess, nhưng có khi tâm trạng cậu vui vẻ sẽ ngăn họ lại không cho gọi cô như thế.

Cuối năm mười bảy tuổi, lần đầu tiên Mộ Mai đi theo Vu Liên Thành tham gia tiệc đồ ngủ của anh trai bạn cậu. Tiệc đồ ngủ của Tây Âu là một thú vui giải trí cực kỳ khó hiểu nhưng lại rất thịnh hành. Mấy năm trước, một chính khách Ý nào đó đã khiến tiệc đồ ngủ mang tiếng xấu là buổi tiệc thác loạn tình dục, song cuối cùng điều ấy vẫn không hề làm giảm niềm yêu thích của đám giàu có Tây Âu với buổi tiệc này.

Trong mắt của Mộ Mai, tiệc đồ ngủ Vưu Liên Thành đưa cô đến tham gia giống với tiệc đồ lót hơn. Mấy cô gái thì ăn mặc hở hang lộ lố, mấy đứa con trai thì mặc quần bơi bó sát khoe đường nét cơ thể của mình.

Buổi tiệc được tổ chức bên cạnh bể bơi, thợ ánh sáng điều chỉnh ánh đèn khiến cả nơi đây trông đầy mờ ám. DJ chốc chốc chơi những giai điệu hoang dại, lắt lắt lại cất vang âm thanh nam nữ ân ái đầy nhục dục. Cậu chủ tiệc vừa tròn hai mươi tuổi vừa khui champagne tuyên bố bắt đầu, theo tiếng nắp chai rượu bắn lên, cả đám nam nữ ôm lấy bạn tình nhập cuộc, lắc lư theo âm nhạc, tay chân xoắn xít lấy nhau bày tỏ tình cảm của mình.

Còn lý do tại sao Vưu Liên Thành đưa cô đến buổi tiệc này thì đến khi tên Jack người Đức đi đến bên cạnh cô, Mộ Mai mới biết thì ra mình còn không bằng cả một chiếc đĩa phiên bản kỷ niệm có chữ ký của Beatles. Jack cũng là anh trai của bạn Vưu Liên Thành, anh ta hứa hẹn nếu Vưu Liên Thành dẫn vị tiểu thư Tess trong nhà đến, anh ta sẽ tặng cậu chiếc đĩa ấy. Thế là Mộ Mai mặc bộ đồ ngủ Vưu Liên Thành đã chuẩn bị đến đây, tuy bỏ đồ ngủ kia kín đáo khác một trời một vực với mấy cô gái trong buổi tiệc này, nhưng cổ áo trước ngực trễ xuống đầy táo bạo.

Mắt Jack sáng quắc nhìn lom lom vào ngực Mộ Mai. Cô chỉ cảm thấy thức ăn vừa trôi xuống bụng đang sôi trào trở lên. Jack nghiêng người đến định hôn lên môi cô, nhưng Mộ Mai quay đầu đi, môi anh ta rơi xuống tóc cô. Jack không hề tức giận mà càng hưng phấn khen lấy khen để: "Con gái phương Đông bọn em thật đáng yêu, nhất là em đây, không chỉ đáng yêu mà còn quyến rũ nữa."

"Cảm ơn." Mộ Mai hờ hững đáp lại. Cô cũng không thể đắc tội người này được được, bởi vì cha của Jack nắm giữ một phần tám thành phẩm tài nguyên khoáng sản Tây Âu, có hợp tác thân thiết nhiều năm với Vưu gia.

"Cùng ới." Giọng Jack khàn khàn quanh quẩn bên tai Mộ Mai, "Anh muốn tối nay được ở cùng em"

Theo bản năng, Mộ Mai bối rối tìm kiếm bóng dáng Vưu Liên Thành.

Cách đó vài chục bước, Vưu Liên Thành đang cúi đầu nói chuyện với một đứa con gái, vóc dáng cô bé không cao lắm, thấp hơn đám bạn học của cậu một chút. Cô bé chỉ mặc chiếc áo sơ mi ngủ mặc xanh đậm và quần short jeans nhưng vẫn thu hút ánh mắt mọi người như mấy đứa con gái mặc đồ ngủ khác. Không biết cô bé nói gì với cậu, cậu ngẩng đầu mỉm cười, trùng hợp ánh đèn laser chiếu đến mặt cậu, nụ cười của cậu giống hệt hoa Violet nở rộ trong đêm hè, vô cùng tươi đẹp.

Mộ Mai buồn bã thở dài, khẽ đẩy Jack ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7

"Nhưng tôi không thể ở cùng với anh." Mộ Mai chỉ vào Vưu Liên Thành, "Tôi và cậu chủ đã có hiệp ước... À, phải gọi là hợp đồng lao động mới đúng. Trong hợp đồng lao động của tôi có ghi rõ, sau hai mươi bốn tuổi tôi mới có quyền yêu đương. Tôi có nghe mấy cô gái bảo cậu Jack nhà Benjamin là một bạn trai hào phóng. Hay là vậy đi, anh đi nói với Vưu thiếu gia, chỉ cần anh thuyết phục được cậu ấy, tôi sẽ lập tức sà vào lòng anh ngay."

Jack khựng lại, bàn tay chậm rãi rời khỏi eo Mộ Mai, nhún vai. Anh ta lấy hai ly rượu cocktail từ khay của người phục vụ, đưa một ly cho Mộ Mai rồi cung ly với cô, tỏ rõ thái độ mình sẽ đợi tiểu thư Tess đến hai mươi bốn tuổi.

Những người này trông có vẻ ngông cuồng bất kham, coi trời bằng vung, nhưng thật ra họ đều được gia tộc mình tiêm nhiễm vào đầu những lễ thời quý tộc, lúc nào cũng tuân theo rầm rập. Xưa nay trên thương trường, danh và lợi luôn tương trợ lẫn nhau.

Buổi tiệc trôi qua được một nửa thời gian, Vưu Liên Thành đã đẩy Elaine, người luôn được mệnh danh là công chúa của những bữa tiệc vào bể bơi. Theo tiếng "ầm" đột ngột vang lên, đèn bỗng sáng rực, soi cả khu rõ như ban ngày.

Vưu Liên Thành đứng khoanh tay bên bờ, lạnh lùng nhìn bể nước màu xanh nước biển còn đẹp hơn cả Địa Trung Hải. Công chúa của những bữa tiệc ngoi nửa người trong bể bơi, tựa như mỹ nhân ngư trời lên mặt biển chơi đùa trong đêm khuya thanh vắng. Mỹ nhân ngư chậm chậm bơi về phía Vưu Liên Thành, sáp người vào thành bể, ngẩng cao đầu.

"Liên Thành, cậu không thích tôi à?"

Elaine và Vưu Liên Thành là bạn học, ông nội cô bé là quan chức cấp cao trong giới chính trị Anh. Elaine rất đẹp, tóc vàng mắt xanh, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã cơ thể đã dậy thì duyên dáng. Cô bé và Vưu Liên Thành thường được mọi người khen là một đôi trai tài gái sắc.

"Nếu bây giờ cậu không thích tôi thì cũng không sao, sau này chắc chắn cậu sẽ thích tôi thôi." Trước mắt bao nhiêu người, Elaine cất giọng lãnh lút mang theo sự tự tin đặc biệt của con gái phương Tây.

"Làm sao đây Elaine. Lúc tám tuổi thì tôi đã có người mình thích rồi, tôi muốn người tôi thích sẽ là bạn đời của tôi, cô ấy đang ở Trung Quốc, chờ tôi đến cưới cô ấy đây."

Hôm đó, Mộ Mai mới biết được trong lòng Vu Liền Thành đã có một cô bé mình muốn cưới từ hồi tám tuổi. Cô bé ấy đến từ Trung Quốc, cười lên có má lúm đồng tiền sâu hút, Vu Liền Thành luôn nói nụ cười của cô ấy đẹp nhất trên thế giới này.

Đúng vậy, Đông Tiểu Quỷ có nụ cười đẹp nhất thế giới. Mãi sau, khi Mộ Mai gặp được cô gái Đông Tiểu Quỷ mười tám tuổi, mặt mũi thanh tú, không đẹp cho lắm nhưng nụ cười lại rực rỡ như đóa hoa quỳ. Hai lúm đồng tiền sâu hun hút kia như thể chứa đựng tất cả hạnh phúc, ngọt ngào và mọi thứ tốt đẹp trên cõi đời.

Hồi tám tuổi Vu Liền Thành gặp được Đông Tiểu Quỷ, khi đó cô ấy mới bảy tuổi. Vào thời điểm Vu Liền Thành trốn ra khỏi khu tị nạn của người Ấn Độ đã gặp được một người Trung Quốc tên là Đông Thanh, người đàn ông Trung Quốc đó đã cứu cậu. Lúc ấy, Vu Liền Thành đã được ăn một món ngon nhất từ lúc sinh ra đến giờ, đó là món bánh tổ. Chiếc bánh hình con thỏ đến từ bàn tay nhỏ nhỏ của Đông Tiểu Quỷ, cô bé nói với giọng non nớt, "Anh đừng lo, em sẽ bảo vệ anh, nếu anh ngất xỉu cũng không phải sợ, em sẽ truyền máu cho anh."

Cô gái bé nhỏ ngây ngô an ủi vị hoàng tử gặp nạn, vừa hồn nhiên vừa chân thành. Cứ thế Vu Liền Thành vừa ăn bánh tổ vừa rơi giọt lệ đầu tiên trong đời mình.

Cho đến thời điểm đó, cậu đã bị giam dưới căn phòng hầm tối đen kìa ba ngày hai đêm, Đông Tiểu Quỷ như đã mang đến cho cậu ánh rạng đông chói lóa. Lúc chia tay, cô gái bé nhỏ bật thốt ra một câu hỏi kỳ lạ, "Liên Thành, Liên Thành, em đã cứu anh, sau này lớn lên anh có chịu cưới em không, nam nữ chính trong mấy bộ phim em xem đều như thế cả."

"Sau khi trưởng thành anh nhất định sẽ cưới em." Giờ phút ấy, Vu Liền Thành đã hứa hẹn như vậy.

Cứ thế, hai đứa trẻ ngây thơ gieo kèo với nhau, cô bé ở Trung Quốc chờ cậu, chờ cậu lớn lên đến cưới mình. Còn cậu ở Anh đợi cô, đợi cô lớn lên sẽ cưới cô về nhà.

Tất cả mọi người đều cho rằng lời hứa này chỉ như hai đứa bé chơi đồ hàng mà thôi. Nào ngờ họ trao đổi địa chỉ cho nhau, ban đầu là gọi điện thoại, viết thư, tiếp theo là email, rồi năm ngoái đã bắt đầu chuyển sang gọi video call rồi.

Nhưng thứ này đều do mẹ Chu trong dinh thự kể cho Mộ Mai biết. Mẹ Chu giúp việc cho Vu gia rất lâu, theo họ từ Hong Kong đến Anh; bà rất thân với Vu Lăng Vân và Vu Liền Thành cũng rất quan tâm đến bà. Ngày đấy ở trong vườn hoa, mẹ Chu đã hơi lảng tai cứ lăm bầm.

"Liên Thành... một lòng một dạ muốn cưới Tiểu Quỷ thật đấy. Nó bảo Tiểu Quỷ khiến nó cảm thấy tâm hồn thư thái, mấy năm trước nó còn ngày đêm mong đợi Tiểu Quỷ mau đến mười tám tuổi. Bởi vì khi Tiểu Quỷ mười tám tuổi sẽ đến đây tìm nó. Mấy năm nay trưởng thành rồi cũng ngại không dám nói nữa. Nhưng mẹ Chu đã chứng kiến quá trình trưởng thành của nó, thừa biết trong lòng nó rất nhớ Tiểu Quỷ. Mấy hôm trước mẹ Chu còn thấy hình con bé trong ví của nó nữa, con bé mặc đồng phục học sinh, thanh khiết như đóa hoa lài vậy."

Mẹ Chu có nguyên quán ở Triều Châu, người Triều Châu trời sinh đã thích hí khúc, giọng bà lúc nói những câu này rất truyền cảm, như thể đang đứng trên sân khấu kể lại câu chuyện lương duyên trời định xứng đôi vừa lứa vậy.

Mấy ngày sau, Mộ Mai thấy được ảnh của cô bé Tiểu Quỷ kia trong ví của Vu Liền Thành. Ảnh được đặt dưới ảnh gia đình của Vu gia, chính giữa còn kẹp một lớp giấy tuyên thành thật mỏng, có thể nhìn ra được chủ nhân chiếc ví rất coi trọng tấm ảnh này. Ảnh chụp cô gái mặc đồng phục học sinh đứng trên thảm cỏ xanh biêng biếc dưới tán cây đại thụ, trông cô nàng giống hệt một đóa hoa lài như mẹ Chu đã kể.

Mộ Mai từng thấy nụ cười rất trẻ con của Liên Thành, nó khờ khạo mang theo chút xấu hổ không giống như cậu thường ngày. Bây giờ nhớ lại mỗi lần cậu cười như thế đều là vì cô bé trong tấm ảnh này cả. Nhất là vào một buổi xế chiều, cậu cầm ví da đi trong hành lang không một bóng người, cười như một tên ngốc vậy.

Mộ Mai đón bữa tiệc sinh nhật mười tám tuổi của mình trên vòng đu quay bên bờ sông Thames. Hôm đó, cô lén trốn khỏi Vu gia vì Triệu Cẩm Thư bảo có chuyện rất quan trọng nói cho cô biết, sau đó anh đứng bên bờ sông Thames, tươi cười rạng rỡ bụng bánh kem tặng cô.

Họ ngồi vào vòng đu quay, thời điểm lên cao nhất, trong ánh nắng hoàng hôn bên sông, hai người cùng thối tất nển. Thật ra Mộ Mai không biết ngày sinh cụ thể của mình, đa số ngày sinh không được ghi tường tận trong cô nhi viện, có cũng như không có. Vì thế mấy dì trong cô nhi viện thường sẽ chọn một ngày lễ trở thành sinh nhật của bọn nhóc.

Sinh nhật Mộ Mai vào mùng 2 tháng 2 âm lịch, là ngày Rồng Ngẩng Đầu. Lúc còn ở cô nhi viện, cô vẫn được ăn mừng ngày sinh nhật này, nhưng xuất ngoại đã lâu, không còn ai nhớ đến ngày lễ này nữa. Ban đầu khi mới đến Anh, Mộ Mai từng mong ước được như mấy đứa bé khác, mặc quần áo thật đẹp, mở từng món quà mọi người tặng, sau đó thối tất nển trong tiếng ca vui vẻ. Nhưng mà nguyện vọng này cực ít được thực hiện, thỉnh thoảng mẹ Xuân nhớ đến mới tổ chức cho cô một hai lần. Còn đa số lúc bình thường mẹ Xuân luôn phiền muộn lăm bầm, ôi xem đi, mẹ Xuân đã lăm cẩm đến mức quên cả sinh nhật Mộ Mai rồi.

Trên thế giới này, chỉ có sơ Tổng là nhớ sinh nhật Mộ Mai thôi. Hằng năm bà đều gọi điện thoại sang đây, dịu dàng chúc cô sinh nhật vui vẻ.

"Mộ Mai, sinh nhật vui vẻ." Giọng Triệu Cẩm Thư ôn hòa như nước sông Thame, lúc này anh không gọi cô là Tiểu Cửu nữa, "Mộ Mai sinh nhật vào mùng 2 tháng 2, ở Trung Quốc, đây là ngày Rồng Ngẩng Đầu, tượng trưng cho giá lạnh đã tan, tượng trưng cho xuân về hoa nở, tượng trưng cho vạn vật hồi sinh. Cho nên Lâm Mộ Mai à, em hãy khiến mình vui vẻ hơn đi nào."

Mộ Mai nghiêng đầu, nhìn những con thuyền bé như chiếc bật lửa chờ khách du lịch bên dưới, nói: "Em không có gì vui cả."

Triệu Cẩm Thư lắc đầu, đặt tay lên ngực Mộ Mai: "Anh nói chính là nơi này mau vui về lên ấy."

Khi chạm vào nơi mềm mại như bông xốp cao ngất kia, thấy người trước mắt đỏ cả mang tai, Triệu Cẩm Thư mới nhận ra mình vô ý biết mấy.

Cho đến nay, Triệu Cẩm Thư vẫn luôn thương hại cô bé Lâm Mộ Mai này. Cô như thể đứng bên ngoài thế giới, nhìn đám con gái đồng trang lứa lúc khóc lúc cười, nhìn họ yêu đương hẹn hò, nhìn họ được bạn trai che chở, nhìn họ giận dỗi với bạn trai. Xưa nay cô luôn núp trong góc khuất thờ ơ xem, giống như chuyện bình thường nhất với một đứa con gái là thứ xa xỉ với cô, chỉ có thể khát khao hi vọng mà thôi. Mỗi lúc như vậy, trong lòng Triệu Cẩm Thư sẽ xuất hiện cảm xúc như kiểu bất kể anh phải hi sinh cả sinh tính mạng cũng muốn cô được cười thoải mái, dù chỉ là một giây một phút thôi cũng được.

Trước đó Triệu Cẩm Thư không biết tình cảm này gọi là gì, bây giờ thì anh đã loáng thoáng hiểu được. Đáng nhẽ ra nên buông tay ra nhưng anh không làm vậy, dường như anh đã mê mẩn cảm giác này, chỉ cảm thấy không khí trong vòng đu quay nhỏ quá đối diện đáng êm ái.

Mộ Mai ngượng ngập nhích người ra, tay Triệu Cẩm Thư trượt xuống, hai người đều đỏ mặt. Triệu Cẩm Thư nhắc chiếc hộp trong tay lên, phá tan bầu không khí lúng túng.

"Lâm Mộ Mai, hôm nay anh còn chuẩn bị món quà khác cho em nữa này." Triệu Cẩm Thư nhanh chóng khôi phục dáng vẻ thường ngày, "Giống như là quà sinh nhật, giống như là..."

Nói đến đây, Triệu Cẩm Thư chớp mắt: "Lâm Mộ Mai, năm nay em đã tròn mười tám tuổi rồi. Ở một số quốc gia Đông Nam Á, con gái mười tám tuổi sẽ tổ chức lễ thành nhân, anh đã chuẩn bị quà lễ thành nhân cho em đây."

Năm ấy, trên vòng đu quay bên bờ sông Thames, Triệu Cẩm Thư tặng cho Lâm Mộ Mai một chiếc máy ảnh Kodak kiểu mới nhất, anh treo máy ảnh vào cổ cô, không chúc gì cả, chỉ im lặng ngắm nhìn cô.

Mộ Mai rất thích chụp ảnh, siêu, siêu thích luôn ấy. Máy chụp ảnh là thứ phát minh mà Mộ Mai thích nhất, tay vừa ấn nút, cả bầu trời xanh trong, mây trắng lượn lờ, muôn hoa nở rộ và nụ cười hồn nhiên của bọn trẻ đều biến thành vĩnh hằng.

Năm mười tám tuổi ấy, Mộ Mai đã trải qua lễ thành nhân của mình trên vòng đu quay. Chàng trai tên là Triệu Cẩm Thư đã tặng cho cô chiếc kẹp tóc hình hoa mai, anh kẹp nó lên tóc mai cô và nói: Anh nghĩ, trên đời này chắc chắn không ai thích hợp với cái tên Mộ Mai hơn Tiểu Cửu của chúng ta đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8

Đi ngang qua cửa kính, Mộ Mai vẫn không nhận được ngắm nhìn hình bóng của mình: tóc dài ngang lưng, bên trái là chiếc kẹp màu hồng, theo mái tóc đong đưa, đóa hoa mai kia vô tình khẽ trượt xuống thái dương. Trong lòng Mộ Mai chợt trào dâng cảm xúc mông lung, tựa như vui mừng, tựa như e ấp.

Tuy nhiên niềm vui ngắn chẳng tày gang. Cô bị chặn ngoài cổng điện tử, bảo vệ gác cổng nói với Mộ Mai, Vưu thiếu gia bảo cô không cần quay về nữa. Bây giờ Mộ Mai mới nhớ ra mình đã ra ngoài quá lâu, không kịp trở về trước khi Vưu Liên Thành thức dậy.

Thế là Mộ Mai đứng ngoài cổng đến khi màn đêm trùm xuống, sao giăng đầy trời, rồi cho đến tận lúc tia nắng đầu tiên hừng lên phía chân trời, bình minh kéo đến.

Đúng tám giờ sáng, cánh cổng điện tử mở ra, chiếc Roll Royce dài chậm rãi chạy tới. Mộ Mai thấy Vưu Liên Thành liếc nhìn cô qua cửa xe, sau đó không hề dừng lại dù chỉ một giây, cứ thế nghênh ngang rời đi.

Buổi trưa, Vưu Liên Thành tan học trở về, thông qua cửa sổ xe, vẫn thấy Lâm Mộ Mai đứng ở chỗ cũ.

Sau mấy phút, xe Vưu Liên Thành chạy vào, cổng điện tử được mở ra lần nữa. Dĩ giúp việc Susan vui vẻ chạy tới, báo cho Mộ Mai biết Vưu thiếu gia đã đồng ý cho cô vào.

Susan là một người phụ nữ Scotland hơn bốn mươi tuổi, trong dinh thự họ Vưu có tám người giống như Susan, họ là người có kinh nghiệm quản lý việc nhà dày dặn, mỗi người đều có công việc của riêng mình. Người thì chịu trách nhiệm giặt giũ, người thì chịu trách nhiệm quét dọn phòng ốc, người thì chịu trách nhiệm đi chợ...

Trong dinh thự có ba tài xế, bốn bảo vệ, hai công nhân làm vườn, một người cắt tỉa cây cảnh và nhóm đầu bếp... tổng cộng có đến mấy chục người đều thuộc sự quản lý của quản gia Nguyệt Như. Tất cả bọn họ đều vây quanh cuộc sống của Vưu Liên Thành, có đôi khi nghe họ kính cẩn gọi "Vưu thiếu gia" khiến Mộ Mai cảm giác mình như đang ở thế kỷ XIX chứ không phải thế kỷ XXI.

Susan dẫn Mộ Mai đến đình nghỉ chân hình quạt trong vườn, Vưu Liên Thành vẫn còn mặc đồng phục học sinh ngồi ở đấy, đang cúi đầu nghịch điện thoại di động. Đứng khoảng hai mươi phút, Mộ Mai thấy hơi mệt nhưng vẫn cố tập trung suy nghĩ, liếm đôi môi khô khốc, cố gắng để âm thanh mình

trong treo.

"Vưu thiếu gia, tôi có thể giải thích, hôm qua..."

Vưu Liên Thành xua tay, ý bảo cô không cần nói tiếp.

"Mới vừa rồi cho cô vào không phải là vì hành động của cô đã làm tôi cảm động. Cho cô vào là vì tâm trạng tôi tốt, tâm trạng tốt thì nhìn việc cũng thuận mắt hơn. Tương tự như thế, tôi qua cho cô đứng bên ngoài không phải vì cô lên chuồn đi làm tôi tức giận mà là tâm trạng tôi khó chịu thôi. Lâm Mộ Mai, một tháng lương của cô là mười nghìn bảng Anh, ở nước Anh này, dù là gái bao cao cấp nhất cũng không kiếm được nhiều tiền như cô đâu. Thật ra thì cô nên hiểu, trong mười nghìn bảng Anh mỗi tháng của cô có một phần là hầu học, nhưng cũng có một phần là hầu ngủ. Song tôi sẽ không làm những việc ấy với cô, giữ cô lại là vì có khi tôi cần ai đó để trút giận. Tôi nghĩ cô chẳng thiết thời gì khi mỗi tháng nhận mười nghìn bảng Anh chỉ để nghe một đứa bé xi và vài câu bực tức đúng không. Vì vậy, cô đừng cảm thấy uất ức vì bị phạt đứng bên ngoài hai mươi mấy giờ như vừa rồi."

Một đứa bé ư? Mộ Mai thâm cười khổ, một đứa bé có thể nói người ta đến nỗi không biết giấu mặt vào đâu, và tự thân cảm thấy thấp hèn trước mặt mười nghìn bảng Anh chỉ trong vài phút ngắn ngủi như thế sao?

Nói cách khác, chẳng qua Vưu Liên Thành chỉ mười nghìn bảng Anh một tháng để mua một bao cát xả giận cao cấp thôi. Đáng lẽ ra cô còn phải thấy vinh hạnh, thấy cảm kích vì ít ra cô không biến thành gái bao, thậm chí còn kiếm được nhiều tiền hơn cả gái bao nữa kia.

"Tôi không ảm ức." Mộ Mai nhìn vào mắt Vưu Liên Thành, lúc Vưu thiếu gia hỏi chuyện rất ghét người khác né tránh ánh mắt của mình, cậu cảm thấy đây là biểu hiện không thành thật và chột dạ, "Hơn nữa, tôi cũng sẽ không cảm thấy ảm ức."

Cậu gật đầu, vẫy tay với Mộ Mai. Mộ Mai đi đến vài bước, khom người xuống. Hai năm sống chung đủ để cô hiểu toàn bộ ý nghĩa ẩn sau mỗi cái dấu tay của cậu.

Vưu Liên Thành gơ tay lên, đầu ngón tay mềm mại nhưng ẩn chứa chút lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt xuống tóc Mộ Mai, rồi từ từ dời đến thái dương bên trái cô. Cậu khẽ khàng hất tay ra, vài sợi tóc xoắn xoà trước mặt Mộ Mai, che đi tầm mắt cô.

Một tiếng vang khe khẽ truyền đến từ hồ nước nhân tạo, Mộ Mai chỉ biết trơ mắt nhìn món quà lễ thành nhân của mình rơi xuống hồ.

Sợ tóc rũ bên má được ngón tay cậu vén ra sau tai, giọng Vưu Liên Thành ôn hòa đến lạ, tựa như cậu đang thủ thủ trò chuyện với con mèo Ba Tư của mình.

"Bây giờ thuận mắt hơn nhiều, chiếc kẹp khi nãy xấu chết được. Trông cứ như con nhỏ nhà quê đến từ nông trường Scotland, hầu học của Vưu Liên Thành sao có thể là gái quê được. Tốt rồi, đứng bên ngoài cả một đêm, bây giờ đói rồi phải không, cô có thể đi ăn cơm được rồi đây. Ăn cơm xong thì ngủ một giấc ngon lành đi, buổi chiều không cần theo tôi đến trường đâu."

Giọng điệu của Vưu Liên Thành điềm nhiên như đang ban ơn cho cô, như đang đối đãi với vật cưng của cậu vậy.

Mộ Mai gật đầu, ánh mắt thoáng liếc sang mặt hồ phẳng lặng không hề gợn sóng, cất bước rời khỏi đình. Năm bước rồi mười bước, càng cách xa đình tay cô càng đau, xương ngón tay như muốn siết gãy.

Mộ Mai phát hiện mình ở bên cạnh Vưu Liên Thành hai năm rồi, nhìn cậu từ một thằng bé trai lột xác trở thành cậu thiếu niên, nhưng những thứ Mộ Mai có ý học vì cậu lại chỉ vô dụng.

Trông cô khó coi lắm sao? Mười tám tuổi, thông qua những ánh mắt hau háu của đám con trai khi nhìn mình, cô biết mình hẳn xinh đẹp, hơn nữa còn là kiểu càng nhìn càng đẹp kia. Thậm chí trong đám bạn học của Vưu Liên Thành có vài người đã không còn gọi cô là tiểu thư Tess nữa, họ nịnh nọt cô, nói một vài lời khen ngợi cô.

Là do Vưu Liên Thành còn quá nhỏ sao? Cậu có chỉ số thông minh cực cao, cộng thêm từ bé ba mẹ đã không ở bên cạnh khiến Vưu Liên Thành trở nên độc lập và có tư tưởng thành thực hơn bất cứ ai. Đến nỗi khi Mộ Mai ở cùng với cậu, cô luôn quên mất rằng mình còn lớn hơn cậu bốn tuổi nữa kia.

Trong mơ hồ, Mộ Mai nhớ lại cô bé tên Đông Tiểu Quý trong ví da Vưu Liên Thành. Như lời mẹ Chu đã nói, Vưu Liên Thành chỉ một lòng một dạ với Đông Tiểu Quý thôi. Nghe bảo, khi một người yêu một người, mỗi suy nghĩ, mỗi ánh mắt của họ chỉ hướng về đối phương, dù người khác có đẹp cỡ nào đi nữa họ cũng không thấy được.

Mộ Mai ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, cười chua chát. Mẹ Xuân đã dự liệu hết mọi trường hợp, nhưng không ngờ Vưu Liên Thành đã có mối tình đầu sớm như vậy.

Lời nói của Triệu Cẩm Thư hai mươi mấy giờ trước vẫn vang vọng bên tai cô:

"Mộ Mai, nếu em cảm thấy nơi này không tốt, nơi này khiến em cô đơn vậy thì hãy đến Bắc Kinh với anh đi. Bắc Kinh là thủ đô của quê hương chúng ta, đó là một thành phố phát triển nhộn nhịp. Em đẹp thế này, chắc chắn mỗi ngày sẽ có rất nhiều cô bác muốn trò chuyện với em, mai mỗi em cho con cháu họ. Mộ Mai, em đến nhà anh nhất định sẽ rất thích ba mẹ anh ngay, họ là người cha người mẹ tốt nhất thế gian này. Anh có bốn bà chị, mấy bà ấy nói nhiều lắm, cứ ba ngày lại chành chọc một trận nhỏ, bốn ngày lại cãi nhau một trận lớn, sau đó đều trút giận lên đầu anh. Nhưng mà mấy bà ấy sẽ đối xử tốt với em thôi, bởi vì họ mê trai xinh gái đẹp lắm. Họ nhất định sẽ mang hết những thứ sáng tạo quái đản áp dụng lên người em cho xem. Ví dụ như chị cả anh làm thiết kế thời trang, chắc chắn bà ấy sẽ ép em mặc đồ bà ấy thiết kế. Chị hai anh là nhiếp ảnh gia, thế nào cũng bắt em tạo đủ dáng điệu kì quặc. Trước mắt chị ba anh đang làm diễn viên kịch, nên không có uy hiếp gì cho em cả. Về phần chị tư anh, mặc dù bây giờ bà ấy vẫn còn đi học,

nhưng đầu óc nhiều ý tưởng quái đản lắm. À đúng rồi, chị cả anh có con rồi, nghịch như quỷ vậy. Anh nghe kể đột vừa rồi cháu anh còn giành thức ăn với chó con nhà hàng xóm, làm mọi người cười đau ruột. Mẹ Mai, thế nào, nhà anh vui lắm phải không? Đến lúc đấy theo anh về nhé?"

Mẹ Mai rất muốn, rất muốn cảm theo máy chụp ảnh Triệu Cẩm Thư tặng cho cô đến thủ đô Bắc Kinh hàng ngàn năm lịch sử kia. Nghe nói Bắc Kinh có quảng trường Thiên An Môn, có Vạn Lý Trường Thành, có món vịt quay nổi tiếng thế giới, còn nghe nói tài xế Bắc Kinh khéo ăn khéo nói nhất nữa.

Triệu Cẩm Thư chết giấm, anh đã khiến Mẹ Mai cảm thấy cuộc sống hiện giờ của mình thật buồn chán. Mẹ Mai quay đầu lại nhìn Vu Liên Thành. Cậu đang ngồi trong địu đeo tai nghe, điện thoại di động cậu đang cầm do một vị cô đồng của Apple bảo trợ lý đưa đến dành tặng cậu, đây là sản phẩm mới nhất của Apple, còn mười mấy ngày nữa mới đưa ra thị trường. Nhưng dù được sống trong quang vinh và được hưởng rất nhiều sự ưu ái, nhưng giờ khắc này bóng lưng của Vu Liên Thành cũng thật cô quạnh.

Mẹ Mai nhắm chặt hai mắt, siết chặt bàn tay. Tiếng rao hàng rôm rả mà Triệu Cẩm Thư đã tả như từ Bắc Kinh xa xôi truyền đến văng vẳng bên tai. Có một ngày, nhất định có một ngày cô sẽ đến Bắc Kinh, nhất định là vậy.

Nhưng không phải bây giờ, bây giờ cô phải trả ơn mẹ Xuân. Hiện giờ Mẹ Mai cần một bước ngoặt, cô cần thân cận hơn với Vu Liên Thành một chút nữa.

Thế rồi bước ngoặt quan trọng kia đã xuất hiện ở Argentina, thủ đô Buenos Aires, thành phố có không khí trong lành nhất thế giới.

Hàng năm máy bay tư nhân của Vu Lăng Vân sẽ đón Vu Liên Thành đến Buenos Aires để sum vầy với mẹ ăn mừng lễ giáng sinh. Bởi vì mùa giáng sinh năm nay, nước Anh có mưa tuyết quá lớn, lớn hơn cả năm ngoái, nên vì lý do an toàn, Vu Liên Thành đổi lịch bay sớm hơn.

Mẹ Mai cũng được bay đến Argentina, bởi vì nữ chủ nhân Tống Thư Duyệt kia muốn gặp mặt cô, gặp mặt đứa con gái Trung Quốc sớm tối thân cận với con trai mình suốt ba năm qua.

Tống Thư Duyệt, mỗi lần Mẹ Mai thầm gọi cái tên này, trong lòng luôn đắng chát. Cuộc sống của cô bị ba chữ Tống Thư Duyệt cuốn vào tuồng kịch oái ăm này. Mẹ Mai đã từng hỏi mẹ Xuân vì sao lại lựa chọn mình, một đứa bé mặt mũi vẫn còn non choẹt thế kia.

"Trục giác!" Mẹ Xuân đã trả lời bằng đáp án có cũng như không này.

Mẹ Mai cũng từng hỏi mẹ Xuân lý do tại sao bà muốn gương mặt của Tống Thư Duyệt trở nên đau khổ tới cùng.

"Chuyện này con không cần biết!" Mẹ Xuân sầm mặt không vui.

Từ đó về sau, Mẹ Mai không hỏi lại vấn đề này nữa, cô chỉ biết mình có một nhiệm vụ: Tiếp cận Vu Liên Thành, khiến Vu Liên Thành yêu mình, cuối cùng làm cho cậu đau lòng, đau lòng, đau lòng khôn xiết.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ kia, Lâm Mẹ Mai sẽ trở thành chính mình chứ không phải Lâm Mẹ Mai của mẹ Xuân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Mỗi khi nhắc đến Buenos Aires, Mẹ Mai thường nghe người ta khen không ngớt lời như: Đây là thành phố có không khí trong lành, là Paris của Nam Mỹ, rồi thì đường xá rộng rãi, quảng trường đầy chim bồ câu trắng, bờ biển kéo dài tít tắp, núi tuyết cao ngút; cô còn nghe nói người ở thành phố đó đều xem điệu bóng đá Tango kia như sinh mệnh của mình...

Ấn tượng đầu tiên của Mẹ Mai về Buenos Aires là vùng đất sáng. Những áng mây trắng in bóng lên vách kính của các tòa cao ốc, con người nơi đây rất thân thiện và hay cười, khoe hàm răng trắng phản chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nếu gặp được người đi đường mặc đồ trắng cô phải neho mắt lại mới nhìn được, bởi vì bộ quần áo trắng muốt ấy khiến họ giống như vật phản quang vậy.

Xe đến đón họ dừng ngoài cổng sân bay, Mẹ Mai đeo balo và kéo valy của Vu Liên Thành đi dưới vòm trời xanh trong rực rỡ, lướt qua trước mặt cậu.

Thật lâu sau, Vu Liên Thành vẫn nhớ mãi hình ảnh này. Cuối năm mười bốn tuổi, ở thủ đô Buenos Aires, cô gái Châu Á thấp bé tay xách nách mang đi dưới ánh nắng, con gió đến từ thảo nguyên Pampas thổi rối mái tóc đen tuyền mượt tựa sa-tanh của cô. Cô khẽ neho mắt, về mặt thư thái, ánh dương soi trên gương mặt trắng nõn của cô như viên trân châu sáng bóng dưới lòng biển sâu.

Lâm Mẹ Mai nhỏ thó trong đám người ngoại quốc to cao, có thể Vu Liên Thành mới nhận ra, hầu học mười nghìn bảng Anh mỗi tháng của mình hấp dẫn đến nhường nào.

Mẹ Mai rất thích thành phố Buenos Aires này, chính phủ Argentina rất mạnh tay ghi giấy phạt cho những chiếc xe to ùng choáng đường, vì thế trên phố

đều là những chiếc xe gọn nhẹ, rất nhiều người lựa chọn đi xe đạp, cũng không ít người chọn đi bộ. Mọi thứ kết hợp hài hòa với những kiến trúc điều khắc mang đậm nét Nam Mỹ, tôn lên nhịp sống nhàn nhã an lành nơi đây.

Cô nhắm hai mắt lại, thích thú vươn tay ra ngoài cửa xe, nhưng ngay sau đó đã có người kéo tay cô lại. Bên tai vang lên tiếng nói của cậu thiếu niên bắt đầu vào thời kì vỡ giọng: "Cô đừng giờ tay ra."

Bởi vì nói quá vội vàng cộng thêm giọng vịt đực kia chẳng hợp với vẻ tuấn tú của Vưu Liên Thành chút nào, nên Mộ Mai không kiềm được bật cười.

Thật ra mấy tháng gần đây, giọng Vưu Liên Thành đã như thế nhưng Mộ Mai không thấy buồn cười chút nào, không biết tại sao ở nơi này lại khiến cô cười vui vẻ đến vậy.

Mà Vưu Liên Thành cũng bắt đầu cảm thấy thành phố Buenos Aires trở nên rất thần kỳ, thế mà cậu không hề tức giận khi bị cô hầu học của mình cười nhạo.

Xe chạy qua quảng trường tháng Năm, cung Casa Rosada, nhà thờ Tổng giám mục Buenos Aires... Cách nhà thờ không xa là một tòa nhà mang phong cách kiến trúc Âu Châu cổ, cánh cổng sắt từ từ mở ra, chiếc xe của họ chạy vào trong.

Một phụ nữ trung niên cùng một nữ y tá đang đứng dưới cột đá màu vàng nhạt, vẻ mặt rất xúc động. Vưu Liên Thành đi đến ôm lấy bà, vùi đầu vào vai bà.

"Mẹ, con đến thăm mẹ đây." Giọng nói Vưu Liên Thành truyền đến từ vai người phụ nữ, mang theo nỗi niềm quyến luyến khôn tả.

"Liên Thành của mẹ lại cao lớn hơn rồi, cao hơn cả mẹ nữa." Giọng người phụ nữ nghẹn ngào, ôm chặt lấy đứa con trai đã dần trưởng thành, cánh tay còn cường tráng hơn bà, như thể ôm thế nào cũng không đủ thỏa mãn.

Đây là lần thứ ba Mộ Mai nhìn thấy Tổng Thư Duyệt, bà đã không còn xinh đẹp như trong ấn tượng mơ hồ hồi bốn tuổi của cô nữa. Khi cô tám tuổi, Tổng Thư Duyệt đã để lại ấn tượng trong lòng Mộ Mai là một người phụ nữ có nụ cười nhã nhặn và đôi tay mềm mại. Đôi tay ấy từng nắm tay cô, cho cô thêm một phần chocolate. Lúc nghe cô trả lời mình tám tuổi, ánh mắt của bà trở nên dịu dàng hơn, dịu dàng đến mức Mộ Mai thậm chí hận mộ Vưu Liên Thành vì có được người mẹ như thế. Cuối cùng khi bà thả tay cô ra, cô quay đầu đi thì chợt nghe thấy tiếng thở dài yếu ớt của bà.

Hồi ấy Mộ Mai không để tâm đến việc này, một người được tạo hóa ưu ái như vậy làm sao mà thờ dài chứ. Mẹ Xuân từng bảo Tổng Thư Duyệt là một người đàn bà được thượng đế vô cùng thiên vị.

Tổng Thư Duyệt buông Vưu Liên Thành ra, quay đầu nhìn Mộ Mai, đôi mắt hoe đỏ bỗng chốc đóng đầy nét cười. Bà khẽ vẫy tay với cô: "Cháu chính là Mộ Mai thông minh lanh lợi hiểu chuyện mà quần gia Nguyệt nói đấy sao."

"Vâng, phụ nhân." Mộ Mai vừa mỉm cười vừa bước lại gần.

Tổng Thư Duyệt khẽ giật mình, một cảm giác mông lung khó hiểu như đóa hoa nở trong sương mai. Bà lắc đầu, gạt đi tâm trạng kia. Bác sĩ bảo ban đầu uống thuốc sẽ gây ra một vài tác dụng phụ, xuất hiện những cảm xúc mặt trái như là thấp thỏm bất an.

Cô gái trước mắt có khí chất rất giống với tên của mình, khuôn mặt như mang theo vẻ thanh khiết đến từ hoa mai, khiến người ta có cảm tình ngay từ lần đầu gặp mặt.

Người đàn ông quần gia đưa mọi người vào đại sảnh, Vưu Liên Thành đứng bên cạnh mẹ mình, bàn tay mảnh khảnh của Tổng Thư Duyệt cứ nắm lấy tay con trai, hiển nhiên bà đang vô cùng vui sướng. Mộ Mai đi theo sau họ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng mảnh mai kia.

Tại sao mẹ Xuân lại căm hận Tổng Thư Duyệt yếu đuối này nhỉ? Khoảnh khắc ấy, Mộ Mai có chút tò mò, phải chăng người phụ nữ này che giấu một linh hồn không hề giống như vẻ bề ngoài nhu nhược của mình? Giống như cô và Vưu Liên Thành vậy.

Mộ Mai vẫn được bố trí ở kế bên phòng Vưu Liên Thành. Đến tối Vưu Lăng Vân mới trở về, vừa nhìn thấy Lâm Mộ Mai liền chỉ vào cô và nói với vợ. Sao anh luôn cảm thấy Lâm Mộ Mai thấp thoáng bóng hình em thuở trước ấy nhỉ.

Khi đó Vưu Liên Thành ngồi bên cạnh mẹ mình khẽ hừ một tiếng, hàm hàm liếc nhìn Mộ Mai.

Đêm ấy, khi hai người đứng trước cửa phòng của riêng mình, cậu lạnh lùng nói: Lâm Mộ Mai, tôi ghét nghe thấy câu cô giống với mẹ tôi. Còn nữa, cô đừng mơ mộng lấy lòng ba tôi bằng cách ăn mặc như kiểu như bà.

"Tôi không có." Mộ Mai nắm chặt chốt cửa.

"Không là tốt, tôi nghĩ cô cũng không dám." Giọng Vưu Liên Thành lạnh lẽo tựa dây hành lang này, "Tôi từng gặp rất nhiều cô gái tuổi tác lớn hơn cô, giờ đủ thủ đoạn trước mặt ba tôi, nhưng cuối cùng đều thất bại thảm hại."

Mộ Mai mở cửa, tựa người vào khung cửa gỗ, thấy thật nực cười. Xem đi, Vưu Liên Thành đã nói gì kia? Xưa nay mục tiêu của Mộ Mai không phải là Vưu Lăng Vân. Cô bắt đầu đếm từng ngón tay, bây giờ cô mười tám tuổi, đến hai mươi bốn tuổi cô sẽ rời khỏi cậu, còn chưa đầy sáu năm nữa. Trong sáu năm tới cô phải làm sao để hai người trở nên thân mật, phải làm sao để cậu yêu cô, phải làm sao để làm cậu đau lòng đây?

Hôm sau, Vưu Lăng Vân đưa Vưu Liên Thành tham gia bữa tiệc đêm bình an của hội Hoa kiều tại Buenos Aires. Được Tổng Thư Duyệt khuyến khích,

ông cũng đưa Mộ Mai theo. Hằng năm Vụ Lăng Vân đều là người tài trợ cho bữa tiệc này. Khách đến không cần mặc lễ phục xinh đẹp, không cần mang theo rượu hay thức ăn gì, chỉ cần đưa người nhà mình đi cùng là được.

Vụ Liên Thành không rõ tại sao mình không gạt phăng bàn tay Lâm Mộ Mai đưa về phía mình. Giống như cậu không hiểu tại sao giờ khắc này cậu lại chạy như điên trên phố cùng cô hầu học của mình vậy.

Trong lễ đường mấy trăm người, bởi vì cách đó không lâu ba cậu nhận một cuộc gọi liên vội vàng rời đi, ông dặn Vụ Liên Thành ở lại trò chuyện với mấy bác mấy chú. Khi cậu ân cần thừa gửi với những người bạn của ba, được họ khen ngợi, cậu đang mỉm cười cảm ơn thì một bàn tay kéo cậu lại, giọng nói khe khẽ vang lên bên tai: Liên Thành chúng ta ra phố xem cây giáng sinh đi.

Đáng lẽ cậu nên hát tay cô ra, cười nhạo cô không biết bản thân mình là ai. Cậu phải đi lên sân khấu, đàn bản "Ode to Joy" và nâng cốc chúc mừng giáng sinh với mọi người; nhưng khi vừa nghe được người dẫn chương trình xưng tên mình, Vụ Liên Thành bỗng thấy chán ghét.

Còn cô hầu học của cậu thì đeo chiếc khăn màu đỏ, cầm cô ẩn sâu dưới chiếc khăn, đôi mắt long lanh nhìn cậu chân thành, khăn khoắn nói với cậu: Liên Thành, chúng ta đến quảng trường tháng Năm xem cây giáng sinh đi. Tội thì, đó nhất định là cây giáng sinh lớn nhất Buenos Aires đấy.

Thế là họ nắm tay nhau, cười hớn hở len lỏi qua đám người trong lễ đường, lúc ra đến cổng, loa còn vang lên câu: "Tiếp theo cậu Vụ Liên Thành sẽ đàn bản Ode to Joy để gửi lời chúc đến mọi người."

Cậu Vụ Liên Thành, cậu con trai đáng tự hào của Vụ Lăng Vân ư? Trong một thoáng, bước chân cậu khựng lại, cô vội vàng hô lên: "Liên Thành, chúng ta chạy mau."

Cứ thế họ trốn khỏi lễ đường, băng qua từng con phố, con gió lạnh đêm giáng sinh vút qua tai họ. Không biết chạy được bao lâu, họ mới tựa vào cột đèn thờ hồn hên, sau đó Mộ Mai vẫy một chiếc taxi đi đến quảng trường. Lúc xe taxi đến nơi, Vụ Liên Thành mới chợt nhớ ra, họ đã để áo khoác, ví da và điện thoại di động trên xe riêng của nhà mình rồi.

May mà tài xế taxi là một anh thanh niên người Nam Mỹ, nhờ Lâm Mộ Mai nũng nịu kể về tình huống, cộng thêm liếc mắt đưa tình nên anh ta không tính toán việc bọn họ đi xe không trả tiền, trái lại còn cho cô mấy tờ có trị giá một trăm peso và một tám bản đồ thủ đô nữa.

Sau này Vụ Liên Thành nghĩ lại, thời khắc đó mình phải nhận rõ mách khỏe lừa bịp cao siêu của Lâm Mộ Mai mới đúng. Thế nhưng cây giáng sinh ở quảng trường tháng Năm đêm ấy rất khổng lồ, từng bóng đèn nhấp nháy treo trên cây thông đã mê hoặc đôi mắt cậu rồi.

Vụ Liên Thành chỉ nhớ rõ họ đứng sóng vai bên cây giáng sinh, đèn quảng trường chiếu rọi, in bóng họ trên mặt đất. Họ vai kề vai, đầu gần như sắp chạm vào nhau, lúc này cậu đã cao hơn cô một chút.

"Liên Thành, cây thông giáng sinh này đẹp quá." Cô quay đầu nói với cậu.

Người trên quảng trường đông nghìn nghịt, nhưng dường như trong mắt Vụ Liên Thành chỉ thấy được khuôn mặt ửng hồng vì lạnh và chiếc khăn cổ màu đỏ rực của cô thôi.

Vụ Liên Thành chợt nhớ đến câu nói của bạn cậu: "Có đôi khi mình thấy tiểu thư Tess của cậu là Alice lạc vào xứ sở thần tiên ấy, không biết cuối cùng cô ta sẽ biến mất trong giêng, trong biển, trong rừng hay là trên trời nữa."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Đúng mười hai giờ, tiếng chuông đêm bình an vang lên, người trên quảng trường đều vui mừng ôm lấy nhau hoặc hôn chúc nhau giáng sinh an lành. Lâm Mộ Mai cũng vô cùng hớn hở, lúc cậu con trai xa lạ trông xấp xỉ tuổi cô ôm cô, cô không hề đẩy ra. Vụ Liên Thành thấy hành động này rất lạ mắt, giống như khi nãy cô đã dỗ ngon dỗ ngọt anh tài xế taxi kia vậy. Vụ Liên Thành nghĩ, bạn trai sau này của Lâm Mộ Mai nhất định là một tên xúi quẩy mới gặp phải đứa con gái dễ dãi như cô.

Rồi dòng người bắt đầu tan đi, Lâm Mộ Mai chỉ vào một đôi khá trẻ tuổi: "Liên Thành, chúng ta xem thử mấy đôi ở Argentina sẽ đi đâu chơi đi."

Vụ Liên Thành nhăn mày, về mặt Mộ Mai vừa rồi vẫn còn hí hửng chợt ừ ừ, cậu càng cau chặt mày hơn, mà xui quýt khiến thế nào mà cậu lại gạt đầu.

Nhất định là do khăn quàng cổ của Lâm Mộ Mai quá sắc sỡ, khiến cậu cảm thấy màu sắc tươi đẹp như vậy không nên ở bên cạnh khuôn mặt âm đạm.

Đi theo dòng người đến tàu điện ngầm, sau đó họ bị chặn ngoài cửa điện tử bởi vì họ không mua vé.

"Đừng lo." Mộ Mai nháy mắt với cậu, vuốt lại tóc, kéo khăn cổ thấp xuống để lộ khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn. Lúc cô định cất tiếng gọi chàng trai ôm cô ở quảng trường khi nãy, Vụ Liên Thành đã giữ cô lại.

Trong tiếng báo động của cửa điện tử, Mộ Mai và Vưu Liên Thành cúi đầu vội vã hòa giữa dòng người, chui vào tàu điện ngầm. Chuyến tàu bắt đầu khởi hành, lao vun vút trong lòng đất. Mộ Mai thở hắt một hơi, quay sang nhìn Vưu Liên Thành, cậu cũng đang nhìn cô chăm chăm. Thấy vậy Mộ Mai mỉm cười với cậu, thế mà cậu sầm mặt quay ngoắt đi.

Tàu điện ngầm đêm giáng sinh chật ních người, Mộ Mai và Vưu Liên Thành mau chóng bị ép đến tắc thở, mặt cô gần như chạm vào mặt cậu. Vưu Liên Thành thề với lòng sẽ không bao giờ đi theo Mộ Mai làm ba cái chuyện ngu xuẩn như vậy nữa. Không khí trong tàu điện bí bức, cậu gờ tay nắm vòng treo, lưng cậu bị bộ ngực đồ sộ của một người phụ nữ không biết mặt mũi ra sao áp chặt vào. Vưu Liên Thành biết chắc chắn người phụ nữ đó cố ý, thậm chí tay ả còn đặt lên mông cậu nữa kia. Hành động của người phụ nữ này khiến Vưu Liên Thành phải áp sát vào người Mộ Mai, nhiều lần mũi hai người gần như chạm vào nhau luôn. Càng khốn khổ hơn là tàu điện ngầm vận hành với tốc độ cực cao, cứ chạy chạy ngừng ngừng khiến thân thể hai người họ dính vào nhau, không tránh khỏi đụng phải gò núi đồi mềm nhũn trước ngực cô. Cảm giác cơ thể cô đem lại cho cậu thật kì diệu khó tả, khác hẳn với của người phụ nữ quấy rối phía sau kia. Khi nhiệt độ trong tàu điện ngầm bắt đầu tăng lên, cảm xúc nóng bỏng kia tập kích thẳng đến phương diện sinh lý trên người cậu.

Trước đó rất lâu, Vưu Liên Thành đã hiểu được cấu tạo cơ thể của nam và nữ, cũng biết chuyện giữa nam và nữ ra sao. Cậu biết mấy người bạn của mình đã làm gì trong những bữa tiệc đồ ngủ, mà mấy đứa con gái ở buổi tiệc kia cũng từng cời trần như những mồi chào cậu. Nhưng Vưu Liên Thành có ý chí của riêng mình. Cậu muốn mang tất cả chân - thiện - mỹ tặng cho Đông Tiểu Quý, cô bé có nụ cười rạng ngời kia.

Nghĩ đến Đông Tiểu Quý, Vưu Liên Thành cảm thấy không khí trong tàu điện đã trở nên thoải mái hơn. Nhớ đến tám thiệp chúc mừng giáng sinh cô tặng, cậu khẽ mỉm cười.

Thấy cậu lại nở nụ cười ngốc nghếch mỗi khi nhớ đến người yêu này, đáy lòng Mộ Mai buồn bã khôn tả. May mắn là ít ra đêm giáng sinh hôm nay Vưu Liên Thành không chế nhạo cô, thậm chí cậu còn bị cô kích động, chủ động nắm tay cô, ngay cả khi cô gọi cậu là "Liên Thành", cậu cũng không cảm chán. Như vậy quả thật đã khá lắm rồi.

Mẹ Xuân đã nói, người như Vưu Liên Thành là phải lần chiếm từng bước, tình cảm tích tụ theo thời gian, cuối cùng là sẽ phá thành nhổ trại.

Eo bị cậu ôm chặt, Mộ Mai đưa tay nắm lấy vạt áo Vưu Liên Thành theo bản năng. Ánh mắt Vưu Liên Thành sắc lạnh nhìn ra sau lưng Mộ Mai. Lúc này cô mới hoàn hồn lại, muộn màng nhận ra thứ thô cứng đang chĩa vào hông mình là gì. Nếu cô nhớ không lầm, ngay sau lưng cô là một gã đàn ông lực lưỡng. Trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết mình phải làm sao, chỉ cố hết sức dán chặt người mình vào Vưu Liên Thành. Vưu Liên Thành xoay người, trao đổi vị trí với cô, như thể Mộ Mai đã tránh được gã đàn ông ghê tởm kia. Mộ Mai nắm vạt áo Vưu Liên Thành, ngượng ngùng cúi đầu.

Vưu Liên Thành nheo mắt lại, nhìn hai xoáy tóc nho nhỏ trên đỉnh đầu Lâm Mộ Mai. Tóc cô xõa trên vai, theo con gió nhẹ nhẹ trong xe, thỉnh thoảng vài sợi tóc ve vuốt trên mặt, trên cổ cậu, ngứa ran hết như bị mấy con sâu róm bò lên.

Giờ khắc này, lần đầu tiên Mộ Mai thấy áy náy với Vưu Liên Thành.

Trạm cuối cùng của tàu điện ngầm là bến cảng bờ Tây. Chính quyền tại thành phố Buenos Aires đã tổ chức lễ hội giáng sinh bên bờ biển này. Không khí cuồng nhiệt từ dàn âm thanh ngoài trời đã xua đi cái giá lạnh của cuối tháng Mười Hai. Trên sân khấu đơn giản cách đó hơn một mét, ca sĩ nhạc rock đang cháy hết mình, đám đông vây quanh sân khấu lắc lư theo điệu nhạc. Nơi đây biển người đông đúc, ánh đèn trên bến cảng đã nhuộm trọn màn đêm trên bãi biển.

Mộ Mai và Vưu Liên Thành đi đến con phố đầy các quán bia hai bên đường, dùng tờ tiền peso anh chàng taxi cho mua hai cốc bia to và một thùng bắp rang ngồi ở ban công tầng hai. Nhìn lớp bọt bia từ từ xẹp xuống, Vưu Liên Thành cau mày.

"Tôi quên mất Vưu thiếu gia là quý công tử nổi tiếng ở London không uống thức uống bình dân này rồi." Mộ Mai khẽ vỗ đầu.

Vưu Liên Thành nhìn Mộ Mai bằng ánh mắt cảnh cáo. Bình thường cô hầu học của cậu sẽ biết điều im miệng, nhưng Mộ Mai ở Buenos Aires và Mộ Mai ở London như thể hai người khác nhau.

"Hay là..." Lâm Mộ Mai không hề im lặng, còn làm bộ dễ thương trêu chọc, "Hay là cậu bạn nhỏ Vưu Liên Thành thật ra muốn đổi bia thành nước trái cây hả?"

Cô vừa dứt lời liền búng tay vang tanh tách, ra hiệu gọi nhân viên phục vụ đến. Búng tay là phong cách ở các quán bia, nghe nói ai búng tay vừa giòn vừa vang sẽ được chủ quán tặng bia miễn phí. Lâm Mộ Mai búng tay không lớn cho lắm, nhưng vẫn nhận được tặng bia, bởi vì nhìn cô cười hết như đóa hoa vòng mào gà của Argentina vậy.

Nhiều năm sau, Vưu Liên Thành mới biết đến loài hoa này, màu của nó cũng đỏ rực như chiếc khăn quàng cổ đêm nay của cô.

Dĩ nhiên Vưu Liên Thành không đổi bia thành nước trái cây. Chẳng qua cậu chỉ phản cảm với những loại nước uống có bọt, cho rằng chúng đều là những thứ hư ảo thôi. Bẩm sinh cậu ghét những thứ phù phiếm, giống như biểu hiện bây giờ của Lâm Mộ Mai khi nghe chủ quán khen cô cười giống quốc hoa Argentina, rõ là rỗng tuếch.

Từ vị trí của họ có thể trông thấy những ánh đèn tròn trên sân khấu cách đó không xa, và cả những con thuyền cập cảng gần đấy. Đèn tín hiệu trên cột buồm cao cao của chúng giống như những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, biến hải cảng thành một hòn đảo nhiệm màu.

Bọt bia đã tan hết, Vưu Liên Thành mới nhẹ nhàng uống một hớp. Đây là ngụm bia đầu tiên trong đời cậu, trước đây cậu cũng từng uống bia rồi, nhưng đó là loại bia đã được bartender pha chế lại. Đúng là bia này thua xa loại bia được pha chế kia, vị nó hơi đắng, chẳng trách sao bạn cậu đều hình dung nó

giống hệt như nước đá ngửa.

Trong lúc Vưu Liên Thành nhắm mày, Mộ Mai lắc đầu lấy ra một cốc nhỏ, đổ bia vào cốc, rồi lấy cái nắp hình vuông bên cạnh đặt lên miệng cốc. Tiếp nữa cô giơ lên không trung lắc qua lắc lại một lát mới đặt xuống bàn, mở nắp ra đưa cốc đến trước mặt cậu.

"Lần này nhất định hương vị sẽ khác."

Vưu Liên Thành nửa tin nửa ngờ cầm cốc bia vẫn còn sủi bọt, nốc ực vào miệng.

Cậu vừa uống xong đã thấy Lâm Mộ Mai khần trương nhìn mình: "Không giống đúng không?"

Trong ánh mắt trông mong của cô, Vưu Liên Thành bỗng không muốn nói cho cô biết thật ra nó chẳng khác gì khi nãy cả. Thế nhưng chẳng những cậu không nói vậy mà còn gật đầu như con rôi.

Cô nở nụ cười vô cùng thỏa mãn, như nhận được vinh quang lớn lao lắm. Chuyển mắt nhìn ra ngoài ban công, Mộ Mai chống cằm chậm rãi lẩm bẩm vừa như kể cho cậu nghe, vừa như nói với chính mình, rồi lại như thủ thủ với khoảng biển ngoài kia.

"Tôi quen một người bạn, anh ấy bảo khi uống bia sẽ ngửi thấy mùi hoa hublông. Anh ấy còn nói với tôi rằng, mỗi người trên thế giới này đều có nơi thuộc về riêng mình, giống như mây ở trên trời, cá sống dưới nước, chim đậu trong rừng..." Cô cúi đầu uống bia, ngón tay vô thức vẽ gì đó trên bàn, một hồi cô ngẩng đầu, đôi mắt mơ màng, "Vưu Liên Thành, nhưng mà hình như tôi không thuộc về bất cứ thứ nào trên thế giới này hết. Dù tôi tìm thế nào cũng không thấy, không thấy nơi nào mà tôi thuộc về cả. Vưu Liên Thành, cậu nói xem nếu tôi mãi mãi không tìm được, đến cuối cùng tôi phải làm sao đây?"

Đây là lần đầu tiên Vưu Liên Thành thấy được sự yếu đuối trong mắt Lâm Mộ Mai. Cô gái này luôn nguy trang hoàn mỹ, khiến người ta cho rằng dù trong hoàn cảnh nghiệt ngã cỡ nào, cô ấy cũng có thể sống thư thái. Nhưng về nhu nhược hiện giờ của cô lại khiến Vưu Liên Thành luống cuống chưa từng có. Vào tuổi mười bốn, Vưu Liên Thành bắt đầu biết cảm giác thương hại là gì, cô gái trước mắt cậu đã bị thương để lấy mất một phần hạnh phúc từ rất sớm. Đó là một gia đình ấm áp, một gia đình có cha có mẹ và cả anh chị em mà cô hằng ao ước.

Mộ Mai cũng không hiểu vì sao mình lại nói những điều này với Vưu Liên Thành. Là do không khí trong lành của thành phố này, do đóa hoa hublông, do tối nay Vưu Liên Thành trông gần gũi và ưa nhìn hơn, hay là do đêm bình an khiến cô nhớ đến cô bé bán diêm trong câu chuyện cổ tích đã từ già cõi đời giữa những mộng tưởng hạnh phúc của mình?

Mộ Mai không biết tại sao lại nhớ đến hình ảnh đau buồn ấy, nước mắt ngăn ngăn bờ mi.

Đôi mắt Lâm Mộ Mai như vương lớp sương mù sớm mai của London, Vưu Liên Thành nghe thấy giọng mình vang vọng trong quán bia huyền ảo: "Lâm Mộ Mai, đừng đau buồn, sau này tôi sẽ đối xử tốt với cô hơn."

Trong ngày lễ giáng sinh năm mười bốn tuổi của mình, Vưu Liên Thành còn làm một chuyện mà cậu đã rất muốn làm từ rất lâu trước đây. Chính là trộm một thanh kẹo sừng-gum trong siêu thị tiện lợi rồi giấu trong khăn quàng cổ của Lâm Mộ Mai. Chiếc khăn quàng cổ dày cộm kia tránh được máy cảm ứng của siêu thị, nên họ cứ thế ngênh ngang bước ra khỏi cửa.

Vừa ra ngoài đã chạm mặt với Vưu Lăng Vân dẫn theo bảy tám vệ sĩ và hơn mười nhân viên cảnh sát Argentina đi đến, song, hai người họ lại không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Vào đầu mùa xuân, ban đêm ở London đa phần sẽ bị sương mù bao trùm, cả thành phố luôn trong tình trạng như bị một lớp sa mỏng che phủ. Trong thư phòng thoáng thoáng hương than tre, cô nhào người bên khung cửa sổ hướng Nam, ngắm nhìn đỉnh viện thăm thẳm, còn cậu ngồi trên thảm trải sàn đọc sách. Trong căn nhà cổ ở vùng ngoại ô, thời gian như ngừng trôi.

"Liên Thành, tôi yêu cậu."

"Cảm ơn."

"Ồi Vưu thiếu gia không lịch sự với lời tỏ tình của một cô gái gì cả."

Quyển sách bị đóng bộp lại, giọng nói chế giễu của cậu vang lên: "Vậy xin hỏi, cô yêu tôi là vì thích dáng vẻ đẹp trai hay là thân phận đứa con trai độc nhất của Vưu gia này, hả tiểu thư Tess?"

"Phải đấy, tôi cũng nghĩ mãi mà không hiểu mình thích cậu ở điểm nào. Nhưng tôi cảm thấy hình như lúc ở Buenos Aires, khi cậu bảo cậu sẽ đối xử tốt

với tôi thì tôi đã yêu cậu mất rồi. Vụ thiếu gia, cậu không biết sao, một đứa cô nhi sẽ rất dễ dàng sa vào vòng tay của kẻ hứa hẹn sẽ đối xử tốt với mình lắm."

Cô vẫn nhòa người bên cửa sổ, không thấy rõ về mặt, nhưng giọng điệu bình thản tựa như đang nói về một câu chuyện trên sách. Cậu nheo mắt, về mặt không vui không giận, giống như đang nghe cô kể chuyện.

"Lâm Mộ Mai, đừng để tôi nghe được câu này lần nữa, tôi không thích mấy đứa con gái nói yêu tôi đâu."

"Bao gồm cả Đông Tiểu Quỷ à?"

"Không."

Cô chậm rãi quay đầu lại, đi đến ngồi xuống trước mặt cậu, một bên mái tóc để xõa trên vai, một bên được vén ra sau tai, để lộ lóp tóc tơ bên thái dương. Cô gơ tay xoa mặt cậu. Trong lòng cậu tự nhủ với mình là nên tránh ra, nhưng cậu không hề làm vậy.

"Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, tôi cho rằng mình sẽ không yêu ai cả, vì thế tôi từng sợ hãi vì điều này. Bây giờ, rốt cuộc tôi biết hóa ra mình cũng có thể yêu một người, cho nên tôi rất vui. Liên Thành, cậu không biết tôi vui đến nhường nào đâu. Trong sách có một câu như vậy 'khi bạn yêu một người, trái tim bạn sẽ không còn cô đơn nữa', tôi bắt đầu thấy triết lý này rất đúng."

Liên Thành, cậu không biết tôi sợ cô đơn đến cỡ nào đâu. Tôi thường nằm mơ thấy tôi cô độc bước đi trên con đường dài đằng đẵng không thấy điểm cuối. Nhưng từ khi trở về từ Argentina, tôi đã không còn mơ thấy nó nữa. Cho nên tôi thấy rất may mắn vì đã yêu một người, cho dù người kia là cậu thì tôi cũng phải nói ra."

Có hương hoa theo gió thoảng đưa đến từ khu vườn, cậu nhú mày phiền não.

"Lâm Mộ Mai, có phải gần đây tôi đối xử với cô tốt quá, dẫn đến cô quên mất thân phận của mình, bắt đầu suy nghĩ tầm xàm rồi không?"

"Liên Thành, tôi chỉ đơn thuần muốn tỏ lộ nỗi lòng thôi. Cảm giác này giống như một đứa bé muốn khoe chỗ vui chơi mà nó vô tình phát hiện được với người khác. Chỉ có vậy thôi mà."

Chân mày cậu không hề giãn ra vì câu nói của cô, nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Lâm Mộ Mai, cô yêu tôi thật à?"

"Ừ!"

"Nhưng Lâm Mộ Mai à, tôi không thể và cũng sẽ không yêu cô."

"Tôi biết." Cô đưa tay vuốt tóc, khép hờ mắt, hàng mi khẽ rung rinh như chiếc lông vũ màu đen, "Vụ Liên Thành, thật ra tôi không biết mình có thể yêu cậu bao lâu. Từ bé đến lớn, tôi là người không có lòng kiên nhẫn. Tôi từng nuôi một con chó, nó rất đáng yêu và tôi rất thích nó, tôi cho rằng cả đời này sẽ thích nó. Nhưng không bao lâu tôi lại thích chim bồ câu, sau chim bồ câu là mèo... Tôi vốn như vậy, giống như tôi cho rằng mình thích màu xanh lam, nhưng sau một thời gian tôi lại thích màu trắng, rồi có lúc là màu đỏ. Tôi chính là người như vậy đấy."

Hồi bé, mẹ Xuân còn dẫn tôi đi xem tướng, ông thầy kia bảo khuôn mặt tôi là kiểu không chung thủy, lúc ấy tôi không tin. Bây giờ tôi cảm thấy hình như ông ta nói cũng đúng. Vụ Liên Thành, có lẽ ngày mai tôi không còn yêu cậu nữa đâu."

Lâm Mộ Mai đúng là đứa con gái quái đản, hết như cô gái sống lâu trong rừng chỉ biết mỗi thế giới của mình và còn rất nguy hiểm

Vụ Liên Thành gạt nhẹ tay cô ra: "Vậy thì tốt! Lâm Mộ Mai, tôi hi vọng ngày mai cô đừng yêu tôi nữa." Cậu nói câu này tựa như thở phào nhẹ nhõm lại tựa như đang giận lẫy.

"Liên Thành, cậu ghét tôi không?"

Cậu không trả lời.

"Như vậy, tôi có thể xem như cậu không ghét tôi không?"

Cậu lạnh lùng hừ một tiếng, mày cô bắt đầu giãn ra.

"Nếu cậu đã không ghét tôi, vậy thừa dịp hiện giờ tôi đang yêu cậu chúng ta hẹn hò đi. Đúng rồi, ở Hong Kong gọi là cặp bồ, Trung Quốc gọi là yêu đương. Vụ Liên Thành, chúng ta cặp bồ đi, chúng ta yêu đương đi."

Cậu nhìn cô với ánh mắt lạ lùng như nhìn một mục điền. Cô vươn tay che mắt cậu lại, thờ dãi.

"Đừng nghĩ tôi giống mấy cô bé suốt ngày vây quanh cậu. Tôi không coi mở được như họ. Cậu xem đi, giờ tôi đã mười chín tuổi rồi, ở Anh mười chín tuổi còn chưa yêu đương lần nào chắc sẽ bị coi là động vật quý hiếm đấy. Tôi không muốn bị người ta đưa vào viện bảo tồn đâu. Hiện tại tôi khó khăn lắm mới yêu một người, tôi cũng muốn giống như bao cô gái khác hẹn hò với chàng trai mình thích, đi xem phim gì đó... Tôi chỉ muốn giống như mấy cô gái khác mà thôi."

Liên Thành, chúng ta chỉ thỉnh thoảng hẹn hò, thỉnh thoảng đi xem phim, chúng ta chỉ nắm tay, không hôn môi, thậm chí là không lên giường. Liên Thành, tôi cảm thấy đây là một ý kiến hay, cậu và tôi cứ coi như đang luyện tập yêu đương thôi. Sau này đến lúc Tiểu Quỷ của cậu sang Anh, hoặc đến ngày tôi yêu một chàng trai khác, chúng ta sẽ chia tay. Tới khi ấy, cậu có thể làm một bạn trai chu đáo với Tiểu Quỷ, còn tôi cũng sẽ là một người bạn gái khéo léo của bạn trai tương lai tôi."

Vưu Liên Thành bắt đầu có cảm tưởng Lâm Mộ Mai đang kể chuyện nghìn lẻ một đêm, một câu chuyện hoang đường và buồn cười. Song, khi cô kể sát vào cậu, nũng nịu hỏi cậu "Liên Thành, cậu có chịu không?" thì cậu lại gật đầu như bị thôi miên.

Trước khi Đông Tiểu Quỷ đến đây, Vưu Liên Thành hi vọng mình sẽ học được cách trở thành người bạn trai quan tâm chú đáo cho cô ấy, sau nữa là trở thành người chồng khéo léo tinh tế. Năm đó, Lâm Mộ Mai mười chín tuổi, Vưu Liên Thành mười lăm tuổi.

Vào một đêm cuối Đông giá lạnh, khi Mộ Mai đã hai mươi và Vưu Liên Thành đã mười sáu, họ ngồi sóng vai trên thảm trải sàn xem bộ phim "Đi trên mây". Bộ phim này do Keanu Reeves thủ vai chính, Lâm Mộ Mai rất thích anh ta, thế là Vưu Liên Thành bị cô kéo đến phòng chiếu mini của dinh thự. Chiếc máy chiếu kêu ừ ừ, trên màn hình là bức ảnh con đường cái thật dài, hai bên là vườn nho bát ngát, ánh tà dương vàng óng cuối chiều soi trên vườn nho. Dưới giàn nho, một sĩ quan đã xuất ngũ đang hôn người yêu của mình.

Hình ảnh đôi nam nữ trong phim đang hôn nhau thật thiết thật tuyệt vời, những tia sáng màu vàng chiếu qua đường nét khuôn mặt họ, sắc thái như mộng ảo bao phủ cả hai người đang mặt mày đỏ ửng trên thảm. Cô đưa ngón tay lên chạm vào đôi môi mềm của mình, lẩm bẩm: "Liên Thành, cậu nói xem hôn một người có lãng mạn như trong phim không nhỉ."

"Phim thì chỉ là phim thôi. Vì để cho mọi người chịu móc hầu bao ra rạp, cái gì mà họ chẳng nghĩ ra được." Cậu ra về thờ ơ đáp lời.

"Liên Thành..."

"Ừ..."

Lúc này Vưu Liên Thành đã cao hơn Lâm Mộ Mai không ít. Nghe thấy cô gọi tên mình, cậu vừa đáp lời vừa nghiêng đầu nhìn cô. Khi ấy mặt cô đã hướng về phía sườn mặt cậu, cậu vừa ngoảnh sang, hai đôi môi liền chạm vào nhau với góc độ vô cùng hoàn mỹ như đã nhắm từ trước.

Bỗng chốc đầu óc Vưu Liên Thành trống rỗng, giống như cậu không hề có chỉ số thông minh kinh người, bây giờ cậu chỉ là một kẻ ngốc ngay cả Tây - Bắc - Đông - Nam đều không phân biệt được.

Cánh môi cô mềm mại hết cánh hoa xương rồng trong trí nhớ của cậu, mềm đến mức có lẽ chỉ một giây sau sẽ tan vào không khí. Đôi môi cô khẽ khẽ mở, run run như chiếc lá trong gió đông, mút lấy cánh môi cậu. Cô đưa tay lên xoa thái dương cậu, động tác vô cùng êm ái, êm ái đến độ Vưu Liên Thành cảm thấy đây chỉ là một giấc mơ. Cô tựa thiên sứ nơi thiên đường trong giấc mộng thơ ấu, trên lưng là đôi cánh trắng thật dài.

Một thứ linh hoạt như chú cá con len lỏi qua răng, chạm vào đầu lưỡi cậu. Sau đó lưỡi cậu bắt đầu không nghe lời, chộn rộn như một con chú cá khác. Thăm dò, đùa nghịch, lại dò xét, rồi tiếp đó là dây dưa như bị nam châm hút lấy, chỉ muốn quấn quýt bên nhau.

Vưu Liên Thành lạc lối trong cảm xúc mê muội ấy, khiến cậu mơ màng nhắm mắt lại.

Máy chiếu vẫn còn vang lên âm thanh loạt xoạt, trong vườn nho bao la bát ngát, đôi nam nữ vẫn đang ôm lấy nhau dưới ánh hoàng hôn.

Không biết con gió lạnh lẽo từ đâu thổi đến đánh thức Vưu Liên Thành. Trong đầu cậu đột nhiên hiện lên cô bé Tiểu Quỷ ở phương xa, cô bé nói: Liên Thành, Liên Thành hãy chờ em, sau khi lớn lên anh phải cưới em, em sẽ giành nọ hôn đầu cho anh.

Vưu Liên Thành thỉnh thoảng đẩy mạnh Lâm Mộ Mai ra, tức tối cảnh cáo cô hầu học của mình.

"Lâm Mộ Mai, đừng làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy nữa. Nếu cô còn có hành động tương tự ngày hôm nay, tôi sẽ dứt khoát đuổi việc cô đấy. Còn nữa, xin đừng hết lần này đến lần khác giả vờ không vật đó, cũng đừng mang thân phận cô nhi của cô ra kinh doanh. Phải biết rằng, thường xuyên đem thứ gọi là lòng thương hại ra dùng sẽ mất đi giá trị đấy tiểu thư Tess ạ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Đầu hè, ngoài cửa nhà hàng Michelin London, ông Baroque vừa hăm hừ khua cánh tay rắn chắc chỉ chỗ vừa chạy vào ngõ hẻm khu dân cư. Ông Baroque là một nhà bình luận tin tức, mấy hôm trước ông từng phát biểu ngôn luận công kích kêu gọi chống Trung Quốc trong chuyên mục của mình. Hệ quả của việc này là hòm thư điện tử của ông xuất hiện rất nhiều thư rác đính kèm virus, điện thoại nhà riêng bị quấy rối hai mươi tư giờ, mấy trăm người Hoa kéo nhau căng biểu ngữ trước công cơ quan của ông kêu gọi phản đối.

Hiển nhiên, chuyện xui xẻo không chỉ nhiều đây, buổi trưa hôm nay khi ông vừa dùng cơm ở Michelin xong, ra ngoài đã thấy toàn bộ lớp xe mình đều xẹp lốp. Người đi đường tốt bụng nói cho ông biết có hai thiếu niên đội mũ vừa cắt lốp bánh xe ông rồi nghênh ngang bỏ đi.

Baroque chạy theo hướng người kia chỉ, cuối cùng đứng ở con ngõ cụt, gào lên: "Bọn mày ra đây cho tao, tao nhìn thấy bọn mày rồi. Hai tên khốn kiếp này, tao sẽ tổng bọn mày vào sở cảnh sát. Bây giờ tao bắt đầu đếm, nếu đến mười mà bọn mày còn không ra thì bọn mày hãy đội đấy, tao sẽ khiến bọn mày trả giá đắt..."

Lúc giọng nam thô lỗ kia đếm đến chín, Mộ Mai kè đến Vưu Liên Thành theo thói quen, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khe khẽ cố kiềm nén của cậu.

"Suyt!" Mộ Mai tức giận đặt ngón trỏ lên môi.

Đúng vậy, chính họ liên thủ lại cắt lốp bánh xe ông Baroque, đích thân Lâm Mộ Mai hành động và Vưu thiếu gia cung cấp vũ khí. Cuối cùng, thấy một chiếc bánh không được cắt đồng đều, Vưu thiếu gia chê Mộ Mai trình độ kém, thế là giật lấy dao xử lý nốt chỗ còn lại. Vưu thiếu gia tập võ nên đương nhiên đường dao vô cùng hoàn mỹ rồi.

Đúng lúc hôm nay tài xế taxi London đồng loạt bãi công, chắc chắn ông Baroque béo ụ này sẽ phải kêu khổ thấu trời cho xem. Đáng tiếc lại có người chỉ điểm cho ông ta đuổi theo. Suy nghĩ đến Vưu thiếu gia là nhân vật cầm cờ của thế hệ trẻ London, thần tượng của đám thiếu thiếu nữ mới lớn, trong cái khó ló cái khôn, Mộ Mai kéo Vưu Liên Thành trốn vào sân của một căn nhà, rồi chui vào giàn hoa treo được dựng bằng thép cao chừng một mét vừa đủ che khuất hai người họ. Song thép được dây leo quấn kín tạo thành một lớp màn che thiên nhiên. Thông qua khe lá nhỏ xíu, họ nhìn ông Baroque đứng cách đó chừng ba inch trong con ngõ chật hẹp, quần áo ướt đầm mồ hôi, mặt mày cau có.

Lúc ông Baroque hét lên đến mười, con ngõ vẫn im ắng, ông nhìn đảo đảo xung quanh, cời áo ghi-lê ngồi xuống bấm số điện thoại cảnh sát, rồi la hét ầm ĩ với bên kia điện thoại là muốn đòi quyền lợi của một người đóng thuế.

Hiển nhiên ông Baroque gian xảo đang nghĩ đến việc ôm cây đợi thỏ đây mà.

Mộ Mai cũng không ngờ làm lớn chuyện đến mức này nên cũng có chút nhụt chí.

"Hối hận rồi hả?" Ngược lại với Mộ Mai, Vưu thiếu gia rất hưng phấn, "Lâm Mộ Mai, cô có thấy bây giờ chúng ta giống như đang chơi trò bịt mắt trốn tìm không. Chúng ta là người trốn, còn Baroque là người tìm."

"Liên Thành, cậu nói xem nếu Baroque thật sự muốn kiện chúng ta thì sao?" Mộ Mai nhỏ giọng nói, Baroque là nhân vật khá phiền phức ở London này.

Mộ Mai vừa dứt lời đã nghe thấy giọng Baroque vang lên: "Tao nghe thấy tiếng bọn mày rồi, tao nghe thấy rồi."

Mộ Mai giật mình, một tay nắm chặt mấy dây leo kia, một tay nắm chặt tay Vưu Liên Thành. Cô tròn to mắt, bởi vì sợ hãi cộng thêm nơi này nóng bức nên trán lấm tấm mồ hôi, thấm ướt mấy sợi tóc mai lưa thưa, dính bết vào trán cô. Một lần nữa Vưu Liên Thành cảm thấy trán của Mộ Mai rất đẹp.

Họ đứng quá gần nhau, gần đến mức cậu có thể lấy được nốt ruồi đen bé tẹo ẩn trong lông mày của cô. Bóng lá xanh mượt đầu hè in bóng lên khuôn mặt cô, con gió hây hây lượn qua kẽ lá mon tron môi cô. Đôi môi không hề tô son nhưng vẫn tươi thắm như cánh hoa hồng, đường viền môi mong mỏng hút hồn. Vưu Liên Thành hồi tưởng lại xúc cảm khi lần đầu chạm vào chúng.

Cậu cúi đầu, đặt môi mình lên đôi môi ấy lần thứ hai. Lần này không biết có giống như lần trước không nhỉ? Hình như ngọt hơn lần trước thì phải. Đúng rồi, khi nãy đầu bếp Michelin đã làm món kem trắng miệng vị dâu tây, hiện tại hương vị nơi môi cô khá giống quả dâu tây ngày hè vậy.

Lúc đầu cô cẩn thận đáp lại nụ hôn bất ngờ của Vưu Liên Thành, dần dần tay cô nắm lấy vạt áo cậu. Môi họ quấn quýt, cảm nhận hương vị của nhau qua đầu lưỡi, từ từ không khí trong không gian nhỏ bé này trở nên nồng nàn, một cảm xúc khó tả như ngọn lửa cháy rừng, như nước lũ vỡ đê lan tràn khắp toàn thân cậu.

Con gió mon man thổi qua mái tóc Vưu Liên Thành, ánh nắng đập dồn theo gió hất thẳng vào đôi mắt nhắm chặt của cậu. Vưu Liên Thành hoảng hốt đẩy Mộ Mai ra. Cô ngỡ ngàng nhìn cậu, đôi môi đang sưng đỏ của cô chứng tỏ rõ ràng nụ hôn khi nãy của họ rất lâu.

"Liên Thành, mới vừa rồi..." Cô chớp mắt, ngây ngô sờ môi mình, "Liên Thành, mới vừa rồi hình như là cậu hôn tôi trước đúng không?"

Vưu Liên Thành cảm thấy hiện giờ trông Mộ Mai ngốc hơn ai hết, ngốc hơn bất cứ lúc nào luôn.

"Không phải vừa rồi cô sợ à." Vưu Liên Thành mất tự nhiên đẩy đám dây leo kia, nghiêng người định xem Baroque còn ở đó hay không, "Tôi chỉ muốn đòi sự chú ý của cô thôi."

Đây là thời khắc cậu cảm thấy mình mới là kẻ ngốc nhất trần đời, ngốc hơn bất cứ giờ phút nào chứ không phải cô nữa, thế mà cậu còn viện ra cái cớ mà ngay cả bản thân mình cũng không tin này. Thành linh cô ôm lấy cậu từ phía sau, tựa mặt lên lưng cậu, giọng nói cô như thể len lỏi qua từng khớp xương nơi cậu.

"Liên Thành, giờ em không sợ nữa. Liên Thành em thích anh hôn em."

Vưu Liên Thành cúi đầu, nhìn bàn tay vừa trắng nõn vừa thon dài của cô vòng từ sau lưng đến phía trước. Khi nãy chính đôi tay ấy đã nắm lấy vạt áo cậu. Nhưng tại sao cậu có thể hôn cô được chứ? Là do kiểu nội tiết tố nam thường bắt đầu xuất hiện thời thiếu niên đột ngột viếng thăm ư? Là vì trong

khoảng khắc đó nốt ruồi đen ẩn trong lông mày cô quá hấp dẫn? Hay là giống như lời bạn cậu bảo hôn một cô gái không cần suy nghĩ lý do, chẳng qua khi ấy trùng hợp bị không khí dụ dỗ này sinh nhu cầu sinh lý sao?

Còn chưa đợi Vu Liền Thành nghĩ cho rõ thì một giọng nói đắc ý đã vang lên: “Tao bắt được bọn mày rồi.”

Năm phút sau, Mộ Mai cúi gằm đầu đi phía sau ông Baroque, còn ông Baroque cúi thấp đầu đi phía sau Vu Liền Thành, lấy lòng nói: Vu thiếu gia, cậu đừng cảm thấy áy náy vì vụ xe tôi. Thật ra thì tôi đã định đổi chiếc khác từ lâu rồi, đổi chiếc tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường, đỡ cho việc mấy người kia suốt ngày viết bài chỉ trích xe của tôi.

Lần thứ ba Vu Liền Thành và Lâm Mộ Mai hôn môi là ba ngày sau, không biết là ai chủ động, có điều sau đó không ai cự tuyệt.

Liền Thành, chúng ta chỉ hôn môi thôi, không lên giường nhé! Khi ấy, Lâm Mộ Mai đã nói bằng đôi môi hơi sưng của mình.

Quy định không hôn, không lên giường dần biến thành chỉ hôn không lên giường. Thỉnh thoảng Vu Liền Thành cảm giác mình như bước vào một tấm màn mờ ảo của Lâm Mộ Mai giảng ra.

Cuối mùa hè, bởi vì máy móc xảy ra trục trặc, dẫn đến London rơi vào cảnh cúp điện toàn khu vực. Trong lúc con bão đang dần hình thành trên eo biển Anh và Đại Tây Dương, dòng hoàn lưu trước bão khiến cả London trong cảnh mất điện giống như một nhà tắm hơi khổng lồ.

Trong ánh nền lập lờ của thư phòng, sách vở, thước viết rơi rải rác một bên, Mộ Mai nằm trên sàn nhà lót gỗ vàng nhập khẩu từ Brazil, Vu Liền Thành áp trên người cô.

Buổi tối cúp điện yên lặng như tờ, cả dinh thự họ Vu im ắng, chỉ còn tiếng mỗi tiếng quấy nước của đám cá chép trong hồ nơi vườn hoa. Cô đang dịch một bài văn giúp cậu, đôi môi tươi thắm thò ra thử tiếng Arab khó đọc dưới ánh nền trở nên đầy cảm dỗ. Thế là Vu Liền Thành chẳng có tâm tư để ý đến mấy ngôn ngữ Arab đó nữa, nghiêng đầu hôn lấy môi cô.

Vu Liền Thành cũng không nhớ đây là lần thứ mấy cậu hôn cô nữa, cậu cũng không hiểu tại sao lại cứ si mê cảm giác này.

Con nóng bức đến từ dòng khí lưu kia như truyền đạt cho Vu Liền Thành, chỉ hôn thôi là không đủ. Ban đầu cậu ghì chặt cô vào tường, dán sát người cô, cọ qua cọ lại như muốn dùng việc này xua đi con nóng hừng hực trong thân thể. Không biết tại sao một hồi lại biến thành cô nằm dưới người cậu, nơi mềm mại trước ngực cách lớp áo của cô đang ừ nóng cậu. Bàn tay cậu run run nắm lấy nơi đó, cảm xúc đầy đặn trong lòng bàn tay tuyệt vời đến khó tin.

Trong mơ hồ, cậu nhớ đến bạn cậu đã nói, ngực cỡ 34 của Lâm Mộ Mai tuyệt đối có sức quyến rũ hơn ngực cỡ 36 của những cô gái khác.

Dường như việc chạm vào cô qua lớp áo ngực mỏng đã không còn đủ thỏa mãn cậu. Ngón tay cậu bắt đầu lần đến vạt áo cô, men theo vạt áo tron truồn vào.

Khi tay cậu đẩy chiếc áo ngực chạm vào da thịt cô, Mộ Mai như thể nghe thấy tiếng đàn hạc tuyệt diệu nơi thiên đàng. Năm ngoái, cậu thiếu niên này đã dùng đôi tay ấy dạo đàn hạc ở Scotland vào ngày mưa bụi đầu xuân, nó hòa âm với tiếng mưa rơi tí tách từ những chiếc lá bên ngoài cửa sổ.

Bất chợt tiếng rao hàng rong vang vọng ở Bắc Kinh xa xôi ủa đến. “Mộ Mai, hãy đến Bắc Kinh với anh đi”, đây là lời Triệu Cẩm Thư đã nói với cô vào hôm lễ thành nhân.

Mộ Mai chậm rãi giơ tay lên bắt lấy đôi tay đang muốn cởi nút áo mình ra.

"Liền Thành, không phải đã nói chúng ta chỉ hôn môi thôi sao."

Đúng vậy, họ quy định chỉ được hôn môi thôi, cậu muốn dành lần đầu tiên của mình cho cô bé hoa quý kia, còn lần đầu tiên của cô nhất định phải dành cho ba của con cô. Vu Liền Thành như choáng tỉnh khỏi cơn mơ, rút tay ra khỏi áo Lâm Mộ Mai. Bóng dáng Đông Tiểu Quý bắt đầu lữ lượt kéo đến.

"Không sao, Liền Thành, chỉ là do cúp điện thôi." Tay Mộ Mai áp lên gương mặt lúng túng kia.

"Đúng, tại cúp điện thôi." Thật sự là tại cúp điện thôi, Vu Liền Thành nghĩ.

"Cũng bởi dòng khí lưu ở eo biển Anh kia."

"Đúng, là vì dòng khí lưu ở eo biển Anh kia." Thật sự là vì dòng khí lưu này, Vu Liền Thành tự nhủ.

Công cuộc gạ tình đã thành công bước một, kể từ chương này về sau các bạn hãy chuẩn bị thuốc bổ máu và khăn giấy khi đến với gái Mai trai Thành nhé ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13

Ngoài nhà thờ khu Tottenham ở phía Bắc London mới sáng sớm đã có mười mấy nhà truyền thông dựng chân máy ảnh súng ngắn súng dài chờ đợi. Về mặt họ nghiêm túc, như đã sẵn sàng chiến đấu. Cũng giống như đám ký giả là nhóm khoảng một trăm cô gái đều cỡ mười mấy tuổi, trang điểm xinh đẹp, kiễng chân rướn cổ chăm chú dõi theo động tĩnh phía cuối con đường thẳng tắp có hai hàng cây xanh mát, kích động chờ mong. Thịnh thoàng vài cậu thiếu niên đạp xe ngang qua đều tò mò nhìn mấy cô nàng.

Hồng Tiểu Hiền đứng ở hàng đầu tiên, có chút hưng phấn và bối rối. Lát nữa thôi cô sẽ được gặp Vụ thiếu gia, chính là cậu Liên Thành của nhà Vụ tước gia, đối tượng hẹn hò lý tưởng của vô số con gái London, là chàng trai hàng đầu mà đa số thiếu nữ đều hi vọng sẽ đưa họ đến rạp chiếu phim. Hồng Tiểu Hiền cũng là một trong số đấy.

Rất nhiều cô gái thích Vụ Liên Thành bởi vì cậu hoàn mỹ. Chàng trai có gương mặt phương Đông này gần như đã tập hợp tất cả ước mơ tốt đẹp của mọi người trên thân mình. Về anh tuân như được chính tay thượng đế điêu khắc, dáng vóc mang tỷ lệ hoàng kim, thông minh giàu có, nho nhã lễ độ.

Khi cậu lên mười tám tuổi đã được bước lên đỉnh quang vinh, trở thành đối tượng của mấy cô gái trẻ London muốn hẹn hò nhất, thậm chí mấy cô nàng còn thành lập câu lạc bộ người hâm mộ cho cậu như minh tinh. Theo gương mặt càng lúc càng đẹp trai của Vụ Liên Thành, lượng người hâm mộ cậu cũng càng lúc càng lớn.

Hồng Tiểu Hiền thích Vụ Liên Thành, nhưng không phải là vì cậu có khuôn mặt hút hồn mà vì cậu khác người. Hồng Tiểu Hiền là một cô bé béo ú, mùa thu năm ngoái, chiếc khăn quàng cổ bằng lụa do mẹ cô tặng đã bị gió thổi lên cây, cô đứng dưới tàng cây chờ đợi, nhưng không ai muốn đi lấy khăn lụa cho một con béo cả. Trong lúc cô sốt ruột thì một chàng trai sánh tựa thiên sứ, mặc đồng phục tennis đi đến, cầm vợt nhặt quả bóng nằm dưới chân cô.

"Cần tôi giúp không?" Chàng trai thiên sứ hỏi.

Hồng Tiểu Hiền gật đầu như bấm nút. Cậu cầm lấy quả bóng tennis ném lên chạc cây, chiếc khăn kia liền rơi xuống. Giao khăn lụa cho cô, cậu mỉm cười khen chiếc khăn rất đẹp. Sau ngày ấy, Hồng Tiểu Hiền biết chàng trai thiên sứ kia tên là Vụ Liên Thành.

Thế là sau đó Hồng Tiểu Hiền đã gia nhập vào câu lạc bộ những người hâm mộ Vụ Liên Thành, đám fan đặt biệt danh cho cậu là Tiểu Vụ, hoặc là Tiểu Vụ thiếu gia. Họ theo dõi từng bước đi của cậu, quyên góp vào quỹ từ thiện mang tên cậu, ăn mừng vì những giải thưởng cậu đạt được, tự tổ chức bữa tiệc chúc mừng sinh nhật cậu.

Họ yên lặng theo sát cậu, ủng hộ cậu.

Lý do hôm nay Hồng Tiểu Hiền đứng đây là vì chuyện xảy ra hồi tuần trước, Vụ Liên Thành và mấy người bạn của mình đã trộm rượu vang bày trong tủ kính quán Flagship. Thế là giới truyền thông lập tức giật tít "Cậu bé thiên tài chào đón thời kì nổi loạn đến muộn", sau đó bắt đầu đăng những bài viết dài thườn thượt liệt kê từng chi tiết xảy ra hôm đó. Dẫn đến suốt một tuần lễ, quán Flagship trở thành điểm ngắm cảnh và hiện trường tin tức sốt dẻo nhất London.

Trong tuần qua Vụ Liên Thành đã tham gia phiên tòa điều trần, chịu mức xử phạt là thực hiện hai giờ phục vụ công ích, cuối tuần đến quét dọn nhà thờ Tottenham.

Thế là Hồng Tiểu Hiền và hơn một trăm fan hâm mộ phải trải qua việc rút thăm mới giành được cơ hội có mặt ở nhà thờ này để thể hiện sự ủng hộ của mình với thân tượng. Theo họ, mấy trang báo toàn chuyện bé xé ra to, chỉ sợ thiên hạ không loạn; bởi vì danh tiếng và mức độ được công chúng quan tâm của Vụ Liên Thành nên họ cố ý cứ xoay quanh đề tài về cậu, mà không chịu chia sẻ dư luận vào tên Wilder Bryan có biệt danh là Thắng Hư Hồng đi chung kia.

Wilder là bạn học với Vụ Liên Thành ở Học viện Columbo, năm ngoái đã bị đuổi học vì tội đánh nhau. Trong mắt Hồng Tiểu Hiền và các fan hâm mộ, chắc chắn kẻ trộm rượu vang là tên Wilder hư hỏng kia, mà cho dù Vụ Liên Thành trộm thì đã sao. Ai quy định thiên tài thì không thể phạm sai lầm cơ chứ?

Chín giờ đúng, chiếc xe Rolls Royce màu đen thường xuất hiện trong trường hợp công cộng chậm chậm chạy trên con đường rợp bóng cây, theo phía sau là chiếc xe Ford màu đỏ rượu.

Xe lướt qua chỗ ký giả và trăm cô gái trẻ, dừng tại bãi đỗ nhà thờ. Vụ Liên Thành ăn mặc đơn giản bước xuống xe, đi chung với cậu còn có Chu Á Luân.

Năm ngoái Chu Á Luân từ San Francisco sang Anh học, ở tại Vụ gia. Hai nhà Chu gia và Vụ gia có quan hệ thân thiết nhiều đời, tuy nhiên Chu gia kém hơn Vụ gia nhiều. Nghe nói, sản nghiệp của Chu gia ở San Francisco đều dựa vào Vụ gia chống đỡ sau lưng, có lẽ vì thế nên Chu Á Luân đã bị gán cái mác là người hầu của Vụ Liên Thành.

Bước xuống xe Ford đỏ là hai cậu ấm nhà Bryan, thành viên nội các cao cấp. Người anh tên là Daniel, cậu em là Wilder, hai người này cũng có trong danh sách trộm rượu. Daniel khác với em trai mình, anh ta xuất sắc, khiêm nhường, không có sở thích bất chính, là người thừa kế tương lai của gia tộc Bryan. Mọi người đều nhất trí cho rằng về sau Daniel cũng sẽ vào nội các giống ông bố, trở thành một đảng viên Công đảng Anh ưu tú.

Wilder đeo tai nghe, bước đi nhún nhảy, tay còn ra dấu khiêu khích đám ký giả. Đám ký giả lắc đầu chán ngán, quay camera thẳng vào Vụ Liên Thành, quý công tử của thành phố London. Vụ Liên Thành nhú mày nhìn xung quanh, sau đó từ từ đi đến trước mặt nhóm ký giả. Cậu chỉ vào đồng chai lọ, khăn giấy dưới chân một người, nhẹ nhàng nói: "Thưa ông, vứt rác bừa bãi là việc không tốt, hiện giờ bọn trẻ con ba tuổi cũng biết ở London cứ cách

nửa mét là có một sọt rác đấy.”

Nhóm fan hâm mộ hú hét chói tai. Theo họ, thần tượng của mình đã ra đòn phản kích thật đẹp với đám ký giả đeo bám như ruồi nhặng này.

Dường như bấy giờ Vu Liễn Thành mới chú ý đến một trăm cô gái hâm mộ mình. Cậu đi đến trước mặt họ, hào phóng nở nụ cười hấp dẫn, ra hiệu im lặng, nói với họ bằng chất giọng êm ái mà thượng đế ban tặng: “Hãy mang đến sự yên bình cho nơi thần thánh này.”

Thế là đám con gái ngậm chặt miệng lại, nhìn Tiểu Vu của họ nhận một cây kéo lớn cắt tia cây cối, chổi và giẻ lau nhà từ tay người làm công quả cho nhà thờ.

Hơn mười giờ, nhà thờ dần có nhiều người đi lễ. Hôm nay là thứ bảy, nhà thờ sẽ tổ chức một vài nghi thức công giáo.

Nhà đi Hồng Tiểu Hiền ở gần đây, cô và di thường hay đến nhà thờ này nên cũng quen biết mấy nữ tu sĩ. Sau khi chào hỏi các sơ, cô bước vào nhà thờ, muốn được gặp Vu Liễn Thành để cảm ơn cậu về chuyện lần trước. Tuy đã xảy ra từ tận năm ngoái, lúc đó cô phản ứng quá chậm lụt quên mất phải nói gì, nhưng dù sao đây chàng trai đầu tiên chịu giúp cô, cô nên bày tỏ lòng biết ơn với cậu.

Dàn đồng ca trẻ con trong nhà thờ hát vang bài thánh ca theo tiếng nhạc đệm piano. Mọi người đều ngồi vào vị trí của mình cầu nguyện với Đức Chúa. Hồng Tiểu Hiền ngồi một chỗ, nhanh chóng tìm thấy vị trí của Vu Liễn Thành. Cậu và Daniel đang lau tay vịn cầu thang trên lưng chừng gác xép. Có điều tuy tay họ cử động nhưng ánh mắt lại nhắm thẳng đến chiếc đàn piano trên bục nhà thờ, không, chính xác hơn là soi thẳng vào người cô gái đang ngồi trước đàn kia.

Cô gái ấy tên là Lâm Mộ Mai, cũng là người Trung Quốc giống Hồng Tiểu Hiền. Hồng Tiểu Hiền từng gặp cô ấy ở nhà thờ này vài lần, đó là con gái nuôi của dì Lâm Xuân, bạn của dì cô. Mỗi tháng Mộ Mai đều cùng dì Lâm Xuân đến đây một lần, khi rảnh sẽ đảm nhận việc đánh đàn piano cho nhà thờ.

Lâm Mộ Mai còn có một thân phận khác, chính là hầu học của Vu Liễn Thành. Nghe nói từ hồi mười sáu tuổi cô đã ở bên cạnh cậu ấy. Đối với giới thượng lưu Anh, hầu học là một đề tài nhạy cảm; dù Vu Liễn Thành vẫn khẳng khái với người ngoài rằng Lâm Mộ Mai chỉ là bạn của cậu thôi, thân phận cô giống hết chức trợ lý bên cạnh ngôi sao nổi tiếng kia. Nhưng người ta vẫn suy già đoán non, bàn luận đủ điều về mối quan hệ của hai người họ. Vấn đề được nhắc đến nhiều nhất chính là Vu Liễn Thành không yêu cô gái nào là vì có quan hệ mờ ám với cô hầu học của mình.

Hồng Tiểu Hiền biết trong nhóm người hâm mộ có rất nhiều người không thích Lâm Mộ Mai. Họ cho rằng Lâm Mộ Mai không xứng với Vu Liễn Thành, dù về phương diện gia cảnh, tướng mạo, trình độ hay khí chất. Họ luôn cảm thấy Vu Liễn Thành phải kết hôn với một cô công chúa mới xứng đôi, thế nên họ sưu tầm đủ mọi tư liệu của các cô công chúa khắp thế giới.

Họ còn cho rằng Lâm Mộ Mai tiếp cận Vu Liễn Thành là có ý đồ xấu, có mục đích riêng nào đó, ví dụ như muốn tiến vào giới thượng lưu, hay vì những món hàng xa xỉ phẩm, hoặc chẳng hạn muốn câu được Vu Liễn Thành.

Có lẽ vì cùng một màu da nên Hồng Tiểu Hiền không hề ghét Lâm Mộ Mai. Ngược lại còn cảm thấy cô ấy rất đẹp, giống như một đóa hoa duy nhất nở trên núi rừng hoa vắng, nét đẹp tĩnh lặng mà giáo viên mỹ thuật từng giảng cho cô.

Tựa như giờ phút này, Lâm Mộ Mai ngồi đó đánh đàn piano, cô mặc chiếc áo sơ mi unisex màu trắng kết hợp với quần jeans ôm màu xanh nhạt. Mái tóc chấm vai vừa thẳng vừa bóng mượt, ánh nắng soi đến từ cửa sổ tô điểm toàn cảnh như một bức tranh. Một bức tranh có thể khiến người ta thả hồn nhẹ nhõm, khiến người ta hoài niệm tương tự.

Bức tranh đẹp như thế chắc hẳn đã cuốn hút hai cậu trai đang lao động công ích kia rồi. Hồng Tiểu Hiền tò mò nhìn Vu Liễn Thành và Daniel trên cầu thang, họ đang trò chuyện với nhau, không biết có phải đang nói đến Lâm Mộ Mai không nữa.

Hồng Tiểu Hiền đoán không sai, giờ khắc này, đích thị Vu Liễn Thành và Daniel đang thảo luận về cô gái đang đánh đàn piano kia. Tuy nhiên đề tài của họ là nói đến chiếc áo ngực mờ mờ dưới lớp áo sơ mi trắng của cô.

"Vu, trong đám con gái tôi biết, Lâm Mộ Mai là cô gái duy nhất mặc áo sơ mi trắng bình thường thôi cũng trở nên gợi cảm chết người đấy." Daniel hát cầm neo mắt, ánh mắt lưu luyến lướt trên người Mộ Mai.

Vu Liễn Thành khẽ đảo mắt qua cúp ngực của cô, tiếp tục lau tay vịn cầu thang.

"Vu, tiểu thư Tess nhà cậu hôm nay mặc áo ngực màu trắng." Daniel khẽ liếm môi, "Bạn tôi nói, mấy cô nàng thích mặc áo ngực màu trắng luôn mang đến cho người ta bất ngờ kinh khủng lắm."

Vu Liễn Thành dừng tay lại, nhíu mày. Daniel không nhận thấy Vu Liễn Thành khó chịu, ánh mắt vẫn nhìn hau háu vào Lâm Mộ Mai.

"Vu Liễn Thành, cậu đoán xem, có phải bên trong chiếc quần jeans của cô ấy là chiếc quần chữ T da báo không nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Lễ cầu nguyện kết thúc, dàn đồng ca vội vàng cởi bộ lễ phục vương vãi ra. Hồng Tiểu Hiền thấy từ đầu đến cuối Mộ Mai đều không nhìn đến Vu Liên Thành đang lau dọn bên cầu thang, xong việc đã chạy tọt vào cửa hông bên trái nhà thờ, như thể họ không quen biết nhau vậy.

Những người đi lễ đều ra ngoài theo cha xứ, thoáng chốc nhà thờ trở nên trống vắng. Daniel cũng cầm kéo cắt tia cây đi theo một người làm công quả. Hồng Tiểu Hiền bước ra khỏi góc, sửa sang lại quần áo, dốc hết can đảm đi đến chỗ Vu Liên Thành.

Nắm lấy góc áo, Hồng Tiểu Hiền run run nói: "Vu thiếu gia, em đến cảm ơn anh ạ."

Vu Liên Thành dừng tay, hàng mày khẽ chau lại rồi nhanh chóng giãn ra, cười khoe hàm răng trắng bóng: "Là em à! Cô bé khăn lụa."

Hồng Tiểu Hiền vô cùng kích động, bởi vì Vu thiếu gia nhận ra cô. Dĩ nhiên cô sẽ không tự mình đa tình cho rằng bản thân đặc biệt nên mới được cậu nhớ đến, sự thật là người có chỉ số thông minh cao luôn chỉ nhìn một lần sẽ không quên. Nếu không, làm sao có chuyện một đứa bé mới mười tuổi giải được bài toán đã bám bụi cả trăm năm chứ!

"Anh nhớ được em sao! Không ngờ anh lại nhớ được em, em, em là con bé mập..." Hồng Tiểu Hiền lấp ba lấp báp, "Không ngờ Vu thiếu gia lại nhớ được một con bé mập đấy..."

Vu Liên Thành cười lắc đầu: "Ừ, em là con bé mập nhưng là một bé mập đáng yêu."

Hồng Tiểu Hiền cười gượng, trong phút chốc cô thật sự cảm giác mình chính là con bé mập đáng yêu như lời cậu nói.

"Vậy thì bé mập đáng yêu này." Vu Liên Thành khẽ khom người xuống, "Em có bằng lòng giúp tôi một việc không?"

Vu Liên Thành có đôi mắt đẹp nhất trên đời, sáng mắt như mặt hồ lấp la lấp lánh, Hồng Tiểu Hiền thấy được bóng dáng mình ngây dại gập đầu trong hồ nước ấy. Thế là cô đã nhận quét dọn thay Vu Liên Thành, mặc dù rất ngỡ ngàng nhưng trong lòng cô vui sướng khôn tả. Vu Liên Thành nhớ được cô, đã thế anh ấy còn nhờ cô giúp đỡ nữa chứ. Trời ạ, dù là chủ tịch câu lạc bộ những người hâm mộ Vu Liên Thành cũng chưa từng được nói một câu với anh ấy đấy.

Sau khi đưa đồ quét dọn vệ sinh cho Hồng Tiểu Hiền, Vu Liên Thành chạy vọt vào cửa hông bên trái nhà thờ. Hồng Tiểu Hiền nhớ mang máng, hình như mới vừa nãy cô gái tên Lâm Mộ Mai cũng đi về hướng ấy.

Đi vào từ cửa bên trái nhà thờ có một thư viện nho nhỏ, sách bên trong không nhiều nhưng đều là loại hiếm, khó tìm được trên thị trường hiện nay. Mỗi lần Mộ Mai đến nhà thờ đều ở đây một lát. Cô vừa rút quyển sách lúc trước chưa xem xong trên kệ thì có một bàn tay trắng trẻo thon dài vươn tới nhanh hơn cô, đôi tay kia đẩy quyển sách trở về chỗ cũ.

Mộ Mai chưa kịp phản ứng gì thì cả người đã bị áp vào kệ sách, ngay sau đó môi đã bị chặn lại, tay cũng bị giơ cao trên đỉnh đầu. Tay cậu giữ chặt tay cô, vì thế Mộ Mai phải kiễng chân lên mới hôn đáp trả cậu được. Thân thể hai người dán sát vào nhau trong lối đi chật hẹp giữa kệ sách.

Nụ hôn của cậu từ môi dời đến thái dương của Mộ Mai, hôn lên mép tóc con mìn như nhung, rồi bắt đầu le lưỡi liếm nhẹ vành tai cô. Cho đến khi Mộ Mai không kiềm được khẽ rên rỉ, cậu mới cười khẽ khàng bên tai cô.

Tuy miệng cậu cười nhưng bàn tay thì không hề rảnh rỗi chút nào, nó quen đường quen lối đẩy móc áo lót cô ra. Khi chiếc nút áo sơ mi thứ ba được mở ra, dây áo lót cũng đã bị cậu kéo trượt xuống cánh tay.

"Liên Thành... Liên... Thành, dừng, nơi này là thư viện... Nếu có... ai vào..." Tay Mộ Mai vẫn bị cậu giữ trên đỉnh đầu, không cử động được, thừa dịp môi cậu đang mút lấy xương quai xanh của cô, cô bèn hỏn hển nhắc nhở.

"Tôi đã treo tấm biển đang vệ sinh đừng vào rồi." Cậu lại ngậm lấy vành tai cô, ra vẻ đặc ý, "Cho nên không có ai tới đâu."

Mộ Mai khẽ giẫy người, muốn giữ khoảng cách với thân thể đang ghi sát của Vu Liên Thành. Theo hành động giẫy dụa của cô, dường như cậu càng hăng hái hơn, viên nút áo thứ tư được mở ra, áo lót cũng bị kéo xuống.

Thư viện yên lặng như tờ, cuốn sách nằm im trên kệ, ánh nắng vàng óng cuối thu chiếu qua cửa sổ, soi lên áo sơ mi trắng và mái tóc đen mềm mượt buông xõa đến vai của cô.

Lâm Mộ Mai có làn da mịn màng, trắng nõn ửng hồng trông rất khỏe mạnh. Nút áo sơ mi đã bị cởi ra hết sạch, cậu kéo chiếc áo ra sau lưng cô, theo chiếc áo lót bị rút đi, tấm thân trần của cô liền phơi bày trước mắt cậu.

Vu Liên Thành bỗng chốc mê mẩn nhìn vào đôi núi tuyết kia. Bị cậu nhìn như thế, mặt cô đỏ ửng. Dường như màu đỏ đang chậm rãi lan rộng trên mặt cô cũng tràn sang người cậu, cậu cho rằng có lẽ một giây sau tai của mình sẽ nở ra máu mắt.

Mộ Mai rù mắt, giống với tất cả những lần trước, cô cảm giác có chút bất lực có chút bồn chồn.

"Mộ Mai..."

Cậu khàn giọng gọi cô đầy đê mê rồi cúi đầu mút lấy nụ hoa kiều diễm. Lúc này bàn tay đang giữ chặt tay cô buông ra, dòi xuống bao trùm lên ngọn đồi môn môn. Xúc cảm căng tròn ấy khiến người ta quỵn luyến hết như lần đầu tiên. Vưu Liên Thành nghĩ, cảm giác si mê này có lẽ tương tự với lúc trước cậu từng thích nhạc rock, thích đua xe, thích cưỡi ngựa, thích một ngôi sao bóng đá nào đó. Nhưng cậu không biết đến khi nào nỗi trăn mê này mới chấm dứt.

Ban đầu, Lâm Mộ Mai và Vưu Liên Thành chỉ hôn môi thôi. Nhưng tất cả giao hẹn của bọn họ đều từ từ phá vỡ như những đôi trái gãi rơi vào bể tình khác, càng về sau họ càng đòi hỏi nhiều hơn, càng muốn ve vuốt thân mật hơn nữa. Sau đêm cúp điện một tháng, vào một ngày trời mưa tầm tã cô đi đưa ô cho cậu, trong tầng hầm gara, chiếc áo len mỏng ướt đầm dính chặt vào người cô. Hôm đó Vưu Liên Thành đã đẩy áo Mộ Mai lên cao, đưa tay chạm nơi cậu hằng mơ tưởng.

Bắt đầu từ ấy, họ đã có rất nhiều lần quần quýt nhau như giờ khắc này, nhưng chỉ giới hạn ở mức độ này thôi, họ không hề tiến thêm một bước.

Vưu Liên Thành luôn ghi nhớ, đợi đến khi trưởng thành cậu sẽ cưới đóa hoa quý kia về nhà, yêu thương cô như ánh nắng mặt trời.

Mộ Mai cúi đầu là có thể nhìn thấy mái tóc đen nhánh của cậu. Ngón tay run run chạm vào sợi tóc, cảm xúc mềm mại như chạy thẳng vào tim khiến cô như bị bông, vội rút tay mình lại nắm lấy kệ sách, thở hắt một hơi. Tựa như làm vậy cô sẽ an toàn hơn, không nên chạm vào cậu, không thể chạm vào cậu.

Lười Vưu Liên Thành cứ quần quanh nụ hoa ấy, Mộ Mai cắn răng không để mình thốt lên bất cứ âm thanh nào, cứ như làm vậy mới có thể bảo vệ được bản thân.

Ý tưởng khiến Lâm Mộ Mai giữ mình chính là Thành phố Bắc Kinh có căn nhà tứ hợp viện, có ngõ hẻm quanh co, có người kể chuyện, có quán trà cổ mà Triệu Cẩm Thư đã nói. Cô muốn mua một căn tứ hợp viện kê bên nhà anh, trồng đủ loài hoa xinh đẹp, nuôi một con chó. Nếu có thể, cô còn hi vọng mình sẽ gặp được một chàng trai thật lòng thích mình, cùng anh ta xây dựng gia đình rồi sinh mấy đứa con.

Lâm Mộ Mai phải có một gia đình mỹ mãn, dồn hết tình yêu cô chưa bao giờ có được cho con mình. Nếu tình yêu của những người mẹ khác là một trăm phần trăm thì cô sẽ giành tình yêu cho con mình những hai trăm phần trăm. Đến lúc đó nên đặt tên gì cho con nhỉ?

Mộ Mai vắt óc suy nghĩ, muốn dùng ý nghĩ đó quên đi việc cô và cậu đang làm giờ phút này.

Thời điểm cảm nhận được tay cậu lần đến nút quần jean của cô, lòng bàn tay Mộ Mai ướt đầm mồ hôi. Trong không gian chật hẹp, cậu dính chặt lấy cô, dĩ nhiên Mộ Mai biết được thứ như thanh sắt nóng đang tỳ vào bụng mình là gì.

Mộ Mai bắt đầu đẩy Vưu Liên Thành ra, vất vả nói: "Liên Thành, đừng, chúng ta không thể như vậy, chúng ta... chúng ta đã giao với nhau không được làm vậy mà."

Lần này lời can ngăn của cô hình như vô dụng, tay của cậu đang cố hết sức cời nó ra, bởi vì quần jeans bó sát cộng thêm Mộ Mai không phối hợp nên việc này khá cam go.

"Mộ Mai..." Cậu thờ dòn dập bên tai cô, "Cho tôi xem đi, chỉ nhìn thôi mà..."

Tiếng gọi "Mộ Mai" rất dỗi dịu dàng, dịu dàng đến mức như chỉ thuộc về mình cô, như không thể không có cô.

"Mộ Mai..."

Cậu gọi cô như thế khiến cô ngẩn ngơ, tiếp theo đó là tiếng khóa quần bị kéo xuống xoèn xoẹt. Chiếc quần ren đen nổi bật trên làn da trắng nõn khiến Vưu Liên Thành ngây dại trong chốc lát. Sau đó tay cậu run run men theo viền ren tiến rẽ vào trong, một bàn tay khác nhanh chóng túm lấy tay cậu.

Mộ Mai nắm chặt tay Vưu Liên Thành, nhắm mắt nói: "Liên Thành, anh định cưới em sao, anh có yêu em không?"

Không ngoài dự đoán, thân thể đang bám riết lấy cô bắt đầu cứng đờ, cả người bỗng toát lên vẻ lạnh lẽo khó gần. Cậu rút tay mình lại, rời khỏi người cô, dựa vào giá sách thờ gấp.

Mộ Mai nghiêng mặt sang nhìn cậu đang hờ hững nhếch môi như chế giễu rồi dòi mắt đi, cài lại nút quần nút áo, vuốt tóc ngay ngắn lại.

Hai người cứ im lặng như thế cho đến khi Vưu Liên Thành vất vả di chuyển bước chân, vừa định quay người rời khỏi đây thì tay đã bị nắm lại.

"Liên Thành, bây giờ anh..." Mộ Mai hạ thấp giọng, "Nếu anh khó chịu, em... em có thể giúp anh."

Vưu Liên Thành muốn hất tay Mộ Mai ra nhưng cô lại nắm chặt không buông.

"Liên Thành..." Cô lắp bắp, "Bên ngoài... bên ngoài có rất nhiều ký giả, mà... bộ dạng anh hiện giờ... không ổn cho lắm..."

Vưu Liên Thành cúi đầu, lúc này máu toàn thân cậu như dồn hết về một nơi, mà cảm giác căng đau này khiến cậu bước đi vô cùng khó chịu. Cậu chán nản quay lại dựa vào kệ sách lần nữa. Mộ Mai đỏ mặt đưa tay đến, nhẹ nhàng luồn vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15

Trong khoảnh khắc tay cô chạm vào nơi ấy, Vu Liền Thành nhắm mắt lại. Ngón tay cô rất linh hoạt, rất mềm mại, đôi tay ấy khi nãy còn đánh đàn trong nhà thờ trước mặt Đức Chúa. Đáng về cô ngồi trước đàn piano rất xinh, trông vừa sâu bi vừa thần bí. Mặc dù đã sống chung với Lâm Mộ Mai bảy năm, song có đôi khi Vu Liền Thành cảm thấy cô chính là một bài toán vô cùng hóc búa. Có lẽ bởi vì thế nên đến bây giờ cậu vẫn không sao chán cô cho được, ví dụ như hôn môi, hoặc chẳng hạn như việc thân mật còn xấu hổ mở miệng hơn cả những cái vuốt ve âu yếm này.

Nhịp điệu tay cô càng lúc càng nhanh, yết hầu Vu Liền Thành như bị Lâm Mộ Mai thít chặt. Cậu giống một kẻ không biết bơi nhưng lại điên cuồng khát khao người đang ở dưới đáy đại dương năm nghìn mét, và dường như một giây sau cậu sẽ ngạt thở vì sung sướng.

Lúc Vu Liền Thành tưởng chừng như mình sắp tắc thở thì cô lại kéo cậu lên, khi vừa tiếp xúc với bầu không khí trên mặt nước, trong đầu cậu như có muôn vàn pháo hoa nổ rộ. Đôi tay của Lâm Mộ Mai diệu kỳ tựa loài hải yêu, có thể đưa cậu vút bay theo gió, hay kéo cậu trầm mình xuống nước sâu.

Có một vài chuyện đã có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Lần đầu tiên của họ là ở trong thư phòng, họ hôn nhau, đụng chạm ve vuốt lẫn nhau một hồi, gương mặt Vu Liền Thành trở nên đỏ bừng mang theo biểu cảm đau đớn. Khi ấy cậu mặc một chiếc quần dài vải lanh, biến hóa bên dưới khó có thể che giấu. Mộ Mai liền vận dụng kiến thức nửa vói của mình về nam nữ, đặt tay lên nơi đang hiện ngang ngẳng cao kia, về mặt đau đớn của cậu nhanh chóng hóa thành vui thích. Diễn tiến sự việc đều thuận theo tự nhiên, cuối cùng cậu đã buông thả trong tay cô. Rồi lần thứ hai, thứ ba, thứ tư cứ thế tiếp diễn.

Thư viện vẫn yên lặng như tờ, Vu Liền Thành chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đã trong veo trở lại. Lâm Mộ Mai cúi đầu, mặt đỏ đến tận mang tai. Cô đi mở cửa sổ ra, chìa bàn tay dưới vòi nước gần bên ngoài.

Rửa tay xong, cô xòe tay hong khô dưới ánh nắng mùa thu, lát sau mới đóng cửa sổ, quay đầu lại. Vu Liền Thành đang khoanh tay dựa vào giá sách, chau mày.

"Sao vậy?" Mộ Mai ngưng ngừng bỏ tay vào túi quần jeans.

"Sao không phải là da báo." Tuy Vu Liền Thành nhăn mày nhưng giọng nói vẫn rất thỏa mãn, "Không phải là da báo cũng tốt."

"Da báo gì cơ?" Mộ Mai cúi đầu không nhìn cậu.

Vu Liền Thành thả tay xuống, chậm rãi chỉ vào áo sơ mi trắng của Mộ Mai: "Khi nãy Daniel nói với tôi mấy cô nàng hay mặc áo ngực màu trắng thường sẽ mang đến kinh ngạc cho người khác. Hẳn đoán quần lót của em là da báo, thế là bọn tôi đánh cược. Nhưng mà Mộ Mai, quần ren đen của em không hề khiến người ta thất vọng chút nào."

Mộ Mai sững người chốc lát, rồi im lặng mở cửa thư viện ra.

Hồng Tiểu Hiền đang nhòai người ra ngoài cửa sổ, lau cánh cửa thủy tinh thì thấy Lâm Mộ Mai lẻ từng bước chậm chậm đi đến. Rồi cô dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ hình tròn trên mái nhà thờ, hứng ánh sáng hắt xuống từ cửa kính trên mái.

Hồng Tiểu Hiền vô thức dừng tay lại, cảm thấy nếu giờ phút này mình gây ra tiếng vang nhất định sẽ khiến Lâm Mộ Mai xấu hổ, bởi vì rõ ràng mắt cô ấy đang rung rung lệ.

Có phải vì Lâm Mộ Mai không muốn mình rơi nước mắt nên mới ngẩng đầu giả bộ nhìn cửa sổ trên mái nhà thờ không? Lúc này nhà thờ vang lên tiếng bước chân thứ hai, Hồng Tiểu Hiền liền nín thở. Bởi vì cô nhìn thấy Vu Liền Thành, cô không muốn trở thành một kẻ rình trộm trong mắt cậu.

Vu Liền Thành chạy ra từ cửa hông bên trái nhà thờ, Lâm Mộ Mai nghe thấy tiếng bước chân bèn vội cúi đầu, đi về phía cổng. Vu Liền Thành vội vã đuổi theo nắm lấy tay cô, kéo cô vào một góc khuất.

Từ vị trí của Hồng Tiểu Hiền có thể thấy rất rõ hai người trong góc kia. Bởi vì khoảng cách khá gần nên thậm chí có thể trông thấy biểu cảm trên mặt họ, hiển nhiên hai người ấy đang không vui.

Mộ Mai để mặc cho Vu Liền Thành ghi chặt tay mình vào tường, cô quay mặt sang một bên, Vu Liền Thành cũng kể đến, về mặt sa sầm.

"Lâm Mộ Mai, càng lúc em càng to gan ấy nhỉ." Vu Liền Thành nói bằng tiếng Trung, giọng chuẩn đến mức hết như giọng nam trong đĩa dạy nghe nói của Hồng Tiểu Hiền.

Lâm Mộ Mai im thinh giữ nguyên tư thế kia.

"Tại sao không nói gì? Câm rồi à?"

Thời điểm Hồng Tiểu Hiền nghe thấy lời này, trong lòng có chút khó chịu. Tại sao Vu thiếu gia lại nói chuyện với con gái bằng giọng điệu như vậy? Không phải mọi người thường khen Vu thiếu gia rất ôn hòa sao?

"Muốn em nói gì? Lễ nào muốn em biểu đạt mình vinh hạnh khi trở thành đối tượng đánh cược của bọn anh sao?" Lâm Mộ Mai hồ hững hờ cất lời cũng bằng tiếng Trung giống Vu Liên Thành.

"Cho nên lòng tự ái của một đứa cô nhi lại bị tổn thương nữa sao?" Cậu nghiêng đầu, đưa tay sờ trán mặt cô, giọng thì lạnh lẽo nhưng hành động rất dịu dàng.

Lâm Mộ Mai nhắm mắt lại.

"Em khóc hả?" Vu Liên Thành đổi giọng, lúc này ngón tay cậu dừng ở khóe mắt cô, chắc hẳn đã chạm phải khóe mắt ẩm ướt của cô rồi.

"Không." Cô trả lời, vẫn là giọng điệu ờ thờ.

Một hồi sau, Hồng Tiểu Hiền mới nghe thấy Vu Liên Thành khẽ khàng thốt ra câu xin lỗi.

"Trên đời này, muốn làm Lâm Mộ Mai rơi nước mắt là việc không dễ, cho nên tôi nghĩ mình thật sự rất quá đáng. Vu thiếu gia xin hứa, lần sau sẽ không làm vậy nữa, tuyệt đối cam đoan sẽ không mang Lâm Mộ Mai ra làm đề tài đánh cược với người khác nữa đâu."

Lát sau, cậu lại dịu dàng hỏi: "Lâm Mộ Mai, giờ em còn giận nữa không? Được rồi, Vu thiếu gia cho phép em giận nửa phút nữa đây. "

Qua nửa phút, Vu thiếu gia lại hỏi: "Lâm Mộ Mai, hay là cho em thêm nửa phút nữa nhé."

Theo Hồng Tiểu Hiền, lúc này quả thật Vu Liên Thành rất đáng yêu, khác hẳn với cậu qua lời kể của mọi người và qua từng dòng chữ trên tạp chí.

Thật ra thì hiện tại Vu Liên Thành cũng chỉ mới mười chín tuổi thôi, vẫn còn xốc nổi nhiều lắm.

Hồng Tiểu Hiền nhìn môi Lâm Mộ Mai khẽ cong lên, khuôn mặt xuất hiện nụ cười nhàn nhạt. Sau đó bóng dáng Vu Liên Thành bao phủ lên Lâm Mộ Mai, họ hôn nhau. Hồng Tiểu Hiền vội vàng quay mặt đi, cửa kính vừa lau sạch in bóng gương mặt cô đang đỏ ửng. Vài giây sau, Hồng Tiểu Hiền lại vô tình nhìn về phía ấy.

Tay Lâm Mộ Mai vẫn áp chặt vào tường trông khá bị động. Hồng Tiểu Hiền hoang mang nghĩ, thường những lúc nam nữ hôn nhau, tay của nữ nên vòng qua cổ nam hoặc là ôm vào eo nam đúng không? Sao tay Lâm Mộ Mai lại áp sát vào tường, làm vậy không thoải mái hay sao?

Mà hình như Vu Liên Thành cũng ý thức được điều này, cậu kéo tay Lâm Mộ Mai vòng qua cổ mình. Lúc bàn tay trắng nõn của cô ôm lấy cậu, Hồng Tiểu Hiền cảm thấy hình ảnh thoáng chốc đã trở nên hoàn mỹ.

Hồng Tiểu Hiền yên lặng trở về nhóm fan hâm mộ, cùng họ dõi mắt trông mong về phía cửa nhà thờ. Đám ký giả thì vừa bàn luận vừa nhắm ống kính ngay cổng. Cuối cùng hai giờ phục vụ cộng đồng đã hết, cha xứ tiến bốn chàng trai lao động công ích đi ra, sau đó họ bước vào xe vẫn đang chờ trực bên ngoài.

Chiếc Ford màu đỏ rượu nổi đuôi sau chiếc Roll Royce đen nhanh chóng chạy ngang qua chỗ ký giả. Bọn con gái reo hò ầm ĩ, còn đám ký giả thì chụp lấy chụp đề đuôi xe nghiêng ngang rồi đi.

Hồng Tiểu Hiền vẫy tay tạm biệt với chiếc xe đã chạy xa. Tuy xe chạy rất nhanh, nhưng cô chắc chắn Lâm Mộ Mai có ở bên trong. Câu chuyện tình cảm của thiếu gia và hầu học vốn chỉ xảy ra ở thời trung cổ lại hiện diện trước mắt cô, chỉ mong sao kết thúc của họ không biến thành bi kịch.

Khi trở về dinh thự đã gần đến giờ ăn tối, người giúp việc chịu trách nhiệm về bữa ăn đi đến cẩn thận báo với Vu Liên Thành thực đơn tối nay. Giữa đường tới phòng ăn, Vu Liên Thành nhận được một cuộc điện thoại, dường như cuộc gọi ấy khiến cậu rất cao hứng. Cậu vừa nói chuyện điện thoại vừa ra hiệu cứ đưa đồ ăn lên.

Mộ Mai và Chu Á Luân dừng bước chờ cậu. Vu Liên Thành cười tắt điện thoại rồi đi thẳng đến chỗ Mộ Mai, không buồn liếc Chu Á Luân, cưng chiều nựng mặt cô: "Tôi phải đi ra ngoài một lát, em ăn cơm trước đi, buổi tối ở thư phòng chờ tôi."

Mộ Mai thẹn thùng tránh tay Vu Liên Thành, cậu rất hiếm khi tí tởn như vậy trước mặt người khác.

Chờ Vu Liên Thành khuất dạng, Mộ Mai mới quay đầu lại, Chu Á Luân vẫn đứng đấy cười nhạt. Lúc cô định cất bước bỏ đi thì anh ta chặn cô lại.

"Lâm Mộ Mai, vì cô cũng khá xinh nên tôi cho cô một lời khuyên, đừng để mình biến thành kẻ đáng thương."

Mộ Mai ngẩng mặt lạnh lùng nhìn Chu Á Luân. Theo cô thấy, đây đích thị là một kẻ thích xem náo nhiệt. Chu Á Luân bằng tuổi với Mộ Mai, bởi vì gây ra chút chuyện ở San Francisco nên bị tổng đến đây, bây giờ đang theo học ngành xây dựng ở đại học London.

"Hình như cuộc gọi đến vừa rồi là từ phòng triển lãm tranh. Chắc chắn ông chủ bên ấy thông báo với Vu Liên Thành đã tìm được quyền sở tay không còn xuất bản nữa của một họa sĩ nào đó. Vu Liên Thành luôn sưu tầm mấy quyền sở tay đấy gửi đến Trung Quốc, bởi vì Đông Tiểu Quý rất thích hội

họa, và bản thân cô ta còn có năng khiếu bẩm sinh với vẽ vời. Không những thế Đông Tiểu Quý còn có một sở thích chính là sưu tập sổ tay của họa sĩ nổi tiếng. Cô không biết là Vu Liền Thành đã thuê một nhóm người chuyên tìm mua mấy quyển sổ tay đó khắp thế giới sao."

Đương nhiên Mộ Mai cũng biết những điều Chu Á Luân đã nói. Làm sao cô không biết cho được, Vu Liền Thành chưa hề nghĩ đến việc giấu giếm cô, xưa nay chưa hề có. Không, có lẽ phải nói là cậu không quan tâm, mặc kệ cô có biết hay không.

Mộ Mai nhếch môi, mỉm cười khổ. Nếu mẹ Xuân biết những điều này, chắc là thất vọng lắm cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Chu Á Luân kẻ sát vào Lâm Mộ Mai, biểu cảm chân thực như vị mục sư đang an ủi con chiên nhảm đường lạc lối: "Lâm Mộ Mai, mấy tháng nữa Đông Tiểu Quý sẽ đến London, mà nửa năm trước Vu Liền Thành cũng đã tìm được trường cho cô ta. Ngay cả đồ dùng trong phòng ngủ cũng đã chuẩn bị xong xuôi theo sở thích của Đông Tiểu Quý rồi."

Mộ Mai đều biết những chuyện này. Sau lễ giáng sinh, Đông Tiểu Quý sẽ đến London, từ nửa năm trước Vu Liền Thành đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Căn phòng của cô ta nằm ở góc phía Nam, từ nơi đó có thể nhìn thấy cảnh ống khói, mái nhà màu đỏ và chóp nhọn của các tòa lâu đài mà cô ta rất thích.

Giường trong phòng to dùng, vì Đông Tiểu Quý bảo giường có thể không cầu kì xa hoa nhưng nhất định phải to, bởi lẽ tướng ngủ của cô ta rất xấu, nếu giường quá nhỏ thì cô ta sẽ lăn xuống đất mất. Trong phòng được quét sơn màu xanh lá, là do Đông Tiểu Quý bị cận nhẹ, cần tiếp xúc nhiều với màu này. Cô ta thích lan điều, thế là vườn hoa trong nhà kính trồng rất nhiều lan điều. Đông Tiểu Quý còn muốn học chuyên ngành mỹ thuật nên trong dinh thự có thêm một phòng vẽ tranh.

Đông Tiểu Quý, Đông Tiểu Quý... Cả dinh thự đều biết về một cô gái tên Đông Tiểu Quý, bởi vì ngay từ lúc cô ta còn chưa đến, Vu thiếu gia của họ đã căn dặn Tiểu Quý thích và ghét những gì với tất cả mọi người rồi. Trước giờ Mộ Mai chưa từng biết hóa ra Vu Liền Thành lại chu đáo đến vậy.

Ngón tay Chu Á Luân đặt lên mi tâm của Mộ Mai: "Bọn họ gọi cô là tiểu thư Tess, nhưng tôi cảm thấy cô giống con mèo Ba Tư màu lam mà Liền Thành nuôi hơn. Tâm trạng cậu ta tốt thì trêu đùa với cô, cung chiêu cô, lời ngon tiếng ngọt với cô. Nếu tâm trạng cậu ta không tốt thì bỏ mặc cô không đếm xỉa. Thậm chí tôi còn cảm thấy, nếu một ngày nào đó cậu ta mệt mỏi thì sẽ vứt con mèo Ba Tư đấy vào thùng rác luôn nữa kìa."

Mộ Mai ngược mắt cười: "Chu Á Luân, tôi đoán cậu nhiệt tình khuyên bảo tôi như vậy có phải là thăm mền tôi rồi không? Nếu là thế, tôi cũng cho cậu một lời khuyên, tôi không thích mấy thằng con trai học hành kém cỏi mà còn bị gia đình đóng gói chuyển đi như hành lý tổng cổ ra khỏi nhà đâu."

Nghe đến câu đóng gói chuyển đi như hành lý, Chu Á Luân tức tối gào lên với Mộ Mai: "Đồ điên, đồ tự kỷ."

Mộ Mai không đến phòng ăn dùng bữa mà chọn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đài phun nước. Cách đó không xa là con mèo Ba Tư màu xám xanh và người chăm sóc đang chơi đùa trên bãi cỏ. Người chăm sóc mèo đến từ Trung Đông, hơn ba mươi tuổi, ở quê anh ta đã cưới hai bà vợ, tiền lương một tháng của anh ta có thể mang đến cuộc sống an nhàn cho hai bà vợ và đám con nheo nhóc ở nhà, mà cuộc sống an nhàn đó lại đến từ con mèo Ba Tư màu xanh kia.

Bây giờ Mộ Mai mới cảm thấy hình như Chu Á Luân nói không sai, thỉnh thoảng, ngay cả bản thân cô cũng cảm giác mình khá giống con mèo này.

"Tuổi còn trẻ mà than ngắn thờ dài cái gì?" Một giọng nói từ ái vang lên, kèm theo đó là tiếng gậy lộp cộp chống xuống mặt đất.

"Mẹ Chu." Mộ Mai đứng dậy cúi chào bà cụ ngồi xuống ghế.

"Mộ Mai, con ở đây đã từng nghe đến cái tên Ngọc Tang chưa?"

Mộ Mai lắc đầu.

Trong ánh chiều tà dần buông, giọng nói của bà cụ có mái tóc bạc phơ nhuộm đậm thê lương: "Ngọc Tang là vợ trước của ba Liền Thành. Vu gia và Ngọc gia qua lại thân thiết nhiều đời, Ngọc Tang và ba Liền Thành là thanh mai trúc mã, tình cảm giữa hai người rất tốt. Lúc kết hôn hai người họ đều còn rất trẻ, mọi người đều khen họ là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi. Từ bé Ngọc Tang đã rất thông minh, học giỏi, tính cách khiêm tốn. Cô ấy á..." Mẹ Chu nói đến đây, vẻ mặt trở nên dịu dàng. "Ngọc Tang đối xử tốt với tất cả mọi người, cô ấy hay bảo mẹ cứ gọi mình là A Tang thôi. Khi đó ai cũng thích cô ấy, rất rất thích, bao gồm cả ba Liền Thành. Nhưng mà..."

Mẹ Chu thoáng ngừng lại, dường như ký ức đã trở nên nặng trĩu, bà thở hắt một hơi mới bắt đầu nói tiếp.

"Sau khi họ cưới nhau Ngọc Tang vẫn chú trọng hoạt động thiện nguyện của mình. Cô ấy sáng lập ra quỹ từ thiện, giúp đỡ những người bất hạnh, còn trích một khoản tiền từ quỹ từ thiện để giúp đỡ một vài du học sinh nghèo ở Anh."

Mẹ Chu thở dài thườn thượt: "Theo lý, người tốt sẽ được phúc đáp, nhưng thực tế không hề như vậy. Trong những du học sinh được Ngọc Tang giúp đỡ, cô ấy rất thích một người tên là Tống Thư Duyệt, nghe nói năm cô ta còn ở trong nước từng gặp phải một tai nạn nên bị tổn thương tâm lý, mỗi lần Ngọc Tang đi gặp mặt đều mời bác sĩ tâm lý đến khám cho cô ta. Cuối cùng, sau khi cô ta tốt nghiệp còn giới thiệu cho cô ta đến làm việc tại công ty ba Liên Thành. Không may rằng, sự nhiệt tình của Ngọc Tang chính là một nhát dao đâm toạc cuộc hôn nhân của mình. Ba Liên Thành yêu cô nhân viên mà vợ mình giới thiệu, cũng chính là Tống Thư Duyệt, rồi đề nghị Ngọc Tang ly hôn. Sau đó chuyện này rất căng thẳng, mẹ cảm thấy phải dùng từ bi đất để hình dung mới đúng."

Ngọc Tang không chịu ly hôn, cô ấy không buông bỏ được tình yêu suốt bao năm qua của mình. Nhưng ba Liên Thành rất kiên quyết, nói rằng cuối cùng bản thân mới được nếm trải thứ gọi là tình yêu đích thực trong hai mươi năm cuộc đời, và cái cảm giác tim đập rộn rã. Thậm chí dưới áp lực của ông bà nội Liên Thành, cậu ta còn định từ bỏ thân phận người thừa kế của Vụ gia. Còn Ngọc Tang lại nhất quyết không chịu tin rằng ba Liên Thành sẽ vì một người phụ nữ mới quen được vài tháng mà từ bỏ cuộc hôn nhân của bọn họ. Cuối cùng cô ấy đứng trên tầng ba..." Mẹ Chu lau mắt, "Không ai có thể ngờ được người có tính tình luôn luôn ôn hòa như Ngọc Tang lại lựa chọn hạ sách này để thử lòng chồng mình. Trong khoảng thời gian đó mẹ thấy Ngọc Tang có chút điên cuồng nên khá lo lắng luôn đi theo sau cô ấy. Mẹ còn nhớ, khi đó vào lúc hoàng hôn, cũng chính ở căn nhà này, Ngọc Tang đã nói với ba Liên Thành: "Đây là tầng ba, không cao cũng chẳng thấp, từ đây nhảy xuống có thể sẽ chết, có thể sẽ tàn phế, hoặc có lẽ sẽ bình an vô sự". Ngọc Tang hỏi ba Liên Thành có thể trở mặt nhìn cô ấy nhảy xuống hay không. Nếu cậu ta trở mặt nhìn cô ấy nhảy xuống, như vậy Ngọc Tang sẽ tin giữa họ không hề tồn tại tình yêu, cô ấy sẽ chấp nhận ly hôn."

Rồi mẹ Chu cười buồn bã: "Kết quả, Ngọc Tang cứ thế nhảy xuống ngay trước mặt chồng mình. Còn ba Liên Thành thì từ đầu đến cuối không nói một lời."

Mộ Mai nghe đến đây cảm thấy vô cùng khó thở, trong đầu hiện lên gương mặt của Vụ Lăng Vân nho nhỏ ôn hòa, thì thầm gì đấy bên tai Tống Thư Duyệt, yêu thương ôm con trai mình, và chiều chuộng cậu ấy hết mực. Thế nhưng người như thế lại trở mặt nhìn người vợ kết tóc se tơ nhảy xuống lầu trước mặt mình. Trong buổi chạng vạng nhá nhem, Mộ Mai bỗng lạnh toát.

"Rất tàn nhẫn phải không!" Tay mẹ Chu phủ lên tay Mộ Mai.

"Sau đó thế nào hả mẹ?" Mộ Mai thấy lòng vô cùng xót xa cho người phụ nữ nhảy lầu để thử lòng chồng mình kia.

"Sau đó thế nào à? May mà ông trời có mắt, Ngọc Tang nhảy từ tầng ba xuống không hề bị thương, cô ấy ly hôn với ba Liên Thành rồi theo người của Ngọc gia về Singapore. Rồi sau nữa Vụ gia và Ngọc gia cả đời không qua lại với nhau, Tống Thư Duyệt mang thai Liên Thành rồi hiển nhiên trở thành nữ chủ nhân mới của Vụ gia."

"Vậy cô Ngọc Tang thì sao ạ?" Mộ Mai không nhịn được hỏi.

"Ngọc Tang ư..." Mẹ Chu buồn bã nhìn phía chân trời, "Có người nói cho mẹ biết, Ngọc Tang đã rời khỏi trần thế rồi, cũng có người nói cô ấy đã tái giá với một người thật lòng yêu mình, trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Không biết tại sao mẹ luôn có cảm giác rằng Ngọc Tang đã không còn trên đời này từ lâu rồi, nhưng mẹ vẫn nguyện tin tưởng cô ấy đã tìm được một tình yêu chân thành, sống hạnh phúc riêng mình."

Hai người cứ thế trầm mặc ngồi đấy.

"Mộ Mai, con biết ba Liên Thành hình dung quan hệ của mình và Ngọc Tang thế nào không? Lăng Vân bảo đó là thói quen, quen với việc Ngọc Tang ở bên cạnh, quen với việc Ngọc Tang đối xử tốt với mình, quen với việc thân thiện đón nhận những điều tốt đẹp Ngọc Tang dành cho mình, quen đến mức lầm tưởng đó là tình yêu. Thế nên Mộ Mai à, con đừng đối xử với Liên Thành quá tốt."

"Con không có ạ." Mộ Mai buột miệng nói theo bản năng, rồi thoáng khựng lại, "Mẹ Chu, con chỉ đang làm việc xứng với mức lương mười nghìn bảng Anh một tháng của con thôi."

Mẹ Chu gật đầu: "Ừ, như vậy là tốt nhất. Mộ Mai, mẹ Chu sống chung với con lâu như thế nên cũng có tình cảm, mẹ Chu hi vọng con không bị thương tổn, con hiểu không?"

"Con hiểu." Mộ Mai nói.

"Thật ra chuyện của đám trẻ bọn con, một người già như mẹ cũng không hiểu hết được. Song Mộ Mai à, con luôn khiến mẹ cảm thấy vô cùng lo sợ, sợ rằng không cẩn thận con sẽ giống..."

Bà cụ không nói hết câu ấy, nhưng những lời tiếp theo chứa đầy ẩn ý: "Mẹ là người đã tận mắt chứng kiến Liên Thành từ thuở còn đỏ hồng, trên phương diện nào đó, nó rất giống ba nó. Hai cha con này, nếu nói về nhân tâm thì không ai hơn họ được đâu, một khi họ đã nhận định chuyện gì rồi thì đến chết cũng sẽ không thay đổi. Liên Thành ấy, từ bé nó đã nhận định cô gái Tiểu Quý kia là vợ tương lai của nó rồi."

Mộ Mai thoáng nhớ lại cô gái có má lúm đồng tiền xinh xắn chưa từng gặp mặt một lần kia. Nhớ hôm ấy vô tình nghe được cô ta và Vụ Liên Thành trò chuyện qua video, giọng cô ta rất ngọt ngào, oán thán với cậu: "Liên Thành, tai em xấu chết được, bạn học em bảo vành tai em vừa dày vừa to nữa."

"Cô bé ngốc, mấy người lớn thường bảo con gái mà vành tai dày là có phúc lắm đấy, lại còn có số vợ chồng phú nữa." Cậu nói với vẻ rất yêu chiều.

Đông Tiểu Quý có một gia đình rất hạnh phúc, ba là một nhà địa chất học, mẹ là một giáo viên, ông nội là ngôi sao sáng trong giới thư pháp. Còn Đông Tiểu Quý thì được khen ngợi có thiên phú hội họa, có một năm nào đó, trên tạp chí gia đình còn đăng ảnh cả nhà họ nữa cơ mà. Khi ấy Mộ Mai vừa xem bức ảnh kia vừa mơ màng nghĩ, có phải hạnh phúc sẽ mang dạng vẻ thế này không?

Mộ Mai sờ vành tai mình, vành tai cô rất mỏng. Dường như đã chứng thực cho những lời tiên đoán không căn cứ của thể hệ trước, những người vành tai mỏng sẽ bạc phúc, nên Mộ Mai chỉ là một đứa bé mồ côi bị ruồng bỏ, nghe nói khi được người ta phát hiện cô đã bị lạnh ngắt đến tím tái rồi.

"Yên tâm đi mẹ Chu, con chỉ làm chuyện mình nên làm thôi, không thừa một phần nào đâu ạ."

Trở về phòng, Mộ Mai cời dây chun buộc tóc mình ra, soi gương tỉ mỉ chải lại đầu. Mái tóc vừa buông xõa khiến dáng vẻ cô thêm phần lười nhác quyến rũ, lát nữa cô sẽ đi gặp Vụ Liên Thành, cậu đã dặn cô chờ cậu ở thư phòng.

Mộ Mai chậm rãi đưa tay sờ lên mặt mình, nhìn vào bóng dáng trong gương khẽ nói: "Lâm Mộ Mai, mày xem đi, mày diễn sâu chưa kia. Bây giờ ai ai cũng đang lo lắng cho mày đấy. Thật ra, Lâm Mộ Mai à, mày mới là kẻ nguy hiểm đáng để phòng mới đúng."

Thật ra mình thấy kẻ đáng chết nhất chính là Vụ Lăng Vân và Tống Thư Duyệt. 1 thằng cha ích kỷ không chung thủy mà ra về tình thánh. 1 con tiểu tam khổ nạn cướp chồng của cả ân nhân giúp đỡ mình, rồi bày đặt ầy náy bệnh tim bla blo, ầy náy sao mụ ấy không tự tử chết quách đi để cha Vụ Lăng Vân tình thánh kia chết theo cho xong. Khỏi phải hại 2 đứa nhỏ vô tội. Sorry bà con vì quá bức xúc

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17

Gần sân vận động Highbury phía Bắc London có một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, diện tích cỡ một sân banh, xây dựng theo dáng kim tự tháp của điện Louvre. Nhà thiết kế đã đặt cho câu lạc bộ này một cái tên Pháp nhưng vì quá khó đọc nên cuối cùng mọi người dứt khoát gọi nó là Kim Tự Tháp.

Người ở Bắc London đều biết, câu lạc bộ Kim Tự Tháp này là quà sinh nhật Vụ tước gia tặng cho con trai mình năm mười sáu tuổi, nguyên do chọn gần Highbury là vì nếu đội Arsenal đá thắng trận thì con trai qua đây ăn mừng sẽ rất tiện.

Hầu hết thời gian cánh cổng vàng của câu lạc bộ đều đóng im ỉm, chỉ có những ngày lễ đặc biệt hay dịp đội Arsenal thắng những trận đấu quan trọng thì bên ngoài cổng câu lạc bộ mới đầy siêu xe đủ màu, giống như là mở triển lãm vậy.

Dân ở gần Highbury kể rằng họ từng thấy vài ngôi sao bóng đá, ban nhạc nổi tiếng đương thời, ngôi sao Hollywood và một số danh nhân xuất hiện ở đây.

Tóm lại câu lạc bộ Kim Tự Tháp chính là nơi ăn uống vui chơi của đám cậu ấm London. Nơi này tượng trưng cho cuộc sống xa hoa trụy lạc, quyền lợi kim tiền mà bình thường mọi người đều ngưỡng mộ nhưng không thể với tới, chỉ thảnh thơi mơ mà thôi.

Vào tháng Tám, giải bóng đá ngoại hạng Anh chính thức bắt đầu. Đội Arsenal có trận khởi đầu tốt đẹp, sau khi kết thúc trận đấu, ngoài câu lạc bộ bắt đầu mở triển lãm xe.

Trong câu lạc bộ chỉ có hai màu sắc đơn điệu, một là màu xanh da trời của vùng Địa Trung Hải và hai là màu vàng sang quý của Ai Cập mang đậm phong cách Châu Phi. Người ở nơi đây thường liên tưởng hình ảnh này với đề quốc kì bí và những câu chuyện thần thoại của người Ai Cập. Đồ nội thất bên trong đều được làm thủ công, nào là sofa Ý, thảm Arab, tranh thêu tay của Trung Quốc và cả bộ đồ ăn cô xưa mang phong cách cung đình, xung quanh còn trang trí bằng rất nhiều thứ đồ cổ khiến nơi đây hết như nơi vui chơi của các vị vua Pharaoh.

Mười một người đang ở đây hôm nay chỉ vừa bước sang tuổi đôi mươi, đa số đều còn đi học. Mỗi khi họ xuất hiện trước truyền thông hay các buổi họp mặt gia tộc đều mang dáng vẻ khiêm tốn lịch sự, được một số nhà bình luận và chính trị gia rất coi trọng, phỏng đoán họ sẽ trở thành người dẫn đầu các lĩnh vực trong tương lai. Nhưng không ai biết được, những người uống nước khoáng chuyên chở bằng máy bay đến từ Pháp, ăn mặc có người phối đồ và nhà thiết kế, hay trang phục cũng có nhãn hiệu riêng này thường chơi bời trác táng đến rạng sáng, thường xuyên “đốt tiền” trong phòng VIP riêng ở các sòng bạc Las Vegas và còn là thành viên của tổ chức bí mật đua xe trái phép nữa. Những công ty quản lý người mẫu liên tiếp đưa lý lịch người mới đến và dĩ nhiên bao gồm cả số đo ba vòng cho họ mặc sức lựa chọn. Trong lúc yêu đương với cô em này nhưng vẫn bị cô em khác hấp dẫn, rồi còn hẹn hò và cả lên giường với cô em mới ấy. Mà giờ khắc này, dù trong lòng đang ôm bạn gái mình nhưng mấy cậu ấm vẫn liếc mắt đưa tình với bồ của bạn, thậm chí còn có người đề nghị đổi bạn gái luôn.

Giống như ngày thường, Mộ Mai ngồi bên cạnh Vụ Liên Thành gấp thức ăn cho cậu, lẳng lặng nghe đám cậu ấm London bình luận về mấy pha dẫn bóng, về mấy cô gái ngồi ở khu VIP, về dáng vóc nóng bỏng của cô bạn gái vị ngôi sao bóng đá nào đấy, hoặc suy đoán cô người mẫu đang nổi hiện nay đã động ‘dao kéo’ bộ phận nào trên cơ thể.

Hiện giờ trong nhóm chỉ có mình Daniel là đã đi làm cho chính phủ. Dựa vào biểu hiện xuất sắc trong ba tháng ngắn ngủi, anh ta đã được đặc cách đưa vào tổ chức đảng, trở thành đảng viên trẻ tuổi nhất Công đảng Anh. Còn bên cạnh anh ta là một cô người mẫu theo phong cách thanh cao, vừa được bầu chọn là cô gái mà đám thanh niên trẻ tuổi muốn đưa đi chơi đêm giáng sinh nhất tháng này. Ánh mắt đám con trai xung quanh như có như không phóng điện về phía cô ta, nhưng Daniel không buồn để ý, chỉ đưa điện thoại đi động của mình cho người phục vụ.

"Cho mấy chú xem bảo bối mới của anh đây này." Daniel đứng dậy, đồng dục tuyên bố.

Lát sau, trên màn ảnh chiếu một đoạn phim quay cảnh đất nước Saudi, từ vùng sa mạc mênh mông còn cát đến thành phố toàn tòa cao ốc chọc trời, những người phụ nữ Arab che mặt, tất cả hình ảnh cổ xưa và hiện đại đan xen qua ống kính, khắc họa lên một Saudi hoang dã và vô cùng sinh động.

Cuối đoạn phim là một con ngựa trắng phi nước đại trên bờ biển trong buổi bình minh, trông nó tựa như đang đắm mình trong tiên cảnh.

Trước giờ người Anh rất thích ngựa trắng, nên khi vừa thấy hình ảnh này, ánh mắt đám cậu ấm trở nên nóng bỏng như thể con ngựa kia chính là cô gái xinh đẹp khiến họ bị trúng tiếng sét ái tình, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên vậy. Trong đó bao gồm cả Vưu Liên Thành.

"Bão bối này của anh." Daniel không khỏi đắc ý, "Anh đã nhờ mấy tay thần bài mất ba ngày ba đêm mới lấy được từ tay thương nhân Saudi kia. Về sau hẳn muốn chuộc lại với cái giá gấp đôi nhưng bị anh từ chối, hiện giờ nó đang nhón nhơ trong chuồng ngựa nhà anh đấy."

Ai ai cũng xuýt xoa hâm mộ và ghen tỵ, nhưng họ đều biết dù họ có ra giá cao hơn nữa cũng không giành được bão bối này từ tay anh ta.

Daniel cầm chai rượu chậm rãi đi đến trước mặt Vưu Liên Thành, ánh mắt như cố ý như vô tình lướt sang người Mộ Mai: "Hình như, Vưu thiếu gia rất có hứng thú với bão bối này của tôi nhỉ."

Ánh mắt Vưu Liên Thành vẫn nhìn màn hình, gật đầu. Lần này Daniel không kiêng dè gì nữa, cứ nhìn chằm chằm vào ngực Mộ Mai, cô bèn nắm lấy tay Vưu Liên Thành theo bản năng.

"Hay là, tôi dùng bão bối của tôi đổi lấy bão bối của cậu nhé!" Daniel ngồi xuống cạnh Mộ Mai, vì sofa chỉ có hai chỗ nên anh ta vừa ngồi xuống đã ép sát cô ngay.

Cả đám hí hửng đổ dồn ánh mắt vào cô. Hiển nhiên bọn họ rất hứng thú, rốt cuộc đã có người dám công khai nhòm ngó đến tiểu thư Tess của Vưu thiếu gia rồi.

"Đôi làm sao, anh thích bão bối nào của tôi à?" Vưu Liên Thành nhích ra sau, điềm nhiên ngồi dựa vào tay vịn sofa.

"Tháng này tôi sẽ đến Mỹ học một tháng, tôi hi vọng trong một tháng ấy có thể cùng..." Daniel nói đến đây liền đứng dậy, khom người kéo tay Mộ Mai đặt lên môi hôn nhẹ, "Trước kia, tôi rất hâm mộ Vưu thiếu gia có một hầu học thú vị như Lâm Mộ Mai. Sao tôi lại không tìm được một cô gái vừa thú vị vừa quyến rũ như vậy bên người nhỉ? Không biết Vưu thiếu gia có thể cho phép hầu học của cậu theo tôi đến Mỹ bầu bạn một tháng không? Trước khi tôi và Lâm Mộ Mai lên máy bay, bão bối của tôi sẽ thuộc về cậu ngay."

Mọi người lộ ra vẻ mặt khó tin, theo họ, trao đổi như vậy là không công bằng. Một con tuần mã thuần chủng Arab đổi lấy một tháng được bầu bạn với Lâm Mộ Mai là một cuộc mua bán lỗ vốn. Dĩ nhiên bên thiệt là Daniel, dù họ biết một tháng kia không đơn giản chỉ là bầu bạn không thôi.

Trong khoảnh khắc ấy Mộ Mai vô cùng tuyệt vọng. Không phải cô không biết Vưu Liên Thành thích ngựa đến cỡ nào, mà trong hợp đồng tám năm của họ ghi rõ là miễn không thương tổn đến thân thể thì điều kiện gì cũng chấp nhận được, cô e rằng cậu sẽ đồng ý yêu cầu này.

Lúc Mộ Mai cho rằng sẽ nghe thấy từ "Được" thốt ra từ môi Liên Thành thì tay mình bị nắm chặt, sau đó cô bị kéo phắt dậy khỏi sofa. Một giây sau cô đã được cậu ôm trong ngực.

Vưu Liên Thành mười chín tuổi đã cao 1m82, tuy tay cậu không rắn chắc như những người đàn ông trưởng thành nhưng vòng ôm kia vẫn khiến cô cảm thấy an toàn. Trong phút chốc mặt Mộ Mai vùi vào lồng ngực Liên Thành, cô đã mỉm cười một cách khó hiểu, giống như xem được hình ảnh ngọt ngào, sau đó không kiềm được vui vẻ mỉm cười vậy.

Vưu Liên Thành xách túi của Mộ Mai đặt trên sofa trước mặt bao nhiêu người, rồi nghiêng mặt nói: "Daniel, niềm tự hào của gia tộc Bryan, ngôi sao tương lai của giới chính trị, và thậm chí bọn họ còn tiên đoán anh sẽ có thể vào phủ Downing nữa cơ. Nhưng mà anh có tin bởi vì hành động bông bột ngày hôm nay của mình cuối cùng sẽ biến thành tin tức nóng hổi trên các trang báo gây xôn xao dư luận, để kẻ thù chính trị của anh lợi dụng làm vũ khí công kích anh không?"

Dưới ánh mắt sắc lẹm của Vưu Liên Thành, Daniel ngượng ngùng quay mặt đi.

"Hay là ông anh Daniel quý hóa muốn hẹn hò với Lâm Mộ Mai, sau đó cưới cô ấy, cưới một người không có thân phận, gia cảnh thấp hèn, hơn nữa còn là người Châu Á luôn bị xem thường ở nước Anh quý tộc này?"

Sắc mặt Daniel hơi tái đi, hé đôi môi đã từng diễn thuyết trong ba phút ngắn ngủi bác bỏ nhận định anh còn quá trẻ không có tư tưởng lập trường của phái bảo thủ khiến họ không còn gì để nói, giờ đây lại chỉ biết á khẩu.

Vưu Liên Thành đứng đấy, ánh mắt lướt qua từng người bạn của mình, lạnh lùng cất lời lần nữa: "Ngay cả các cậu cũng không được có ý đồ xấu với Lâm Mộ Mai. Tôi không cho phép, đừng có mà mơ tưởng đến cô ấy bằng cái đầu dơ bẩn của các cậu. Trong mắt tôi, cô ấy thuần khiết hơn bất cứ ai khác trên đời này." Rồi cậu quay về phía Daniel, "Còn nữa thưa cậu chủ Bryan, nếu anh muốn tiếp tục sự nghiệp chính trị của mình, thậm chí muốn gây ra một tiếng vang thật lớn, thì tôi khuyên anh nên dừng lại những hành động hoang đường tương tự đi. Ở Trung Quốc có câu thành ngữ, cây cao đón gió, nghĩa là một thân cây khi cao lớn thì luôn phải hứng gió từ bốn phương tám hướng. Anh hãy nghĩ kỹ đi, tôi cho rằng câu thành ngữ này sẽ có trợ giúp khá nhiều cho đầu óc của anh đấy."

Không khí xung quanh yên lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng nhạc sôi động và giọng ca nữ đang ngân vang cao vút. Có người lúng túng lên tiếng hòa giải: "Thôi mà, thôi mà, tối nay đã nói là quấy hết mình rồi, chúng ta tiếp tục, tiếp tục thôi."

Hình như tối nay Vưu Liên Thành không nề mặt ai cả, cậu nắm tay Mộ Mai đi ra cửa, lấy thân phận chủ nhân câu lạc bộ tuyên bố buổi tiệc tối nay đến đây chấm dứt, bởi vì tâm trạng cậu không tốt.

Tuy cậu không phải người nhiều tuổi nhất trong hội, nhưng theo thế lực không ngừng phát triển lớn mạnh của Vưu gia, cậu rõ ràng là một nhân vật có thể khiến đám người kia phải kiêng dè.

Đêm đó, đám con trai đều bước đến trước mặt Vưu Liên Thành, mấy mồm nói xin lỗi, dĩ nhiên bao gồm cả Daniel, bởi vì hằng năm gia tộc Bryan ở Công đảng đều nhận được tiền tài trợ rất lớn từ Vưu tước gia, họ không thể để xảy ra chuyện này được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Vưu Liên Thành nhìn Lâm Mộ Mai ngồi ghé sau xe cùng mình lần nữa. Kể từ lúc ra khỏi câu lạc bộ rồi ngồi vào xe đến giờ, cô đã im lặng suốt nửa tiếng đồng hồ, mặt vẫn nhìn ra bên ngoài, từng ánh đèn đường leo lét lướt qua mặt cô. Lúc này cậu mới phát hiện Mộ Mai có trang điểm nhẹ.

"Em trang điểm à." Cậu lạnh lùng hỏi.

Vưu Liên Thành không thích Lâm Mộ Mai trang điểm, dù chỉ một chút xíu. Cô rất hiếm khi trang điểm, trừ phi phải đi cùng cậu tham gia một vài buổi lễ quan trọng trước mặt công chúng. Bấy giờ cậu mới ngỡ ngàng nhận ra, không biết từ khi nào Lâm Mộ Mai đã trở thành người cậu luôn dẫn theo trong những trường hợp bắt buộc phải đi cùng bạn gái. Ban đầu do thợ trang điểm của Vưu gia đề nghị, cô ta thấy ngoại hình Mộ Mai rất đẹp, nhất là khi cô trang điểm sẽ không bị sắc sảo như mấy cô gái khác. Hơn nữa, Vưu Liên Thành cũng không mấy bận tâm về chuyện bạn gái mỗi lần tham dự lễ lộc. Nói thật nếu mỗi lần cậu dẫn theo thiên kim nhà ai đó thì ngay ngày hôm sau, nhất định sẽ thấy mấy tiêu đề giật gân trên các tờ báo cho xem. Còn Lâm Mộ Mai thì khác, đám truyền thông đều biết thân phận của cô nên cũng lười động não viết bài. Theo bọn họ, con gái nuôi của một gia đình tầng lớp trung lưu chỉ có thể làm một bình hoa di động tạm thời thôi.

Dường như Mộ Mai không nghe thấy câu hỏi của Vưu Liên Thành, vẫn thả hồn vào phong cảnh bên ngoài. Lúc cậu cau mày sắp nổi giận thì điện thoại của Lâm Mộ Mai thỉnh thoảng vang lên, hiển nhiên đã làm cô giật mình. Cô nhìn điện thoại của mình giây lát mới bối rối ngoảnh sang cậu.

"Không nghe hả?" Vưu Liên Thành thoáng chỉ vào chiếc điện thoại vẫn đang đổ chuông của cô.

Nào cô bắt đầu hoạt động trở lại, cô bị sao thế này, hình như suy nghĩ của cô vẫn quẩn quanh chuyện xảy ra trong câu lạc bộ xa hoa khi nãy. Mộ Mai thờ ắt ra, ần ỉn chối cuộc gọi.

"Sao không nghe? Giờ này ai còn gọi cho em?" Vưu Liên Thành nói băng quơ, "Không phải lại là một người yêu mến Lâm Mộ Mai khác đấy chứ?"

"Đây chỉ là cuộc gọi quấy rối thôi." Mộ Mai khẽ vỗ mặt mình, xua đi chút men rượu trong người.

"Nói tôi nghe xem, cuộc gọi quấy rối là sao?" Vưu Liên Thành quay mặt sang, cười nhạt.

"Vưu thiếu gia." Mộ Mai tức giận, "Đúng là Vưu thiếu gia ở trong lâu đài nên không hiểu việc đời thường đúng không? Ví dụ như cứ nửa đêm nhà hàng xóm luôn bị một tên gọi một hai cuộc điện thoại đến quấy phá, giục họ rời giường đi vệ sinh vậy, đó chỉ là một trong những chuyện đời thường mà thôi."

"Vậy mục đích của cuộc gọi kia là muốn nhắc nhở em dậy đi vệ sinh sao?" Vưu Liên Thành vuốt tóc Mộ Mai, tóc cô buông xõa sau lưng, không cài bất cứ thứ trang sức nào. Cô chỉ trang điểm nhẹ đã trở thành giai nhân thanh thuần trong phim, thế nên gương mặt giai nhân phương Đông thanh thuần này đã khiến Daniel chết mê chết mệt.

"Ừ, hẳn là tên quấy rối nổi tiếng ở trong khu em ở." Mộ Mai rù mắt, thật ra Triệu Cẩm Thư không phải kẻ quấy rối, trước kia anh ấy từng làm vậy nhưng sau này đã thôi rồi.

"Tôi không thích em trang điểm." Vưu Liên Thành lại lạnh giọng, "Lâm Mộ Mai, sao tự nhiên hôm nay lại trang điểm làm gì?"

"Chỉ bôi chút son thôi." Mộ Mai thờ ơ đáp lại, dĩ nhiên cô không nói cho cậu biết là vì mấy tháng nữa Đông Tiểu Quý sẽ tới đây, nên cô phải trang điểm cho mình, hòng khiến cậu ý loạn tình mê dù chỉ trong nháy mắt cũng được.

"Sau này đừng trang điểm khi đi dự mấy cuộc tụ tập như hôm nay, tôi không thích." Vưu Liên Thành tự nhận ra giọng điệu của mình là lạ. Nhìn Mộ Mai ngẩn ngơ thoáng chốc, cậu ngưng ngưng nói thêm, "Em nên biết Daniel thì tôi đặc tội được, nhưng nếu là một người tôi không thể dây vào, không chừng tôi phải trao đổi em thật đấy."

"Liên Thành, anh thích con ngựa Arab của Daniel lắm à?"

"Ừ!" Câu hỏi của Lâm Mộ Mai khá đột ngột, Vưu Liên Thành đáp lời theo phản xạ.

"Cảm ơn anh, Liên Thành." Mộ Mai áp mặt vào cửa kính xe, "Cảm ơn anh đã không trao đổi em với con ngựa Arab anh rất thích kia. Nếu khi đó anh đáp ứng, em sẽ rất khó chịu, bởi vì... bởi vì, Liên Thành, em yêu anh."

Dường như đã lâu lắm rồi Vưu Liên Thành không còn nghe thấy Lâm Mộ Mai nói yêu cậu, lâu đến nỗi gần như đã quên mất việc này. Giờ khắc nghe thấy lời đường mật ấy, trong lòng Vưu Liên Thành lại thấy khó chịu.

"Lâm Mộ Mai..." Cậu lẩm bẩm, "Xin lỗi, tôi..." Nếu là trước đây, có lẽ Vưu Liên Thành sẽ nói với Mộ Mai rằng, Lâm Mộ Mai đừng yêu tôi, tôi không thích cô yêu tôi, nhưng lúc này cậu không thể thốt nổi thành lời.

"Không sao đâu Liên Thành." Mộ Mai quay mặt đi, như nói với cảnh đêm bên ngoài, "Em nghĩ qua một thời gian nữa có thể sẽ không còn yêu anh nữa đâu. Đến khi đó hoa quý của anh đến bên anh, em sẽ không yêu anh nữa, em có thể làm được việc này."

Mai mốt em sẽ không yêu tôi nữa ư? Đáng lẽ câu nói này khiến cậu thở phào nhẹ nhõm mới đúng, nhưng sao cậu không hề như vậy. Mộ Mai vừa nói xong, Vưu Liên Thành đã bảo tài xế tìm chỗ dừng xe lại, rồi bảo anh ta xuống xe. Cậu đưa tay kéo cô sang, một giây sau, Mộ Mai đã ngồi lên chân Vưu Liên Thành. Tuy buồng xe Rolls Royce rộng rãi hơn những chiếc xe khác, nhưng Mộ Mai vẫn cảm thấy không gian bỗng chốc thu hẹp đến mức khó thở, đặc biệt là lúc Vưu Liên Thành vùi mặt vào cổ cô.

Mộ Mai ưỡn thẳng lưng cố gắng chống đỡ tư tưởng đang dần mềm yếu của mình. Hai người giống như hai đường thẳng song song, cậu cúi đầu bên tai cô, hơi thở gấp gáp, giọng nói dịu dàng: "Hồi này em uống rượu hả!"

Mộ Mai ngây ngô gật đầu, tay chân cứng đờ, đầu óc mơ hồ nghĩ, nếu bình thường có cơ hội hiếm hoi này, cô nhất định sẽ bày ra tư thái quyền rũ chết người cho xem.

"Uống rượu gì?" Cậu lại khề khàng hỏi.

"Không biết." Cô nhích người mình ra sau.

Hình như xe đang đỗ bên cạnh công viên trồng đủ loại hoa, hương hoa thoang thoảng lùa vào xe. Rõ ràng cửa kính đóng rất chặt nhưng Mộ Mai vẫn ngửi thấy mùi hương thơm ngát kia. Hương hoa ấy khiến cô cảm thấy nguy hiểm, cảm thấy hoang mang, cảm thấy trong phút chốc đã không còn là chính mình nữa.

"Không biết á?" Cậu cười khe khẽ. Bởi vì khoảng cách quá gần, Mộ Mai thấy tiếng cười nhẹ nhàng kia như đã len lỏi vào tận đáy lòng cô. "Thế tôi đành phải thử xem lúc này Lâm Mộ Mai đã uống gì thôi."

Cậu nhanh chóng ngậm lấy môi cô không cho cô trốn tránh, đầu lưỡi như chú cá trơn trượt lướt qua răng cô, nhẹ nhàng đan quện với lưỡi cô. Đường như lưỡi Vưu Liên Thành cũng nhiễm hương hoa, mùi vị ngây ngất, bất giác cô nhắm hai mắt lại cảm nhận. Đến khi cậu buông cô ra, Mộ Mai mới phát hiện thế mà tay mình đã choàng qua cổ cậu rồi.

Trước giờ khi họ hôn nhau, Mộ Mai không hề chủ động vòng tay lên cổ cậu. Trong lòng cô vẫn giữ khoảng cách nào đấy với Vưu Liên Thành, mà việc có chấp không vòng lên cổ cậu là chính là một vật chướng không thể vượt qua cô tự đặt ra cho mình.

"Chanh, lựu, anh đào. Là Pink Lady, rượu em uống chính là Pink Lady." Cậu cọ mũi lên gò má cô, "Lâm Mộ Mai, tối nay em uống Pink Lady đấy." Môi cậu hôn nhẹ lên mặt cô, thủ thi thi thâm, "Mộ Mai, dù Daniel có cho tôi một trăm con ngựa Arab thuần chủng, tôi cũng không mang em ra đổi đâu. Cho dù người kia có hoàng tử Anh đi nữa, tôi cũng không chấp nhận."

Mộ Mai cụp mi mắt, hôn đáp lại Vưu Liên Thành. Lần này cô chắc chắn không chủ động vòng tay vào cổ cậu nữa, nhất định sẽ không. Sau một phen rãng môi quán quýt, tay cô vẫn nằm trên cổ Vưu Liên Thành, nhưng là do cậu nắm tay cô vòng qua, chỉ như vậy thân thể họ mới dán chặt lấy nhau hơn.

Theo tiếng xoèn xoẹt vang lên, Vưu Liên Thành kéo khóa sau lưng vấy Mộ Mai ra, chất vải mềm mại trượt xuống bờ vai cô, lộ ra dây áo lót màu trắng. Lưỡi cậu đảo quanh sợi dây mỏng manh kia, rẽ xuống theo dây áo tới chiếc áo lót tròn trịa kia. Một nửa bộ ngực cô lộ ra ngoài, nửa còn lại thì ẩn trong chiếc áo ren, mọi thứ cứ thế phơi bày ngay trước mắt cậu.

Hình ảnh tươi đẹp và kiều diễm khiến Vưu Liên Thành không thể tự chủ. Buồng xe chật hẹp khiến Mộ Mai cảm thấy khiếp sợ, sợ cả bản thân mình và Vưu Liên Thành đều trở nên khác lạ trong không gian bí bức bấy giờ. Tại sao Vưu Liên Thành có thể nói Lâm Mộ Mai là cô gái thuần khiết hơn bất cứ ai cơ chứ? Không đúng, Vưu thiếu gia sẽ không bao giờ nói câu này. Tựa như đêm đen tĩnh lặng đã đẩy tất cả mọi thứ chệch khỏi đường ray của nó. Trong phút chốc, áo lót của cô bị cởi ra, khoảnh khắc môi cậu chạm vào gò bông đào của cô, giây phút cậu đưa lưỡi liếm nhẹ cô, Mộ Mai cảm nhận được một xúc cảm kì dị nào đó đang râm ran chạy thẳng đến đầu ngón chân mình, cô như thể bị điện giật, khiếp sợ bật thốt.

Tiếng rên rỉ kia như xuất phát từ nơi nào đó chứ không phải môi cô. Âm thanh ấy như tiếng ngâm nga vừa sợ hãi vừa vui sướng, trong tích tắc cả Mộ Mai và Liên Thành đều ngây dại. Sau đó, khi cô còn chưa kịp đẩy cậu ra thì một cú xoay mình bất chợt ập đến, vị trí họ trao đổi cho nhau, biến thành cô tựa lưng vào ghế xe, còn cậu ngồi trên người cô. Tất cả suy nghĩ đều như chậm nửa nhịp, khi Liên Thành đặt cô nằm xuống ghế, Mộ Mai không nhớ ra mình nên đẩy cậu dậy; lúc Liên Thành cởi áo khoác của mình xuống, Mộ Mai không nhớ đến việc mình nên kéo áo lên che lại thân thể, nhắc cậu nhớ đến giao hẹn chỉ thỉnh thoảng hôn môi, ve vuốt nhưng tuyệt đối không lên giường của họ.

Thân thể cậu phủ xuống, môi rơi lên xương quai xanh của cô, rồi từ từ lướt xuống rồi xuống nữa. Tay Mộ Mai luồn vào tóc cậu, mặt nghiêng đi. Áo cậu vắt trên lưng ghế lái phụ, thỉnh thoảng có một vật rơi ra khỏi túi. Đó là chiếc ví da của cậu, bên trong có bức ảnh Đông Tiểu Quý khiến cậu cười khúc khích

mỗi khi ngẩng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Vuru gia có hai chiếc Roll Royce, chiếc màu đen Vuru Liên Thành dùng vào ban ngày, chiếc màu trắng bạc còn lại dùng vào ban đêm. Cậu cảm thấy Roll Royce màu bạc chạy trong đêm tối giống như ánh trăng phản chiếu lấp lánh dưới đại dương vậy.

Trong xe Roll Royce bạc được trang trí hai màu chủ đạo là nâu chocolate và vàng nhạt, cô nằm trên chiếc ghế màu nâu, mái tóc đen xõa ra, ánh đèn mờ chiếu xuống người, soi rọi biểu cảm mơ màng bất định. Vì chiều dài ghế có hạn nên chân cô co lại, tay giơ lên che ngực.

Vuru Liên Thành từng thấy rất nhiều thân thể phụ nữ, nào là người thật, nào là trên tranh vẽ, trên phim ảnh sắc nét, trên đồ họa 3D... đủ mọi hình thức, loại nào cũng khiến người ta sôi máu sùng sục. Thế nhưng lúc đối mặt với những thứ ấy, Vuru Liên Thành vẫn có thể vừa trò chuyện vui vẻ với bạn bè vừa điềm nhiên bình phẩm từ đầu đến cuối. Bạn cậu nói cậu là một cái máy lạnh băng, nhưng họ đâu biết một người đầu óc luôn xoay chuyển cực nhanh trong mọi tình huống, khi đối mặt với những hình ảnh hương sắc sống động kia dù cố gắng thế nào cũng không thể tập trung cho được. Có một số người, trời sinh miễn dịch với một vài việc.

Nhưng đối với Lâm Mộ Mai thì khác, ít ra giờ khắc này, cô đã thu hút hết sự chú ý của cậu vào thân thể cô, đến nỗi cậu còn vội vã muốn hôn lên từng tấc da thịt cô, muốn tiến vào cô, thậm chí cậu còn mơ hồ biết được thân thể cô sẽ mang đến cho cậu cảm giác sung sướng cực hạn như đám bạn cậu từng miêu tả nữa kia.

Vuru Liên Thành cởi cái áo T-shirt, để thân trần áp chặt lên người Mộ Mai, trong khoảnh khắc chạm vào thân thể êm ái kia, cậu đã nảy sinh ảo giác như thể từng lỗ chân lông của hai người đều đang yêu nhau, yêu đến mức hút chặt lấy nhau không chịu tách rời.

Môi cậu rê dọc theo môi cô lần xuống đến chiếc bụng bằng phẳng, tay cũng bắt đầu kéo bắp đùi cô ra. Lúc chạm phải đường viền ren kia, Vuru Liên Thành như đã chạm phải ranh giới cuồng loạn.

Và rồi khi tiếng của vật gì đổ rơi ra từ áo khoác cậu, không khí xung quanh bỗng trở nên an tĩnh như tờ. Đó là ví da của cậu, bên trong có đóa hoa quý tỏa nắng mà cậu luôn mong mỗi đợt chờ.

Tiếng động đó đồng thời đánh thức cả hai người, không đợi Lâm Mộ Mai đẩy cậu, Vuru Liên Thành đã lập tức rời khỏi thân thể cô. Cậu cúi đầu nhặt chiếc ví lên, cẩn thận mở ra rồi cẩn thận khép lại, sau đó bỏ vào túi áo khoác.

Mộ Mai vừa kéo lại chiếc váy bị cởi ra khi nảy che đi thân thể mình, vừa nhìn Liên Thành mặc lại áo thun rồi áo khoác, chậm rãi vuốt thẳng những nếp nhàu nhĩ vì những quần quýt vừa rồi. Sau đó cậu nhìn ra cửa xe, giọng điệu lạnh nhạt như trước: "Lâm Mộ Mai, mặc quần áo vào đi."

Mộ Mai ngồi dậy, mặc váy áo lại, ngồi sóng vai với Vuru Liên Thành, đưa tay vuốt lại mái tóc bị cậu làm rối, quay mặt về phía bên kia cửa xe. Quả nhiên bên ngoài là công viên, có điều công viên này không hề có vườn hoa nở rộ như Mộ Mai đã tưởng tượng.

Dường như cô nghe thấy lòng mình thờ dài.

"Tại sao khi nảy không đẩy tôi ra, không nhắc nhở tôi?" Giọng Vuru Liên Thành ẩn chứa không vui, "Giống như mỗi lần tôi sắp không khống chế được mình trước kia vậy."

"Phải đấy." Mộ Mai nhìn ngọn đèn công viên le lói, rầu rĩ nói, "Em cũng không biết tại sao lại không đẩy anh ra nữa, tại sao không nhắc nhở anh rằng chúng ta đã hứa sẽ không lên giường kia mà."

Nói xong những lời này, Mộ Mai quay đầu lại nhìn Vuru Liên Thành, và Vuru Liên Thành cũng đang nhìn cô. Thờ dài một hồi, Mộ Mai kể đến gần cậu, ngả đầu gối lên vai cậu.

"Liên Thành, anh nói xem có phải em đã yêu anh nhiều hơn rồi không? Vì yêu anh nhiều hơn nên quên nhắc nhở anh và cả chính mình. Lúc mười mấy tuổi em đã tự nói với bản thân rằng nhất định phải giữ gìn lần đầu tiên dâng hiến cho chồng mình, bởi vì người đó sẽ là cha của con em, sẽ là người chủ của gia đình ấm áp. Nhưng mà Liên Thành, hình như bây giờ em không muốn trao thân cho người đó nữa, em yêu anh như vậy, em cảm thấy..."

"Đừng nói mấy câu ngu ngốc này nữa!" Cậu vừa quát cô vừa kéo giãn khoảng cách, cau mày.

Tối nay da mặt Mộ Mai khá dày, gan cũng to hơn rất nhiều, cô ôm lấy mặt Vuru Liên Thành quay sang mình.

"Không được nhăn mày, người hay nhăn mày sẽ già sớm đấy." Mộ Mai dẫu môi giận dữ.

Hàng mày Vuru Liên Thành càng nhíu chặt hơn, vẻ giận dữ trong mắt thể hiện rõ cậu sắp sửa nổi giận, Mộ Mai thờ dài.

"Được rồi, được rồi, em không nói mấy lời ngu ngốc nữa. Anh đừng tức giận, thật ra em cũng không chắc chắn mình nghĩ vậy thật không, chỉ suy đoán mà thôi."

Dưới ánh mắt lạnh lùng của Vu Liên Thành, Mộ Mai bỏ tay xuống, nhắm mắt lại, lẩm bẩm hỏi: "Liên Thành, có phút chốc nào anh ở bên em mà quên mất cô gái kia hay không?"

"Lâm, Mộ, Mai!"

"Liên Thành, anh có từng quên cô ấy cho dù chỉ trong một phút ngắn ngủi thôi không?"

"Im miệng!"

Trong xe thoáng chốc trầm mặc.

"Lâm Mộ Mai, em không có tư cách hỏi vấn đề ngu xuẩn này."

Mộ Mai nhích người ngồi xa cậu, áp mặt vào cửa kính, thì thầm: "Phải, bởi vì là Lâm Mộ Mai nên không thể nói lời ngu ngốc, bởi vì là Lâm Mộ Mai nên không thể hỏi ra vấn đề ngu xuẩn. Vậy Liên Thành, anh cho em biết Lâm Mộ Mai nên làm những gì đi?"

Vu thiếu gia bắt đầu nổi cơn thịnh nộ, cô thấy cậu đang khó chịu cúi hai nút áo khoác qua hình ảnh phản chiếu trên cửa kính.

Cậu cất lời: "Lâm Mộ Mai, hình như tối nay cô trở nên điên loạn rồi đấy. Cô cho rằng tối nay tôi không mang cô ra trao đổi chứng tỏ cô trở thành một tồn tại đặc biệt với tôi sao? Đúng vậy, tôi rất thích cô, cô thông minh, thấu hiểu, luôn luôn biết tôi cần gì. Nhưng tôi cũng thích Vu Lâm, tôi cũng sẽ không đổi Vu Lâm lấy bất cứ vật gì. Tôi nói vậy cô có hiểu không? Cho nên cô đừng mong dựa vào những lời cô nói yêu tôi sẽ thay đổi được điều gì cả. Sang năm học đồng của cô sẽ hết hạn, quan hệ của chúng ta sẽ kết thúc. Có lẽ sau khi cô đi tôi sẽ tốn chút tâm tư để nhớ về cô, dù sao chúng ta đã sống chung với nhau lâu như vậy. Nhưng mà, tôi thật sự không dám khẳng định những tưởng niệm kia có thể kéo dài bao lâu, có lẽ một tháng hoặc cũng có thể là ba tháng. Tuy nhiên tôi có thể nói cho cô biết, những tưởng niệm kia sẽ nhanh chóng tan thành mây khói thôi."

Hóa ra sự thật là vậy, Lâm Mộ Mai chỉ là thú cưng giống như con mèo Ba Tư Vu Lâm, Vu Kim của Vu Liên Thành không hơn không kém.

Mộ Mai cảm thấy vô cùng nhức đầu, không biết mẹ Xuân nghe được lời nói của cậu giờ phút này thì có chỉ vào đầu cô mắng cô ngu si không nữa. Người phụ nữ Nhật Bản đã dạy cô trước đây nói không sai, làm cho một người đàn ông si mê thân thể cô rất dễ, nhưng khiến một người đàn ông mê mẩn linh hồn cô mới là khó nhất. Có lẽ cuối cùng cả đời cô cũng không tìm ra được người đấy.

Mẹ Xuân, rốt cuộc con phải làm sao đây? Con có thể làm gì đây?

"Lâm Mộ Mai." Vu thiếu gia lạnh lùng ra lệnh, "Cô xuống xe đi, tôi cảm thấy cô cần thời gian để tự suy xét lại bản thân."

Mộ Mai ngồi trên băng ghế công viên, chiếc Roll Royce nghênh ngang chạy đi như một ánh trắng vụt qua trước mặt cô. Bầu trời nước Anh tuy ít sao nhưng lúc này lại sáng chói.

Cậu bảo cô tự suy xét lại bản thân, đúng vậy, quả thật cô cần thời gian để suy nghĩ lại, rốt cuộc tối nay cô bị sao vậy? Gió đêm thổi qua tai cô, Mộ Mai cúi đầu nhìn bóng mình dưới ánh đèn đường, trông rất cô đơn.

Cô cầm điện thoại di động, tìm đến tên Triệu Cẩm Thư trong danh bạ ít ỏi của mình, qua hồi lâu điện thoại mới được bắt máy.

"Cẩm Thư, mau thức dậy đi vệ sinh nào." Mộ Mai cười khanh khách, sau đó đưa điện thoại ra xa, quả nhiên tiếng chuông báo âm ỉ truyền đến. Chờ anh nấc chuông một tràng bằng tiếng Anh xong, Mộ Mai mới cất lời dịu dàng nói với anh, "Cẩm Thư, anh kể chuyện ở Bắc Kinh cho em nghe đi."

Mộ Mai rất thích nghe Triệu Cẩm Thư kể chuyện ở Bắc Kinh, anh chăm chỉ nói, còn cô ngoan ngoãn nghe. Thế là qua điện thoại, Triệu Cẩm Thư bắt đầu kể về Bắc Kinh ở bên kia trái đất, nói về Sanlitun Bắc Kinh, kể về cầu Thiên Kiều, về ông bác chơi cờ sỏi nổi dưới gầm cầu thời thơ ấu của anh, kể về những que kẹo bông gòn khiến anh hoài niệm.

"Mộ Mai, sao em lại thích nghe anh kể về Bắc Kinh thế?" Anh nói đến khô cả cổ, cuối cùng mới hỏi.

"Bắc Kinh á..." Mộ Mai ngẩng đầu nhìn trời, "Cẩm Thư, anh cảm thấy có phải em cũng là người Bắc Kinh giống như anh không nhỉ? Sơ Tổng báo, lúc em được người ta phát hiện, khăn bông quấn quanh người em có thêu tên của khách sạn Bắc Kinh. Cẩm Thư, anh nói xem ba mẹ em có thể nào cũng là người Bắc Kinh không? Có lẽ họ là một đôi tình nhân không được chúc phúc, giống như Romeo và Juliet vậy, nên khi họ từ bỏ em thật ra rất đau lòng. Có phải hiện giờ mỗi ngày họ đều nhớ đến em, giống như em đang nhớ đến họ? Cẩm Thư, anh nói xem có phải vậy hay không?"

"Mộ Mai..." Triệu Cẩm Thư khàn giọng rù rì, "Mộ Mai, Lâm Mộ Mai..."

"Cẩm Thư, anh nói có phải không?" Mộ Mai vát một chân lên đầu gối.

"Ừ!" Bên kia điện thoại, Triệu Cẩm Thư gật đầu như bấm tỏi, "Đúng vậy, Mộ Mai, nhất định là vậy. Em xem đi, em xinh đẹp như thế, nhất định là họ có nỗi khó xử nào đó mới làm vậy, hiện tại chắc họ đang tìm em khắp thế giới, chắc chắn là vậy đấy."

Bên này Mộ Mai nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, cô khe khẽ chào tạm biệt Triệu Cẩm Thư rồi cúp điện thoại.

Vưu Liên Thành ngồi xuống bên cạnh cô, cô cúi đầu xuống.

"Tại sao quay lại đây, không phải bảo em tự suy xét lại bản thân sao? Em còn tưởng anh muốn để em suy nghĩ cả đêm nữa đấy chứ. Vưu thiếu gia quay lại đây làm gì?"

"Không biết."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20

Thật ra Vưu Liên Thành cũng không hiểu mình sao nữa, chỉ đơn thuần nghĩ với nhan sắc kia của Lâm Mộ Mai có lẽ sẽ mang đến nguy hiểm cho cô khi ngồi ở công viên vào giấc rạng sáng như này, thế là cậu cho xe quay trở lại.

Từ đằng xa thấy Mộ Mai như chú mèo con đi lạc không nơi nương tựa, Vưu Liên Thành cảm thấy khó chịu trong lòng, sự khó chịu này không hề liên quan đến thương hại mà lại giống với thương yêu hơn.

"Còn có chuyện Vưu thiếu gia không biết sao?" Mộ Mai bỏ chân xuống, nếu không Vưu thiếu gia sẽ đá đều cô làm ra vẻ đáng thương nữa cho xem.

Im lặng một hồi, Vưu Liên Thành nhẹ giọng hỏi: "Lâm Mộ Mai, mấy lời tôi nói khi nãy đã khiến em buồn hả?"

Kiểu này là sao? Là cho người ta một cái tát trước rồi đổ dành bằng một quả táo à?

"Em được phép khó chịu sao?" Mộ Mai dựa vào ghế, ngẩng mặt lên trời nhắm mắt lại, "Thứ cung một tháng mười nghìn bảng Anh được quyền khó chịu ư?"

Vưu thiếu gia nắm lấy tay cô, cái đầu cao quý hiếm hoi cúi xuống.

"Xin lỗi Lâm Mộ Mai, không biết tại sao trước mặt em tôi lại giống như loài rắn vậy. Thật ra rắn cũng là một loài vật ôn hòa, nó chỉ tấn công khi cảm giác được nguy hiểm thôi. Lâm Mộ mai, em luôn có bản lĩnh khơi gợi lên bản năng công kích của tôi, tôi không bao giờ như vậy trước mặt người khác."

"Vậy điều ấy hẳn là vinh hạnh của em rồi." Mộ Mai hồ hững nói, "Liên Thành, tại sao em luôn cảm thấy mối quan hệ này khiến em rất ngạt thở. Ban đầu chỉ đơn giản là may mắn vì có thể yêu anh, và em cũng không biết lại yêu anh lâu đến vậy. Dần dần, tình yêu này khiến em khó chịu, rõ ràng một phút trước anh vẫn còn hôn em say đắm, nói những lời tình tứ ngọt ngào, nhưng một phút sau anh đã nhắc nhở em với giọng điệu lạnh lùng rằng em chỉ là con thú cung trị giá mười nghìn bảng Anh một tháng của anh thôi. Cảm xúc nghiêng trời lệch đất kia khiến em rất mệt mỏi. Liên Thành, hình như anh đã quên em cũng là con gái, em cũng cần có tự tôn của riêng em chứ."

Nói xong những lời này, Mộ Mai nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay cậu.

Vưu Liên Thành nhìn bàn tay mình trống rỗng, lòng hụt hẫng. Đúng vậy, hình như mình luôn gắn hầu học của mình với một vụn bằng Anh kia, giống như mình luôn cho rằng tất cả những việc mình làm với Mộ Mai đều là lẽ đương nhiên, là chuyện chính đáng vậy.

Cậu nắm tay cô lần nữa, đặt đầu cô dựa vào vai mình, hôn lên tóc cô: "Tôi xin lỗi, Mộ Mai."

Lâm Mộ Mai rất sợ Vưu Liên Thành gọi mình là Mộ Mai, không biết tại sao cô lại sợ cậu gọi mình như thế nữa.

"Sau này lúc ở bên nhau tôi sẽ tôn trọng em, sẽ tốt với em."

Đây là lần thứ hai Vưu Liên Thành hứa hẹn sẽ tốt với cô, lần này chắc chắn không phải thương hại mà là tình thương của một người con trai đối với một người con gái.

Mộ Mai tựa vào vai Vưu Liên Thành, mơ hồ nghĩ, lúc nào vai cậu đã trở nên rộng lớn thế này rồi nhỉ?

Đêm ấy, họ ngồi trong công viên, cùng đón chào ánh bình minh đầu tiên của một ngày mới.

Đầu tháng Chín, học viện Columbo tựu trường, ngôi trường này rất đặc biệt ở Âu Châu. Đây là nơi học hành của những con cháu các chủ tập đoàn, tỷ phú, danh nhân, cách giảng dạy của nó theo chế độ trọn đời, lựa chọn chương trình học từ hồi còn bé thơ cho đến khi lớn. Họ chỉ nhận những đứa trẻ họ cho rằng có tiềm chất, được tiến hành thử nghiệm mọi phương diện ngay từ khi còn bé, sau đó đưa bọn trẻ vào chuyên ngành họ cho là phù hợp nhất.

Năm học này là năm học cuối cùng của Vưu Liên Thành. Trường Columbo không làm luận văn tốt nghiệp như mấy đại học thông thường. Khi học sinh

của họ hai mươi tuổi, họ sẽ cho nhóm học sinh một thân phận giả, không còn là con ông nọ cháu bà kia, không còn là em trai em gái của nhân vật tai to mặt bự nào nữa, chỉ là một người sinh ra ở gia đình bình thường mà thôi. Trường sẽ đưa lý lịch của họ cho những công ty sản đầu người, giới thiệu đến những cơ sở làm việc. Sau khi từ cơ sở trở về, họ mới được xem là chính thức tốt nghiệp.

Tới khi Vưu Liên Thành được đưa đến cơ sở, thân phận hầu học của Mộ Mai cũng sẽ kết thúc thật sự.

Ngày đầu tiên khai giảng trường luôn mở một bữa tiệc, đám học sinh sẽ trao đổi với nhau xem nghỉ hè mình đã làm gì. Lúc tiệc từng được phân nửa, Vưu Liên Thành choàng vai Lâm Mộ Mai, lớn tiếng tuyên bố trước mặt mọi người: "Các cậu nghe rõ cho tôi, từ nay về sau không ai được phép gọi Lâm Mộ Mai là tiểu thư Tess nữa, tôi hi vọng các cậu tôn trọng cô ấy, bởi vì cô ấy là bạn của tôi."

Đám con trai bắt đầu huyết sáo vang trời, còn đám con gái thì nhìn Mộ Mai bằng ánh mắt nghi ngờ và bất mãn.

Kể từ hôm ở công viên, Vưu Liên Thành không còn chế giễu cô như trước nữa, trong một số việc còn cố ý hỏi ý kiến và đánh giá của cô. Cậu bảo nhà thiết kế của Vưu gia may thêm quần áo theo sở thích của cô, thậm chí còn tặng hoa cho cô nữa.

Họ vẫn hôn nhau nhưng không còn sờ soạng cơ thể nhau. Có một lần cậu còn quyết rời tay mình khỏi nút áo cô, khi ấy cậu đã nói, nơi này chỉ có người con trai thật sự yêu Mộ Mai mới được quyền chạm đến. Quả thật Vưu thiếu gia chính là đá hoa cương nghìn năm, dù Lâm Mộ Mai có vất hết óc làm đủ mọi cách vẫn chẳng mấy may làm sứt mẻ nó được.

Cuối tháng Chín, Mộ Mai thấp thỏm trở về nhà, hàng tháng cô đều có một ngày nghỉ. Mỗi lần về nhà mẹ Xuân thường hỏi gần đây cô và Vưu Liên Thành tiến triển đến đâu rồi, điều ấy khiến Mộ Mai thấy lúng túng, cảm giác mình giống như một đứa học sinh nộp thiếu bài tập cho cô giáo của mình vậy.

Đứng trước cánh cửa đóng im ỉm, Mộ Mai thở hắt một hơi, càng gần đến ngày họp đồng hết hạn, Mộ Mai càng cảm thấy áp lực khi đối mặt với mẹ Xuân.

Lâm Mộ Mai đã tốn bảy năm nhưng vẫn không thể khiến Vưu Liên Thành yêu mình, không khiến cậu yêu mình thì không có cách nào khiến cậu đau khổ. Mà Vưu Liên Thành không đau khổ thì gương mặt Tổng Thư Duyệt sẽ vĩnh viễn không bao giờ thương tâm tuyệt vọng.

Mở cửa ra, mẹ Xuân không có ở nhà. Trong không gian tối tăm chỉ có bầu không khí trầm lắng, Mộ Mai không thích không khí này, phàm là những gì liên quan đến cô đơn Mộ Mai đều thấy sợ.

Mộ Mai ngồi xuống bậc thềm chờ đợi, cho đến lúc hoàng hôn giăng kín bầu trời mẹ Xuân vẫn không trở về. Cô không biết tìm bà ở đâu. Trong một số việc mẹ Xuân rất cố chấp, ví dụ như bà không bao giờ dùng điện thoại di động, bà chỉ có một chiếc điện thoại bàn cũ kỹ, nó được mang theo từ căn nhà cũ, thợ sửa điện thoại mấy lần khuyên bà nên thay cái mới nhưng bà vẫn không làm theo. Có lẽ bà giữ lại để hoài niệm đây mà.

Cánh cổng hàng rào cao nửa mét bị đẩy ra, một đứa bé tóc xù ló đầu vào, nhìn thấy Mộ Mai thì toét miệng cười: "Hi, Mộ Mai."

Đó là cô bé Katy mới tám tuổi nhà hàng xóm, cô bé ôm con chó nhồi bông của mình ngồi bên cạnh Mộ Mai, bắt chước chống cằm giống cô.

"Mộ Mai, em không hư như mấy đứa trẻ nơi này, em chưa bao giờ gọi chị là bà phu thủy hay ma nữ cả." Katy vội vàng bày tỏ.

"Vậy sao?" Mộ Mai kéo dài giọng, Katy là đứa bé dẻo mồm dẻo miệng nhất khu này.

"Em thề." Cô bé gơ bàn tay mũm nĩm lên, "Ngược lại em còn nghĩ chị là thiên sứ nữa cơ."

Thiên sứ á? Mộ Mai thật đúng là được thích mà sợ: "Nói đi cô bé, muốn chị giúp em làm chuyện gì? Lẽ nào em còn muốn nhờ chị đưa thư tình cho Vưu thiếu gia giúp em nữa hả?"

Katy cũng thích chuyện cở tích như bao bé gái ở London khác, cô nhóc sùng bái nữ hoàng Victoria, là fan hâm mộ trung thành của hoàng gia Anh. Nhưng cô bé không hề là fan của hoàng tử William hay Harry, bởi vì hoàng tử William thì hồi đầu còn Harry thì mặt rỗ, ngược lại cô bé là fan của Vưu Liên Thành bởi Vưu Liên Thành trông giống hoàng tử hơn hai người kia nhiều.

Ước nguyện sinh nhật tám tuổi của cô bé là sau này lớn lên được kết hôn với Vưu thiếu gia. Sau khi biết được Mộ Mai làm việc cho cậu thì luôn nịnh bợ cô, mỗi tháng cô về nhà thì nào cô bé cũng đến thăm.

"Mộ Mai, giọng Vưu thiếu gia ngoài đời chắc chắn hay hơn lúc trả lời phỏng vấn đúng không?" Katy bé bỏng trung vệ mặt say mê.

"Đúng." Mộ Mai khó chịu.

"Mộ Mai, Vưu thiếu gia thích kiểu con gái thế nào, bạn em bảo Vưu thiếu gia xứng với Angelina nhất, lúc cô ta đóng vai Lara ngẫu lắm." Lần này, giọng cô bé đã mang theo ghen tị.

"Thực ra Vưu thiếu gia của em đang hẹn hò với Angelina đấy." Vưu Liên Thành hẹn hò với Angelina, vậy Brat Pitt phải làm sao? Mộ Mai buồn cười, quyết định trêu chọc Katy.

"Có thật không?" Tin tức này như sét đánh giữa trời quang, cô bé tròn trĩnh mắt hỏi.

Mộ Mai nghiêm túc gật đầu. Katy tức giận vút con chó bông trong tay, đứng phắt dậy trước mặt Mộ Mai, đưa bàn tay múp múp nắm lấy vai cô.

"Em không thích Angelina, em thấy cô ta nhất định sẽ giống Vitoria đã lừa David đến Mỹ, cô ta sẽ cuốn Vưu thiếu gia của chúng ta đến Mỹ cho xem. Đến lúc ấy không chừng Vưu thiếu gia sẽ biến thành tên béo ục ịch nữa cơ. Mộ Mai, chị cướp lại Vưu thiếu gia từ tay Angelina đi, em thấy nhất định chị sẽ làm được."

Mộ Mai đứng là dờ khóc dờ cười với cô bé fan cuồng siêu cấp này của Vưu Liên Thành.

Katy hỏi rất chân thành: "Mộ Mai, trong lòng chị có thích Vưu thiếu gia không? Có yêu Vưu thiếu gia không?"

Nghe nói bạn đọc nhà mình đang lập đàn cầu ngược nam. Biết là ưu tiên phụ nữ nhưng cách theo đuổi của MM là sai, chỉ đánh vào "tâm lý tuổi mới lớn", đầu óc cứ lẩn quẩn ý nghĩ "làm sao mới chài được nó yêu mình" thì làm sao nó tôn trọng mình cho được. Mà cũng không trách được gái chính, từ bé đã bị dạy lệch lạc quá rồi.

Nói chung là tâm trạng sẽ diễn biến theo từng chi tiết, sau mỗi chương đáng ghét là Vưu nhà mình sẽ nhận ra được tình cảm của mình thêm một chút. Bởi vậy nó mới có câu là "nhìn hơn 1 lần, rồi nhìn thêm nhiều lần, đến nỗi thành quen", sau đó mới "phá thành nhỡ trật", nghĩa là cuốn phẳng tất cả, mất hết lý trí. Cho nên đừng lo đọc thoại mà bỏ qua diễn biến tâm lý ở văn cảnh nhé!

P.s Xin nhấn mạnh rằng ai là thanh niên nghiêm túc, không chịu được cầu huyết, đòi hỏi một nam nữ chính hoàn mỹ thì đừng đọc truyện này. Đây chỉ có 2 đứa nhỏ lệch lạc tâm lý và yêu đương điên cuồng thôi. Nên các bạn quay ra vẫn còn kíp đấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21

Giọng trẻ con khi nói đến từ "yêu" còn thận trọng cuốn lưỡi phát âm chuẩn kiểu Anh nữa. Mộ Mai ngớ ngẩn, vô thức nhìn dáo dác xung quanh như một tên trộm.

Lúc này, Triệu Cẩm Thư lướt mắt mồ hôi đẩy cửa đi vào, tay xách túi bảo vệ môi trường đựng đầy thực phẩm vừa mua từ siêu thị về.

"Lâm Mộ Mai, em đói bụng chưa, anh vốn định về sớm một chút nhưng giữa đường lại bị kẹt xe." Triệu Cẩm Thư thở hổn hển, vai còn đeo ba lô to đựng đựng đầy sách vở của mình.

Mộ Mai đứng dậy nhận lấy túi đồ rồi đặt xuống đất, giơ tay áo lau mồ hôi trên trán cho anh. Có lẽ anh sợ cô đói nên mới chạy một mạch từ trạm xe buýt về nhà đây mà.

Nhìn ống tay áo trắng tinh của cô thấm mồ hôi cho mình, rồi nhìn cô nhăn mày đầy lo lắng, đáy lòng Triệu Cẩm Thư yên ả một cách diệu kì.

"Mộ Mai, em đói chưa?" Triệu Cẩm Thư khe khẽ cất lời, sợ to tiếng sẽ phá hỏng thời khắc êm đềm này.

"Em chưa đói, còn anh?" Mộ Mai lắc đầu, tiếp tục lau mồ hôi cho Triệu Cẩm Thư, không hề ý thức hành động của mình sẽ khiến người khác hiểu lầm.

Bởi vì khoảng cách quá gần, hơi thở cô như phả vào từng lỗ chân lông của anh. Theo bản năng, Triệu Cẩm Thư nhắm hai mắt lại, cảm nhận sự thân mật từ cô, hi vọng mồ hôi trên trán mình chảy nhiều hơn nữa, mà tốt nhất là chảy không ngừng luôn cũng được.

Thế nhưng một giọng nói vô cùng mát hừng vang lên: "Mộ Mai, chị xem Triệu Cẩm Thư nhắm mắt rồi kia kìa. Hai người định hôn nhau à? Mộ Mai, chị không được hôn anh ấy đâu đấy, chị chỉ có thể hôn Vưu thiếu gia thôi."

Mộ Mai bất an liếc nhìn Triệu Cẩm Thư, còn Triệu Cẩm Thư thì lúng túng mồ hôi ra, tức giận nhìn chằm chằm "con kỳ đà" cao nửa mét kia, sau đó xách cổ con bé như xách túi rác trả lại cho nhà đối diện.

Quay về trước mặt Mộ Mai, anh ngại ngùng gãi đầu. Tuy đáng vẻ Triệu Cẩm Thư không đến mức đẹp trai ngồi ngồi nhưng đường nét khuôn mặt đoan chính, mày liễu mác, mắt rất to, trông rất đáng tin.

"Được rồi, Triệu Cẩm Thư, anh có thể nói cho em biết mẹ Xuân đã đi đâu rồi không?"

Mẹ Xuân khá thích Triệu Cẩm Thư, họ thường đánh cờ, trò chuyện, đi dạo, xem nhạc hội, có khi họ hòa hợp đến mức khiến Mộ Mai phải ghen tỵ.

"Là vậy..." Bấy giờ Triệu Cẩm Thư mới nhớ ra, "Di Xuân đi Manchester rồi, bạn di bị bệnh nên di phải đi chăm sóc. Trước khi đi di còn nhờ anh dặn em đừng lo, khi nào di về sẽ liên lạc với em ngay."

Tận Manchester ư? Sao Mộ Mai không nhớ được mẹ Xuân có người bạn nào ở đấy nhỉ?

"Mộ Mai, em đói bụng chưa? Anh đói rồi, tối nay chúng ta cùng ăn cơm đi." Triệu Cẩm Thụ vừa xách túi đồ lên vừa kéo tay Mộ Mai.

Do ở một mình nên Triệu Cẩm Thụ rất giỏi việc nấu nướng, món Tây hay Trung đều ngon tuyệt. Mỗi lần anh học được món gì mới đều đem cho Mộ Mai nếm thử, cô rất thích ăn món do anh nấu, dần dà, việc Triệu Cẩm Thụ nấu cơm cho Mộ Mai đã trở thành chuyện thường tình hiển nhiên.

Lúc Triệu Cẩm Thụ nấu ăn thì Mộ Mai rảnh rỗi sắp xếp lại đồ trong ba lô giúp anh. Triệu Cẩm Thụ cũng giống mấy tên con trai khác, sách vở, tài liệu, kẹo cao su, tất tần tật mọi thứ đều tọng hết vào ba lô. Mộ Mai vô tình nhìn thấy một quyển tạp chí "danh nhân", trong đó còn có hình mình ngồi rất gần với Vu Liên Thành trong câu lạc bộ Kim Tự Tháp, khung cảnh mờ mờ khiến người ta suy nghĩ viển vông.

Dưới ngòi bút của đám ký giả, Lâm Mộ Mai đã trở thành cô gái đại diện cho dã tâm bùng bùng, họ hình dung cô như đôi đũa mốc đòi chùi mâm son, cố chen chân vào giới quý tộc. Dĩ nhiên Mộ Mai không quan tâm đến mấy lời thù ghét này, chẳng qua cô thấy khó chịu khi thấy nó xuất hiện trong ba lô của Triệu Cẩm Thụ thôi.

Lâm Mộ Mai trong lòng Triệu Cẩm Thụ là một cô gái tốt, và cô luôn muốn giữ ấn tượng đấy với anh.

Cầm lấy quyển tạp chí kia, Mộ Mai đi đến bên cạnh anh, kéo tay áo anh nhỏ giọng nói: "Cẩm Thụ, em không hề đeo bám cậu ấy."

Đúng vậy, xưa nay Lâm Mộ Mai chưa hề thật sự bám rít lấy Vu Liên Thành, những lời đồn đại ngoài kia đều là giả dối, nếu có thể, cô hoàn toàn không muốn quen biết Vu Liên Thành chút nào.

Triệu Cẩm Thụ nhìn sang cuốn tạp chí, đặt đồ ăn xuống, lật đến trang có ảnh của cô: "Lâm Mộ Mai, anh chỉ thấy ảnh em đẹp nên mới nhét quyển tạp chí này vào ba lô thôi."

Mộ Mai cúi đầu nhìn ảnh mình, chắc là tấm này được chụp vào tuần trước, ngày đó cô đã cố ăn diện, tóc cũng chải chuốt kỹ càng. Cô ngẩng mặt lên, ngại ngùng cười với Triệu Cẩm Thụ.

Nụ cười này như thể bước ra từ giấc mộng, anh từng mơ thấy Mộ Mai cười rất vui vẻ, tiếng cười lành lốt như tiếng chuông gió. Triệu Cẩm Thụ không khỏi đưa tay lên sờ trán đôi môi cong cong kia. Khi tay anh chạm lên môi Mộ Mai, cánh môi cô khẽ run.

Nhìn cô gái có đôi mắt to tròn trong veo như đứa trẻ còn chưa rành thế sự trước mặt, Triệu Cẩm Thụ ép mình ngừng lại. Qua mấy giờ nữa, Bắc London sẽ được chứng kiến một trận mưa sao băng, đến lúc ấy anh sẽ hôn cô; khi sao băng bay ngang qua bầu trời, anh sẽ nói với cô rằng mình yêu cô rất nhiều. Như vậy Mộ Mai sẽ không cho rằng anh là người khô khan chỉ biết máy móc, số liệu và công thức thôi nữa.

Thật ra Triệu Cẩm Thụ hi vọng sẽ mang đến ký ức lãng mạn nhất cho Lâm Mộ Mai.

Khi Triệu Cẩm Thụ ngoảnh mặt đi, chuẩn bị món súp măng tây, đáy lòng Mộ Mai thở phào nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Hồi nãy lúc Triệu Cẩm Thụ kề mặt đến, đầu óc cô chợt trở nên trống rỗng.

"Ừ, ảnh này chụp đẹp thật." Mộ Mai giọng gao đáp lại.

Đến tám giờ họ dùng xong bữa tối, giống như trước đây, Triệu Cẩm Thụ dọn dẹp phòng bếp, còn Mộ Mai chịu trách nhiệm rửa bát. Trong lúc làm việc, anh vừa trò chuyện vừa trêu cô cười, sau cùng còn cố ý chọc Mộ Mai giận dữ, bị cô lấy nước tạt vào người nữa. Triệu Cẩm Thụ vội vàng đưa chiếc muôi xào thức ăn lên che mặt mình.

Không khí đang vui vẻ ngất trời thì bỗng một tiếng nói non nớt vang lên: "Mộ Mai, Vu thiếu gia đến thăm chị kia."

Vu thiếu gia đến thăm ư? Mộ Mai sững người, quay đầu lại.

Trên thế giới ai ai cũng biết London nổi tiếng tắc đường tắc vàng, những ngôi nhà của tầng lớp trung lưu sẽ được thiết kế một tấm bình phong ngăn cách phòng bếp và phòng khách nhằm tiết kiệm không gian, chính giữa sẽ có một cánh cửa. Hiện tại Vu Liên Thành và Chu Á Luân đang đứng ở cánh cửa đó, căn phòng khách vốn không rộng rãi lắm ngay phía sau họ càng trở nên chật hẹp.

Vu Liên Thành không ngờ sẽ thấy được một Lâm Mộ Mai khác lạ như bây giờ. Mái tóc dài được vấn sơ qua rồi cố định bằng một chiếc đũa gỗ, phần đầu đũa lộ ra khỏi tóc. Cô mặc chiếc áo sơ mi ca rô màu vàng nhạt pha nâu, tay áo xắn lên cao, kết hợp với chiếc quần lửng đến gối màu xanh lá, chân đi dép kẹp.

Cậu chăm chú nhìn chân của Lâm Mộ Mai, giờ phút này đầu ngón chân trắng nõn kia hơi co lại. Mà chàng trai đứng bên cạnh cô cũng mang dép kẹp, đầu ngón chân anh ta thon dài như vốc dáng anh ta vậy.

Vu Liên Thành ngẩng đầu lên, nhìn chàng trai khoảng hai lăm, hai sáu tuổi kia, trùng hợp anh ta cũng đang quan sát cậu.

"Lâm Mộ Mai, anh ta là ai?" Giọng Vu Liên Thành có chút lạnh lẽo.

Lúc này Mộ Mai mới hoàn hồn lại, cầm khăn lau khô tay, chỉ vào Triệu Cẩm Thụ giới thiệu: "Đây là Triệu Cẩm Thụ, hàng xóm của tôi."

Mộ Mai không dám nhìn thẳng vào Triệu Cẩm Thụ, cô vốn định giới thiệu anh là bạn mình nhưng khi cất lời, không hiểu sao lại biến thành hàng xóm.

Có lẽ vì Vụ thiếu gia luôn chắc chắn rằng kết quả của tình bạn giữa nam và nữ sẽ quy về cùng một mối, đó chính là lên giường mà thôi. Xung quanh cậu có quá nhiều ví dụ sống chứng minh điều ấy rồi.

Chu Á Luân đứng bên cạnh mang tâm trạng xem trò vui, thích thú hưởng thụ không khí vi diệu giữa ba người rồi hã hê nhìn sắc mặt Lâm Mộ Mai đang không ngừng biến đổi như tắc kè hoa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22

Lúc hoàng hôn, Vụ thiếu gia thấp thỏm lái chiếc Ferrari đời mới nhất ra khỏi dinh thự, bảo là muốn thử nghiệm tính năng của chiếc xe mới, nhưng Chu Á Luân không hề thấy Vụ Liên Thành hứng thú với việc thử xe chút nào. Khi chạy đến khu Tottenham, Vụ Liên Thành bỗng buột miệng thốt ra một câu: Lâm Mộ Mai ở gần đây, có muốn đến xem nhà cô ấy rất cuộc là cái nơi quý quái nào không?

Kết quả là họ bị ý tưởng đó xui khiến, mang đến không ít phiền toái. Đầu tiên là phải gọi cho tài xế Vụ gia hỏi địa chỉ, sau đó phải nhờ thiết bị dẫn đường trong xe và cuối cùng là sử dụng luôn cả công cụ tìm kiếm Google, vất vả lắm mới đến được khu này.

Phố xá chật hẹp, họ loay hoay mãi mới tìm được chỗ đỗ xe, vừa mới dừng xe lại thì tự dưng xuất hiện hơn mười đứa con nít vây quanh.

Trong mắt đám trẻ kia, ai lái xe Ferrari đều siêu giàu. Khi họ bị quần lấy sắp sửa chóng mặt thì một cô bé hô to lên: "Vụ thiếu gia, là Vụ thiếu gia đấy, tuyệt quá đi mất, mình đã được gặp Vụ thiếu gia ngoài đời rồi", sau đó là chạy ào đến chỗ họ.

Cô bé Katy kia vừa tự giới thiệu bản thân vừa đưa họ đến nhà Lâm Mộ Mai. Phía trước là một căn nhà rất bình thường, không hề xập xệ như họ tưởng tượng. Có điều khi vừa đẩy cửa ra đã bắt gặp ngay cảnh Lâm Mộ Mai đang đùa giỡn với một tên con trai cao lớn nào đó trong bếp. Cô tạt nước anh ta, anh ta giờ muôi phồng thủ, cảnh tượng hết như mấy đôi tình nhân đang chơi mấy trò trẻ con với nhau trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt vậy.

Chu Á Luân đứng bên cạnh nhìn sắc mặt Vụ thiếu gia trở nên rét lạnh, còn Lâm Mộ Mai thì sau phút chốc bối rối đã xốc lại tinh thần, tiếp đãi mời họ ngồi trên sofa phòng khách, rót cà phê hòa tan mua ở siêu thị cho họ. Còn chàng trai đùa giỡn với Lâm Mộ Mai khi nãy thì thu dọn phòng bếp, trông có vẻ rất quen tay, vô cùng phù hợp với hình tượng người hàng xóm tốt bụng mà Lâm Mộ Mai đã nói.

"Liên Thành, sao hai người đến đây." Mộ Mai lấy bánh bích quy từ lò nướng để vào đĩa, rồi đặt trước mặt Vụ Liên Thành.

"Bọn tôi không thể đến đây sao? Trong nhà em có cất giấu bí mật gì không muốn cho bọn tôi biết à?" Ánh mắt Vụ Liên Thành chăm biếm liếc về phía phòng bếp.

Mộ Mai không trả lời, chỉ cúi đầu gọt táo. Từ bé đến giờ thói quen thích ăn táo của Vụ Liên Thành vẫn không thay đổi, sau này dần dần cậu chỉ thích ăn táo do cô gọt thôi, theo như lời cậu nói thì táo Mộ Mai gọt mới giòn và ngọt nhất.

Triệu Cẩm Thư dọn dẹp phòng bếp xong đi đến trước mặt Vụ Liên Thành, nhìn Mộ Mai im thin thít, anh cất giọng giải vây: "Tôi và Mộ Mai là hàng xóm bấy năm rồi, lúc tôi mới dọn đến đây một tháng đã quen cô ấy." Trong lòng thầm thở dài chua chát, rồi anh lại nở nụ cười tự cho là thân thiện, "Tôi là con út trong nhà, có những bốn người chị, nên luôn muốn có một đứa em gái. Tôi chỉ coi Mộ Mai như em gái của mình thôi."

Mẹ Xuân luôn nhắc khéo với anh, khi chưa mãn hạn hợp đồng Lâm Mộ Mai không thể yêu đương. Vì vậy hai năm trước, Triệu Cẩm Thư đã quyết định kéo dài thời gian học của mình, làm như vậy để khi Lâm Mộ Mai hết hạn hợp đồng, anh có thể đưa cô cùng về Bắc Kinh với mình, về nơi mà vừa nhắc đến đã khiến cô cười cong cong đôi mắt.

Có lẽ vì biểu cảm của anh khá thành thật, Vụ Liên Thành không chú ý đến Cẩm Thư nữa, bắt đầu đánh giá ngôi nhà bảy mươi mét vuông này. Tay cậu miết một đường lên chiếc bàn thủy tinh trước mặt, thấy ngón tay sạch sẽ, về mặt mới dịu đi đôi chút.

"Mẹ nuôi em đâu?" Vụ Liên Thành thờ ơ hỏi, lấy khăn giấy lau ngón tay mình, "Trẻ thế này sao bà không ở nhà?"

"Bà đi Manchester thăm bạn rồi." Mộ Mai đưa táo đã gọt xong cho Vụ Liên Thành.

Cậu nhìn nữa xiên trái cây đặt gọn gàng trước mặt rồi cầm lên một cái, lúc vừa cắn vào miếng táo chợt nhớ đến gì đó, mày cau lại: "Nói vậy tôi nay bà không về à?"

Mộ Mai gật đầu. Vụ Liên Thành bỏ nửa xuống, không có hứng ăn nữa; càng nhìn gã hàng xóm đang lần lượt bỏ đồ vào tủ lạnh và bộ trang phục quái gở của Mộ Mai càng khiến cậu khó chịu.

Cậu đứng dậy, cầm chìa khóa xe, cau có liếc nhìn Mộ Mai: "Lâm Mộ Mai, xem lại người ngọc của em hiện giờ đi, giống như đám dân tệ nạn vậy, mau thay bộ đồ theo tôi về."

Mộ Mai lúng túng cúi đầu nhìn chiếc quần lửng trên gối mình đang mặc. Thật ra cô thích mặc kiểu quần này hơn mấy cái váy kia nhiều, nó khiến cô năng động và còn tự do thoải mái nữa.

Triệu Cẩm Thư nhét chai sữa cuối cùng vào tủ lạnh, rồi đi đến trước mặt Mộ Mai, nắm lấy tay cô.

"Vuu...". Triệu Cẩm Thư không biết nên gọi cậu ấm London này là gì, cuối cùng cố giọng, "Cậu Vu, tôi thấy Mộ Mai mặc vậy rất ổn, tôi cho rằng cái từ hình dung "người ngòm" kia của cậu không thỏa đáng đâu."

"Không thỏa đáng?" Vu Liên Thành nhìn chăm chăm vào bàn tay nắm lấy nhau của họ, "Lâm Mộ Mai, có phải em cũng cảm thấy không thỏa đáng giống như gã hàng xóm của em, cũng chính là kẻ thường thích phá rối người khác bằng cách gọi điện thoại vào lúc nửa đêm đã nói hay không?"

Mộ Mai nhẹ giạt tay mình khỏi tay Triệu Cẩm Thư, quay sang nhìn anh. Triệu Cẩm Thư luôn luôn ôn hòa vậy mà giờ đây lại đang nổi giận, cô thở hắt một hơi, đối mặt với Vu Liên Thành: "Vu thiếu gia, trong hợp đồng của chúng ta có ghi rõ, cậu không có quyền can thiệp vào mọi chuyện trong ngày nghỉ của tôi. Vì vậy tôi sẽ không thay bộ đồ này ra, hơn nữa tôi cũng rất thích trang phục bây giờ của mình, tôi không cho rằng tôi mặc như vậy là dở hơi."

"Lâm..." Vu Liên Thành giận quá hóa cười, "Lâm Mộ Mai, cánh em cứng cáp rồi nhỉ. Em biết em vừa nói gì với tôi không?"

"Tôi biết." Mộ Mai lạnh lùng trả lời.

"Thật ra tôi cảm thấy Lâm Mộ Mai mặc như vậy cũng không tệ lắm, thân thiện giống cô em nhà bên vậy." Chu Á Luân cười hi hi, còn cố ý nhấn mạnh vào hai chữ nhà bên.

"Được, được, được, không tệ, ai cũng bảo không tệ thì không phải thay nữa." Vu Liên Thành khẽ vỗ đầu mình, hiện giờ ngay cả cậu cũng không biết cảm xúc lạ kì này chui ra từ đâu nữa.

Lâm Mộ Mai đứng trong ngôi nhà đơn sơ, ăn mặc tênh toàng, ánh mắt sắc bén quật cường khiến cậu thấy quá đối xa lạ, cô không còn biết điều và cũng không giao hoạt quyền rũ như trước nữa.

Ngay lúc này Vu Liên Thành chỉ muốn mang Lâm Mộ Mai về nhà mình thôi, thậm chí cậu còn tin chắc rằng chỉ cần đưa Lâm Mộ Mai cách xa nơi này thì cô sẽ trở lại là Lâm Mộ Mai mà mình quen thuộc kia.

"Vây Lâm Mộ Mai..." Vu Liên Thành chia tay ra với cô, "Bây giờ em lập tức theo tôi về nhà."

"Về nhà?" Đây quả thật là một từ vô cùng ám áp nhưng đáng tiếc dính thụt họ Vu mãi mãi không thể trở thành nhà của Lâm Mộ Mai, cô lùi lại vài bước.

Vu Liên Thành chờ hồi lâu không nắm được tay Lâm Mộ Mai liền cau mày lại.

Mộ Mai lắc đầu: "Liên Thành, trên hợp đồng của chúng ta có một mục, cậu không có quyền can thiệp vào bất cứ thời gian nào trong ngày nghỉ của tôi. Vì vậy hiện tại tôi không muốn trở về với cậu. Còn nữa, mười phút sau tôi và Cẩm Thư phải đi tham gia một buổi tiệc, sợ rằng không có thời gian tiếp cậu nữa."

Mộ Mai nghiêng người, tỏ ý tiễn khách.

Trong buổi tối lạ lùng này, Vu Liên Thành cũng không hiểu mình bị sao nữa. Đầu tiên cậu nổi hứng muốn đi gặp hầu học của mình, tiếp theo là trong mười mấy phút ngắn ngủi vừa qua, hầu học của cậu lại khiến cậu giận đến điên người. Cậu muốn cưỡng ép mang cô đi, thậm chí còn muốn trừng phạt cô bằng cách quai là hôn cô cho đến khi cô xuống nước mới thôi.

Tiến lên mấy bước, Vu Liên Thành cường chế kéo tay Mộ Mai, song Triệu Cẩm Thư cũng không thể nào để Vu Liên Thành đối xử với Lâm Mộ Mai yêu quý của mình như vậy.

Thế là Chu Á Luân đã chứng kiến được một màn đặc sắc. Ngay thời khắc Vu Liên Thành kéo tay Lâm Mộ Mai, Triệu Cẩm Thư cũng túm lấy tay Vu Liên Thành. Trong lòng anh ta thầm cười thích thú, không ngờ Lâm Mộ Mai có thể tái diễn được cái cảnh sến rện trong phim tình cảm ra ngoài đời thực, hay thật đấy.

"Tiệc á? Tiểu thư Tess, hình như cô quên rằng trong hợp đồng có ghi rõ, trong lúc cô làm hầu học cho tôi không được phép lảng nhảng với tên khác thì phải." Vu Liên Thành cất lời lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm nhìn xoáy vào Triệu Cẩm Thư.

Cho đến nay, Triệu Cẩm Thư chỉ biết về Vu Liên Thành qua báo chí và tin tức trên mạng. Thình thoảng, anh phải thừa nhận rằng Vu Liên Thành quả thật là được tạo hóa ưu ái, tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian này đều trao gửi hết vào cậu ta. Mà nguyên nhân duy nhất khiến Triệu Cẩm Thư chú ý đến Vu Liên Thành là vì cậu ta phát lương cho Lâm Mộ Mai, một tháng ba mươi ngày thì cô phải ở với cậu ta hết hai mươi chín ngày.

Lâm Mộ Mai cũng rất ít khi nhắc đến Vu Liên Thành với Triệu Cẩm Thư... À không, phải nói là không một lời mới đúng. Anh chưa bao giờ quan tâm đến những lời nói khó nghe của đám truyền thông về cô, nên cô không nói đến cậu ta, anh cũng không hỏi. Vì anh tôn trọng cô, tin tưởng cô, và việc này chính là tình yêu thương và sự bảo vệ của anh dành cho người mình yêu.

"Vu Liên Thành." Triệu Cẩm Thư siết mạnh tay cậu, "Những người đó gọi cậu là thiên thần, khen cậu là người lịch sự, nhân hậu. Bây giờ xem ra, tôi lại cảm thấy cậu chỉ là một đứa bé bị mọi người chiều hư, ý thể hiệp người, bốc đồng tùy hứng, không hề có tổ chất và chỉ luôn làm bộ làm tịch mà thôi."

Hai chữ "đứa bé" thốt ra từ một tên đàn ông hai sáu, hai bảy tuổi trưởng thành như đâm vào tai Vu Liên Thành.

Cậu gật đầu, thả tay Lâm Mộ Mai ra, đồng thời cũng gật luôn tay Triệu Cẩm Thư rồi mỉm cười. Thật ra vóc dáng của cậu tương đương với Triệu Cẩm Thư, hơn nữa còn cao hơn anh một chút, chẳng qua cả vai không rắn chắc như Triệu Cẩm Thư thôi.

"Tốt lắm Triệu Cẩm Thư đúng không? Tôi nghĩ cứ tiếp tục như vậy, anh có thể gọi lên chút hứng thú của tôi đây." Cậu quay đầu đối mặt với Lâm Mộ Mai, "Mộ Mai, cô nói xem tôi có nên có hứng thú với anh bạn hàng xóm của cô không?"

Post sớm cho mọi người đi chơi tối cuối tuần, không phải ở nhà chờ chương mới. Happy weekend everyone!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Rời xa khu phồn hoa náo nhiệt, đêm ở dinh thự Vu yên tĩnh như tờ, trong hành lang leo đầy dây thừng xuân vang lên tiếng bước chân dồn dập.

"Lâm Mộ Mai, em đứng lại cho tôi." Vu Liên Thành gần giọng.

Mộ Mai tiếp tục bước đi.

"Lâm Mộ Mai, tôi bảo em đứng lại, em điếc hả?" Vu Liên Thành cất cao giọng.

Mộ Mai càng bước nhanh hơn, như trút cơn giận qua tiếng bước chân của mình. Cô vừa nhắm mắt lại, vẻ mặt thất vọng của Triệu Cẩm Thư đã hiện rõ mồn một. Cô biết Triệu Cẩm Thư hi vọng cô sẽ cùng anh tham gia buổi tụ họp của bạn bè đến cỡ nào, nhưng không những cô cự tuyệt mà còn lựa chọn đi theo Vu Liên Thành trước mặt anh.

Triệu Cẩm Thư rạng rỡ như ánh mặt trời kia làm sao hiểu được luật pháp, chính nghĩa, logic gì đó trong mắt đám cậu ấm giàu có này chỉ là một trò cười thôi. Họ có sủng cá nhân loại vừa mới ra mắt, thỉnh thoảng còn mang bảo bối mới mua được ra khoe khoang với bạn bè. Thậm chí họ còn thuê thiết kế xây dựng hẳn một căn hầm để chứa những bảo bối kia nữa.

Mộ Mai tuyệt đối không thể để Vu Liên Thành chú ý đến Triệu Cẩm Thư, bởi chắc chắn điều đó sẽ mang đến tai họa khôn lường cho người thân cô thế cô ở đây như anh. Mà cô cũng không thể nói rõ những việc này cho Triệu Cẩm Thư biết được, như vậy anh sẽ càng lo lắng cho cô hơn.

Vu Liên Thành đuổi theo chặn đường Mộ Mai lại, ánh đèn hành lang soi tỏ vẻ mặt vô cùng bất mãn của cậu.

"Lâm Mộ Mai, em đang giận dữ tôi đấy hả?"

Mộ Mai im lặng.

Lại một lần nữa cậu bị hầu học của mình chọc giận đến tức cười, cậu nâng cằm cô lên: "Xem ra hầu học của tôi giận thật rồi đây. Vậy tôi hỏi em, rốt cuộc em giận tôi vì cái gì? Tại tôi làm em mất thể diện với gã hàng xóm, không biết giấu mặt vào đâu à?"

Mộ Mai không thèm ngó ngang đến cậu, chỉ nhìn thẳng vào bóng đèn trên vách tường bên trái.

"Lâm Mộ Mai, không phải em nói yêu tôi sao? Không phải em từng bảo rằng rất yêu, rất yêu tôi sao? Nếu em yêu như lời em nói thì hãy thể hiện tình yêu của mình bằng hành động đi. Bây giờ tôi đang nghi ngờ liệu em có thật sự yêu tôi không đấy. Nếu là thật thì sẽ không bao giờ có chuyện em nổi giận với tôi vì gã đàn ông khác đâu." Vu Liên Thành nói hùng hồn như lẽ đương nhiên.

Mộ Mai nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt tuôn rơi. Cô nghĩ mình không nên khóc vào lúc này, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm nén được cảm xúc. Rõ ràng tình yêu của cô chỉ là giả dối, sao bản thân lại có thể rơi lệ kia chứ? Không phải xưa nay nước mắt của Lâm Mộ Mai chỉ dùng để dụ dỗ Vu thiếu gia thôi sao?

Cô đỡ dần đẩy cậu ra, tựa vào cột đá bên hành lang: "Vu Liên Thành, trước giờ tôi luôn nghĩ yêu cậu là may mắn của đời mình, nhưng bây giờ không giống vậy nữa."

"Ồ?" Cậu tỏ vẻ hứng thú, "Vậy nói cho tôi biết đi em yêu, rốt cuộc không giống ở chỗ nào?"

Mộ Mai mở mắt ra, nhìn thẳng vào ánh mắt áp bức của Vu Liên Thành: "Trước kia, tôi vẫn cho rằng yêu là vui vẻ, là khi mình yêu một ai đó sẽ bất chấp đối phương có yêu mình không, có đáp lại tình yêu của mình không, chỉ cần được nhìn thấy người đó là đã mãn nguyện lắm rồi. Nhưng Vu thiếu gia thì cho rằng, tôi yêu cậu thì phải phục tùng cậu vô điều kiện. Liên Thành, cứ kéo dài thế này sẽ khiến người ta mệt mỏi, gần đây tôi mãi nghĩ có nên ngừng yêu cậu hay không."

Mộ Mai đột ngột đau nhói, cậu nắm cầm cô rất mạnh, nhưng giọng lại vô cùng dịu dàng: "Mộ Mai, em cảm thấy có thể không? Em cho rằng tình yêu là thứ có thể nói ngừng là ngừng ngay được sao?"

Mộ Mai hít sâu vào, thốt ra qua kẽ răng: "Tôi không biết người khác có thể không, nhưng tôi thì có, chỉ cần tôi muốn là tôi có thể dừng yêu cậu."

Vưu Liên Thành ra vẻ vui mừng, liên tục gật đầu: "Tốt, tốt, Lâm Mộ Mai, như vậy tốt lắm. Nói thật, tôi cũng cảm thấy rất mất mặt vì để người có thân phận thấp kém như cô yêu." Cậu buông phất tay ra, gần từng câu từng chữ, "Lâm Mộ Mai, xin mời cô cứ tự nhiên, muốn làm thế nào thì tùy."

Mộ Mai vẫn dựa vào cột đá, dõi mắt nhìn bóng dáng cậu dần xa, vầng trăng trên góc dinh thự bị mây đen che khuất.

Lúc rạng sáng, Mộ Mai choàng tỉnh giấc, cảm giác vùng eo là lạ, hình như bị vật gì đó siết lấy. Cô đưa tay sờ lên eo mình theo bản năng, kết quả chạm vào một đôi tay thì giật mình hoảng sợ, con buôn ngủ lập tức bay biến. Cô bật đèn đầu giường lên, bất ngờ phát hiện Vưu Liên Thành đang ôm chặt mình từ phía sau giống con bạch tuộc, đôi chân dài quặp vào người cô như móng vuốt.

Mộ Mai chưa kịp phản ứng thì bỗng khóc dở cười thế này bao giờ.

"Liên Thành, Vưu Liên Thành..." Mộ Mai đẩy người bên cạnh.

"Lặng yên nào, Lâm Mộ Mai, lặng yên xem nào." Vưu thiếu gia lăm bầm khó chịu, cọ mặt vào cổ Mộ Mai, sau đó lật người cô lại, đè hẳn lên người cô.

Chắc hẳn Vưu thiếu gia say rồi, hơi thở nồng nặc mùi rượu phả ra theo từng câu nói. Mộ Mai tiếp tục đẩy cậu, Vưu Liên Thành đè cô khó thở quá.

"Suyt... đừng lên tiếng, Mộ Mai, đừng lên tiếng." Cậu lơ lơ hé mắt nhìn cô, "Mộ Mai, tôi có uống một chút rượu, tại vì em chọc giận tôi. Nhưng uống được một hồi lại thấy em nói cũng có lý, sau đó tôi tự hỏi mình có nên đến nhận lỗi với em không. Thế là tôi cũng bắt chước em..." Dường như cậu nghĩ đến điều gì đó rất thú vị, chợt nở nụ cười, "Thế là, tôi cũng bắt chước em từ ban công phòng tôi sang phòng em. Mộ Mai, sao em không nói cho tôi biết trò trò ban công hay thế nhỉ."

"Cậu trèo qua phòng tôi làm gì?" Mộ Mai lạnh lùng hỏi.

Cậu lại bắt đầu suy nghĩ, sau đó mờ mịt lắc đầu. Tiếp theo cậu nhích mặt ra, chau mày lại, ánh mắt cũng khôi phục chút tỉnh táo, khẽ vỗ trán mình.

"Mộ Mai, thật ra tôi đến đây bảo em rút lại lời nói khốn kiếp muốn dừng yêu tôi kia." Thiếu gia Vưu Liên Thành lúc say rượu vẫn sắc mùi hờn hĩnh của cậu ấm nhà Vưu tước gia.

"Lý do là gì?" Vai Mộ Mai run lên, thấy buồn cười, "Tại sao tôi phải rút lại lời nói ấy."

"Bởi vì câu đó khiến tôi khó chịu." Vưu Liên Thành đã nói như thế đấy.

Con gió nhẹ lúc rạng sáng thổi vào phòng qua cánh cửa ban công bị Vưu Liên Thành mở toang khẽ lay rèm cửa, tay Mộ Mai chần chờ đặt lên tóc cậu, luồn vào từng chân tơ kẽ tóc.

"Liên Thành, có phải anh thích em rồi không? Có phải kiểu thích chỉ còn cách yêu một chút xíu không? Có phải chỉ còn chút nữa là trở thành yêu không?" Giọng Mộ Mai rất dịu dàng, cô cảm giác mình như là mụ phù thủy rừng sâu chuyên dụ dỗ trẻ con bắt ăn thịt.

Vưu Liên Thành cố gắng nghe Mộ Mai nói, cậu nở nụ cười rồi lại vùi mặt vào cổ cô: "Lâm Mộ Mai, em quên tôi đã nói tôi không có khả năng yêu em rồi sao."

"Liên Thành, anh khó chịu vì em bảo dừng yêu anh lại kia mà? Nếu anh không thích em, anh sẽ không buồn để ý đến điều này." Mộ Mai tiếp tục cắt lời êm ái.

"Ừ..." Vưu Liên Thành kéo dài giọng, "Có lẽ vậy... có lẽ tôi đã thích em rồi. Giống như Vưu Lam vậy, tôi cũng thích em giống như thích Vưu Lam ấy. Nếu có một ngày Vưu Lam ngoan ngoãn đột ngột biến thành con nhím, tôi cũng sẽ tức giận, sẽ khó chịu và sẽ không quen."

Tay cô chậm rãi rời khỏi tóc Vưu Liên Thành, ngửa mặt ngơ ngác nhìn trần nhà. Hóa ra chỉ là không quen thôi, hóa ra sau cùng Lâm Mộ Mai vẫn là thú cưng Vưu Lam.

"Mộ Mai, em thu hồi lời em nói đi được không?" Cậu cọ xát cổ Mộ Mai, làm nũng như trẻ con, "Mộ Mai, tôi xin lỗi em, Vưu Liên Thành thật lòng thật dạ xin lỗi em đấy. Lâm Mộ Mai, em biết không, trên thế giới này ngoại trừ ba mẹ tôi ra, người đáng để tôi phải nói xin lỗi chỉ có mình em thôi."

Vưu thiếu gia kiêu ngạo nói xin lỗi mà cứ như đang ban ân cho người ta ấy.

"Mộ Mai, em chấp nhận lời xin lỗi của tôi đi được không?" Cậu vẫn cọ mãi không ngừng, sợi tóc mềm mại cọ trên mặt cô giống như con sâu róm, giống như chó con, mèo con vậy.

Đây là Vưu Liên Thành mà Lâm Mộ Mai chưa từng thấy, một Vưu Liên Thành hoàn toàn khác lạ.

"Ừ." Mộ Mai nghe thấy mình nhẹ nhàng đáp.

Cả đêm hơi thở nhẹ của Vưu Liên Thành cứ quanh quẩn bên tai, Mộ Mai nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở hai người họ giao hòa.

Lúc trời vừa hừng sáng, Mộ Mai lay Vưu Liên Thành tỉnh dậy lần nữa. Bảy giờ sáng mỗi ngày quản gia Nguyệt Như sẽ vào phòng Liên Thành đánh thức cậu, rồi xuống nhà ăn sáng, tám giờ sẽ lên xe đến trường.

Rốt cuộc Vưu Liên Thành cũng chịu mở mắt ra, cau mày nhăn nhó nhìn cô.

"Lâm Mộ Mai, sao em lại ở đây? Ai cho em ngủ trên giường tôi?" Vưu thiếu gia đang có dấu hiệu phát bệnh khó chịu khi thức dậy, hơn nữa cậu còn ghét người ta đụng vào giường của mình. Có lần không biết tại sao Vưu Lâm nhảy lên giường cậu, kết quả chiếc giường kia bị cậu sai người khiêng đi cách xa cậu cả cây số.

Trước khi Vưu Liên Thành kịp nổi trận lôi đình, Mộ Mai chỉ vào phòng mình: "Cậu chủ, phiền cậu nhìn cho rõ, đây là phòng của ai? Rốt cuộc là ai chiếm giường ai? Còn nữa, thưa cậu chủ, mời cậu lập tức rời khỏi giường tôi, nếu cậu không chịu đứng dậy, tôi nghĩ tôi sẽ chết vì ngạt thở mất."

Vưu Liên Thành mất ba phút mới tỉnh táo hẳn và thêm hai phút để nhớ lại vài ký ức vụn vặt tối hôm qua. Nhưng sau năm phút cậu vẫn nằm đờ lên người Mộ Mai như cũ.

"Mộ Mai." Vưu Liên Thành vùi đầu trên vai cô, "Quên hết chuyện hôm qua đi được không? Coi như ngày hôm qua chưa hề xảy ra chuyện gì cả."

Mộ Mai không trả lời.

"Mộ Mai, hôm qua tôi chỉ nói nhầm thôi, em tha thứ tôi giống như trước đây đi mà. Thật ra tôi biết mỗi lần em tha thứ cho tôi không phải vì tiền lương hằng tháng. Mộ Mai là cô gái tốt, Mộ Mai là cô gái thiện lương, thông minh, xinh đẹp..."

"Được rồi. Em sẽ xem như hôm qua không hề xảy ra chuyện gì hết." Mộ Mai chấp nhận lời xin lỗi. Muốn Vưu thiếu gia nói ra những lời này còn khó hơn lên trời.

Cậu ca ngợi cô thiện lương ư? Sắp tới đây cậu sẽ nhận ra cô không hề thiện lương như mình đã nghĩ, một chút cũng không có đâu!

"Như vậy, chúng ta xí xóa mọi chuyện nhé." Vưu Liên Thành rủ rỉ bên tai Mộ Mai, cậu ghét mấy lời hôm qua cô đã nói, đặc biệt là điệu bộ kiêu căng của cô lúc tuyên bố muốn dừng yêu cậu kia.

"Ừ!" Mộ Mai thờ dãi.

Không biết tại sao, giờ phút này Vưu Liên Thành cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên người đều mở rộng thư thái.

Mãi cho đến sau này, Vưu Liên Thành từng vô số lần ao ước phải chi trên thế giới có một chương trình giảng dạy về tình yêu, có thầy cô giáo dạy cho cậu biết yêu một người là thế nào thì tốt biết mấy. Như vậy, ngay từ khi bắt đầu, Vưu Liên Thành và Lâm Mộ Mai sẽ không tiếc nuối vì để lỡ nhau nhiều lần đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24

Suốt cả tháng, Mộ Mai vẫn không nhận được bất cứ cuộc gọi nào của mẹ Xuân, điện về nhà cũng không thấy ai nghe máy. Chỉ nhận được lời nhắn từ Triệu Cẩm Thư bảo cô không cần lo lắng, tháng này mẹ Xuân vẫn ở Manchester.

Đến ngày nghỉ tháng 10, Mộ Mai trở về nhà, lần này do đích thân Vưu Liên Thành đưa về, còn tự mình lái xe nữa. Lúc Mộ Mai chuẩn bị xuống xe, cậu đã kéo cô lại, sau đó cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn tràn miên hơn bao giờ hết.

Mộ Mai vừa mở cửa nhà đã thấy mẹ Xuân đang ngồi trên chiếc ghế bành gần cửa sổ, đôi mắt hơi khép lại giống như mới ngủ thiếp đi. Ánh nắng trưa mùa thu chiếu lên mái tóc đã điểm sương của bà, chiếc chăn đắp trên gối rơi một góc xuống đất.

Cô nhẹ nhàng đi đến kéo mền chăn cao lên rồi ngồi xuống, tựa đầu vào bên tay vịn ghế. Giờ khắc này, Mộ Mai cảm thấy rất buồn bã, như thể nhìn mẹ Xuân, cô có thể thấy được cuộc đời già nua của mình sau này.

Trong giấc mơ, Lâm Xuân thấy mình quay về chốn cũ, gặp lại cố nhân. Bà mơ thấy đôi chân mình đang nhẹ nhàng xoay múa, có tiếng vỗ tay, có tiếng cổ vũ. Có giọng nói tràn trề sức sống cứ quanh quẩn bên tai: Xuân, em mùa càng ngày càng đẹp rồi đấy. Xuân, em đừng nghĩ gì cả, cứ nghe theo trái tim mình thôi, cảm thấy có thể nhảy cao bao nhiêu thì cứ nhảy cao bấy nhiêu.

Lâm Xuân khẽ mở mắt, đây quả là một ngày đẹp hiếm hoi. Chỉ vào cuối thu ở London mới có kiểu thời tiết không ẩm ướt thế này. Bà nhìn thấy con gái

nuôi của mình đang tựa vào ghế, trông vô cùng cô đơn, giống như chú nai con đi lạc hoảng hốt trong khu rừng. Mắt bà cay cay, tay chậm chậm đưa lên, nhưng lúc sắp chạm vào tóc cô rồi thì đột ngột rút tay lại.

Không thể, không thể quá thân cận với con bé! Nếu không bà sẽ nảy sinh nhiều tình cảm, sau đó sẽ không đành, sẽ càng luyến tiếc hơn!

Lâm Xuân dịch người, quay đầu đi, vội vàng đứng dậy.

"Mẹ Xuân, con về rồi." Mộ Mai vẫn cúi thấp đầu.

Lâm Xuân gạt đầu, không nhìn Lâm Mộ Mai cái nào, đi thẳng vào phòng mình. Khi đi ra, trên tay cầm theo một túi tài liệu, đưa cho cô.

Mộ Mai mở ra, trong túi giấy có một vài tấm ảnh về một cô gái mắt to răng trắng. Ảnh được chụp rất sống động, cô gái kia lúc thì làm xấu, lúc thì tươi tắn, khi lại an tĩnh giống như những tấm ảnh chụp quảng cáo. Đó là Đồng Tiểu Quý, Đồng Tiểu Quý của Vụ Liên Thành.

"Mộ Mai, xem cho kỹ vào." Mẹ Xuân nói với cô như thế.

Thế là Mộ Mai nhìn kỹ càng từng tấm. Những tấm ảnh này chụp về cuộc sống ngày thường của Đồng Tiểu Quý, có tấm ăn mặc lôi thôi lếch thếch, có tấm ăn mặc chỉnh tề, khi chơi đùa với bạn bè, lúc dạy bảo đám trẻ con, hoặc làm ngáo ộp, hay chăm chú ngồi vẽ tranh. Biểu cảm của cô nàng sinh động đến mức dường như có thể thoát ra khỏi những tấm ảnh, nắm lấy tay cô rồi kể cho cô nghe về cuộc sống muôn màu muôn vẻ dưới bầu trời xanh mây trắng kia.

"Cô gái này như một nguồn cảm nhiễm, giống như là ánh mặt trời." Mẹ Xuân cầm một tấm lên xem, "Mộ Mai, rất hiếm ai kháng cự lại được tia nắng."

Lòng Mộ Mai trĩu nặng, như bệnh nhân đang phải đối mặt với trọng bệnh.

"Mộ Mai." Lâm Xuân thở dài, đưa tay vuốt ve gương mặt cô.

Mộ Mai dờ dẫm nhìn vào bàn tay trắng bệch gầy trơ xương đang chạm nơi tóc mai của mình, những nơi đầu ngón tay ấy lướt qua đều khiến cô sồn gai ốc.

"Mẹ Xuân có dự cảm rằng, chỉ cần cô bé này đến bên cạnh Vụ Liên Thành, con sẽ không có bất cứ cơ hội nào nữa. Thế nên trước khi cô gái này xuất hiện..."

"Mẹ Xuân." Mộ Mai lui về sau, lắc đầu, "Nếu Vụ Liên Thành có thể yêu con thì đã yêu từ lâu rồi."

Lâm Xuân mặc kệ sắc mặt đang tái nhợt đi của con gái nuôi mình, Mộ Mai lùi một bước thì bà lại áp sát thêm một bước.

"Mẹ Xuân, mẹ không nghĩ đến trường hợp lâu ngày con sẽ sinh tình với Vụ Liên Thành, sau đó cuối cùng con không nở sao?" Mộ Mai vừa lùi vừa nói.

"Mộ Mai, con là do chính tay mẹ Xuân nuôi lớn. Mẹ Xuân nghĩ, trên thế giới này không ai hiểu con hơn mẹ Xuân đâu, bao gồm cả chính con nữa. Con luôn sống dè dặt, biết tự bảo vệ mình hơn ai hết. Con sẽ không để mình yêu Vụ Liên Thành, bởi vì bản thân con biết rõ nếu như con yêu nó, cuộc đời con sẽ trở nên hoang tàn."

Bà nói từng câu từng chữ với giọng ôn hòa. Mộ Mai không còn đường để lui nữa, áp lưng vào vách tường, mỗi một nhắm hai mắt lại, thế giới trước mắt cô chợt trống rỗng.

"Mộ Mai, mẹ Xuân đã già quá rồi. Mẹ Xuân cũng rất mệt mỏi, mẹ Xuân không đợi nổi nữa."

Giọng nói già nua kia vang lên trong thế giới trống trải giống như một gốc cây sắp chết rên rỉ trong cơn gió lốc.

Đến giữa tháng 10, London mưa ba ngày liền không dứt, hôm chạng vạng thứ sáu, nhóm nữ sinh của học viện Columbo diễn tập cổ vũ cho trận bóng rổ giao hữu của học viện Columbo và đại học Harvard trước ngày Noel.

Vụ Liên Thành cũng tham gia trận đấu này. Hiện tại cậu và các đồng đội đang tập ném bóng dưới sự chỉ huy của huấn luyện viên, Mộ Mai vẫn như ngày thường cầm nước và quần áo cho Liên Thành thay sau khi tập bóng.

Hễ có bóng vào rổ là đám con gái lại vỗ tay hoan hô, mà trong đó, bóng của Vụ Liên Thành ném là được cổ vũ reo hò lớn nhất. Mấy tiếng hét kia gần như đâm thủng màng nhĩ của Mộ Mai. Cô nhủ vậy, cố gắng tập trung sự chú ý vào sân bóng.

Đột nhiên một vật thể gì đó giống như là khúc xương bay thẳng vào mặt Mộ Mai, trong tiếng gào thét vang trời, Mộ Mai mỗi một nhắm hai mắt lại, đón lấy bóng tối mà tiềm thức cô hằng mong chờ đã lâu. Xưa kia, sư Tổng đã nói với Mộ Mai rằng, ai rồi cuối cùng cũng sẽ trở về trong vòng tay của Chúa. Mộ Mai bé bỏng hỏi vậy khi nào Chúa mới đến đón cô. Sư Tổng nói cho cô biết, khi một người hoàn thành xong sứ mệnh của mình, Chúa sẽ đến đón họ.

Mộ Mai không biết mình đã hoàn thành sứ mệnh của Chúa giao cho chưa, nhưng cô cực kỳ hi vọng giờ khắc này Chúa có thể mang cô rời khỏi thế gian.

Vụ Liên Thành chưa bao giờ nghĩ chuyện té xiêu ly kỳ như vậy lại xảy ra với cô hầu học của mình. Khi cô ngã xuống đất, cậu đã hốt hoảng cảm thấy dường như âm thanh cú ngã đó có thể sánh ngang với động cơ máy bay boeing khởi động gào rú trên đường băng.

Mộ Mai tỉnh lại ở phòng mình. Dưới ánh đèn le lói, Vưu Liên Thành đang ngồi bên giường, tay chống cằm, mắt khép hờ. Mộ Mai khẽ chớp mắt, đắm đắm nhìn cậu. Truyền thông Anh vẫn ví von Liên Thành là đứa bé thiên sứ, giờ phút này Mộ Mai mới cảm thấy hóa ra họ nói cũng đúng thật. Xưa nay cô luôn cố gắng không quan tâm cậu anh tuấn đến cỡ nào, nhưng hiện tại cô không làm được nữa, cô muốn nhớ kỹ từng đường nét của cậu.

Gương mặt này cô đã làm bạn suốt bảy năm. Tay cô vô thức đưa ra khỏi chăn, vươn đến gần mặt cậu. Vài sợi tóc hơi xoắn rủ xuống giữa hàng mày của Liên Thành, mẹ Chu bảo hồi bé cậu có biệt danh là "nhóc tóc xoắn", mỗi lần có ai gọi cậu như vậy cậu sẽ khóc nức nở, bởi vì khi ấy trong dinh thự cũng có một con chó tên là "cún lông xoắn", cậu cho rằng họ đã xem cậu như chú cún kia.

Mộ Mai từng xem hình lúc Vưu Liên Thành khoảng ba bốn tuổi, tóc xoắn tít, trắng trẻo mũm mĩm.

Bây giờ tóc của cậu đã được thợ tạo mẫu xử lý, không còn xoắn như hồi bé nữa, chỉ sau khi gội đầu xong mới hơi xoắn chút thôi.

Ngón tay Mộ Mai vừa chạm vào mấy sợi tóc kia, Vưu Liên Thành liền mở mắt ra, tay cô khựng lại giữa khoảng không, cách hàng mày cậu chỉ vài milimet. Cô không rút tay lại và cậu cũng không gạt tay cô ra, họ cứ lẳng lặng nhìn nhau như thế. Trong thoáng chốc, Mộ Mai cảm thấy vạn vật dường như trở nên rục rờ lung linh hẳn lên.

Về mặt Liên Thành rất nghiêm túc, kiểu nghiêm túc xưa nay chưa từng có. Mộ Mai nhòm người dậy, khẽ tựa vào đầu giường, miễn cưỡng nhoen khóe môi, mỉm cười.

"Em nằm trên giường đã bao lâu rồi?" Mộ Mai cất lời, phá vỡ không khí trầm lắng.

Vưu Liên Thành rời khỏi ghế, ngồi xuống bên giường Mộ Mai, nghiêng đầu đối mặt với cô, nắm tay cô, nắn nắn cổ tay cô, lẩm bẩm nói: "Gầy đi rồi."

"Liên Thành, anh còn chưa nói cho em biết rốt cuộc em đã nằm đây bao lâu rồi?" Mộ Mai có cảm giác dường như mình đã trải qua một hành trình thật dài.

"Ba mươi ba giờ, Lâm Mộ Mai, em đã ngủ suốt ba mươi ba giờ rồi. Từ đêm sang ngày rồi lại đến đêm." Vưu Liên Thành nhú mày, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Mộ Mai, "Lâm Mộ Mai, hãy nói cho tôi biết em đang lo nghĩ chuyện gì với?"

Mộ Mai thầm hoảng hốt.

"Rốt cuộc là có chuyện gì khiến em lo âu vậy, lo đến mức mất ngủ mất ngủ? Mộ Mai, không phải gần đây em đều thức chong chong đến tận hừng đông đấy chứ? Lâm Mộ Mai, ở thành phố London này, dù tôi không thể xem là có thể một tay che trời, nhưng cũng có thể hô mưa gọi gió, nếu ai khiến cho em cảm thấy khó chịu, em cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ xử người đó cho em."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25

Nhân sinh quan của Vưu Liên Thành rất đơn giản, nếu rất thích cái gì đó thì nhất định phải khiến nó thuộc về mình, còn nếu căm ghét thì sẽ hủy diệt nó. Khi Lâm Mộ Mai ngã xuống trước mặt cậu, rốt cuộc cậu đã hiểu được, sau bảy năm, cô hầu học ấy đã không còn giống như con mèo Vưu Lam, Vưu Kim trong lòng cậu nữa rồi. Nhưng cậu cũng không biết tình cảm kia là gì, chỉ biết mình có một suy nghĩ rất đơn giản, trên thế giới này, không ai được phép động vào một sợi tóc của Lâm Mộ Mai hết.

Nếu ai khiến cho em cảm thấy khó chịu, em cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ xử người đó cho em. Nếu đứa con gái mới mười mấy tuổi nghe được câu nói vô cùng lỗ mãng, vô cùng ngang ngược và sắc mùi bá đạo này của Vưu thiếu gia nhất định sẽ mừng đến phát khóc nhỉ? Nhưng Mộ Mai biết, mình đừng nên có ý nghĩ ngây thơ kia thì hơn.

Tiếp theo Vưu Liên Thành nói cho cô biết, cô bị lo âu đến mức mất ngủ nên mới ngắt xiu chùng một hai giờ. Song, bác sĩ đã đề nghị tiêm thuốc an thần cho cô, vì vậy mới ngủ liền ba mươi mấy giờ như thế.

Cô thuận miệng bịa ra một lý do lấy lệ cho chứng lo âu gần đây của mình là bởi sức khỏe của mẹ nuôi cô không tốt. Dĩ nhiên cô không thể nào nói cho cậu biết, lý do thật sự chính là vì cậu không yêu cô.

Mộ Mai chỉnh cho đèn đầu giường sáng lên, thấy rõ đôi mắt hằn đầy tia máu của Vưu Liên Thành.

"Liên Thành..." Mộ Mai cất lời muốn hỏi có phải cậu vẫn chờ cô tỉnh lại suốt thời gian ấy hay không, nhưng đến khi lời ra khỏi miệng lại là, "Liên Thành, anh về phòng đi thôi. Không phải đến 11 giờ mẹ anh sẽ gọi cho anh sao?"

Nhịp sống của Vưu Liên Thành ngoại trừ ngày cuối tuần ra thì đều tuân thủ theo một quy luật, mười một giờ nói chuyện điện thoại với mẹ, sau đó tắm rửa sấy tóc mất nửa giờ, rồi xem thời khóa biểu và những việc cần làm hôm sau, cuối cùng là lên giường ngủ.

Lúc này đã là mười giờ rưỡi tối, Vưu Liên Thành đứng lên, vuốt lại mái tóc rối cho Mộ Mai, vén tóc ra sau tai để lộ ra từng đường nét khuôn mặt cô, ngắm thật kỹ rồi mới thỏa mãn gật đầu: "Ừ, ngũ ba mươi mấy giờ nên sắc mặt đã khá hơn rồi."

"Lâm Mộ Mai, sắc mặt lúc trước của em phải gọi là người không ra người, quỷ không ra quỷ luôn ấy." Vưu thiếu gia chống tay lên eo, bày ra khí thế cao ngạo thường ngày của mình, nhưng giọng nói lại dịu xuống, "Còn nữa, em đừng lo lắng, bệnh của mẹ em sẽ tốt lên thôi. Tôi sẽ bảo Jack cố gắng hết sức để bảo đảm sức khỏe bà luôn kiện khang, có thể sống lâu trăm tuổi."

Jack là bác sĩ gia đình của Vưu gia, đồng thời cũng rất có uy tín trong giới y học, Mộ Mai chợt dạ khê gật đầu. Hình như Vưu Liên Thành cảm thấy không còn điều gì để dặn dò nữa, liền đứng dậy quay đầu bỏ đi, có điều mới đi được vài bước lại quay trở về, khom người xuống.

"Lâm Mộ Mai, sau này đừng té xỉu trước mặt tôi nữa." Căn phòng quá yên tĩnh, giọng nói trầm ấm của cậu như có sức hút khiến người ta chìm đắm.

"Vâng, sau này em sẽ không té xỉu trước mặt anh nữa đâu." Mộ Mai tỏ vẻ điềm nhiên, thật ra trong lòng cô rất sợ Vưu Liên Thành thế này, một Vưu Liên Thành quá khác với ngày thường, một Vưu Liên Thành nói chuyện với giọng dịu dàng quá đối như thế.

"Không đúng." Tay Vưu Liên Thành lại đặt lên tóc cô, khê khàng nói, "Không đúng, Mộ Mai, sau này bất kể lúc nào em cũng đừng té xỉu nữa, nhìn em nằm đó không có sức sống, lòng tôi đau lắm."

"Ừ." Mộ Mai đáp lí nhí, trượt người xuống, chậm rãi chui xuống dưới chăn, giấu mặt vào trong.

Mãi cho đến khi tiếng bước chân của cậu dần xa, mãi cho đến khi cánh cửa khép lại vang lên tiếng khe khẽ, bấy giờ Mộ Mai mới chui ra khỏi chăn, thu hai chân lên, vùi đầu vào giữa hai đầu gối. Tâm thần thơm mùi hoa cỏ kia khiến cô muốn òa khóc, muốn hét thật to lên. Từ lúc có ý thức cho đến nay, cô chưa bao giờ có cảm xúc như vậy cả.

Quản gia Nguyệt Như mở cửa phòng, trông thấy Lâm Mộ Mai đang co ro trên giường, tay bó gối, đầu gối dán vào lồng ngực, hết như dáng em bé còn trong bụng mẹ. Giải thích theo góc độ tâm lý học, người thường xuyên có tư thế này là do thiếu cảm giác an toàn.

Lúc bà gõ cửa, cô ngước lên khỏi gối, vẻ mặt thấp thoáng sự yếu đuối. Đặt khay thức ăn lên tủ đầu giường, Nguyệt Như cúi đầu nhìn cô gái đã ở đây suốt bảy năm. Bà từng bắt gặp cô và Vưu Liên Thành ôm hôn nhau dưới đèn trăng tròn, từng thấy cô rất trẻ mới rời khỏi phòng Vưu Liên Thành; thậm chí từng bắt gặp bàn tay Vưu Liên Thành luồn vào trong quần áo Mộ Mai khi xung quanh không có ai nữa. Dần dần, Nguyệt Như bắt đầu cảm thấy cô gái vốn tinh khiết này bỗng hóa thành London mùa xuân đầy sương.

Hiện tại, Nguyệt Như thầm mong mùa đông này mau trôi qua, đến hết mùa xuân rồi hợp đồng lao động của Lâm Mộ Mai kết thúc. Nếu hỏi có phải bà không thích Mộ Mai hay không, câu trả lời của bà là không phải, bà vẫn thích cô gái mang tên loài hoa này, chẳng qua là nhờ giác quan đặc biệt của phụ nữ và từ một vài manh mối khiến cho lúc bà đối mặt với cô luôn có cảm giác bất an mơ hồ.

Mộ Mai điều chỉnh lại vẻ mặt, mỉm cười.

"Ngũ ba mươi mấy giờ chắc là đói bụng rồi đúng không?" Nguyệt Như chỉ vào khay thức ăn, "Mấy thứ này là Liên Thành cố ý bảo dì mang đến, đều do đích thân nó chọn. Nó đấy, cứ lải nhải cái này Mộ Mai không thích ăn, cái kia Mộ Mai không thể ăn, cần nhẫn nhịn cả gần nửa giờ."

Trên khay đặt một cốc sữa lúa mạch mà Mộ Mai rất thích và mấy món bánh ngọt nho nhỏ. Nguyệt Như ngồi xuống vị trí khi này Vưu Liên Thành mới ngồi, nhìn Mộ Mai bằng ánh mắt gần như hiểu thấu, khiến cô phải ngượng ngùng quay mặt đi.

"Dì Nguyệt, cảm ơn dì." Mộ Mai phá vỡ không khí yên lặng lạ lùng này, "Đúng là con đang đói thật."

Trong dinh thự, ban đầu Mộ Mai cũng như mọi người tôn kính gọi Nguyệt Như là quản gia Nguyệt, sau đó bất tri bất giác lại gọi theo Vưu Liên Thành là dì Nguyệt.

"Mộ Mai à..." Nguyệt Như nắm tay Mộ Mai, nói sâu xa, "Từ bé đến lớn Liên Thành thường hay kiêu căng, thô lỗ, không hiểu chuyện, nhưng nếu nó muốn tốt với một người thì sẽ đối xử thật tốt, thật tốt với đối phương."

Mộ Mai rủ mắt, trong lòng khá bối rối, thậm chí cô đoán được tiếp theo sẽ nghe được lời nói gì, nhưng cô rất sợ, rất sợ nghe phải những lời ấy.

"Hôm qua con dọa nó chết khiếp, trong ba mươi mấy giờ con ngủ nó đều ở bên cạnh con không rời nửa bước. Lúc nghe bảo con vì lo âu nên mất ngủ, thẳng nhóc này đã nắm cổ áo Jack bảo anh ta nói bậy nói bạ. Trong ba mươi mấy giờ qua nó vẫn túc trực bên giường con, ngoại trừ ăn cơm và nói chuyện điện thoại với mẹ, nó còn làm một chuyện nữa.

Xế chiều hôm nay, trên tất cả các web đồng loạt đăng ảnh Natasha hút ma túy. Việc này thì hay rồi, một quý tiểu thư trong mắt giới truyền thông đã trở thành trò tai tiếng đình đám. Ba giờ sau khi ảnh bị đăng lên, học viện đã tuyên bố đuổi học Natasha, cô ta bị ba mình đưa về Thụy Điển ngay sau đó. Báo chí còn chụp được ảnh cô ta rũ rượi đang bị vệ sĩ áp tải đi nữa.

Biết tại sao lại xuất hiện bức ảnh đó không? Cây búa cát hôm qua nên trúng con là do bị vượt khỏi tay Natasha, Liên Thành lại một mực chắc chắn vì cô ta cố ý. Nó nói Natasha đã chướng mắt với con từ lâu rồi, nên dù cho cây búa cát kia là vô ý thật đi nữa thì nó cũng không muốn ngày sau cô ta có cơ hội làm chuyện gì uy hiếp đến con được."

Natasha chính là cô gái từng bắt Mộ Mai quỳ xuống lau kem rơi trên móng chân cô ta ở bờ biển Cannes. Còn từng bày tỏ mong muốn người bạn đời

tương lai của mình sẽ là Vu Lu Liên Thành. Vu gia và nhà Natasha có làm ăn qua lại với nhau không ít, ba năm trước Vu gia thiết lập chi nhánh ở Thụy Điển đã được nhà Natasha ra sức giúp đỡ rất nhiều. Mẹ Mai thật sự không ngờ Vu Lu Liên Thành lại đi tiết lộ chuyện của Natasha cho giới truyền thông như vậy.

"Bất ngờ lắm phải không? Đặc biệt đối tượng còn là Natasha nữa?"

Mẹ Mai gật đầu, nghe bà nói tiếp.

"Mẹ Mai, trải qua chuyện lần này, dĩ nhiên Liên Thành đã hiểu ra được Vu Lam hay Vu Kim không thể nào sánh được với một người bằng da bằng thịt, có suy nghĩ có tư duy như con, rốt cuộc nó đã ý thức được tầm quan trọng của con đối với nó. Mặc dù trước kia nó đã làm một chút chuyện quá đáng với con, nhưng Mẹ Mai chắc sẽ không so đo với nó, đúng không?"

Mẹ Mai tiếp tục bị động gật đầu.

Nguyệt Như thở dài: "Năm đó, chồng con đi gặp phải tai nạn máy bay, di đã cho rằng mình không sống nổi nữa. Chính là mẹ Liên Thành và Liên Thành đã cho di dừng khi để sống tiếp, mẹ Liên Thành bảo với di hãy coi Liên Thành là con của mình. Khi ấy Liên Thành chỉ mới năm tuổi thôi, nó đã ngóng nghịu nói với di: Di Nguyệt, không sao đâu, di cứ coi con như anh ấy đi. Kể từ ngày đó trở đi, di đã thật sự coi Liên Thành là con ruột của mình. Cho nên..." Bà đến gần Mẹ Mai, về mặt ôn hòa từ ái, "... Mẹ Mai, con vẫn sẽ tiếp tục tương thân tương ái với Liên Thành, thích nó giống như di, phải không?"

Lòng Mẹ Mai đầy mâu thuẫn, nhưng lại bị động gật đầu tiếp.

Sau khi quản gia Nguyệt Như rời đi, Mẹ Mai ăn hết thức ăn trong khay, trên đĩa bánh có hai loại bánh bí đỏ nướng và bánh ngô, hai món này mỗi lần cô và Vu Lu Liên Thành đi ăn đồ Trung nhất định đều gọi, ban đầu trong dinh thự không ai biết làm cả, sau đó có một đầu bếp đến từ Quảng Đông nên tần suất xuất hiện hai món này cũng thường xuyên hơn. Trong khay còn đặt thêm vài viên kẹo Vitamin, Mẹ Mai cũng ngoan ngoãn chén sạch.

Vừa đi ra khỏi phòng tắm, cô đã thấy Vu Lu Liên Thành mỉm cười đứng ở cửa ban công, chắc cậu lại trèo từ ban công phòng mình sang đây rồi. Lòng Mẹ Mai càng thấy khổ sở hơn, trước đây là cô trèo sang phòng cậu, giờ thì đổi ngược lại cậu trèo sang phòng cô, mà còn vào đứng không giờ ba mươi phút sáng nữa.

"Tôi chỉ đến xem em ngủ chưa thôi." Cậu hơi xấu hổ, sau đó lại khản trương, "Lâm Mẹ Mai, tôi vừa lên mạng tìm được mấy cách chữa chứng mất ngủ khá hiệu quả, tôi thấy tốt nhất đừng dùng thuốc, sợ sau này em sẽ lệ thuộc vào thuốc mất. Tôi cho rằng mấy mẹo dân gian ổn hơn, ví dụ như đếm cừ, vận động cho ra mồ hôi, ví dụ như..."

Nói đến đây, cậu cào cào tóc, mái tóc vốn không được chải kỹ lại càng rối hơn, trông rất ngốc, ngốc đến mức Mẹ Mai bất giác mỉm cười.

"Nghe quê mùa quá phải không? Hay là em thử cách trị mất ngủ của tôi đi. Nếu tôi không ngủ được sẽ mở tivi lên, chuyển qua kênh Sky TV phát tin thời sự đêm khuya ấy, nghe một hồi em sẽ ngủ thiếp đi ngay, bởi vì chuyên mục của họ chán ngắt à."

Nói xong những lời này, cậu còn đích thân nắm tay Mẹ Mai, đi đến trước tivi trong phòng cô bật lên, chuyển sang kênh Sky TV thật. Giờ này đúng là họ đang phát tin thời sự.

Vu Lu Liên Thành vừa chỉnh kênh xong định quay đầu lại thì đã bị Lâm Mẹ Mai ôm chầm lấy từ phía sau

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26

Lần đầu tiên Mẹ Mai nghe theo tiếng lòng của mình, rũ bỏ hết suy nghĩ. Trong đêm khuya cô đơn, cô muốn ôm lấy chàng trai ấm áp đang lải nhải, bày tỏ yêu mến với cô bằng cách trẻ con đặc thù của mình mà thôi.

Có lẽ cái ôm này không liên quan đến tình yêu, không liên quan đến niềm cảm kích mà chỉ đơn thuần là cô muốn ôm cậu, ôm người con trai cô mang theo mục đích không muốn ai biết bầu bạn bên cậu suốt bảy năm nay.

"Liên Thành, anh lo tôi em không ngủ được sao?" Mẹ Mai áp mặt vào lưng cậu.

"Ừ, Lâm Mẹ Mai, hình như em lấy bệnh mất ngủ cho tôi rồi. Tôi nằm trên giường mãi không ngủ được, xem tin thời sự nhàm chán trên Sky TV cũng không khiến tôi buồn ngủ. Lúc nào trong đầu cũng lộn vộn ý nghĩ không biết Lâm Mẹ Mai ngủ chưa, có phải đang mở mắt chong chong đến khi trời sáng như mấy ngày qua không."

"Đó là nguyên nhân Vu thiếu gia làm cái chuyện lố mắng là trèo ban công trong đêm khuya thanh vắng à."

"Ừ, vì vậy mà Vưu thiếu gia làm cái chuyện lỗ mạng là trèo ban công trong đêm khuya thanh vắng đấy."

Căn phòng im ắng, chỉ có tiếng dây thừng xoắn leo đầy ban công bị gió lay xào xạc. Vưu Liên Thành muốn quay đầu lại nhưng bị cô ôm chặt lấy, rồi khe khẽ cất lời từ sau lưng.

"Đừng quay lại, Liên Thành, em đảm bảo với anh sau này em sẽ không bị mất ngủ nữa, em hứa với anh mỗi buổi tối em sẽ bật kênh Sky TV lên xem rồi sẽ ngủ rất say."

"Lâm Mộ Mai, tôi cũng chắc chắn với em một điều là chương trình trên Sky TV tẻ nhạt đến mức sẽ làm em buồn ngủ cho xem."

"Liên Thành." Cô gọi tên cậu.

"Ừ!" Cậu đáp.

"Liên Thành, về sau, lâu thật lâu về sau ấy, khi em không còn ở bên cạnh anh nữa, liệu anh có nhớ đến em không?"

"Mộ Mai, vào thời Trung Quốc cổ đại thì em chính là thư đồng của tôi đấy. Tất nhiên tôi sẽ rất nhớ em, dù qua thời gian có trôi qua bao lâu cũng sẽ nhớ em, cô thư đồng của tôi ạ."

Cô vui đầu sau lưng cậu, nhoeo môi cười.

Kể từ khi Lâm Mộ Mai bị ngắt, Vưu Liên Thành thoáng cảm thấy dường cô có điều thay đổi, đến gần cuối tháng Mười Một, cậu mới nhận ra đã gần hai mươi ngày cậu không được hôn Lâm Mộ Mai rồi. Giống như trước khi mình rơi vào trạng thái ý loạn tình mê, cô luôn có cách trốn tránh. Mỗi lần cô đều tháo chạy cực nhanh không để lại dấu vết, như chú thỏ tinh ranh nhưng trông rất hiền lành vô tội.

Ngày chủ nhật cuối cùng mỗi tháng là ngày nghỉ của Mộ Mai. Hôm ấy Vưu Liên Thành bận đi xem triển lãm cá rồng thịnh hành toàn cầu mấy năm nay cùng với bạn bè. Vưu Lăng Vân cũng nuôi hai con, cho tham gia cuộc triển lãm lần này.

Mộ Mai rời khỏi dinh thự sớm hơn ngày thường ba giờ. Cô mặc bộ váy đen in hoa, bên ngoài mặc áo khoác cao bồi theo phong cách Triệu Cẩm Thư thích nhất. Lần này cô không để tài xế Vưu gia đưa cô về nhà vì trên đường cô có một số việc cần làm. Đầu tiên là đến ngân hàng thay đổi tên chủ tài khoản của mình thành Lâm Xuân, sau khi rời khỏi ngân hàng cô đến sở nghiên cứu máy bay Triệu Cẩm Thư làm việc.

Đúng bốn rưỡi, sau khi trải qua một vòng thẩm tra đối chiếu thân phận, cô mới gặp được gặp anh. Hôm nay là ngày tổ của Triệu Cẩm Thư nhận giải thưởng vì đã chế tạo ra được một động cơ máy bay có thể tiết kiệm nhiên liệu tối đa khi bay ở tốc độ thấp chỉ trong vòng trong vòng bảy trăm bốn mươi ngày. Thấy anh mặc vest nghiêm chỉnh trông khá bánh bao, Lâm Mộ Mai bật cười. Triệu Cẩm Thư hôn hờ đưa cô thăm thú khắp sở nghiên cứu. Nơi này khá đơn giản, đa số toàn dựng lều lớn, xung quanh là bãi đất trống, có sân bóng đá mini và sân bóng rổ. Thành thoáng có vài nhân viên vui vẻ đi ngang cũng thân thiện chào Triệu Cẩm Thư và Mộ Mai.

"Đây là cô em hàng xóm mà tôi thường kể với mọi người đấy." Anh giới thiệu cô với thành viên tổ mình.

"Con gái Trung Quốc ai cũng đẹp." Mấy thành viên tóc vàng mắt xanh tỏ anh bập bõm vài câu tiếng Trung lơ lớ, ai ai cũng lịch sự ôm chào Mộ Mai.

Đúng năm giờ, lễ trao giải chính thức bắt đầu. Trong buổi lễ kéo dài ba mươi phút ngắn ngủi, Mộ Mai đã thấy một Triệu Cẩm Thư rất khác. Anh lịch sự, khiêm tốn mang theo vẻ tự tin bẩm sinh và kín đáo của người phương Đông. Sau khi anh phát biểu cảm nghĩ khi được nhận giải, hơn một trăm người dưới sân khấu đều vỗ tay nhiệt liệt, dĩ nhiên người vỗ to nhất chính là Mộ Mai, cũng vì thế mà cô bị đồng nghiệp Triệu Cẩm Thư trêu chọc.

Ra khỏi hội trường, Triệu Cẩm Thư mượn đồng nghiệp mình một chiếc xe Jeep không mui, sau mười mấy phút bon bon trên đường, cuối cùng họ đến một sân bay nhỏ. Nơi này là nơi bay thử nghiệm của máy bay quân sự, nên khi màn đêm buông xuống, vẫn có mấy chiếc cất cánh. Chúng phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, ánh lửa đỏ rực từ bầu đốt nhiên liệu tạo nên từng vầng sáng lập loe, nổi bật dưới sắc trời tối đen như mực.

Triệu Cẩm Thư đỗ xe ở ngoài lưới cách ly sân bay, bảo Mộ Mai đứng đây, nắm lấy thanh chắn trên trần xe. Nơi này không có những tòa cao ốc san sát, đứng ở chiều hút gió, mái tóc Mộ Mai bị thổi rối tung. Chiếc máy bay gần đó lao vút qua mặt cô như cánh chim bay theo gió, đẩy động cơ đốt nhiên liệu phóng thẳng lên bầu trời.

"Mộ Mai, anh thích nhất cảnh máy bay phóng lên trời cao. Hồi bé anh còn ngây ngô luôn mơ ước mình sẽ có đôi cánh để bay lên trời, ngao du khắp chốn nữa. Nhưng giờ đây, ngoại trừ niềm đam mê được bay lượn ra, anh lại thấy bản thân si mê em hơn cả nó."

Trên sân bay trống trải vang vọng giọng nói của Triệu Cẩm Thư. Cô chỉ biết ngây dại nghe anh nói tiếp: Ba tháng nữa anh sẽ về nước, Mộ Mai, về nước với anh đi, anh sẽ cho em một gia đình náo nhiệt.

Trở về khu dân cư đã rất trễ, Triệu Cẩm Thư đưa cô về tận cửa nhà, nắm lấy vai Mộ Mai: "Anh rất vui khi đến nước Anh, ai ai cũng nói tình yêu là việc khó gặp nhất trên đời. Mộ Mai, anh rất vui vì được quen biết em, rất hạnh phúc khi gặp được tình yêu tươi đẹp giống như ba anh đã gặp được mẹ anh vậy."

"Triệu Cẩm Thư, em..." Mộ Mai không biết mình nên nói gì, "Thật ra thì Cẩm Thư à, em không tốt như anh tưởng tượng đâu. Em thấy mấy cô gái rạng rỡ như ánh mặt trời sẽ hợp với anh hơn."

"Mộ Mai, đừng nói những lời vô vắn đó, nếu em vẫn chưa sẵn sàng thì anh có thể cho em thời gian suy nghĩ."

Mộ Mai không ngừng lắc đầu, Triệu Cẩm Thu đưa tay giữ đầu cô lại, khom người xuống, mặt đối mặt nhìn thẳng vào cô.

"Mộ Mai, em có muốn đi với anh đến Bắc Kinh không?"

Cô gật đầu, Triệu Cẩm Thu nhún cười.

"Như vậy em có muốn một mái nhà huyền ảo, có muốn con trẻ quần quanh em mỗi ngày, có muốn một người chồng khô khan không kiếm ra nhiều tiền, cả ngày chỉ cắm mặt vào máy móc nhưng lại rất yêu em không?"

Mộ Mai ngơ ngác nhìn Triệu Cẩm Thu, bàn tay anh ôm lấy mặt cô thật ấm áp.

"Mộ Mai, anh có thể bảo đảm với em, đến lúc đó em không cần phải cố gắng ép mình yêu anh, em chỉ cần ở bên cạnh anh như hiện tại là được. Chỉ cần em yêu anh một chút thôi, còn anh sẽ cho em tình yêu thật bao la, vì thế hãy để anh được yêu em. Anh còn có thể cam đoan với em, anh nhất định sẽ không ghen với con mình đâu."

"Cẩm Thu..." Mắt Mộ Mai rung rung, lấm bầm gọi tên anh.

"Mộ Mai, anh biết bây giờ vẫn chưa phải lúc để nói với em những điều này, nhưng anh ở Anh lâu quá rồi, ba mẹ anh cần anh dành nhiều thời gian bên họ. Anh muốn đưa em về khoe với họ rằng con trai họ đã rất có phúc mới gặp được một cô gái tốt giống như Lâm Mộ Mai. Hiện giờ em không cần trả lời anh ngay, còn mấy tháng nữa hợp đồng của em và Vụ gia sẽ kết thúc, trong khoảng thời gian này em hãy suy nghĩ kỹ được không?" Giọng Triệu Cẩm Thu ảm áp như con gió xuân.

Mộ Mai vô thức gật đầu, cô muốn đến thành phố Bắc Kinh kia, cô quá mong muốn có một mái nhà náo nhiệt như thế.

Trong đêm tối thoang thoang hương hoa, Triệu Cẩm Thu đã đặt một nụ hôn lên trán Mộ Mai. Khoảnh khắc ấy, Mộ Mai tin rằng chàng trai tên Triệu Cẩm Thu này sẽ không quan tâm quá khứ cô như thế nào, chàng trai tên Triệu Cẩm Thu đến từ Bắc Kinh này sẽ mang đến cho cô hạnh phúc đơn thuần mà cô hằng ao ước nhất.

Mà khi ấy, Triệu Cẩm Thu cũng tin rằng, trong căn tư hợp viện cổ kính ở thành phố Bắc Kinh, cô gái tên Lâm Mộ Mai sẽ trở thành người vợ yêu dấu của anh, họ sẽ cùng nhau sống đến bạc đầu giai lão.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27

Mộ Mai thức dậy từ sáng sớm, đến siêu thị mua rất nhiều cá tươi để nấu cháo. Răng mẹ Xuân không tốt, thức ăn hơi cứng một chút là bà sẽ không ăn được nên cô nấu cháo thật nhừ.

Sau khi bày bát đĩa, bung bữa sáng lên, Mộ Mai mới ngồi xuống lẳng lặng đợi. Tiếp theo cô sẽ phải trải qua một cuộc đàm phán cam go đây.

Lâm Xuân rửa mặt xong, vừa ra khỏi phòng đã thấy con gái nuôi của mình sắc mặt trầm trọng, liền yên lặng ngồi xuống.

Ăn xong bữa sáng, Mộ Mai không dọn dẹp nhà cửa giống như bình thường mà chủ động đến nắm tay Lâm Xuân, dìu bà ngồi xuống ghế bành, lấy tấm thẻ ngân hàng từ túi áo ra đặt vào tay bà.

"Mẹ Xuân." Mộ Mai cung kính gọi, không dám nhìn vào bà, "Trong này có một triệu bằng Anh, số tiền ấy đủ cho chúng ta tiêu xài rất lâu. Mẹ Xuân, trước giờ mẹ Xuân luôn bảo muốn được đi du lịch khắp thế giới đúng không, chờ hợp đồng của con và Vụ gia kết thúc, con sẽ đi với mẹ Xuân nhé."

"Sau đó thì sao?" Lâm Xuân thờ ơ hỏi.

"Sau, sau khi đi du lịch xong chúng ta trở về vùng đất Dương Châu mà mẹ Xuân thích, mua một căn nhà ở nơi đó, trồng hoa trồng rau ở trong sân. Con sẽ tìm một công việc để nuôi mẹ Xuân, buổi sáng con và mẹ Xuân tản bộ trong công viên, tối thì đến nhà hát xem kịch. Mẹ Xuân, con tìm hiểu trên mạng rồi, ở Dương Châu có rất nhiều rạp được dựng bên hồ, mẹ Xuân sẽ thích cho xem."

"Mộ Mai, hãy nói thật đi, rốt cuộc con nói với mẹ Xuân những việc này là vì điều gì?" Lâm Xuân ngắc đầu, nhìn xoáy vào Mộ Mai.

Cô chậm chạp ngồi xuống bên cạnh bà, kề mặt vui vào gối bà, cất giọng mang theo một chút cầu xin thương xót.

"Con thật sự hết cách rồi mẹ Xuân ạ. Con xin lỗi, con không có cách nào khiến Vụ Liên Thành yêu con, cũng không có bản lĩnh khiến cậu ấy đau lòng. Chúng ta buông tay có được không? Mẹ Xuân, giờ con mới hai mươi ba tuổi thôi, con đường đời phía sau còn rất dài, con không muốn phải oằn mình nghênh đón phần đời còn lại. Mẹ Xuân có từng nghĩ đến, thật ra con cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc hay không. Tuy con không phải là người lương

thiện nhưng con chưa từng làm chuyện gì xấu, con đến nhà thờ làm công quả, từ bé con đã để dành tiền tiêu vặt quyên góp cho các nhà từ thiện, con cũng thường cầu nguyện trước thượng đế giống bao người khác thôi. Mẹ Xuân, tại sao con không thể hướng đến tương lai, thậm chí mơ ước một cuộc sống hạnh phúc cho mình chứ? Mẹ Xuân, Cẩm Thư bảo con đi cùng anh ấy đến Bắc Kinh, anh ấy sẽ cho con một gia đình náo nhiệt. Mẹ Xuân không biết khi đó con đã động lòng nhường nào đâu."

"Mộ Mai, kể từ giây phút đầu tiên con tiếp cận Vưu Liên Thành, con cảm thấy còn khả năng này sao? Con cảm thấy mình còn có khả năng này hay sao?" Tay bà vuốt tóc Mộ Mai, con lạnh buốt từ ngón tay bà thấm vào tóc cô.

"Tại sao không thể? Con và Vưu Liên Thành chưa hề xảy ra chuyện gì, bây giờ rút tay lại vẫn còn kịp mà." Mộ Mai siết chặt tay.

Sau vài phút im lặng, Mộ Mai nghe thấy tiếng thở dài, cô nghe thấy mẹ Xuân nói: "Mộ Mai, mẹ Xuân có một vật muốn cho con xem, mẹ Xuân vốn cũng không muốn con thấy được nó đâu, nhưng hình như không thể không làm vậy được Mộ Mai à."

Trong ngăn tủ đầu giường của mẹ Xuân, Mộ Mai lấy ra một xấp hồ sơ xét nghiệm từ bệnh viện nào đó, mọi người luôn gọi xấp hồ sơ kia là bệnh án.

Lúc lật xấp hồ sơ ra, Mộ Mai đã khản cầu thượng đế, tuy chưa lần nào lời nguyện cầu của cô thành sự thật nhưng cô vẫn tin vào thượng đế, cô hi vọng ngài biết rõ cô đã hèn mọn thế nào. Nhưng mà... thượng đế đã bỏ mặc cô hết hàng nghìn hàng vạn lần đó, cho dù cô đã hèn mọn như một hạt bụi trên cõi đời này.

Xơ gan, tế bào gan nhiễm trùng, hoại tử, biến chứng ung thư. Hàng cuối cùng trong bệnh án có dãy số Arab viết ngược: 6 - 8.

Sau hàng 6 - 8 kia là thời hạn, một tháng ba mươi ngày, ba mươi ngày là bảy trăm hai mươi giờ, bảy trăm hai mươi giờ là bao nhiêu phút, bao nhiêu giây, bao nhiêu cái chớp mắt, bao nhiêu lần hô hấp? Mộ Mai co ro ngồi trên giường, quyền bệnh án rơi khỏi tay cô.

Lần đầu tiên Mộ Mai ôm mặt mình òa khóc nức nở, tiếng khóc khản đặc đã bóc trần nỗi sợ hãi, ân hận và bất hạnh của cô. Nước mắt tuôn qua kẽ tay không sao ngăn được.

Lâm Xuân đi vào phòng mình, buồn bã nghe tiếng khóc tuyệt vọng của con gái nuôi. Bà đặt tay lên đầu cô, không phải bà không đau lòng, nhưng là không thể.

"Lần trước mẹ Xuân đến Manchester thăm bạn chẳng qua là gạt con thôi. Thật ra khi đó mẹ Xuân ở trong bệnh viện, bác sĩ nói nếu may mắn mẹ Xuân vẫn còn tám tháng, nếu không may thì chỉ còn nửa năm. Mộ Mai, đừng đau khổ vì mẹ Xuân, không cần thiết đâu. Con cũng biết vì nguyên nhân gì mà mẹ Xuân mới nhận nuôi con mà."

Bà hít sâu vào rồi buông tay, vất vả cúi người, nhặt hồ sơ bệnh án lên, giọng run run: "Thật ra tám tháng hay nửa năm đều không là gì, cái mà mẹ Xuân quan tâm là mình có thể ra đi thanh thản hay không."

Mộ Mai dờ dẫm ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào gương mặt tái nhợt kia.

Lâm Xuân chậm rãi hỏi: "Mộ Mai, con sẽ để mẹ Xuân ra đi thanh thản phải không?"

Mộ Mai trượt xuống giường, quỳ trên mặt đất. Lúc này cô không còn sức đứng dậy nữa, cô lê gối đến trước mặt bà, ôm lấy chân bà, áp mặt mình và cúi đầu, gọi một tiếng "Mẹ."

Lần này không còn chữ Xuân phía sau nữa. Khi còn bé Mộ Mai luôn có những lúc không nghe lời, luôn cố ý bỏ chữ Xuân đi, nhưng mỗi lần đều bị mẹ Xuân sửa lời. "Mộ Mai, con hãy nghe kỹ, mẹ Xuân chứ không phải là mẹ, hãy nhớ lấy". Dần dà, cô không muốn nhớ cũng không được.

"Mẹ, chúng ta mặc kệ những chuyện kia đi, chúng ta có rất nhiều tiền, chúng ta sẽ dùng tiền nhờ mấy bác sĩ kia cứu mẹ, chúng ta sẽ lấy tiền mua thuốc tốt nhất. Lần này mẹ nghe con được không? Nghe con một lần được không hả mẹ?"

Nói đến đây, Mộ Mai đã khóc không thành tiếng.

Lâm Xuân cúi đầu, gằn giọng: "Lâm Mộ Mai, buông tay ra, con có biết bây giờ trông con như một đứa hèn mọn không."

"Con biết, con biết... nhưng con không màng."

"Nhưng mẹ Xuân đề ý, Lâm Mộ Mai, đừng để mẹ Xuân tốn công tốn sức nuôi một đứa hèn mọn, con phải trở thành niềm tự hào của mẹ Xuân."

Mộ Mai lắc đầu liên hồi.

"Mộ Mai, con cũng biết làm gì để mẹ Xuân cảm thấy kiêu ngạo mà."

"Cầu xin mẹ... con cầu xin mẹ..." Mộ Mai ngẩng mặt lên, lắc đầu lảo đảo.

Lâm Xuân nhìn xuống cô, mặt vô cảm: "Không, Mộ Mai, phải là mẹ Xuân cầu xin con mới đúng. Mẹ Xuân cầu xin con hãy nghĩ ra cách khiến Vưu Liên Thành quý mọp trước mặt con, hôn chân con cầu xin con đừng rời khỏi nó đi."

"Con không có cách nào cả mẹ Xuân..." Mộ Mai buông tay ra, lắc đầu liên tục, "Con thật sự không có cách nào hết, con thật sự không nghĩ ra được,

không nghĩ ra được..."

"Không, Mộ Mai, con có, con có cách." Lâm Xuân cúi xuống kéo tay Mộ Mai đặt lên vị trí gan của mình, "Bác sĩ bảo tể bào gan của mẹ Xuân sẽ chết đi từng phần theo mỗi ngày. Mộ Mai của mẹ Xuân, mẹ Xuân muốn mình có thể cười khi gặp được Tổng Thư Duyệt, mẹ Xuân còn muốn mình vẫn còn sức lực ăn mừng khi Tổng Thư Duyệt đau khổ."

Đầu gối Mộ Mai run rẩy, hiện giờ ngay cả quỳ cô cũng không còn sức, chỉ có thể ngồi bệt xuống đất.

Lâm Xuân quay mặt đi, không đành lòng nhìn Mộ Mai, bà sợ nhìn thêm một giây nữa bà sẽ không nhẫn tâm ép cô. Bà nắm tay lại thật chặt, cứng lòng nói lần nữa: "Lâm Mộ Mai, con đừng hòng thuyết phục mẹ Xuân đến viện điều trị, vô ích thôi biết không? Cho dù mẹ Xuân không có bệnh, mẹ Xuân cũng sẽ chọn kết thúc tính mạng của mình, cuối cùng mẹ Xuân sẽ dùng mạng mình chuộc tội với con."

Đi ra khỏi phòng, Lâm Xuân nghe thấy âm thanh như cười như khóc bên trong, bà tựa vào tường, bịt tai mình lại, nước mắt lăn chả rơi xuống.

Triệu Cẩm Thu vừa đi làm về đã thấy Lâm Mộ Mai đứng trước nhà anh trong khung cảnh chiều đông tiêu điều. Cô chìa tay ra, mỉm cười nói với anh: "Triệu Cẩm Thu, anh đưa em đến trạm tàu điện ngầm đi."

Từ khu dân cư đến trạm tàu điện ngầm phải chạy ngược gió nửa dặm, chiếc xe đạp leo núi của Triệu Cẩm Thu không có yên sau, Mộ Mai đành phải ngồi trên sườn ngang, gió thổi tóc cô bay bay, chạm vào cổ anh. Vạt váy màu đỏ của cô bay dập dờn suốt quãng đường. Triệu Cẩm Thu nghĩ nhất định Lâm Mộ Mai của thời khắc này rất đẹp, nếu không vì sao đám con trai bằng tuổi anh lại nhìn anh với ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị như thế.

Anh lưu luyến để cô xuống xe, đưa tay vuốt lại tóc cô rồi ú ả cho tay cô. Anh thật ngốc, đáng nhẽ phải để cô đeo găng tay của mình, quần khăn quàng cổ cho cô rồi hẵng chờ cô đi mới đúng.

Cô dịu dàng nhìn anh, dịu dàng đến mức không giống Lâm Mộ Mai thường ngày.

"Cẩm Thu, ba phút nữa tàu điện ngầm sẽ đến, trong ba phút này, em có chuyện muốn nói với anh."

Triệu Cẩm Thu bỗng thấy bất an, đi đến ôm lấy cô theo bản năng.

Mình nghĩ việc Mộ Mai cầu xin mẹ Xuân dừng tay có phần là vì không muốn làm Liên Thành đau khổ nữa. Vì cô đi đến ngân hàng trước, chuyển tiền cho mẹ Xuân rồi mới được Triệu Cẩm Thu cầu hôn sau mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28

Mộ Mai ngoan ngoãn tựa đầu vào vai Triệu Cẩm Thu, tay vòng qua ôm eo anh, cả nửa phút sau cô mới chậm chạp cất lời: "Cẩm Thu, anh hãy nghe cho rõ nhé, em có thể trở thành bạn của anh, có thể trở thành đồng nghiệp của anh, có thể trở thành tri kỷ, có thể trở thành hàng xóm, có thể là bất kỳ người nào anh muốn trong cuộc đời anh, duy chỉ không thể làm vợ anh, làm mẹ của con anh được."

Mộ Mai ngừng lại một chút, rồi mới khó khăn nói tiếp: "Cẩm Thu, anh kết hôn với cô gái khác đi, cứ sống cuộc đời hạnh phúc của mình. Những lời này em đã tập luyện rất nhiều ở nhà, anh cũng biết là em nghiêm túc đấy."

Triệu Cẩm Thu buông cô ra, thờ dài thườn thượt, vịn vai Mộ Mai, khẽ khom người xuống: "Lâm Mộ Mai, em ghét anh không?"

Cô lắc đầu.

"Vậy em khi ở bên anh có thấy vui vẻ không?"

Cô gật đầu.

"Câu cuối cùng, lúc em đùa vui với anh có khiến em quên đi những chuyện buồn hay không?"

Mộ Mai rủ mắt, gật đầu lần nữa.

Tàu điện ngầm đã đến, Triệu Cẩm Thu cúi đầu khẽ hôn lên môi cô rồi để cô lên tàu. Khi cô đã đứng ở sau cửa, anh mới đặt tay lên miệng nói to: "Cười ai là chuyện của anh, muốn chờ em là chuyện của anh và yêu em cũng là chuyện của anh. Lâm Mộ Mai, anh sẽ khiến cho em phải bằng lòng theo anh về Bắc Kinh, nhất định sẽ như vậy."

Tàu điện ngừng chậm rãi rồi đi. Mộ Mai quay người, không muốn nhìn tên ngốc ở sân ga kia nữa.

Vưu Liên Thành về dinh thự rất muộn, hôm nay cậu thay mặt cho Vưu gia đi dự đám cưới của hai nhà quý tộc ở London, buổi hôn lễ tôn nghiêm kéo dài đằng đẵng. Suốt cả buổi cậu luôn phải tỏ ra tao nhã để thể hiện được thân phận tôn quý của mình. Chỉ mỗi việc cười thôi cũng khiến Vưu Liên Thành nghĩ đến khi hôn lễ kết thúc chắc cơ mặt mình không chịu nổi, thêm vào đó mấy cô gái cứ đến bắt chuyện khiến cậu phiền vô cùng, mà điều khiến cho Vưu Liên Thành cáu kỉnh hơn chính là cả ngày hôm nay cậu gọi điện cho Mộ Mai đều không được.

Lâm Mộ Mai rất ít khi tắt điện thoại, chỉ cần cậu muốn là cô sẽ xuất hiện ngay, nhưng tìm cô cả ngày không thấy đâu thế này thì đúng là lần đầu tiên. Nó khiến cậu cảm thấy cô đã phạm phải tội lỗi tày trời không thể dung tha được mà.

Vừa vào đến cửa, quản gia đã báo cho cậu biết Lâm Mộ Mai đã về rồi, bây giờ đang ở trong phòng giải trí. Vưu Liên Thành sai bước, nhanh chóng đi đến phòng giải trí, nhưng vừa bước vào đã thấy được cảnh tượng khiến cậu không vui chút nào. Lâm Mộ Mai và Chu Á Luân đang ngồi sóng vai trên sàn nhà, đeo tai nghe và cầm súng chia về màn hình LCD, màn quét đám zombie ùn ùn xuất hiện trên đấy, màn ảnh toàn là máu me tung tóe, đạn bay vào vèo.

Hiển nhiên là họ đang chơi vui đến mức quên hết mọi thứ xung quanh, nhập tâm đến nỗi hai mái đầu gần như là chạm vào nhau luôn. Vưu Liên Thành tức tối nghĩ không biết Lâm Mộ Mai đã trở nên thân thiết với Chu Á Luân như vậy từ lúc nào, không phải họ luôn cự cãi nhau sao? Hôm nay cô mặc áo len đen thật dày, mái tóc chỉ buộc hờ hợt, để lộ chiếc cổ thon thả trắng nõn khiến Vưu Liên Thành nhìn vào cảm thấy vô cùng chói mắt.

"Lâm Mộ Mai." Vưu Liên Thành nén giận, lạnh lùng cất giọng gọi.

Nhưng họ đều không nghe thấy, thậm chí đúng lúc đó Chu Á Luân bắn trúng mục tiêu còn đắc ý vênh vao la lớn lên: "Lâm Mộ Mai, lát nữa tôi sẽ khiến cho cô phải tâm phục khẩu phục mà gọi tôi bằng anh!" Chu Á Luân vừa dứt lời, Lâm Mộ Mai đã húc đầu vào đầu anh ta.

Vưu Liên Thành siết chặt bàn tay, nhấc chân đá văng nguồn điện của máy chơi điện tử ra, hai người đang chơi quên cả trời đất kia bỗng dưng thấy màn hình tối đen liền đồng thanh mắng to: "Bullshit!"

Vưu Liên Thành tiến lại, tháo tai nghe của Mộ Mai ra, rồi kéo phắt cô dậy, lôi xềnh xệch ra khỏi phòng giải trí.

Năm phút sau, Mộ Mai bị cậu ghì vào cánh cửa, nghe cậu tức giận chất vấn.

"Tại sao lại tắt điện thoại?" Vưu Liên Thành chống tay lên hai bên.

"Anh đoán xem." Mộ Mai bị giam trong vòng tay cậu, ngẩng mặt lên cười tủm tỉm.

"Lâm Mộ Mai, tôi không thích cái kiểu cười bây giờ của em." Có đôi khi Liên Thành thấy nụ cười của Mộ Mai là thứ huyền ảo nhất thế gian này, tựa như sương mù vậy.

"Vâng, Vưu thiếu gia, em nhớ rồi." Mộ Mai thôi cười, chỉ lẳng lặng nhìn cậu.

Trong lòng cậu lại bắt đầu nổi lên phiền não, buổi hôn lễ nhàm chán kia đã khiến mọi thứ trở nên bất thường, dù bây giờ Lâm Mộ Mai cười hay không cười cũng khiến cậu cảm thấy bức rứt. Cậu nhắm mắt lại, thôi thì mất không thấy tâm không phiền.

"Lâm Mộ Mai, mấy ngày nay em sao thế?" Vưu Liên Thành thờ ơ hỏi ra, "Gần đây sao em cứ trốn tránh tôi mãi vậy."

"Anh đoán thử xem, Liên Thành."

"Đừng có múa mép khua môi với tôi, nói đi, mấy ngày nay sao lại không cho tôi hôn em?"

Vưu Liên Thành mở mắt ra, thấy khuôn mặt xinh xắn láu lỉnh kia gần trong gang tấc, cô nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ.

"Tệ thật, bị anh phát hiện ra mất rồi. Liên Thành, anh đoán thử đáp án đi."

Vưu Liên Thành lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Mộ Mai giọng tay lên: "Thôi được rồi, được rồi, để em nói cho anh biết đáp án. Liên Thành, anh hãy nghe cho kỹ đây, Lâm Mộ Mai đã thay lòng đổi dạ rồi."

"Thay lòng đổi dạ?" Vưu Liên Thành cười nhạt, tay chống lên cửa từ từ dời xuống, ngón tay men theo gương mặt Mộ Mai, nắm lấy cằm cô, "Thay lòng đổi dạ? Mộ Mai, em lại nói chuyện ngu ngốc nữa rồi. Không phải em đang định nói cho tôi biết đối tượng khiến em thay lòng đổi dạ là Chu Á Luân đấy chứ?"

Mộ Mai hít sâu vào.

Vưu Liên Thành ép sát từng bước: "Thay lòng đổi dạ? Mộ Mai em nữ sao hả? Em nữ thay lòng đổi dạ thật sao?"

Mộ Mai không trả lời, chỉ quay mặt đi, lớp sương bắt đầu tụ lại càng lúc càng dày đặc, cô cố mở to hai mắt, Vưu Liên Thành bỗng ngừng lại, buông tay ra.

"Đúng là em không nở, Liên Thành, dù thế nào em cũng không làm được." Cô ghen ngào nói, hàng mi run run, dòng lệ tuôn trào, nhưng cô mặc kệ nó, tiếp tục nói, "Liên Thành, em đã trở nên hẹp hòi giống như mấy đứa con gái trước đây em vẫn khinh thường rồi. Liên Thành, em không cho anh hôn thật ra là muốn anh canh cánh trong lòng, muốn anh nhớ mãi khoảnh khắc chúng ta hôn nhau. Anh nói xem, có phải em ngốc lắm không."

Vưu Liên Thành hé môi nhưng chẳng thốt lên nổi một câu, chỉ chậm rãi đưa tay gạt đi dòng lệ vương trên má cô. Song lau thế nào cũng không hết, chỉ càng khiến Mộ Mai rơi nước mắt nhiều hơn. Cuối cùng, Vưu Liên Thành dùng môi mình thay thế, nước mắt của Mộ Mai rơi vào môi cậu có vị mặn đắng giống như nước biển.

"Mộ Mai, bảo bối..." Vưu Liên Thành vừa hôn cô vừa lẩm bẩm, thời khắc này cậu chỉ muốn gọi cô gái mình đang ôm trong lòng bằng danh xưng thân mật nhất trên thế gian, "Mộ Mai, bảo bối, tôi xin lỗi, buổi hôn lễ nhảm chán kia đã khiến tôi phiền chết đi được."

"Không sao, không sao cả." Mộ Mai kiễng chân lên, tay chần chờ rồi choàng qua cổ cậu, đáp trả nụ hôn kia, chủ động dán sát người vào thân thể Liên Thành.

Chiếc kẹp tóc rơi xuống, mái tóc mượt như tơ buông rũ trên vai. Tay Liên Thành vén mái tóc kia lên, môi in dấu lên cổ Mộ Mai, thân thể cô đang dính sát vào cậu mềm mại tựa như không xương.

Tay Vưu Liên Thành không còn nghe theo đầu óc điều khiển, lần vào vạt áo len của cô, quen đường quen lối dừng ngay trên gò núi. Cảm giác mềm mại mang đến sự quyến luyến, chính nó đã gọi lên bao giấc mộng xuân mỗi đêm khuya, cảnh sắc mơ màng trong mộng ấy luôn khiến Vưu Liên Thành vừa hoang mang vừa áy náy.

Hoang mang tại sao mình lại si mê thân thể của Lâm Mộ Mai như vậy, áy náy về đóa hoa quý luôn tín nhiệm vào tình yêu của mình ở đất nước xa xôi kia. Đồng Tiểu Quý là đại diện cho một bí mật không muốn ai biết, ẩn sâu tận đáy lòng của Vưu Liên Thành.

Cổ áo len của Mộ Mai đã bị cậu kéo xuống bả vai, môi cũng lần theo đó in dấu lên bờ vai trần của cô. Nhưng bỗng chốc cậu khựng lại, như nhớ ra gì đó, cậu ngẩng phắt đầu lên, bàn tay đang phiêu lưu trên ngực cô cũng rút ra, nhìn chăm chăm vào mặt Mộ Mai.

"Lâm Mộ Mai, em không mặc áo lót." Vưu Liên Thành thờ hồn hên, Lâm Mộ Mai giờ chỉ mặc mỗi chiếc áo len bên ngoài, bên trong thả lỏng, con gái mà không biết dè dặt gì cả.

"Không... không sao..." Mộ Mai cũng thờ dòn đập, "Áo len này rất dày, người khác không nhìn ra đâu."

"Làm sao không nhìn ra?" Vưu Liên Thành vừa cau vừa giận, "Em đâu có phẳng lì như sân bay."

Bả vai Mộ Mai khẽ run, rốt cuộc cô không nhịn cười được, đắc ý nói: "Vưu thiếu gia, cuối cùng anh cũng nhận ra là đáng vốc em tốt rồi hả?"

Mặt Vưu Liên Thành đỏ bừng lên, nhưng hiện tại cậu còn cần xác nhận lại một việc nữa: "Lâm Mộ Mai, không được cười, khi nãy ở trong phòng giải trí, có phải em cũng không..."

Mộ Mai giả vờ nghiêm mặt, gật đầu, tiếp lời Liên Thành: "Không phải anh vừa lôi em ra khỏi phòng giải trí sao? Trong suốt khoảng thời gian đó em đều ở cùng anh, em làm gì có thời gian quay về phòng mình cởi áo lót ra..."

Nghe được lời cô nói, lòng Vưu Liên Thành ghen ứ.

"Mai mót..." Cậu không cam lòng cảnh cáo, "... không được phạm phải sai lầm như thế này nữa, cho dù bên ngoài có mặc áo dày đi nữa cũng không được. Em có biết Chu Á Luân chẳng phải dạng tốt lành gì hay không? Hấn thích nhất là ngồi nghiền ngẫm nghiền cứu đáng vốc mấy cô gái, còn nói mất mình giống như máy quét điện tử ở cửa hải quan, chỉ cần quét một cái là có thể nhìn ra chuẩn xác ba vòng của họ, nói không chừng..."

Mộ Mai buồn cười nhưng không dám lỡ mồm cười to chọc giận Vưu thiếu gia. Môi cô vì mới bị cậu hôn nên đỏ mọng, gương mặt vì nín thở khi hôn cũng ửng hồng, mái tóc hơi rối xõa trên vai, trông hết một cô gái vừa thuần khiết vừa hoang dã trên tạp chí, cảm dỗ mời gọi đám con trai. Vì cố nén cười nên ngực cũng nhô cao hơn như dãy núi trùng điệp, vô cùng thanh tú và kiều diễm.

Vưu Liên Thành chợt cúi đầu xuống, lại hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 29

Tay Mộ Mai lại đưa lên choàng qua cổ Liên Thành, khi nụ hôn theo môi cậu dần dịch xuống dưới, tay cô chỉ có thể dừng trên mái tóc cậu. Tóc cậu rất

mềm, mềm tựa như một giấc mơ, Mộ Mai nhắm mắt lại, ngón tay luồn vào mái tóc dày mượt kia.

Cậu nôn nóng kéo áo len cô xuống như một đứa trẻ háp tấp muốn ăn kẹo nhưng không được. Mộ Mai buông lỏng tay để cho áo len trượt theo vai cô. Chiếc áo quá rộng, chỉ một chốc đã bị cậu kéo xuống tận eo như một chiếc váy.

Nửa tấm thân trần của Mộ Mai phơi bày ra trước mặt, Vưu Liên Thành gấp gấp dùng môi lưỡi để giải bày nỗi nhớ nhưng với thân thể này, lưu luyến rất lâu trên đỉnh núi tuyết.

Hình ảnh trước mắt khiến cậu nhớ lại hồi bảy tuổi đã cùng với đám nhóc ở trại tị nạn lên rình xem một họa sĩ nghèo vẽ tranh. Núp sau vách tôn đã thủng lỗ, trong khi đám trẻ kia chỉ chú ý đến người mẫu nữ khỏa thân, cậu lại chú ý đến hình thể được diễn họa trên bức tranh. Phong cách vẽ của họa sĩ kia rất bình thường, nhưng trên phương diện tô màu lại khiến người ta phải thực sự nhìn nhận, ông ta đã dùng màu tươi như cánh hoa hồng để họa lên đỉnh ngực của người phụ nữ trong tranh.

Vưu Liên Thành luôn nhớ rõ màu sắc rực rỡ ấy, trong phòng vẽ tường vừa loang lổ, màu đỏ ấy như một bông pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm. Nhiều năm sau, cậu cũng đã quên phòng vẽ tranh kia ở đâu, quên mất tên đứa trẻ đã dẫn cậu đến đó, cũng quên luôn cả gương mặt của người họa sĩ kia, nhưng cậu lại nhớ duy nhất màu đỏ ấy.

Giờ khắc này, Lâm Mộ Mai chính là màu đỏ hoa hồng trong ký ức hồi bé thơ của Vưu Liên Thành, cậu vô thức ngậm lấy đỉnh núi cao vút, muốn lưu lại dấu răng nơi đó.

Hành động đột ngột của Vưu Liên Thành khiến Mộ Mai hít vào một hơi thật sâu, tựa như đang có gì đó muốn thoát ra khỏi yết hầu, cô muốn hét lên lạnh lạnh, muốn mắng Vưu Liên Thành là một tên khốn kiếp, muốn chất vấn cậu tại sao lại là con trai của Tổng Thư Duyệt, muốn chỉ trích cậu, nói cho cậu biết cậu chính là con ác mộng kéo dài suốt từ lúc cô bốn tuổi đến nay.

Nhưng cuối cùng những cảm xúc phẫn nộ, những câu quở trách kia lại hóa thành từng tiếng rên siết vỡ vụn: Liên Thành, Liên Thành, Liên... Thành...

Cùng với tiếng rên rỉ, khe khẽ gọi tên cậu như thể vừa vui sướng vừa tức giận của cô, Vưu Liên Thành cảm giác thân thể mình như biến thành một quả bom, một quả bom có thể bốc hỏa phát nổ bất cứ lúc nào.

Tay cậu bắt đầu vòng qua eo cô, kéo người cô dán chặt vào nơi căng tức nóng rực của mình, thân thể cậu cũng bắt đầu cọ sát khắp người cô như để tìm kiếm một nguồn thư thả, mồ hôi bắt đầu rỉ ra khắp trán.

"Liên... Thành, nếu anh muốn, em có thể cho anh." Cô hôn nhẹ lên vầng trán đầm mồ hôi và vành tai của cậu, khiến người cậu run lên từng đợt.

Lần này cô đã không còn nói ra những luận điệu cũ rích kia, không còn là "Liên Thành, chúng ta không thể. Liên Thành, không phải chúng ta đã giao hẹn với nhau rồi sao" nữa. Hôm nay cô mặc chiếc quần denim rộng rãi, lưng quần thất dây thay vì nút cài, ngón tay Vưu Liên Thành chạm lên sợi dây kia, chỉ cần cậu kéo nhẹ, chiếc quần denim sẽ trượt khỏi hông cô và cô sẽ chính là của cậu.

Nhưng có một vài ký ức lại ủa đến như một bộ phim, khiến cậu phải ép mình dời tay đi.

- Lâm Mộ Mai là cô gái mặc sơ mi trắng trông gọi cảm nhất tôi từng gặp đấy.

Daniel đã nói như vậy. Vưu Liên Thành cũng phải thừa nhận điều này, khi Lâm Mộ Mai mặc sơ mi trắng, nội tâm cậu luôn dâng trào cái cảm xúc thấp hèn vốn ẩn sâu trong cơ thể, cậu chỉ muốn xé toang áo cô, muốn cô hầu hạ dưới thân mình, cầu khẩn mình bằng giọng điệu nửa quyến rũ nửa ngây thơ, cầu khẩn cậu dùng thân thể này để yêu thương cô.

Nhưng cậu không thể làm vậy, Lâm Mộ Mai là người khát khao một mái nhà trọn vẹn hơn bất cứ ai trên đời này.

Vưu Liên Thành gục trên người cô, thở dồn dập, không kìm được mà găm gừ trong cổ họng, chỉ cốt dùng điều này xua đi sự ham muốn mãnh liệt đang cuộn cuộn dâng cao. Lúc này cậu không thấy được vẻ mặt của Mộ Mai, đó là một vẻ mặt đầy bí ẩn và tự giễu.

Lòng cô khẽ thở dài, dường như thứ duy nhất còn kiên thủ được là thân thể này cũng không thể cam dỗ được cậu. Mộ Mai nghiêng rặng, luồn bàn tay mềm mại linh hoạt vào quần áo cậu.

"Lâm Mộ Mai, dừng tay lại." Cậu vừa thở hổn hển vừa gằn giọng.

Mộ Mai dừng tay, cất giọng buồn bã: "Liên Thành, anh không muốn sao?"

"Chỉ vài tháng nữa em sẽ rời khỏi tôi, không phải em từng nói muốn để dành lần đầu tiên cho cha của con em sao?" Vưu Liên Thành khàn giọng, nỗ lực kéo ra một chút khoảng cách với cô.

Cô rút tay ra, ngẩng đầu nhìn trần nhà. Trên trần là bức bích họa vẽ cô gái xinh đẹp mang giỏ hoa đi trên cánh đồng, xung quanh là hoa nở bạt ngàn. Mộ Mai nghĩ người nhìn bức tranh ấy, như muốn qua bức họa trần nhà mà thấy lại được chính bản thân mình hồi bốn tuổi. Lúc đôi mắt lại trở nên cay cay, cô mới dời mắt đi, tựa đầu vào vai Vưu Liên Thành, vòng tay ôm lấy eo cậu.

"Còn có một việc anh không nói ra, đó là một tháng sau Tiểu Quỷ của anh sẽ đến bên anh rồi." Mộ Mai hờ hững cất lời rồi cười chua chát, "Liên Thành, anh đã trở nên chu đáo thật rồi, anh biết một khi nhắc đến cô ấy sẽ khiến em thương tâm. May là anh không nói ra thật, nếu không em sẽ cảm thấy đau lòng lắm."

Nghe nói trên đồi này có một hương thơm tên là hương phụ nữ. Mùi hương này dù là bậc thầy điều chế hương liệu cao siêu cũng không có khả năng làm ra được, bởi đó là một mùi hương xuất phát từ sâu tận linh hồn của một người con gái. Vào thời khắc ấy, dường như Vưu Liên Thành đã ngửi thấy hương thơm sâu trong tâm hồn Lâm Mộ Mai, một mùi hương mang theo mùi nước mắt.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng về sau, hương thơm độc nhất vô nhị của cô thấm thấu từng chút một vào máu thịt của Liên Thành, khiến cho cậu điên cuồng khao khát, mê mải kiếm tìm.

"Liên Thành, bây giờ anh khó chịu lắm phải không?" Tay Mộ Mai vẫn không ngừng châm lửa trên người cậu, Vưu Liên Thành hít thật sâu, cố gắng kiềm chế mình.

Tay cô chuyển từ eo xuống dây nịt cậu, cậu vẫn còn mặc bộ vest đen được may thủ công tại Ý lúc đi dự hôn lễ, chiếc nơ màu đỏ rượu khi này trong lúc triển miên đã bị cậu dứt ra vứt xuống đất. Dù quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bời nhưng cậu vẫn giữ được dáng vẻ hoàng tử trong lâu đài khiến mấy thiếu nữ của London mê như điên đảo kia.

Nghe tiếng khóa dây nịt bị cởi ra vang lên lảnh lót, Vưu Liên Thành mới ý thức được cô muốn làm gì, cậu gian nan đưa tay giữ bàn tay cô đang kéo khóa quần tây cậu lại.

"Liên Thành, hãy để em giúp anh." Cô khẽ nói, giống hệt nhiều lần trước đây.

Cậu lắc đầu, hôn lên thái dương cô, kìm nén hơi thở rối loạn, cất giọng: "Mộ Mai, không phải em nói em cũng muốn nhận được sự tôn trọng hay sao? Hiện tại tôi đang học cách làm sao để tôn trọng em, tôi còn muốn cho em một cuộc sống công chúa hệt như mấy tiểu thư con nhà quý tộc khác nữa kia."

Từ lúc nào Vưu Liên Thành đã biết nói chuyện như vậy? Rốt cuộc là từ khi nào vậy nhỉ?

Mộ Mai tránh được tay của Vưu Liên Thành, đặt lên nơi đang ngẩng cao kia: "Vưu thiếu gia, vậy anh muốn giải quyết thế nào đây?"

Vưu Liên Thành vừa thấy giận cái nơi cứ dâng trào máu huyết ở dưới bàn tay cô, vừa áp úng nhìn vào mắt cô mà nói: "Chuyện đó... chuyện đó... tự tôi có thể..."

Thế nhưng, cậu đã đánh giá quá cao tự chủ của mình. Lúc Lâm Mộ Mai cương quyết kéo dây khóa kia ra, ngọt ngào cất tiếng "Không sao đâu Liên Thành, đây là do em tự nguyện" thì cậu đã nhắm mắt lại.

Sau đó, họ vẫn giữ nguyên tư thế ấy, lắng nghe tiếng đồng hồ quả lắc cổ xưa kêu tích tắc.

Khi ấy Vưu Liên Thành đã nói với Lâm Mộ Mai rằng: Mộ Mai, nếu không có Tiểu Quý, tôi sẽ yêu em, nguyện ý yêu em, hạnh phúc yêu em.

Mãi cho đến sau này, Vưu Liên Thành mới biết được, Lâm Mộ Mai chính là tên lừa gạt, cô dùng nước mắt, dùng ưu sầu, dùng sự nũng nịu đáng yêu, dùng lời ngon tiếng ngọt và gương mặt xinh đẹp của mình, từng bước từng bước kéo cậu vào vực sâu hủy diệt.

Tháng Mười Hai đã đến, không khí giáng sinh tràn ngập cả thành phố. Vào giữa tháng là thời điểm Vưu Liên Thành bận rộn nhất, cậu phải đến thăm hỏi tặng quà cho những nhà hợp tác làm ăn trước nay với Vưu gia, còn phải lấy danh nghĩa con trai độc nhất của Vưu tước gia tham dự buổi biểu diễn của đội vệ binh hoàng gia Anh nổi tiếng. Vưu Liên Thành cũng không thể thoái thác thịnh tình của một chính trị gia mời cậu đến cùng chủ trì nghi thức thả đèn giáng sinh ở quảng trường trong quận ông quản, còn phải đích thân cùng với nhóm bạn học lên núi chọn cây thông, sau đó thành tâm thành ý mang đến nhà những người lính từng tham gia thế chiến thứ hai nay đã giải ngũ, giúp họ trang trí cây thông Noel bày tỏ lòng biết ơn.

Mộ Mai còn biết, dù Vưu Liên Thành bận rộn như vậy nhưng cậu vẫn đích thân trang trí phòng cho Đông Tiểu Quý, có điều cậu không còn công khai như trước, nay cậu đã biết che giấu vẻ vui mừng về chuyện của Đông Tiểu Quý trước mặt Mộ Mai.

Có một buổi tối Mộ Mai lén lút đi đến để xem trộm phòng Đông Tiểu Quý. Căn phòng không xa hoa nhưng lại rất ấm áp, còn mang theo một chút sắc thái mộng ảo trong khu rừng truyện cổ tích Grimm. Từ phòng nhìn ra ngoài phong cảnh rất đẹp, tám tháng trước Vưu Liên Thành đã cho đào một cái hồ nho nhỏ trước cửa sổ phòng Đông Tiểu Quý. Trên hồ có cây cầu nhỏ bắc qua và xung quanh còn trồng đầy hoa vàng, tin rằng đến mùa hoa nở, nơi này nhất định sẽ như mộng cảnh.

Mộ Mai vẫn nhớ được cảm xúc ghen tỵ của mình khi đứng trong căn phòng đó. Đêm ấy, London bị bao phủ trong tầng sương mù dày đặc, ánh đèn sáng trong vườn đã tôn lên mặt hồ tĩnh lặng tựa chốn thần tiên. Đứng trước một tiên cảnh như thế thì làm sao cô có thể không ghen tỵ được chứ, đây thế giới cổ tích cậu tạo ra để dâng cho cô gái ấy, dùng điều này để thể hiện sự yêu quý với cô ta.

Kể từ ngày đó, Mộ Mai không hề bước đến phòng của Đông Tiểu Quý lần nào nữa.

Vào hạ tuần tháng Mười Hai, khi Vưu Liên Thành ở trong thư phòng gọi video call cho Đông Tiểu Quý, Mộ Mai đứng bên ngoài, cô nhìn qua khe cửa thấy cậu đeo tai nghe đang cười như một tên ngốc, cậu đưa tay mon men trốn khuôn mặt cô ta qua màn ảnh. Mộ Mai tựa vào tường trầm nghĩ: Mười ngày sau Đông Tiểu Quý sẽ đến bên cạnh Vưu Liên Thành rồi. Cuối cùng chỉ còn cách ngu xuẩn nhất kia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 30

Trận đấu giao hữu giữa học viện Columbo và Havard được tổ chức trước Giáng sinh hai ngày. Giống như mấy cuộc thi đấu chèo thuyền kinh điển của Oxford và Cambridge, học viện Columbo cũng có truyền thống của mình, thế mạnh của họ chính là bóng rổ. Tuy chỉ là đấu giao hữu nhưng vì học viện có lịch sử lâu đời và danh tiếng lừng lẫy, nên trận đấu này vẫn thu hút rất nhiều sự chú ý từ các giới.

Hôm đó, trước mặt năm nghìn khán giả, đội Columbo chỉ thua đội Havard hai điểm sát sao. Trong trận thi đấu, Vu Liền Thành đã đạt được danh hiệu vua phá lưới, ai cũng nói với cậu rằng tuy bại nhưng vẫn vinh, cậu có thể cướp được danh hiệu đó từ cả đám Mỹ to con là đã rất cừ khôi rồi. Giữa đám người nhốn nháo, Vu Liền Thành lột phẳng bao cô tay ra, gạt đám người, đi thẳng vào phòng thay quần áo, Mộ Mai liền cầm chai nước đuổi theo.

Vu Liền Thành ngồi trên băng ghế phòng thay đồ, đồng đội cậu không ai dám vào, cả căn phòng chỉ có một mình cậu, đôi mắt trống rỗng, vẻ mặt đầy tức tối.

Thờ dài một hơi, Mộ Mai cúi người xuống, chống tay lên đầu gối, mặt đối mặt với cậu: "Vu thiếu gia, phải biết sống chung với thất bại chứ, không phải ông cha chúng ta đã nói, trên thế gian này không có tướng quân thường thắng đấy sao?"

Vu Liền Thành quay mặt đi, giống như một đứa trẻ đang giận dỗi cáu kỉnh.

Mộ Mai không nhịn được khẽ cười, đưa khăn lông chấm mồ hôi trên trán cậu: "Liền Thành, em cảm thấy anh đã chơi rất tuyệt rồi. Anh đã đạt được ba mươi hai điểm lận, anh cũng biết đám gấu chó hợm hình kia luôn khinh thường người Châu Á chúng ta là đồ yếu ớt còn gì. Nhưng hôm nay chính chúng mới là lũ yếu đuối, ngôi sao trong đội của bọn chúng còn thua anh những mười ba điểm, anh không thấy bọn chúng tuy thắng nhưng mặt lại ỉu như bánh bao chiều sao. Vì cả đám con gái trên sân đều quay sang ca ngợi anh cả. Với lại, Liền Thành này, bây giờ anh nên lo lắng đến lúc đi ra, liệu mấy cô gái kia sẽ dùng cách thức điên cuồng gì để bày tỏ yêu thích và sùng bái với anh thì hơn."

Về mặt Vu Liền Thành bắt đầu dịu đi.

"Còn nữa, đội của anh thực ra chỉ là hơi tiếc nuối một chút, trong một giây cuối cùng bọn anh vẫn có cơ hội chuyển bại thành thắng mà, chẳng qua là may mắn không gọi tên mình, quả bóng được ba điểm kia không rơi vào rổ thôi. Liền Thành, anh là ngôi sao của trận đấu này, lớp đàn em khóa sau cũng anh sẽ nhớ tên anh, sẽ tự hào vì anh. Anh không thấy gần cuối trận huấn luyện viên đội kia còn xin hội ý, bố trí chiến thuật phòng thủ bao vây mình anh sao. Trong mười mấy giây cuối có những ba người kèm anh cơ đấy, bọn họ chỉ muốn anh phạm sai sót, không cho anh chuyển được bóng. Nhưng anh đã khiến cho bọn họ thất vọng đấy thôi. Anh không chỉ không sai sót, mà còn thuận lợi chuyển bóng đến tay Kimi đang không bị ai bao quanh ở phía kia. Anh không để ý nên không biết, lúc anh chuyển được bóng đến tay Kimi, nhóm cầu thủ Havard kia đã thất vọng thế nào đâu." Mộ Mai nói với giọng điệu lý thú, "Nhưng tiếc là Kimi lại không ném được quả bóng ăn ba điểm kia."

Xoay mặt Liền Thành lại, Mộ Mai thôi cười: "Vu Liền Thành, anh biết không, bọn anh đã cho năm nghìn khán giả được xem một cuộc thi đấu vô cùng đặc sắc. Bọn anh đã làm hài lòng khán giả, không có gì tuyệt hơn điều này đâu."

Vu Liền Thành buộc phải nhìn thẳng vào cô hầu học của mình, chân mày khẽ nhíu lại rồi từ từ giãn ra, cậu đưa ngón tay lên vuốt ve hình dáng lông mày cô. Lâm Mộ Mai không chỉ có đôi mắt đẹp, ngay cả dáng lông mày cũng xinh nữa, trông như gợn sóng lăn tăn của hồ nước mùa thu vậy.

"Lâm Mộ Mai..." Vu Liền Thành thờ dài, "Đâu có đứa con gái nào mà khi nói chuyện về bóng rổ rành rọt như em thế chứ."

"Anh quên rồi à Liền Thành?" Mộ Mai chau mày, "Trong những năm tháng ngây thơ khờ dại của anh đều có em len lén ở bên cạnh anh lúc anh thức đêm xem Cao Thủ Bóng Rổ đấy nhé. Tuy rằng hầu hết thời gian ấy, nhiệm vụ của em chỉ là trông chừng cửa thôi."

Vu Liền Thành như có thể loáng thoáng trông thấy cô bé tóc đen dài buông rủ, mỗi ngày vội vàng đi theo phía sau cậu bé thấp hơn mình một chút, làm đủ chuyện vì cậu ta trong suốt những năm tháng hoa mộng kia.

"Mộ Mai, hình như em đã lưu lại thật nhiều, thật nhiều dấu vết trong những năm tháng trưởng thành của tôi thì phải." Cậu cau mày, cố che giấu tình cảm đột nhiên xuất hiện trong lòng mình.

Vu Liền Thành nghĩ, có lẽ cậu sẽ mất rất nhiều thời gian, có khi còn lâu hơn cả những năm tháng họ đã ở bên nhau mới quên được cô hầu học Lâm Mộ Mai này.

Lúc này nếu Mộ Mai nhoen môi cười mỉm là thích hợp nhất. Cười đúng thời điểm thì đó sẽ là một bức họa tươi đẹp trong lòng đàn ông, cô Kikudo đã dạy cô như thế. Mấy năm trước, khi cô Kikudo qua đời, trước mộ của cô vẫn còn đặt không ít những bó hoa hồng đỏ, là do những người đàn ông mến mộ cô viếng tặng. Đáng tiếc, Mộ Mai không cười nổi khi đứng trước cảnh này, cô chỉ rú rút, không dám nhìn thẳng vào cậu.

Vu Liền Thành thấy đôi hàng mi của Lâm Mộ Mai cũng rất đẹp, giống như chiếc quạt tí hon, cậu vô thức nghiêng người đến, khẽ hôn lên mi cô rồi đến khóe mắt. Khi đôi môi cậu rơi xuống chóp mũi, cô bỗng đẩy cậu ra.

"Người anh đầy mồ hôi, khó ngủ chết đi được." Mộ Mai chỉ chỉ vào bộ đồng phục bóng rổ của Vu Liền Thành.

Mộ Mai vừa dứt lời đã bị cậu ôm chặt vào trong lồng ngực, từ đứng đối diện biến thành ngồi luôn trên đùi cậu. Cậu còn chơi xấu, cố tình cọ xát chiếc áo

mướt mắt mồ hôi kia vào người cô, đồng thời đặt lên môi cô một nụ hôn.

Sau một hồi quần quýt, Vưu Liên Thành mới lưu luyến rút tay ra khỏi áo Mộ Mai, luồn ra sau lưng cài móc áo lót lại cho cô.

Tựa mặt vào cổ Mộ Mai, cậu si mê ngắm nhìn vành tai ửng đỏ của cô, quyến luyến nói: "Mộ Mai, ngày mai theo tôi đến Argentina đi, tôi muốn cùng em trải qua lễ Giáng sinh này."

Mộ Mai không trả lời, chỉ áp mặt vào tóc cậu, mái tóc mềm mại này dường như luôn len thẳng vào đáy lòng cô, khiến cô không kịp phòng bị.

"Đêm Giáng sinh năm nay chính phủ Buenos Aires sẽ tổ chức nhạc hội ngoài trời ở Quảng trường tháng Năm." Vưu Liên Thành nhắm hai mắt, "Không phải em rất thích xem nhạc hội ngoài trời sao, không phải em từng rất hâm mộ mấy cô gái được kiệu lên, rồi nhào người trên lưng mấy chàng trai, xem biểu diễn trên sân khấu sao? Đến lúc đó em cũng có thể nhào người lên lưng tôi mà xem nhạc hội."

Tên này... rõ ràng là mình từng nói hâm mộ mấy cô nàng được công nhào trên lưng bạn trai xem nhạc hội ngoài trời, qua miệng cậu thì đã trở thành chàng trai rồi.

"Đi đi mà... Mộ Mai..." Vưu Liên Thành dịu giọng dụ dỗ.

"Không được... Liên Thành..." Mộ Mai lắc đầu, "Em không muốn đi Argentina, không muốn đi chút nào cả."

Mặt Vưu Liên Thành liền biến sắc, khẽ đẩy Mộ Mai ra, tỏ vẻ không vui, cau gắt nói: "Tại sao lại không đi, Lâm Mộ Mai, em có biết năm nay là năm cuối cùng..."

"Em biết." Mộ Mai vội vàng tiếp lời của Vưu Liên Thành, "Em biết Giáng sinh này là Giáng sinh cuối cùng chúng ta còn ở bên nhau. Nhưng mà Liên Thành, em muốn đón lễ Giáng sinh ở Sicilia cơ."

Mộ Mai đứng dậy khỏi người Vưu Liên Thành, đi đến trước cửa sổ, dựa vào khung cửa, bầy giờ London lại bắt đầu mưa rì rào: "Em xem được một câu quảng cáo về Sicilia ở trên tạp chí du lịch rằng: Hãy đến với Sicilia, nơi này luôn luôn tràn ngập ánh nắng rực rỡ, Sicilia sẽ khiến bạn quên đi nhịp sống tất bật nơi thành phố. Liên Thành, em thật sự rất muốn đến Sicilia."

"Em hết chuyện đi tin mấy câu quảng cáo láo đó." Vưu Liên Thành cười khẩy khinh thường và vẫn còn bức dọc, cô dám cự tuyệt đón lễ Giáng sinh cùng cậu, phải biết rằng, qua sang năm, họ sẽ không còn cơ hội ở bên nhau nữa đâu.

"Em tin, em tin thật ấy. Trong khu em ở có một ông bác đến từ Sicilia, con gái bác ấy lấy chồng người Anh, ở cùng khu em. Cứ cách vài năm bác ấy sẽ đến thăm con gái mình hai ba ngày rồi về. Cháu gái bác ấy rất thích ông ngoại mình, mỗi lần bác ấy phải về con bé đều khóc vùi kinh lắm. Có lần em hỏi sao bác ấy lại không ở thêm vài ngày, bác mới nói cho em biết vì bác không thể rời bỏ Sicilia được."

Thời gian của Sicilia trôi qua rất chậm, trên con phố cổ loang lổ dấu vết năm tháng, ông cụ già ngồi lim dim trước cửa nhà, mỗi góc tường đều trồng hoa cỏ, người bán hàng ở chợ phiên thường trò chuyện vui vẻ với du khách đến mức quên cả hàng hóa, khiến bước chân của thời gian như thể bị kéo chậm lại ở đây. Nghệ thuật gia trên khắp thế giới cũng thích đến Sicilia, vì ở nơi ấy, nhóm thực khách có thể sẵn lòng chờ cả ngày chỉ để nếm được món cá ngon; nhóm nhạc sĩ có thể mất cả tháng mới viết được một nốt nhạc; nhà thiết kế phải đợi mấy tháng, thậm chí cả năm mới có được cảm hứng cho bộ sưu tập mới. Còn mấy thanh niên khát khao tình yêu đích thực sẽ thành tâm mà kiên nhẫn chờ đợi người định mệnh đến gõ cửa trái tim mình. Ngay cả những họa sĩ truyện tranh cũng không thể nào đoán được đến khi nào mỹ nhân như trong đêm trăng sáng sẽ đến bên họ, ghé tai kể họ nghe câu chuyện mộng ảo nhất thế gian này.

Liên Thành, em muốn đi đến đấy, hơn nữa em còn hi vọng anh có thể đi với em "

Mộ Mai nói một hồi, rồi quay đầu lại nhìn cậu thành khẩn.

"Em..." Trong ánh mắt lấp lánh đầy chờ mong của cô, Vưu Liên Thành hé môi nhưng không thể thốt ra hai chữ "điên rồi".

Mộ Mai đi về phía Liên Thành, ngồi xuống trước mặt cậu, nắm lấy tay cậu: "Liên Thành, chúng ta cùng nhau đến Sicilia đi mà, em rất muốn cùng anh đến thăm quán trọ mà bác ấy nói. Quán trọ đó có một cái tên Ý rất lãng mạn, gọi là "Tình yêu đích thực đưa tôi đến Sicilia". Tên tiếng Anh của quán trọ đó ngụ ý là đến Sicilia, anh có thể tìm được tình yêu đích thực của đời mình đó. Quá lãng mạn phải không Liên Thành? Anh đi với em đi, nhé?"

"Em nên biết mẹ tôi đang ở Buenos Aires chờ tôi, chỉ dịp lễ Giáng sinh hằng năm mới là thời gian bà cảm thấy hạnh phúc nhất, nếu tôi không đi đến đó, bà sẽ đau lòng, sẽ thất vọng." Vưu Liên Thành rất muốn giữ giọng điệu uy quyền trước đây ra, ép cô xóa xổ cái nơi Sicilia quái quỷ kia ra khỏi đầu, cường chế lệnh cho cô phải đi đến Argentina với cậu. Nhưng mà dường như cậu không làm được, đến nỗi ngay cả trong giọng nói cũng ẩn chứa áy náy.

Mộ Mai lại không buồn để ý đến câu nói của cậu: "Đến khi ấy, chúng ta sẽ lên tàu cao tốc Eurostar, đi từ London đến Rome, rồi từ Rome đến Sicilia. Liên Thành, từ hồi bé em đã vô cùng thích tàu cao tốc Eurostar, có một đứa nhóc luôn khoe khoang với em là gia đình nó đã ngồi tàu Eurostar đi du lịch, nó bảo ngồi trên tàu cảm giác như được bay trên trời vậy. Lúc nào em cũng khát khao có ngày mẹ Xuân sẽ dẫn em đi du lịch bằng tàu Eurostar, nhưng mà nguyện vọng của em chưa bao giờ thành hiện thực cả, Liên Thành, anh sẽ không để mơ ước của em tan biến như vậy, đúng không?"

"Lâm Mộ Mai, tôi đã nói là không được." Cuối cùng Vưu Liên Thành cũng có thể khiến cho giọng mình trở nên khó chịu.

"Liên Thành, coi như em cầu xin anh không được sao?" Mộ Mai cúi thấp đầu, "Có mấy lời em không muốn nói ra, nhưng anh nhất định cũng hiểu rõ mà, anh cũng biết lễ Giáng sinh này có ý nghĩa gì mà. Em cực kỳ muốn đi Sicilia."

"Vậy em theo tôi đến Argentina trước rồi tôi đi với em đến Sicilia không phải tốt hơn sao?" Vưu Liên Thành nắm tay Mộ Mai, khi cô nói câu "coi như em cầu xin anh" đã khiến cậu thực sự đau lòng.

"Không, nếu vậy, đến lúc chúng ta đến được Sicilia thì Tiểu Quỷ của anh đã đến London chờ anh rồi. Khi đó liệu anh có thể yên tâm cùng em ở quán trọ mang tên "Tình yêu đích thực đưa tôi đến Sicilia" nữa hay không?"

Vưu Liên Thành trầm mặc, cậu biết cậu không tài nào làm được điều ấy.

"Liên Thành, ngày mai em sẽ ở nhà ga chờ anh, bất kể anh có đến hay không em cũng sẽ đến Sicilia. Liên Thành, đối với em, Sicilia có Vưu Liên Thành và không có Vưu Liên Thành là hoàn toàn khác biệt, em hi vọng anh hãy nhớ kỹ điều ấy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31

Mãi sau này, Vưu Liên Thành thường nghĩ, nếu cậu mà có bản lĩnh biết trước tương lai, như vậy năm mười chín tuổi, cậu có lựa chọn đến nhà ga, lên chuyến tàu Eurostar ấy không? Mỗi khi nghĩ đến, thân thể cậu dường như chia thành hai nửa, một nửa nói với cậu, dù biết sẽ phải tan xương nát thịt cũng sẽ xuất hiện ở ga tàu, bởi vì nơi đó có Lâm Mộ Mai; nhưng nửa còn lại thì nói, dù chết cũng không xuất hiện ở ga, cũng chỉ vì lý do nơi đó có Lâm Mộ Mai.

Cuối cùng, sáng sớm hôm sau cậu vẫn đi đến ga mà không hiểu vì sao. Trong suy nghĩ của cậu, cậu chỉ muốn đến đây để tiễn cô, chúc cô thượng lộ bình an rồi quay về nhà, đợi máy bay tư nhân của ba mình đến đón vào buổi trưa, đã nửa năm rồi cha con họ chưa gặp nhau. Công việc của ba luôn bận bịu, vì lễ Giáng sinh đoàn viên này nên ông đã cố dành ra một tuần lễ để cả nhà họ cùng sum họp. Họ đã lên kế hoạch cho rất nhiều tiết mục, ví dụ như sẽ ra vườn nướng thịt, ví dụ như cùng dắt chó đi dạo, rồi đến Thụy Sĩ trượt tuyết...

Song cũng không biết tại sao, lúc Vưu Liên Thành ra khỏi cửa lại tiện tay mang theo hộ chiếu, miệng thì dặn người làm là trưa nay cậu muốn ăn bánh muffin, còn bảo tài xế đưa cậu đến ga tàu một lát rồi đưa cậu quay về.

Bước vào nhà ga, đi theo bảng hướng dẫn, Vưu Liên Thành đến cửa ga tàu đi đến Ý. Chỉ nhìn lướt qua cậu đã thấy Lâm Mộ Mai đứng giữa biển người qua lại đông nghịt. Cô mặc chiếc áo khoác trắng ngà có hai hàng nút cài, quần jeans xanh đậm phối với đôi boot ngắn màu cam, đeo ba lô to đùng trên lưng, đứng tựa vào cột đá, bỏ tay trong túi áo, cúi đầu đi đi mũi giày trên mặt đất, không biết đang vẽ lung tung gì đó.

Vưu Liên Thành chợt vô thức bước thật chậm, giống như đang rình trộm cô. Chu Á Luân từng nói với cậu, anh ta thấy Lâm Mộ Mai giống như con tắc kè hoa trên sa mạc vậy.

Còn với cậu, Lâm Mộ Mai vẫn là Lâm Mộ Mai, nhưng trong cảnh sân ga người qua kẻ lại này, cô dường như đã khác với lúc trước, khác với cô của ngày thường.

Cô ngừng chân lại, giơ cổ tay lên xem đồng hồ rồi thả tay xuống, quay mặt qua một bên. Lúc cô vừa nghiêng sang, Vưu Liên Thành liền núp vào phía sau cột đá, quan sát cô đang nhìn đăm đăm ra ngoài cổng ga. Có lẽ vì thấy cậu vẫn chậm chạp chưa đến nên cô bắt đầu lo lắng, đi tới đi lui. Một thẳng bé tóc vàng cầm quả bóng da chắn ngang đường cô, cô sốt ruột liền làm mặt khùng long đota nó, kết quả khiến thẳng bé khóc thét bỏ chạy luôn.

Thấy thế Lâm Mộ Mai hơi ngưng ngừng, nhìn dáo dác xung quanh, Vưu Liên Thành nhoen cười chứng kiến mặt thú vị khác lạ của cô. Lúc cậu toang gọi cô thì thấy cô chạy về một phía khác, sau khi chạy được chừng chục bước, cô nhảy lên thật cao, bắt lấy quả bóng bay màu đỏ bị gió thổi lên không trung.

Mãi cho đến thật lâu sau này, Vưu Liên Thành vẫn luôn nhớ rõ hình ảnh ấy. Giữa dòng người đông đúc, tiếng còi tàu vang lên tu tu, cô nắm lấy chùm bóng màu đỏ đứng ngược sáng, thời gian như ngừng trôi vào khoảnh khắc đó, cô gái Châu Á tóc đen cầm bóng đỏ, mang đôi boot ngắn màu cam làm cảnh sắc xung quanh chợt hóa thành một màu xám ngoét, chỉ còn lại ba sắc màu nổi bật kia hiện rõ trong tâm trí cậu.

Vưu Liên Thành thường nghĩ, có phải trong mấy phút cậu trốn sau cột đá, len lén ngắm nhìn Lâm Mộ Mai, hồn của cậu đã bị cô câu mất rồi hay không? Nếu không có sao cậu lại mê muội để mặc cô dắt mũi đi đến đảo Sicily cơ chứ.

Mộ Mai trả chùm bóng cho một cô bé mặc váy xòe công chúa, cô bé nhận lại được chùm bóng tưởng đã bay mất kia đương nhiên vô cùng vui vẻ, được mẹ nhắc, cô bé bước đến hôn lên mặt Mộ Mai để cảm ơn. Đưa mắt nhìn theo hai mẹ con họ nắm tay nhau đi xa, theo bản năng cô đưa tay lên chạm vào nơi được cô bé hôn khi nãy, rồi vừa quay đầu lại đã thấy ngay Vưu Liên Thành đang đứng phía sau.

Cậu đội mũ len đen, mặc áo khoác jeans dày, hai tay trống không, đứng đó nhìn cô.

"Anh đến rồi Vưu Liên Thành!" Mộ Mai buông thông tay xuống.

"Đứng, tôi đến rồi, Lâm Mộ Mai!" Cậu đi đến nắm lấy tay cô.

"Anh đến để cùng em đi Sicilia đúng không?" Cô vẫn đứng yên không nhúc nhích.

"Đúng vậy, tôi đến để cùng em đi Sicilia." Cậu cũng không rời bước.

Từ London đến Rome rồi từ Rome đến Sicilia thì trời đã tối sẫm, bọn họ dừng chân ở một trấn nhỏ ở đầu cực Tây của Sicilia, nghe nói thị trấn đó có tên là Đá Chồng, nó cũng là ga cuối cùng của chuyến tàu. Đến ga cuối, trên tàu chỉ còn lại Mộ Mai, Liên Thành và lẻ tẻ mười bốn hành khách khác.

Mộ Mai nhanh chóng tìm được quán trọ có tên là ‘Tình Yêu Đích Thực Đưa Tôi đến Sicilia’ ở ngay gần ga tàu hỏa, trông nó không lớn lắm, được xây ngay trên đê biển. Cũng giống như bao quán trọ ở gần đấy, cửa của nó nhìn ra hướng Nam. Nhân viên lễ tân là một cô nàng béo ú, Mộ Mai đưa thẻ chứng minh nhân dân của mình ra làm thủ tục, lại nộp ba trăm euro làm tiền cọc, thấy thế cô béo kia liếc nhìn sang Vưu Liên Thành theo bản năng.

Mộ Mai phối hợp với ánh mắt khinh thường của cô béo, cời balo ra ném cho Vưu Liên Thành, còn trừng mắt nhìn cậu như muốn nói "anh dám phản kháng thử xem!". Thế là trong ánh mắt trừng trừng của hai cô gái, Vưu Liên Thành lúng túng nhận lấy balo của cô. Lúc đi cậu chỉ mang theo có mỗi hộ chiếu, ví tiền, quần áo gì đó tất nhiên đều để ở nhà, đầu óc ngu muội cứ thế mà lên tàu theo Lâm Mộ Mai, sau đó tỉnh ra mới rồi rầm, hối hận. Song, khi Lâm Mộ Mai biết cậu không mang theo xu nào lại can đảm vỗ ngực cam đoan: "Không sao, lấy của em tiêu đi!" Thế là suốt cả chuyến đi đều là Mộ Mai chi trả hết. Mỗi lần cô móc ví ra trả tiền gì đó, Vưu Liên Thành sẽ cảm giác hình tượng của mình trước mặt cô lại nhỏ đi một chút.

Vưu Liên Thành cảm hận xách balo, lòng thầm nhủ mai một trở về London nhất định phải mang tiền ra để chết Lâm Mộ Mai này.

Mộ Mai thuê căn phòng đắt nhất trong quán, một ngày tám mươi euro, bao ăn một bữa tối. Phòng khá rộng rãi, có ban công rất lớn nằm hướng ra biển, c bên trong đầy đủ tiện nghi như tivi, phòng vệ sinh và cả máy nước nóng.

Cô nàng béo ú bày tỏ thái độ chào đón với Mộ Mai, sau đó với vẻ đầy ảm ý, nói ‘chúc anh chị có một đêm đầy lãng mạn và hạnh phúc’.

Mộ Mai rất hài lòng với căn phòng này, đến bây giờ thứ cô cần nhất chính là một chiếc giường. Đường đến thị trấn Sicilia xa lắc này quả thật là quanh co khúc khuỷu, ngồi trên tàu hỏa cứ lắc lư trái phải, còn phải chăm sóc cả Vưu Liên Thành trong người đã chẳng có xu nào còn mắc bệnh hoàng tử nữa. Nào là phải lau sạch bóng ghế tàu cho mới chịu ngồi xuống, ăn thức ăn trên tàu thì phải kiểm tra trước xem có tươi hay không, soi kỹ nước uống có đạt yêu cầu chất lượng hay không, ăn cơm xong Vưu thiếu gia còn đặc biệt yêu cầu nhân viên tàu cung cấp hoa quả tráng miệng, thực sự khiến hành khách trên tàu mắt tròn mắt dẹt nhìn họ y như sinh vật lạ vậy.

Giường trong phòng là kiểu giường đôi cỡ đại, điều Mộ Mai thích nhất là ra giường và rèm cửa đều là vải ca-rô Scotland màu lam nhạt xen kẽ với màu xám, trông thật sạch sẽ tươi mát. Cô thỏa mãn reo lên rồi ngã lăn ra giường, tấm nệm êm ái còn thoang thoảng mùi hải tảo, cô hít vào thật sâu, nhắm hai mắt lại.

Ngược lại với sự hài lòng của Mộ Mai, Vưu Liên Thành cảm thấy căn phòng này quá bí bách, lại đậm chất quê mùa, làm cậu dễ dàng liên tưởng có phải mấy tên nhà quê cũng từng ở qua nơi này, lẽ đôi giày lấm lem bùn đất của họ khắp sàn nhà, rồi vén chăn nệm kia bằng móng tay kết đầy đất của bọn họ không.

Vưu Liên Thành bất mãn cầu nhàu đi vào phòng tắm. Cho đến bây giờ, điều cậu thấy hài lòng nhất chỉ có mỗi cái phòng tắm này thôi, bồn tắm khá lớn, trông cũng sạch sẽ. Nhưng tiếp theo cậu lại không hài lòng tạo nào về bộ đồ ngủ in hình hoạt họa đáng yêu, vài vốc thì thô cứng mà Mộ Mai mua cho cậu ở ga tàu Rome, mặc lên cậu thấy không thoải mái chút nào cả.

Vưu Liên Thành tắm xong mặc đồ ngủ vào rồi thờ dài thườn thượt, cậu thề, lần sau nhất định sẽ không bước lên cái loại tàu hỏa chật kín người này lần nào nữa. Cậu cảm giác bụi bặm trên quần áo những người đó và cả lít nước bọt văng tung tóe khi họ nói chuyện cũng dính hết sang người mình mất rồi.

Ra khỏi phòng tắm, Vưu Liên Thành càng không hài lòng hơn là vì trong phòng chỉ có độc một chiếc giường, mà Lâm Mộ Mai thì giày cũng không buồn cời đã nằm nhòai ra, chiếm hết chiếc giường kia.

"Mộ Mai, Lâm Mộ Mai..." Vưu Liên Thành tức giận khế đá vào người đang ngủ thiếp, "Dậy đi, nghe không?"

Nhìn người trên giường không hề có phản ứng, Vưu Liên Thành lại đá mạnh hơn, giọng cũng cất cao lên, nhưng người trên giường chỉ trở mình nằm nghiêng lại, miệng còn khe khẽ lẩm bẩm: « "Liên... Thành, đừng gọi em nữa, em... mệt..."

Một bên tóc che phủ mặt cô, chỉ để lộ chóp mũi tinh tế. Vưu Liên Thành ngồi xuống mép giường, bắt giắc đưa tay sờ lên chiếc mũi nhỏ xinh xinh kia, rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc che bên má cô ra phía sau. Đường nét khuôn mặt cô hiện rõ dưới ánh đèn nhàn nhạt trong phòng, dưới hốc mắt cô có quầng thâm nhàn nhạt. Cậu nhíu mày, chắc hẳn là tối qua cô mất ngủ đấy mà, có phải vì Mộ Mai lo rằng hôm nay mình không đến hay không?

Vưu Liên Thành rón rén cời giày ra cho cô, đến lúc cậu định cời áo khoác ra dường như cô không thích, cứ giữ chặt lấy áo mình, phải đồ dành mãi mới cời ra được.

Trong lúc mơ màng màng, Mộ Mai cảm nhận được trên mặt mình man mát, nhưng cái người đang cầm khăn lau mặt cho mình kia sao tay chân vụng về quá, chà mặt cô đến mức đau rất. Cô run run hàng mi, rất muốn mở mắt ra xem đáng về hiện giờ của Vưu thiếu gia, nhưng mí mắt cô quá nặng, nó cứ sụp xuống, đưa cô vào mộng lành.

Khi tỉnh lại trong không gian xa lạ và thấy thân thể mình đang nép sát vào ngực Vưu Liên Thành, Mộ Mai ngây người hồi lâu. Hoa mặc lan màu trắng thoang thoảng hương đưa và tiếng chim biển kêu vắng lại ngoài cửa sổ khiến Mộ Mai cảm nhận được một niềm vui trọn vẹn đang không ngừng dâng lên

tự đẩy lòng.

Mặc dù Mộ Mai biết, thời khắc vui vẻ này chỉ là một màn pháo hoa ngắn ngủi mà thôi.

Khẽ nở nụ cười, cô xoay hẳn người lại, nằm nghiêng đối mặt với Liên Thành, một tay nâng cằm cậu lên, một tay khẽ vuốt tóc cậu, miệng khẽ đến thì thầm bên tai: "Nhóc tóc xoắn, mau dậy đi, nhóc tóc xoắn, nếu không dậy tôi sẽ tét mông cậu đấy!"

Con ác mộng mang tên Nhóc tóc xoắn chui vào tai Vưu Liên Thành, phản ứng đầu tiên của cậu là đưa chân ra làm thế móc như lúc đánh nhau, giam chặt cái người dám gây ồn ào đáng ghét bên cạnh vào trong tầm tay mình, chân cậu vừa dùng sức, một tiếng thét thảm thiết liền vang lên. Âm thanh kia quen thuộc đến mức khiến Vưu Liên Thành choáng mờ mắt.

Lâm Mộ Mai mang vẻ mặt đau đớn, cả người cô bị cậu ghim chặt, mũi nhăn tít lại.

Vưu Liên Thành thả lỏng chân ra, cúi đầu xuống hôn lên chóp mũi cô: "Ai bảo em gọi tôi như thế, khi này đã làm đau em à?"

Do vừa tỉnh giấc nên giọng nói cậu khàn khàn mang đầy gọi cảm, cộng thêm câu nói mập mờ kia làm cho hai người đồng thời cảm thấy lúng túng, né tránh ánh mắt nhau.

Bên ngoài lũ chim biển vẫn kêu quang quác, tiếng vọng lại lúc to lúc nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32

Cũng do vị trí địa lý đặc biệt nên bán đảo Sicilia bị rất nhiều người nói đùa rằng dãy núi Apennine đã trở thành chướng ngại lớn nhất khi người Ý muốn đặt chân đến nơi đây. Sicilia nổi tiếng là cái nôi sản sinh ra những nghệ thuật gia và những bộ phim nổi tiếng để đời, thị trấn Mộ Mai đang ở là về phía Bắc Messina, bởi vì nó nằm ở nơi hẻo lánh nên ít ai biết đến. Thậm chí khi cô và Vưu Liên Thành đứng trên con phố của trấn cũng thấy lạ là tại sao nơi này chẳng có lấy một chút không khí Giáng sinh nào.

Đi một hồi Mộ Mai mới nhìn thấy một siêu thị nhỏ, trên cửa siêu thị có treo lá thông và chuông lục lạc Giáng sinh, còn xịt sơn trắng giả làm bông tuyết. Đây cũng là siêu thị duy nhất của thị trấn này.

Bởi vì quán trọ chuẩn bị bữa sáng không hợp ý, nên Vưu thiếu gia phải cất công đến một quán ăn chỉ có sáu chiếc bàn, cuối cùng ăn trúng một món kỳ quái ngay cả cậu cũng không gọi được tên, khiến cậu vô cùng bức tức.

"Lâm Mộ Mai, em nói xem, trong bữa sáng khi này của chúng ta liệu có phân chim..." Vưu Liên Thành cảm thấy món ăn kia vô cùng khả nghi, không nhịn được thắc mắc.

"Vưu Liên Thành, anh im đi!" Mộ Mai vô cùng tức giận, rốt cuộc người phải chỉ trả là cô đây cũng không thể nhịn được nữa rồi.

Vưu Liên Thành làm sao cho phép Lâm Mộ Mai ngồi lên đầu mình như thế, cậu lập tức túm ngay mái tóc đuôi ngựa của cô hầu học: "Lâm Mộ Mai, tôi chịu đủ rồi đây. Cậu im ngay kia không phải luôn do tôi nói hay sao? Bây giờ tôi muốn quay về, tôi muốn để Jack kiểm tra bữa sáng khi này của tôi, nếu kiểm tra ra, tôi..."

Mộ Mai chớp mắt: "Vậy xin hỏi Vưu thiếu gia anh muốn kiểm tra thế nào, có phải để Jack lấy nước tiểu của anh, mang đến phòng xét nghiệm kiểm tra xem là dương tính hay âm tính không?"

"Lâm - Mộ - Mai!" Vưu Liên Thành nổi cáu.

"Có!" Mộ Mai giơ tay lên, đồng dạng trả lời.

Trong một khắc, họ cứ đứng như vậy ở đầu phố, mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó Mộ Mai là người giãn hàng mày trước, cười rộ lên.

Sóng biển lấp lánh tựa như in vào đáy mắt cô, bất tri bất giác, Vưu Liên Thành bị nụ cười cô mê hoặc, cũng nhoèn môi cười vui vẻ cùng cô trên con phố trống trải.

Mộ Mai thuê một chiếc xe đạp đôi ở siêu thị, cậu đạp trước, cô đạp sau, chiếc xe đạp xanh lam chạy băng băng men theo con đường bên bờ biển. Người trên phố cực ít, cô béo ở quán trọ nói cho họ biết thanh niên vùng này đã đến thành phố công nghiệp Palermo làm hết rồi, vì địa thế nơi này phức tạp lại xa xôi nên chính phủ không muốn đầu tư tài chính vào đây, còn một số thương nhân đầu tư thì thấy nơi này tài nguyên thiếu thốn nên cũng chẳng muốn mạo hiểm làm gì. Hơn nữa bên bảo vệ môi trường luôn phản đối việc khai phá nơi đây, vì vậy thị trấn này trông có vẻ rất xa cách với nhân thế.

Những người còn ở lại đều là người không thể rời bỏ quê hương, đa số họ đều có tuổi, trồng cây trồng hoa trên mảnh đất của mình, nào là lúa mì, chanh,

để tự tìm niềm vui là chính.

Tuy vậy thị trấn này lại có rất nhiều hải cảng, những tảng đá khổng lồ nối liền biển và đất liền, tạo thành con đê cho xe chạy. Cách bờ biển một chút là ruộng lúa mì và cây bông vải, thông thường người ta rất hiếm khi trồng những loài này gần bờ biển, bởi vì nước biển xâm mặn, thêm với khí hậu và nhiệt độ vùng biển sẽ ảnh hưởng tới sự sinh trưởng của những loại thực vật này.

Nhìn đồng lúa mì và bông vải thiếu dinh dưỡng kia, Mộ Mai nhớ đến lời nói của ông bác Phillip: Người nhiệt tình yêu thương đất đai sẽ không để mảnh đất của mình trống rỗng, vì như vậy họ sẽ đau lòng.

Vưu Liên Thành không hiểu chiếc xe đạp này có gì mà khiến Lâm Mộ Mai hớn hờ ra mặt đến như thế. Ban đầu cậu còn hiếu kỳ đạp thử, mười phút sau cậu chỉ muốn vứt chiếc xe chậm rì rì, chỉ đạp mới chịu chạy này xuống biển cho rồi. Mà điều khiến cậu cảm thấy dở khóc dở cười hơn chính là ở trên đầu xe còn lắp cả gương chiếu hậu, nhìn vào là có thể thấy hết tất cả cảnh sau lưng, mà chết người là Vưu Liên Thành lại cứ mãi mê ngắm Lâm Mộ Mai qua đó. Cô cười trông rất ngốc nghếch, giống hệt mấy đứa con gái trang điểm xinh đẹp cầm bảng tên cổ vũ trong lễ ra mắt phim của mấy tên diễn viên "màu mè" nào đó.

"Lâm Mộ Mai, em đang cười ngu gì thế hả?" Vưu Liên Thành kim nén nổi khát khao muốn vứt luôn Lâm Mộ Mai lẫn chiếc xe chết tiệt này xuống biển.

"Liên Thành, hóa ra cây chanh trông thế này." Chạy qua tán cây chanh, Mộ Mai buông tay lái, giơ cao hai tay để chạm vào tán cây rậm rạp kia.

Họ dừng xe lại, đứng dưới tán cây chanh được trồng ven bờ biển. Vưu Liên Thành ngẩng đầu, ánh nắng mong manh chiếu xuyên qua lá cây nhón nhọn xanh mướt. Đây cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cây chanh, nó khiến cậu nhớ đến bài hát Lemon Tree mà mấy ông chú ở Anh rất thích. Có một hôm, cậu cũng nghe được ba mình ngâm nga giai điệu này ở vườn hoa, còn mẹ thì nhắm mắt lại gõ tay theo nhịp, đó là một trong những hình ảnh ấm áp hiếm hoi của gia đình cậu thuở ấu thơ.

Đáy lòng cậu bỗng trở nên êm đềm, nhìn ngắm cô gái cười ngốc phía sau qua chiếc gương xe, bất chợt cậu cũng bắt đầu ngâm nga bài Lemon Tree theo trí nhớ.

Chạy đến cuối con đê, Mộ Mai đã tìm được nơi mà cô bé ở quán trọ giới thiệu, cô nàng nói vào dịp lễ Giáng sinh hàng năm nơi đây sẽ có một vài nhóm người quây giờ đến tụ tập, những người kia đều không thích Giáng sinh, họ sẽ đăng bài lên mạng hô hào rủ rê mọi người trốn ngày lễ này, cùng nhau đến đây chơi. Dần dần, phong trào trốn tránh Noel càng lúc càng được mọi người ủng hộ, đây cũng chính là nguyên nhân Mộ Mai không thấy được chút không khí giáng sinh nào ở trấn này.

Người nơi đây bắt đầu xem dịp lễ Giáng sinh là một ngày lễ khác của họ, thậm chí họ còn tổ chức một vài hoạt động vào ngày này, tất cả người trên trấn đều tập trung về đây.

Nhìn đám đông nhí nhố ở nơi vừa giống bến tàu vừa giống quảng trường phía trước, Mộ Mai khóa xe đạp lại rồi kéo tay Vưu Liên Thành len lỏi chen vào.

Ở đây có khoảng năm sáu trăm người, vừa nhìn là có thể phân biệt được ngay ai là dân bản xứ, ai là dân du lịch, họ cùng quây quần la hét cổ vũ cho mấy người đứng ở chính giữa. Đó đều là những người đàn ông trẻ tuổi cường tráng, bên cạnh họ bày một khối phô mai thật to, nhìn khối phô mai kia Mộ Mai đã đoán ra ngay đây là cuộc thi giành phô mai rất thịnh hành ở vùng nông thôn Châu Âu rồi. Vào một vài ngày lễ, mọi người sẽ tổ chức trò chơi này, mấy người đàn ông trẻ tuổi truy đuổi theo khối phô mai, cùng nhau lăn từ sườn dốc cao chừng mười mấy mét xuống, cuối cùng ai có thể bắt được khối phô mai ấy thì sẽ là chủ nhân của nó.

Mộ Mai bị khối phô mai tươi kia hấp dẫn, trong tiếng gào rú sôi động của người chủ trì cuộc thi, cô đẩy phắt Vưu Liên Thành vào vòng tròn, đứng bên cạnh người chủ trì. Vưu thiếu gia đẹp trai ngồi ngồi vừa ra sân đã kéo theo một trận hoan hô hào hứng của đám đàn bà con gái. Người chủ trì giang rộng hai tay tỏ vẻ hoan nghênh cậu gia nhập cuộc thi.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Vưu Liên Thành trừng mắt lườm Lâm Mộ Mai một cái, Mộ Mai cười khúc khích đi đến, khoác vào tay cậu, kiễng chân lên ghé vào tai cậu nói: "Liên Thành, em muốn lấy được bó hoa tươi bên cạnh khối phô mai ấy".

Sau khi nói xong, Mộ Mai còn kéo cổ áo Vưu Liên Thành xuống, nhân lúc cậu chưa hiểu mô tê gì liền hôn lên môi cậu, hành động như vậy được đám người Châu Âu vốn có máu lãng mạn ăn sâu hoan hô rầm trời. Lần này, Vưu Liên Thành đã biết mình cười hổ khó xuống rồi.

Mộ Mai đứng dưới sườn dốc nở đầy hoa dại màu trắng, ngẩng đầu nhìn Vưu Liên Thành đang đứng trên đỉnh dốc cao. Hôm nay cậu mặc chiếc áo len đen năm mươi euro mà Mộ Mai mua ở ga tàu cùng chiếc quần jeans màu xanh, trông có vẻ thân thiện hơn thường ngày rất nhiều, Mộ Mai đưa tay lên bấc thành loa, hét thật to với cậu.

Khi Vưu Liên Thành nghe rõ câu nói của Lâm Mộ Mai, cậu gần như chỉ muốn lao xuống bóp miệng cô lại. Mấy cô gái đứng dưới sườn dốc đều nói mấy lời cổ vũ yêu đương thắm thiết với bạn trai mình, chỉ có cô là hô lên: "Liên Thành, lúc lăn xuống anh chú ý đừng đè nát đám hoa kia đấy nhé!"

Người chủ trì vừa bắn súng hiệu lệnh, hơn ba mươi người đàn ông con trai cùng khối phô mai nặng mấy ký kia đều lăn lông lốc xuống sườn dốc.

Sau năm phút ngắn ngủi, khối phô mai đã có nơi có chốn. Chủ nhân của nó chính là người con trai phương Đông không hề cường tráng, điều này làm cho mọi người khá ngạc nhiên, chỉ có mỗi Mộ Mai biết Vưu Liên Thành đã vận dụng kỹ xảo mà thôi. Từ bé Vưu Liên Thành đã từng tập Taekwondo, thậm chí là học luôn môn Vịnh Xuân Quyền để nâng cao sự dẻo dai cho thân thể. Lúc lăn xuống sườn dốc, cậu đã cuộn tròn người mình lại, lợi dụng hình dáng để lăn nhanh hơn, đương nhiên là chiếm thế thượng phong trước đám người đô con nhưng hành động vụng về kia rồi.

Vưu Liên Thành nhận lấy khối phô mai và bó hoa tươi từ tay người chủ trì, đi đến trước mặt Mộ Mai. Trong ánh mắt cháy bỏng của đám con gái, Mộ Mai cười tí mắt nhận lấy bó hoa tươi từ tay Liên Thành. Song, khi cô chạm tay vào khối phô mai kia, một cậu bé mặt đầy tàn nhang bên cạnh chợt òa khóc, ba của cậu bé ngai ngùng che miệng con mình lại, theo người chủ trì giới thiệu, anh ta là người từng đoạt chức vô địch cuộc thi này năm ngoái.

Mộ Mai bèn tặng khối phô mai lại cho cậu bé, lúc này cậu bé mới toét miệng cười xấu hổ. Buổi trưa, ba cậu mời Mộ Mai và Liên Thành cùng ăn với gia đình mình, họ ngồi dưới tán cây chanh, ăn món bánh rán với thịt bò hành tây được làm bằng bàn ủi nóng. Lúc Vưu Liên Thành định lên giọng dạy đời họ rằng cách nấu nướng này không khoa học thì Mộ Mai đã dứt khoát tọng một miếng bánh đầy mỡ cậu, mỹ vị của chiếc bánh kia nhanh chóng khiến Vưu thiếu gia im miệng.

Trong bữa ăn trưa, Mộ Mai mới biết được những người này đa số đến từ Phần Lan, bởi vì Phần Lan là cái nôi của lễ Giáng sinh nên hằng năm có cả biển người tràn vào nước họ, dần dà họ bắt đầu ghét ngày lễ này, thế là họ lên mạng kêu gọi những người cùng chung chí hướng làm một cuộc lánh nạn Noel.

Buổi chiều, thủy triều dần rút lui, cũng là thời khắc diễn ra tiết mục đá bóng bùn lầy mà người nơi này thích nhất. Cách chơi cũng rất đơn giản, họ vẽ ra một khoảng trên bãi biển đã rút nước, tất cả đuổi theo một quả bóng trong phạm vi đó, đến khi hết giờ, quả bóng còn trong chân ai thì người đó là người thắng cuộc.

Chiều ấy Mộ Mai và Vưu Liên Thành đứng trên đê nhìn mấy trăm người sạch sẽ chỉ trong vòng vài phút đã biến thành tượng đất nhem nhuốc, vui vẻ tranh nhau quả bóng kia. Dưới lời mời nhiệt tình của một chàng trai Phần Lan, Mộ Mai đang nổi hứng định chơi thử thì bị Liên Thành từ chối thẳng thừng "hồ" luôn. Cậu nói đầy rõ ràng là một trò chơi lợi dụng để sàm sỡ bọn con gái, cậu dám cá là cái tên Phần Lan kia lúc ấy sẽ chỉ lo nhìn chằm chằm vào ngực cô mà quên đuổi theo quả bóng cho mà xem.

Luận điệu hoang đường này của Vưu thiếu gia khiến cho chàng trai Phần Lan trở mặt lú lười, cũng khiến Mộ Mai thẹn quá hóa giận, cuối cùng cô chỉ có thể ngồi trên đê, theo hầu Vưu thiếu gia tao nhã kia thưởng thức trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 33

Xem xong trận bóng và ăn ké người ta thêm một bữa tối thịnh soạn, đến khi đèn đuốc đã giăng rực rỡ, hai người mới quay lại trả xe cho siêu thị. Vì mùa đông nên trời mau tối, mà vùng này khí hậu vô cùng ẩm ướt, Vưu thiếu gia cứ than khổ không ngừng.

Lúc Vưu Liên Thành bận oán giận thời tiết, Mộ Mai lôi cậu vào trong siêu thị. Nơi đây tuy nhỏ nhưng hàng hóa khá đầy đủ, khách hàng cũng đông, cô lấy vài thứ bỏ vào trong xe đẩy, bảo Vưu Liên Thành đi đến quầy thu ngân xếp hàng đợi tính tiền trước.

Trong lúc thu ngân quét mã hàng, Mộ Mai đi đến bên cạnh cậu, đút tay vào túi cậu.

"Lâm Mộ Mai." Vưu Liên Thành vừa nhìn nữ nhân viên thu ngân cứ mỉm cười nhìn mình, vừa khẽ cảnh cáo bên tai Lâm Mộ Mai, "Ở đây không phải là London, không phải nước Anh mà là ở Ý đây, tôi không thu dọn bãi chiến trường cho em được đâu. Lần này có phải em lại bỏ kẹo cao su vào túi tôi không thể?"

Mộ Mai mỉm cười lại với thu ngân, kiễng chân lên, thì thầm vào tai cậu: "Liên Thành, lần này anh đoán sai rồi, không phải kẹo cao su." "

"Vậy em bỏ gì vào hử?" Vưu Liên Thành hừ lạnh.

Mộ Mai kề môi gần hơn chút nữa, đôi môi mấp máy như bướm bướm vỗ cánh: "Là "áo mưa"."

Vưu Liên Thành cau mày, Mộ Mai kiễng chân lên lần nữa, đưa ngón tay vuốt giỡn chân mày cậu ra, rồi sửa sang lại cổ áo len cho cậu. Vì truy đuổi khối phô mai kia nên chiếc áo len hàng chợ này đã bung sợi vài chỗ, Mộ Mai cẩn thận kéo những sợi len kia lại cho đều.

"Lâm Mộ Mai, em lập tức lấy nó ra, sau đó trả về chỗ cũ đi." Vưu Liên Thành hạ thấp giọng.

"Không." Mộ Mai rù mắt, "Em không muốn, Liên Thành, em biết em đang làm cái gì. Lúc anh xuất hiện ở ga tàu, em đã suy nghĩ rất kỹ và quyết định rồi. Em sẽ không hối hận."

Vưu Liên Thành nghiêm mặt, nghe cô nói tiếp.

"Liên Thành, tối nay, em muốn anh." Cô khẽ ngáp ngừng, bỏ tay ra khỏi áo len cậu, "Nếu anh không muốn, nếu anh không thích em làm như vậy thì anh có thể tự mình đem trả nó về chỗ cũ."

Cô cúi đầu xuống, Vưu Liên Thành lại thấy được hai xoáy tóc nhỏ nhỏ trên đầu cô. Thời khắc này chúng nó như vùng nước xoáy sâu, xoắn lấy suy nghĩ của cậu, khiến cậu chìm vào đó.

Khi thu ngân đưa tiền thối vào tay cậu, một tay Liên Thành xách túi mua hàng, tay kia nắm lấy tay cô, khẽ nói: "Lâm Mộ Mai, nếu đến cửa mà nghe chuông báo động vang lên, chúng ta phải chạy trốn thật nhanh vào nhé, có nghe không?"

"Tuân lệnh tướng quân, sẽ chạy trốn nhanh thật là nhanh. Lâm Mộ Mai sẽ không để tướng quân mất mặt đâu ạ." Mộ Mai trả lời, đồng thời còn chào theo quân lễ.

Ra đến cửa siêu thị, không hề có tiếng chuông báo động vang lên như họ đã tưởng tượng, sau khi đi thêm được vài chục bước nữa, họ mới cùng quay lại nhìn siêu thị kia, đồng thanh cười lên.

Về sau Mộ Mai mới biết vì trấn nhỏ người dân rất thuần phác, nên siêu thị không hề trang bị hệ thống chống trộm.

Trở về quán trọ, lễ tân đã đổi từ cô bé thành một bà béo khác trông có nét hao hao, hẳn họ là hai mẹ con đây mà. Thật ra thì cô bé là con gái chủ quán trọ này, mà quán trọ này thuộc dạng gia đình, nên người trong nhà đều làm việc ở đây.

Bà béo thấy Mộ Mai liền tặng cô một chai rượu nho, bảo là quà khuyến mãi dịp Giáng sinh.

Trở về phòng, Mộ Mai nhường Liên Thành tắm trước, thừa dịp cậu đi tắm, cô rót rượu ra ly, hương rượu nồng nàn lan tỏa. Mộ Mai cầm bó hoa hôm nay Vu Liền Thành thắng được vào bình, sau khi chuẩn bị tất cả xong, cô lấy từ túi du lịch ra bộ đồ ngủ đã chuẩn bị trước. Chiếc váy ngủ màu đen, hai dây mảnh, vạt váy mỏng tang vừa chạm đến gối, ngực cũng như ẩn như hiện, hôm mặc thử cô còn ngại người nhìn vào gương rất lâu.

Vu Liền Thành không chịu mặc lại bộ đồ ngủ Mộ Mai mua cho mình mà mặc lại chiếc áo sơ mi hôm từ Anh đến đây, chiếc áo đen tuyền ánh bạc. Cô đứng chắn trước lối vào phòng vệ sinh chật hẹp, không dám ngẩng mặt lên nhìn cậu, vừa thấy cậu tắm xong bước ra, cô liền vội vàng ôm lấy bộ đồ ngủ, lách người chui tọt vào trong.

Khi mặc bộ váy ngủ ấy vào, Mộ Mai vươn tay lau đi hơi nước phủ trên bề mặt gương, thấy khuôn mặt mình hơi tái, cô bèn vỗ vỗ để sắc mặt trông tươi tắn hơn một chút, sau đó mỉm môi cho đến khi chúng đỏ mọng lên.

Cuối cùng đáng vẻ trong gương đã biến thành quyến rũ, Mộ Mai lẳng lặng đứng nhìn một hồi, cho đến khi hơi nước lại phủ mờ mặt gương lần nữa. Cô tự nói với mình: "Cứ vậy đi Lâm Mộ Mai. Nếu này không khiến cậu ấy si mê tâm hồn của mày được, vậy thì hãy khiến cho cậu ấy mê muội thể xác này của mày, dù là ngắn ngủi cũng được."

Sau đó sẽ dùng quãng thời gian ngắn ngủi ấy khiến cậu ấy phải đau lòng, rất, rất đau lòng. Rồi tiếp theo, cuộc đời của Lâm Mộ Mai cũng sẽ bắt đầu trở nên hoang tàn.

Vu Liền Thành đứng trên ban công ngắm nhìn cảnh biển giữa đêm tối mù mịt, chiếc áo sơ mi màu đen dường như khiến cậu tan vào khoảng biển đen kìa. Mộ Mai cầm ly rượu đi đến ban công, đưa một ly cho cậu.

"Liên Thành, anh cảm thấy nơi này thế nào? Anh thích không?" Nhấp một ngụm rượu, Mộ Mai thấp giọng hỏi.

"Nơi này à..." Vu Liền Thành đưa ly rượu lên ngửi, "Ồ đây một hai ngày thì tạm được, nếu ở lâu thì sẽ thấy đơn điệu, vô vị."

"Nhưng em thấy nơi này rất tốt, đây là quê hương mà ông bác em đã kể ấy. Đáng tiếc bác ấy đã mất nhiều năm rồi, trong khu ai cũng gọi bác ấy là bác Phillip, bác ấy nói nếu một ngày có đến thăm quê bác thì nhất định phải ở trong quán trọ này. Bác nói không chừng em sẽ gặp được mỹ nhân ngư nằm phơi mình trên tầng đá ngầm vào buổi tối ấy."

"Con gái bọn em chỉ gói tin vào mấy chuyện huyền hoặc này." Vu Liền Thành uống một ngụm rượu, quay đầu lại, rồi cứ thế ngẩn ngơ, sau đó dù cậu đã nhanh chóng quay mặt đi, nhưng cái nhìn kia đã đủ làm cho cậu đỏ mặt tía tai.

Lâm... Lâm Mộ Mai mặc như vậy không thấy lạnh hay sao? Sao cô lại ăn mặc hở hang như vậy, hở hang mà còn khoe gợi nữa, quyến rũ hơn cả mấy cô nàng trên tạp chí đặc biệt mà bọn con trai thường mua nhiều. Còn nữa, sao cô ấy không cột tóc lại, mà hình như, hình như cô ấy không mặc áo lót bên trong luôn thì phải. Và cả... và cả tại sao khi ở trong siêu thị, bắt đầu từ lúc cô nhắc đến thứ "áo mưa" kia làm tâm trí mình cứ thất thường, to tưởng quái đản như thế này.

Mộ Mai đi đến lan can, ban công này được làm từ ván gỗ và giá thép, bên dưới là đại dương mênh mông, bước trên này có cảm giác tựa như đang đi trên cầu treo. Cô tựa vào lan can gỗ, nghiêng người đến phía trước, giang rộng hai tay đón gió biển như đang bay, gọi lớn: "Liên Thành, anh nói nếu em nhảy xuống từ đây, mỹ nhân ngư có thể đến đỡ em không?"

"Em điên rồi!" Vu Liền Thành hoảng hốt, tay vươn ra kéo cô vào ngực mình.

Con gió biển từ đâu ủa đến thổi tung mái tóc cô, làn váy bay phấp phới, Mộ Mai tựa một đóa hoa lung lay nằm bên vách núi cheo leo, như thể một giây sau sẽ rơi xuống vách núi, tan xương nát thịt.

Cô nép vào lòng cậu, cậu thở phào ôm lấy cô, rồi quay người lại, đưa lưng chắn gió cho cô.

"Liên Thành, anh nói ở nơi này không tốt hả!" Tay cô đặt lên nút áo thứ ba của cậu, giống như đứa bé cố chấp khoe khoang bảo vật của mình, cố gắng thuyết phục người ta cũng thích nó giống như mình.

"Không phải là không tốt, tôi thấy sân thượng này rất tuyệt." Vưu Liên Thành nói lời trái lương tâm, bởi lúc này cô đang ở trong lòng cậu, thân thể êm ái, hơi thở nhẹ nhàng.

"Còn gì nữa không?" Cô thoáng cự mình.

"Còn có... phở mai... phở mai rất ngon..." Vưu Liên Thành như khát khô cổ theo cái cự quậy nhẹ nhàng của cơ thể cô. Cậu vốn muốn thể hiện khí thế của mình, cảnh cáo cô hầu học phải đứng im, nhưng lại vô thức biến thành tình cảnh bây giờ.

"Phở mai? Liên Thành, anh có được ăn phở mai ư?" Cô ngẩng mặt lên, run run vai cười khẽ, "Không phải chúng ta đã tặng khối phở mai ấy cho cậu nhóc kia rồi sao?"

"À... đúng... đúng... phở mai... phở mai..." Vưu Liên Thành lắp bắp, trợn mắt, cố không nhìn đến bộ ngực trắng nõn chói lóa bên dưới khuôn mặt cô, thế nhưng ánh mắt cậu tựa như bị nam châm hút lấy mất rồi. Chết tiệt, Lâm Mộ Mai đang nổi điên gì đây, bình thường ăn mặc rất bảo thủ cơ mà, sao tự nhiên lại bày đặt ăn mặc theo kiểu gợi cảm quái quỷ này làm gì?

"Liên Thành... thật ra anh muốn nói là cuộc thi giành phở mai rất vui đúng không?" Cô luồn tay vào áo cậu.

"Đúng... đúng... là giành phở mai... giành phở mai..." Vưu Liên Thành thấy lưỡi mình bắt đầu lú lại, tư tưởng trở nên hỗn loạn.

Cô cười rạng rỡ hơn, hơi thở nhẹ nhàng bao quanh cậu, vừa như nước hoa vừa như thuốc độc.

Vưu Liên Thành cố nhắm mắt lại, dùng chút ý chí còn sót lại bắt lấy tay cô, gằn giọng: "Lâm Mộ Mai..."

Mộ Mai không để Vưu Liên Thành nói hết câu, cánh tay còn lại của cô choàng qua cổ cậu, kiễng chân lên đưa môi chặn môi cậu lại, dễ dàng tách hàm răng cậu ra rồi đưa lưỡi vào triển miên cùng Liên Thành.

Nụ hôn của cô đã hòa tan hoàn toàn ý chí cậu, bàn tay nắm lấy tay Mộ Mai chuyển sang nâng eo cô lên, kéo sát người cô vào thân thể mình.

Lúc hai người tưởng chừng sắp ngạt thở, họ mới chịu buông nhau ra.

Mặt Mộ Mai đỏ ửng như quả mận đào, sóng mắt lúng liếng say lòng người, cô nói: "Liên Thành, em muốn anh, em muốn anh trở thành một cuộc hành trình trọn vẹn của cuộc đời em, cuộc hành trình từ con gái lột xác thành phụ nữ, em muốn bản thân thuộc về anh, mà Sicilia mỹ lệ này chính là ga cuối cùng của chúng ta."

Ngon hải đăng từ xa chiếu sáng loang loáng, mắt cô dường có hơi nước sóng sánh.

Vưu Liên Thành khàn giọng hỏi: "Lâm Mộ Mai, đây là những gì em hi vọng sao?"

Cô gật đầu: "Đúng vậy, Liên Thành, đây là những gì em hi vọng."

Một giây sau, Vưu Liên Thành bế Lâm Mộ Mai lên. Cô choàng tay qua cổ cậu, đầu tựa vào vai cậu, nghiêng mặt đi để giọt nước mắt rơi xuống mặt nước biển đen ngòm, rồi nhắm hai mắt lại.

Trước đây rất lâu Kikudo đã nói, đừng nên yêu một người mà con tuyệt đối không thể yêu, chỉ thích thôi là được, thích tức là e ấp, là vui sướng, chứ đừng yêu, yêu sẽ khiến lòng con rữa nát.

Hãy bật bài Two Become One của Spice Girls để tận hưởng chương sau nhé mọi người ^

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34

Cánh cửa ban công đã đóng, cửa sổ cũng khép, ngay cả rèm cửa cũng được kéo kín lại. Có lẽ do cửa sổ đã cũ lại không được tu sửa nên vẫn có con gió biển len lỏi nhẹ nhàng lay động tấm rèm.

Trong phòng chỉ để một chiếc đèn tường, chụp đèn cũ kỹ ánh ra màu đỏ cam, bao phủ sắc thái cổ điển lên cả căn phòng. Trong thời tiết mùa đông ướt át, hoa văn giấy dán tường màu phớt vàng càng trở nên nhạt nhòa; trên một vách tường treo vài bức tranh nho nhỏ, bên dưới là chiếc tủ trang trí điêu khắc hoa văn tinh xảo kiểu Châu Âu cũ, lọ hoa tươi đặt ngay trên đầu tủ. Ngay góc tường còn có một giá sách nhỏ bày vài cuốn sách, tivi cũng được đặt trên kệ phía dưới, đối diện tivi là bộ sofa nhỏ kèm gối lót lưng, dưới sàn trải thảm ấm áp.

Giường được kê gần ban công, bên cạnh giường đặt một thùng bằng mây đan, bên trong cắm vài cây hoa lúa mì đã sấy khô và mấy nhánh hương thảo để xua đi cái mùi ẩm ướt của mùa đông. Còn bên kia giường là một chiếc tủ thấp, đầu tủ đặt mấy bộ quần áo nam nữ được gấp ngay ngắn.

Trên tấm ra giường kẻ ca-rô Scotland màu xanh xám, hai thân thể nam nữ không một mảnh vải đang gối lên nhau. Người con gái nằm dưới người con trai, mặt đỏ như gấc, trán lấm tấm mồ hôi.

Mộ Mai chậm chậm đưa tay dẫn dắt Liên Thành tiến vào lối nhỏ, sau đó cô buông tay ra, nắm chặt lấy ra giường để phân tán cơn đau như xé rách cơ thể mà cậu đang mang đến. Khi cậu tiến vào thêm chút nữa, cô vô thức co đầu ngón chân lại, cảm giác đau đớn kia đã khiến cô không nhận được, buột miệng thốt lên: Liên Thành... Liên...

Tiếng cuối cùng của cô đã bị cậu nuốt đi, Liên Thành hôn Mộ Mai vô cùng dịu dàng, như muốn chia sẻ bớt cơn đau do mình mang lại. Cậu biết chứ, biết tất cả cơn đau mà cô phải chịu, thế nhưng điều duy nhất mà cậu không biết là lối vào nhỏ bé kia lại có ma lực khủng khiếp, nó mang đến nỗi vui sướng có thể nhấn chìm hết thảy. Mà kiểu vui vẻ mang theo chút đau đớn này lại khiến từng lỗ chân lông trên người cậu như được sống lại sau khi vừa trải qua một trận tai kiếp; nó thức tỉnh, mở rộng rồi gào thét sung sướng.

Nơi ấm áp kia như một vùng đất mạo hiểm mà cậu hằng tưởng tượng thời thơ bé, nó khiến cậu rờ rại, khiến cậu bất chấp mọi thứ.

Bất chợt môi Vu Liền Thành nếm phải vị mặn của nước mắt, cậu vội dừng lại, cuồng quýt hôn lấy dòng lệ kia.

"Đau không?" Môi cậu rù rì bên tai cô.

"Ừm... hơi... hơi..." Giọng Mộ Mai yếu ớt, cô buông tấm trải giường ra, vòng tay lên eo Liên Thành, chạm phải lớp mồ hôi nhễ nhại. Cô khẽ mờ mắt, thấy trên thái dương của gương mặt đang gục bên cổ cô hằn đầy gân xanh.

"Liên Thành, anh... anh cũng đau sao?" Tay cô dờ lên vai cậu, siết chặt lấy.

Vu Liền Thành không trả lời, chỉ nhào lên người Mộ Mai, thở dồn dập.

Mộ Mai quay sang hôn nhẹ lên thái dương Liên Thành, hôn lên đường gân xanh hằn rõ trên ấy, rồi xuống đến vành tai, rê đầu lưỡi men theo viền tai cậu, thủ thỉ: "Không sao, Liên Thành, em đã sẵn sàng. Liên Thành, em sẽ mang đến cho anh vui sướng..."

Một giây sau, Mộ Mai uốn lưng lên, hai chân quăn lấy eo cậu.

Linh hồn giống như được triệu hồi, Vu Liền Thành nương theo giác quan, gia tăng cường độ, hạ thấp eo xuống, tiến vào nơi mình khao khát điên dại kia. Nhưng ngay vào thời khắc gặp phải tấm màng chắn mỏng manh ấy, cậu bỗng chốc ngẩn ngơ, cúi đầu xuống.

Mãi cho đến lâu thật lâu về sau, Liên Thành vẫn nhớ rõ dáng vẻ của cô lúc này: làn da mướt mát mồ hôi dưới ánh đèn đỏ cam tựa như vàng trắng sáng chói, dù cười hay khóc, khuôn mặt cô vẫn vô cùng xinh đẹp.

"Liên Thành, hiện tại đừng hỏi em gì cả. Liên Thành, em không hối hận." Cô ở dưới người cậu thốt ra những lời như yêu tinh hút hồn người.

Vu Liền Thành cúi đầu, hôn lên chóp mũi cô, khàn giọng: "Mộ Mai, ngoại trừ tình yêu không thể cho em, tôi nguyện dành cho em tất cả mọi thứ mà tôi có."

"Ừ, Liên Thành." Cô đáp lại, lần này cô không còn như yêu tinh nữa mà giống như một đứa bé ngoan ngoãn.

Mộ Mai nhắm hai mắt lại, thả lỏng người ngheh đón Liên Thành, vòng tay ra sau lưng, nắm chặt lấy bả vai cậu.

Đây là một lời mời gọi đầy hoan lạc, để đáp lại lời mời ấy, Vu Liền Thành thẳng lưng, đi vào nơi sâu nhất, phá tan lớp chướng ngại, hòa mình vào cơ thể cô.

Cảm giác bị xé rách đột ngột khiến Mộ Mai không kiềm được ngửa đầu ra sau, Vu Liền Thành thuận theo đấy, đặt một nụ hôn lên cổ cô. Cảm xúc lạ lẫm ủa đến làm hai thân thể vẫn còn ngây ngô này không tài nào khống chế được sóng tình cuộn cuộn, chỉ biết thờ hồn hèn theo từng cơn rung động.

Họ nối liền chặt chẽ với nhau bằng phương thức nguyên thủy nhất. Mộ Mai nhắm mắt lại, không biết mồ hôi hay nước mắt đang thi nhau tuôn rơi xuống hai bên sườn mặt mình.

Bỗng nhiên cô lại nhớ đến những khóm hoa tươi đẹp ở trước cửa chùa hồi mình bốn tuổi, ngày đó cô luôn nghĩ có nên lên hái một đóa hay không. Sau đấy có một ngày, cô thật sự đã hái trộm được đóa hoa đẹp nhất. Mộ Mai tí tởn cảm nó băng qua phố lớn ngõ nhỏ, nhưng thời điểm cô về đến nhà, đóa hoa ấy đã héo rũ.

Khi ấy, cô cầm đóa hoa khóc thút thít, mẹ Xuân đã lạnh lùng nói cho cô biết, nếu không phải tại cô quá tham lam muốn chiếm đóa hoa đó làm của riêng, thì nó sẽ không tàn sớm như vậy. Đóa hoa kia không thuộc về cô, nó thuộc về thiên nhiên, cũng giống như bây giờ, Vu Liền Thành không thuộc về Lâm Mộ Mai.

Cậu gục trên người cô không dám cử động, tuy rằng lúc này người cậu đang run rẩy như chiếc lá sắp sửa lìa cành nhưng vẫn luôn nín nhịn vì sợ làm cô đau. Vu Liền Thành đã thay đổi thành chu đáo thật rồi, tay Mộ Mai càng ôm chặt vai cậu hơn.

"Liên Thành, có thể rồi..." Cô khẽ nói.

Vưu Liên Thành rất muốn động tác của mình nhẹ nhàng hơn, và cũng cam đoan bên tai cô rằng mình sẽ dịu dàng. Nhưng chỉ một giây sau, rồi một giây sau, một giây sau nữa, niềm vui sướng cực hạn cô mang đến đã làm cậu quên hết tất cả, chỉ muốn thông qua mỗi lần thúc tiến, đưa cô và mình cùng lên tận thiên đường mà thôi.

Âm thanh đứt quãng khe khẽ của cô ở bên dưới làm người cậu râm ran. Thời điểm càng tiến vào sâu hơn, tiếng thở dốc của cô lại càng đè nén, càng vỡ vụn. Lòng cậu dần dần rạo rực khôn tả, rạo rực đến mức cậu không nhận được đưa tay lên treu đùa đôi gò bồng đảo đầy đặn mềm mại của cô, cuối cùng cô buộc phải hét to lên: “Vưu Liên Thành, anh là đồ xấu xa!”

Ngay lúc ấy, cậu đã nghĩ rằng nhất định chẳng có ai trên thế giới này có thể mắng cậu đó dễ nghe hơn Lâm Mộ Mai cả, nó đáng yêu đến mức khiến xương cốt cậu trở nên rệu rạo.

Mồ hôi họ hòa lẫn nhau, thấm ướt tấm chăn ca-rô, tới đó họ đã hoàn thành hành trình trở thành một người đàn ông và đàn bà thực thụ tại quán trọ ‘Tình yêu đích thực sẽ đưa tôi đến Sicilia’.

Nụ hôn đầu của họ dành cho nhau, khám phá từng bí mật nam nữ trên thân thể nhau, trao cho nhau sự trinh nguyên thuần khiết và hưởng thụ niềm sung sướng nguyên thủy tốt cùng. Nghe theo cảm xúc điều khiển, Vưu Liên Thành cẩn mẫn, nhịp nhàng trong cơ thể Mộ Mai, còn Mộ Mai thì mở rộng bản thân bao dung lấy cậu, từ lúc đầu mảy mò từng bước đến cuối cùng thành điên cuồng cực độ. Họ đã cùng nhau nếm thử hương vị trái cấm nơi vườn địa đàng.

Đến tận giây phút cuối, hai thân thể mới run rẩy ôm lấy nhau, ngủ thật say trong làn gió biển mon man.

Mặt trời chậm chậm lên cao khỏi mặt biển, hàng nghìn con chim biển bắt đầu kêu quang quác. Vưu Liên Thành cau mày, phản ứng đầu tiên là định quát mắng cho tiếng ồn kia ngừng lại, nhưng lúc ấy thân thể cậu lại phát ra tín hiệu quái lạ, dường như có chút uể oải lại có chút hưng phấn, cảm giác lạ lùng này khiến cậu vui thích đến mức không cău giận nổi nữa.

Nhưng sau đó, tiếng chim biển đã nhắc nhở cậu một sự thật, hiện giờ cậu không ở trong dinh thự nhà mình mà đang ở một thị trấn nào đó của Sicilia. Rồi sau nữa, Vưu Liên Thành phát hiện ra cái cảm xúc kỳ lạ nảy sinh trong cơ thể kia chính là truyền đến từ nơi ấy.

Đêm đen quả nhiên có sự cảm dỗ ma mị khiến người ta ý loạn tình mê.

Vưu Liên Thành còn xác định được hiện giờ thân thể mình ở dưới chân đang hoàn toàn trần trụi, không mặc bất cứ thứ gì, cũng xác định hơi thở nhẹ nhàng bên tai chính là của Lâm Mộ Mai. Anh nhắm xuyên qua rèm cửa, hắt vào mí mắt, cậu bỗng thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng.

Cậu mở mắt ra, nhìn hàng mi rủ trên gương mặt kề gần mình trong gang tấc cũng đang run run, sau đó đôi mắt kia cũng mở ra, rồi hai người đồng thời nhắm mắt lại nhưng không ai quay mặt đi cả.

Có chú chim biển ngốc nghếch đang mổ vào tấm ván gỗ của quán trọ từng tiếng đon đêu.

Bàn tay mềm mại của người con gái nắm lấy tay cậu dưới tấm chăn, xúc cảm êm ái ấm áp khiến trái tim của Vưu Liên Thành trở nên yên bình, thanh thản trong thoáng chốc.

Tay cậu xòe ra bao lấy tay cô, họ nằm vai kề vai, Vưu Liên Thành không khỏi nhớ đến hình ảnh kiều diễm lúc hai thân thể quấn quýt dưới ánh đèn đỏ cam tối qua.

"Vưu thiếu gia, anh đỏ mặt rồi." Cô nói khá nhỏ, âm thanh mang theo hơi thở nhẹ nhàng thấm thấu vào từng lỗ chân lông của Liên Thành.

"Cô thư đồng bé nhỏ của tôi, tôi đoán giờ mặt em cũng chẳng khác gì tôi đâu." Vưu Liên Thành định tỏ vẻ thản nhiên như không, nhưng rõ ràng điều đó quá ngớ ngẩn, đến mức ngay cả bản thân cậu cũng thấy khinh thường chính mình.

"Vưu thiếu gia, vậy anh hãy mở mắt ra xem mình có đoán đúng hay không?" Cô thò thẻ dụ dỗ cậu.

Chút lúng túng khi vừa mở mắt đã bị tiếng phì cười của cô đánh tan thành mây khói, Vưu Liên Thành vươn tay ra, Mộ Mai thuận theo đó nép người vào lòng cậu.

Sau một chốc im lặng ngẩn ngui, Vưu Liên Thành cúi đầu nhìn người đang áp sát vào lòng mình, rồi thỉnh thoảng nhớ đến gì đó, Vưu Liên Thành kéo dịch chân xuống dưới.

Quả nhiên, cậu thấy bà vai, xương quai xanh và nửa bộ ngực lộ ra của cô đều chỉ chút dấu ấn mà mình để lại. Trên làn da nõn nà trắng muốt, trông những dấu vết ấy mới kinh hồn làm sao.

Liên Thành nhớ được tối qua mình đã điên rồ đến nhường nào, nhớ lúc cô ở bên dưới nức nở, “Liên Thành, anh có thể nhẹ một chút không?” Khi ấy cậu còn vờ như không nghe thấy, dùng môi mình che kín môi cô, thân thể chỉ biết đòi hỏi vô độ hết lần này đến lần khác.

Nỗi vui sướng lan toả toàn thân khi hòa quyện cùng cô tối qua ùn ùn kéo về trong đầu Vưu Liên Thành, thân thể cậu bắt đầu bị thiêu đốt nóng lên từng tấc một. Cậu nhìn vào mắt cô, nghe theo tiếng gọi của lòng mình, lại bắt đầu tham lam liếc đến phần đầy đặn lộ ra bên dưới.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt Liên Thành quá nóng bỏng, Mộ Mai ngại ngùng trượt người xuống dưới chân một chút, che đi cơ thể đang lồ lộ trước mặt cậu.

Happy Vacation Everyone! Mình cũng nghỉ lễ đây, hẹn mọi người thứ Ba tái ngộ

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35

Vưu Liên Thành chống tay đỡ đầu mình, nhìn thân thể cô run run dưới chân.

"Lâm Mộ Mai, tôi đếm đến mười, nếu em không chịu ra tôi sẽ chui vào chân lôi em ra đấy nhé." Cậu nhún nạy đếm, "Một, hai, ba..."

Mộ Mai vội chui ra khỏi chân, gương mặt ửng đỏ, ngẩng đầu nhìn cậu, rụt rè: "Liên Thành, em phát hiện một chuyện."

"Hả?" Vưu Liên Thành nhú mày, tỏ vẻ hứng thú, "Nói xem, em phát hiện chuyện gì, có phải phát hiện trên giường có lối đi đến hệ ngân hà không?"

Cô lắc đầu, từ từ kể đến tai cậu: "Liên Thành, là màu hồng, màu hồng đáng yêu lắm."

"Màu hồng?" Vì cô đến gần nên đầu óc cậu bắt đầu mê muội, "Cái gì màu hồng?"

Mộ Mai cố nín cười, giải thích rõ: "Em từng đọc miêu tả về cấu tạo cơ thể nam nữ trong một quyển sách. Người ta có nói con trai trước hai mươi tuổi nếu bình thường không có sở thích xấu, có thói quen sinh hoạt tốt, trước khi làm chuyện này với con gái thì... nơi ấy sẽ là màu hồng... sau đó..."

"Im ngay Lâm Mộ Mai, em lập tức im ngay cho tôi!" Vưu Liên Thành gào lên, tức tốc đưa tay bị miệng cô gái đang giả bộ ngây thơ như nai tơ lại, "Nếu em dám thốt ra một chữ nữa, tôi..."

Miệng Lâm Mộ Mai đã bị cậu bịt kín, đành trợn to mắt nhìn Vưu Liên Thành với vẻ vô hại. Cậu thẹn quá hóa giận muốn kéo chân ra để xem sạch cô từ đầu đến chân trả đũa.

Thế là hai người bắt đầu một cuộc chiến trên chiếc giường kê ca-rô, sau một phen đấu đá, tám vãi Mộ Mai cố gắng níu giữ đã bị Vưu Liên Thành kéo tuột xuống hông, cô cuống cuống giơ tay lên che ngực mình. Vưu Liên Thành khựng lại, không sao đòi mất được, cũng không giật chân nữa.

"Mộ Mai, còn đau không?" Cậu trườn lên người cô, khàn giọng hỏi.

Mộ Mai không trả lời.

"Mộ Mai, bảo bối! Còn đau không hả?" Giọng Liên Thành dần dần như đang thủ thủ.

Cậu cọ mũi mình vào mũi cô, đôi mắt trong veo như ánh rạng đông đầu tiên xé toang đêm tối, như chứa đựng mọi nguồn hi vọng. Phút chốc, có gì đó trào dâng từ đáy lòng Mộ Mai.

"Em còn đau không?" Cậu phả hơi vào tai cô, mang theo chút mong đợi.

"Liên Thành, nếu như có một câu chuyện, trong câu chuyện ấy em vẫn là em và anh vẫn là anh, chẳng qua anh không tên là Vưu Liên Thành, em cũng không phải Lâm Mộ Mai, như vậy chúng ta có thể yêu nhau không?" Mộ Mai nhìn cậu hỏi.

Nguy là, nếu cô không phải Lâm Mộ Mai, một Lâm Mộ Mai tiếp cận cậu có mục đích từ trước, và nếu cậu không phải Vưu Liên Thành, một Vưu Liên Thành chưa từng gặp gỡ Đông Tiểu Quỷ, liệu trong câu chuyện tưởng tượng của cô, họ có thể yêu nhau hay không.

"Sẽ chứ, trong câu chuyện đó họ nhất định sẽ yêu nhau, sẽ sinh con dưỡng cái, sẽ bạc đầu giai lão." Vưu Liên Thành trả lời rất chân thành. Cậu thật sự tin rằng hai người không tên là Lâm Mộ Mai và Vưu Liên Thành kia sẽ yêu nhau tha thiết trong câu chuyện ấy.

"Em cũng nghĩ vậy, Liên Thành." Mộ Mai mỉm cười hài lòng.

Nụ cười đó tựa như đóa hoa chào đón mùa xuân trong vương quốc cổ tích khiến cậu ngẩn ngơ. Mộ Mai ghé vào tai cậu thì thầm: Liên Thành, em không đau, không đau chút nào cả.

Thế là Vưu Liên Thành lại bắt đầu đắm chìm vào hương sắc cuộc sống, một tay khẽ chống người dậy, một tay kéo tay cô ra. Gò bông đào đầy vụn hiện lên trước mắt, cậu cúi đầu mút lấy, say mê như con chiến đấu với thiên đường.

Mộ Mai hít sâu vào, phối hợp với cậu, trong lòng vô cùng hạnh phúc yêu chàng trai có khuôn mặt giống hệt nhưng không mang cái tên Vưu Liên Thành

bằng cả tâm hồn lẫn thể xác mình trong câu chuyện cô tưởng tượng. Khi nụ hôn rê đến bụng, hai tay Mộ Mai luồn vào tóc cậu, mở rộng thân thể ra chào đón.

Nếu Liên Thành muốn nghiền nát cô vào thân thể cậu thì cô sẽ hóa thành bụi phấn. Nếu Liên Thành muốn đặt cô vào miệng, cô sẽ biến thành hạt sương mai.

Không biết Vưu Liên Thành học được từ bộ phim người lớn nào, thế mà lại đặt gối dưới eo cô. Trên phương diện này cậu chỉ là tay mơ, một tay mơ mới biết mùi hoan ái nên động tác vẫn còn vụng về, thô lỗ. Tối qua, nhiều lúc Mộ Mai có ảo giác, có khi nào cô sẽ chết dưới thân thể cậu hay không.

Hôm nay cũng không khá hơn gì mấy, có điều dường như cậu đã dần tìm ra một kỹ năng hay ho mới, cộng thêm kê gối dưới người nên Mộ Mai đã cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng tư thế này khiến cô phải ngẩng đầu lên, thở hổn hển theo từng cú nhấp. Từ cơn đau ban đầu dần dần thành cảm giác kiềm nén xa lạ, đến cuối cùng trở nên cuồng dại.

Từng tia nắng chói lóa soi qua rèm cửa, rốt cuộc cậu đã thỏa mãn, nhả cú cuối cùng thật mạnh rồi khẽ gằm lên sung sướng.

Liên Thành khép hờ mắt, lười biếng vùi đầu vào cổ cô, để mái tóc mềm mại rơi lên mặt cô, song vẫn không rút người ra khỏi thân thể Mộ Mai, cứ nằm nhào lầy. Tay cô nhẹ nhàng mon trón khuôn mặt cậu. Giờ khắc này họ vẫn nối liền với nhau vô cùng khăng khít.

Ngoài cửa sổ đã im ắng tự bao giờ, đám chim biển đã không còn kêu quang quác. Mộ Mai lắng tai nghe, bên ngoài chỉ có tiếng ỉ oạp khe khẽ của những con sóng xô bờ, chắc là gió không lớn, cộng thêm ánh nắng rực rỡ thế này, nhất định hôm nay thời tiết đẹp lắm đây.

Nghĩ đến đó Mộ Mai liền vui vẻ, niềm vui ấy lan đến tận mí mắt đang trĩu nặng chực chờ sụp xuống, trong khoảnh khắc khép mí lại, chúng đã lên vào cả trong mơ. Cô mơ thấy một đôi trai gái yêu nhau say đắm ở một thị trấn heo hẻo lánh của thế giới này.

Ăn ái là một việc rất tốn sức, mà còn làm không biết tiết chế như thế sẽ khiến cái bụng đói meo không ngừng kháng nghị kêu lên ròn rột, làm Vưu thiếu gia đang ngủ thật say cũng phải thức giấc. Bấy giờ Liên Thành mới muộn màng biết được, cuộc đời cậu cũng có thời điểm sẽ đói bụng ăn uống. Cậu chén sạch đồng bánh bích quy dự trữ trong túi du lịch của Mộ Mai, lúc chỉ còn miếng cuối cùng mới nhớ ra trong phòng này còn có một người chưa ăn gì cả.

Cậu kéo rộng rèm cửa, ánh nắng chiều vàng ươm tràn ngập cả căn phòng, phủ lên thân thể cô gái của cậu đang nằm im trên giường. Trông Mộ Mai lúc này rất quyến rũ, tóc hơi rối, ánh mắt mơ màng, từ ngực trở xuống được quấn trong chiếc chăn ca rô, khiến thân thể trẻ trung của cậu lại bắt đầu chọn rộn.

Vưu Liên Thành cố gắng dời mắt đi, hiện giờ chuyện quan trọng nhất là để cô ăn no. Thế là cậu bế cô khỏi giường, đưa vào phòng tắm.

"Lâm Mộ Mai, cho em mười phút tắm rửa sạch sẽ, sau đó Vưu thiếu gia sẽ mời em ăn đại tiệc." Thốt ra câu này xong, Liên Thành vội vàng rời khỏi phòng tắm.

Chết tiệt! Sao trông da thịt Lâm Mộ Mai quấn trong chiếc chăn quê mùa kia lại giống hệt gạch men trắng trong phòng tắm thế nhỉ. Còn khiến cậu này sinh ý niệm muốn ghì cô vào tường, kéo chân cô quấn lấy eo mình nữa. Khốn kiếp! Cái nơi quý quái không có lấy một vạch sóng di động này lại khiến cậu luôn suy nghĩ kỳ dị, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện kia thôi.

Mộ Mai soi gương, ngắm những dấu vết mờ ám hiện đầy lên da thịt, vô thức đưa tay sờ lên đôi môi đỏ mọng. Cô kéo dịch chăn xuống, trên ngực vẫn còn hằn rõ dấu răng của Liên Thành, có vài vết nhẹ vài vết sâu. Mộ Mai như loáng thoáng nhớ lại âm thanh của mình khi thì đè nén, khi thì đau đớn, vui vẻ gào thét dưới người cậu.

Người trong gương rõ ràng đã thay đổi, bởi vì biết được mùi tình ái nên đã lột xác từ con gái trở thành phụ nữ.

"Lâm Mộ Mai, đã hết mười phút rồi." Bên ngoài vang lên giọng nói bá đạo của cậu.

Mộ Mai cầm bãi chải đánh răng, vừa bóp kem vừa thăm oán cậu, người thì không có lấy một xu mà đòi mời cô ăn đại tiệc cơ đấy!

Lúc ra khỏi phòng đi xuống cầu thang, cô mới nhận ra chân mình bủn rủn mỗi nhử. Mỗi lần bước xuống một bậc thang đều có cảm giác lưng lay sắp ngã. Vưu thiếu gia rõ ràng hơi mất kiên nhẫn, bắt đầu cầu nhau sao nơi này không có thang máy. Mộ Mai dờ khóc dờ cười, hình như cậu chủ nhà cô đã quên mất quán trọ này chỉ có hai tầng, mà mỗi tầng chỉ có sáu căn phòng thôi.

Khi xuống sảnh, trùng hợp họ gặp lại chàng trai Phần Lan hôm qua rủ cô chơi bóng. Anh ta hào hứng mời Mộ Mai sang phòng mình ăn tối, bạn bè anh ta chuẩn bị nướng hải sản ở ban công.

Mộ Mai chưa kịp từ chối khéo thì đã bị bế bổng lên, Vưu Liên Thành đưa cô ra khỏi quán trọ.

Tại cửa tiệm bán thức ăn nhanh duy nhất trên trấn, trong khi Mộ Mai tính tiền thì Vưu thiếu gia vẫn còn đang cảm râm món khoai tây chiên chất lượng kém của mình. Vừa vào cửa cậu đã hỏi nhân viên phục vụ nơi này rằng họ có sử dụng dầu chiên đi chiên lại nhiều lần không, khiến cô gái mới đầu nhìn thấy cậu mất liền sáng rỡ cuối cùng đã tiễn cậu giống như tiễn ôn thần.

Sau khi nhét đầy bụng, họ lững thững đi dạo trên bờ đê trong sắc trời dần tối. Lúc đầu họ chỉ nắm tay, sau đó thành khoác vào khuỷu tay, cuối cùng là

cô tựa hẳn đầu vào vai cậu. Khu hải cảng yên bình, tươi đẹp và mang theo chút hoang vu hệt như hình ảnh mà cô đã tưởng tượng ra khi lần đầu tiên học đến câu "chân trời góc biển" của tiếng Trung.

Họ đứng dưới tán cây chanh, mỗi người tựa lưng vào mỗi bên thân cây. Lá cây lay xào xạc theo gió đêm, giống như tiếng thì thầm của những người già đang kể lại chuyện đời mình.

"Liên Thành, chúng ta sẽ không đến nơi này nữa đúng không?" Mộ Mai giơ tay lên, cây chanh này không cao lắm, chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến cành lá.

"Em nói xem." Vu thiếu gia đẩy lại câu trả lời cậu cũng không biết phải nói sao cho cô.

"Em nói ư" Mộ Mai tựa đầu vào cây, nghiêng mặt nhìn biển, chợt thấy phiền muộn, "Em thích nơi này, còn anh?"

Nếu bình thường, Mộ Mai sẽ cho Vu thiếu gia một đáp án vừa lòng, ví dụ như sẽ hòa theo cậu nói nơi này rất đẹp, nếu người đã quen sống trong đô thị phồn hoa sẽ cảm thấy mới lạ, nhưng ở chơi vài ngày thì được chứ sống lâu sẽ chán. Song bây giờ đột nhiên cô không muốn nói thế nữa.

Vu Liên Thành cũng không trả lời câu hỏi của Mộ Mai, cất bước rời khỏi tán cây chanh. Cô thăm thò dài rồi đuổi theo, nắm tay cậu lại.

"Thích thì thích nhưng em nghĩ em sẽ không đến đây nữa đâu. Ngồi tàu lòng vòng xa lắc làm em mệt chết được. Hơn nữa nếu ở đây thì mấy bộ quần áo xinh đẹp của em sẽ hoàn toàn trở nên vô dụng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 36

Khi Mộ Mai đề xuất ở lại thêm một ngày, Vu Liên Thành cũng không hề phản đối. Vốn dĩ kế hoạch của họ là tới đây chơi ba ngày, sau đó Vu Liên Thành sẽ đi chuyến bay từ Rome đến Argentina, ở đó vài ngày cho đến hết kỳ nghỉ năm mới mới quay về London. Và lúc ấy Đông Tiểu Quý cũng đã đến London rồi.

Trên đường quay về quán trọ, cậu đề nghị đi mua vài thứ, thế là hai người lại nghênh ngang xuất hiện tại siêu thị mà họ ăn trộm lần trước. Cô gái thu ngân hoa khôi của trần cười hơn hớ, vồn vã tiếp đón Liên Thành.

Có lẽ vì hôm trước Vu thiếu gia không bị phát hiện trộm đồ nên cậu khá có cảm tình với siêu thị này. Cậu nở nụ cười làm điên đảo chúng sinh đáp lại cô ấy. Đến thời điểm tính tiền, cô thu ngân còn vội dúi số điện thoại của mình cho cậu. Song, lúc nhìn thấy trong xe đẩy có mấy hộp Durex màu sắc sắc sỡ, về mặt cô ấy trở nên ỉu xìu trong thoáng chốc.

Mộ Mai ngêch mặt nhìn hai túi đồ đầy ắp, chốc lát mới kịp phản ứng, chống tay lên eo: "Vu Liên Thành, tự dưng anh mua lắm đồ làm gì vậy?"

Bên trong toàn là thức ăn, hầu hết là đồ hộp như cá, thịt bò, ngô, măng tây và đủ các loại bánh như bích quy, bánh mì v/v... Phải biết một điều rằng trước đây Vu thiếu gia không bao giờ đụng đến mấy loại thực phẩm này.

Hiển nhiên câu hỏi của cô đã khiến Vu Liên Thành thẹn quá thành giận, cậu khoanh tay bỏ đi thẳng không thèm ngoảnh lại. Mộ Mai bắt đầu hối hận vì mình lảm nhảm, cô vốn định nhờ cậu xách túi mua hàng to hơn giúp cô, ai mà được Vu thiếu gia xách đồ giúp mới vinh hạnh lớn lao lắm. Kết quả, Mộ Mai đành tự thân vận động, chạy theo Vu thiếu gia đang hăm hăm tức giận.

May mà lúc đến chân cầu thang của quán trọ, rốt cuộc lương tâm Vu thiếu gia mới trỗi dậy, cậu thở hắt một hơi rồi nhận lấy hai túi hàng trong tay Mộ Mai, còn nhân đạo quan tâm hỏi han: "Trông chân em lúc đi xuống cầu thang cứ là lạ thế nào ấy, không phải bị thương rồi chứ?"

Mộ Mai dựa hẳn vào tay vịn cầu thang, giơ ngón út ngoác Vu Liên Thành đến gần, kể tai cậu thì thầm.

Vu Liên Thành bỗng chốc ngẩn ngơ, phiền muộn vò đầu bứt tai rồi cúi người xuống nhắc bổng Mộ Mai bằng kiểu bế công chúa rất lãng mạn. Mộ Mai choáng tay qua vai cậu, ngẩng mặt lên nhìn Liên Thành. Có người bảo đàn ông Châu Á sẽ không có vùng thái dương gọi cảm khiến phụ nữ mê muội, có người thì bảo vùng thái dương của đàn ông Bắc Âu mới là đẹp nhất. Thế nhưng thái dương của Vu Liên Thành còn đẹp hơn cả đàn ông Bắc Âu, đường nét trông thật cổ điển, khiến cậu càng giống một kỵ sĩ thiếu niên xuyên không từ thời trung cổ tới thời đại này.

Mộ Mai lặng lẽ đếm những bậc thang kia. Cứ qua mỗi bậc, trong lòng cô dần dần trở nên ngọt ngào hơn, đến mức cô đã quên hết tất cả bày mưu tính kế. Mỗi tiếng bước chân giẫm lên bậc thang của cậu như thể tiếng hát chúc tụng của những thiên sứ trên trời cao.

Cậu đặt cô xuống giường trong phòng, rồi chạy ào ra bậc thang cầm túi đồ về phòng, vội vã đến nỗi đánh rơi cả điện thoại nữa chứ.

Mộ Mai ngồi trên giường cười ngốc nghếch, nhìn Vu thiếu gia hấp ta hấp tấp giống như trẻ con.

Một phần nền móng của quán trọ này được xây trên đất liền, một nửa nhô ra ngoài biển. Từ ban công căn phòng họ có thể trông thấy ngọn hải đăng phía xa xa, dường như con gió đêm nay đã hóa thành một màn sương mù thật mỏng, khiến mặt biển trở nên mờ hồ mộng ảo, đứng trên ban công hết như bước vào nơi tiên cảnh. Đáng tiếc Vu thiếu gia không biết lãng mạn là gì đang phát cáu vì điện thoại không có sóng bằng cái giọng Oxford quý tộc của mình. Lần đầu tiên trong đời cậu nói dối mẹ mình ở nhà ga London, cậu bảo rằng Giáng sinh năm nay phải tham gia hội trại đặc biệt với học viện, vì thế đến tận bây giờ cậu vẫn vô cùng áy náy với bà.

"Thôi mà Liên Thành, ngày mai sương mù tan đi, mặt trời mọc là điện thoại lại có tín hiệu ngay thôi." Mộ Mai vịn bả vai cậu, nghiêm túc rù rề, "Bây giờ để em biểu diễn ảo thuật cho Vu thiếu gia xem nhé?"

Vu Liên Thành bỏ điện thoại sang một bên, khoanh tay lại chờ xem trò vui.

Mộ Mai cúi người, làm theo nghi thức chào mở màn của nghệ sĩ biểu diễn ảo thuật trong rạp xiếc. Cô tắt hết đèn trong phòng, cầm mảnh đá dẹt dẹt nhỏ có kích thước bằng miếng bánh bích quy mà mình đã lựa chọn tỉ mỉ trên bờ biển. Ánh đèn từ bên cửa loáng thoáng soi rõ từng đường nét khuôn mặt cô.

"Bây giờ..." Cô quơ mảnh đá trước mặt cậu ra vẻ thần bí, "Em sẽ dùng mảnh đá này mở ra con đường bí mật đi đến hệ ngân hà cho loài người đây."

Vu Liên Thành để mặc cô đẩy mình đến lan can ban công, còn cảnh cáo cậu phải xem thật chăm chú không được chớp mắt. Dặn dò xong cô lùi lại vài bước, tay phải cầm lấy mảnh đá, giữ thăng bằng rồi khẽ hướng về phía trước, nghiêng người góc 45 độ, miệng đếm đến ba, mảnh đá xoay tròn bay ra khỏi tay cô, nhảy tưng tưng trên mặt biển.

Theo tiếng nước róc rách vang lên, quả thật Vu Liên Thành bị cảnh tượng trước mắt làm thăng thốt.

Trên mặt biển phủ mờ sương bỗng xuất hiện một con đường hầm kéo dài, hai bên đường còn thoáng hiện lên ánh sáng lấp lánh, con đường uốn lượn kéo dài trên mặt nước năm sáu mét mới biến mất. Trong mấy mươi giây ngắn ngủi, mặt biển mờ ảo trở như được mấy mươi ảo thuật gia hóa phép lạ, mở ra con đường đi đến hệ ngân hà cho khán giả của mình.

"Lâm Mộ Mai, sao em làm được như vậy?" Vu Liên Thành hỏi tò mò.

Mộ Mai cầm lấy mảnh đá khác, lặp lại động tác vừa rồi, lần này con đường hầm trên mặt biển xuất hiện được lâu hơn.

Họ đứng sóng vai trên ban công ngắm cảnh biển đêm

"Hàng năm sẽ có vô số cá chết trong biển, xương chúng sẽ biến thành hóa thạch, khi những hóa thạch kia mục nát sẽ phát tán trong đại dương, tạo ra làn tinh bập bênh trong nước, khi anh chạm vào nó sẽ phát sáng. Nước biển càng trong lành không bị ô nhiễm thì chúng sẽ càng sáng chói. Anh chỉ cần nắm được kỹ thuật ném mảnh đá cho nó nhảy trên mặt nước, nhờ vào lực ma sát sẽ tạo ra cảnh tượng vừa rồi thôi. Em đã học trò này của bác Phillip từ lâu lắm rồi ấy. Lúc trẻ bác ấy mơ ước được làm một nhà hàng hải, có điều cuối cùng chỉ được làm thủy thủ. Bác ấy qua đời từ năm ngoái, cháu gái bác ấy đã nói với em rằng nếu em có dịp đến quê của bác, nhất định bác sẽ biết."

Nói đến đây, giọng Mộ Mai chợt ảm đạm.

"Khi nãy nhất định bác ấy đã thấy được cuộc biến diễn đặc sắc của em." Vu Liên Thành ôm cô vào ngực mình. "Lâm Mộ Mai, màn biểu diễn của em cũng thật sự khiến tôi rất kinh ngạc nữa."

Tiếp theo, Vu Liên Thành nảy sinh hứng thú với trò ném đá trên mặt nước, nhưng do tính cậu nôn nóng dẫn đến kết quả càng ném càng thảm bại vô cùng. Sau cùng, Mộ Mai đành nắm tay chỉ dạy, nào ngờ thành quả của Vu thiếu gia còn bết bát hơn. Cô mất kiên nhẫn, buột miệng mắng cậu là "đồ ngốc", thế là bị cậu ghì vào vách tường trên ban công.

"Lâm Mộ Mai, em nói lại lần nữa xem." Vu Liên Thành gần giọng, thiếu gia nhà Vu tước gia đã bị truyền thông ca ngợi trở thành tự cao tự đại bắt đầu nổi cáu.

"Đồ ngốc." Vừa nghĩ đến việc trên người cậu không có lấy một xu, Mộ Mai đã đẩy lên can đảm, "Em đã nắm tay chỉ dẫn tận tình đến vậy mà anh mãi vẫn không làm được còn gì nữa."

Lâm Mộ Mai không chịu xuống nước càng khiến Vu Liên Thành tức giận hơn: "Em cứ đề bộ ngực em vào lưng tôi thì làm sao tôi tập trung cho được."

"Còn nữa..." Cậu tức tối kéo tay cô đến nơi nóng rùng rục kia, "Nơi này đã bị em chọc cho cứng ngắt rồi này, em bảo tôi phải giữ vững tư thế bằng cách nào? Lúc nào trong đầu tôi chỉ có mỗi ý nghĩ lỗi phất em lên giường thôi, thế mà em cứ nhất quyết đòi tôi phải biểu diễn ba cái trò ảo thuật trẻ con quái quỷ kia, tôi..."

Vu Liên Thành đột ngột im bặt, bây giờ mới muộn màng nhận ra hình như bản thân đã trúng độc của thân thể Lâm Mộ Mai rồi, một lòng một dạ muốn cùng cô lên giường mây mưa, còn hoàn toàn không có ý định cự tuyệt khi cô bảo ở lại đây thêm một ngày nữa như bị quỷ ám chứ.

Suy nghĩ bắt đầu rối loạn, cậu thả tay cô ra, tựa vào khung cửa thờ hồn hèn bình tĩnh lại. Mộ Mai kẻ người đến, ngón tay vẽ vòng vòng lên ngực cậu qua lớp áo, rồi kiễng chân lên thò thè bên tai cậu: "Đồ ngốc, sao anh không nói sớm, làm hại em tổn không ít tâm tư nghĩ làm sao để anh không cảm thấy ở nơi này vô vị nữa đây."

Cô lại dám mắng cậu ngốc nữa á? Vu Liên Thành vừa định lên tiếng thì miệng đã bị ngăn lại, tay cô vòng qua cổ cậu, thân thể hai người dán sát vào

nhau.

Liên Thành thuận thế nâng eo cô lên, để cô tránh bị ngã xuống. Khi cô hôn lên yết hầu cậu, cậu đã không còn kiềm chế được nữa, liền kéo chân cô quẩn lấy eo mình, áp chặt cô vào tường, còi dây nịt của mình ra rồi vén váy ngủ cô lên.

Trong màn đêm đen kịt, cậu không thấy rõ biểu cảm của Mộ Mai, mới hơi nhẹ nhàng mà chiếc quần lót mỏng tang của cô đã bị cậu xé toạc, đưa thất lưng thẳng tiến vào nơi ấm áp. Vưu Liên Thành không biết sự điên cuồng này đến từ đâu, rõ ràng từ ban công vào phòng chỉ có mười mấy bước, nhưng dường như cậu đã không kịp đợi dù chỉ nửa bước chân.

Con sóng tình mang theo sức mạnh cuốn phăng tất cả, cậu lần lượt tiến vào nơi sâu nhất của cô. Tất cả suy nghĩ trong cậu chợt ngừng gào thét, thế giới trở nên yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe thấy được tiếng thở đẩy sung sướng của cơ thể, theo mỗi lần xung kích cuối cùng biến thành đê mê bất tận, hôn lìa khỏi xác.

Trong những cú nhấn không ngừng chìm ngập của Liên Thành, Mộ Mai bật thốt ra tiếng thút thít ần ần, đè nén như trẻ con. Không hiểu sao Vưu Liên Thành vẫn chưa thấy thỏa mãn, có một vài chàng trai trời sinh rất có ngộ tính với việc này, cậu cảm thấy mình chính là một trong số đó. Tay cậu bắt đầu nhóm lửa trên thân thể cô, tìm được nơi mẫn cảm của cô, cuối cùng khi răng cậu đặt lên đóa mai đỏ nở rộ, cô đã không còn kiềm chế được nữa. Cô siết bàn tay nhỏ nhỏ của mình, đâm thùm thụp vào người cậu, cất tiếng rên rỉ như nửa cười nửa khóc, mà trong tiếng ngân nga ấy, Liên Thành càng mạnh mẽ dần sâu vào thân thể cô hơn.

Mái tóc gọn gàng ngay ngắn sau phen dây dưa đã rối tung, chúng phủ một phần lên mặt Mộ Mai, dần dần bị mồ hôi và sương mù thấm ướt. May là trên người cô vẫn còn khoác chiếc áo len mỏng, nếu không nhất định sẽ bị cảm lạnh cho xem. Mộ Mai nhớ đến lưng mình còn bị đè sát vào tấm cửa gỗ, cũng may ván cửa bóng loáng, nếu không dưới sự hùng hục thể này của Liên Thành, lưng cô sẽ bị xước da mất. Và hơn hết là chân cô vẫn còn sức lực, ít nhất có thể quăn chặt lấy eo cậu, đón nhận từng đợt thúc tiến mạnh bạo không biết phân nặng nhẹ kia.

Rõ ràng cậu chỉ là một tay mơ, nhưng cô gái đang cất lên từng tiếng gọi vui sướng trên vai cậu chính là cô sao?

"Aaaa..." Mộ Mai thét lên, hiển nhiên âm lượng hơi lớn, cô nghe thấy tiếng chim biển vỗ cánh phành phạch trong đêm tối. Có lẽ chúng là lũ chim biển xui xẻo đang ngủ gà ngủ gật bị tiếng thét của cô đánh thức rồi.

Mộ Mai khá ngượng ngùng, đầu cứ tưởng tượng ra cảnh con chim biển bị đánh thức kia không hề bay đi, mà đang len lén trốn ở góc nào đó nhìn trộm họ.

Cái tên xấu xa Vưu Liên Thành này! Mộ Mai nắm chặt bàn tay lại định đâm cậu thật đau, nhưng cuối cùng chỉ rủ rượi rơi xuống người cậu nhẹ tênh, rước lấy tiếng cười khe khẽ hòa theo tiếng thở dồn dập của cậu. Sau cùng Liên Thành còn ngang nhiên xộc thẳng vào cô khiến cô run lấy bầy.

Mộ Mai nhắm chặt mắt lại, tự lừa mình dối người rằng, chỉ cần cô không thấy thế gian, thì vạn vật cũng sẽ không nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37

Trước nay Vưu Liên Thành không biết thế gian này còn tồn tại miền cực lạc. Dưới ánh đèn đỏ cam, chiếc giường ca-rô êm ái như sợi bông, còn cô thì hệt như ánh trăng dịu dàng soi tỏ cả đất trời. Xưa giờ Liên Thành đều không thích, thậm chí còn chán ghét hình ảnh nam nữ lả lợ, nhưng ngược lại, Mộ Mai không hề dung tục như đám người đó mà là như nhạc như thơ.

Đêm ấy, họ làm từ ban công rồi đến trên giường, cô chiều chuộng từng phần trên thân thể cậu bằng đôi môi mềm mại của mình. Dưới chiếc lưới nhỏ bé kia, thân thể cậu như bị bệnh cấp tính, run rẩy nóng hổi, ánh mắt luôn vô thức lướt theo cô, ngắm nhìn nụ cười quyến rũ của cô dành cho cậu.

Qua cơn hoan ái cực hạn, họ không hề chìm vào giấc ngủ giống như đêm qua mà chuyển gối về phía chân giường. Cô mệt lử nằm nhoài lên người cậu, cùng gác chân lên bệ cửa sổ, bốn bàn chân cứ quăn lấy nhau không rời như đám trẻ đùa nghịch.

Mộ Mai mặc chiếc áo khoác rộng sáng màu, vạt áo chấm mông, chiếc quần lót màu đen thấp thoáng ẩn hiện vô cùng khêu gợi dưới ánh đèn.

"Nói xem, em học được mấy trò khi nãy từ đâu vậy?" Sau khi thỏa mãn, lòng cậu chợt thấy hoang mang, theo ý cậu là động tác của cô thành thạo tự nhiên quá, giống như đã từng tập luyện vô số lần, mặc dù cậu biết rõ lần đầu tiên của cô là thuộc về mình.

"Vưu thiếu gia đừng quên chúng ta lớn lên ở phương Tây, từ tiểu học thầy cô đã dạy chúng ta cách dùng bao cao su rồi." Cô lười nhác nói, "Hơn nữa, em còn xem không ít phim người lớn nữa đấy."

Vưu Liên Thành nhăn mày, cảm thấy Lâm Mộ Mai đang nói dối, nhưng cậu không muốn hỏi toẹt ra, cứ rối rắm nghe cô nói tiếp.

"Liên Thành, em thấy chòm sao Thiên Cầm trong tháng Mười Hai rồi kìa."

Màn sương ngoài trời vẫn dày đặc, ngón tay Vu Lu Liên Thành luồn qua tóc cô, cười khê: "Em nói ngốc nghếch gì thế? Thấy ở đâu?"

"Em thấy được thật mà." Giọng cô quả quyết, ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ, "Không tin anh xem đi."

Vu Lu Liên Thành nhìn theo ngón tay cô đang chậm chậm vẽ ra một đường cong và một đường thẳng như cây đàn Lia trong khoảng không.

"Đó là chòm sao Thiên Cầm, Liên Thành, anh thấy không." Ngón tay của cô vẫn dừng trên không, nhẹ nhàng hỏi.

Theo ngón tay cô, Vu Lu Liên Thành như thể trông thấy những ngôi sao đang tụ lại thành chòm sao ấy.

"Thấy rồi, chòm sao Thiên Cầm tháng Mười Hai rất đẹp rất sáng."

Cô bỏ tay xuống vòng qua eo cậu, chuyển đầu từ vai sang ngực cậu, nhắm mắt lại.

Trong mơ màng, dường như Mộ Mai được quay về thời xa xưa, nhìn thấy cậu thiếu niên đang đứng gầy đàn hạc, gương mặt sau lưng đàn mờ mờ ảo ảo.

Mãi cho đến hoàng hôn hôm sau, điện thoại của Vu Lu Liên Thành mới có tín hiệu. Cậu thò nửa người ra ngoài cửa sổ, trò chuyện với mẹ mình qua nấc sóng chấp chôn. Bên Buenos Aires đang là giữa trưa, nghe tin con trai mình báo đến trưa mai mới về đến Argentina, Tổng Thư Duyệt hơi buồn. Bà không biết hiện tại Liên Thành đang ở đâu mà mấy ngày nay đều không gọi điện thoại được. Nhưng đây là lần đầu tiên đứa con trai đã sắp hai mươi tuổi rất ngoan ngoãn làm nũng với bà, giọng cậu ngọt xớt đến mức khiến Tổng Thư Duyệt mềm lòng. Qua cuộc gọi, Tổng Thư Duyệt nghe rõ tiếng rên rĩ khe khẽ bên kia truyền đến, giọng còn khàn khàn nữa.

"Liên Thành, con sao vậy?" Bà nghi ngờ, tiếng kêu rên của con trai mình vô cùng khả nghi, không, phải bảo là khiến người ta suy nghĩ viên vòng mới đúng.

Bên này, Vu Lu Liên Thành cuống quýt bật điện thoại lại, hít vào thật sâu, trừng mắt nhìn cô gái đang trườn lên người mình, tay thì đặt nơi bụng cậu còn mặt thì tỏ vẻ vô tội kia. Rõ ràng lúc cậu gọi điện thoại vẫn còn thấy cô đang ngủ mê mết, thế mà nhân lúc cậu đang làm nũng với mẹ, cô lại mềm mại quấn lấy cậu, đôi mắt lạnh lợi chẳng hề giống như vừa thức dậy chút nào, còn linh hoạt làm ra hành động hệt như mấy người phụ nữ cầm đồ đám đàn ông trong phim nữa. Cuối cùng, cô giờ trở lại quái đản lừa rê khắp vành tai cậu, bất chợt khiến cậu lạc giọng hệt sợi dây đàn đứt lìa.

Vu Lu Liên Thành tựa vào cửa sổ, thở hắt một hơi. Nghiêng đầu kẹp điện thoại vào vai, một tay rút hai tay cô ra, một tay vươn đến ôm lấy cô, giữ chặt trong lòng mình, cảnh cáo cô bằng ánh mắt, rồi lại tiếp tục nói chuyện với mẹ.

Hiện tại Mộ Mai chỉ có thể cử động cái đầu, thế là cô ngược cổ hôn lên yết hầu cậu.

Thân thể Liên Thành giật bắn: "Mẹ... mẹ, con sẽ..."

Hiển nhiên Mộ Mai biết mình đã trêu chọc được Vu thiếu gia rồi, cô dễ dàng tránh khỏi tay cậu, chạm tay lên nút quần Liên Thành, mỉm cười gian xảo cời chiếc nút ra, rồi luồn tay vào trong cầm lấy.

"Mẹ... mẹ... vâng... vâng... tạm biệt." Vu Lu Liên Thành khó khăn lắm mới thốt ra được những lời này, tay run lên đánh rơi điện thoại xuống biển.

Lần này Mộ Mai biết mình đã thật sự gây ra đại họa, chỉ với đồng danh sách liên lạc mà cậu lưu trữ trong điện thoại thôi đã đủ khiến cô gánh cái danh tội ác tày trời rồi.

"Mộ Mai, bảo bối, sao dừng lại vậy hả?" Giọng Vu Lu Liên Thành nghe rất dịu dàng.

Mộ Mai thẳng lưng lên, vòng tay qua cổ Liên Thành, quỳ bên người cậu, kéo đầu cậu kề vào ngực mình, cúi đầu thì thầm dụ dỗ bên tai cậu: "Liên Thành, em muốn tắm chung với anh. Liên Thành, hai đứa mình tắm chung được không?"

Qua chiếc gương toàn thân trong phòng tắm, Mộ Mai thấy mình đang ngồi trên bồn rửa mặt đón nhận thân thể cậu. Mái tóc buông rũ trên vai như hóa thành khung cảnh biển lúa khi thì yên tĩnh, lúc thì dập dờn sau từng lần va chạm của cậu.

Cậu lại ngâm lấy nụ hồng mai của cô, mỗi lần Liên Thành làm như vậy, cô luôn cảm giác cậu không chỉ lưu lại dấu răng trên người cô, mà còn khắc sâu vào tận đáy lòng cô nữa.

Đôi môi cô gái trong gương đỏ mọng, ánh mắt mê ly, rõ ràng đó là khuôn mặt vui thích. Mộ Mai nhắm mắt lại, thôi nhìn mình trong gương, tức giận ôm chặt cậu đôi đôi vị trí. Thế là chuyển thành Liên Thành dựa vào bồn rửa mặt, tay nâng mông cô, còn tay cô thì vòng lên cổ cậu, dưới sự hướng dẫn của cậu làm ra tư thế triển miên nhất, lần lượt chủ động đưa mình đến.

Mộ Mai ngửa đầu, nhẹ nhàng thở phào một hơi. Tốt quá, lần này không phải nhìn thấy mình trong gương nữa rồi.

Vu Lu Liên Thành gọi tên cô trong nỗi vui sướng vô hạn bằng danh xưng rất đổi thân mật: "Mộ Mai, bảo bối! Mộ Mai, bảo bối!" Theo tiếng gọi thiết tha kia, mỗi lần cậu tiến vào như đã lấp đầy cả thế giới trống rỗng trong lòng Mộ Mai, khiến cô cảm thấy thân thể mình đều vui vẻ vô văn dung nạp lấy cậu.

Niềm vui ấy khiến cô rơi nước mắt, khiến cô trở nên luống cuống tay chân, không biết phải làm sao với con sóng tình nhấp nhô do Liên Thành đưa tới, đành để mặc cho móng tay mình bầu chặt vào da thịt cậu. Thậm chí cô còn có cảm giác hận không thể xé lớp da ấy ra, hận không thể nghiền xương cốt cậu hòa vào người mình.

Cô thật sự không nên gặp gỡ cậu, thật sự không nên xuất hiện trong cuộc đời cậu, thật sự không nên si mê hơi thở của cậu vào gờ khắc này như thế. Thật không nên, không nên chút nào!

Đêm cuối cùng ở Sicilia, họ quần quýt nhau, khát khao đòi hỏi, từ phòng tắm ra đến xô pha, rồi từ xô pha đến giường. Cuối cùng họ ngồi trên giường ăn sạch hết tất cả những thứ mua về từ siêu thị. Cho đến khi trời hừng sáng, ăn xong chiếc bánh bagels cuối cùng, Mộ Mai nhìn túi mua hàng rỗng tuếch mới muộn màng hiểu được, hóa ra lúc cậu đòi đi đến siêu thị đã mang tâm tư bất chính rồi. Cậu không hề có ý định để cô bước chân ra khỏi phòng đây mà.

Mộ Mai cảm gỏi đánh Liên Thành, thế mà tên xấu xa ấy vừa hứng chịu những cú đánh vừa cười vô cùng đắc ý. Nụ cười xán lạn kia không hề thuộc về quý công tử nhà Vụ tước gia, mà nằm trên môi tên ngốc say đắm thân thể cô trong quán trọ “Tình yêu đích thực sẽ đưa tôi đến Sicilia” này.

Làm sao đây? Hình như cô cũng bắt đầu yêu cái quán trọ cũ kỹ này, yêu đôi nam nữ luôn ân ái trong quán trọ, và yêu luôn cả dòng thời gian trôi đi chậm chạp nơi đây rồi.

Mộ Mai quay mặt đi, kéo rèm, đẩy cửa sổ ra, để cơn gió hây hây tràn vào từ biển. Cô kê đầu lên cửa sổ, nhắm mắt lại, thưởng thức hương vị đặc thù của đại dương, uể oải nói một câu: Liên Thành, hay là em cũng mở một nhà nghỉ ở đây nhỉ.

Cậu bước đến, đặt cằm lên vai cô, nhàn nhạt nói một câu: Vậy mấy bộ quần áo xinh đẹp của em thì sao?

Mộ Mai im lặng, cảm nhận lông mi mình lay động trong gió biển, khóe mắt cay cay, dường như sắp rơi lệ.

"Tiểu thư Tess, không phải em định mở một nhà nghỉ ở đây thật chứ?" Cậu hỏi với giọng băng quơ, nhưng đôi tay không hề chịu yên cứ lượn lờ trước ngực cô.

Danh xưng này đã nhắc nhở cô, mối quan hệ giữa bọn cô chỉ đơn giản vậy thôi, không hơn không kém. Cô nắm lấy tay Liên Thành, cắn thật mạnh lên cổ tay rồi lờm cậu: "Tôi cũng không muốn biến cả triệu bản Anh lấy được từ nhà Vụ tước gia thành nơi chết già đâu."

Vụ thiếu gia cười thỏa mãn, rất rộng lượng với hành động dã man của cô hầu học.

Trời dần sáng, có chiếc thuyền câu cá nhỏ chạy ngang cửa sổ bọn họ. Mộ Mai ngồi trên giường thu dọn đồ đạc, trong túi có rất nhiều đồ của Vụ Liên Thành, nhưng toàn là quần áo hàng chợ thôi. Khi cô định xếp chúng vào túi ngay ngắn thì Liên Thành ngăn lại: "Không cần mang mấy thứ ấy về đâu, dù sao tôi cũng không dùng nữa."

Cậu lấy mấy món đó ra đặt lên tủ đầu giường, Mộ Mai tiếp tục cúi đầu dọn dẹp đồ đạc. Cậu ôm lấy cô từ sau lưng, đôi tay dài giữ chặt cô trong lòng, bắt đầu hôn lên tóc cô, tai cô rồi say mê mút lấy vành tai xinh xắn của cô. Thời điểm đôi môi cậu rờ đến khóe môi, Mộ Mai buông quần áo trong tay xuống, khẽ nghiêng đầu lại đón nhận nụ hôn của Liên Thành.

Chỉ còn một giờ nữa thôi, đoàn tàu duy nhất trong ngày của thị trấn sẽ đưa họ về Rome. Họ sẽ chia tay nhau tại đây, cậu bay đến Argentina, còn cô quay về London. Lúc mới đến đây, họ đã thống nhất với nhau thế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 38

Ngồi lên tàu hỏa, Mộ Mai quay đầu lại ngắm nhìn thị trấn ẩn mình trong sương, ngọn hải đăng xa xa và cối xay gió mờ mờ trên đỉnh núi. Cả toa tàu chỉ có hai người họ, cô tựa đầu vào vai Vụ Liên Thành, từng hàng cây chanh cứ thế lướt qua ô cửa kính.

"Anh biết không, thật ra hồi xưa nơi này có tên là trấn cây chanh, nhưng vì có một trấn khác gần đây cũng mang tên này nên mọi người mới chuyển sang gọi là trấn đá chông. Liên Thành, em thấy cái tên cũ hay hơn." Mộ Mai dán chặt mặt mình vào ngực cậu.

Lòng ngực của cậu hiện giờ chưa nở nang nhiều, nhưng qua vài năm nữa thôi, cậu sẽ trở thành một người đàn ông chính chắn, lòng ngực sẽ vững chãi, và nơi ấy chỉ dành cho một cô gái duy nhất tên là Đông Tiểu Quý mà thôi.

"Liên Thành, anh đọc tên trấn bằng tiếng Ý đi." Ngón tay Mộ Mai vẽ vòng quanh nút áo trước ngực cậu.

Thế là Vụ Liên Thành đọc tên trấn cây chanh bằng tiếng Ý, giọng nói trong trẻo, vô cùng cuốn hút.

Hồi sau, cơn buồn ngủ kéo đến, Mộ Mai nhắm mắt lại, mặc cho bản thân ngủ trong lòng cậu.

Khi họ đến Rome đã là giữa trưa. Vưu Liên Thành vừa xuống tàu đã thấy bốn người vệ sĩ đứng ở sân ga như tượng đá, bên chân họ là hai chiếc vali LV, Mộ Mai nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết trong vali đựng đồ gì, đại loại là mấy quyển sách, vài trò chơi mới, nước uống có nhãn hiệu quen thuộc, khăn giấy và đồ dùng hằng ngày v...v... Xưa nay cậu không dùng bất kỳ vật phẩm nào do hãng hàng không cung cấp. Vưu thiếu gia đúng là giới hành hạ người khác. Thế mà mấy giờ trước trong quán trọ, cậu ăn bánh mì xong còn chưa kịp rửa tay đã vội vàng cởi quần áo cô ra kia, mới nghĩ đến đây thôi Mộ Mai không nhịn được bật cười.

Cô le lười nhìn Vưu Liên Thành đang sầm mặt vì nụ cười vu vơ của mình, bèn đưa tay chỉ về phía vệ sĩ: "Hoàng tử mắc nạn, thị vệ của người đã đón đến người rồi kia."

Vưu Liên Thành nhún mắt bỏ đi, lúc đi ngang qua cô, bả vai còn đụng mạnh vào vai cô nữa. Mộ Mai rất muốn giơ tay đánh cậu từ phía sau, nhưng cô không sao làm được, bàn tay như mang sức nặng ngàn cân.

Phía ngoài nhà ga là quảng trường không lớn, đậm nét La Mã thời cổ đại. Xung quanh đều là tượng điêu khắc tinh xảo trông rất sống động, khiến mỗi tác phẩm đều mang đầy hơi thở của lịch sử.

Mộ Mai và Liên Thành đứng giữa quảng trường, vì xung quanh là cao ốc san sát nên gió thổi lùa xuống nơi này. Hôm nay trời rét đậm, giờ đang buổi ban trưa nhưng bầu trời âm u không có lấy ánh nắng, người trên quảng trường đều mặc áo lạnh dày cộm. Phía Đông quảng trường là nhà ga đi về London, còn phía Tây là đi đến sân bay Rome, mà chuyến bay đưa người con trai của cô đến Argentina kia sẽ cất cánh vào lúc ba giờ.

Bây giờ, hai người họ một người phải đi về hướng Đông, còn một người phải đi về hướng Tây rồi.

Người ta thường nói Đông và Tây là khoảng cách xa nhất thế gian, các nhà thơ lãng mạn từng ví von nó như mặt trời mặt trăng mãi mãi luôn đuổi theo nhau. Trong truyền thuyết, đường kinh tuyến phải mất một ngày một đêm mới có thể nối liền khoảng cách giữa hai bờ Đông và Tây.

Đứng nơi đây, Mộ Mai và Vưu Liên Thành đều buông thõng cánh tay, mắt nhìn chằm chằm vào mũi giày mình.

"Liên Thành..." / "Mộ Mai..."

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, hai người không hẹn mà cùng ngước mắt lên nhìn nhau, đồng thanh cất lời.

Mộ Mai hắng giọng, vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối, thờ thốt một hơi: "Em biết anh muốn nói gì với em, nhưng em nghĩ nên để em nói ra thì hơn. Chúng ta hãy chia tay nhau ở đây theo luật trong bóng đá mà anh thích đi. Em là người thổi tiếng còi khai mạc, vậy thì cũng để em thổi tiếng còi kết thúc trận đấu thôi. Hiện tại, cuộc thi đấu của Vưu Liên Thành và Lâm Mộ Mai đến đây là kết thúc rồi."

"Mộ Mai..." Vưu Liên Thành mở miệng đắng chát.

"Suýt..." Mộ Mai đặt ngón trỏ lên môi mình, "Liên Thành, đừng nói xin lỗi em gì hết, em cam tâm tình nguyện, trước giờ vẫn luôn là em cam tâm tình nguyện. Anh chỉ cần biết điều này và nhớ kỹ nó là được."

Lại có cơn gió thổi đến làm rối tóc cô, Vưu Liên Thành vô thức đưa tay lên vén chúng ra sau tai cho Mộ Mai, ngón tay lưu luyến nơi vành tai cô không tài nào rời đi. Cô áp mặt mình vào bàn tay cậu.

"Có một số người đến Sicilia chỉ để chờ đợi, em nghĩ em cũng vậy, em đã chờ đợi một khoảnh khắc nào đó ở nơi ấy. Liên Thành, hãy nói cho em biết, trong những ngày ở đây, có thời khắc nào anh yêu em không?"

Giọng cô nhẹ hẫng tựa như lông vũ, chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua là có thể cuốn nó bay xa, biến mất trên bầu trời Rome này.

Mộ Mai không chờ được câu trả lời của Vưu Liên Thành, đành gạt đầu trong lòng bàn tay cậu: Biết rồi, Liên Thành, em biết rồi.

Lòng Vưu Liên Thành quặn thắt lại, nỗi thương xót thì nhau kéo đến.

Cô lùi về sau, khoác balo lên vai, vừa lùi thêm bước nữa đã bị Vưu Liên Thành giữ tay lại.

"Mộ Mai, đối với tôi, những ngày qua chính là một chuyến đi vui vẻ khó quên." Cậu nắm tay cô nói.

"Chuyến đi vui vẻ ư?" Mộ Mai lăm bắm gạt đầu, cô biết giờ phút này trông cô rất giống một con bé ngu ngốc chỉ biết gạt đầu, "Em hiểu rồi Liên Thành. Ừ, em hiểu rồi. Liên Thành, cứ xem như chúng ta là hai người bạn đồng hành cô đơn tình cờ gặp gỡ trên đường, chúng ta đã cùng trải qua một chuyến đi vui vẻ, hiện giờ hành trình đã kết thúc, chúng ta nên nói tạm biệt rồi đúng không?"

Vưu Liên Thành hé môi, nghìn câu vạn chữ cuối cùng chỉ hóa thành một lời: Lâm Mộ Mai đúng là một cô gái thông minh.

Vưu Liên Thành tự nhủ với bản thân: Đây là cuộc ly biệt rất bình thường, bình thường như tất cả những cuộc ly biệt khác mà trong đời mình phải trải qua.

Lúc Vưu Liên Thành vừa mới nhìn đồng hồ, Mộ Mai nghĩ chắc hẳn Vưu thiếu gia không kiên nhẫn nổi với kiểu chia tay dây dưa này rồi, cô cũng rất muốn ra về thật ngẫu tạm biệt cậu, sau đó bỏ đi không ngoảnh lại lăm chừ. Thế nhưng đến lúc này, cô đã từ người cảm dỗ biến thành người bị cảm dỗ, từ chủ động lại biến thành bị động. Mộ Mai đành cười khổ, vẫy tay chào cậu.

"Vây, tạm biệt thôi người bạn đồng hành của tôi."

Giống như cảm thấy mình còn chưa đủ ngốc, cô còn cố vẩy tay thật nhiệt tình nữa. Cô biết, mình làm vậy là do lòng tự ái đáng thương đang tác quái, muốn thể hiện là mình không quan tâm đến Vu Liên Thành, không hề để ý đến cậu chút nào mà thôi.

Lâm Mộ Mai không thèm quan tâm đâu, mẹ kiếp, Lâm Mộ Mai cóc quan tâm gì cả! Cô quay mặt bỏ đi, cương quyết không nhìn lại.

Nhưng chỉ vài chục bước sau, Mộ Mai vẫn ngoảnh lại. Lòng hừ vinh nho nhỏ đã dắt mũi cô, khiến cô quay đầu xem thử người đàn ông đầu tiên của mình có giống như những nam chính trong phim tình cảm lãng mạn đang chăm chú dõi theo bóng lưng cô gái mình yêu hay không.

Song cái Mộ Mai thấy được chỉ là bóng lưng Vu Liên Thành nhanh chóng chui vào xe trong vòng bảo vệ của đám vệ sĩ mà thôi. Sau đó chiếc xe nhanh chóng đưa Vu thiếu gia đi thật xa.

Cậu không quay đầu lại nhìn cô cái nào, từ đầu đến cuối đều không có!

Mộ Mai ngồi sụp xuống, vỗ đầu mình, lẩm bẩm mắng: Lâm Mộ Mai, mày thật là ngu ngốc mới mong chờ điều ấy. Vu Liên Thành chỉ là thằng nhóc mới lớn, mày trông đợi gì ở cậu ấy cơ chứ! Hơn nữa, mày làm gì có phúc phận trở thành người con gái cậu ấy yêu mến.

Lúc nước mắt rơi xuống, Mộ Mai không hề lau đi, cứ để dòng lệ thi nhau tuôn trào dưới vòm trời xa lạ này.

Khốn kiếp, Lâm Mộ Mai rất quan tâm, Lâm Mộ Mai rất để ý. Lần đầu tiên của cô, thứ quý giá của cô, quý giá đến mức luôn bảo vệ sát sao, sau đó sẽ biến nó thành món quà dâng tặng cho ba của các con mình.

Ở phương Tây, tình yêu quá ngắn ngủi như bọt nước, Mộ Mai luôn mơ ước có một mối nhân duyên như ở Trung Quốc cổ kính. Giống như những người thế hệ trước ở phố người Hoa, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, rồi nghe theo mai mối. Có khi là hai người yêu nhau, đưa nhau đến đất nước xa xôi, cùng nhau trải qua khổ cực lẫn hạnh phúc, tuân thủ truyền thống của nước mình, "dù lúc tử sinh hay ly biệt, vẫn nguyện một lòng chẳng cách rời, nắm lấy tay nhau cùng hẹn ước, mãi mãi bên nhau đến bạc đầu."

Mà người đã từng được cô lựa chọn làm ba của con mình trong tương lai chính là Triệu Cẩm Thư. Nhưng bây giờ đã không còn nữa, cũng không thể nữa rồi.

Mộ Mai vẫn chọn đi tàu cao tốc Eurostar về London, dù trong mắt rất nhiều người Châu Âu, con tàu này đã già cỗi lắm rồi, nhưng Mộ Mai vẫn thủy chung với nó. Vừa lên tàu, cô đã ngủ ngay lập tức, cảnh trong mơ cứ chập chờn khi mờ khi tỏ, cuối cùng đến tận khi có người đánh thức cô mới thoát khỏi cơn mộng.

Bà cụ trông rất hiền từ đánh thức cô dậy, nhắc cô đã đến London rồi. Mộ Mai dụi mắt nhìn cảnh vật London ngoài ô cửa.

"Trong mơ cháu cứ gọi tên người yêu suốt." Bà cụ có gương mặt phương Đông, chất giọng Hongkong đặc sệt, nụ cười tươi vui hằn sâu trong đáy mắt, "Cháu cứ gọi 'Liên Thành, đừng đi, chúng ta đừng đi' mãi thôi."

Thoáng chốc mặt Mộ Mai trắng bệch.

Khi cô về đến nhà, màn đêm đã buông xuống. Mẹ Xuân đang ngồi bên cửa sổ, ánh đèn tờ mờ soi tỏ, Mộ Mai hé môi muốn gọi bà như thường ngày nhưng không thể nào cất lời. Cuối cùng cô đành cầm túi du lịch cúi đầu lủi bước về phòng mình.

Tối đó, Lâm Xuân đã uống hết nửa chai rượu mà cô nhận ngày xưa đã tặng mình. Loại rượu này được sản xuất tại vùng đất Thiệu Hưng, chị ấy rất thích rượu nơi đó, bởi vì chúng được nấu từ nước suối ngọt nhất và ủ nơi đất vàng đặc biệt. Chị ấy luôn nói: Xuân, uống rượu Thiệu Hưng sẽ khiến người lòng rộn ràng, vô cùng thư thái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 39

Sau khi biết Lâm Mộ Mai đã trở về, Triệu Cẩm Thư cũng lập tức bỏ lại chị gái và anh rể mình ở Liverpool, chạy thẳng về London. Anh phải cam đoan với họ là người con gái anh yêu thuộc nẫu người Trung Quốc điển hình, còn quá quyết nhất định sẽ mang được vợ về Bắc Kinh, lúc ấy chị anh mới chịu tha người.

Vừa hạ hành lý xuống anh đã chạy ngay sang nhà Mộ Mai. Mấy ngày qua anh rất nhớ cô, không biết tại sao lại nhớ đến khắc khoải như thế; mỗi khi ở một mình, anh luôn lẩm bẩm thốt lên cái tên Mộ Mai trong vô thức.

Triệu Cẩm Thư xắn tay áo, tí nữa gặp Lâm Mộ Mai, nhất định anh sẽ sa sầm mặt rồi nắn cô một trận cho xem. Năm ngoái anh và cô đón lễ Giáng sinh ở nông trường xứ Wales, rồi còn hẹn nhau lễ Giáng sinh năm nay sẽ đến đảo Phục Sinh để ngắm mặt trời mọc nữa. Thế mà năm nay cô lại biến mất tăm mất tích, điện thoại thì luôn trong tình trạng tắt máy, hỏi dì Xuân thì dì ấy chỉ báo cô đi du lịch rồi.

Hôm nay là Chủ nhật, bình thường di Xuân sẽ đi lễ ở nhà thờ, ăn bánh thánh xong mới về nhà, vì vậy Triệu Cẩm Thư vô cùng tự nhiên mở cửa bước vào nhà Lâm Mộ Mai. Giây phút thấy bóng dáng cô, mọi lời trách móc anh đã chuẩn bị trước đều tan thành mây khói.

Cô nhắm mắt ngồi trên sofa trước tivi, không hề phát giác anh đến, có lẽ đã ngủ thiếp đi rồi, cuốn sách trong tay đặt trên gối chỉ chực chờ đòi rơi xuống. Tivi bật kênh Sky TV, người dẫn chương trình đang thao thao bất tuyệt với vị khách mời.

Anh nhẹ nhàng rút quyển sách ra, khẽ động nhẹ mà cô đã choàng tỉnh, liên tiếp chớp mắt cho tỉnh táo để nhìn rõ anh.

Triệu Cẩm Thư thờ dãi một hơi, cúi xuống véo chóp mũi cô: "Tỉnh rồi hả người đẹp ngủ trong rừng? Sao không ngủ thêm một phút nữa, anh còn đang nghĩ không biết phải hôn em bằng tư thế nào để đánh thức em đây?"

Cô khó chịu quay mặt đi, lần này Triệu Cẩm Thư không nhún nhường, người bị leo cây chính là anh kia mà! Anh cưỡng ép quay mặt cô lại, lúc này mới phát hiện sắc mặt cô tái nhợt như xác chết.

"Lâm Mộ Mai, mấy ngày qua em đã chạy đi đâu thế? Em xem em đi, trông như thức mấy đêm liền ấy." Triệu Cẩm Thư bắt đầu đau lòng, đau lòng đến mức tức giận.

Mộ Mai đưa lưỡi thăm môi mình, cố gắng để môi mình tươi tắn một chút. Hiện tại cô thấy hơi mệt, những lời đã chuẩn bị từ trước không sao thốt ra được. Cuối cùng cô mỉm cười với anh: Cẩm Thư, anh đưa em đi xem máy bay đi.

Thành phố vừa mới lên đèn, Triệu Cẩm Thư dẫn Lâm Mộ Mai lên đài quan sát ở đồi Greenwich bên bờ sông Thames, đưa ống nhòm cho cô.

"Lâm Mộ Mai, bây giờ em đang đứng trên đường ranh giới giữa Nam và Bắc bán cầu để xem máy bay đó, tuyệt vời lắm phải không." Triệu Cẩm Thư đắc chí, với anh, đây là chuyện rất, rất lãng mạn. Anh thấy tối nay mình có vẻ khá ngốc, ngốc như mấy kẻ bị ái tình mê muội, cứ ngỡ ngác đợi chờ người mình yêu cười với mình.

Khó khăn lắm Lâm Mộ Mai mới không chú ý mấy bay trên bầu trời nữa, cô trả ống nhòm lại cho anh, chỉ vào đèn ở đuôi máy bay: "Cẩm Thư, người kia sắp đến rồi, có lẽ đang ngồi trong chiếc này đây."

Triệu Cẩm Thư nhìn bầu trời, vuốt tóc đuôi ngựa của cô: "Em nói chuyện thần bí quá, ý em là có ai đó đang ngồi trong chiếc máy bay kia đến đây à?"

"Ừ." Mộ Mai gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm bầu trời đêm.

"Người kia là bạn của em à? Là nam hay nữ?" Triệu Cẩm Thư quan tâm đến giới tính của đối phương hơn.

"Người kia là nữ, không phải bạn em, nhưng em không thích cô ta." Mộ Mai ngoảnh mặt đi, rút đuôi tóc mình ra khỏi tay Triệu Cẩm Thư, khoanh tay bỏ đi.

Triệu Cẩm Thư vội đuổi theo, nịnh nọt cô: "Được, nếu Mộ Mai không thích cô ta, anh cũng quyết không thích cô ta."

Câu nói này đã thành công làm Mộ Mai cười, cô nghiêng mặt qua thờ dãi: "Anh Cẩm Thư đã lớn rồi sao mà cứ như con nít vậy."

"Anh Cẩm Thư á?" Triệu Cẩm Thư huyýt sáo, "Anh thích cách gọi này đây. Lâm Mộ Mai, em không cảm thấy tên của chúng ta rất hợp hả, Cẩm Thư - Mộ Mai, nghe cứ hay hay thế nào ấy, giống như là đôi tài tử giai nhân thời cổ đại vậy."

Mộ Mai bị sặc, định nhấc chân bỏ chạy nhưng vừa mới sai bước, cảm giác đau nhói khiến cô chau mày.

"Mộ Mai, có phải em bị bệnh không, sắc mặt em trông kém lắm, hay là chân bị thương. Anh thấy khi nãy em bước đi cứ là lạ thế nào ấy."

Chân bị thương ư? Mộ Mai buồn cười, định vỗ đầu Triệu Cẩm Thư cười nhạo anh rằng: Không phải em bị thương mà do túng dục quá độ. Lần đầu tiên cho phải một tay mơ như Vu Liên Thành đúng là Lâm Mộ Mai xui tám kiếp.

Song cuối cùng, Mộ Mai chỉ thờ ơ nói: "Cẩm Thư, không phải anh nói chị gái anh có một người bạn làm bác sĩ phụ khoa sao? Ngày mai đưa em đi gặp chị ấy nhé!"

Bác sĩ Diệp là đồng hương Bắc Kinh với Triệu Cẩm Thư. Chị ta lớn hơn anh vài tuổi, hai người họ rất thân, anh thường gọi chị ta là Đại Diệp.

"Chị tên là Diệp Nguyệt, Diệp của trăm họ Trung Quốc, Nguyệt là vàng trắng." Chị bác sĩ thân thiện vươn tay ra với Mộ Mai, "Chị và chị của Cẩm Thư là bạn học, năm ngoái chị mới chuyển từ Liverpool đến London."

Diệp Nguyệt là bác sĩ phụ khoa cho một bệnh viện công lập ở London, phòng khám tư của chị nằm ở khu phía Đông, chủ yếu bệnh nhân đều là những người có thu nhập thấp.

"Triệu Cẩm Thư, không ngờ trông em dần thói chỉ biết nghiên cứu linh kiện máy bay lại quen được em gái xinh đẹp như vậy, chị em sẽ tự hào vì em lắm đây."

"Đương nhiên!" Triệu Cẩm Thư trả lời đồng dục.

Lâm Mộ Mai được dẫn vào phòng khám, Triệu Cẩm Thư tiện tay cầm quyền tạp chí lên xem, mấy tờ đầu đều giới thiệu về vài loại thuốc mới, điều khiến anh ngạc nhiên chính là ông Vu Lãng Vân đã đầu tư nghiên cứu điều chế thành công mấy loại thuốc này. Đóng quyền tạp chí lại, Triệu Cẩm Thư cảm thấy thật nhàm chán, anh ghét dòng họ Vu này.

Chưa đến hai mươi phút sau, Lâm Mộ Mai được đưa ra, Diệp Nguyệt đi phía sau cô. Triệu Cẩm Thư vừa đến gần đã bị Diệp Nguyệt chặn lại, tiện tay cầm quyền tạp chí anh vừa xem khi nãy đánh anh.

"Thành nhóc hư hỏng này, chỉ biết thoải mái bản thân thôi không để ý đến Mộ Mai có chịu được không." Trông chị ta khá tức giận.

"Đại Diệp, chị nói gì vậy?" Triệu Cẩm Thư không hiểu ra sao.

"Nói gì nữa á?" Diệp Nguyệt tròn trừng mắt, "Lần đầu tiên Mộ Mai không có kinh nghiệm, hơn nữa có lẽ là chiều ý em nên để em muốn làm gì cũng được. Sao em lại không biết tiết chế vậy hả Triệu Cẩm Thư. Em đâu phải thằng nhóc mười mấy tuổi, có một số chuyện em phải biết cân nhắc nặng nhẹ chứ."

Đầu óc Triệu Cẩm Thư trống rỗng, nghe Diệp Nguyệt tiếp tục cảnh cáo: "Triệu Cẩm Thư, chị đã kê đơn thuốc cho Mộ Mai, nửa tháng nay em phải khắc chế cho chị, sau đó lên mạng tìm hiểu kiến thức về phương diện này đi."

Triệu Cẩm Thư chậm chạp quay đầu nhìn Lâm Mộ Mai, từ đầu đến cuối cô đều không thốt lên một lời, chỉ im lặng cúi đầu như người câm.

Lần này anh đã biết hóa ra lễ Giáng sinh Lâm Mộ Mai đã đi với gã con trai khác, thảo nào nhìn mặt cô như ba ngày ba đêm không hề chớp mắt vậy.

Rốt cuộc là ai? Tên khốn kiếp nào dám làm như thế?

Triệu Cẩm Thư lờ Lâm Mộ Mai rồi khỏi nơi như ác mộng này. Diệp Nguyệt kinh ngạc, đây là sao? Triệu Cẩm Thư tức tối như vậy, không phải là thằng nhóc bị cấm sừng rồi chứ?

Mộ Mai bị Triệu Cẩm Thư kéo lao đảo đến một công viên nhỏ gần đó, hai người cứ giằng co, một người muốn đi tiếp, một người thì không.

"Buông ra, Triệu Cẩm Thư." Mộ Mai hất tay anh ra.

Triệu Cẩm Thư khễ vồ đầu mình, giễu cợt: "Ồ, đúng rồi, tôi quên mất bây giờ Lâm Mộ Mai không thể đi nhanh được."

"Ừ, anh biết là tốt rồi." Mộ Mai vô cảm đáp.

Nhất thời, cảm giác bất lực chột trào dâng trong lòng Triệu Cẩm Thư, giống như một quả bóng nảy mất đã xì hơi bẹp dúm, anh tựa vào thân cây.

"Lâm Mộ Mai, rốt cuộc em coi tôi là gì? Mấy năm nay em luôn quanh quẩn bên tôi, cuối cùng trong lòng em tôi là gì?"

Trong ngăn kéo tủ đầu giường của phòng Triệu Cẩm Thư có đặt một chiếc nhẫn. Mẹ anh bảo, nếu gặp được cô gái mình thích thì mau mua một chiếc nhẫn đeo vào ngón vô danh của cô ấy, đừng để chàng trai khác dòm ngó.

Hai năm trước anh đã mua chiếc nhẫn ấy rồi, chuẩn bị khi Lâm Mộ Mai kết thúc hợp đồng với Vu gia sẽ đeo vào tay cô. Lúc nào trong mắt Triệu Cẩm Thư, Lâm Mộ Mai cũng là cô gái đáng yêu nhất trần đời này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40

Mộ Mai quay lưng đi, Triệu Cẩm Thư phải cưỡng ép cô quay người lại đối mặt với anh. Cuối cùng cô không thể trốn tránh được nữa, quay sang nhìn anh bằng ánh mắt thương hại hết như ánh mắt của Vu Liên Thành luôn nhìn cô.

"Cẩm Thư, mấy ngày lễ Giáng sinh em đã ở cùng với Vu Liên Thành, hai đứa em chỉ ru rú trong phòng khách sạn, không đi đâu cả. Em không thể rời bỏ những buổi tiệc xa hoa, đồ trang sức châu báu hay những món hàng xa xỉ, và cả những ánh mắt ngưỡng mộ của mấy cô gái cùng lứa kia được."

"Lâm Mộ Mai, em đừng nói những lời nhảm nhí này với tôi." Triệu Cẩm Thư gào lên, "Có phải Vu Liên Thành đã cưỡng bức em không? Tôi có thể giúp em."

Mộ Mai che miệng, tiếng cười xuyên qua kẽ tay: "Cẩm Thư, anh cho rằng Vu Liên Thành cưỡng hiếp em hoặc đã giở thủ đoạn với em à?"

Triệu Cẩm Thư nhìn Mộ Mai chăm chăm, gần từng câu từng chữ: "Tôi biết em không phải là loại con gái đó."

Mộ Mai dừng cười, thờ dãi: "Em cũng cho rằng mình không phải loại con gái như vậy. Không phải em đã nhận lời về Bắc Kinh cùng anh vào cái hôm anh bảo em sao? Nhưng khi về đến nhà, soi mình trong gương, em đã đổi ý. Cẩm Thu, anh không biết thật ra việc hưởng thụ cuộc sống sung sướng, mặc quần áo thời trang, đeo những món trang sức như trên tạp chí, rồi tiệc tùng xa hoa về lâu về dài sẽ ăn mòn linh hồn anh. Tương tự như mấy cô gái trẻ tình nguyện trao đổi thân xác để lấy túi xách hàng hiệu vậy, bởi vì đồ hiệu khiến họ thỏa mãn."

"Lâm Mộ Mai..." Triệu Cẩm Thu nghiêng răng.

Mộ Mai nhún vai: "Cẩm Thu, anh không cho em được cuộc sống đó. Điều anh có thể cho em chỉ là cuộc sống an nhàn thư thái, anh vĩnh viễn không thể nào cho em dạo trên biển vào ngày hè bằng chiếc du thuyền mang tên em, không thể cho em nhà cao cửa rộng, và càng không có năng lực cho em chiếc hộp đầy đá quý và châu báu để em có thể đeo theo tâm trạng mỗi ngày. Nhưng Vụ Liên Thành có thể."

Triệu Cẩm Thu siết chặt vai Lâm Mộ Mai, chỉ hận không thể bóp nát vai cô để cô ngừng nói.

"Sao vậy? Anh Cẩm Thu luôn rạng ngời như ánh dương không ngờ được Lâm Mộ Mai trong trắng tinh khiết trong lòng mình là loại người dung tục, nên thẹn quá thành giận à? Em phải nói rõ cho anh biết, thật ra em chủ động đấy. Tồi qua em đã bảo em ghét đưa con gái đang ngồi trên máy bay kia đứng không? Cô ta chính là bạn gái của Vụ Liên Thành, vì thế mà em không vui, bèn quyến rũ cậu ta. Cẩm Thu, không biết hành động của em có phải là chó cùng rứt giậu không nhỉ?"

Chiếc áo len dày cộm vẫn không thể che được lồng ngực đang phập phồng kịch liệt vì tức giận của Triệu Cẩm Thu. Mộ Mai đặt tay lên lồng ngực anh.

"Được rồi, Cẩm Thu, em không đáng để anh tức giận đâu. Trên thế giới này, cô gái nào cũng muốn bản thân được ăn sung mặc sướng cả. Anh trở về Bắc Kinh đi! Em muốn sống bên cạnh Vụ Liên Thành, cho dù phải dùng thủ đoạn gì, em cũng phải giữ chặt cậu ấy. Chỉ cần anh nghĩ kỹ những lời bạn chị anh nói khi này sẽ hiểu thôi, đương nhiên em biết chút kiến thức thông thường ấy chứ, nhưng vì muốn cậu ấy vui vẻ nên em đã bất chấp tất cả. Có cần em giải thích cặn kẽ với anh mình đã làm gì không, hay là chúng ta tìm chỗ nào ngồi đi rồi em kể cho anh biết. Nói thật, bây giờ em đứng mệt lắm ấy..."

"Câm miệng, câm miệng." Triệu Cẩm Thu buông cô ra, bịt tai lại: "Lâm Mộ Mai, em câm miệng cho tôi. Lâm Mộ Mai em nhắm tâm làm."

"Em biết, em định chia tay trong vui vẻ, nhưng do anh ngốc quá, em đã nhiều lần ám hiệu rõ ràng như vậy mà vẫn không hiểu, em không muốn tổn tâm tư vào anh nữa." Mộ Mai hờ hững cất lời.

Triệu Cẩm Thu đau lòng, hai mắt đỏ ngầu: "Lâm Mộ Mai, chỉ mong tôi chưa bao giờ quen biết em, chỉ cầu mong sau này chúng ta sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại nhau nữa."

Mộ Mai đứng yên nhìn Triệu Cẩm Thu quay đi, nhìn anh chạy trốn khỏi nơi đây như gã điên, cho đến khi bóng dáng ấy mất hút cuối con đường. Cô ngẩng đầu nhìn trời, cười nhạt.

Tốt lắm, rốt cuộc không cần đau đầu vì Triệu Cẩm Thu ngây thơ nữa rồi, rốt cuộc không cần đau lòng vì sự cố chấp quá mức của Triệu Cẩm Thu nữa rồi.

Tốt lắm, từ nay về sau mình sẽ không ăn được món do Triệu Cẩm Thu nấu, cũng sẽ không được nhận quà sinh nhật từ anh nữa.

Sau đó, Mộ Mai ngồi xe buýt đi dạo khắp nẻo London, ngắm cảnh trong lành hiếm hoi của vùng đất này cho đến hết ngày. Lúc về nhà đã tối muộn, mẹ Xuân đang xem chương trình tivi, Mộ Mai lăm lăm cúi đầu đi thẳng về phòng. Bắt đầu từ lúc trở về từ Sicilia, cô không hề gọi bà là "mẹ Xuân" nữa.

"Mộ Mai, ăn cơm chưa?" Lâm Xuân gọi con gái nuôi mình lại.

"Ăn rồi ạ." Mộ Mai hít mũi, suýt nữa thì khóc.

"Con và Vụ Liên Thành..." Lâm Xuân chần chừ, không hỏi hết.

"Mẹ muốn hỏi có phải lễ Giáng sinh con ở chung với Vụ Liên Thành không chứ gì? Đúng vậy, mấy ngày đó con và cậu ấy luôn ở cùng nhau." Mộ Mai xoay tay cầm cửa, "Yên tâm đi mẹ Xuân, sẽ như mẹ mong muốn thôi, dù thế nào mẹ cũng được toại ý." Cô ngừng lại giây lát, "Còn nữa, mẹ đừng uống rượu nữa, không phải mẹ cần giữ sức khỏe cho tốt để ăn mừng Tổng Thư Duyệt bất hạnh hay sao? Vậy mẹ phải giữ thân thể mình, trên thế gian này con chỉ có mỗi mình mẹ là người thân thôi."

Đóng cửa lại, Mộ Mai tựa vào ván cửa, tay đặt lên vị trí trái tim. Lạ thật, đến giờ này sao nó vẫn không đập điên cuồng, có phải cấu tạo tim của Lâm Mộ Mai khác người quá hay không? Đêm đó, Mộ Mai uống chút rượu, trong mơ mơ màng màng, cô nghe thấy tiếng cửa sổ phòng mình vang lên, tựa như tiếng chim gõ kiến đang mổ vào thân cây.

Mộ Mai đành ngồi dậy mở cửa sổ ra, hiện tại cô rất chán ghét bất cứ âm thanh nào trên thế giới này. Nhưng ngay sau đó, cô đã thấy Triệu Cẩm Thu, anh ngồi trên chạc cây sồi cao mấy mét, hương rượu thoang thoang bay đến theo gió.

"Triệu Cẩm Thu, anh uống rượu à?" Mộ Mai biết, bởi vì tính chất công việc đặc thù nên Triệu Cẩm Thu không bao giờ đụng đến rượu.

Giây lát sau, anh nhảy từ chạc cây sồi qua cửa sổ vào phòng cô, cúi đầu hôn mạnh lên môi cô như gầy xéo.

"Mộ Mai, có chết anh cũng không tin em là loại con gái ấy."

Lâm Mộ Mai cảm thấy rất mệt.

"Mộ Mai, nếu anh nói với em anh không quan tâm đến những việc kia thì sao? Nếu anh nói anh chỉ cần em ở bên anh thôi thì sao?"

Mộ Mai nhích người về phía sau, cúi nút áo ngủ ra, cười vô cùng quyến rũ: "Triệu Cẩm Thu, nếu anh cảm thấy uất ức vì đã tốn công tốn sức suốt mấy năm ròng ở em mà không đạt được gì, thế thì tối nay chúng ta ngủ với nhau đi. Anh muốn mấy lần thì làm ngần ấy, sau khi xong việc chúng ta sẽ chấm hết, từ nay về sau không phải lãng phí thời gian cho em nữa."

Đêm đó, vào lúc rạng sáng, Mộ Mai đã bị ăn một cái tát vô cùng vang dội của Triệu Cẩm Thu.

Vào buổi chiều sau năm mới một tuần, Mộ Mai mới quay lại dinh thự họ Vu. Hồi ở Sicilia, Vu thiếu gia đã rất hào phóng cho cô nghỉ phép mười ngày, mà hôm nay vừa đúng hết kỳ phép. Dinh thự giăng đèn kết hoa rực rỡ đón chào vị khách quý Đông Tiểu Quý đến từ phương xa, bóng người giúp việc bận rộn qua lại, kèm theo tiếng cười nói hòa thuận vui vẻ. Mộ Mai đứng nơi đó, lắng nghe tiếng cười của cô gái vừa tròn mười tám tuổi như chim sơn ca hót véo von.

"Lâm Mộ Mai, mới mấy ngày không gặp mà cô đã đẹp hơn rồi." Chu Á Luân cất giọng trên chộc.

Bóng lưng yêu kiều đứng bên cạnh Vu Liên Thành quay người lại.

Mộ Mai mỉm cười, làm sao có thể không xinh đẹp được kia chứ? Cô biết hôm nay sẽ gặp Đông Tiểu Quý nên đã cố ý trang điểm tỉ mỉ, thả mái tóc đen mượt mà buông xõa qua vai, đeo đôi bông tai kim cương lấp lánh, mặc áo len đen ôm sát người, kết hợp với chiếc váy vintage màu xanh nước biển, trên tay còn vắt chiếc áo choàng. Lúc này, trong ánh đèn sáng rực, có cơn gió khẽ lay nhẹ vạt váy cô.

Đầu năm 2007, cuối cùng Lâm Mộ Mai đã gặp được Đông Tiểu Quý trong truyền thuyết kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 41

Trong vườn hoa dinh thự họ Vu có ngôi đình bát giác diện tích đến hơn trăm mét vuông, đậm nét phong tình Nam Dương, sơn màu trắng ngà, mái tròn có chóp nhọn. Đôi khi vào ngày lễ, Vu Liên Thành sẽ tụ họp bạn bè mình ở nơi đây, thỉnh thoảng Mộ Mai cũng sẽ theo đến hầu cận đọc sách và sắp xếp lại bài vở.

Tối nay trời trong hiếm có, Mộ Mai đứng trên bậc thềm đầu tiên ngắm nhìn cảnh tượng vui vẻ dưới ánh đèn rực rỡ trong đình. Ngay cả Vu Lăng Vân hiếm khi ở nhà cũng có mặt, vẻ mặt ông thư thái, còn mấy người bạn Vu Liên Thành thì ngồi trên sofa pha lung cao, ánh mắt họ đều đổ dồn vào bóng dáng cô gái đang đứng đưa lưng về phía cửa đình.

Dáng vóc cô nàng cao ráo, mặc quần short, áo khoác da kiểu nam, đầu gối mang đai bảo vệ bằng da, đôi chân trắng nõn, trông rất ngầu nhưng vẫn có nét duyên dáng yêu kiều. Cô ta đứng chính giữa, cất giọng đặc sệt Bắc Kinh đóng giả hai nhân vật diễn tấu hài, biểu cảm trên gương mặt rất phong phú, tất cả mọi người đều bị cô ta thu hút.

Khi cô ta biểu diễn xong, Vu Lăng Vân và Vu Liên Thành vỗ tay vang dội, mấy người bạn của Liên Thành cũng vỗ tay hòa theo, mặc dù họ nghe chẳng hiểu gì cả.

Rốt cuộc đã có người phát hiện ra Mộ Mai.

"Lâm Mộ Mai, mới mấy ngày không gặp mà cô đã đẹp hơn rồi." Chu Á Luân cất giọng trên chộc.

Mộ Mai mỉm cười, một nụ cười rất nhạt. Cô gái kia quay đầu lại, ánh đèn sáng rực soi tỏ dung nhan cô ta. Người thực còn đẹp hơn trên hình, khuôn mặt ngọt ngào, đôi mắt to tròn, mũi không quá cao, bên môi vẫn còn nét cười chưa kịp thu lại, lúm đồng tiền bên má sâu hoắm. Cô nàng hết như mẫu thiếu nữ thường thấy trong truyện tranh Nhật Bản, tuy ngoại hình không quá xuất sắc nhưng lại được rất nhiều người thích.

Trong lúc Mộ Mai quan sát cô ta, cô ta cũng quan sát lại Mộ Mai. Khi cô toan bước lên bậc thềm thứ hai, Đông Tiểu Quý bắt chợt đưa hai tay lên, miệng hô hoán: "Dừng, dừng, cứ giữ nguyên dáng vẻ này, đừng nhúc nhích!"

Mộ Mai giật mình dừng chân lại. Cô nàng kia vô cùng kích động, khum tay lên đo đạc, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tốt lắm, tốt lắm, tư thế này trông đẹp lắm."

Vưu Liên Thành đi đến đứng ngay bên cạnh Đông Tiểu Quý, họ đứng sóng vai nhau, từ trên cao mà nhìn xuống cô.

"Mộ Mai, Tiểu Quý lại nổi tật cũ ấy mà, cô cứ đứng đó cho cô ấy thương thức đi."

Thế là Mộ Mai đành đứng yên bất động giữa tiếng kèn saxo du dương, tất cả mọi người đều nhìn Đông Tiểu Quý bằng ánh mắt tò mò. Có lẽ sự hiếu động của cô ta đã khiến họ ngạc nhiên, trong suy nghĩ của đám bạn Vưu Liên Thành, con gái phương Đông đều là kiểu kín đáo e ấp. Hiện nhiên hình tượng Đông Tiểu Quý trước mắt khác khá xa với những gì họ vẫn hằng tưởng tượng.

Mấy phút trôi qua, Đông Tiểu Quý mới thỏa mãn bỏ tay xuống, bước xuống bậc thềm, gật đầu cười khúc khích: "Lâm Mộ Mai, ngưỡng mộ đã lâu, tôi chỉ nghe nói cô cũng khá đẹp, nhưng không ngờ lại quyền rũ đến thế."

Mộ Mai vẫn đứng nguyên ở bậc thềm đầu tiên, Đông Tiểu Quý đứng ở bậc thềm thứ hai, đưa tay khều nhẹ chóp mũi cô: "Cô bạn thân mến, cô có thể cử động rồi đấy"

Mộ Mai nhú mày, nhìn Vưu Liên Thành qua vai cô gái: "Vưu thiếu gia, tôi có thể cử động được chưa?"

Đông Tiểu Quý vỗ vai cô, cười khanh khách: "Thiếu gia á? Sao cứ như phim truyền hình Trung Quốc quá vậy, nghe quái quái thế nào ấy!"

Mộ Mai hạ thấp người, khẽ tránh bàn tay cô ta, đi lướt qua người Đông Tiểu Quý, bước lên từng bậc thang, đi đến bên cạnh Vưu Liên Thành, đứng sóng vai với cậu. Đông Tiểu Quý quay lại, ánh đèn soi lên làn da mịn màng không hề bôi trát bất cứ loại son phấn nào, tôn lên vẻ non nớt phúng phính.

"Liên Thành, hai người đứng cùng nhau trông đẹp mắt thật đấy!" Đông Tiểu Quý cười nói, không hề có một chút biểu hiện ghen tức nào khi thấy người mình yêu đứng chung với người con gái khác.

Trong khoảnh khắc ấy, Mộ Mai thấy cực kỳ chán ghét giọng điệu của cô gái này, bởi ẩn sau giọng điệu điềm nhiên như không đó chính là sự tự tin vô cùng của Đông Tiểu Quý, sự tự tin kia được xây dựng trên cơ sở tín nhiệm với Vưu Liên Thành và tự khẳng định của bản thân.

Cô nàng đi lên, đứng ngay trước mặt Lâm Mộ Mai, Vưu Liên Thành khẽ nghiêng người qua phía cô nàng, chỉ cần nhích nhẹ bờ vai vậy thôi đã khiến cho hình ảnh ba người đứng chung thay đổi, trở thành chỉ có cậu và Đông Tiểu Quý cùng một phe.

"Lâm Mộ Mai, Đông Tiểu Quý." Cậu giới thiệu đơn giản rồi nắm lấy tay cô gái bên cạnh, vừa kéo đi vừa bắt đầu đi lắc đầu, "Tiểu Quý, anh thật sự nghi ngờ em có bị tăng động không đấy. Sao chỉ uống trà thôi mà em cũng không ngồi yên thế!"

"Vưu Liên Thành, anh không biết đâu, ở nước em vừa uống trà vừa nghe tấu hài chính là lạc thú lớn nhất ấy." Đông Tiểu Quý phản bác, "Hơn nữa nơi đây cảnh đẹp và có nhiều khán giả như vậy, em phải tranh thủ thể hiện chứ."

Lâm Mộ Mai đi theo phía sau hai người, nhìn tay họ nắm lấy nhau, chợt cảm thấy vô cùng chán ngán, đáng về tí mĩ trang điểm này của cô hiện giờ trở nên rất ngu xuẩn.

Vưu Lăng Vân vẫy tay với Mộ Mai, ra hiệu cô đến ngồi bên cạnh ông. Cô khẽ gọi ông một tiếng "Vưu tiên sinh" rồi ngồi xuống, Vưu Lăng Vân hỏi thăm Mộ Mai một vài chuyện thường ngày, sau đó quán sự tiến đến nhắc nhở ông nghỉ sớm để sáng mai còn bay đến Nam Mĩ.

Vưu Liên Thành bèn đứng lên đưa tiễn, Vưu Lăng Vân nhìn con trai độc nhất của mình, vừa vui vẻ vừa cảm khái: "Liên Thành của ba giờ đã cao hơn cả ba rồi. Rõ ràng trước đây ba còn phải ôm con lên, con mới với đến được khung bóng rổ cơ."

"Thôi ba ơi!" Vưu Liên Thành nhún vai, "Ba hãy chấp nhận sự thật đi, bây giờ con là vua bóng rổ trong trường rồi đấy."

"Thằng nhãi ranh này!" Vưu Lăng Vân đưa tay muốn đánh yêu con mình.

"Được rồi, được rồi, chú Vưu à!" Chu Á Luân giơ tay lên ra vẻ đầu hàng. "Đừng biểu diễn tình cảm cha con mặn nồng trước mặt bọn cháu nữa ạ. Chú không có lời gì muốn căn dặn con đâu tương lai của chú sao? Không phải chú đã bảo đặc biệt cất công đến đây chỉ để gặp con đâu à?"

Lúc Chu Á Luân nói những lời này, ánh mắt còn cố ý liếc nhìn Lâm Mộ Mai một cái.

Anh ta vừa dứt lời, một giọng nói riu rít vang lên: "Ba, ba cảm thấy con có được không, nếu ba thấy con cần sửa đổi gì thì cứ nói cho con biết ạ."

Mọi người đều nhìn Đông Tiểu Quý cười rộ lên, dường như ai cũng sẽ bị thu hút bởi những điều rạng ngời như thế.

Vưu Lăng Vân cười sang sảng, vỗ vai cô nàng: "Đông Tiểu Quý, chỉ cần cháu làm con trai chú vui thì chú đã cho cháu điểm tuyệt đối rồi."

"Vâng ạ!" Đông Tiểu Quý cất giọng giòn giã.

"Chỉ cần cháu làm Liên Thành vui, cho dù không đẹp cũng không sao." Vưu Lăng Vân nói tiếp.

Đông Tiểu Quý nhanh chóng xụ mặt, ừ ừ nói với Vưu Liên Thành: "Liên Thành, có phải ba đang ám chỉ em xấu không vậy? Em thấy em trông cũng được mà, ở trong trường em còn là á khôi nữa đấy. Với lại đám bạn học em đều dự đoán chỉ mấy năm nữa thôi nhan sắc này của em sẽ tỏa sáng ở Anh đấy nhé."

"Yên tâm đi!" Vưu Liên Thành vuốt tóc Đông Tiểu Quỷ, "Anh thích em mà. Chẳng qua có vẻ như em chẳng biết e thẹn là gì cả, chưa cưới xin mà đã gọi ba thân thiết như vậy, em không thấy mắc cỡ sao?"

"Ngại gì chứ?" Đông Tiểu Quỷ lườm Vưu Liên Thành rồi quay sang kéo cánh tay Vưu Lăng Vân, "Ba, con tiễn ba nhé, mà ba đừng hiểu lầm con là kiểu sỗ sàng, tất cả là lỗi của Liên Thành đấy ạ. Anh ấy lúc nào cũng nhắc "ba, ba" trước mặt con, nên dần dà con đã xem ba như ba của con thật rồi."

Đông Tiểu Quỷ vừa dứt lời, Vưu Lăng Vân đã bật cười thích chí. Trong ấn tượng của Mộ Mai, Vưu Lăng Vân lúc nào cũng tỏ ra hiền hòa thân thiện như vậy trước giới truyền thông. Nhưng kể từ khi cô biết ông đã trơ mắt nhìn vợ trước của mình nhảy lầu thế nào, Mộ Mai liền hiểu thật ra có một số người rất giỏi sống giả tạo, cũng hiểu tại sao suốt bao nhiêu năm qua Vưu gia vẫn đứng sừng sững trên thương trường, có thể hô mưa gọi gió như vậy. Những người như Vưu Lăng Vân trong nội tâm sẽ luôn có một bức tường thành dày đặc bao bọc, không thể công phá nổi. Chỉ trong thời gian ngắn, Đông Tiểu Quỷ đã khiến cho Vưu Lăng Vân cười sáng khoái như vậy, hiển nhiên cô ta đã nắm vững đạo lý "yêu ai phải yêu cả lối về" rồi.

"Ba, con sẽ hiểu thảo với ba, bởi vì ba là ba của Liên Thành, phàm là những gì Liên Thành thích con cũng đều thích ạ." Cô ta nói một cách chân thành như điều hiển nhiên.

Câu nói này là một câu thổ lộ tâm tư rất đơn thuần cũng rất thẳng thắn, nhìn theo bóng dáng dần xa của họ một chốc, Mộ Mai cũng quay đầu đi.

Nếu bạn hỏi mình có nhận xét gì về nhân vật trong truyện mình chỉ nói đơn giản thôi: Lâm Mộ Mai thì tâm cơ, Đông Tiểu Quỷ thì thảo mai, Vưu Liên Thành cái gì cũng biết chỉ không biết mỗi yêu nên tương lai bị ả hành)

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 42

Trong thư phòng, giống như ngày thường, Mộ Mai sửa sang lại sách vở mấy ngày tới Vưu Liên Thành cần dùng rồi bỏ vào cặp, còn cậu thì ở bên cạnh nói chuyện điện thoại với mẹ mình. Lúc chuẩn bị xong tất cả, cô toan rời khỏi phòng thì cậu gọi cô lại.

"Mộ Mai, thái độ của em rất tốt." Cậu đứng bên cạnh chiếc đèn khắc hoa văn, nét mặt ôn hòa, "Điều này làm tôi rất vui."

Mộ Mai cười nhạt: "Cô ấy đến cũng làm anh thấy rất vui đúng không?"

Vưu Liên Thành không trả lời, cậu đi thẳng đến quầy bar, Mộ Mai bước theo sau. Một bản nhạc bắt hủ của Beatles được bật lên, chỉ sau hai bài hát, trước mặt Mộ Mai đã có một ly cocktail do đích thân Vưu thiếu gia pha chế. Rượu cocktail có màu xanh lơ, tựa như bầu trời sau cơn mưa, cô uống một hớp rồi đặt ly xuống.

Ánh đèn chiếu thẳng xuống từ quầy bar, hắt bóng lên từng đường nét trên khuôn mặt cậu.

Mộ Mai chỉ vào ly rượu kia, khẽ nhếch môi: "Chanh, bạc hà, việt quất, với người Bắc Ireland loại rượu cocktail này có ý nghĩa là ly biệt. Liên Thành à, thật ra anh không cần thiết phải làm như vậy đâu." Cô nói bằng giọng bình thản, "Không phải khi đó em đã bảo rằng em không hối hận sao?"

"Tôi biết." Vưu Liên Thành khàn giọng, "Tôi biết em không hối hận, nhưng tôi thì có."

"Anh hối hận ư?" Mộ Mai cười tự giễu, "Bởi vì Đông Tiểu Quỷ á, anh yên tâm đi, em sẽ không hé răng về chuyện của chúng ta dù chỉ là một chữ."

"Không phải, Mộ Mai, không phải!" Vưu Liên Thành cuống quýt giải thích, "Chẳng qua tôi cảm thấy mình có chút vô liêm sỉ, rõ ràng..." Thở dài một hơi, cậu vò rối tóc mình, "Mộ Mai, tôi chỉ đau lòng cho em, về sau sẽ có người đàn ông tốt yêu em."

"Dĩ nhiên!" Mộ Mai ngắt đầu trả lời, "Dĩ nhiên sẽ có người đàn ông tốt yêu em, nên mời anh thu lại cái ánh mắt đầy áy náy kia đi! Em cự tuyệt bất cứ sự thương hại nào, cho dù đó là anh, mà không, đặc biệt là anh đấy!"

Vưu Liên Thành buông tay, nhìn gương mặt sắc sảo trước mắt.

"Mộ Mai, qua một thời gian nữa tôi sẽ tròn hai mươi tuổi. Ba tôi bảo, trước mười tuổi tôi có thể nghịch ngợm phá phách, bởi vì đó là quyền lợi mà ông trời ban cho trẻ con. Trước hai mươi tuổi tôi có thể ngông cuồng nổi loạn, làm chút chuyện rò dại, đó là một kiểu phát tiết trước tuổi trưởng thành, những ương ngạnh ở tuổi hai mươi chính là viên đá lót đường để đến khi ba mươi tuổi trở thành một người có trách nhiệm với xã hội, với người mình yêu. Tiểu Quỷ..." Nói đến đây, cậu lại chần chừ, không dám nhìn Mộ Mai nữa, "Tiểu Quỷ, cô ấy tin tưởng tôi, yêu tôi. Nên tôi muốn làm một người xứng đáng với những gì cô ấy tin tưởng và yêu mến."

Lần này, Mộ Mai cầm ly cocktail lên uống một hơi cạn sạch.

"Hiểu, trong mấy tháng còn lại tôi sẽ phối hợp với anh, phối hợp để hình tượng của anh trở nên xứng đáng với sự tin tưởng và yêu mến của Đông Tiểu Quỷ." Mộ Mai gần giọng, "Còn nữa, tôi sẽ nghiêm túc quên anh đi."

"Mộ Mai..." Vưu Liên Thành chợt thấy lòng mình khó chịu, cậu hé môi nhưng không thốt nổi một câu. Cậu còn có thể nói gì đây? Cậu còn muốn nói gì nữa đây? Đúng, đây chính là kết quả mà cậu muốn, sự ăn ý nhiều năm qua khiến cậu tin tưởng chỉ cần nói những lời này ra thì cô hầu học của mình sẽ hiểu rõ và sẽ tuân thủ.

"Không tin à?" Mộ Mai nhếch miệng cười, giơ tay lên, "Tôi thề, tôi, sẽ, nghiêm, túc, quên, anh, đi."

Cô đứng dậy khỏi ghế, quay người đi, vừa được vài bước đã bị cậu kéo tay lại. Vưu thiếu gia trước nay luôn khéo ăn khéo nói thế mà lại trở nên lấp bắp: "Mộ... Mộ Mai... tôi... tôi..."

"Tôi, tôi cái gì hả Liên Thành?" Mộ Mai quay đầu lại, nhú mày.

Vưu Liên Thành buông Lâm Mộ Mai ra, dứt tay vào túi, cúi đầu: "Mộ Mai, tôi chỉ không muốn giẫm vào vết xe đổ của ba tôi, cuối cùng khiến mẹ tôi không vui thôi."

Quả nhiên, Vưu Liên Thành thật giống ba mình.

"Anh sợ tôi sẽ giống như vợ trước của ba anh, chọn nhảy xuống từ tầng ba sao? Yên tâm đi, tôi không làm chuyện ngu ngốc đấy đâu."

"Em biết sự việc kia sao?" Vưu Liên Thành cau chặt mày, ánh mắt hung tợn, "Sao em biết được? Em phải biết trong hợp đồng của chúng ta có quy định không được tìm hiểu chuyện đời tư của chủ nhân đấy."

Đứng trong thư phòng đậm nét quý tộc, một Vưu Liên Thành sắc bén, xa cách khác hẳn với gã trai trẻ mặc quần áo giá rẻ trong khách sạn cũ ở Sicilia hôm nào. Chỉ mới mấy ngày thôi mà đã là hai con người khác nhau hoàn toàn rồi. Hóa ra, thời gian đúng là có thể thay đổi nhiều thứ.

"Thật ra thì tôi thà rằng không biết câu chuyện ấy còn hơn, bởi vì đó là một bi kịch và chẳng ai thích bi kịch bao giờ cả." Mộ Mai lạnh lùng nói, "Mà lúc ba anh dạy anh phải trở thành người có trách nhiệm, hình như ông đã quên mất chính mình từng làm ra việc không có chút trách nhiệm nào với vợ trước hết."

Lời này của cô chắc chắn làm cho Vưu Liên Thành rất tức giận. Chuyện về vợ trước của Vưu Lăng Vân xưa nay đều là bọc mủ của Vưu gia, nghe nói ông nội của Vưu Liên Thành cho đến lúc chết cũng chỉ thừa nhận Vưu Liên Thành chứ không hề thừa nhận Tổng Thư Duyệt.

Quả nhiên, lúc này cảm của Mộ Mai đã bị cậu siết chặt, giọng nói cậu trở nên lạnh lẽo: "Lâm Mộ Mai, đừng tưởng rằng chỉ cần cô lên giường với tôi rồi là muốn làm gì thì làm đấy nhé."

Mộ Mai vận hết sức lực mỉm cười với cậu, nhưng giọng gần từng câu từng chữ: "Nhìn đi, Liên Thành, là anh luôn mang chuyện chúng ta lên giường với nhau ra nói mới đúng."

Bàn tay đang nắm cầm cô không còn nhiệt tình nóng bỏng, dịu dàng như nước giồng lúc cả hai ở trên giường nữa. Vưu Liên Thành từ từ thả tay ra, dần xuống con tức giận, quay người đưa lưng về phía cô: "Lâm Mộ Mai, hi vọng em sẽ luôn nhớ kỹ lời em nói, đồng thời tôi cũng hi vọng trong mấy tháng tiếp theo chúng ta có thể sống chung vui vẻ. Tôi biết rõ em không phải là kiểu người sẽ đứng trên tầng ba, mang tính mạng mình ra để thử lòng người mình yêu. Mới vừa rồi khi nhắc đến chuyện ba tôi, thật ra tôi chỉ muốn cố gắng nói với em một cách uyển chuyển rằng, một khi tôi đã xác định chuyện tình cảm với ai thì sẽ là cả đời."

"Như vậy trái lại tôi mới là người không biết phân rõ phải trái rồi sao hả Vưu thiếu gia?" Mộ Mai sờ lên chỗ cằm đã bị nắm đau, "Nhưng mà Liên Thành, anh không cảm thấy này giờ anh toàn làm chuyện thừa sao? Tôi đã buông bỏ chuyện đó rồi, chỉ có mình anh cứ dây dưa mãi đấy chứ."

"Em..." Trong phút chốc Vưu Liên Thành cảm thấy mình vô cùng ngu xuẩn, những lời nói vốn đã vắt hết óc chuẩn bị để khiến Mộ Mai không phải buồn chỉ đổi lại được một câu "làm chuyện thừa" của cô, "Tốt, tốt lắm, như rất tốt!"

Liên Thành giận quá mà bật cười, Mộ Mai ngẩng đầu nhìn xoáy vào cậu, không ai chịu dõn bước trước, ca khúc của Beatles vẫn du dương vang lên trong phòng. Cửa sổ bị đẩy ra, Đông Tiểu Quý cười khúc khích đứng ở cửa, rồi lại chợt vỗ đầu mình, vội nói xin lỗi: "Xin lỗi Liên Thành, anh xem, em lại quên gõ cửa rồi. Di Nguyệt đã nhắc em rất nhiều lần rằng lúc vào phòng người khác phải gõ cửa trước."

Mộ Mai cúi đầu xuống, Vưu Liên Thành cất bước đi về phía Đông Tiểu Quý.

"Không phải em đã quấy rầy hai người rồi chứ?" Đông Tiểu Quý mặc bộ đồ ngủ ngại ngần giơ tay, theo động tác của cô ta, hình lá sen in trên tay áo ngủ cũng dập dờn theo, phối hợp với vẻ mặt cô ta, trông vô cùng dễ thương, "Liên Thành, phòng em trang trí thơ mộng quá, điều này làm em không ngủ được, trong đầu em cứ hiện lên hình ảnh ba chàng lính ngự lâm đang đánh đám lưu manh ở chợ, hay là Robin Hood cưỡi ngựa băng qua ruộng lúa mạch thôi."

Vưu Liên Thành vô cùng bất đắc dĩ đưa tay vuốt lại mái tóc rối như ổ gà của Đông Tiểu Quý: "Thế nên bây giờ em đang oán trách anh đã biến phòng em thành quá thơ mộng đấy hả? Hay là anh lại đổi kiểu trang trí khác cho em nhé?"

Đông Tiểu Quý lắc đầu nguầy nguậy, vội vã xua tay: "Không, không, đừng đổi làm gì, anh không biết em đã vui mừng đến mức nào đâu. Không, phải bảo là quá hạnh phúc mới đúng. Di Nguyệt nói với em những thứ đó đều do chính tay anh chuẩn bị cho em, nên em rất hạnh phúc ấy! Bây giờ em đến đây chỉ là muốn tìm một quyển sách nói về thời trung cổ, em nghĩ nếu ngồi đọc quyển sách đó trong phòng mình cảm giác nhất định sẽ rất tuyệt."

Nhạc của Beatles đã ngừng, trong căn phòng chỉ còn tiếng nói ngọt ngào ngây thơ của Đông Tiểu Quỷ vang lên, hết như những viên kẹo đủ màu đủ sắc trông rất thích mắt Mộ Mai từng thấy bày bán ở khu phố người Hoa năm nào.

"Vậy em định thức suốt đêm đây à?" Vu Liên Thành khoanh tay.

Đông Tiểu Quỷ đắc ý gờ tay gõ gõ bập lên như thủy thủ Popaye: "Đúng vậy, thức suốt đêm thì đã sao chứ? Bỏ cô nương thanh xuân vô địch, một tuần không ngủ vẫn còn có sức đánh hổ cơ."

Lúc họ nói chuyện, Mộ Mai đã đi đến bên bàn học, kiểm tra lại sách giáo khoa Liên Thành cần dùng đến cho ngày hôm sau. Cô cố gắng khiến động tác mình trông thật tự nhiên, cũng cố không chú ý đến hai người kia. Làm xong những việc này, Mộ Mai ngẩng lên, thấy Vu Liên Thành đang đứng trước giá sách cao cao lấy sách giúp Đông Tiểu Quỷ, còn cô ta thì đang đùa dai, cố tình sai sử Vu Liên Thành lấy mấy quyển ở nơi cao hơn, rồi che miệng giả vờ xấu hổ nhìn phần lưng lộ ra do gờ tay quá cao của Vu Liên Thành, với ánh mắt không hề e dè chút nào.

Mộ Mai khẽ đóng cửa thư phòng lại, nhẹ nhàng bước đi trong hành lang, tay cô siết chặt tự như: Đừng hãm mộ họ, Lâm Mộ Mai, đừng hãm mộ họ, Lâm Mộ Mai ạ. Sơ Tổng đã bảo đừng có hãm mộ hạnh phúc của người khác làm gì, sơ Tổng đã nói trên thế gian này điều quan trọng nhất là phải biết tự yêu thương chính mình.

Bắt đầu 17c Lâm Mộ Mai bị Vu thiếu gia cho ăn hành, nhưng yên tâm, sau 17c Đông Tiểu Quỷ sẽ bị set down xuống thành cameo và đến lượt VLT ăn hành 2 tập.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43

Cuối cùng Đông Tiểu Quỷ cũng lấy được quyển sách mình muốn đọc đồng thời đã được no mắt, quay lại thì phát hiện ra cô hầu học của Vu Liên Thành đi đâu mất rồi.

"Liên Thành, sao Lâm Mộ Mai lại bỏ đi thế?"

Lâu đài này có kiến trúc khá cổ xưa cộng thêm đêm mùa đông ở London luôn ảm đạm trong sương khiến cho Đông Tiểu Quỷ có một cảm nhận dường như cô gái tên Lâm Mộ Mai kia chỉ vô tình lạc bước từ tiền cảnh đến nơi đây, nếu không sao lại rời đi im hơi lặng tiếng như thế được.

"Cô ấy đã làm xong việc của mình, dĩ nhiên là đi rồi." Vu Liên Thành nhún vai, thật ra thì lúc Lâm Mộ Mai đi cậu có biết, như thể cô đã tạo ra một tàn số quái lạ nào đó xung quanh cậu, không khí lúc có cô và không có cô rất khác biệt. Về phần tại sao như vậy, xưa nay Vu Liên Thành không muốn suy ngẫm sâu xa thêm làm gì.

Đông Tiểu Quỷ khẽ chớp mắt rồi căng mắt ra nhìn chằm chằm vào Vu Liên Thành.

"Sao vậy?" Vu Liên Thành chột lúng túng một cách khó hiểu.

"Có người nói là..." Đông Tiểu Quỷ kéo dài giọng, ra vẻ bà cụ non, "... đôi mắt con người là cửa sổ tâm hồn, bây giờ em đang quan sát anh đấy."

"Quan sát cái gì?" Vu Liên Thành cũng học theo cô ta, trợn to mắt lên cho Đông Tiểu Quỷ dễ dàng quan sát.

"Liên Thành, cô hầu học của anh rất ưa nhìn, trong mắt em, xinh đẹp, mỹ lệ và ưa nhìn là ba cấp bậc khác nhau. Xinh đẹp là đóa hoa tươi rất bỏ mắt người ngắm, mỹ lệ thì cao hơn thế một bậc, tựa như tinh xảo không hề khiếm khuyết. Còn ưa nhìn chính là mức độ ở giữa xinh đẹp và mỹ lệ, nó giống như một bức tranh, một bức tranh có thể không chói mắt, có thể không rạng rỡ nhưng lại đầy nội lực, thu hút ta phải dừng chân trước bức tranh ấy, là một bức tranh khiến ta càng xem lại càng mê muội." Đông Tiểu Quỷ thu hồi vẻ lí lắc bình thường.

Một vài hình ảnh bắt đầu như dòng suối chảy qua đầu óc Vu Liên Thành. Cô lẳng lặng rơi lệ, cô cười tươi như hoa, cô vụng dại hôn cậu, mặt đỏ ửng lên khi để cậu cời nút áo mình trong ga-ra... Cuối cùng tất cả hình ảnh đều dừng lại ở nhà ga tập nập người đến người đi, đáng cô nhảy lên bắt lấy chùm bong bóng màu đỏ, sau đó khuôn mặt vẫn luôn ngược sáng của cô bắt đầu trở nên rõ ràng. Lông mày không thanh tú lắm nhưng đi cùng đôi mắt cô trông lại quyến rũ vô ngần, mũi thì thon thả nhưng khi nhìn lại trông lại có nét hung dữ, còn đôi môi là điểm xuất sắc nhất trên gương mặt cô, mẹ Chu bảo môi của Mộ Mai mang nét cổ điển rất thích hợp đóng vai hoa đán trong mấy tuồng diễn.

"Liên Thành, Liên Thành..." Đông Tiểu Quỷ phe phẩy tay trước mặt Vu Liên Thành, "Anh ngăn người gì thế hả?"

Cậu vội cup mi mắt, tất cả những cảm xúc khó hiểu kia bỗng tan thành mây khói. Cậu mở mắt ra, đôi mắt với cô gái mà từ lúc tám tuổi cậu đã muốn cưới về nhà: "Thế cô triết học gia của anh, em đã thấy được điều gì qua cửa sổ tâm hồn anh rồi?"

"Mờ mịt." Đông Tiểu Quỷ thờ dãi, "Thật ra em nào có bản lĩnh ấy, em chỉ dựa vào trực giác của mình thôi. Vu Liên Thành, rốt cuộc anh đang mờ mịt chuyện gì, đừng nói với em là không có đấy, trực giác của em rất nhạy bén."

Vưu Liên Thành nở nụ cười: "Đồng Tiểu Quỷ, vậy em hãy dựa vào trực giác của em nói cho anh biết anh đang mò mịt chuyện gì đi? Sao ngay cả chính anh cũng không biết anh đang mò mịt cái gì nhỉ!"

Đồng Tiểu Quỷ nhanh chóng xụ mặt: "Vưu Liên Thành, anh không thể hòa theo em một chút sao, em vốn định lừa anh mà. Được rồi, được rồi." Cô gượng tay lên ra thế đầu hàng, "Em thẳng thắn nhé, bạn trai mình sớm chiều cứ kề cạnh một cô gái xinh đẹp như Lâm Mộ Mai đương nhiên em phải lo lắng rồi."

"Sao hả?" Vưu Liên Thành điểm lên chóp mũi Đồng Tiểu Quỷ, "Không phải em rất có lòng tin với nhan sắc của mình sao?"

"Đúng, đúng!" Đồng Tiểu Quỷ gạt tay Vưu Liên Thành ra, dáng vẻ này của cậu khiến cô có cảm giác như cậu đang đùa với thú cưng của mình vậy, "Khuôn mặt em thì có thể mang ra so sánh với cô ấy, nhưng em biết dù em tu luyện thế nào cũng không thể tu luyện đến cảnh giới như Lâm Mộ Mai được. Cô ấy chỉ đứng đó thôi đã tạo nên một kỳ quan rồi, hơn nữa, em còn không bao giờ mặc váy được ấy."

Lần đầu tiên Đồng Tiểu Quỷ mặc váy là vào năm mười sáu tuổi, vốn là định làm điệu, ra dáng yêu kiều để cho người mình yêu xem, nhưng cuối cùng lại bị vướng vạt váy rơi xuống nước đúng tiết mùa đông giá rét. Nên từ đó về sau, Đồng Tiểu Quỷ có nỗi ám ảnh sâu sắc với mấy cái váy.

"Tiểu Quỷ." Vưu Liên Thành nhớ đến cô bé phải nằm viện cả một tuần lễ vì chiếc váy kia, dịu dàng nói, "Em không cần mặc váy, vĩnh viễn không cần đâu. Cho dù là lúc chúng ta kết hôn đi nữa cũng không phải mặc."

Trong lòng Đồng Tiểu Quỷ luôn ôm ấp hi vọng với hai từ kết hôn kia, đây là lần đầu tiên Vưu Liên Thành nhắc đến vấn đề này với cô, gương mặt cô bỗng nóng hổi, cô gượng tay lên che mặt.

"Ồ sao vậy, rốt cuộc Đồng Tiểu Quỷ cũng biết xấu hổ rồi à?" Vưu Liên Thành gạt tay Đồng Tiểu Quỷ ra, gương mặt cô đang đỏ như quả táo.

"Em xấu hổ thật á! Liên Thành, anh làm cho em biết xấu hổ, anh giỏi thật đấy. Anh biết không, có một ngày em đi nhầm vào nhà vệ sinh nam, thấy cả đám con trai đang đứng thành hàng dài đi vệ sinh. Khi ấy phản ứng đầu tiên của em không phải là thét lên thất thanh mà là nhìn thẳng vào chỗ kia của bọn họ, bình thường con gái nếu gặp phải cảnh này nên hét lên mới đúng phải không, thấy em mạnh mẽ ghê chưa?"

"Như vậy anh có phải nên cảm thấy vinh hạnh không?" Vưu Liên Thành thấy đau đầu.

"Đương nhiên!" Đồng Tiểu Quỷ bật thốt.

Nhận lấy sách từ tay Vưu Liên Thành, lát sau Đồng Tiểu Quỷ mới phát hiện ra mình đã lạc đề quá xa, bèn tức giận cất lời: "Liên Thành, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, anh có từng say nắng Lâm Mộ Mai không? Đừng nói với em là không có, cô ấy vô cùng xinh đẹp."

"Tiểu thư Đồng Tiểu Quỷ." Vưu Liên Thành đặt hai tay lên vai cô, "Cái không thiếu nhất bên cạnh anh chính là gái đẹp, nên anh có thể cam đoan với em, anh tuyệt đối có sức miễn dịch với mỹ nữ."

"Vị thế giống như câu nói nổi danh trong giới thiết kế thời trang là: trong mắt nhà thiết kế chỉ có người mẫu giỏi, không có người mẫu đẹp, đúng không?"

"Thông minh!" Vưu Liên Thành lại điểm lên chóp mũi Đồng Tiểu Quỷ, "Ứng với đạo lý đó, anh chú trọng năng lực của Lâm Mộ Mai hơn là nhan sắc của cô ấy."

Đồng Tiểu Quỷ không kìm được nở một nụ cười, đáp án này khiến cô cảm thấy rất hài lòng.

Giống như mẹ Xuân đã nói, Đồng Tiểu Quỷ đến khiến cho tòa lâu đài lúc nào cũng im ắng nặng nề này chợt bùng lên sinh khí. Vì cô ta là một cô gái có lòng hiếu kỳ cực cao, luôn đặt đủ mọi câu hỏi với những người xung quanh. Vốn được giáo dục tốt nên dù đối với người làm Ấn Độ chuyên giặt giũ cho Vưu gia, cô ta vẫn tỏ ra khiêm tốn, điều này khiến tất cả mọi người trong dinh thự đều vui lòng giảng giải tường tận mọi việc cho cô gái phương Đông có nụ cười rạng rỡ này.

Tất cả vẫn như ngày thường, Mộ Mai thức dậy và làm việc đúng giờ quy định, chỉ khác ở chỗ giữa cô và Vưu Liên Thành xuất hiện thêm một Đồng Tiểu Quỷ luôn cười nói tíu tít, hỏi đủ mọi chuyện trên đời, tự tin đến mức vô tư lự. Trên bàn ăn thì thêm một chỗ ngồi, vị trí kê sát bên Vưu Liên Thành, trước chiếc ghế ấy luôn đặt món điểm tâm sáng Trung Quốc. Mỗi ngày xe đưa Vưu Liên Thành đến học viện sẽ đi sớm hơn nửa giờ, bởi vì tài xế Vưu gia phải đưa Đồng Tiểu Quỷ đến học viện nghệ thuật cách học viện Columbo bốn dặm. Và Mộ Mai vốn luôn ngồi sau xe biến thành ngồi ở ghế lái phụ, vừa ngắm cảnh phố xá London vừa chứng kiến Vưu Liên Thành nắm tay Đồng Tiểu Quỷ, giảng giải về lịch sử mỗi tòa nhà ở nơi đây.

Một tuần sau, Đồng Tiểu Quỷ đưa cho Mộ Mai một bức tranh chân dung, vẽ lại cảnh tượng lần đầu tiên cô ta thấy Mộ Mai đứng trên bậc thềm của dinh bất giác.

"Bình thường tôi không thích vẽ người làm đâu, nhưng khi thấy cô đứng đấy tôi liền nảy sinh ý nghĩ phải vẽ lại."

Bức tranh của Đồng Tiểu Quỷ đầy chất thơ, bóng dáng của Mộ Mai nổi bật trong bối cảnh đèn mờ mờ ảo ảo. Cô nhận lấy bức tranh, hồ hởi nói cảm ơn với cô gái đang mang biểu cảm đầy mong chờ kia.

"Này, Lâm Mộ Mai, không phải cô nên nói gì đó sao? Cô xem, tôi đã vẽ cô đẹp như vậy." Đồng Tiểu Quỷ có chút không bằng lòng, đây là bức tranh cô ta đã phải cất công ba ngày mới hoàn thành được.

"Đồng tiểu thư, cô có thấy hài lòng với tác phẩm này của cô không?" Mộ Mai lắc lư bức tranh trong tay.

"Có chứ! Bình thường tôi luôn vẽ tranh phong cảnh, rất hiếm khi vẽ người, mỗi khi phải vẽ người đều thấy miễn cưỡng. Nhưng cô thì lại khiến tôi vẽ mà không thấy miễn cưỡng chút nào, nên phải nói là tôi rất hài lòng luôn cơ."

"Thế nên những lời khen ngợi trước bức tranh mà chính mình thấy thỏa mãn chẳng qua là dẹt hoa trên gắm." Mộ Mai bắt chước Vưu Liên Thành, điểm lên mũi Đồng Tiểu Quý, "Và lại, cô bé à, tôi vốn dĩ xinh đẹp nên bức tranh của cô đối với tôi cũng chỉ là dư thừa, mới vừa rồi tôi cảm ơn cô chỉ là bày tỏ sự tôn trọng trước thành quả lao động của cô thôi."

Mộ Mai cười lắc đầu, đi lướt qua Đồng Tiểu Quý, rời khỏi phòng vẽ tranh mà chính tay Vưu Liên Thành trang trí, gần như tập trung đủ hết phong cách tất cả các nhà nghệ thuật thời trung cổ.

Mới đi được vài bước, Đồng Tiểu Quý gọi cô lại.

"Lâm Mộ Mai, cô có địch ý với tôi." Đồng Tiểu Quý nói như thế, "Đừng nói không có, cũng đừng coi thường trực giác của một người điên cuồng yêu nghệ thuật."

Mộ Mai quay đầu lại, đối diện với Đồng Tiểu Quý.

"Tôi có thể hỏi tại sao không?" Đồng Tiểu Quý nhìn Lâm Mộ Mai không hề kiêng dè, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang cười nhạt, trong mắt ẩn chứa sự giễu cợt của Mộ Mai.

"Trực giác của cô cũng tạm thôi. Đúng vậy, tôi không thích cô lắm nhưng không đến mức có địch ý với cô." Mộ Mai lại gần cô gái nhìn hơn mình một chút, "Cô muốn hỏi tôi tại sao chứ gì? Đồng Tiểu Quý à, trong xứ sở yêu thương, cô đã là nữ hoàng rồi, cần gì phải quan tâm tôi có yêu thích cô như những người khác hay không, đừng nên tham lam quá! Cô là một người vô cùng may mắn, nhưng tôi cũng sẽ mãi mãi không thích cô. Tình yêu của tôi rất keo kiệt, tôi chỉ dùng nó để yêu chính bản thân mình thôi. Hơn nữa, cô không phải để tâm đến tôi làm gì, bởi tôi không hề có sức ảnh hưởng đến Vưu Liên Thành. Cô đã qua được cửa ải ba của Liên Thành, tôi thấy người cô nên quan tâm bây giờ phải là mẹ của Liên Thành ấy. Bà thực ra rất ôn hòa, chỉ cần cô dùng chút tiểu xảo thích hợp chắc chắn sẽ nhanh chóng khiến cho bà ấy thích cô thôi."

Mấy ngày qua Mộ Mai vẫn quan sát cô gái trông như ngây thơ nhưng lại vô cùng kín kẽ này lấy lòng từng người bên cạnh Vưu Liên Thành, cô ta một mực quán triệt tư tưởng "chỉ cần là Liên Thành thích thì tôi cũng sẽ thích" rất thành thực.

Đồng Tiểu Quý lúng túng, cũng có chút then quá thành giận, nhưng cuối cùng chỉ đành áp ứng: "Tâm tư nhỏ của tôi đã bị cô nhìn ra rồi à? Nhưng mà Lâm Mộ Mai, tôi cho rằng dùng tiểu xảo đi tranh thủ tình yêu thì đâu có gì là sai trái."

Bởi vì yêu là nghiện, Đồng Tiểu Quý cô cần rất nhiều, rất nhiều tình yêu để làm rạng rỡ gương mặt của mình.

Hình như mọi người đều hiểu lầm ý mình nói. Vưu Liên Thành sẽ bị ngược 2 TẬP không phải là 2 CHƯƠNG, 2 Tập ở đây mình nói là 2 quyển ấy

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 44

Lúc rời khỏi phòng vẽ tranh Mộ Mai nghe được Đồng Tiểu Quý nói một câu: "Lâm Mộ Mai, tôi rất muốn được làm bạn với cô".

Mộ Mai vờ như không nghe thấy gì. Làm bạn ư? Đồng Tiểu Quý đúng là phát huy vô cùng nhuần nhuyễn vai nữ chính chăm chỉ, lực chiến đấu lúc nào cũng tràn trề y như trong truyện tranh vậy. Làm bạn? Không biết cô gái được ánh dương xoay quanh này nếu có ngày biết được cô và người mình yêu hết lòng hết mực kia đã lên giường với nhau thì có còn yêu cầu cô làm bạn với mình hay không đây?

Đi được vài bước, Mộ Mai bị một bóng người chặn lại, cô ngẩng đầu lên thấy Vưu Liên Thành đang đứng ngay trước mặt. Bởi vì quá gần nhau nên cô không nhìn được vẻ mặt cậu. Kể từ ngày ở thư phòng kia đến giờ, hai người họ không hề nói câu nào với nhau, cũng bởi vì Đồng Tiểu Quý cứ luôn không ngừng xuất hiện nói chuyện với cậu.

Mộ Mai lùi lại mấy bước, cúi đầu, định đi vòng qua người Liên Thành, thế nhưng vừa cất bước thì bị cậu nắm tay giữ lại.

Vưu thiếu gia khí thế hùng hổ, không biết có phải đang tức giận không nữa. Mộ Mai dừng lại, hít một hơi thật sâu: "Vưu thiếu gia, nếu cậu bất an vì bất gặp tôi vừa đi ra khỏi phòng vẽ tranh của Đồng Tiểu Quý, vậy tôi nói cho cậu biết là không cần đâu. Tôi là một người biết tốt xấu, ít nhất ở London này, không, chỉ cần còn ở nước Anh thì tôi sẽ không có can đảm làm ra những chuyện khiến cậu mất hứng, cậu không cần đề phòng tôi như vậy."

"Lâm Mộ Mai." Vưu Liên Thành nén giận, "Em cho rằng tôi là người như thế hả?"

"Ừ!" Mộ Mai cố gắng gỡ khỏi tay cậu, "Nếu không, tôi thật sự không hiểu hiện tại vì sao cậu tức giận nữa."

"Tại sao mấy ngày qua em cứ trưng cái bộ dạng quái quỷ này ra với tôi, em làm cho tôi cảm thấy như thể tôi nợ em rất nhiều vậy. Tôi ghét cái cảm giác đấy."

"Bộ dạng quái quỷ á?" Mộ Mai thấy buồn cười, "Vậy xin mời Vu thiếu gia nói cho tôi biết rốt cuộc là bộ dạng quái quỷ này đã đắc tội cậu ở chỗ nào đi tôi sẽ thay đổi ngay."

Vu Liên Thành ghét kiểu cười nhạt của Lâm Mộ Mai lúc này, giống như đang đứng trước mặt cô là một thằng nhãi ranh khiến cô phải đau đầu vậy. Vu Liên Thành còn ghét cả cái vẻ e ngại tránh không kịp khi đối mặt cậu bây giờ của cô nữa, thế là cậu càng siết chặt tay cô hơn. "Tại sao mấy ngày nay không chịu nói chuyện với tôi?"

"Không nói chuyện với cậu ấy à, Vu thiếu gia, làm sao tôi dám chứ? Không phải là hôm ấy cậu đã cảnh cáo tôi lúc ở trong thư phòng sao? Hiện giờ tôi đang thi hành mệnh lệnh của cậu thôi mà." Bàn tay không bị cậu giữ đưa lên bóp trán, "Tôi tự nhận mình đã làm rất tốt, hơn nữa tôi còn mong Vu thiếu gia khen thưởng cho tôi nữa kia. Tôi đang tưởng tượng, có thể nào Vu thiếu gia cao hứng lên sẽ thưởng cho tôi nhà cửa châu báu nữa cơ."

"Lâm Mộ Mai, em..." Vu Liên Thành giận dữ, cậu vốn biết cô hầu học của mình nhanh nhẹn nhanh miệng nhưng cậu không ngờ là cô còn có bản lĩnh chỉ chưa đến một phút đã có thể khiến cậu giận đến mức muốn quát lên như sấm, song rốt cuộc cậu lại không thốt nổi một câu.

Vu Liên Thành lời phát Lâm Mộ Mai đi.

Do tọa lạc ở phía Bắc, cộng thêm sân vườn rộng trồng đầy cây cối nên dinh thự họ Vu là nơi có sương mù dày đặc nhất London này. Đồng Tiểu Quý vừa dọn dẹp xong đồng dụng cụ về liền phát hiện, chỉ trong chốc lát, mặt trời vừa lặn xuống chân trời phía Tây, sương mù đã kịp giăng kín xung quanh, cộng thêm mùa đông trời tối sớm nên cảnh vật càng trở nên âm u mờ ảo. Đứng trong phòng về tranh ngắm nhìn hành lang cổ kính kéo dài tít tắp, vì mất bị cận nhẹ nên cô chỉ thoáng nhìn thấy cách đó không xa có một người đàn ông đang kéo một người phụ nữ băng qua hành lang, bóng dáng họ lướt qua từng cây cột đá giữa màn sương mờ.

Tư thái và bóng dáng hai người nợ rất quen, Đồng Tiểu Quý nheo mắt lại muốn nhìn cho kỹ, nhưng sương mù chợt ủa đến dày hơn, như mây khói che đi tầm mắt cô.

Mộ Mai vẫn đang cố sức thoát khỏi tay Vu Liên Thành, họ đi qua vườn hoa, mấy công nhân chăm sóc cây cảnh đang tưới nước bón phân trong vườn nhìn thấy họ liền quay mặt đi giả vờ như không nhìn thấy. Các nhà quý tộc đều rất thông minh, họ thường thuê những người làm biết điều như thế.

Đi hết hành lang, Mộ Mai quyết định không giãy dụa nữa, cô ngoan ngoãn đi theo cậu, ít ra như vậy cổ tay cô sẽ không bị găng đau.

Trong dinh thự có một khoảng ruộng hữu cơ không hề sử dụng chút phân hóa học nào, chuyên dùng để trồng nho ủ rượu. Vườn nho rất tươi tốt, chúng như một bức màn thiên nhiên, Vu Liên Thành dẫn Mộ Mai lần vào trong bức màn ấy. Cậu đút hai tay vào túi quần, chỉ đứng đấy nhìn cô chăm chăm, còn Mộ Mai thì ngắm nhìn giàn nho xum xuê.

Xung quanh yên lặng như tờ, người phá vỡ không khí nặng nề này trước là Vu Liên Thành: "Lâm Mộ Mai, chúng ta hòa hảo đi. Mặc dù khi nãy những lời em nói đã chọc giận tôi thật, nhưng mấy ngày nay em cứ không nói gì với tôi khiến tôi thấy không quen chút nào."

Mộ Mai tiếp tục nhìn lá nho.

"Lâm Mộ Mai!" Vu Liên Thành cảm thấy người con gái trước mắt đang khiêu chiến với giới hạn chịu đựng của mình, cô luôn dễ dàng khiến cậu nổi đóa lên, "Em cảm rồi hả? Không phải vừa rồi còn nhanh nhẹn nhanh miệng lắm sao?"

Trong cơn cáu tiết, Vu Liên Thành quay phắt người cô lại, ép cô phải đối mặt với cậu. Nhưng lúc vừa quay mặt cô sang, Liên Thành bỗng chốc ngây người.

"Mộ Mai..." Tất cả cơn nóng giận đều bị giọt lệ rung rung trong mắt cô đánh tan thành mây khói.

Mặt cô hướng về cậu nhưng ánh mắt vẫn cố chấp nhìn vào tán lá, sóng nước lấp lánh, vì cô cố ngẩng cao mặt nên giọt lệ vẫn chậm chạp chưa rơi xuống.

"Anh muốn em nói thế nào? Em ở bên cạnh anh đã gần tám năm rồi, và ba phần tư khoảng thời gian đó em vẫn luôn yêu anh. Chúng ta luôn luôn ở bên nhau, cùng ăn cơm, cùng đọc sách, cùng xem phim, cùng đi du lịch... Chúng ta ôm nhau, hôn nhau, cuối cùng..." Nói đến đây cô ngừng lại, trái tim Vu Liên Thành quặn thắt, "Bây giờ cô ấy đã đến đây, em cũng biết rõ mình nên làm thế nào, em đã cố gắng không quan tâm, không ghen tuông, không oán hận. Nhưng sao anh vẫn cứ đến làm khổ em, anh cho rằng trong thời gian ngắn ngủi như thế em có thể hoàn toàn vô tâm vô tư bắt chuyện với anh thật ư? Anh cho rằng có thể không? Liên Thành, nếu làm được như vậy thì không phải là yêu rồi."

Nói xong những lời này, nước mắt cô rốt cuộc cũng trượt ra, giống như một viên thủy tinh trong veo.

Liên Thành đặt ngón tay lên khóe mắt cô, dùng động tác dịu dàng nhất trong mười chín năm qua lau đi dòng lệ của Mộ Mai. Muôn vạn câu nói nghẹn ứ nơi cổ, cuối cùng cậu chỉ khan giọng thốt ra được câu: "Xin lỗi, Mộ Mai, tôi xin lỗi."

Cậu đã không thể gọi cô là "bảo bối" nữa, không thể gọi là "Mộ Mai, bảo bối!" nữa rồi!

Cô nhắm hai mắt lại, hàng mi run run dưới bóng hoàng hôn nhập nhoạng. Giọng nói cô nhẹ nhàng vang lên: "Liên Thành, trong khoảng thời gian này anh có nhớ em không? Em rất nhớ anh, rất muốn hôn anh, còn muốn làm cả chuyện chúng ta đã làm ở Sicilia nữa."

Chuyện đã làm ở Sicilia! Nỗi rung động đến từ đám giấy dán tường nhạt màu, tấm chăn ca rô xanh xám, cơ thể quấn quýt bên nhau, màu nụ hồng mai tươi tắn và dấu răng mình in lại nơi ấy, và cả con hoan lạc chìm đắm kia. Linh hồn cậu dần gào thét.

Vưu Liên Thành nhắm mắt lại, có gì đó ập đến bao trùm thân thể cậu, như bờ biển đang căng mình đón từng cơn sóng mạnh ủa đến, nguy hiểm nhưng lại khiến người ta cảm thấy phấn khích.

Hơi thở cô từ từ tiến gần, ngón tay cô móc lấy vạt áo cậu, giọng nói như đang đầu độc: "Liên Thành, chỉ cần anh cúi đầu xuống thôi là có thể hôn được em rồi."

Chỉ cần cúi đầu xuống thôi là có thể hôn được cô, chỉ cần cúi đầu xuống thôi là có thể hôn được cô rồi! Như thể bị bỏ bùa mê hoặc, Vưu Liên Thành cúi đầu.

Vào lúc cánh môi cậu chạm vào môi cô, đèn trong vườn hoa bỗng sáng chói. Vưu Liên Thành bừng tỉnh ngẩng đầu lên, bờ môi trượt qua thái dương cô. Cơ thể Mộ Mai bị cậu đẩy dựa vào giàn nho.

Vị Vưu thiếu gia vô cùng yêu thương đóa hoa quý vượt muôn trùng dương để đến với mình đã quay trở lại, cậu đứng trước mặt cô, nói với cô bằng giọng điệu lạnh lùng:

"Mộ Mai, chúng ta hòa hảo đi! Dù sao thời gian chúng ta còn hợp tác nhau cũng không nhiều, tôi hi vọng đến khi hết hạn hợp đồng chúng ta sẽ chia tay trong vui vẻ." Sau vài câu nói khách sáo như ở trước mặt báo chí, cậu mới chuyển giọng. "Còn nữa, Lâm Mộ Mai, đừng vừa nói luôn cố gắng quên tôi vừa cố tình làm ra chuyện như vừa nãy nữa. Cô như vậy sẽ khiến tôi hiểu lầm thật ra cô vẫn còn vương vấn tôi đấy. Sau này tôi hi vọng cô hãy điều chỉnh lại thái độ của mình, tôi không hi vọng Tiểu Quỷ nhìn ra được bất cứ điều gì, tôi không muốn làm cho cô ấy không vui."

Bóng dáng cậu băng qua giàn nho bỏ đi, nhanh chóng khuất sau sương mù.

Mộ Mai đưa tay chạm vào cánh môi mình, ở nơi ấy vẫn còn dư lại chút hơi ấm

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 45

Thế là trong khoảng thời gian sau đó, Mộ Mai khôi phục lại đúng trạng thái ban đầu khi cô làm hầu học cho Vưu Liên Thành, chỉ làm việc trong phạm vi của mình, không hơn không kém.

Đông Tiểu Quỷ đến London được một tháng, Tết Âm lịch cũng tới. Vì là lần đầu tiên xa quê, sợ cô ta nhớ nhà, thế là Vưu Liên Thành cho treo đầy đèn lồng đỏ trong dinh thự, nấu sủi cảo theo truyền thống Trung Quốc. Cậu còn tổ chức một buổi tiệc, mời mấy du học sinh Trung Quốc không về nước đến tận Vưu gia, đốt pháo hoa, phát lì xì, khiến cả dinh thự tràn đầy không khí Tết.

Lúc giao thừa, Mộ Mai xin nghỉ để về nhà. Mãi cho đến sau này cô vẫn nhớ như in cảnh tượng đêm giao thừa hôm ấy, mẹ Xuân mặc áo khoác màu đỏ rực, đứng dưới ánh đèn lồng đỏ, gương mặt đã trải qua bao tang thương lại cười rộ lên như đứa trẻ, lần đầu tiên bà dịu dàng gọi tên cô, lần đầu tiên chìa tay ra với cô: "Mộ Mai, tối nay mẹ mời con ăn đại tiệc nhé."

Mộ Mai đứng sững nơi đó, nước mắt chọt rơi xuống. Bà tự xưng là "mẹ" với cô, không phải là "mẹ Xuân" nữa.

Thấy Mộ Mai ngây ra như phỗng, bà lại nói: "Ngốc rồi à? Mộ Mai, con xem thử hôm nay mẹ có đẹp không?" rồi xoay tròn trước mặt cô. Chiếc váy xòe rộng như lá sen, nhẹ nhàng, uyển chuyển đẹp tựa đang mùa.

"Đẹp ạ, đẹp cực kỳ luôn!" Mộ Mai lắp bắp.

Khi đèn trên phố giăng rực rỡ, Lâm Xuân nắm tay con gái nuôi mình đi ngang qua nhà thờ Westminster bên bờ sông Thames. Mộ Mai chỉ im lặng, chậm rãi cùng bà đi dạo, lắng nghe bà than thở năm tháng đã trôi đi tất cả những điều tốt đẹp nơi bà, khiến bà gầy đi, mắt không còn sáng nữa, chân cũng không còn nhanh nhẹn, hết như là bà lão vậy.

"Mẹ vốn đã già rồi mà." Rót cuộc, Mộ Mai cười phì ra.

Lâm Xuân cực kỳ bất mãn, bà kiễng chân lên, bước đi bằng mũi chân, xoay múa một vòng rồi dừng lại trước mặt cô, cúi người làm một động tác chào rất thành thực.

"Lâm Mộ Mai, bây giờ con còn cho rằng mẹ là một bà già nữa không hả?"

Mộ Mai lắc đầu, đứng trước nhà thờ sửa sang lại áo khoác cho mẹ nuôi mình.

"Không ạ, mẹ chính là Sophie trong "Lâu đài bay của pháp sư Howl", nhóm phù thủy vì ganh ghét với tài năng của mẹ nên đã bỏ thuốc khiến cho về bề ngoài mẹ từ một thiếu nữ trở thành một bà cụ thôi. Mẹ Xuân, nhất định sẽ có một ngày những phù thủy kia sẽ phải trả lại cho mẹ tất cả."

Lâm Xuân quay mặt đi, không muốn để Lâm Mộ Mai thấy được mắt mình đã hoeo đỏ. Lúc trở về, trời đã tối muộn, hai mẹ con họ bắt xe bus về, khi dùng cơm bà đã uống chút rượu nên suốt quãng đường bà đều dựa vào vai Mộ Mai, thao thao bất tuyệt kể về hồi mình còn là diễn viên múa. Kể về kỉ niệm lúc bà biểu diễn còn có mấy anh lính Đức anh tuấn trẻ tuổi tặng hoa hồng đỏ cho bà mỗi ngày ra sao. Đó là khoảng thời gian tươi đẹp nhất của cuộc đời Lâm Xuân.

Bà mượn men say giọng đứng lên: "Mộ Mai, con có muốn xem mẹ múa không?"

Đêm ấy rất lạ, trên xe bus chỉ có hai mẹ con họ, dưới ánh mắt chờ đợi của mẹ Xuân, Mộ Mai gật đầu. Cô biết, mẹ rất nhớ sân khấu của mình.

Về sau, Mộ Mai luôn nhớ đến đêm giao thừa này, mẹ Xuân đã múa trên chuyến xe bus đêm chạy giữa trời tuyết rơi là tả, với cô, đó là một thế giới thuộc về cô tích, không có thù hận, không có biệt ly.

Trở về dinh thự họ Vụ đã là chín giờ tối, cả dinh thự đèn đuốc vẫn rực rỡ, Mộ Mai đứng dưới chiếc đèn lồng dán chữ Xuân trong hành lang, chợt bừng tỉnh, hóa ra mùa xuân đã đến thật rồi, có điều London dường như luôn kháng cự mùa xuân, nó vẫn chìm trong băng giá.

Tối nay tuyết rơi nhiều hơn hôm qua, Mộ Mai vừa đi vừa phui bông tuyết dính trên người mình. Bên trái là nhà bếp, trên hành lang có khá nhiều nhân viên phục vụ từ nhà hàng nào đó đang qua qua lại lại, cảm khay thức ăn một cách điệu nghệ. Nhìn bãi đỗ xe ở trong sân, Mộ Mai biết lần này có khá đông người đến tham gia buổi tiệc của Vụ Liên Thành. Cô trở về phòng thay giày đi tuyết ra, rồi đi đến thư phòng. Trên đường đi cô bắt gặp hai cô con gái của Susan đang thì thầm to nhỏ.

"Chị thấy cảnh Vụ thiếu gia và bạn gái cậu ấy hôn nhau đấy." Cô gái cao hơn hưng phấn nói.

Mộ Mai dừng bước lại.

Cô gái thấp hơn thì ra về bà cụ non: "Ai cũng đang hôn nhau mà, đương nhiên Vụ thiếu gia cũng muốn hôn thôi."

"Nhưng mà, kia là Vụ thiếu gia cơ..." Con gái lớn của Susan sờ lên môi mình, giọng điệu ngây ngất, "Maria, chị thật sự muốn được Vụ thiếu gia hôn một lần, chị thật sự muốn người Vụ thiếu gia hôn kia là chị."

Đứa con gái nhỏ của Susan cười khẩy khinh thường xong mới phát hiện ra Mộ Mai đang ở bên cạnh, cô ta liền lúng túng kéo tay chị mình bỏ chạy.

Mộ Mai vẫn đứng nguyên một chỗ, chờ tiếng bước chân họ dần xa. Thấy Vụ thiếu gia hôn bạn gái à? Nói cách khác là Vụ Liên Thành và Đông Tiểu Quý đang hôn nhau ấy à, không biết kỹ thuật hôn của Vụ Liên Thành ra sao nhỉ? Nhưng chắc là ổn thôi, cậu ấy đã thực hành với cô hàng nghìn hàng vạn lần rồi cơ mà. Thế nên chắc chắn cậu sẽ khiến đóa hoa quý của cậu hài lòng cho xem.

Thư phòng chỉ cách phía trước cô khoảng vài chục bước chân, nhưng Mộ Mai lại quay đầu bỏ chạy về một phía khác. Cô bước từng bước một, đến gần đại sảnh tối nay Vụ Liên Thành tổ chức party với bạn mình. Cánh cửa điêu khắc tinh xảo đang mở rộng, Mộ Mai cầm lấy một khay bạc đang đầy nắp tròn khi nãy cô nhận lấy từ người phục vụ bị trật chân trên hành lang, nâng nó lên bằng tay trái.

Từ thư phòng đi đến đại sảnh này cũng mất vài phút, không biết trong mấy phút này Vụ Liên Thành có còn hôn Đông Tiểu Quý không nữa? Mộ Mai có chút tò mò, cô thề, mình chỉ đang tò mò thôi.

Tuần này mình bận chuyển nhà, nên có lẽ là sẽ không có chương, hoặc là có nhưng ko đều. Nói chung các bạn thấy có thông báo thì cứ đọc thôi, đừng mỗi ngày canh như tiến độ cũ. Hứa là sau ngày 22 sẽ đẩy nhanh tiến độ truyện. Happy weekend everyone!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46

Trước khi bước vào sảnh chính thì phải băng qua sàn nhảy hình tròn lớn có sức chứa tới hơn tám mươi đôi nam nữ cùng khiêu vũ. Ở gần Mộ Mai nhất là đôi nam nữ đang ôm hôn nhau say đắm, người con trai là Andrew đến từ Nga, có điều trong lòng cậu ta hiện giờ không phải cô bạn gái của ngôi sao bóng đá nào đó gần đây bị đám ký giả chụp được ảnh nóng đang tin giật tít nào cả. Lúc Andrew nhìn thấy Mộ Mai còn đưa hai ngón tay lên làm chữ V thắng lợi với cô.

Hiển nhiên nơi đây không chỉ có đôi của Andrew, dưới góc bức tranh ở khá xa là đôi nam nữ khác đang quấn quýt lấy nhau, hăng hái "chiến đấu" đến quên mình, nghe tiếng cô gái thì Mộ Mai đã có thể đoán ra vai nam chính kia chắc hẳn là 'thằng hư hỏng' nhà Brian rồi.

Mấy chuyện hương sắc sống động này lúc nào chẳng xảy ra ở mấy buổi party, Mộ Mai đã nhìn mãi thành quen, hoàn toàn không có lấy một chút cảm xúc nào.

Cửa đại sảnh đang khép hờ, cô vừa nhẹ nhàng đẩy ra vừa thầm nghĩ: Không biết có thấy tiếp cảnh tượng hoan lạc như ở bên ngoài không nhỉ?

Không gian quá lớn, người cũng khá đông, Mộ Mai phải mất một lúc mới có thể tìm được người mình muốn. Ban đầu cô lướt mắt qua đám du học sinh đang tụ tập trước tivi xem tiết mục đón xuân truyền hình trực tiếp từ Trung Quốc và nhóm bạn của Vu Liên Thành đang say mê đánh bài. Lúc đặt khay thức ăn xuống bàn tiệc đứng hình chữ nhật, ánh mắt Mộ Mai mới vô tình nhìn vào một góc cách đó khoảng vài chục bước, rồi không thể dời mắt đi được nữa.

Lò sưởi đang vang lên tiếng củi bị đốt nổ lách tách, lưỡi lửa lúc xanh lúc đỏ hắt ra thứ ánh sáng diêm dúa, tô điểm cho đôi nam nữ đang hôn nhau ngay phía trước. Hai người này chắc đã hôn nhau lâu lắm rồi, không biết giữa chừng đã phải dừng lại lấy hơi thở mấy lần. Mộ Mai mở nắp khay ra rồi bỏ đi.

Hương rượu và hương quả kiên tỏa ra thơm lừng, có thứ gì đó như lưỡi kiếm sắc bén đột ngột đâm thẳng vào trái tim Liên Thành. Cậu nhẹ đẩy cô gái má đang đỏ hây hây ra, đôi mắt lấp lánh của cô nàng nhìn cậu không hề có chút bền lên nào, khỏe môi thậm chí còn nở một nụ cười tươi rói.

"Còn cho rằng anh coi em như con nít nữa không?" Vu Liên Thành nhàn nhạt hỏi.

Đồng Tiểu Quỷ lắc đầu.

"Muốn uống chút rượu không?" Vu Liên Thành đứng dậy.

Đồng Tiểu Quỷ gật đầu.

Lúc cậu rời đi, Đồng Tiểu Quỷ đưa tay lên sờ môi mình, rú mắt xuống che giấu đi tâm tình trào dâng trong đó. Người yêu mà cô phải ngàn dặm xa xôi tìm đến này đã từng hôn cô gái khác trước cô, tất cả giác quan đều muốn nhấn nhủ với cô tin tức này. Anh ấy dám hôn cô gái nào khác trước cô ư? Điều này sao có thể! Đồng Tiểu Quỷ luôn cho là giữa họ đã có một ấn ý ngầm rằng sẽ dành những gì tinh khôi nhất cho nhau mới đúng chứ.

Vu Liên Thành đang rót rượu thì chợt nghe thấy mấy đứa trẻ vừa ăn vừa bảo nhau "Trứng cá muối và quả kiên mà cô hầu học Vu gia mang đến ngon thật đấy!", cậu lập tức sùng sốt, rồi buột miệng thốt ra: "Bọn em vừa gặp Lâm Mộ Mai à?"

Vì giọng nói đột ngột cất cao khiến cả đám giật mình hoảng sợ, lúc này cậu mới ý thức được thật ra là bọn nhóc này lên vào đây ăn trộm thức ăn, sau phút giây ngẩn ngui đôi bên trừng mắt nhìn nhau, chúng lập tức tủa ra bỏ chạy.

Vu Liên Thành vẫn còn ngỡ ngàng cho đến tận khi một nhân viên phục vụ lễ phép nhắc nhở rượu sắp tràn khỏi ly, cậu mới hoàn hồn lại, và rồi cứ vô thức mà đi đến cửa đại sảnh, bước ra ngoài. Cảm giác hoảng loạn khó tả này khiến bước chân Liên Thành càng lúc càng nhanh hơn. Hiện tại cậu chỉ muốn gặp được cô, cậu cực kỳ hi vọng rằng đám trẻ con kia chỉ nhìn nhầm một cô du học sinh Trung Quốc nào đó thành cô thôi.

Vừa đi Mộ Mai vừa nghĩ: cô và Liên Thành đã từng hôn nhau trước lò sưởi lần nào chưa nhỉ? Hình như là chưa. Từng hình ảnh hôn hít say mê của họ lần lượt chạy qua trong đầu Mộ Mai như lật giờ một quyển album, chúng lướt qua quá nhanh khiến cô vô cùng phiền não.

Đi một hồi cô mới phát hiện hóa ra mình không hề đi về phía phòng mình, mà lại đến khu giải trí do Vu Lăng Vân xây dựng riêng cho con trai yêu quý của mình. Điều này càng làm Mộ Mai phiền muộn hơn, từ đây quay về phòng cô phải mất khá nhiều thời gian nữa, giờ chân cô đã mỏi rồi, cô không muốn phải đi tiếp nữa.

Ngừng chân lại, cô hít vào một hơi thật sâu, định tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút rồi tìm vài món ăn nóng lấp đầy bụng, sau đó mới trở về phòng. Cô tin rằng mình chỉ cần nghỉ ngơi một lát thì sẽ khá lên thôi, chắc chắn là như vậy.

Bỗng Mộ Mai loáng thoáng nghe thấy tiếng động truyền đến từ phòng đấu kiếm, lần theo âm thanh kia, cô bắt gặp Chu Á Luân đang mặc đồ đấu kiếm, không đội mũ bảo hộ, khoa tay múa chân với mô hình điều khiển bằng máy tính.

Lát sau, Chu Á Luân khá sững sờ khi thấy Lâm Mộ Mai cũng mặc đồ đấu kiếm giống mình, tay trái ôm mũ bảo hộ, tay phải cầm kiếm. Anh ta huyết sáo, đưa kiếm lên chìa thẳng về phía cô: "Lâm Mộ Mai, cô mặc vậy trông khá đẹp đấy. Nếu như cô đi thẩm mỹ khuôn mặt mình thành Angelina, anh nhất định sẽ cho cô một trăm điểm luôn."

Tay Mộ Mai đưa kiếm lên gạt mũi kiếm Chu Á Luân đi: "Chu Á Luân, có muốn đấu một trận với chị không?"

Chu Á Luân cười lớn: "Đấu kiếm á, cô biết đấu sao? Lâm Mộ Mai, bàn tay nhỏ bé xinh xắn kia của cô vẫn nên giữ lại cho Liên Thành. a!"

Giơ vôi tay lên che vết đau rát trên gương mặt, không cần nhìn anh ta cũng biết là Lâm Mộ Mai vừa đưa kiếm cắt vào mặt mình rồi. Còn chưa kịp chửi ầm lên thì cái người đối diện kia đã làm ra vẻ tiếc nuối.

"Đây là chị tặng cho cậu đấy." Mộ Mai cười, "Giống vết sẹo hình tia chớp của Harry Potter vậy, ngầu ghê cơ! Chu Á Luân, khuôn mặt cậu hút khá nhiều ánh mắt của đám gay, tôi bảo đảm, thêm vết sẹo này, ít nhất một tháng họ sẽ chẳng còn hứng thú gì với cậu đâu."

Tay cầm kiếm của Chu Á Luân run lên, chĩa luôn mũi kiếm về phía lồng ngực mặc giáp của Mộ Mai: "Lâm Mộ Mai, tôi sẽ khiến cô phải cam tâm tình nguyện gọi tôi bằng anh cho mà xem."

Sau mấy hiệp, Chu Á Luân mới đỡ khóc đỡ cười, tài nghệ đấu kiếm của Lâm Mộ Mai quả thật chỉ là vài chiêu mèo cào vớ vẩn, nhưng ra chiêu thì lại vô cùng liều lĩnh và tàn nhẫn. Rõ ràng cô gái này đang một lòng một dạ tìm sự tra tấn đây mà. Chu Á Luân bị cô quấy rối một lúc đến phát phiền, liền dứt khoát dùng mũi kiếm hất chiếc mũ bảo hộ của cô bay đi thành đường chữ U, thuận thế lướt đến trước vài bước, áp Lâm Mộ Mai vào sát vách tường, cả người cũng ghim chặt cô.

Những lọn tóc rơi tán loạn, dính phải mồ hôi lấm tấm trên gương mặt cô, bết chặt vào má. Nhưng cô chỉ giương mắt nhìn anh ta với gương mặt vô cảm. Chu Á Luân tức giận, cũng cời phẳng mũ bảo hộ của mình ra luôn.

"Lâm Mộ Mai, đôi mắt cá chết của cô lúc này thật khiến người ta thấy ớn đấy."

Trên thực tế, hiện giờ Lâm Mộ Mai cũng chẳng thể khiến ai thích mình cho nổi. Ánh mắt quật cường cộng thêm gương mặt đã thoa phấn khiến cô trông như một đóa hoa mai nở rộ giữa mùa đông giá rét, quá mức kiên cường ngạo nghễ.

Phòng đấu kiếm yên lặng như tờ, cả hai người đều bất động trừng trừng nhìn nhau, giằng co mãi không thôi. Mãi đến khi có tiếng bước chân vọng lại từ xa đến gần ở cửa phòng đấu kiếm, Mộ Mai mới khẽ cất lời gọi: "Anh."

Chu Á Luân thẳng thốt, câu "anh" kia như làn thuốc mê lượn lơ chạm đến màng nhĩ anh ta.

"Không phải cậu bảo muốn tôi tâm phục khẩu phục gọi cậu một tiếng ‘anh’ sao?" Cô giả giọng hồn dỗi, nghe vô cùng nũng nịu.

Giờ phút này họ đứng rất gần nhau, gần đến mức Chu Á Luân có thể nhìn thấy khuôn mặt mình in nơi đáy mắt Lâm Mộ Mai, gương mặt ấy mang theo vết đỏ khi này bị cô cắt, biểu cảm trông còn khá đần độn nữa. Giờ khắc này thật sự quá ư quái gở!

"Chu Á Luân, buông cô ấy ra!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên ngay phía sau Chu Á Luân, từ âm lượng của nó có thể biết được Vu Liên Thành bất mãn cỡ nào.

Gần như trong nháy mắt sau đó, Chu Á Luân bị quật ngã. Anh ta chống tay xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Mộ Mai. Cô vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, cằm hất lên cao, nhưng không được bao lâu đã bị Vu Liên Thành lôi xềnh xệch đi, không có lấy một cơ hội phản kháng.

Lúc đi ngang qua người Chu Á Luân, Vu Liên Thành thậm chí còn vô cùng ác độc cố ý nhấn để giày được làm thủ công từ Ý của mình nghiền qua mu bàn tay của anh ta một nhát.

Chu Á Luân không nhìn nổi đau, kêu lên thảm thiết, tiếng kêu này khiến Lâm Mộ Mai phải quay đầu lại nhìn, cô nở một nụ cười thương hại và áy náy với anh ta. Hiển nhiên, điều này càng khiến người kia không hài lòng, lời cô đi nhanh hơn.

Chu Á Luân cười khổ, Vu Liên Thành là quý công tử nổi bật nhất ở cái đất London này, trước mắt mọi người cậu luôn khéo léo ứng xử, tiến thoái một cách tự nhiên, hào hoa phong nhã. Ngay cả anh ta cũng chưa từng thấy cậu thất lễ bao giờ, thế mà không ngờ bây giờ lại có hành động trẻ con đến nhường này. Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ cô hầu học kia của cậu.

Lâm Mộ Mai giống như thứ chất độc mãn tính, làm thói rửa ý chí và tư tưởng của Vu Liên Thành từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47

Mộ Mai đi ra khỏi phòng thay quần áo, không buồn để ý đến Vu Liên Thành đang đứng chờ ở ngoài, cứ thế đi về phòng mình, mắt nhìn thẳng, chân bước thoăn thoắt. Ở phía sau, Vu Liên Thành thông thả đi theo.

Được năm phút, Vu thiếu gia bắt đầu không nhẫn nại nổi nữa.

"Lâm Mộ Mai, đừng có thân thiết với Chu Á Luân quá, không phải trước kia tôi đã nhắc nhở em rồi sao?"

Mộ Mai phớt lờ cậu, rẽ vào khúc quanh, rảo bước trên hành lang dài. Cái nhà này rõ là kỳ lạ, chỉ có một mình Vu Liên Thành sao phải ở cả một dinh thự to thế làm gì, còn thuê hơn mười người giúp việc hầu hạ, mỗi ngày đều luôn miệng chào hỏi "Vu thiếu gia cậu thức dậy rồi ư?", "Vu thiếu gia cậu tan học rồi sao?", "Vu thiếu gia đi đường cẩn thận ạ!"... Thật nực cười, lẽ nào Vu Lăng Vân muốn lập lại chế độ nô lệ à?

"Anh á? Lâm Mộ Mai, buồn cười thật đấy, vậy mà em lại gọi hấn bằng anh cơ đấy!" Vu thiếu gia biểu đạt sự bất mãn sau lưng Lâm Mộ Mai.

"..."

"Anh? Vậy mà em dám tùy tiện gọi hấn bằng anh với cái giọng nhẹ bằng như thế hả? Em cho rằng cứ chỉ cần gọi với cái giọng như vậy sẽ có thể khiến xương cốt của đám đàn ông rợn rạo hết cả lên sao? Lâm Mộ Mai, em chưa có cái bản lĩnh ấy đâu." Vu Thu gia tiếp tục tự biên tự diễn.

"..."

"Lâm Mộ Mai." Cậu vượt lên đi ngang hàng với cô, "Em thích học đấu kiếm sao? Nếu thích thì cứ nói, tôi có thể mời một thầy dạy riêng cho em."

Mộ Mai quay sang, vừa đi vừa nhìn Liên Thành: "Tại sao phải mời thầy dạy riêng cho tôi? Tôi thấy kiếm thuật của Chu Á Luân cũng rất tốt đấy chứ."

"Không được, Chu Á Luân thì không được!" Vu Liên Thành cự tuyệt luôn không chút nghĩ ngợi.

"Nhưng tôi cảm thấy anh ta dạy tôi sẽ có kết quả rất tốt. Tại sao? Tại sao Chu Á Luân thì không được?"

Vu Liên Thành nheo mắt một hồi: "Dù thế nào đi nữa, cứ hấn là không được, nếu em thật sự thích thì tôi có thể đích thân dạy em."

"Vậy tôi không học đâu." Mộ Mai cười lắc đầu rồi sai bước nhanh hơn.

Vu Liên Thành chạy vượt lên chặn đường Mộ Mai lại.

"Em đang làm mình làm mẩy cái gì?" Vu Liên Thành nén giọng nói, "Em nên biết tôi là người không có kiên nhẫn đâu đấy."

Người không có kiên nhẫn ư? Mộ Mai thật sự rất muốn nói cho cậu biết, thật ra cậu chính là người kiên nhẫn nhất cô từng gặp trên đời này. Nếu không làm sao có thể chờ một cô bé suốt từ hồi bảy tuổi đến tận mười tám tuổi chứ?

"Làm mình làm mẩy? Ý cậu là tôi không biết điều khi không chịu để cậu dạy kiếm cho tôi sao? Vu Thu gia đang ám chỉ tôi không biết tốt xấu phải không?" Mộ Mai ngẩng đầu lên, vì ở quá gần nên tầm mắt cô chỉ thấy được yết hầu cậu tuy không nhô cao nhưng vẫn vô cùng gợi cảm. Cô lập tức quay mặt đi, bởi vì hình ảnh cô đặt môi hôn lên yết hầu cậu lại ủa về.

Vu Liên Thành không trả lời.

"Nhưng mà Liên Thành này, cậu có rảnh không? Cậu có thời gian dạy cho tôi hay không?" Mộ Mai lùi về sau một bước, tựa lưng vào bức tường hành lang. "Đi học, làm bài, rồi hoạt động ngoại khóa vốn đã chiếm rất nhiều thời gian của cậu rồi. Và hề rảnh chút thì cậu lại phải ở bên cạnh Đông Tiểu Quỷ nữa, không phải cậu lo cô ta sống không quen hoàn cảnh nên phải luôn ở bên cô ta, để cô ta không thấy cô đơn đấy sao? Như vậy, xin hỏi cậu, thời gian đâu mà cậu dạy cho tôi chứ?"

Vu Liên Thành lại á khẩu lần nữa.

Mộ Mai cúi đầu nhìn mũi chân mình: "Hơn nữa, không phải một tháng trước cậu đã đánh thép cảnh cáo tôi đừng làm chuyện thừa thãi, đừng có vấn vương cậu nữa hay sao?"

Vu Liên Thành lần nữa hé môi nhưng không thể thốt ra nổi một câu.

Mộ Mai dẫu môi, đi lướt qua vai cậu, gần như theo bản năng, Vu Liên Thành đưa tay kéo phất Mộ Mai vào lòng mình. Mắt Mộ Mai hoe đỏ: "Buông tôi ra, Vu Liên Thành!" Cô gằn giọng.

Liên Thành không hề muốn buông cô ra, mười mấy phút trôi qua cậu vẫn không đấu tranh được với bản thân mình, cô càng giãy dụa cậu càng ôm chặt hơn.

"Hay là Liên Thành này..." Mộ Mai không buồn giằng co nữa, bàn tay đang đẩy tay cậu chuyển thành nắm lấy áo cậu, chậm rãi nói, "... thật ra người vương vấn chính là cậu đúng không?"

Vu Liên Thành hoảng sợ, cuống cuồng buông Lâm Mộ Mai ra. Mộ Mai nhếch môi cười khẩy nhìn cậu, nụ cười này khiến lòng cậu trở nên rối bời.

"Lâm Mộ Mai, không được cười như vậy."

Từ trước đến nay cậu luôn nói mấy câu ra lệnh như "không được", "im miệng" kiểu này với cô cùng cái giọng điệu ra lệnh, kẻ cả như thế. Cũng đúng thôi, một tháng mười nghìn bảng Anh mà. Mộ Mai không hề tắt nụ cười, cứ thế quay mặt bỏ đi. Thật ra thì chuyện này cũng có gì đáng cười đâu, nhưng cô chỉ có thể dùng nụ cười này để che giấu nỗi chua xót trong lòng mình thôi.

Mộ Mai đi phía trước, Liên Thành lại lèo đèo theo sau, đến khúc quanh thứ hai, cô bỗng quay đầu lại, cười khúc khích nhìn cậu.

"Liên Thành, cảm giác khi hôn Đông Tiểu Quỷ thế nào? Có hương vị oliu, hoa hồng, hay là cá sống? Có kích thích sinh lý chút nào hay không?"

Câu hỏi của cô quá đột ngột khiến cậu không kịp chuẩn bị, trong lòng cậu lúc này chỉ có mỗi ý nghĩ, hóa ra cô ấy đã thấy, cô ấy thấy thật rồi.

Hai người cứ im lặng đứng nhìn nhau trong hành lang như thế. Liên Thành đứng ngược sáng nên Mộ Mai không thấy rõ vẻ mặt lắm, khi cô cho rằng mình

sẽ không nhận được câu trả lời thì cậu lại cất lời: "Cảm giác rất an bình, giống như thuở bé mẹ đưa tôi đến chùa vậy, an lành thư thái, không có tức giận, không có suy nghĩ vẩn vơ và không có bất cứ áp lực gì."

Vưu Liên Thành nói rất chậm rãi và khẽ khàng, Mộ Mai gần như nín thở lắng nghe cậu nói hết. Không khí xung quanh lặng phất đi như bị ma lực bao phủ. Cô cẩn thận nắm lấy tay cậu, dè dặt nói: "Liên Thành, anh nói xem, có khi nào Đông Tiểu Quỷ chỉ là một giấc mơ của anh thôi không? Giống như khi chúng ta còn bé luôn mơ ước trên thế giới sẽ tồn tại một hòn đảo, sống trên đảo ấy chúng ta không cần đi học, không cần làm bài, không bị ai cười nhạo chế giễu, không bị bắt nạt cướp đồ. Đông Tiểu Quỷ chính là hòn đảo trong mơ thời thơ ấu của anh, còn anh chẳng qua đã quen tin tưởng vào giấc mộng ấy thôi."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng như sợi lông vũ lướt qua trái tim cậu, như một nữ phù thủy giỏi mê hoặc dùng ma thuật dụ dỗ người ta đi theo mình vào sâu trong khu rừng hắc ám

"Liên Thành, có phải vậy hay không?"

"Nói vậy... Lâm Mộ Mai, cô nói vậy!" Giọng nói vút cao lạnh lạnh vang vọng khắp hành lang, gần như muốn đâm thủng cả màng nhĩ.

Vưu Liên Thành đẩy Mộ Mai ra xa, hận không thể đẩy cô bay đi mất tăm mất tích luôn, tốt nhất là như thế, để không phải nghe thấy bất cứ âm thanh nào của cô nữa. Làm sao Đông Tiểu Quỷ chỉ là giấc mơ thôi được, con ác mộng đen tối năm tám tuổi của cậu là có thật, chính Tiểu Quỷ là người đã mang cậu thoát khỏi nỗi kinh khiếp kia cơ mà.

Thế nhưng giọng nói của cô vẫn quanh quẩn trong gang tấc: "Liên Thành, em sẽ khiến cho anh nhận thấy rõ, em sẽ khiến anh nhận ra Đông Tiểu Quỷ chẳng qua chỉ là giấc mộng của anh thôi. Giống như hòn đảo trong mơ mà những đứa trẻ luôn tin tưởng kia."

Nhưng Mộ Mai còn chưa kịp chứng minh chuyện ấy thì Vưu Liên Thành lại khiến cho cô hiểu được một chuyện, so với Đông Tiểu Quỷ, cô hầu học của cậu hóa ra chỉ là một thứ không hề đáng giá.

Vào ngày rằm tháng Giêng, phố người Hoa tổ chức lễ hội Nguyên Tiêu rất náo nhiệt, khá nhiều người nước ngoài cũng tham gia. Có một anh bạn người Mỹ còn tỉ mỉ quay lại từng clip trên phố, đăng lên trang cá nhân của mình, trong đó có một clip dài bảy tám phút quay một cô gái phương Đông dạy dỗ hai tên lưu manh cướp bóc bằng những thế võ siêu đẹp, một trong hai tên vừa định xông lên phản kích lại thì bỗng có hai người vệ sĩ từ đâu chạy đến chế ngự bọn lưu manh, rồi bảo vệ cô gái, đưa cô lên xe.

Chỉ trong vòng hai ba ngày, đoạn phim này đã được lan truyền khắp trên mạng, từ Bắc Mỹ đến nước Anh, ai ai cũng sôi sục bàn tán, tìm hiểu xem cô gái phương Đông và chủ nhân chiếc xe hiệu Novick nổi tiếng Châu Âu kia là ai. Hiển nhiên truyền thông Anh cũng tóm lấy cơ hội lần này, họ đắp nặn nên hình tượng cô gái phương Đông như là đại diện cho chính nghĩa, đã kích cảnh sát London đã thất trách, để cho bọn cướp bóc lộng hành trên đường phố, nên chỉ trong thời gian ngắn sau, lực lượng cảnh sát phải phát động cuộc săn quét thành phần bắt lương khắp mọi ngóc ngách cả nước.

Đến ngày thứ năm, cư dân mạng chỉ cần cứ từ hình ảnh đường nét mơ hồ đã thực sự moi ra được thông tin rằng cô gái phương Đông trong clip và chiếc xe kia có liên quan mật thiết đến nhà Vưu tước gia, giới báo chí lại bắt đầu cầm đầu cầm đuôi trước cửa dinh thự hòng tìm được thông tin chính xác.

Đúng vậy, cô gái chính nghĩa kia chính là Đông Tiểu Quỷ. Vừa đến London đã được tất cả cư dân mạng tăng bốc trở thành thần tượng, cộng thêm việc cảnh sát kiểm tra gắt gao khiến giới xã hội đen mất rất nhiều cơ hội kiếm tiền, có kẻ đã tức giận treo giá truy lùng cô với giá rất cao, nhanh chóng thu hút rất nhiều người sẵn tiền thưởng.

Dĩ nhiên Đông Tiểu Quỷ luôn ưa thích chủ nghĩa anh hùng trong Ba chàng lính Ngự Lâm kia nào có biết được rằng mấy kẻ chuyên săn tiền thưởng ở phương Tây chính là cỗ máy hủy diệt, có thể vì tiền mà bất chấp tất cả mọi thứ.

Kết quả chỉ một tuần sau, vào buổi sáng thứ hai, Mộ Mai đã vinh hạnh thấy được chính mình có mặt trên một đầu đề giật tít trên báo, mục đích là để di dời mục tiêu nhắm vào Đông Tiểu Quỷ đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 48

Sáng sớm thứ Hai hôm đó, Mộ Mai thấy hình mình được đăng ềnh trên tờ River Thames, trong ảnh cô đang đi phía sau Vưu Liên Thành, gương mặt cậu đã bị bôi mờ nhưng mặt cô thì vẫn để vô cùng rõ ràng, tô son nhàn nhạt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gáy cậu, họ nắm tay nhau một trước một sau xuất hiện ở sân bay Munich. Ảnh này là vào hôm thứ Bảy, Vưu Liên Thành bảo Mộ Mai cùng mình bay đến Đức, bên dưới vẫn còn vài ảnh nhỏ khác chụp lại cảnh hai người họ có hành động khá thân thiết.

Bên dưới đám ảnh là tiêu đề vô cùng chói mắt: Hoa viên Hyde chào đón vị chủ nhân trẻ tuổi nhất.

Trên báo còn đưa tin cận kề về thân phận chủ nhân và một vài giấy tờ nhà đất nữa.

Nhờ bài báo, Mộ Mai mới biết được mình hóa ra đã có tận ba căn nhà đẳng cấp VIP ở hoa viên Hyde đấy chứ! Hóa ra, Vưu Liên Thành bảo cô đi đến Đức với mình là có mục đích cả, chắc hẳn người ký giả này chụp được ảnh ở sân bay là do cậu sắp xếp trước đấy mà.

Rốt cuộc, Vưu thiếu gia đã tự mình xác thực scandal tình ái của cậu và cô hầu học rồi.

Lâm Mộ Mai cũng tiện thể được dựng lên như một hình tượng cô gái đầy dã tâm, thích tiệc tùng, nghiện hàng hiệu, ba căn nhà ở hoa viên Hyde kia đã chứng minh công tử nhà Vưu tước gia đã vì cô mà vùng tiền như rác.

Chẳng sao cả! Mộ Mai vút luôn tờ báo vào sọt rác. Không việc gì! Chắc chắn đám con gái khắp London này đang thầm ganh tỵ với vận may của cô đây. Chỉ mang cô ra để dìm mục tiêu đi thôi, đâu có khiến cô mất miếng thịt nào. Không sao, không sao! Cô tự nhủ với mình như vậy.

Lúc Mộ Mai đi đến phòng ăn để dùng bữa sáng, Đông Tiểu Quý và Vưu Liên Thành đã có mặt, mấy ngày qua bị cảm tức nên vẻ mặt cô ta trông ỉu xìu.

Mộ Mai ngồi xuống ghế, đợi người giúp việc mang phần ăn sáng của mình lên, mới vừa uống một hớp sữa đã nghe Vưu Liên Thành nhỏ giọng hỏi: "Em thấy tin trên báo chưa?"

Cô gật đầu rồi tiếp tục uống sữa.

Vưu Liên Thành nghĩ ngợi gì đó rồi hạ thấp giọng hơn: "Ba căn nhà ở hoa viên Hyde đã được đứng tên em cả rồi."

"Ừ!" Cô khó khăn nuốt ngụm sữa, đáp lại một tiếng.

Đông Tiểu Quý kè mặt đến, ánh mắt đảo quanh người Mộ Mai một vòng rồi quay sang Vưu Liên Thành: "Vừa rồi hai người nói chuyện gì thế?"

Mộ Mai nhẹ nhàng đặt cốc sữa xuống, đứng lên cười nhạt với Đông Tiểu Quý một cái rồi quay người bỏ đi.

Phòng ăn trong dinh thự rất to, to đến độ đi mãi mà không hết, cuộc nói chuyện phía sau vẫn truyền đến tai cô.

"Liên Thành, Liên Thành, mới này hai người đã nói gì vậy, sao vẻ mặt của Lâm Mộ Mai cứ như em đang nợ cô ấy thế?."

"Bọn anh có nói gì đâu, chỉ là hỏi thăm buổi sáng thôi."

"Nhất định có, em đánh hơi được mà!"

"Vậy thưa tiểu thư cún, em đã đánh hơi được gì nào?"

"Đáng ghét, anh không thể nói chuyện hợp tác chút sao? Ví dụ như nói anh và Lâm Mộ Mai đang lên trao đổi chỗ hẹn gì đấy."

"Ồ! Vừa rồi bọn anh đúng là có trao đổi chỗ hẹn."

Sau lưng truyền đến tiếng kêu đau khe khẽ của Vưu Liên Thành, chắc là Đông Tiểu Quý đã đánh cậu rồi, lần này Vưu thiếu gia rất hợp tác.

Mộ Mai bước đi càng lúc càng nhanh, âm thanh của họ vọng đến càng lúc càng nhỏ, chỉ còn loáng thoáng.

"Liên Thành, sao mấy ngày nay ngoại trừ đi Nguyệt ra, ánh mắt mọi người nhìn em cứ lạ thể nào ấy, đặc biệt là bà Chu, giống như bà đang có điều gì trách em vậy. Liên Thành, có phải Tết Nguyên Tiêu em đã mang lại phiền phức cho anh không? Mấy hôm nay em thấy đám săn tin đứng đây ngoài cổng, còn nữa, em cũng đã xem mấy tin trên mạng rồi. Có phải tình hình trở nên nghiêm trọng rồi không anh? Mấy ngày qua anh không cho em ra khỏi nhà có phải vì liên quan đến mấy chuyện này sao?"

"Không có gì đâu, em đừng cảm làm chuyện chính nghĩa thôi mà, bây giờ Tiểu Quý đã là cô gái thân mang võ công tuyệt thế, được người người khen ngợi đấy."

"Ừ... lời này nghe cũng có lý. Bỏn cô nương đã dùng võ công tuyệt thế diệt trừ loạn đảng, mang vinh quang về cho nước nhà mà."

"Không cho em ra ngoài là vì đám săn tin của Anh nổi tiếng phiền phức, anh làm vậy chỉ vì bảo vệ em, hi vọng em có một cuộc sống bình thường không để họ ảnh hưởng thôi."

Rốt cuộc Mộ Mai đã ra khỏi phòng ăn, cuối cùng cô không phải nghe cuộc đối thoại tòm lợm của hai kẻ kia nữa. Mộ Mai dựa vào vách tường, siết chặt hai bàn tay.

Đừng nên ngưỡng mộ! Không thể ngưỡng mộ!

Vưu Liên Thành nhìn chằm chằm vào phần ăn sáng không hề được đụng đến của Mộ Mai, cũng mất hứng ăn tiếp, cậu bỏ dao nĩa xuống. Qua một hồi mới nhận ra này giờ Đông Tiểu Quý vẫn luôn im lặng, chỉ cúi đầu nghịch chiếc cốc trong tay.

"Sao vậy?" Vưu Liên Thành hỏi han.

"Liên Thành, những lời anh nói khi này làm em rất cảm động." Đông Tiểu Quý ngẩng mặt lên, mắt đã hoe đỏ.

"Tiểu Quỷ, đừng bảo là em sắp khóc đấy nhé?" Vưu Liên Thành đưa tay lên xoa mặt cô ta, thờ dãi.

"Không có, không có đâu..." Đông Tiểu Quỷ xấu hổ dụi đầu vào ngực Vưu Liên Thành.

Đông Tiểu Quỷ không biết mình liệu có khóc thật hay không, nhưng cô thích lồng ngực này. Cô thích lúc cậu hôn cô trước lò sưởi, dù rằng trước đó cậu đã từng hôn cô gái khác, nhưng sau này sẽ không có chuyện đó nữa, cô sẽ không để môi cậu chạm vào môi một cô gái nào khác nữa. Chỉ cần là chuyện cô muốn thì cô sẽ làm được.

Vưu Liên Thành tuy đang ôm lấy cô gái trong ngực, nhưng ánh mắt vẫn vô thức nhìn vào cốc sữa Mộ Mai đã uống khi nãy. Hôm nay sắc mặt cô không được tốt, đôi môi tươi tắn thường ngày cũng trở nên nhợt nhạt.

Thứ Ba, scandal tình ái của Vưu Liên Thành và cô hầu học đã đăng đầy các báo khác, đồng thời trang web chính thức của Novick cũng làm sáng tỏ giữa họ và Vưu gia không có bất cứ sự qua lại nào.

Thứ Năm, tin tức về scandal cô hầu học của Vưu Liên Thành và cô gái phượng Đông thần bí nọ trở nên cân tài cân sức trên mặt các trang báo chính thống. Bấy giờ có một số người đặt ra nghi ngờ về sự trùng hợp của hai sự việc, thế là cũng có một số báo chí bắt đầu khai thác manh mối này.

Đến thứ Sáu, một số tay công tử nổi tiếng cao thủ tình trường ở London cũng ám chỉ mình từng hẹn hò với cô hầu học Vưu gia với cánh báo chí, thế là cái tên Lâm Mộ Mai lại được nâng lên thêm một bậc, không chỉ tượng trưng cho tuýp phụ nữ đầy rẫy đã tâm mà còn trở thành loại lăng lợ ong bướm, cùng lúc hẹn hò với nhiều chàng trai. Mọi người bắt đầu bình phẩm đủ từ đầu đến chân về ngoài cô gái có gương mặt trông khá bảo thủ này, chớp mắt, cái tên Mộ Mai đã trở thành câu chuyện tiêu khiển nhân lúc trà dư tửu hậu của nhiều người. Báo chí cũng không còn đào sâu vào sự trùng hợp của hai sự kiện nữa, cái họ quan tâm bây giờ là có tất cả bao nhiêu chàng trai đã quan hệ mờ ám với Mộ Mai kia.

Vào thứ Bảy, rốt cuộc đề tài về Lâm Mộ Mai đã áp đảo sự kiện cô gái thần bí. Đến lúc này, mọi người chỉ còn chú ý vào Lâm Mộ Mai thôi. Nhóm thượng lưu ở London cũng bắt đầu quay ra giễu cợt cô, thậm chí có vài cô gái cũng khinh thường Mộ Mai ra mặt.

Như thường lệ thì vào thứ Bảy Mộ Mai sẽ đi đến nhà thờ đánh đàn, nhưng nữ tu sĩ đã uyển chuyển cho biết họ đã có người đánh đàn khác rồi. Đứng lặng người trước bức tượng Đức mẹ Maria thật lâu, cô không còn sức lực để gào lên trút nỗi uất ức nữa.

Chủ nhật, ánh nắng hiem hoai tủa trên mái nhà màu nâu của dinh thự, Mộ Mai đứng trước cửa sổ, thần thờ nhìn tia nắng vàng mỏng manh đang nhảy múa kia, trong tay cầm tờ báo mới nhất hôm nay. Tập san Đạo Đức của London có danh tiếng rất tốt vì thường không chiều lòng bạn đọc, không cắt câu lấy nghĩa, thế nhưng hôm nay nó cũng góp vui vào cuộc đua giật tít này, đưa cái tên Lâm Mộ Mai lên một tầng cao mới.

Roddy nổi tiếng là một tên đáng ghê tởm ở London, hôm qua lúc nhận lời phỏng vấn với ký giả đã nhắc đến đôi chân của một cô gái, dù hẳn không nói thẳng tên cô gái ấy ra nhưng mọi người đều tự hiểu là ai đây rồi, hẳn ám chỉ mình đã có một buổi tối cuối tuần vui vẻ với bạn gái scandal của Vưu Liên Thành.

Nhìn ánh nắng, Mộ Mai bật cười chua chát, cô chỉ từng gặp gã đúng một lần, mà chỉ đi lướt qua hẳn trong nhà hàng thôi, thế mà gã lại bảo rằng họ đã có một buổi tối cuối tuần vui vẻ với nhau cơ đấy.

Lúc Liên Thành đến phòng Mộ Mai đã thấy được cảnh cô quay lưng về phía cậu, đang cười như điên dại.

"Mộ Mai." Đứng song song với cô trước cửa sổ, cậu có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào cô.

"Vưu thiếu gia, cậu thấy Tiểu Quỷ của cậu đã đủ an toàn chưa?" Có phải ngày nào Tiểu Quỷ của cậu còn chưa được an toàn thì tôi vẫn phải xuất hiện trên báo chí cho người ta bình phẩm không hả?"

"Không phải trước nay em chẳng thêm quan tâm đến những việc này sao?" Vưu Liên Thành miễn cưỡng làm cho giọng mình nghe thật tự nhiên.

"Chẳng thêm quan tâm ư?" Mộ Mai cười đến nỗi cơ mặt cứng đờ, cô nện thẳng tờ báo cuộn trong tay vào người Vưu Liên Thành, "Vì tôi không quan tâm, cho nên cậu mới ra ám hiệu cho đám ký giả và cả bạn bè của cậu đặt điều trước mặt truyền thông như vậy đúng không? Tôi chẳng thêm quan tâm ả? Vưu Liên Thành, tên ngu ngốc, tôi cho cậu biết, trên thế giới này không có cô gái nào lại không quan tâm đến danh tiếng, danh dự của mình hết."

Tờ báo kia rơi xuống sàn, giờ ngay trang có tấm ảnh gương mặt Roddy cười đắc ý huênh hoang.

Nước mắt Mộ Mai rơi xuống trang báo từng giọt.

"Mộ Mai..." Vưu Liên Thành áp ứng.

Nước mắt của cô như khoét thành từng lỗ hổng trong lòng cậu, khiến cậu bàng hoàng luống cuống.

"Im đi!" Mộ Mai cất cao giọng, cô không muốn che giấu những giọt nước mắt yếu đuối của mình nữa, "Vưu Liên Thành, hiện tại mỗi một tiếng cậu gọi tôi đều khiến tôi cảm thấy kinh tởm." Cô chỉ vào gương mặt Roddy trên sàn nhà, "Gã đàn ông này đã phải ra tòa rất nhiều lần vì tội xâm hại mấy cô bé vị thành niên, gã đàn ông này đã từng dùng tiền và quyền lực của mình để được nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, khiến cho những người bị hại chỉ còn biết im lặng chịu đựng thương tổn. Gã đàn ông này luôn bị bắt gặp đang chơi ma túy ở quán bar, thậm chí còn bị nghi nhiễm Aids nữa. Thế mà hẳn lại đang ca ngợi đôi chân của Lâm Mộ Mai với toàn thế giới kia đấy!"

Dòng lệ thì nhau tuôn rơi, rót cuộc Mộ Mai khàn giọng gào lên: "Vưu Liên Thành, cậu thử đi hỏi Đông Tiểu Quỷ xem cô ta có chịu đựng được lời ca ngợi như vậy không?"

Đây là lần thứ 3 mình nhắc nhở, TRUYỆN NÀY KHÔNG THÍCH HỢP CHO THANH NIÊN NGHIÊM TÚC, các bạn thuộc tuýp này không nên đọc nó. Nếu chỉ đọc xem như giải trí thì được, còn đọc để chiêm nghiệm chuyên sâu thì không có, và mình thấy thích thì mình dịch thôi. Sau này mình sẽ không nhắc lại vấn đề hôm nay thêm một lần nào nữa hết.

Còn bạn nào thuộc tuýp trên đã được nhắc trước vẫn cố đọc để "phục vụ nhu cầu" thể hiện quan điểm thì "Okie fine, bạn rảnh bạn có quyền." Chỉ là, con bực dọc này là do tự bạn chuốc lấy, chứ mình không có kẻ dao vô cổ bạn bắt bạn đọc đâu nhé!

Thân ái,

Hân Vũ Phi

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 49

Cô lùi về phía sau, tựa vào cửa sổ, run run kéo tay áo cổ lên, đưa cánh tay mình ra trước mặt Vưu Liên Thành: "Thấy không Vưu Liên Thành, cậu có thấy không, lúc đọc tin tức kia tay tôi sờn cả gai ốc."

Khấp cánh tay trắng nõn là đám lông tơ dựng đứng, Vưu Liên Thành đang định nắm lấy cánh tay ấy thì bị cô gạt phắt đi.

"Tôi vốn cho rằng yêu cậu là một niềm hạnh phúc, nhưng bây giờ nó đã thật sự trở thành khổ nạn của tôi. Tôi vốn nghĩ, cho dù cậu không trân trọng tôi đi nữa, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không mang tôi ra biến thành một trò đùa. Vậy mà cậu không những đang tâm mang tôi ra làm trò tiêu khiển, cậu còn khiến tôi trở thành trò tiêu khiển của tất cả mọi người nữa. Thử tình yêu như vậy tôi không chịu nổi."

Đến thời khắc này, Vưu Liên Thành mới ý thức được mình đã làm ra chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

"Tôi xin lỗi, Mộ Mai." Cậu cũng không nghĩ ra được lời nào để có thể trấn an cô, "Đúng, chuyện mấy hôm trước đúng là do tôi sắp đặt, nhưng chuyện Roddy không phải là tôi làm, tôi đã báo luật sư gửi thư đến hắn rồi, tôi sẽ khiến cho hắn phải trả giá đắt về hành vi của mình."

"Như vậy chỉ cần gã nói xin lỗi thì mọi người sẽ tin Lâm Mộ Mai tôi là một cô gái trong sáng sao? Thậm chí họ sẽ tin rằng tận lúc hai mươi ba tuổi tôi mới lột xác từ một đứa con gái trở thành một người đàn bà sao?" Mộ Mai lau đi nước mắt trên gương mặt.

Vưu Liên Thành bỗng chốc im bật, cậu nhận ra mấy chuyện thị phi kiểu này càng tô sửa thì càng đen thôi.

"Vưu thiếu gia, không có đề tài về Lâm Mộ Mai làm bìa đỡ, cậu không sợ hình ảnh Tiểu Quỷ của cậu sẽ lại tràn ngập trên báo nữa à. Đến lúc đó giả tiền truy lùng cô ta trên mạng sẽ càng ngày càng cao, rồi cậu lại phải vắt hết suy nghĩ ra cứu vãn, mà lúc ấy đề tài về Lâm Mộ Mai đã đăng một lần rồi thì không thể dừng lại được nữa đâu."

Mộ Mai hất cằm lên, chăm chọc nhìn Vưu Liên Thành. Cậu né tránh ánh mắt cô, rót cuộc chịu cúi cái đầu cao quý xuống, lí nhí nói: "Mộ Mai, hãy tha thứ cho tôi, đây quả thực là chuyện ngu xuẩn nhất tôi đã làm."

Sau cánh cửa khép hờ vọng lại tiếng bước chân vội vã, Đông Tiểu Quỷ đẩy cửa chạy ào vào, mặt mày ảo não như đưa đám. Thấy Vưu Liên Thành đang đứng cúi đầu thì hơi khựng lại, rồi mới cất bước đi đến trước mặt Mộ Mai, phe phẩy tờ báo trong tay trước mặt cô: "Lâm Mộ Mai, khi này Chu Á Luân nói tên Roddy này nói linh tinh trên báo đều là do tôi gây ra, tôi muốn hỏi cô có đúng vậy hay không?"

Vưu Liên Thành ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp quan sát Mộ Mai trong giây lát, sau đó mới kéo tay Đông Tiểu Quỷ đi: "Tiểu Quỷ, chúng ta về phòng thôi."

"Có phải như thế không hả Lâm Mộ Mai?" Đông Tiểu Quỷ không thèm ngo ngoàng gì đến Vưu Liên Thành, cứ cố chấp nhìn chăm chăm vào Mộ Mai chờ cô trả lời.

"Nếu tôi nói đúng như vậy thì sao?" Mộ Mai chán ngán cất lời, mày khẽ nhíu, "Nếu tôi nói phải, vậy hôm đó cô có xuất hiện trong đoạn clip kia không?"

Giọng nói Đông Tiểu Quỷ trở nên đầy kích động, gạt tay Vưu Liên Thành ra, tờ báo trong tay run run: "Nhưng điều này quá vô lý, rõ ràng hai chuyện này không liên quan gì đến nhau cơ mà!"

"Đông Tiểu Quỷ, cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy!" Mộ Mai không nhịn được, nhắc nhở cô gái đang kích động này.

Đông Tiểu Quỷ sừng sốt, chậm rãi lắc đầu.

"Vây là đúng rồi, cô không cần rồi rầm chuyện này có phải do cô mà được dựng lên hay không nữa làm gì." Mộ Mai xua tay, "Thế nên, cô có thể trở về được rồi đó."

Song Đông Tiểu Quỷ vẫn một mực cãi cò: "Ý của các người là tôi đã làm sai à! Nhưng tôi không cho rằng như vậy, bọn lưu manh kia đang cướp bóc của người khác, lẽ nào tôi chỉ biết trơ mắt nhìn chuyện ấy xảy ra hay sao? Tại sao giờ tôi lại phải chịu đựng những ánh mắt đầy vẻ trách móc của các người thế này, lần sau nếu có chuyện như vậy xảy ra nữa tôi vẫn sẽ làm như thế thôi."

Mộ Mai nhắm mắt lại, tay Đông Tiểu Quỷ không ngừng vung vẩy tờ báo kia, nếp giấy chìa ra gần như muốn đâm thẳng vào mắt Mộ Mai.

Vưu Liên Thành giật phăng tờ báo trong tay Đông Tiểu Quỷ, ném thẳng ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại đối diện với gương mặt đang kinh ngạc vì hành động của cậu kia.

"Nếu như lần sau lại xảy ra chuyện như vậy nữa, xin Đông tiểu thư nghĩa hiệp làm ơn hãy đi đường vòng, chỉ cần bước thêm vài chục bước là tìm được trạm cảnh sát tuần tra rồi. Đừng nói với tôi là em không biết trạm cảnh sát tuần tra ở đâu đấy nhé! Theo đoạn clip kia quay được, về sau em còn lần la chào hỏi mấy vị cảnh sát kia nữa đấy. Lần sau em chỉ cần đến báo với cảnh sát, tôi tin rằng họ sẽ tuân thủ chức trách của họ mà làm việc thôi."

"Em..." Đông Tiểu Quỷ không ngờ Vưu Liên Thành lại nói chuyện với mình bằng giọng điệu như vậy, sững sờ mất một lát, "Em... em quên mất."

"Như vậy, lần sau gặp phải chuyện như thế, xin em hãy nhớ kỹ chúng ta đang sống trong một xã hội pháp chế, chúng ta nộp thuế cho chính phủ, chúng ta tuyệt đối có cái quyền hưởng thụ phúc lợi của một người công dân có đóng thuế. Giống như người bị cướp tài sản hôm ấy, anh ta cũng có quyền tự đi yêu cầu cảnh sát lấy lại giúp tài sản bị đánh cướp kia."

"Liên... Thành, anh... anh đang trách em đấy à?" Đông Tiểu Quỷ hỏi với giọng khó tin, "Liên Thành, ngay cả anh cũng đang trách em sao? Ngay cả anh cũng cảm thấy chuyện em làm hôm đó là do em thích chứng tỏ, thích chơi trội phải không? Mới vừa rồi Chu Á Luân đã nói em như vậy đấy."

Vưu Liên Thành hít vào một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh lại: "Không ai trách em cả, cũng không ai nói em làm vậy là sai. Hoàn cảnh sống trước đây của em khác với nếp sống ở nơi này, anh hi vọng sau này mỗi lần trước khi em làm việc gì đó hãy dùng vài giây mà suy tính lại, làm sao mới là thích hợp nhất."

"Nhưng..."

"Đủ rồi." Đông Tiểu Quỷ còn định nói thêm gì đó, song đã bị Mộ Mai cắt ngang, cô đi mở rộng cửa phòng, "Việc đúng hay sai hai người cứ thảo luận riêng với nhau, bây giờ tôi rất mệt, muốn được nghỉ ngơi."

Hai người họ lần lượt rời khỏi phòng, Mộ Mai đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa, tự cười giễu chính mình. Đòi rõ là kỳ lạ, thế mà cô còn gặp phải chuyện thế này, chắc tại ông trời thấy cuộc đời của Lâm Mộ Mai còn chưa đủ éo le đây mà.

Đông Tiểu Quỷ đi ngay phía sau Vưu Liên Thành, từ lúc rời khỏi phòng Lâm Mộ Mai, cậu vẫn im thin thít không nói thêm câu nào, nhưng từ bước chân lộn xộn và hơi thở nặng nề đã cho thấy rõ tâm trạng lúc này của cậu.

Chắc không phải chỉ là tức giận thôi đâu nhỉ?

Đông Tiểu Quỷ hối hận vỗ vỗ đầu mình, rào bước đuổi theo, mặt dày mày dạn khoác vào cánh tay cậu. May thật, dù người Liên Thành sượng cứng đi nhưng rốt cuộc vẫn không gạt tay cô ra.

"Em tệ quá, em vốn định sang xin lỗi Lâm Mộ Mai đấy chứ, nhưng kích động lên một cái lại quên phứt chuyện ấy đi. Liên Thành, bị tên xấu xa kia nói như vậy chắc Mộ Mai đau lòng lắm hả?"

Vưu Liên Thành dừng bước, muốn rút tay mình ra, nhưng Đông Tiểu Quỷ càng ôm chặt tay cậu hơn: "Liên Thành, mặc dù đến giờ em vẫn không biết mình sai ở đâu, nhưng em sẽ nghe lời anh nói, em sẽ thật tình nghiêm túc tìm hiểu tất cả mọi chuyện, nếu lần sau gặp phải chuyện tương tự như thế này, em sẽ kìm lại rồi suy nghĩ thêm vài giây, không, em sẽ suy nghĩ thêm vài phút luôn." Cô ta giờ tay lên, gương tròn đôi mắt, "Thật đấy, em thề."

"Được rồi, được rồi." Vưu Liên Thành bất đắc dĩ kéo tay Đông Tiểu Quỷ xuống, "Em nhớ kỹ là được, chuyện dù sao cũng đã xảy ra rồi."

Đông Tiểu Quỷ thuận thế vui mặt vào lồng ngực Vưu Liên Thành, tay vòng qua ôm eo cậu.

"Liên Thành, đừng xem em là con nít nữa, em ghét điều ấy. Nếu lần sau có chuyện gì xảy ra anh cứ nói thẳng hết với em, em yêu anh, em có thể làm tất cả vì anh, em có thể thay đổi vì anh mà. Anh đừng giấu em làm những chuyện giống như mấy ngày qua nữa, điều này khiến em cảm thấy mình tồi tệ lắm."

Tay Vưu Liên Thành thoáng chần chờ rồi chậm rãi đưa lên vuốt lưng cô ta. Cô bé này đã dừng cảm tử bỏ cha mẹ, ngàn dặm xa xôi bôn ba đến một đất nước lạ lẫm chỉ vì nơi đây có cậu mà thôi.

"Còn nữa, Liên Thành, về sau anh chỉ có thể đau lòng vì một mình em thôi, có nghe không?"

Buổi chiều, Vu Liền Thành đi học về, nghe quân sự nói Mộ Mai suốt cả ngày nay chỉ nhốt mình trong phòng, bữa trưa cũng không ra ngoài dùng cơm, quân gia Nguyệt đến gõ cửa cô cũng không chịu mở.

Vu Liền Thành đi đến trước phòng cô, gõ cửa một lát vẫn không nghe thấy trả lời, bèn dán sát tai vào cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc inh ỏi phát ra từ bên trong.

Đến bữa tối, vẫn không thấy Lâm Mộ Mai xuất hiện trên bàn ăn, cả chiếc bàn to như thế chỉ có cậu, Đông Tiểu Quỷ và mẹ Chu thường dùng cơm với họ. Bởi vì sự vắng mặt của Lâm Mộ Mai, Đông Tiểu Quỷ cũng cảm thấy áy náy phần nào nên không dám nói gì nhiều, không khí bữa ăn tối vô cùng trầm lắng. Mẹ Chu bình thường hay hỏi chuyện này nọ trong lúc dùng cơm giờ cũng chỉ ăn cho có lệ rồi rời khỏi bàn, trước khi đi bà còn liếc sang chỗ của Lâm Mộ Mai hay ngồi, thờ dài lắc đầu.

Vào tầm rạng sáng, Vu Liền Thành lại trèo từ ban công phòng mình qua phòng Mộ Mai, cậu đẩy cửa ban công không khóa ra, trong phòng cô chỉ để một ngọn đèn, không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Cuối cùng cậu tìm được cô ở chỗ phòng khách nhỏ trong phòng, cô đang tựa lưng vào chân sofa, cuộn người ngồi trên thảm, nhắm mắt đeo tai nghe, bên cạnh là một ít bánh quy và một chai rượu Chivas.

Trong ấn tượng của Vu Liền Thành, Mộ Mai không bao giờ đụng đến thuốc lá, thỉnh thoảng mới uống chút rượu cocktail mà thôi. Tuy nhiên cô thường giấu rượu Chivas trong phòng mình, lâu lâu lại uống một ly. Cô còn sưu tầm đủ mọi quảng cáo của Chivas nữa, cách vài ngày lại bật những đoạn phim quảng cáo ấy lên như để ôn lại kỷ niệm.

Cậu từng hỏi vì sao cô lại thích mỗi loại rượu Chivas này, nhưng cô không nói. Mãi đến một lần cô say khướt, rốt cuộc cậu mới biết được nguyên do bí mật kia.

Năm 97 công ty rượu Chivas phát hành đoạn phim quảng cáo lấy chủ đề Hong Kong được trả về cho Trung Quốc trên toàn Châu Á, nội dung của đoạn phim quảng cáo kia là "Chờ đợi để được gặp lại". Khi xem được đoạn phim ấy, Lâm Mộ Mai liền thích Chivas ngay lập tức, thích một cách cố chấp.

Có lẽ nội tâm cô cũng luôn giống đoạn quảng cáo kia, chứa đựng một hi vọng bé nhỏ, rằng trải qua năm tháng chờ đợi dài đằng đẳng chỉ để có ngày gặp lại người thân của mình.

Giống như Hong Kong trải qua cả trăm năm tang thương, cuối cùng đã trở về trong vòng tay của tổ quốc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 50

Vu Liền Thành rón rén lại gần, tháo tai nghe của Mộ Mai ra, vừa định ôm cô lên giường ngủ thì cô đã tỉnh lại. Bóng đêm yên tĩnh chỉ còn âm thanh tiếng nhạc rì rầm vọng ra từ tai nghe và hơi thở đều đều của họ.

"Tỉnh rồi sao?" Vu Liền Thành ngại ngùng nói lời thừa thãi.

Vì trước đó cô đã uống rượu nên đầu óc còn hơi choáng váng, giờ cô mới nhớ ra vì Liền Thành mà cô đã tự giam mình trong phòng cả ngày nay, vậy mà bây giờ còn bị cậu ôm trong lòng nữa chứ. Hiếm khi nào Vu Liền Thành không quấy rầy lúc Mộ Mai đang bận suy nghĩ thế này, đã vậy còn rất dễ đặt, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Có cần đến mức như vậy không? Mộ Mai thấy hơi buồn cười, rõ ràng cậu không buồn nháy mắt, chẳng hề bắn khoăn do dự đã đẩy cô lên trước đầu sóng ngọn gió dư luận cơ mà.

"Buông tôi ra." Mộ Mai lạnh lùng lên tiếng.

Vu Liền Thành ngoan ngoãn nghe lời, đặt Lâm Mộ Mai xuống thảm, rồi ngồi xuống ngay bên cạnh cô. Hai người đối mặt với nhau.

"Cậu đến đây làm gì?" Mộ Mai vẫn giữ giọng điệu vừa rồi, ánh mắt thêm phần giễu cợt, nhìn cậu chăm chăm. Xem đi, bây giờ Vu thiếu gia đã không chê thảm bẩn nữa rồi kia kìa.

"Mộ Mai." Liền Thành khó khăn cất lời, "Tôi biết mình đã làm chuyện rất sai, tôi đến để xin lỗi em."

Vẫn là luận điệu cũ rích, hơn chẳng là lần này cậu không nói xin lỗi với cái giọng ban ơn khi xưa nữa.

Thấy Mộ Mai không đáp, Vu Liền Thành háng giọng: "Tôi biết, giờ có nói xin lỗi cũng vô nghĩa, tôi chỉ muốn nói cho em biết, thật ra tôi thấy hối hận lắm. Vì vậy, tôi có thể cho em một nguyện vọng."

Cho cô một nguyện vọng ư? Mộ Mai tựa lưng vào chân sô pha ở phía sau, nghiêng đầu: "Vưu thiếu gia, cậu cho rằng mình đang sống trong thế giới nghìn lẻ một đêm sao? Một nguyện vọng kia không bao gồm việc có thể cho tôi ngồi trên thảm bay đi khắp thế gian đúng không? Nếu như có, may ra tôi sẽ suy nghĩ lại đấy."

"Mộ Mai!" Vưu Liên Thành cau mày, "Em không tin tôi sao? Tôi có thể làm được mà. Em hi vọng được sống một cuộc sống như thế nào? Nếu em muốn gặp lại ba mẹ em, dù cho có phải lên trời xuống biển, tôi cũng sẽ tìm ra họ bằng được cho em. Tôi có thể làm cho tất cả mọi người không ai dám bắt nạt em nữa. Nếu em..."

"Nếu tôi muốn cậu yêu tôi thì sao?"

Mặt mày Vưu Liên Thành lập tức trắng bệch đi, dù ánh đèn trong phòng mờ tối cũng khó che giấu được điều ấy.

Về biến đổi kia khiến Mộ Mai bật cười: "Xem đi, điều này cậu không thể thực hiện đúng không? Vì thế đừng nói ra những lời viễn vông buồn cười đó với tôi nữa."

"Mộ Mai, tôi nhất định sẽ thực hiện được nguyện vọng của em." Vưu Liên Thành có chút lúng túng, nhưng vẫn cố chấp nói, "Ngoại trừ nguyện vọng liên quan đến tình cảm."

Mộ Mai im lặng giây lát mới nhẹ nhàng gọi: "Liên Thành, ghé lại đây, tôi sẽ nói cho cậu biết tôi muốn cái gì."

Vưu Liên Thành nghiêng người ghé đến, cô nhấc tay lên choàng qua cổ cậu, nhanh chóng dán môi mình lên. Liên Thành nhớ, ban đầu mình có giấy dựa chống cự, nhưng mà...

Hương vị hỗn hợp giữa Chivas và mùi hoa ngọt ngào thơm ngát bắt đầu theo đầu lưỡi thấm vào từng sợi dây thần kinh của cậu. Sau đó, trong bóng tối yên tĩnh này, cậu chợt phát hiện hóa ra mình lại vô cùng nhớ nhung thời khắc này, thời khắc được chạm vào môi cô.

Tiếp theo cậu như quên hết tất cả mọi chuyện, bao gồm cả cô gái Đông Tiểu Quỷ đã bôn ba ngàn dặm đến đây vì mình.

Khi tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ đêm trầm uất và cổ kính vang lên. Mộ Mai thả Liên Thành ra, giờ khắc này cậu mới như tỉnh mộng. Họ đối diện nhau, một người thông thả ung dung còn một người thì tức tối, đương nhiên người đang thấy tức tối chính là Vưu Liên Thành.

"Lâm Mộ Mai!" Liên Thành đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô, giọng điệu tỏ rõ sự bất mãn của mình.

Mộ Mai cũng đứng lên, cười xòa: "Vưu Liên Thành, hiện tại chúng ta xí xóa thôi. Không phải cậu ép tôi phải chấp nhận nguyện vọng cậu cho sao? Chuyện vừa rồi xem như là cậu đã thỏa mãn nguyện vọng của tôi rồi đấy. Xem đi, không ai còn nợ ai gì nữa cả!"

Vưu Liên Thành nắm lấy cằm Lâm Mộ Mai, nổi tức giận trong lòng chợt bùng lên khiến cậu hận không thể bóp nát cằm cô ra. Thế nhưng khi ngón tay vừa chạm vào mặt cô, hình ảnh họ đang quấn quýt lâu nhau lúc ở trong khách sạn cũ kỹ kia lại ùa về trong tâm trí, cảm xúc chật chệch đến mất hồn, ngọt ngào truyền đến từ nơi cô cứ không ngừng bủa vây lấy cậu. Vậy là tay cậu chẳng còn chút sức lực nào nữa.

"Liên Thành." Cô lộ ra vẻ mặt ám ức, "Nếu cậu không hài lòng, cảm thấy mình thiệt thòi thì tôi cho cậu hôn lại một cái nhé?"

Vưu Liên Thành vội đẩy cô ra. Hơi thở của Mộ Mai như âm hồn muốn lồi cậu vào hố đen đáng sợ. Trái ngược với cơn hoảng loạn trong nội tâm cậu lúc này, thân thể cậu lại tha thiết mong mỏi cô đến vô vàn, chỉ một nụ hôn vội thôi đã đánh tan ý chí của cậu rồi.

Liên Thành quay người đi, không muốn nhìn vào mặt Mộ Mai nữa, cậu điều chỉnh lại hơi thở, rồi lại giờ cái giọng kẻ cả của công tử nhà Vưu tước gia ra nói với cô hầu học của mình: "Lâm Mộ Mai, chuyện này cứ như vậy đi. Hơn nữa, cô là người thông minh, có những chuyện tôi hi vọng cô cứ xử chững mực một chút."

Nói xong câu đó, cậu lập tức bỏ đi.

"Liên Thành, cậu thấy tình trạng bây giờ của cậu có thể bình an vô sự trôi qua ban công sao?"

Vưu Liên Thành siết chặt tay lại, giống như muốn thông qua việc này lấy lại ý chí, xua đi cơn sóng tình đang rạo rực cuộn trào khắp trong cơ thể, đè nén cơn điên cuồng đang gào thét ở nơi kia xuống.

"Để đảm bảo an toàn, cậu nên về phòng mình bằng cửa chính ấy, chắc chắn giờ này không có ai nhìn thấy đâu."

Cậu gian nan tiếp tục cất bước, bây giờ cậu không thể quay đầu lại, không thể túm lấy áo cô, bộc phát cơn phẫn nộ của mình. Cậu biết, chỉ cần cậu quay đầu lại thôi thì việc duy nhất cậu có thể làm lúc này đó chính là ném thẳng cô lên giường, hành động túm lấy áo cô cuối cùng sẽ trở thành cội phẫn nộ ra. Chiếc giường đang nằm ngay phía bên trái, cậu thậm chí còn đang vô thức tính toán trong đầu từ đây đến giường chưa đến năm mươi bước và thời gian đến đó chỉ mất có vài giây thôi.

"Hay là cậu vẫn thích trèo ban công, nếu vậy tôi có thể giúp cậu. Liên Thành, cậu có cần tôi giúp cậu không?" Giọng nói của cô khê khàng vang lên trong đêm tối, nghe vô cùng cảm động.

"Im miệng!" Vưu Liên Thành quát lên, "Lâm Mộ Mai, cô im miệng đi cho tôi!"

Vưu Liên Thành phải vận hết ý chí mới có thể đi từng bước vững vàng ra đến cửa, siết chặt tay nắm, mở cửa bước thẳng ra ngoài rồi đóng cửa lại, lao về phía phòng mình như trốn chạy. Thân thể cậu dựa vào cánh cửa, cúi đầu chập vật nhìn vào nơi đang ngẩng cao kia, rồi tức tối dậm thật mạnh vào tường.

Ngày hôm sau, Roddy đã đăng bài lên trang đầu của tờ River Thames, bày tỏ sự hối lỗi của mình sau những lời bình phẩm đối trá và ác ý về Lâm Mộ Mai với đám ký giả, cũng hứa sẽ hết sức hợp tác nếu cô muốn đưa chuyện này ra pháp luật.

Đến hôm thứ Năm, một tờ báo khác tuôn ra tin tức nóng hổi về một vụ nghị viện trong chính phủ Anh có mối quan hệ mờ ám với một người phụ nữ đã kết hôn, thế là dư luận ngay lập tức lại đổ dồn sự chú ý vào đề tài sốt dẻo này, quên bẵng chuyện của Lâm Mộ Mai lẫn cô gái phương Đông thần bí kia đi.

Đến Chủ nhật, đám ký giả đã không còn một mống nào buồn cảm cộc ở trước cửa dinh thự nữa. Mộ Mai cũng tin rằng, không lâu sau sẽ có một sự kiện khác thay thế vụ việc này. Giống như chuyện ông nghị viện thay thế Lâm Mộ Mai, Lâm Mộ Mai thay thế Đông Tiểu Quý vậy. Và hiển nhiên, kẻ chớp bu trong mấy chuyện này có mối liên hệ thân thiết với Vưu gia rồi.

Học viện Columbo chỉ được nghỉ chiều Chủ nhật, còn học viện nghệ thuật của Đông Tiểu Quý thì được nghỉ cả ngày. Gần như lúc Vưu Liên Thành vừa tan học, Đông Tiểu Quý đã kéo Liên Thành đến trường đưa ngựa ngay. Cả tuần nay Đông Tiểu Quý mê tít chuyện cười ngửa, vì vậy Vưu Liên Thành đã mua một chú ngựa nhỏ thuần chủng Thổ Nhĩ Kỳ cho cô ta. Đông Tiểu Quý yêu nó ngay từ cái nhìn đầu tiên, thậm chí còn hận không thể cùng ăn cùng ngủ với nó nữa cơ.

Qua mấy ngày nay, hình như mùa xuân cũng đã chịu khoan thai ghé thăm Bắc London rồi, Mộ Mai cô đơn đứng dưới tán liễu đang đâm chồi nhìn theo bóng dáng họ rồi đi.

Hơn tám giờ, Vưu Liên Thành và Đông Tiểu Quý mới trở về. Chừng mười giờ, Mộ Mai ở trong thư phòng sắp xếp lại thư từ, tranh vẽ của bọn trẻ mà Vưu Liên Thành tài trợ nuôi dưỡng cho cậu xem, sau đó giúp cậu trả lời thư, gửi vài lời động viên ấm áp cho chúng.

Cho đến tận khi cô xếp lá thư cuối cùng vào phong bì, ánh mắt của Vưu Liên Thành vẫn luôn vô thức nhìn vào chiếc áo len dày màu đen của cô. Lần đó, cô đã nói với cậu, lúc mặc chiếc áo này dù cho bên trong có thả rộng cũng không bị ai nhìn ra. Chiếc áo len được đan thủ công với hoa văn chìm vô cùng tao nhã, cổ áo khá rộng, nên khi cô cúi xuống viết, nó sẽ trễ xuống, phơi bày xương quai xanh của cô trông hết sức quyến rũ, khiến cậu không sao dời mắt đi được.

"Liên Thành, có phải anh đang nghĩ liệu em có mặc gì bên dưới chiếc áo len này không, đúng không?" Cô ngẩng đầu lên, cười rất tự nhiên.

Thật ra tớ thấy cả hai đều không hiểu yêu là gì hết? Vẫn cứ lẩn mò trong mù mịt. MM thì luôn chọc LT xù lông, còn LT thì luôn khiến MM đau khổ. Ai cũng có ích kỷ của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 51

Nụ cười của cô trông vừa gian xảo vừa pha lẫn chút hồn nhiên. Vưu Liên Thành chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Mộ Mai, không hề tránh né. Dường như chỉ cần qua ải này, cậu sẽ vượt qua được sự căm dỗ chết người mang tên Lâm Mộ Mai kia. Cậu ghét việc cứ phải giằng giũa mãi mà không thoát nổi gần đây, ghét luôn cả cảm giác áy náy day dứt mỗi khi đối mặt với Đông Tiểu Quý. Bởi vì trong mỗi đêm khuya thanh vắng, cậu luôn điên dại nhớ về hương sắc của Lâm Mộ Mai, nó đến từ chính cơ thể cô, chính là cái thứ mà người ta thường gọi là mùi hương của cơ thể kia.

Mộ Mai thờ dài, ngồi lên chiếc bàn sách cách Vưu Liên Thành vài bước, còn cậu thì vẫn ngồi yên trên ghế, đối mặt với cô. Ở góc độ này, Mộ Mai trông nhỉnh hơn Liên Thành một chút.

"Tại sao không nói gì thế? Bình thường những lúc thế này anh phải rất tức giận mới đúng." Mộ Mai háng giọng, bắt chước giọng điệu cậu chủ nhà mình, "Vưu Liên Thành, anh câm rồi à?"

Vưu Liên Thành vẫn trầm mặc như lão tăng ngồi thiền.

"Liên Thành, trông bộ dạng anh bây giờ hết như chú tiểu cầm dục hồi bé em từng thấy trong chùa Án vậy." Mộ Mai tưởng tượng ra hình ảnh Vưu Liên Thành cạo đầu trọc lóc, mặc áo tăng màu đỏ, ngoan ngoãn ngồi thiền trong chùa liên phi cười.

Mộ Mai nhảy xuống khỏi bàn, ngồi lên đùi cậu, vươn tay lên choàng qua cổ Liên Thành, bờ môi cô ghé vào vành tai cậu.

"Liên Thành, giờ em không mặc gì bên trong cả đâu." Như nổi lên lòng từ bi, cô thủ thi công bố đáp án cho cậu biết.

Thật ra thì lúc người cô kê sát đến thì cậu đã ngờ ngợ cô không mặc gì bên trong rồi, nơi đầy đặn kia áp vào lồng ngực cậu thật êm. Vưu Liên Thành cố gắng tập trung tất cả ý chí còn lại, tưởng tượng đến khung cảnh cuộc sống ấm cúng giữa cậu, Đông Tiểu Quỷ và con cái của họ trong dinh thự trong tương lai.

Cậu căng mắt nhìn thẳng vào bức ảnh gia đình mình trên vách tường đối diện. Khi ấy cậu mới bốn tuổi, ông nội vẫn còn sống, nhưng ông nội vô cùng cố chấp, nhất quyết không chịu chụp ảnh chung với họ. Ông chỉ thích người phụ nữ kia thôi, lúc ông nhắc đến bà ấy luôn thân thiết gọi là "Tang", "A Tang", hình của bà vẫn được treo trong nhà tổ ở Hong Kong. Khi ông chết còn để lại di chúc tuyên bố rằng dù cho mẹ cậu có chết cũng không được phép đặt bài vị trong từ đường nhà họ Vưu. Mấy người hầu trong dinh thự cũng không thích mẹ, tuy ngoài mặt họ vẫn thể hiện sự tôn trọng nhưng sau lưng họ lại bảo mẹ là đồ hồ ly tinh. Lúc còn rất bé cậu luôn bắt gặp cảnh mẹ khóc nức nở sau khi choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Không sao đâu Vưu Liên Thành! Chỉ cần mày tập trung là được, giống như thời điểm phải đối mặt với bài toán khó giải nhất thế giới, cứ tập trung chú ý mà thôi! Qua được ải này rồi thì tất cả sẽ khác đi, chắc chắn là vậy, nhất định là như vậy.

Cô lại thờ dài, tiếng thở khe khẽ kia tựa như len lỏi vào tận sâu trong màng nhĩ cậu. Như một kẻ xâm lăng giáo hoạt nhất và biết lựa thời cơ nhất, Mộ Mai đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng rê vào trong rồi vòng quanh bên ngoài tai Liên Thành.

Cô đưa tay ra sờ trán cậu: "Nhóc tóc xoắn à, em đoán, hiện tại anh hẳn đang tranh đấu rất ác liệt với chính mình phải không?"

Toàn thân Liên Thành vẫn như hóa đá, nhưng gân xanh hằn trên huyết thái dương đã phơi bày tâm trạng của mình, không biết là do cái biệt danh "nhóc tóc xoắn" cô gọi lên kia hay là gì khác.

"Đừng dấn vật bản thân nữa, cứ nghe theo lời nhắc bảo của trái tim mình không tốt hơn hay sao? Nếu hiện tại anh muốn hôn em thì cứ việc hôn, nếu muốn em thì cứ việc muốn."

Cô cọ chóp mũi mình vào mũi cậu.

"Liên Thành, bây giờ không phải anh còn chưa đủ hai mươi tuổi sao? Anh đã từng nói rằng anh có thể làm tất cả những việc mình thích trước hai mươi tuổi cơ mà."

"Lâm - Mộ - Mai!" Vưu Liên Thành nghiêng răng, gần từng chữ, "Đừng để tôi khinh thường em."

"Dù cho anh có xem thường em cũng chẳng sao cả." Lời của cô dịu ngọt như cơn gió Nam ấm áp, môi cô lướt qua khuôn mặt cậu, cuối cùng ngậm lấy vành tai cậu.

Như thể bị chạm phải điểm kích thích, Vưu Liên Thành gần như muốn đẩy Mộ Mai ra ngay lập tức, nhưng cậu không thể, bởi chỉ cần chủ động chạm vào cô thì cậu sẽ thua cuộc, ý chí lúc ấy sẽ tan tác, rồi sau đó tình cảnh như ngày hôm nay sẽ không ngừng lặp lại. Mà hiện tại cậu chẳng tài nào trừng phạt cô hầu học của mình giống trước đây nữa rồi, bởi vì cậu không nữa.

Cô rê lưỡi khắp vành tai cậu, đợi cho tiếng thở dốc của cậu đã không thể kiềm chế mà hắt ra, Mộ Mai rũ mắt xuống, áp chặt thân thể mình vào người cậu.

Tối nay Vưu Liên Thành chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, còn Lâm Mộ Mai thì lại mặc áo len dày. Thời khắc hai thân thể dán vào nhau, cậu cảm thấy áo len của hai người như thể bốc cháy, chỉ một giây sau thôi chúng sẽ đốt họ thành tro bụi.

Cô thì thầm bên tai cậu: "Liên Thành, đừng cố ép bản thân nữa, như vậy em rất đau lòng!" Rồi dời môi, lại ngậm lấy vành tai kia không ngừng mút mát.

Dường như cô đã xé ra được một vết rách, hương vị quen thuộc mà cậu luôn tưởng niệm trong lòng đã đánh úp lấy Vưu Liên Thành, sau đó lan ra tất cả dây thần kinh của cậu, bức tường thành bắt đầu lung lay, rồi thoát cái sụp đổ tan tành.

Mộ Mai ngả ra một khoảng cách chỉ vài tấc với Liên Thành, tha thiết nhìn cậu: "Liên Thành, hiện giờ anh có muốn em không?"

Vưu Liên Thành ngậm chặt miệng, cậu không thể để nó mở ra, chỉ cần mở ra nó sẽ không chịu nghe lời mà bật thốt chữ "muốn" kia ngay.

Mộ Mai buồn bã gật đầu như đã hiểu, vừa toan dời người đi thì bất ngờ bị một sức lực cực mạnh lôi trở về, môi cô lập tức bị nghiền chặt, cậu giống như một chú chó dùng hết sức bình sinh ngoạm lấy khúc xương cứ treu người lơ lửng trước mắt.

Họ vẫn ngồi trên ghế, Mộ Mai bị Liên Thành hôn một cách ngẫu nhiên, không, phải nói đó là bạo liệt mới đúng. Cậu không để cô kịp hô hấp, không để cô có cơ hội hít thở, không để môi lưỡi cô có chút khe hở nào.

Liên Thành vừa hôn Mộ Mai, vừa luồn tay vào trong áo len của cô. Quả nhiên bên trong hoàn toàn trống trải, bàn tay cậu dễ dàng nắm gọn lấy nơi êm ái kia.

Nụ hôn dần trở nên nhẹ nhàng triền miên, hô hấp cũng quay trở lại. Cảm giác mềm mại kia như đưa cậu vào giấc mộng, khiến cậu không kiềm chế được ham muốn được chết chìm trong đó.

Như vậy thật tốt, thật tốt quá!

Cậu nòn nóng không kịp cởi áo len của cô ra, chui hẳn đầu vào trong, gấp gáp tìm kiếm suối nguồn ngọt lành bên dưới chiếc áo ấy.

Khi môi cậu ngậm lấy nụ hoa tươi thắm kia, tay Mộ Mai cũng rời khỏi lưng ghế, vô thức luồn vào áo mình, nắm lấy mái tóc mềm mượt của cậu. Năm ấy cô đã thấy được loài hoa huberlon ở nông trường, đóa be bé giống chiếc đèn lồng màu vàng óng, ngồi ngắm nó trong ánh nắng sớm mai thật lâu, cô như thấp thoáng tìm thấy được hi vọng.

Cũng như sự thân mật lúc này, nó nóng bỏng đến mức như thiêu rụi cả linh hồn cô, khiến Mộ Mai có ảo giác rằng thật ra là họ đang yêu nhau. Đúng là tệ quá! Nhìn đi, ở chung với Liên Thành lâu đã làm cho Lâm Mộ Mai không muốn nghĩ đến lời dặn dò của mẹ Xuân nữa rồi.

Vừa in dấu răng lên thân thể cô, Vưu Liên Thành vừa xoắn eo cô lên, để cô cảm nhận nơi nóng rực kia của cậu qua lớp vải vóc.

Họ vẫn ngồi trên chiếc ghế ấy, hai bên ghế có tay vịn không cao lắm, chân của cô bị cậu gác luôn lên tay ghế, bàn tay Mộ Mai cũng len vào trong áo len cậu, vuốt ve lưng cậu, mon trón từng gò xương sườn của Liên Thành. Tay của cậu đã lần đến đùi cô, lưu luyến trước lớp vải quần jeans mỏng, còn tay kia thì vòng qua sau lưng cô, siết chặt người cô lại để cô cảm nhận lấy cơn hưng hực tỏa ra từ người cậu. Thân thể nóng hổi ấy khiến Mộ Mai chợt hoảng sợ, sợ đến mức phải thốt lên tiếng rên rỉ cho mình thêm can đảm, vì cô biết chỉ vài phút nữa thôi sẽ xảy ra chuyện gì.

Trước đây rất lâu, Kikudo đã dạy, tạo ra xung đột chính là cách thăm dò tốt nhất, Mộ Mai cấp bách muốn biết điểm mấu chốt của Vưu Liên Thành là gì.

Hiện tại mùa xuân đã đến, hết mùa xuân này Liên Thành sẽ rời khỏi London đến Brazil thực tập theo lịch trình học viện sắp xếp, bây giờ cậu đã bắt đầu học tiếng Brazil luôn rồi. Còn Đông Tiểu Quỷ sẽ đến Argentina, Brazil và Argentina ngay sát nhau, như vậy họ gặp gỡ nhau thuận tiện hơn. Mà ngày Liên Thành rời khỏi London, hợp đồng giữa cậu và Mộ Mai cũng sẽ chính thức kết thúc. Và xuân qua thì hè đến, hoặc có lẽ còn chưa đến cuối hè, mẹ Xuân sẽ mãi mãi ra đi rồi. Nên giờ cô chỉ có thể dùng cách xung đột này để dò xét cậu mà thôi.

Mộ Mai hít vào thật sâu, cúi đầu lăm băm mang theo chút nũng nịu như cảm dỗ: "Liên Thành, anh có muốn tiến vào không? Người ta bảo làm trên ghế thú vị lắm."

Lời nói này của cô đổi lại được sự mạnh bạo lớn hơn nữa của cậu, Mộ Mai không thể kìm được bật thốt lên, nhưng lần này không phải là vì sợ hãi nữa.

Trong lúc tiếng kêu yếu ớt của cô vang lên, cánh cửa cũng đồng thời bị mở ra.

"Ồi, xin lỗi, Liên Thành, em lại quên gõ... cửa rồi..."

Hai chữ cuối cùng trở nên mất hút, Đông Tiểu Quỷ cầm sách che miệng, biểu cảm phiền muộn, nũng nịu vẫn còn sót lại trên gương mặt.

Bản sách nằm ở bên trái cửa, từ góc độ ấy, Mộ Mai có thể thấy rõ được vẻ mặt lúc này của Đông Tiểu Quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 52

Đèn trong thư phòng là kiểu đèn vàng không hại mắt nên ánh sáng khá tối. Đông Tiểu Quỷ chau mày nheo mắt lại, không biết có phải là do bị cận nhẹ hay không, cô cảm thấy thư phòng như giăng một lớp sương mờ, thứ duy nhất rõ ràng là đôi mắt trong veo của Lâm Mộ Mai.

Đông Tiểu Quỷ lập tức ấn vào công tắc bên phải, chiếc đèn trần xoay tròn kiểu Ý lập tức tỏa sáng rực rỡ.

Đông Tiểu Quỷ nghĩ, dù cho họa sĩ có trí tưởng tượng cao siêu nhất cũng không thể vẽ được hình ảnh triền miên và quyến rũ như thế. Đông Tiểu Quỷ còn nghĩ, từ nay về sau, chắc hẳn mình sẽ bỏ được thói quen bất lịch sự không chịu gõ cửa trước khi vào phòng ai đó rồi.

Cô lùi lại một bước, dựa vào cánh cửa, tâm trạng hết như năm đó đi nhầm vào phòng vệ sinh nam, không hề hét lên thất thanh mà chỉ run run nói: "Các người tiếp tục đi, tôi đi tìm Liên Thành đây!"

Trón dưới chiếc áo len của Mộ Mai, môi cậu vẫn còn quyến luyến nơi nụ hoa đỏ thắm, nghe thấy cô bé từ bảy tuổi đã tâm tâm nguyện nguyện muốn gả cho mình nói câu tự dối lòng kia với giọng như muốn khóc. Làm sao cô ấy có thể không biết rằng ngoại trừ ở trong thư phòng này ra, cô ấy sẽ không tìm được Liên Thành của mình ở bất kỳ góc ngách nào trên thế giới cả chứ? Cô bé ấy từng nói "Liên Thành, em muốn dành nụ hôn đầu của mình lại cho anh!" Và cô ấy đã nói được làm được, tuy nụ hôn của cô rất vụng về, nhưng sợ cậu coi mình là trẻ con nên cố tỏ vẻ như rất sôi.

Bước chân Đông Tiểu Quỷ hót hơ hót hải bỏ chạy thật xa.

Thư phòng, phòng ngủ của Vưu Liên Thành và Lâm Mộ Mai nằm ở phía Tây dinh thự, còn phòng ngủ và phòng vẽ tranh của Đông Tiểu Quỷ thì nằm phía Nam. Đông Tiểu Quỷ muốn đi đến thư phòng của Liên Thành thì phải băng qua dãy hành lang chữ L khá dài. Đi nhanh thì mất sáu phút, đi chậm thì phải tám chín phút, có khi mất những mười phút. Ban đầu vừa lao ra khỏi thư phòng, Đông Tiểu Quỷ còn cố lắng nghe phía sau có tiếng bước chân đuổi theo hay không, sau đó mới nhận ra ý nghĩ này ngu xuẩn cực kỳ.

Làm sao Liên Thành có thể đuổi theo cô được? Nếu Liên Thành đuổi theo, vậy sẽ chứng minh rằng cô ngu ngốc đến mức nào rồi.

- Các người tiếp tục đi, tôi đi tìm Liên Thành đây!

Chính miệng cô đã nói ra như thế mà. Rẽ qua góc quanh, Đông Tiểu Quỷ dừng bước lại, dựa vào tường. Hóa ra những thứ càng hoàn mỹ càng khó giữ được, giống như chuyện tình cảm của hai người họ, giống như chính gia đình của cô.

Có lẽ ai cũng cảm thấy một đứa trẻ mới mười tám tuổi thì biết được cái gì? Nhưng Đông Tiểu Quỷ cảm thấy chỉ cần chịu học tập, mười tám tuổi có thể biết được rất nhiều, rất nhiều chuyện, ví dụ như kỹ xảo tiến thoái, như nghệ thuật cho đi và nhận lại. Giống như ta thường thấy, trong cuộc thi Marathon người thắng lợi không nhất định là thí sinh có thiên phú nhất, nhưng nhất định là thí sinh biết giữ được nhịp độ tốt nhất.

Năm mười hai tuổi, mẹ đã nắm tay cô bảo: Tiểu Quỷ, mẹ cần sự giúp đỡ của con. Thế là kể từ năm ấy, cô đã liên thủ với mẹ giữ lại trái tim đã lạc lối của ba. Đông Tiểu Quỷ tận mắt chứng kiến mẹ mình khuyên lơn cô trợ lý trẻ tuổi của ba rút lui với giọng yếu đuối, sau đó dùng sự dịu dàng khoan dung của mình kéo lại bước chân toan rời bỏ gia đình của ba. Trong sáu năm qua, Đông Tiểu Quỷ luôn đóng vai là đứa con gái yêu thương ba mình, cô đã dùng sự ngây thơ của mình để trở thành hòn ngọc quý trong tay ba, sau đó lại dùng sự lệ thuộc của mình để hoàn thành sứ mạng mẹ đã giao.

Về phần còn lại, mẹ đã dùng trí tuệ của mình cuối cùng trở thành người vợ duy nhất của ba cô cho đến hiện giờ.

Đông Tiểu Quỷ dờ dẩn lê bước chân nặng trĩu trở về phòng, mở ra tất cả cửa sổ, để cho gió lạnh luồn vào. Hiện tại cô cần phải suy nghĩ thật tinh táo.

Cô yêu Vu Liên Thành giống như mẹ yêu ba. Cô hi vọng mình và Liên Thành sẽ bạc đầu giai lão giống như mẹ và ba cô vậy.

Bên này, Vu Liên Thành chui ra khỏi áo len Mộ Mai, nghe cô nói với giọng băng quơ: "Gay thật, anh nói xem cô ấy có thật đi tìm anh không?"

"Tất cả đều là do cô an bài phải không?" Ánh mắt Vu Liên Thành sắc lém như lưỡi dao nhìn xoáy vào mặt cô.

Mộ Mai thờ dãi.

"Bị anh đoán trúng rồi!" Cô nhướn mày, cố gắng che giấu vẻ mặt mình thật tự nhiên, "Thật ra thì em không thích Tiểu Quỷ của anh, kể từ vụ việc cô ta tự cho là đúng làm chuyện nghĩa hiệp thì càng ghét hơn."

Nói xong những lời này, Mộ Mai đứng dậy khỏi đùi Vu Liên Thành, tay chống lên bàn, nghiêng mặt đi. Cô vốn định thẳng thắn đối mặt với cậu, nhưng cuối cùng lại chỉ dám đưa sườn mặt về phía cậu.

"Liên Thành, anh nói xem, Đông Tiểu Quỷ có đoán được người ở dưới áo len của em là anh không? Vào giờ này, ngoại trừ anh ra, ai còn ở thư phòng nữa chứ. Hơn nữa trước đó không lâu, em còn bảo người giúp việc thật thà nhất đến nói cho cô ta biết, Vu thiếu gia ở thư phòng chờ cô ta, tiện tay mang theo quyển sách lần trước trả lại thư phòng, vì Vu thiếu gia muốn xem ấy."

Mộ Mai thấy Liên Thành đứng dậy qua khoeo mắt, tay câu giờ lên thật cao, cơn gió theo bàn tay ập thẳng đến bên tai. Mộ Mai nhắm mắt lại chờ cái tát kia giáng xuống. Thậm chí cô đã lường trước được cảm xúc nóng rát đau đớn in lên gương mặt mình nữa kia. Lần này chắc chắn sẽ đau hơn bất cứ lần nào so với trước đây cho xem.

Từ bé đến lớn, Mộ Mai sợ nhất là đau, chẳng qua cô làm bộ không sợ mà thôi. Nguyên nhân cô sợ đau là vì cô cần được che chở, mà che chở dường như chính là thứ quá xa xỉ với cô.

Nhưng chờ hồi lâu vẫn không thấy cái tát tóe lửa kia, cô mở mắt ra, thấy Liên Thành vẫn còn giữ nguyên tư thế gờ tay. Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, người tránh né trước lại là cậu. Tiếp theo cậu chậm rãi buông tay xuống, ánh đèn sáng rực soi rõ vẻ đau khổ hằn trên gương mặt.

Mộ Mai cẩn thận nhìn khuôn mặt kia, từ từ trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp, có vui sướng, có buồn bã, có kích động, có tuyệt vọng. Đây là thời khắc mâu thuẫn nhất từ lúc cô chào đời cho đến nay. Trái tim run rẩy, giọng nói cũng lạc điệu: "Liên Thành, anh yêu em rồi!"

Lòng Vu Liên Thành chấn động, ngón tay cũng thoáng chốc lạnh băng.

"Việc em vừa làm anh không hề phần nộ mà là đau khổ, theo tính khí của anh, cái tát kia chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi. Nhưng mà anh không làm vậy, trên thế gian này chỉ cần là người anh yêu thì anh sẽ không nỡ để người ấy chịu đau đớn, cho nên..."

"Im miệng! Lâm Mộ Mai, cô đừng nói bậy. Tôi không cho phép cô nói mấy lời vớ vẩn đó!" Vu Liên Thành vội vàng quát lên, giọng nói vang vọng trong thư phòng vô cùng lạc lõng.

"Liên Thành, lúc hôn em anh rất cấp thiết, anh ghét em tiếp cận Chu Á Luân, luôn vô thức tìm kiếm em, anh không cự tuyệt được em hôn anh, anh đau lòng vì em, gộp lại những điều này chính là yêu đấy."

Cô hơi ngáng mặt, ánh đèn soi vào mắt cô long lanh, đẹp đến mức khiến người ta ngỡ ngàng.

Vu Liên Thành lắc đầu quay mặt đi, đưa lưng về phía cô: "Không đúng! Lâm Mộ Mai, cô nói sai rồi!"

"Không, em không sai!" Mộ Mai tiến lên một bước, nhẹ nhàng áp mặt vào lưng cậu, "Liên Thành, nếu những thứ này không phải là yêu, vậy anh nói xem yêu là như thế nào?"

Tấm lưng của cậu thiếu niên ngày nào đã trở nên vững chãi và rộng lớn hơn.

Giây phút mặt cô dán lên lưng cậu, Liên Thành ngây ra trong giây lát, sau đó có một tiếng thét gào lên trong đầu cậu: "Đừng bị Lâm Mộ Mai lừa!". Một giây sau Mộ Mai bị Liên Thành đẩy phắt ra, đụng vào bàn sách. Bởi vì lực khá mạnh nên mấy quyển sách vở, bút viết và những vật bài trí đều rơi xuống đất, chiếc đèn bàn cũng lắc lư. Cậu lao ra khỏi thư phòng, đóng sầm cửa lại không hề ngoảnh lại.

Nhưng trước khi chạy thoát ra ngoài, cậu vẫn nghe thấy được lời nói của Mộ Mai vọng theo phía sau: "Liên Thành, nhất định sẽ có lúc anh cam tâm tình nguyện thừa nhận mình yêu em!"

Nhất định sẽ có lúc anh cam tâm tình nguyện thừa nhận mình yêu em ư? Đúng là chuyện viễn vông, chuyện diên rồ, Lâm Mộ Mai ảo tưởng quá rồi!

Vưu Liên Thành mang về mặt lạnh lẽo hết cơn gió đêm âm u đang luồn vào cổ áo len của cậu. Cậu đứng trước hồ nước kiến tạo cho Đông Tiểu Quỷ, thần thờ nhìn khung cửa sổ hắt ra ánh đèn từ phòng cô, lát sau cửa sổ được đóng lại, đèn tắt ngóm, hồ nước trở nên mông lung như tâm trạng cậu lúc này.

Gió lạnh khiến đầu óc Vưu Liên Thành trở nên thanh tĩnh, cậu cúi đầu nhìn bóng dáng mình mờ ảo phản chiếu dưới mặt hồ, loáng thoáng nhớ lại lời mẹ nói khi còn bé.

"Liên Thành của mẹ sau này lớn lên nhất định không thể một lòng hai dạ nhé. Một lòng hai dạ sẽ khiến phụ nữ thương tâm. Nếu như con nhận định người nào thì phải toàn tâm toàn ý tốt với cô ấy, yêu thương cô ấy." Mẹ cậu còn nói, "Con biết không, cho đến ngày ba con chết ông ấy vẫn sẽ gánh lấy tội lỗi với một người phụ nữ. Liên Thành, trời cao đang trừng phạt mẹ, ông trời không bao giờ cho mẹ được vui vẻ vô tư như ngày xưa nữa."

Mình không thể một lòng hai dạ! Vưu Liên Thành lẩm bẩm lời này, càng nói càng rõ ràng, càng nói càng quyết tâm, cuối cùng hóa thành một sức mạnh.

Nhìn thật sâu vào căn phòng đã rơi vào tối đen kìa, Liên Thành siết chặt tay quay người rời khỏi hồ nước, đi về phía Đông. Hiện tại có một vài chuyện cậu cần phải dứt khoát, phải dứt khoát thật rõ ràng với Lâm Mộ Mai rồi.

Cậu sẽ không bị Lâm Mộ Mai lừa nữa, sẽ không quan tâm đến những lời nói hoang đường của cô ta nữa.

Vưu Liên Thành yêu Lâm Mộ Mai thì chẳng khác nào là chuyện nghìn lẻ một đêm cả.

Spoil chương 53: Giờ khắc này, cậu cảm giác bản thân giống hệt với ba mình, khiến cho cả hai người con gái đều thương tâm vì cậu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 53

Khi Vưu Liên Thành quay lại Lâm Mộ Mai còn ở trong thư phòng thu dọn những vật rơi xuống khi nãy. Thấy cậu đi vào, cô cũng không kinh ngạc, bình thần đối diện với cậu.

"Lâm Mộ Mai, chuyện đêm nay do cô gây ra thì chính cô đi giải thích với Tiểu Quỷ. Tôi tin cô sẽ có cách, quan trọng nhất là tôi muốn cô phải khiến Tiểu Quỷ vui vẻ, khiến cô ấy tin tưởng tôi, khiến cô ấy sống không buồn không lo. Bởi vì đây chính là sự trừng phạt của tôi dành cho với cô!" Vưu Liên Thành khinh miệt nâng cằm Mộ Mai lên, "Yêu á? Tôi mà yêu cô hả? Lâm Mộ Mai, cô lấy đâu ra tự tin thế? Bởi vì chúng ta lên giường với nhau sao? Bởi vì tôi không chịu được cảm dỗ của cô, bởi vì tôi không tát cô à? Nếu cô muốn nghe câu 'anh yêu em' nhảm nhí kia, tôi có thể nói, thậm chí là nói đến hàng trăm lần, giống như mấy tên đàn ông luôn nói với bạn tình lên giường với mình ấy. Lâm Mộ Mai, cô có muốn nghe không, cô muốn nghe bao nhiêu lần, tôi sẽ nói cho cô nghe bấy nhiêu lần? Sao? Có muốn không?"

Cậu thành công khiến khuôn mặt xinh đẹp trước mắt dần trắng bệch.

"Có muốn không hả Lâm Mộ Mai? Muốn nghe tôi nói yêu cô không? Cô hi vọng tôi nói ra bằng ngôn ngữ nước nào trước? Hay là nói bằng tiếng Trung cô thích nhất nhé?"

Mộ Mai ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt tươi cười đáng ghét của Vưu Liên Thành.

Vưu Liên Thành buông cô ra, bỏ tay vào túi áo, quay người đi. Từ góc độ này, Mộ Mai thấy Vưu Liên Thành rất giống Vưu Lăng Vân. Cô luôn cảm thấy Vưu Lăng Vân giống hệt như thủ đô Buenos Aires luôn có hai bộ mặt khác biệt vào ban ngày và ban đêm kia. Sáng thì tươi đẹp chói mắt, tối thì bao trùm hắc ám, tiến hành đủ mọi giao dịch trong thế giới ngầm.

"Còn nữa, Lâm Mộ Mai, nếu lần sau cô gặp được cái mà cô gọi là yêu kia, như vậy, hãy nhớ nên dè dặt một chút."

Mộ Mai biết, hiện giờ về mặt mình rất tệ.

"Liên Thành, thừa nhận yêu em khó như vậy sao?" Mộ Mai nghĩ, tên nhóc tàn nhẫn như vậy sau này cô nhất định sẽ cho nó nếm mùi đau khổ, nhất định là vậy.

Vưu Liên Thành cười rộ, quay mặt lại, trong mắt đầy giễu cợt.

"Vâng, đúng vậy! Lâm Mộ Mai, tôi yêu cô, rất yêu, rất yêu cô!"

Trong vòng một phút ngắn ngủi, Vưu thiếu gia đã thể hiện được thiên phú về ngôn ngữ của mình, nào là tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha... Mỗi khi nói ra câu "tôi yêu cô" bằng một ngôn ngữ khác, ánh mắt cậu lại chỉ chiết hơn, giọng điệu cũng độc ác hơn một phần. Cuối cùng, cậu nói: "Lâm Mộ Mai, nếu như những thứ này vẫn còn chưa đủ, trò chơi thể non hẹn hò kia tôi cũng có biết đấy."

Mộ Mai quay mặt đi, tay chống xuống góc bàn. Lúc này, chân cô đang run rẩy, cô sắp không đứng vững rồi, cô phải mượn cơn đau nơi lòng bàn tay để giữ mình tỉnh táo.

Vưu Liên Thành đưa tay chạm vào mặt cô, ngón tay mon trón theo đường nét gương mặt, giọng nói mang theo sự thương hại: "Về phần tôi yêu cô bao nhiêu, cô sẽ nhanh chóng biết được thôi. Cô hãy chống mắt lên mà xem đi!"

Lúc rời khỏi phòng, Vưu Liên Thành còn mang thân phận chủ nhân của mình ra cảnh cáo cô hầu học: "Lâm Mộ Mai, cục diện rắc rối do cô gây ra cô tự đi mà thu dọn. Nếu không thu xếp thỏa đáng thì cô hãy tự giải quyết bản thân cho tốt đi."

Mộ Mai biết, câu "tự giải quyết bản thân cho tốt" này của Vưu thiếu gia là ác liệt đến cỡ nào. Đêm đó, cô trở về phòng, ngồi co ro trên sofa, ngẩn ngơ nhìn trời đến hừng sáng.

Sáng hôm sau, tất cả người giúp việc trong dinh thự đều cảm giác là lạ. Đồng tiểu thư luôn dậy sớm lại chậm chạp không rời giường, trái lại Vưu thiếu gia thì lại dậy sớm hơn bình thường một giờ, đứng chờ trước cửa phòng Đồng tiểu thư, còn Đồng tiểu thư vẫn đóng chặt cửa chịu không mở.

Lát sau, mọi người thấy quản gia Nguyệt sa sầm mặt đi vào phòng bếp, cầm lấy phần ăn sáng của Đồng tiểu thư mang lên lầu.

Mà càng kỳ lạ hơn là, đợi đến khi Vưu thiếu gia mặt ủ mày chau ăn sáng xong cấp sách đi học, vẫn không thấy cô hầu học xuất hiện đi cùng cậu đến học viện như ngày thường. Trong mắt những người giúp việc, cô hầu học Lâm Mộ Mai thật sự là một trợ lý đặc lực. Cô luôn sắp xếp thời khóa biểu, học tập, nghỉ ngơi lẫn hoạt động ngoại khóa vô cùng rõ ràng. Phần việc này nghe có vẻ đơn giản nhưng nó lại lắt nhắt và rất phức tạp. Vì nam nữ chủ nhân của dinh thự họ Vưu hàng năm đều không ở nhà, Vưu thiếu gia được thăng cấp lên làm chủ nhân lớn nhất, may là có Lâm tiểu thư đã an bài giờ giấc thỏa đáng cho cậu. Nhớ có lần Lâm tiểu thư đột xuất xin nghỉ phép về nhà, trong tám giờ đó xung quanh Vưu thiếu gia đều rối loạn cả lên.

Sau khi Vưu thiếu gia đi học khoảng mười phút, quản gia Nguyệt lại mang phần ăn sáng còn nguyên của Đồng tiểu thư trở về. Nửa giờ sau lại làm một chiếc bánh sandwich và một ly sữa mang lên, mười phút sau lại bị mang trở về bếp. Cứ thế đi đi lại lại ba lần, đến lần thứ tư, Lâm tiểu thư xuất hiện, sắc mặt cô còn tệ hơn cả Vưu thiếu gia. Không biết cô đã nói gì với quản gia Nguyệt, chỉ thấy quản gia Nguyệt giao khay thức ăn cho cô.

Lúc ấy, ai ai cũng thấy quản gia Nguyệt ngẩn người nhìn theo bóng lưng Lâm tiểu thư, dường như bà còn thờ dài nữa. Qua hồi lâu, rốt cuộc phòng bếp cũng thờ phào nhẹ nhõm, phần ăn sáng kia không bị ôm trở lại nữa.

Buổi trưa, Vưu thiếu gia về nhà sớm hơn nửa giờ, chạy ngay đến phòng Đồng tiểu thư, lần này Đồng tiểu thư đã mở cửa cho cậu đi vào.

Cùng lúc ấy, cô cắm hoa trong nhà phát hiện Lâm tiểu thư đang lìm dìm trên xích đu trong vườn, cảm giác cô tựa như đóa hoa sắp tàn đang cố phoy mình dưới ánh nắng ban trưa, chỉ cần một cơn gió thổi qua đóa hoa ấy sẽ héo rũ lìa cành. Cô cắm hoa lặng lẽ rời đi, không biết tại sao lại không nhìn hình ảnh của Lâm Mộ Mai khi ấy.

Vưu Liên Thành vừa bước vào phòng đã được Đồng Tiểu Quý đã ôm chầm lấy từ phía sau, cái ôm mạnh mẽ và pha lẫn chút lệ thuộc. Hai người chỉ lặng lẽ đứng bên cửa như thể không ai nói gì với ai. Qua lát sau, cậu là người phá vỡ sự yên lặng trước.

"Tiểu Quý..." Vưu Liên Thành cúi đầu, đưa tay nắm lấy đôi bàn tay đang vòng trên eo cậu, khó khăn cất lời, "Tiểu Quý, thật xin lỗi."

Đồng Tiểu Quý lắc đầu nguầy nguậy: "Liên Thành, em tin anh! trên thế giới này em chỉ tin anh thôi, vì anh là chàng trai mà em đã chọn trúng năm em bảy tuổi cơ mà."

Vòng tay ôm lấy cậu trở nên nặng trĩu.

"Lâm Mộ Mai nói cho em hai lựa chọn, thứ nhất, cô ta bảo mình đã quyến rũ anh, khiến anh ý loạn tình mê. Thứ hai là cô ta quyến rũ làm anh ý loạn tình mê kia chẳng qua là nhờ vào ly sữa đã bị cô ta bỏ thuốc đưa cho anh uống thôi. Cô ta còn đề nghị, nếu em cảm thấy lựa chọn quá hao tâm tổn trí thì cứ nhổ một sợi tóc của anh đi xét nghiệm là biết. Làm sao mà em có thể làm được chuyện như thế chứ Liên Thành? Cô ta nói vốn cô ta không định nói ra

những việc này, nhưng do anh uy hiếp cô ta, nên lần này cô ta biết mình đã thật sự chọc anh thịnh nộ rồi. Cô ta còn nói vì mình đã quen với cuộc sống chỉ có hai người bọn anh, không thích một người xa lạ như em xen vào.

Liên Thành, em tin anh, dĩ nhiên em sẽ không lén lút lấy tóc anh đi xét nghiệm làm gì cả. Liên Thành, chúng ta còn cả cuộc đời sẽ đi cùng nhau. Mẹ em bảo, khi đã lựa chọn ai thì phải toàn tâm toàn ý tin tưởng người đó. Đó là điều quan trọng nhất để hôn nhân bền vững. Liên Thành, có thể bây giờ em còn bông bột, nhưng em tin theo thời gian trôi qua, em sẽ càng lúc càng trưởng thành, sau này sẽ trở thành một người phụ nữ thật xứng đôi với anh."

Vưu Liên Thành không hề cử động.

Đông Tiểu Quỷ thở dài sau lưng cậu: "Em nói nhiều quá phải không? Em đã nín nhịn cả buổi tối hôm qua rồi. Thật ra em biết người trong thư phòng khi ấy là anh, nhưng vào thời khắc đó em không sao tin được người kia chính là anh. Em nghĩ suốt đêm vẫn không hiểu được tại sao Liên Thành của em lại làm như vậy?. Liên Thành, tối qua em thấy trời như sắp sập xuống, em sợ nhìn thấy gương mặt anh, em còn muốn đánh anh giống như đánh mấy tên cướp lúc trước nữa. Liên Thành, tối qua em thật sự hận anh, mười tám năm qua lần đầu tiên em hận một người như vậy đấy."

Thật ra, mười tám năm qua Đông Tiểu Quỷ còn hận những người đàn bà đã từng chia sẻ tình yêu của ba cô trong đời nữa. Những người đàn bà kia đã cho cô hiểu, càng là thứ tươi đẹp thì càng mỏng manh dễ vỡ đến cỡ nào.

"Thật xin lỗi..." Miệng Vưu Liên Thành khô khốc. Giờ khắc này, cậu thấy bản thân thật sự giống hệt với ba mình, cũng khiến cho cả hai người con gái đều thương tâm vì cậu.

"Đừng nói xin lỗi em. Mẹ em nói câu xin lỗi giữa hai người yêu nhau có đôi khi chính là cảm xúc tiêu cực, cảm giác như một bên đang mắc nợ bên kia vậy. Mà trạng thái tốt nhất của những người yêu nhau chính là cân bằng, vì vậy anh đừng bao giờ nói xin lỗi em. Và cả em cũng sẽ mãi mãi không nói xin lỗi anh đâu."

Giọng nói cô gái sau lưng cực kỳ kiên định, thấu đáo, già dặn vượt xa số tuổi của mình. Trong phút chốc, Vưu Liên Thành cảm thấy cô gái sau lưng này hoàn toàn xa lạ, không còn là Đông Tiểu Quỷ trước đây nữa.

Spoil chương 54: Đông Tiểu Quỷ vươn tay ra chạm vào mặt cậu, kiễng mũi chân lên mon tron lông mày Liên Thành, rồi từ từ dời xuống dừng ở môi cậu: "Liên Thành, em đã mười tám tuổi rồi, em muốn nhanh chóng trao thân cho anh."

Nỗi hoảng sợ khó hiểu kia càng lúc càng dâng cao, gần như lúc bàn tay cô chạm vào mặt cậu, cậu đã muốn tông cửa bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 54

Khoảng thời gian này, Mộ Mai thường nằm lim dim trên xích đu trong hoa viên, Vưu Liên Thành không cho cô theo mình đến học viện nữa, mà bắt cô ở nhà chuẩn bị tài liệu về Brazil cho cậu. Còn Đông Tiểu Quỷ và cậu thì luôn như hình với bóng, thỉnh thoảng cô lại thấy cảnh tượng một cô gái cao dong dong lúi kéo chàng trai cao lớn băng qua những chậu bonsai. Có khi, cô thấy chàng trai cúi đầu nhìn cô gái cười vui, có khi thấy được miệng cô gái không ngừng nấp náy đang nói gì đó, rồi họ đi về phía chuồng ngựa.

Chắc là Đông Tiểu Quỷ lại lên con nghiện cưỡi ngựa nữa đây mà. Vưu Liên Thành đang bị cô ta lôi kéo nhất định vô cùng ảo não rồi. Đạo gần đây Vưu Liên Thành thường đi trễ rồi về sớm, bài vở thiếu rất nhiều, mà học viện Columbo ghét nhất là những học sinh chây lười như thế.

Mộ Mai không hề thấy lạ về việc Đông Tiểu Quỷ và Vưu Liên Thành nhanh chóng hòa hảo với nhau như vậy. Muốn thu phục Đông Tiểu Quỷ thật ra rất đơn giản, cứ cho cô ta thứ cô ta muốn nhất là được. Về màn thấy được trong thư phòng, cô cứ nói mình bỏ thuốc vào sữa của Vưu Liên Thành, cho Đông Tiểu Quỷ một cái cơ để tin là xong, mọi chuyện sẽ nhanh chóng trở về tốt đẹp cả thôi.

Có vài người trời sinh đã mang chấp niệm với sự hoàn mỹ, cũng từ đó cá tính sẽ cố chấp một cách quái gở, vừa khéo, Đông Tiểu Quỷ lại là một trong những người kia. Vì thế cô ta mới thích tranh phong cảnh, và bản thân chỉ vẽ tranh phong cảnh thôi. Nhớ có lần, cô ta đang vẽ lại cảnh nắng chiều, thời điểm bức tranh gần hoàn thành thì có một con chim bay ngang qua bầu trời. Đông Tiểu Quỷ lập tức xé bỏ bức tranh kia, nói rằng con chim ấy đã làm hỏng bức tranh hoàn mỹ của mình rồi.

Vưu Liên Thành là một người siêu nhạy bén, nhưng cậu lại không nhìn thấy rõ cô gái Đông Tiểu Quỷ kia biết giả bộ đến mức nào. À không, còn Lâm Mộ Mai nữa, Lâm Mộ Mai cũng rất giả dối. Vưu Liên Thành thật xui xẻo, sao lại gặp phải hai cô gái giả tạo như vậy cơ chứ.

Tối Chủ nhật, Đông Tiểu Quỷ lôi Vưu Liên Thành đến phòng vẽ tranh của mình, bảo cậu đứng đấy, nói muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ.

Vưu Liên Thành đứng giữa căn phòng, phát hiện bài trí trong này đã có chút thay đổi nho nhỏ. Tấm rèm đã đổi thành vải hoa hồng mai màu đỏ tươi thắm, nhưng màu đỏ ấy lại khiến lòng cậu hoảng hốt. Cậu chợt nhớ đến ở khách sạn cũ kỹ kia, trên tấm ga trải giường màu nhạt cũng in lên vết đỏ li ti như đóa hoa hồng mai này. Khi cậu và Mộ Mai nhìn thấy, hai người đều ngây ra chốc lát, dần dần ánh mắt cô trở nên phức tạp giống như bị thương, giống như cáo biệt điều gì đó vậy.

Vưu Liên Thành nhắm mắt lại, không muốn nhìn đến màu đỏ rực rỡ đâm vào mắt mình kia nữa.

"Liên Thành..." Đông Tiểu Quỷ khẽ khàng gọi bên tai.

Vưu Liên Thành giật mình, choàng tỉnh khỏi hoài niệm, tiếng gọi nhẹ nhàng kia gần như đã khiến cậu suýt nhận nhầm cô thành một người khác. Sao Đông Tiểu Quỷ lại gọi cậu với giọng điệu như vậy.

Đông Tiểu Quỷ đứng trước tấm rèm hoa, chiếc váy tím không tay dài chấm gót, dây thắt lưng buộc hờ, cổ áo khá rộng tôn lên dáng vóc yêu kiều.

"Liên Thành, em đẹp không?" Cô chậm chậm đi đến trước mặt cậu, cười khúc khích nhìn cậu đang ngây ra như phỗng, "Có phải em đẹp quá nên đã khiến anh ngây người rồi không?"

Vưu Liên Thành ép buộc đầu óc mình thôi nghĩ đến thị trấn Cây Chanh ở Sicilia, ti mi đánh giá cô từ trên xuống dưới rồi gật đầu. Quả thật như lời Đông Tiểu Quỷ nói, chỉ cần trang điểm một chút, nhan sắc cô sẽ nở rộ.

Dáng điệu này của cậu khiến Đông Tiểu Quỷ phát lòng, cất lời giận dỗi: "Gật đầu cho có lệ với em hả Vưu Liên Thành? Em muốn anh đánh giá thật tâm bộ trang phục và khung cảnh tối nay cơ."

"Không phải em nói không thích mặc váy sao?" Cậu vén lọn tóc rủ trước vai ra sau tai cho cô, "Đông Tiểu Quỷ không cần mặc như vậy để lấy lòng anh đâu."

"Sao anh biết em mặc như vậy để lấy lòng anh?" Đông Tiểu Quỷ ngẩng mặt lên, "Nghe nói mấy người con trai thường thích phong cách là lột thân tiên thể này, Liên Thành, anh có thích em như vậy không?"

Vưu Liên Thành bị lời nói của Đông Tiểu Quỷ chọc cười: "Nói đi, muốn anh làm gì?"

Đông Tiểu Quỷ đưa ngón tay vẽ vòng quanh nút áo cậu. Trong khoảnh khắc ngón tay kia vừa chạm vào chiếc nút, Vưu Liên Thành khẽ nhích người theo bản năng, thuận tay chụp lấy tay cô.

Đông Tiểu Quỷ không cảm nhận được biến hóa nho nhỏ này của cậu, nói tiếp: "Liên Thành, em muốn anh làm người mẫu khóa thân cho em."

"Tiểu Quỷ, em vừa nói..." Vưu Liên Thành không dám tin vào tai mình.

"Em muốn anh làm người mẫu khóa thân cho em." Đông Tiểu Quỷ đồng dạng cất lời.

Vưu Liên Thành dờ khóc dờ cười: "Đông Tiểu Quỷ, nếu em muốn vẽ tranh nhân thể, anh sẽ tìm người mẫu cho em, chuyện kia anh không làm được."

"Gi cơ? Nếu em muốn tìm người mẫu nam thì sao?"

"Vậy thì tìm người mẫu nam." Vưu Liên Thành gần như buột miệng tiếp lời.

Đông Tiểu Quỷ cau chặt mày, ngơ ngàng nhìn Vưu Liên Thành.

Cậu bị cô nhìn đến mức phát hoảng: "Có... có vấn đề gì à?"

Đông Tiểu Quỷ gật đầu, vẻ mặt không tốt: "Có, có vấn đề rất lớn. Liên Thành, là người mẫu nam khóa thân, em nói rất rõ ràng, hẳn anh cũng nghe rõ đúng không? Anh nên biết người mẫu khóa thân là phải cởi sạch quần áo đấy! Anh có thể cho phép em xem thân thể người đàn ông khác à? Anh có thể chấp nhận được việc em nhìn thân hình trần trụi của người đàn ông khác hay sao?"

"Anh..." Vưu Liên Thành thoáng chốc ngây ngẩn, thật sự là cậu không hề nghĩ tới phương diện này, "Anh không nghĩ đến những việc ấy..."

"Ừ, như vậy nghe đỡ hơn một chút." Mặt Đông Tiểu Quỷ dịu xuống, "Vậy bây giờ anh vẫn còn muốn tìm người mẫu nam cho em không?"

Vưu Liên Thành ôm lấy Tiểu Quỷ, đặt cằm lên đỉnh đầu cô: "Dĩ nhiên không muốn rồi. Nếu có tên nào dám làm người mẫu khóa thân cho em, anh sẽ băm vằm hắn."

"Vậy thì còn được." Đông Tiểu Quỷ vui mặt vào ngực cậu cười, "Thế chỉ có anh mới được làm người mẫu khóa thân cho em thôi Liên Thành."

Vưu Liên Thành tròn mắt, đẩy Đông Tiểu Quỷ ra, mặt nghiêm túc: "Tiểu Quỷ, chuyện kia thật sự anh không làm được, anh... anh..."

Đông Tiểu Quỷ vuốt lại tóc mình, kìm nén lại trái tim đang đập rộn rã, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Liên Thành, anh hãy nghe cho kỹ, trước khi anh làm người mẫu cho em, em muốn cảm nhận về anh."

"Cảm nhận anh? Cảm nhận anh cái gì?" Vưu Liên Thành lúng túng.

Tuy rằng cậu vẫn lờ mờ đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi lại để đánh lạc hướng nỗi hoang mang đang cuộn lên một cách khó hiểu.

Đông Tiểu Quỷ vươn tay ra chạm vào mặt cậu, kiễng mũi chân lên mon trón lông mày cậu, rồi từ từ dời xuống dừng ở môi: "Liên Thành, em đã mười tám tuổi rồi, em muốn trao thân cho anh."

Nỗi hoảng sợ khó hiểu kia càng lúc càng dâng cao, gần như lúc bàn tay cô chạm vào mặt cậu, cậu đã muốn tông cửa bỏ chạy. Nhưng mà cậu không thể chạy trốn, tất cả giác quan đều nhấn nhủ với cậu rằng, chỉ cần cậu bỏ trốn thì Đông Tiểu Quỷ sẽ thương tâm. Vu Lu Liên Thành không thể để Đông Tiểu Quỷ đau lòng, bởi vì rất nhiều năm trước cậu đã lựa chọn cô, cậu không thể giống ba mình khiến cho hai người phụ nữ đều đau khổ vì cậu.

Đông Tiểu Quỷ kéo tay Liên Thành đặt lên ngực mình, để cậu cảm nhận thân thể mười tám tuổi nảy nở bên dưới lớp vải vóc đã có thể mang đến những rung động nam nữ cho bất kỳ cậu con trai nào.

Vu Lu Liên Thành dờ dẫm mặc cô dẫn dắt, ngón tay men theo đường nét uốn lượn trên thân thể cô sau đó dừng ở bên dây lưng.

Đông Tiểu Quỷ cúi thấp đầu nhìn chằm chằm bàn tay đặt trên dây thắt lưng của mình, gương mặt nóng hổi vì e thẹn: "Liên Thành, chuyện kể tiếp anh làm đi!"

"Làm... làm cái gì?" Vu Lu Liên Thành phiền muộn, giọng khản đặc.

Rõ ràng, dù tay chạm vào thân thể mềm mại của Đông Tiểu Quỷ nhưng cậu vẫn không cảm thấy chút động tình nào cả. Nhưng thời điểm đối mặt với Lâm Mộ Mai, vừa chạm vào cô ấy đã khiến cậu ý loạn tình mê, thậm chí càng đòi hỏi nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa, giống như làm thế nào cũng không đủ vậy.

Cho đến lúc này Vu Lu Liên Thành vẫn không biết thật ra yêu chỉ đơn giản như thế. Khi ta yêu ai đó, bản thân cũng sẽ yêu luôn giọng nói và hơi thở của họ; khi ta yêu ai đó, tự nhiên cũng sẽ yêu luôn nước mắt và nụ cười, yêu luôn dáng vẻ họ vui vẻ lẫn ưu thương, yêu cả cái tốt lẫn cái xấu của người ấy. Một khi đã yêu rồi thì sẽ hiển nhiên yêu tất cả mọi thứ thuộc về đối phương, và dĩ nhiên, cũng bao gồm cả thân thể thể thôi!

Spoil Chương 55:

Chu Á Luân đứng tựa vào tường, lúc Liên Thành bước ngang qua, anh mới thờ ơ cất lời: "Liên Thành, không có cuộc gọi nào từ Argentina cả."

Cậu dừng bước lại, gơ tay trái tóm lấy cổ áo Chu Á Luân: "Chu Á Luân, anh đang làm cái gì?"

"Liên Thành, hãy tự hỏi nơi này của cậu đi." Chu Á Luân để mặc cho Vu Lu Liên Thành nắm cổ áo mình, chỉ vào vị trí ngực cậu, "Tự mà hỏi trái tim của cậu đấy, khi này cậu phải rất cảm kích tôi gõ cửa mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 55

Đông Tiểu Quỷ cúi mặt, gò má ửng đỏ như áng mây chiều. Ngón trỏ Vu Lu Liên Thành hơi cong lại, sợi dây thắt lưng chất liệu vải cao cấp quấn vào ngón tay cậu. Liên Thành biết, chỉ cần ngón tay cậu kéo nhẹ thôi, sợi dây ấy sẽ buông lỏng, và chiếc váy đang nằm hờ trên người kia sẽ rơi xuống. Cậu còn biết Đông Tiểu Quỷ không mặc áo lót bên trong nữa kia.

Mẹ kiếp! Sao con gái chẳng đứa nào thích mặc áo lót thế này, Lâm Mộ Mai cũng vậy.

Lâm Mộ Mai, Lâm Mộ Mai!

Vu Lu Liên Thành nhắm mắt lại, thờ hất ra một hơi, tay khẽ kéo, dây lưng lập tức rời khỏi eo Đông Tiểu Quỷ. Khi mở mắt ra lại, chiếc váy kia vẫn còn nguyên vẹn trên người cô, không hiểu tại sao trong lòng cậu lại thấy thờ phào nhẹ nhõm. Sau tiếng thờ phào kia, Vu Lu Liên Thành cảm nhận đường như ý chí của mình cũng lơ lửng theo và sự kìm nén muốn gạt Lâm Mộ Mai ra khỏi đầu cũng sụp đổ.

Cậu đưa tay cột lại thắt lưng vào eo Tiểu Quỷ, đến quầy bar rót một cốc nước, sau lưng vang lên giọng Đông Tiểu Quỷ đau lòng chất vấn: "Tại sao? Tại sao anh không muốn?"

Vu Lu Liên Thành không dám quay đầu lại chỉ nói: "Tiểu Quỷ, hiện tại em còn nhỏ."

Đông Tiểu Quỷ cười khanh khách, như thể cậu nói ra một câu chuyện hài vậy: "Em còn nhỏ á? Liên Thành, mấy năm trước em đã cùng cô bạn cùng lớp đi mua bao cao su và thuốc tránh thai rồi đấy, thậm chí em còn đi với cô ấy đến bệnh viện nạo thai nữa cơ. Anh cho rằng em vẫn còn nhỏ sao?"

Vu Lu Liên Thành cố ép mình nuốt xuống ngụm nước, miễn cưỡng thốt ra: "Tiểu Quỷ, em không giống với họ."

Đồng Tiểu Quỷ đi đến, áp người vào thân thể cậu, mặt dán vào lưng cậu, thở thê: "Liên Thành, mười tám tuổi đã không còn nhỏ nữa!"

Vách kính màu nâu đàng sau quầy bar phản chiếu về mặt cứng đờ và hàng mày chau lại của cậu, nó còn phản chiếu luôn cả bàn tay trắng nõn của Tiểu Quỷ. Ngón tay mảnh khảnh của cô luồn qua chiếc áo, chạm vào da thịt cậu. Đầu tiên là dè dặt thăm dò, sau đó là vẽ vòng tròn trên bụng cậu rồi từ từ lần xuống.

"Liên Thành, vì giờ phút này em đã xem không ít bộ phim, chắc anh cũng đoán được là phim gì rồi đúng không?" Đồng Tiểu Quỷ nói xong liền đưa tay đến nút quần jeans của cậu, "Liên Thành, em hiểu hết tất cả, em biết hết mà..."

Giọng nói của cô yêu kiều quyến rũ khác hẳn ngày thường, Vưu Liên Thành bắt lấy bàn tay đang làm loạn kia: "Tiểu Quỷ, đừng như vậy!"

"Tại sao?" Đồng Tiểu Quỷ tức giận, "Không phải Lâm Mộ Mai cũng từng làm như vậy sao?"

"Lâm... Lâm Mộ Mai, cô ấy..." Bàn tay Vưu Liên Thành đang nắm tay Đồng Tiểu Quỷ bắt giắc siết chặt, buột miệng không hề suy nghĩ, "Cô ấy bỏ thuốc vào sữa của anh." Vừa thốt ra lời này, Vưu Liên Thành chợt sững sốt.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Vưu Liên Thành như được đại xá, ngay lập tức chạy ra mở cửa, Chu Á Luân một tay chống lên cửa, cười hềnh hếch bảo cho cậu biết có điện thoại từ Argentina gọi về. Cậu bảo Chu Á Luân chờ bên ngoài rồi đóng cửa lại, đi về phía Đồng Tiểu Quỷ đang đưa lưng về phía mình, quay người cô lại, thấy sắc mặt cô trắng bệch.

"Tiểu Quỷ..." Vưu Liên Thành né tránh ánh mắt cô, "Em về phòng nghỉ ngơi đi, anh đi gọi điện thoại cho mẹ anh."

Nói xong những lời ấy, Vưu Liên Thành chạy ra cửa gần như bỏ trốn, lại nghe thấy giọng Đồng Tiểu Quỷ vọng đến từ phía sau: "Liên Thành, Lâm Mộ Mai thật sự đã bỏ thuốc vào sữa anh sao?"

Con giận dữ vô cớ nổi lên, cậu ghét nhất cái kiểu Đồng Tiểu Quỷ nói chuyện phía sau lưng cậu thế này. Vưu Liên Thành quay đầu lại nhìn xoáy vào mắt cô, lần đầu tiên không hề che giấu vẻ lạnh lùng của mình: "Em cứ nói thẳng những gì trong lòng em đi, đừng có nói với anh bằng giọng điệu thăm dò như vậy, anh không thích!"

Ngược lại, Đồng Tiểu Quỷ trở nên áp úng, vòng tay ôm lấy thân mình, vẻ mặt dịu đi, còn ẩn chứa vài phần xấu hổ: "Xem ra Liên Thành đã giận rồi. Thôi mà, thôi mà, anh đừng giận! Chẳng qua em nói dối thôi, anh đâu biết vì muốn quyến rũ anh em đã mất rất nhiều công sức thế nào đâu. Anh xem đi, chiếc váy này đã hành hạ em biết mấy, mới vừa rồi em hỏi dối thôi, không có ý gì đâu..." Nói đến đây Đồng Tiểu Quỷ le lưỡi tinh nghịch.

Vưu Liên Thành chợt vật chạy ra khỏi phòng vẽ tranh, bước chân trống rỗng và mờ mịt đi trong hành lang vắng vẻ dài hun hút.

Chu Á Luân đứng tựa vào tường, lúc Liên Thành bước ngang qua, anh mới thờ ơ cất lời: "Liên Thành, không có cuộc gọi nào từ Argentina cả!"

Cậu khựng bước lại, gờ tay trái tóm lấy cổ áo Chu Á Luân: "Chu Á Luân, anh đang làm cái gì?"

Chu Á Luân để mặc cho Vưu Liên Thành nắm cổ áo mình: "Liên Thành, hãy tự hỏi nơi này của cậu đi." Anh gờ tay chỉ vào vị trí ngực cậu, "Tự hỏi trái tim của cậu đấy, khi này cậu phải rất cảm kích tôi gõ cửa kịp thời mới đúng."

Đáp lại lời Chu Á Luân là cổ áo bị siết chặt hơn, Liên Thành gằn giọng: "Chu Á Luân, đừng lúc nào cũng tự cho là đúng."

"Tự cho là đúng á?" Vì cổ áo bị tóm chặt quá nên Chu Á Luân cất lời khá khó khăn, nhưng vẫn không bỏ qua cơ hội đả kích Vưu Liên Thành: "Tôi đứng ở cửa nghe ngóng rất lâu, rõ ràng là Vưu thiếu gia không hề nhập cuộc nổi thì có."

Vưu Liên Thành co chân lên húc thẳng vào bụng Chu Á Luân.

Chu Á Luân khẽ rên "hự" một tiếng nhưng vẫn cố nói tiếp: "Vưu thiếu gia bị lãnh cảm sao... Hay là cậu chỉ có hứng với cô hầu học của mình thôi. Dĩ nhiên không phải là hứng của hứng thú mà là hứng tình kia."

Vưu Liên Thành vung cú đâm vào sống mũi của Chu Á Luân. Bấy giờ Chu Á Luân mới ý thức được hóa ra tính cách của mình còn tồn tại sở thích quái gở này. Giống mấy người thích bị ngược bỏ tiền mua roi da nắn nỉ người ta đánh mình vậy. Mà Vưu Liên Thành cũng có ham mê như thế, có điều là về mặt tình cảm, cái kiểu không thấy quan tài không đổ lệ kia đấy.

Giống như lúc này, Vưu Liên Thành đang đấu tranh với bản thân mình, cảm điện thoại gọi cho Wilder nhà Brian, bảo cậu ta mang hết mấy cô nàng gọi cảm nhất đến câu lạc bộ Kim Tự Tháp ngay tối nay. Sau đó, cậu còn nhìn Chu Á Luân, nhấn mạnh từng chữ: "Còn nữa, cậu phải nhớ tìm cô nào đáng về gần giống với Lâm Mộ Mai cho tốt."

Sáu mươi ba giờ sau, Vưu Liên Thành nhớ lại giờ khắc này, trong lòng hối hận muốn chết quách cho xong. Bởi vì ý tưởng tồi tệ này đã khiến cậu làm ra một việc mà sau này mỗi khi nhớ lại đều sợ đến chết khiếp, may mà Thượng đế vẫn ưu ái cho cậu.

Ngày hôm sau, thành phố vừa lên đèn, ngoài câu lạc bộ Kim Tự Tháp đã đổ đầy siêu xe. Tin tức Vưu thiếu gia cần tìm mấy cô gái gọi cảm đã được lan

truyền khắp chốn. Phải biết rằng xưa nay công tử nhà Vụ tước gia nổi tiếng là luôn giữ mình trong sạch, ngoại trừ khá thân mật với cô hầu học của mình ra, tất cả cô gái có tình cảm với cậu còn lại đều bị cậu cho ra rìa không buồn ngó đến. Cộng thêm hai tháng trước cậu đột ngột tuyên bố mình có bạn gái chính thức là Đông Tiểu Quỷ, vậy mà chưa được bao lâu cậu lại tìm cô gái khác, chuyện này đúng thật là quá giật gân.

Hơn tám giờ, bạn bè của Vụ Liên Thành đã có mặt đầy đủ ở câu lạc bộ Kim Tự Tháp, anh em nhà Brian đến trễ nhất, đi theo họ là hai cô gái trẻ trung xinh đẹp. Cô đi đầu là Kristine, hot girl mang hai dòng máu Bồ Đào Nha và Pháp, sinh viên đại học thiết kế, được mệnh danh là cô gái gọi cảm nhất của tạp chí playboy nước Anh tháng này. Còn cô gái đi sau Kristine thì không được lộng lẫy như vậy, nhưng trên người cô ta có khí chất đặc biệt, khá giống với cô hầu học của Vụ Liên Thành.

Bấy giờ mọi người mới chú ý, lần này Vụ thiếu gia không dẫn theo cô hầu học của mình, mà là Chu Á Luân.

Hai cô gái duyên dáng đi đến trước mặt cậu, trong tiếng reo hò náo động, Vụ Liên Thành nắm tay Kristine lôi thẳng vào phòng riêng được sắp xếp từ trước.

Sau khi họ vào được năm phút, cả nhóm bèn tổ chức các cuộc xem Vụ Liên Thành có thể trụ được bao lâu.

"Tôi cá chưa đến mười phút, Kristine sẽ đi ra ngoài." Chu Á Luân ung dung ôm đồng tiền cược trên bàn về phía mình.

Khéo sao anh vừa dứt lời, mọi người đều há hốc nhìn Kristine về mặt như đưa đám đi ra khỏi phòng, đến ra hiệu cho cô gái cùng đi với mình khi nãy.

Lúc cô gái thứ hai bước vào phòng kia, mọi người lại đồng loạt dồn hết ánh mắt vào Chu Á Luân.

"Lần này tôi đoán thời gian sẽ lâu một chút, nhưng cũng không vượt quá hai mươi phút." Chu Á Luân vừa đếm tiền cược vừa thờ ơ cho ra đáp án.

Spoil chương 56:

Vụ Liên Thành hai tay ôm lấy đầu gối co cuộn trên sofa như một con thú bị thương. Đây là lần đầu tiên Chu Á Luân nhìn thấy đứa con trai luôn được tạo hóa ưu ái này bằng hoàng mồi mịt như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56

Trong khi Chu Á Luân làm thánh phán bên ngoài, ở trong phòng Vụ Liên Thành neho mắt nhìn cô gái đang dùng răng kéo xuống chiếc khóa áo hiệu Versace của cậu.

Cô gái này tên Kim, cô ấy vô cùng vui mừng vì hiện tại mình đã được thân mật với Vụ thiếu gia, người tình trong mộng của vô số cô gái ở London này. Kim là người Hàn có gia cảnh bình thường, vì muốn kiếm thêm tiền tiêu vặt nên đã đi làm nhân viên phục vụ bán thời gian ở nhà hàng, mười mấy giờ trước đây được hai cậu ấm nhà Brian vô tình gặp được đưa đến đây.

Từng quen với mấy người bạn trai nên Kim cũng hiểu cách làm sao để khiến một người đàn ông hưng phấn, cô dùng lưỡi vân vê quanh chiếc khóa rồi từ từ kéo xuống, áp sát ngực mình vào Liên Thành, vừa định cởi áo cậu ra thì thỉnh thoảng nghe thấy giọng nói cậu vang lên trên đỉnh đầu.

"Sao cô không có hai xoáy tóc?" Vẫn là chất giọng Oxford chuẩn kiêu ngạo lạnh lùng.

Kim không hiểu ra sao liền ngẩng đầu lên, vừa định hỏi lại cho rõ thì cảm đã bị nắm lấy, cô lập tức nhắm hai mắt lại nghĩ, thông thường con trai mà nắm lấy cằm của con gái là muốn hôn môi đây mà. Nhưng Kim chờ mãi vẫn không nhận được nụ hôn mà cô mong muốn, chỉ nghe được một chữ "Cút" lạnh lẽo mà thôi.

Cô lập tức mở mắt ra, nhìn chàng trai trước mắt đang cau chặt hàng mày, vẻ mặt đầy căm hận.

Kết quả còn chưa đến mười lăm phút, Chu Á Luân đã được chứng thực cho phán đoán của mình.

Người thứ ba đi vào phòng là Chu Á Luân.

Vụ Liên Thành giang hai tay ôm lấy đầu mình, gối co cuộn trên sofa như một con thú bị thương. Đây là lần đầu tiên Chu Á Luân nhìn thấy đứa con trai luôn được tạo hóa ưu ái này bằng hoàng mồi mịt như thế.

Trước hai mươi tuổi, người ta đều trải qua một vài chuyện ngu xuẩn, Chu Á Luân không nhớ mình đã nghe được câu này ở đâu, liền thông cảm khẽ vỗ vai Vụ Liên Thành, thở dài: "Vụ Liên Thành, đừng trốn tránh nữa, cậu yêu Lâm Mộ Mai rồi!"

Thế là anh lại ăn phải quả đắng thứ hai, lần này Vụ thiếu gia đánh ác hơn, miệng anh rỉ cả máu.

"Người tôi muốn cưới là Tiểu Quỷ!" Vu Liền Thành gào lên, "Tôi không yêu Lâm Mộ Mai, tôi đối với cô ấy chẳng qua là thói quen, là thói quen thôi. Tôi không yêu cô ấy... không hề yêu..."

Cậu như thấy đức tin năm tám tuổi kia đột ngột sụp đổ, những ngày bị giam trong phòng tối ấy là cơn ác mộng cả đời cậu vĩnh viễn không xóa đi được.

Hơn mười giờ, Mộ Mai nhận được điện thoại của Vu Liền Thành, qua giọng nói cô biết hẳn là cậu đã uống rượu rồi.

Thời điểm chạy đến câu lạc bộ Kim Tự Tháp là đã mười một giờ, vừa bước vào trong cô đã cảm giác được không khí khác thường, giống như tất cả người ngồi đây đều đang chờ cô xuất hiện vậy. Tất cả sofa chật kín, ai ai cũng nhìn cô cười, nam thì cười xấu xa, nữ thì cười hả hê.

Vu Liền Thành và Daniel đang ngồi đối diện nhau bên bàn bài Black Jack, người chia bài đứng ở giữa, trên bàn vẫn còn đặt chai rượu Whisky, dù mặt Daniel vẫn mỉm cười nhưng vẫn không che giấu được không khí căng thẳng nơi đây.

Mộ Mai từ từ đi đến trước mặt Vu Liền Thành, cậu ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt mờ mịt khác thường. Nhìn ánh mắt ấy cô đã biết cậu say đến bí ti rồi, Mộ Mai thờ dãi cầm lấy cốc rượu trong tay cậu: "Liền Thành, chúng ta trở về thôi!"

"Về sao?" Vu Liền Thành lắc đầu, áp mặt vào bụng Mộ Mai, "Không được, Mộ Mai, giờ tôi còn chưa về được, Mộ Mai, tôi không về nhà được."

"Sao không về được?" Mộ Mai khó hiểu, cảm thấy không quen với việc Liền Thành thân mật thế này với cô ở trước mặt mọi người. Trong ngày thường, ở trước đám đông Vu Liền Thành cùng lắm chỉ khoác vai cô thôi.

"Bọn tôi chơi bài Black Jack, kết quả cậu ta thua ba ván liền, nên bây giờ cậu ta có được về hay không chỉ mỗi tôi có quyền quyết định thôi." Daniel ngồi đối diện hứng thú lên tiếng.

Hiển nhiên Daniel cũng đã uống không ít, ánh mắt anh ta có phần lơ đãng, nhìn xung quanh một vòng rồi chuyển đến nhìn chăm chăm vào mặt Mộ Mai đầy ham muốn khiến tim cô đập thình thịch.

"Sáu giờ sáng mai, bên ngoài câu lạc bộ sẽ có ký giả ba tờ báo quyền lực nhất nước Anh chờ sẵn, ngoài ra còn có tổ quay phim của kênh Sky TV nữa. Những người này sẽ truyền thuật lại thời khắc lịch sử cậu ấm nhà Vu tước gia lần đầu tiên khóa thân ngay trước mặt công chúng. Lâm Mộ Mai, cô bảo xem, Vu thiếu gia lửa thể sẽ làm dậy lên bao nhiêu tiếng hú hét nhỉ?"

Hình tượng thận trọng thường ngày của Daniel đã bị vẽ huỳnh hoang đặc ý làm anh ta trở nên thật lộ bịch.

Mộ Mai không buồn để ý đến Daniel, kéo Vu Liền Thành: "Liền Thành, chúng ta đi về."

Daniel đứng dậy, đi về phía Mộ Mai, bước chân chao đảo: "Lâm, hình như em không nghe rõ rồi." Anh ta chỉ vào Vu Liền Thành, nói lớn tiếng, "Cậu ta chơi Black Jack thua tôi, bọn tôi đã giao trước, nếu ai thua ba ván liền sẽ phải trần như nhộng xuất hiện trước mặt công chúng. Bọn tôi còn ký giấy cam kết nữa, cho nên sáu giờ sáng mai Vu Liền Thành nhất định phải lửa lò cho mọi người xem cơ."

Vu Liền Thành càng ôm chặt cô hơn: "Mộ Mai, sao tôi lại toàn quen phải thứ bạn ẩm ương này. Mộ Mai, tôi nên làm gì bây giờ? Tôi không muốn trần như nhộng trước mặt mọi người đâu."

Mộ Mai cúi đầu, gương mặt Vu Liền Thành gần cô trong gang tấc: "Cho nên thì sao?"

"Cho nên, Mộ Mai, em đi thuyết phục Daniel đi, thuyết phục hắn xé bản giao kết kia đi."

Gương mặt vẫn gần trong gang tấc kia vẫn lạnh nhạt hết như ngày đầu tiên cô được dẫn đến trước mặt cậu. Tám năm qua bầu bạn bên nhau dường như không hề ghi khắc điều gì trong lòng Liền Thành, ngay cả một ánh mắt chán chừ cũng không có. Cô ngẩng đầu lên, không nhìn gương mặt ấy nữa.

"Liền Thành, anh có biết hiện tại anh say rồi không?"

Cậu cười nhạt, hơi thờ nòng nặc mùi rượu: "Mộ Mai, tôi có uống một chút thôi, nhưng không say đến mức đó đâu."

"Không!" Mộ Mai khẳng định, "Anh say rồi. Anh đã quên từ lượng của anh rất yếu, chỉ uống một chút thôi cũng say mềm ấy."

"Không đúng." Vu Liền Thành ngoan cố đáp lời, "Mộ Mai, tôi có thể chứng minh là tôi không say, em chờ đi."

Cậu chỉ mặt gọi tên từng người một ngồi trên sofa, đám bạn cậu như học sinh đang nghe thầy giáo điểm danh, mỗi khi gọi đến tên ai, người đó đều trả lời vang rõ. Tất cả mọi người ở đây đều đang háo hức chờ xem trò vui, họ luôn xem thường con bé nhà nghèo như cô, họ xem cô chỉ là một hạt đậu thối trong đồng trân châu quý báu, nhờ vào Vu Liền Thành mới được ăn ngon mặc đẹp, sống cuộc đời sung sướng.

"Đủ rồi, Vu Liền Thành!" Mộ Mai run run quát lên, "Liền Thành, anh xác định mình không say đúng không?"

"Ừ, tôi không say." Cậu lại ôm cô.

"Anh không muốn lửa thề trước mặt mọi người, chết cũng không muốn đứng không?"

"Ừ."

"Anh muốn em lấy lại giấy giao kết từ tay Daniel đúng không?"

"Ừ."

"Anh chắc không?"

"Ừ."

Mộ Mai đỡ đẩy Liên Thành ra, neho mắt lại nhìn đám người xung quanh. Đám con trai thì phần khích nhìn cô chăm chăm, còn đám con gái thì vô cùng há hê trước cảnh cô gặp họa. Mộ Mai nhắm mắt lại, nuốt ngược dòng lệ chực trào, rồi mở mắt ra lại, nhìn thẳng vào Daniel.

Giờ khắc này Daniel như ngửi thấy hương vị thắng lợi, đôi mắt hau háu như sói đói nhìn chòng chọc vào ngực cô, eo cô.

Cô đưa tay ấn lên ngực Daniel. Cũng may, gã thường xuyên tập thể hình nên thân hình không tệ: "Daniel, như anh mong muốn, tối nay tôi sẽ theo anh."

Lúc nói những lời này, Mộ Mai quay đầu lại nhìn Vưu Liên Thành nằm nhào trên bàn. Vưu Liên Thành, tôi sẽ khiến cậu ân hận, nhất định sẽ ân hận đến chết!

Trong thoáng chốc, Mộ Mai đã quên mất lý do vì sao mình đến bên cậu. Trong đầu cô hiện giờ chỉ một lòng một dạ muốn Liên Thành đau khổ mà thôi.

Cậu làm cô đau khổ, cô cũng muốn cho cậu chịu đau khổ, đau khổ đến chết đi sống lại!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 57

Chu Á Luân không ngờ mình vừa ra ngoài nghe điện thoại lại bỏ lỡ cảnh đặc sắc, khi nghe nói Lâm Mộ Mai bị Daniel dẫn đi, anh đã đâm một cú thật tợn cho tên ngốc đang nằm nhào trên bàn say như chết kia. Cú đâm ấy dường như đã xua đi phần nào cơn say trong đầu Vưu Liên Thành, cậu chớp mắt nhàn mày, mạch suy nghĩ không liên lạc, lúc tỉnh lúc mê.

Cậu lơ mơ cảm giác được cổ áo mình bị nắm chặt, mơ màng nhìn gương mặt Chu Á Luân phẫn nộ.

Lúc Chu Á Luân định vùng thêm một cú đâm nữa, mấy người trong câu lạc bộ đã can anh lại, nhanh chóng kéo anh cách xa Vưu Liên Thành. Hai giờ trước Vưu Liên Thành đã thề sống thề chết sẽ chứng minh mình không yêu cô hầu học nhà mình, thật không ngờ cậu lại dùng cách chứng minh ngu ngốc như vậy.

"Vưu Liên Thành, cậu sẽ phải hối hận." Chu Á Luân gào lên với Vưu Liên Thành.

Liên Thành chỉ cảm thấy Chu Á Luân ồn ào quá, men say lại cuốn lấy cậu lần nữa, nhưng vẫn kịp nghe thấy Chu Á Luân nói: "Vưu Liên Thành, cậu nhất định sẽ mất cô ấy."

Mất cô ấy ư? Vưu Liên Thành thả người xuống ghế lại, nằm sấp trên bàn, mơ hồ nghĩ: Mất đi ai chứ? Cậu lơ lửng thấy tim mình khó chịu, vô cùng, vô cùng khó chịu.

Chu Á Luân vùng khỏi đám người đang ôm lấy anh, chạy như điên ra cửa.

Nửa đêm trời vẫn mưa lâm râm, Triệu Cẩm Thu lần lữa đi về nhà, lúc bước ngang qua nhà Lâm Mộ Mai, bước chân anh thoáng khựng lại giây lát rồi mới thản nhiên đi tiếp.

Nhưng đến khi đứng trước cửa nhà mình, Triệu Cẩm Thu lại ngẩng người nhìn cảnh tượng bên trong. Sân nhà anh có đèn mờ mờ, mái hiên màu xanh lam nhỏ mưa tí tách xuống giàn hoa, kế bên giàn hoa là chiếc ghế xích đu, và hiện giờ có một bóng dáng rất xinh đang ngồi ở đấy.

Triệu Cẩm Thu nín thở, từng bước đi về phía bóng dáng kia. Giống như đã đi qua muôn sông nghìn núi, rốt cuộc cô đã xuất hiện trước mặt anh, giống như băng qua muôn núi nghìn sông, cuối cùng anh đã đi đến trước mặt cô.

Anh cúi đầu nhìn cô, còn cô cũng ngẩng đầu nhìn anh. Cuộc gặp gỡ bất ngờ vào nửa đêm khiến cô không kịp giấu đi nước mắt rưng rưng.

Triệu Cẩm Thư ngồi xuống bên cạnh Mộ Mai, thở dài rồi giơ tay lên định lau đi nước mắt cho cô.

Khi tay anh sắp chạm vào mặt cô, Mộ Mai vội vàng đứng dậy, cô không muốn Triệu Cẩm Thư thấy được cảnh mình nhếch nhác thế này. Nhưng anh đã giữ chặt vai cô, ấn người cô ngồi xuống trở lại.

"Mấy ngày qua, anh cứ cho rằng nhà anh xuất hiện nàng tiên ốc, lúc anh không ở nhà đã lén lút quét dọn nhà cửa cho anh đấy chứ. Hóa ra nàng tiên ốc kia là Lâm Mộ Mai à! Nhưng mà, sao em lại ở đây vào giờ này?"

Mộ Mai cúi đầu. Đúng vậy, từ ngày đó đến giờ, dù họ không gặp mặt nhau, nhưng cô vẫn thường xuyên nhân lúc anh đi làm đến dọn dẹp nhà cửa hộ anh.

"Có phải Mộ Mai đóng vai cô gái tham sang phụ khó mệt rồi không?" Triệu Cẩm Thư đứng dậy, đặt tay lên đầu Mộ Mai, thở dài thêm lần nữa, kéo đầu cô tựa vào người mình, "Mộ Mai, em vẫn là em, vẫn là Tiểu Cửu trú mưa dưới mái hiên nhà anh, vẫn là Mộ Mai trước đây thôi."

Người đang tựa vào anh run lẩy bẩy, lần đầu tiên Triệu Cẩm Thư nghe được Lâm Mộ Mai khóc, còn khóc rất lớn, rất uất ức nữa.

"Cẩm Thư, Cẩm Thư, Triệu Cẩm Thư..." Trong đêm mưa này, Mộ Mai ôm lấy Triệu Cẩm Thư, rốt cuộc cô đã tìm được chỗ dựa của mình, sau đó khóc lóc kể lể hết như những cô gái khác bị tổn thương.

"Anh Cẩm Thư, lúc chín tuổi Lâm Mộ Mai bị bệnh nặng một trận, sốt rất cao, khi đó em đã cho rằng sẽ được mẹ mình yêu thương chăm sóc, nhưng không có, cho dù em chờ thế nào đôi tay của mẹ vẫn không đặt lên trán em. Kể từ ngày ấy, em đã đặt ra quy tắc sinh tồn cho riêng mình.

Một là Lâm Mộ Mai không được bệnh, bệnh chỉ khiến người ta trở nên yếu đuối, khát vọng được người khác quan tâm đến mình.

Hai là Lâm Mộ Mai phải yêu thương chính mình, phải rất yêu, rất yêu bản thân, bởi vì không ai có thể yêu mình như chính bản thân mình cả. Vì vậy, em không đụng đến thuốc lá, mặc dù ai cũng bảo thuốc lá sẽ giúp người ta xua đi buồn khổ, nhưng em không hề đụng đến lần nào. Bởi vì thuốc lá có hại cho phổi, hút thuốc chính là không yêu quý bản thân, em yêu quý từng bộ phận trong người mình.

Ba là Lâm Mộ Mai phải tìm một cột trụ cho mình, dốc hết sức lực ôm lấy cột trụ đó, chỉ cần ôm lấy cột trụ kia thì sẽ không dễ dàng thỏa hiệp với số mệnh. Còn Triệu Cẩm Thư và Bắc Kinh mà anh hay nhắc chính là cột trụ của Lâm Mộ Mai."

Mất Mộ Mai đâm lẹ, siết chặt lấy Triệu Cẩm Thư.

"Cẩm Thư, khi này em suýt nữa lên giường với một người đàn ông khác, sau đó, em nghĩ, không được, nếu em làm như vậy sẽ khiến Triệu Cẩm Thư thất vọng, em đã khiến anh rất thất vọng rồi, em không thể làm như vậy lần nữa. Thế là em trốn khỏi nơi ấy, rồi chạy đến đây. Nghe nói khi anh tin tưởng vào một điều gì đó, hoàn toàn đặt hết niềm tin vào nó, thì nó sẽ được thực hiện. Cẩm Thư, lời này thật sự rất đúng, bởi vì anh đã xuất hiện, may mắn là anh đã xuất hiện rồi."

Đúng vậy, thật quá tốt, thật sự quá tốt, bởi vì Triệu Cẩm Thư đã xuất hiện vào thời khắc cô muốn gặp anh nhất.

"Cẩm Thư, tối nay em rất đau lòng, thật sự cảm thấy quá uất ức. Sơ Tổng đã lừa em, sơ nói Mộ Mai không phải là đứa bé không được Thượng đế chào đón, sơ nói Thượng đế rất thích Mộ Mai, sơ còn nói Thượng đế cũng sẽ thiên vị cho một vài đứa trẻ, ngài sẽ dành phần ngọt ngào nhất cho đời họ ở phía sau. Thượng đế muốn họ phải nếm trải khổ cực trước mới cho họ thưởng thức điều hạnh phúc kia, chỉ có như vậy thì những người ấy mới biết trân trọng điều hạnh phúc ấy. Cẩm Thư, em đã tin vào điều này, em thật sự tin tưởng như thế. Nhưng mà Cẩm Thư..." Mộ Mai kéo tay Triệu Cẩm Thư, đặt lên vị trí tim mình, "... Nơi này rất khổ sở, luôn luôn khổ sở. Cẩm Thư, hiện tại em thấy mệt lắm, em không biết cuối cùng mình có nhận được điều ngọt ngào Thượng đế cho mình không nữa. Cẩm Thư, tại sao nó còn chưa đến? Em có thể chờ được nó hay không?"

Mộ Mai gào khóc như một đứa trẻ: "Cẩm Thư, em... rất muốn biết hương vị của hạnh phúc."

Hai mươi bảy năm qua, lần đầu tiên Triệu Cẩm Thư rơi lệ vì những lời này của Lâm Mộ Mai, một giọt nước mắt nặng trĩu, nóng hổi lăn ra khỏi khóe mắt. Anh dịu dàng hôn lên trán cô, dịu dàng lau sạch nước mắt trên mặt cô. Sau đó lấy hộp kẹo sắt bốn màu trong túi, nâng mặt Mộ Mai lên nhìn vào anh.

"Lâm Mộ Mai, sơ Tổng nói không sai, em thật sự là đứa bé được Thượng đế yêu nhất, anh cam đoan đấy!"

Triệu Cẩm Thư lấy viên kẹo màu nâu ra đặt vào miệng mình, "Lâm Mộ Mai, đây là phiền não, nó sẽ luôn như gió bất ngờ thổi vào tâm hồn chúng ta, khiến chúng ta dễ dàng u rú."

Tiếp theo là viên kẹo màu xanh lá: "Lâm Mộ Mai, đây là ly biệt, khi chúng ta trải qua nó, chúng ta sẽ trưởng thành, nó luôn dễ dàng khiến ta lưu luyến, cũng khiến chúng ta yếu ớt."

Rồi đến viên kẹo màu xanh lam: "Lâm Mộ Mai, đây là ưu sầu, nó nặng nề hơn phiền não, lúc chúng ta chân chính biết được nó, chúng ta sẽ thật sự trưởng thành."

Cuối cùng là viên màu vàng: "Lâm Mộ Mai, đây là khổ sở, mùi vị khổ sở khá chua chát, nó khiến chúng ta sẽ rơi lệ, sẽ làm tâm trạng chúng ta suy sụp."

Nói đến đây, Triệu Cẩm Thư mỉm cười: "Mộ Mai, bây giờ anh Cẩm Thư sẽ tiêu diệt hết chúng giúp em được không?"

Giọng anh rất đổi dịu dàng thân thiết, Mộ Mai không ngừng gật đầu, nước mắt lại lăn dài trên má nhưng đôi môi đã mỉm cười. Nhìn gương mặt vừa khóc vừa cười kia, Triệu Cẩm Thư nghĩ, hóa ra Lâm Mộ Mai lại dễ dàng như thế.

Vưu Liên Thành đã mơ một giấc mơ thật dài và cực kỳ tồi tệ, trong mơ cậu cảm nhận được mình đau lòng khôn kể, cuối cùng lạnh toát cả người choàng tỉnh dậy, ánh sáng trắng đăm vào mắt đau rất.

Cậu nhăn mày, cổ họng khô khốc, khàn khàn thốt ra: "Mộ Mai, tôi muốn uống nước."

Spoil chương 58:

Trong mười chín năm qua, đây là lần đầu tiên Vưu Liên Thành thành tâm cầu nguyện nhất, cậu hi vọng đó thật sự chỉ là giấc mơ mà thôi.

Thật ra Lâm Mộ Mai chính là bảo bối của Vưu Liên Thành, ngay cả cậu cũng không biết nó đã lặng lẽ biến thành như thế từ lúc nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58

Đầu Vưu Liên Thành nặng trĩu, cổ họng thì khô rát, muốn mở thật to mắt ra, nhưng mắt cứ như bị keo dán, hình như trong phòng có người đi lại.

"Mộ Mai, tôi muốn uống nước." Cậu khàn giọng gọi lần nữa.

Có tiếng động khe khẽ, cốc nước được đưa đến. Vưu Liên Thành vất vả lắm mới ngồi dậy được, một môi tựa vào đầu giường đưa tay lên xoa mặt để mình tỉnh táo một chút. Tầm lượng của cậu rất yếu, cậu chưa từng uống nhiều rượu như vậy bao giờ, nó khiến thần kinh cậu tê dại, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn.

Liên Thành đưa tay ra nhận lấy cốc nước, uống một hơi cạn sạch mới thấy khá hơn đôi chút. Cậu cố mở mắt ra nhìn người trước mặt.

"Di Nguyệt, sao lại là di?" Vưu Liên Thành khá kinh ngạc.

Thỉnh thoảng cậu cũng uống say nhưng khi tỉnh lại đều là Mộ Mai ở bên cạnh. Vì sợ mẹ lo lắng nên cậu rất hiếm khi uống rượu, lúc uống cũng chỉ nhấp môi thôi, hôm nào lỡ uống nhiều một chút là Lâm Mộ Mai luôn ở cạnh chăm sóc cho cậu.

Nguyệt Như đứng bên cạnh đưa khăn ẩm cho Liên Thành. Lau mặt xong, suy nghĩ bắt đầu rõ ràng trở lại, tim Vưu Liên Thành đập cuồng loạn, một vài hình ảnh thoáng lướt qua đầu.

"Di Nguyệt, Mộ Mai đâu?" Khi hỏi câu này, lòng cậu vô cùng lo sợ.

"Tối qua con bé không về." Nguyệt Như đứng đó, sắc mặt khá trầm trọng. "Liên Thành, rạng sáng hôm nay con mới được về sẽ đưa dinh thự, lúc về đến đây con đã say bất tỉnh nhân sự rồi. Mộ Mai không có về cùng con, di hoi Á Luân thì Á Luân nói đợi con tỉnh rồi hỏi con đi. Liên Thành, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Á Luân như hận không thể xé xác con ra vậy. Sao con lại uống nhiều rượu như thế? Con làm di Nguyệt lo quá, Tiểu Quý cũng lo cho con nữa, con bé vẫn trông con suốt từ tối qua đến giờ, nó mới vừa đi học thôi."

Vưu Liên Thành nỗ lực sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu: "Bây giờ mấy giờ rồi ạ?"

"Ba giờ chiều!"

Vưu Liên Thành càng hoảng loạn hơn, hoảng loạn đến mức tất cả ý chí đều tan rã. Cậu nhảy vội xuống giường, chân lão đảo ngã cắm đầu vào tủ.

Lần đầu tiên Nguyệt Như thấy Vưu Liên Thành như vậy. Sắc mặt cậu trắng bệch, vẻ mặt hãi hùng mất hết hồn vía. Bà cúi xuống định đỡ cậu dậy, nhưng mới vừa chạm vào người cậu đã bị cậu gạt phắt ra. Vưu Liên Thành bò dậy khỏi mặt đất, nói lắp bắp: "Con muốn nhìn thấy cô ấy, con nhất định phải gặp được cô ấy!"

Cậu đi chân trần, mặc đồ ngủ nghiêng ngả chạy ra khỏi phòng, giữa chừng còn đụng phải thanh đồng trang trí và đập đầu vào cửa phòng nữa. Bà ngo ngắc đứng đấy, lòng lơ mơ biết được "cô ấy" mà Vưu Liên Thành nói là ai, có vài chuyện bắt đầu trở nên sống động hiện ra trước mắt.

Vưu Liên Thành không hề tìm được Lâm Mộ Mai ở căn phòng kế bên, đầu óc càng lúc càng tỉnh táo. Đó không phải là giấc mơ mà cậu đã tự ảo tưởng nữa. Trong giấc mơ kia, cuối cùng cậu đã thực hiện được việc mà thực tế cậu không tài nào làm được. Cậu đã chứng minh được với thế giới này, Lâm Mộ Mai không quan trọng gì với Vưu Liên Thành cả.

Nhưng bây giờ cậu chỉ biết cầu nguyện với chúa trời, thành tâm cầu nguyện nhất trong mười chín năm qua rằng đó chỉ là giấc mơ mà thôi. Thật ra Lâm Mộ Mai chính là bảo bối của Vu Liền Thành, thậm chí cậu cũng không biết nó đã lặn thành như thế từ lúc nào nữa.

Hiện tại, Vu Liền Thành tràn ngập khiếp sợ, khiếp sợ hơn cả thời khắc gặp phải chuyện hồi ấy, cậu từng cho rằng, cuộc đời cậu sẽ không có chuyện gì khiến cậu sợ hãi hơn chuyện cậu gặp phải năm tám tuổi kia. Thế nhưng lúc này, Vu Liền Thành đã sợ chết khiếp, bởi từ tối qua đến giờ đã trôi qua mười mấy tiếng rồi.

Đẩy cửa phòng Chu Á Luân ra, Vu Liền Thành nắm lấy áo ngủ Chu Á Luân lôi dậy, run rẩy gào lên: "Chu Á Luân, hãy nói cho tôi biết, tôi không có làm chuyện như vậy đi!"

Bên cạnh tòa thị chính của London có một dãy nhà ký túc xá, đây là nơi chính phủ cung cấp chỗ ở cho một vài nghị viên còn độc thân. Năm ngoái Daniel đã dọn đến đây ở, ưu điểm của nơi này là riêng tư được tuyệt đối bảo đảm, không bao giờ xảy ra chuyện bị chụp ảnh hay quay phim. Anh ta cũng từng đưa mấy cô gái đến đây qua đêm rồi.

Trong mơ mơ màng màng, Daniel cảm nhận bên cạnh mình có chấn động nho nhỏ, sau đó ngửi thấy một mùi khen khét. Theo mùi lưu huỳnh thoang thoảng trong không khí, theo bản năng Daniel liền nhận ra đây chính là mùi thuốc súng, anh ta giật mình vội vàng bò dậy khỏi giường, giơ tay lên ôm đầu, cổ mở to mắt.

Vu Liền Thành cầm lấy khẩu súng lục có gắn ống giảm thanh, chĩa vào thái dương Daniel.

"Kể lại chuyện tối hôm qua cho tôi ngay, nếu có nửa câu gian dối thì chắc chắn người nhà anh sẽ tìm thấy thi thể anh dưới đáy sông Thames đấy."

Mộ Mai bị tiếng động khe khẽ trong phòng đánh thức, từ bé cô đã ngủ rất chập chờn, chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cũng làm cô thức giấc cho được.

Cảm giác được có bàn tay nào đó đang đặt lên trán mình, Mộ Mai mở mắt ra, thấy Vu Liền Thành đang khom người nhìn cô. Ký ức lại ùa về như cơn ác mộng, Mộ Mai quay mặt đi, tay Liền Thành từ từ trượt xuống. Cô ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, màn đêm đang dần kéo đến.

Hai vệ sĩ của Liền Thành đứng nghiêm canh gác ngoài cửa, quay lưng về phía trong nhà. Còn Mộ Mai thì đang nằm trên giường của Triệu Cẩm Thu.

"Em sốt rồi!" Vu Liền Thành cầm lấy điện thoại định gọi cho bác sĩ gia đình đến.

"Không cần, tôi đã uống thuốc hạ sốt." Mộ Mai chán ghét lên tiếng, "Vu thiếu gia, sao tự dưng cậu lại xuất hiện ở đây? Không phải bây giờ cậu nên ở trường học sao? Có phải vì nhân viên một tháng mười nghìn bảng Anh của cậu lười biếng trộm nghỉ một ngày không? Nhưng hình như tôi nhớ trong hợp đồng có ghi rõ, bệnh có thể được nghỉ cơ mà. Hiện giờ là thời gian riêng tư của tôi, tôi có quyền từ chối nhìn thấy cậu xuất hiện trước mặt tôi. Xin cậu trở về cho, đúng rồi, trước khi rời khỏi đây cậu nhất định phải sửa lại cửa cho bạn tôi, nếu không tôi sẽ kiện cậu về tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp đấy."

Lúc trưa Triệu Cẩm Thu đi làm đã khóa kín cửa mới ra ngoài, anh còn trêu sẽ không để ai vào nhà anh cướp mỹ nhân của anh đi được, anh bảo tối về sẽ nấu cơm cho cô ăn nữa.

Vu Liền Thành chật vật ngồi đó, buông thõng tay đầy bất lực, quả thật cậu không biết mình nên đặt tay ở nơi nào, lát sau mới dè dặt hỏi: "Mộ Mai, người phụ nữ tối qua ngủ với Daniel là ai? Anh biết tối qua em không có ở chỗ Daniel."

Phụ nữ? Tối qua? Chắc hẳn Vu thiếu gia đã nhớ ra rồi. Mộ Mai hứng thú ngồi dậy, dựa vào giường, bật cười: "Vu Liền Thành, tại sao cậu lại cho rằng người phụ nữ ngủ với Daniel tối qua không phải là tôi?"

"Anh biết tối qua người đó không phải là em." Vu Liền Thành cố chấp nói.

"Buồn cười thật, lý do gì khiến cậu khẳng định như thế?" Mộ Mai chột vồ đầu, "Ồ đúng rồi, Vu thiếu gia, tôi nghĩ bây giờ cậu nên bày tỏ cảm kích tôi mới đúng. Nếu không nhờ tôi, hôm nay hình ảnh cậu lỏa lồ sẽ được đăng lên trên các trang đầu khắp các tờ báo London cho mọi người nấn nhá rồi."

"Mộ Mai, nói cho anh biết, người phụ nữ tối qua ngủ với Daniel là ai?" Vu Liền Thành ngoan cố hỏi lại.

Dù cậu đã cố gắng đè nén giọng nói, nhưng Mộ Mai biết tên này đã tức điên lên rồi, nhìn hai mắt cậu đỏ ngầu, lòng cô vô cùng vui sướng. Xem đi, cô đã nói rồi mà, cô sẽ làm cho cậu ân hận đến chết. Giờ khắc này, Mộ Mai càng muốn cho Vu Liền Thành cảm thấy tội lỗi hơn nữa.

"Vu Liền Thành, tối qua là tôi ngủ với Daniel." Mộ Mai nói hết sức thần nhiên.

"Em đừng nói bậy, em là cô gái thông minh, em không bao giờ làm ra chuyện ngu xuẩn ấy." Vu Liền Thành siết chặt bàn tay.

Dù biết rõ Lâm Mộ Mai không hề lên giường với Daniel tối qua, nhưng nghe thấy cô nói như vậy vẫn khiến cậu phát điên.

"Vu Liền Thành, đáng ghét Daniel khá hơn cậu nhiều." Ánh mắt Mộ Mai quan sát Vu Liền Thành từ trên xuống dưới, khẽ nhủ thầm, "Daniel cường tráng lắm! Cậu thì thua một chút, nhưng nếu cậu kiên trì tập luyện thì vẫn sẽ vượt được anh ta. Đến lúc ấy, vóc dáng bảnh bao cộng thêm mặt mũi điển trai, tôi nghĩ..."

Mộ Mai bỗng im bất, bởi vì Vưu Liên Thành đã móc khẩu súng ra khỏi túi, chìa vào đồng hồ báo thức trên đầu giường Triệu Cẩm Thư nã một phát, chiếc đồng hồ bẽ tan tành.

"Lâm Mộ Mai, rút lại những lời em vừa nói đi!" Cậu lạnh lùng cầm súng.

"Rút lại lời nào? Câu tôi đã ngủ với Daniel ấy à?" Mộ Mai liếc nhìn chiếc đồng hồ đầy tiếc nuối, "Nhưng mà Liên Thành à, làm sao đây? Tôi thật sự đã ngủ với Daniel rồi!"

Vưu Liên Thành giờ tay lên, chìa súng qua bên trái, lần này là hồ cá vỡ toang, hai chú cá cảnh nhiệt đới giấy bành bạch trên mặt đất.

"Vưu Liên Thành, cậu là đồ điên!" Mộ Mai nổi con thịnh nộ, cầm gối đánh vào mặt Vưu Liên Thành. Đôi cá kia chính là báo bối của Triệu Cẩm Thư đã nuôi nhiều năm.

"Lâm Mộ Mai, người ngủ với Daniel tối qua là ai?" Vưu Liên Thành lại giờ tay lên, chìa súng vào tấm ảnh của Triệu Cẩm Thư đang cười toe toét.

"Vưu Liên Thành, anh là đồ điên, đồ khùng, đồ thần kinh..."

Lúc Liên Thành toan nổ súng vào tấm ảnh đó, mới nghe cô vội vàng hô lớn: "Không có, tôi không có, không có ngủ với Daniel."

Sợi dây căng chặt trong lòng Liên Thành lúc này mới thả lỏng, thoáng chốc lòng cậu như được nắng soi sáng muôn dặm, cậu thật sự muốn quỳ xuống cảm tạ chúa trời như một con chiên ngoan đạo nhất. Nếu tối qua người ngủ với Daniel là cô, như vậy cậu sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, bởi vì ngay cả cậu cũng không tha thứ được cho mình, thì làm sao cầu mong được cô tha thứ.

"Tối qua ngủ với Daniel là một à gái đứng đường thôi, tôi đã cho cô ta ba trăm bảng." Khi bị bệnh người ta thường trở nên nhất gan, Mộ Mai gào thét trước họng súng. "Nếu cậu muốn..."

Nhưng câu tiếp theo Mộ Mai đã không thốt ra được, bởi vì Vưu Liên Thành đã ôm chầm lấy cô, ôm rất chặt. Cậu vùi mặt vào tóc cô, không ngừng nói: "Mộ Mai, Mộ Mai, làm anh sợ chết khiếp, lần này anh thật sự sợ lắm Mộ Mai... Mộ Mai, anh sai rồi!"

Có trời mới biết Vưu Liên Thành sợ nghe thấy người phụ nữ đã triền miên nồng nhiệt với Daniel suốt đêm qua là cô đến nhường nào. Trên thế giới này, cậu chỉ muốn Lâm Mộ Mai thuộc về riêng cậu thôi, không ai có thể đụng vào cô hết!

Spoil chương 59: Nhìn đứa con quý báu của cố nhân đang lóng ngóng lấy lòng mình, lại nhìn cậu cứ đi ba bước là quay đầu lại nhìn về phía phòng Mộ Mai một lần, Lâm Xuân khẽ nhếch môi. Tốt lắm, thật tốt lắm, bà tin rằng mùa xuân này bà và Tổng Thư Duyệt sẽ có cơ hội gặp lại nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 59

Mộ Mai đau lòng nhìn nhìn chú cá vẫn giẫy trên đất, tức tối cầm lấy vật trang trí trên đầu giường Cẩm Thư nện Vưu Liên Thành tới tấp, trong lòng oán hận bao nhiêu thì đánh mạnh bấy nhiêu.

Vưu Liên Thành bị đau lập tức buông cô ra, cô nhảy ngay xuống giường chạy đến chỗ hồ cá bị vỡ, ngồi xổm trên mặt đất, khăn trương cứu chú cá nhỏ. Thấy bắp đùi trắng nõn của cô phơi ra trước mặt, giờ khắc này cậu mới nhớ ra Lâm Mộ Mai hiện đang ở trong nhà của gã đàn ông khác, ngủ trên giường của gã đàn ông khác và còn mặc áo của gã đàn ông khác nữa.

. Cậu phần nộ nhìn chăm chăm vào bắp đùi nõn nà ấy, rồi đến mái tóc rối rù trước ngực, cần cổ thanh tú, làn da trắng trẻo phối với gương mặt vừa tỉnh ngủ của cô trông vô cùng quyến rũ. Dáng vẻ cô như thế rất dễ khiến bất cứ tên đàn ông nào mơ tưởng xa xôi. Có lẽ Triệu Cẩm Thư cũng được ngắm bộ dáng gợi cảm này của cô rồi đây, ý nghĩ ấy vừa thoáng hiện lên trong đầu, Vưu Liên Thành đã ném phứt chuyện mình đến đây xin cô tha thứ lên tận chín tầng mây.

Đúng là khôn kiếp! Vừa giải quyết được một tên Daniel lại nhảy ra thêm một tên Triệu Cẩm Thư.

Chú cá cảnh lớn cỡ lòng bàn tay rồi rít giẫy giụa, Mộ Mai mất rất nhiều công sức nhưng vẫn không bắt được nó. Cô càng sốt ruột thì càng dễ vuột nhiều hơn, thế mà Vưu Liên Thành còn trưng bán mặt thối ra cản trước mặt cô nữa chứ.

"Lâm Mộ Mai, sao em có thể tùy tiện mặc đồ của tên đàn ông khác sao em có thể nằm trên giường của tên đàn ông khác hả?" Vưu Liên Thành nắm lấy vai cô, siết mạnh, quát lên.

Mộ Mai chỉ lo tập trung tinh thần, đợi con cá kia nhảy đến bên chân mình.

"Lâm Mộ Mai, rốt cuộc em và Triệu Cẩm Thu là sao? Sao em dám ngủ trên giường của hắn, mặc áo của hắn?" Vu Liền Thành giận dữ, "Lâm Mộ Mai, em đừng hòng viện bừa một cái cớ để dối gạt anh."

Mộ Mai hoan hô, cuối cùng đã bắt được chú cá kia rồi. Nào ngờ cô vừa reo lên, chú cá lại bị cướp đi, bay vút qua mặt Mộ Mai, đập mạnh vào tường, rồi rơi xuống sàn nhà. Mộ Mai chết lặng người, Vu Liền Thành vô cùng hài lòng nhìn con cá nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích được nữa.

Tốt lắm, con cá chết này sẽ không cướp đi sự chú ý của cô ấy nữa rồi!

"Lâm Mộ Mai, em vẫn chưa trả lời anh, em và Triệu Cẩm Thu là quan hệ thế nào?" Dù hai người đều ngồi xỏm trên sàn nhà, nhưng vì chiều cao khác biệt nên Vu Liền Thành vẫn ở nhìn xuống cô như kẻ bề trên.

Con thịnh nộ bốc lên cao, Mộ Mai không thèm nói một câu, vơ lấy khẩu súng lục trên mặt đất, không chút do dự đập vào người cậu loạn xạ.

Ý thức được khẩu súng có thể bị cướp cò, Vu Liền Thành cố tránh né tay cô. Nhưng Mộ Mai không chịu buông tha, thế là hai người tranh nhau cướp khẩu súng, cuối cùng nó vẫn cướp cò như đã dự liệu. Xui xẻo là họng súng chĩa ngay chiếc đèn trần, Vu Liền Thành không hề nghĩ ngợi đã nhào đến bao trùm lấy Mộ Mai, chiếc đèn tức tốc rơi ầm xuống lưng cậu.

khiến cậu đau điếng. Nhưng vào lúc này, Liền Thành chỉ thầm cảm ơn trời phật, may mắn đèn không rơi trúng cô. Rồi cậu nghĩ, trước thời khắc nghìn cân treo sợi tóc như vậy, mình lại chỉ quan tâm đến an nguy của cô ấy, việc này hẳn cũng là biểu hiện của tình yêu đúng không?

Một cảm xúc kỳ diệu lan tỏa, len lỏi vào từng ngõ ngách trong tâm hồn cậu, vừa định hé miệng nói vài câu ngọt ngào lấy lòng cô thì đột ngột tiếng bước chân truyền đến, vội vã cắt ngang ý định của cậu.

Hai vệ sĩ nghe thấy tiếng súng nổ nhanh chóng xông vào, trở mắt nhìn cậu chủ nhà mình đang nằm dài trên sàn với cô hầu học. Mà cô hầu học bị đè dưới thân cậu chủ lại quá hấp dẫn khiến họ không sao dời mắt được.

Bấy giờ Liền Thành mới ý thức được cô gái của mình đang lộ lộ cặp đùi trắng cho hai tên đàn ông cao lớn này ngắm thỏa thích, thế là cậu cướp đi khẩu súng trong tay Mộ Mai, ném họ, tức tối quát lớn: "Nhắm mắt lại, lập tức đi ra ngoài cho tôi!"

Mộ Mai ngơ ngác nhìn trần nhà, cô biết vốn chiếc đèn trần kia phải rơi trúng người mình mới đúng, cô còn nghe thấy cậu trấn an mình bằng giọng điệu dằn chưa từng có: "Khiến em sợ rồi sao, em nghĩ súng ống là đồ chơi à! Được rồi! được rồi! Không sao cả, không sao cả!"

Cô đỡ dần để mặc cậu bé mình lên giường, gương mặt cậu vốn đang ôn hòa không hiểu sao lại trở nên sa sầm, vừa vuốt tóc cô lại vừa cảnh cáo: "Lâm Mộ Mai, sau này không được tùy tiện qua đêm ở nhà tên đàn ông khác, không được tùy tiện ngủ trên giường tên đàn ông khác, cũng không thể tùy tiện mặc đồ của tên đàn ông khác nữa."

"Lân này xem như anh bỏ qua." Cậu khom người, đặt tay lên trán cô, lẩm bẩm, "Ừ, trán vẫn còn nóng, lát nữa về anh gọi bác sĩ đến khám cho em."

Khi tay cậu chạm vào trán cô, Mộ Mai mới hoàn hồn thoát khỏi cơn chấn động do tiếng súng mang lại. Cô gạt phắt tay Liền Thành đi, chán nản nói: "Vu Liền Thành, cậu không cảm thấy hành động của cậu bây giờ rất buồn cười sao? Tôi qua cậu đâu mang về mặt này."

Cô đưa tay chỉ ra cửa: "Vu thiếu gia, cửa ở bên kia, dẫn theo vệ sĩ của cậu cút khỏi đây cho tôi. Nhớ là phải đền khóa cửa, hồ cá và cả số cá bị cậu giết chết kia. Còn nữa, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm. tôi thích qua đêm ở nhà Triệu Cẩm Thu, tôi thích ngủ trên giường anh ấy, thích mặc áo của anh ấy đấy, thì sao?"

Vì thế, ngày hôm đó, trẻ con chơi đùa trong khu đều thấy được cảnh Lâm Mộ Mai quần chân kín mít như một đòn bánh tét bị một anh chàng cực kỳ đẹp trai khiêng ra khỏi nhà Triệu Cẩm Thu, nhét vào chiếc xe màu đen bóng lưỡng bên đường.

Trong xe, Vu Liền Thành ngồi sát với cô, Mộ Mai vẫn quần chân của Triệu Cẩm Thu, thần thờ nhìn đăm đăm ra ngoài cửa kính, một vài chuyện bắt đầu rõ ràng trong đầu, rõ ràng đến mức khiến cô thấy mệt mỏi.

Xe chạy đến ngã tư đường, lướt qua Triệu Cẩm Thu đang đạp xe đạp leo núi. Với khoảng cách hai chiếc xe băng sát qua nhau, Mộ Mai thấy rõ từng biểu cảm của Triệu Cẩm Thu, anh đang đeo tai nghe, vẻ mặt vui vẻ, một kiểu vui vẻ vô cùng đơn thuần của Triệu Cẩm Thu,. Trên tay lái xe đạp còn treo túi mua hàng siêu thị. Đúng rồi, anh đã nói tối nay sẽ làm món bánh kẹp Mexico mà anh mới học cho cô ăn. Khi khuôn mặt anh lướt qua cửa kính, Mộ Mai quay mặt đi, nước mắt cứ thế rơi xuống, qua màn nước mắt, cô còn thấy được vẻ mặt sa sầm của Vu Liền Thành.

"Em khóc vì hắn đấy à?" Vu Liền Thành lạnh lùng hỏi, "Không phải em nảy sinh tình cảm với hắn rồi chứ? Có phải em đã yêu hắn, rất muốn sà vào lòng hắn không?"

Vu Liền Thành cũng thấy được Triệu Cẩm Thu, còn chứng kiến cảnh Mộ Mai nhìn anh ta xong rồi rơi lệ nữa. Hiện giờ cậu rất hoang mang, cậu nhớ có người từng nói, phụ nữ thường khóc vì người đàn ông mà họ yêu. Trước kia Lâm Mộ Mai cũng từng khóc vì Vu Liền Thành, chỉ có điều khi ấy cậu không biết quý trọng, bây giờ thì cậu sợ chết đi được, sợ đến mức nói năng không còn mạch lạc.

"Vu Liền Thành, hiện giờ việc cậu nên làm nhất là đưa tôi trở về."

"Về? Về chỗ Triệu Cẩm Thu á? Lâm Mộ Mai, em mơ đi!" Vu Liền Thành cất cao giọng, nói năng không hề suy nghĩ, "Em mơ đi Lâm Mộ Mai. Nếu em dám nảy sinh tình cảm gì với Triệu Cẩm Thu, anh sẽ giết hắn cho em xem!"

Mộ Mai tựa vào ghế xe, nhắm mắt lại.

Thấy sắc mặt cô mệt mỏi, tiêu tụy, Vưu Liên Thành mới nhớ ra cô đang bệnh, và chuyện lần này cậu đến đây là để xin cô tha thứ cho mình. Liên Thành ôm cô vào lòng, phiền muộn vô vãn: "Mộ Mai, vừa rồi anh nói bậy bạ thôi, anh sẽ không động đến một sợi tóc nào của anh ta đâu. Lát nữa anh sẽ cho người sửa lại nhà anh ta hết như lúc đầu ngay."

"Mộ Mai..." Vưu Liên Thành ngược ngừng cất lời, cậu đã quen lớn lối trước mặt cô, lúc này phải ăn nói khép nép thật có chút gượng gạo, "Chuyện kia ấy... Mộ Mai, anh cam đoan, sau này anh sẽ không làm ra bất cứ chuyện ngu xuẩn nào nữa đâu."

"Vưu Liên Thành, đưa tôi trở về thôi!" Điều duy nhất Mộ Mai muốn hiện giờ là ngủ một giấc thật ngon, một ngày một đêm cô đã trải qua này giống như dài tựa một thế kỷ vậy, "Bây giờ nhìn vào gương mặt của cậu khiến tôi thấy vô cùng ngán ngấm."

Vưu Liên Thành không nhìn được muốn nổi giận với cô hầu học của mình, nhưng cậu cố kìm nén lại, bảo tài xế dừng xe, trút hết con giận vào cánh cửa đóng sầm, ra khỏi xe gọi điện thoại cho Andrew, anh chàng người Nga giỏi nhất về khoản dỗ dành phụ nữ nhất trong hội.

Andrew nghe Vưu Liên Thành nói xong lập tức bật dậy khỏi ghế: "Vưu, cậu lặp lại lần nữa xem"

Vưu Liên Thành nói chuyện điện thoại xong ừ rừ quay vào xe, bảo tài xế quay đầu xe lại. Andrew nói cho cậu biết, con gái như Lâm Mộ Mai chỉ thích mềm không thích cứng, mấy thứ trang sức, hoa hòe, nhà cửa kia đều vô ích, quan trọng nhất là phải vỗ về âu yếm cơ. Chết tiệt thật, cậu không hề nói là Lâm Mộ Mai sao tên người Nga kia lại biết nhỉ?

Liên Thành miễn cưỡng đưa Lâm Mộ Mai về nhà mẹ nuôi. Ra mở cửa cho cậu là một người đàn bà trung niên mặc áo khoác đen, dáng vóc cao gầy, nhưng lại có một đôi mắt lạnh lùng sắc bén ai gặp qua cũng không quên được. Lúc bà quan sát cậu, Vưu Liên Thành cảm thấy lưng mình lạnh toát. Đây là lần đầu tiên Vưu Liên Thành gặp được Lâm Xuân, là mẹ Xuân mà Lâm Mộ Mai thỉnh thoảng nhắc đến.

Phòng Lâm Mộ Mai vô cùng trang nhã, bên trong đặt một vài quyển sách, giường kê sát cửa sổ, bên ngoài là cây sồi xanh um.

Mộ Mai mặc kệ Vưu Liên Thành đi theo mình vào phòng, cô ngã thẳng xuống giường, mi mắt nặng trĩu khép lại. Trong lúc mơ màng ngủ thiếp, cô vẫn cảm nhận được cậu ngồi bên giường cô một lúc lâu, còn cảm giác được mấy lần cậu đưa tay áp lên mặt cô nữa.

Lúc rời đi, Lâm Xuân đưa cậu đến tận cửa với vẻ vô cùng khách sáo. Vưu Liên Thành đi được vài bước lại quay trở về, đứng trước mặt Lâm Xuân, lấp ba lấp bấp cúi người chào bà, lí nhí nói: "Thưa dì, lần đầu gặp mặt đã quấy rầy dì ạ."

Nhìn đứa con quý báu của cô nhân đang lóng ngóng lấy lòng mình, lại nhìn cậu cứ đi ba bước là quay đầu lại nhìn về phía phòng Mộ Mai một lần, Lâm Xuân khẽ nhếch môi. Tốt lắm, thật tốt lắm, bà tin rằng mùa xuân này bà và Tống Thư Duyệt sẽ có cơ hội gặp lại nhau rồi.

Về đến nhà, Triệu Cẩm Thư phát hiện không chỉ cửa nhà bị phá hỏng, trong phòng còn cực kỳ bừa bãi, hai con cá cảnh anh nuôi thì nằm chết dí trên sàn. Chiếc chăn anh đắp cho Mộ Mai khi rời khỏi nhà đã không cánh mà bay. Anh chạy đến nhà Mộ Mai thì gặp được hai gã vệ sĩ đứng ở cửa như môn thần lịch sự mời anh đi, dì Xuân luôn đối với anh ôn hòa thì nói cho anh biết, Mộ Mai đang cần nghỉ ngơi, bảo anh tạm thời đừng đến quấy rầy cô.

Spoil chương 60:

Rồi cô quay người đi, nước mắt rung rung thâm nhủ: Liên Thành, anh đừng nói gì cả, xin đừng nói gì cả.

Nhưng cậu vẫn nói ra: "Tiểu Quý, anh yêu cô ấy, dù trốn tránh thế nào anh cũng vẫn yêu cô ấy. Tiểu Quý, anh không thể mất cô ấy được!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 60

Mộ Mai đang ngủ mơ màng thì nghe thấy động tĩnh bên ngoài cửa sổ, cánh cửa vang lên lộc cộc một như có ai đó đang gõ. Cô nghĩ chắc là Triệu Cẩm Thư về nhà không thấy cô nên sang đây tìm rồi. Mộ Mai quán chân ra mở cửa, không khí trong lành của cơn mưa xuân ban đêm ập vào mặt, nhấc thấy bóng người trên cây sồi, cô bất đắc dĩ nói: "Anh Cẩm Thư, anh nghiện làm khi à?"

Mãi vẫn không nghe ai lên tiếng, Mộ Mai nói tiếp.

"Triệu Cẩm Thư vào đi, bên ngoài lạnh lắm." Cô mở cửa sổ lớn hơn, lộ ra ngoài cửa sổ, sau đó thì ngáy dại, con buồn ngủ chột bay biến. Người trên cây sồi không phải Triệu Cẩm Thư.

"Lâm Mộ Mai, hần luôn trèo lên đây à? Mỗi khi hần đến em đều cho hần vào phòng em sao? Sau khi vào phòng thì hai người làm gì?" Vưu Liên Thành nghiêng răng hỏi.

Cô không những đã nhận lầm cậu là người đàn ông khác, mà còn tùy tiện mời người đàn ông đó vào phòng mình trong đêm khuya thanh vắng thế này nữa, Vưu Liên Thành giận điên lên được.

Mộ Mai rút người lại, toan đóng cửa sổ không thềm ngõ ngang đến cậu. Vưu Liên Thành liền hoảng hốt, nhấc chân nhảy từ cây sồi xuống lan can, đưa tay nắm lấy tay cô đang đóng cửa sổ lại: "Đừng, đừng... Mộ Mai, anh có chuyện muốn nói với em."

Vì những lời này, cậu đã gom hết dũng khí, vì những lời này, Liên Thành đã chần chừ bên ngoài cửa sổ cô hơn một giờ rồi. Cậu chần trước mặt cô, cảnh đêm tối điểm cho đường viền khuôn mặt cậu thêm sắc nét.

"Mộ Mai, bây giờ là mười hai giờ đêm, anh đã quanh quẩn trước cửa sổ phòng em đúng một giờ rồi. Những lời này anh vốn định nói cho em nghe vào sáu giờ trước cơ, nhưng khi ấy em mặc áo của Triệu Cẩm Thư thì đã giận quá nên quên mất. Mộ Mai, anh ghen với người đàn ông đã đưa áo cho em mặc. Mộ Mai, ghen chính là một trong những biểu hiện của tình yêu."

Trước khi nói ra câu này, Vưu Liên Thành cho rằng nhất định sẽ rất khó mở lời. Nhưng không phải như thế, lúc đối mặt với cô trong gang tấc, những lời này lại được thốt ra hết sức tự nhiên tựa như gió và đêm vậy. Cậu đưa tay lên mon trớn chân mày cô, men theo từng đường nét, động tác dịu dàng như nước suối mùa thu.

"Mộ Mai, anh yêu em! Từ lúc ba giờ chiều anh tỉnh lại cho đến sáu giờ tìm được em, trong ba giờ đó đã khiến anh nhận ra một chuyện, hóa ra cảm xúc nôn nao cuộn trào tự đáy lòng kia chính là yêu. Mộ Mai, anh cũng không biết tình yêu này đã nảy sinh như thế nào, anh cũng không tài nào giải thích cho em hiểu." Cậu kéo tay cô, đặt lên ngực mình, để cô cảm nhận trái tim Vưu Liên Thành đang đập rất dồn dập vì cô, "Mộ Mai, thần kỳ lắm đúng không. Những biểu hiện về tình yêu mà trong sách hay viết đã xảy ra ngay chính trên người anh. Mộ Mai, em có cảm nhận được nó không, nó đang kích động vì em đấy."

Trong khoảnh khắc ấy, Mộ Mai cũng trở nên si mê vì nhịp đập rộn rã dưới lòng bàn tay mình. Giây phút này, cô rất hi vọng thời gian sẽ mãi mãi ngừng trôi, để cậu có thể vĩnh viễn đứng bên ngoài cửa sổ, để bàn tay cô luôn chạm được trái tim đang đập của cậu.

Nghe nói mọi chuyện diễn ra vào thời khắc mười hai giờ đêm luôn đầy nhiệm màu, thế nhưng thời gian không bao giờ dừng lại vào mười hai giờ này mãi. Mộ Mai rút tay mình ra, đặt lên cửa sổ, ngẩng đầu hờ hững nhìn cậu: "Liên Thành, về đi!"

Vưu Liên Thành cho rằng lấy hết can đảm nói ra những lời này sẽ nhận được sự vui mừng và nụ hôn đắm thiết của cô. Song lại không có, giọng điệu lạnh nhạt của cô khiến cậu hoảng sợ. Đến cùng cậu đã sai chỗ nào? Có phải cách tỏ tình của cậu không đủ lãng mạn không? Hay là những việc cậu từng làm đã khiến cô thương tâm tuyệt vọng với cậu?

"Mộ Mai, lẽ nào..." Liên Thành dè dặt hỏi, "Hôm qua anh đã uống say, hôm qua anh chỉ ngu ngốc tự giằng co với chính mình thôi."

Trong phòng cô để một ngọn đèn nhỏ trên tường, màu sắc cũng nhạt nhẽo hết như vẻ mặt cô lúc này.

Vưu Liên Thành cúi thấp đầu: "Mộ Mai, hãy tha thứ cho anh!"

"Về đi thôi Liên Thành. Đừng quên tôi còn đang bệnh." Mộ Mai định kéo cửa sổ lại.

"Ồ, đúng rồi, đúng rồi." Vưu Liên Thành thở phào nhẹ nhõm. Đúng vậy, giọng nói lãnh đạm và vẻ mặt thờ ơ này giờ của cô chỉ là vì cô đang bệnh thôi, "Anh về ngay đây, em nghỉ ngơi đi. Mai anh tan học sẽ đưa bác sĩ đến đây, chờ anh nhé!"

Nghe tiếng xe hơi chạy xa, Mộ Mai buồn bã dựa vào tường. Trong phút chốc, chàng trai đứng bên cửa sổ lúc nửa đêm này đã khiến tâm hồn cô già đi mười tuổi. Giờ khắc này, Mộ Mai mới nhớ đến hóa ra mình đã hai mươi bốn tuổi rồi.

Vào ngày sinh nhật hai mươi bốn tuổi cô đã làm gì nhỉ? Ồ, nhớ ra rồi, hôm ấy cô ở trong thư phòng, trăm phương nghìn kế cảm dỗ Vưu Liên Thành, dụ dỗ cậu yêu cô, dụ dỗ cậu si mê cô.

Mà vài phút trước, mộng tưởng của cô đã trở thành sự thật, không, phải nói là mộng tưởng của mẹ Xuân đã trở thành sự thật mới đúng. Vưu Liên Thành đã nói yêu Lâm Mộ Mai, còn ngốc nghếch đứng trước cửa sổ của cô tỏ tình nữa chứ.

Mộ Mai thấy buồn cười, buồn cười đến mức nước mắt thi nhau rơi xuống, giấc mơ về Bắc Kinh của cô đã pha lẫn vị đắng chát và càng trở nên xa xôi hơn rồi.

Trên đường lái xe về nhà, Vưu Liên Thành vừa nghe bài hát củ rích "When we fall in love", vừa gõ tay theo nhịp trên vô lăng. Giai điệu du dương vang vọng trong xe, lời ca ngọt ngào khiến lòng cậu xốn xang. Cậu lại nghĩ đến cô rồi, không, phải bảo là bây giờ cậu rất muốn, rất muốn cô ngồi bên cạnh mình chia sẻ giờ phút này mới đúng. Cậu không cần hai người phải thân mật hôn hít gì cả, chỉ cần cô ở bên cạnh thôi là cậu đã mãn nguyện.

Hai giờ sáng, Vưu Liên Thành thấy được Đông Tiểu Quý đứng trong phòng mình, cô cười với cậu, má lúm đồng tiền tươi tắn dưới ánh đèn lưu ly. Cô không hỏi cậu đã đi đâu, chỉ bày tỏ mình rất lo lắng cho cậu.

"Giờ anh trở về là tốt rồi." Tiểu Quý vẫn như một người vợ chu đáo cời khăn quàng cổ ra cho Liên Thành, nhíu mày, "Sao khăn quàng cổ anh ướt thế?"

Vưu Liên Thành bắt lấy tay cô, mặt đối mặt với cô.

"Tiểu Quỷ, khi nãy anh đã trèo lên cây sồi, ngồi ngẩn ngơ trên đó suốt một giờ, khăn quàng cổ bị nước mưa trên cây thấm ướt."

"Anh ngốc à!" Đông Tiểu Quỷ giận dữ, "Sao lại trèo lên cây mà còn ngồi ở đó những một giờ, lẽ nào trên cây sồi có tiên nữ à?"

"Cây sồi này mọc trước cửa sổ phòng Lâm Mộ Mai, nhánh cây ấy cách cửa sổ phòng cô ấy chỉ có một bước chân." Vu Liên Thành từ tốn nói.

Đông Tiểu Quỷ sững sờ, lần nữa cô nguyên rủa giác quan nhạy bén của mình, lúc nào cũng vậy, cái giác quan nhạy bén này luôn tốt thì không linh, xấu lại linh. Ngay từ ngày đầu tiên gặp Lâm Mộ Mai, cô đã biết nhất định họ sẽ dây dưa không dứt với nhau vì Liên Thành ngay mà. Cô thờ dài một hơi: "Em đã nghe Chu Á Luân nói về chuyện hôm qua rồi. Quả thật anh rất quá đáng, dù sao cô ấy đã ở bên cạnh anh những tám năm, anh phải đến xin cô ấy tha thứ cho anh là đúng rồi."

Rút tay ra khỏi tay Liên Thành, Tiểu Quỷ ngượng ngùng chỉ ra cửa: "Được rồi, chắc anh cũng đã mệt mỏi, anh tắm nước ấm cho thư giãn đi. Em cũng mệt rồi, về phòng đây."

Rồi cô quay người đi, nước mắt rung rung thấm nhũ: Liên Thành, anh đừng nói gì cả, xin đừng nói gì cả.

Nhưng Liên Thành vẫn thốt lên: "Tiểu Quỷ, anh yêu cô ấy, dù trốn tránh thế nào anh cũng vẫn yêu cô ấy. Tiểu Quỷ, anh không thể mất cô ấy được!"

Tiểu Quỷ đứng sững lại.

"Đêm đó cô ấy không hề bỏ thuốc vào sữa của anh, là tự anh ý loạn tình mê, anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào mình đã si mê cô ấy như vậy." Lúc nói ra câu này lòng Liên Thành quặn thắt, thế mà ngày ấy cậu đã bắt cô nói dối, cậu bắt cô phải chính miệng nói mình là đứa con gái hư hỏng thế đó.

Đông Tiểu Quỷ chớp mắt để lệ rơi xuống, quay đầu lại: "Liên Thành, tại sao phải nói những điều này với em. Anh không nói ra thì tốt biết mấy, em vẫn sẽ vô như em không hề hay biết gì cả. Bây giờ anh nói ra như vậy em phải làm gì đây? Ai ai cũng biết bạn trai của Đông Tiểu Quỷ là Vu Liên Thành, ba mẹ em vẫn chờ em đưa anh về Bắc Kinh ra mắt họ, bạn bè em cũng rất mong đợi được gặp anh đây. Còn em, xưa nay ngoại trừ anh ra lòng em chưa hề có người khác, thậm chí là không buồn liếc mắt ngó ngang đến những người con trai khác xung quanh nữa kìa, bởi vì em chỉ một lòng một dạ với anh thôi."

"Tiểu Quỷ." Lòng Vu Liên Thành vô cùng nặng nề, "Em ghét nghe nói xin lỗi nên anh sẽ không nói lời ấy. Nhưng người ta thường bảo, thời gian là liều thuốc tốt nhất chữa lành mọi vết thương. Tiểu Quỷ, hiện giờ chúng ta vẫn còn rất trẻ."

"Chúng ta vẫn còn rất trẻ, chúng ta vẫn còn rất trẻ..." Đông Tiểu Quỷ lẩm bẩm, cô gờ tay lên vuốt ve hàng mày cậu, "Bởi vì chúng ta còn rất trẻ nên em sẽ tha thứ cho anh. Để anh ở bên cạnh Lâm Mộ Mai tám năm là lỗi của em, nên giờ đây Thượng đế đang trừng phạt em. Và em chấp nhận trừng phạt đó."

Vu Liên Thành khẽ quay mặt tránh tay cô.

"Tiểu Quỷ, lúc chúng ta biết nhau anh mới tám tuổi, còn em chỉ bảy tuổi. Đứa con nít bảy tám tuổi có biết yêu là gì đâu. Trước đây anh từng cho rằng anh có thể, bởi vì anh thật sự thích em, nhưng mà dù thích thế nào đi nữa cũng không thể biến thành yêu được."

"Dù thích thế nào đi nữa cũng không thể biến thành yêu sao?" Đông Tiểu Quỷ lại lẩm bẩm, sau đó cô quay nhìn ra cảnh đêm bên ngoài mỉm cười cổ chấp, "Liên Thành, em vẫn muốn ở bên anh. Liên Thành, Thượng đế đã an bài cho em gặp anh trước cô ấy tự nhiên có đạo lý của nó. Liên Thành, giác quan thứ sáu của Đông Tiểu Quỷ rất chuẩn, cho dù anh và Lâm Mộ Mai có yêu nhau thế nào cũng không ở bên nhau được đâu. Em tin rằng sau cùng người sẽ ở bên anh vẫn chính là em thôi. Anh hãy xem đi, cuối cùng Thượng đế sẽ thiên vị với ai."

Tuy nhiên Đông Tiểu Quỷ không hề hay biết, lâu thật lâu trước khi cô ta xuất hiện, Lâm Mộ Mai đã biết Vu Liên Thành rồi.

Tớ có việc bận, thứ 4 mới gặp lại mọi người được nhé!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 61

Hôm sau vừa đi học về, định gọi cho bác sĩ gia đình thì Vu Liên Thành lại nhận được điện thoại của vệ sĩ canh cửa ở nhà Lâm Mộ Mai. Nghe xong cuộc điện thoại, cậu chỉ muốn chửi ầm lên bằng những lời thô tục nhất. Đang lúc toan đi lời Lâm Mộ Mai về, quân sự dinh thự chợt dẫn một tên bốn mắt đến gặp cậu.

"Xin chào, Cậu Vu, tôi là Alexandre Tổng, luật sư được cô Lâm Mộ Mai ủy thác đến đây trao đổi về việc hủy hợp đồng với cậu." Tên bốn mắt chìa danh thiếp của mình ra.

Hủy hợp đồng á? Vụ Liên Thành liếc nhìn danh thiếp trong tay. Lâm Mộ Mai lại dám cử một gã tay mơ đến đây hủy hợp đồng với cậu à! Liên Thành chẳng buồn đếm xỉa búng tấm danh thiếp rơi xuống đất.

"Tiễn khách!"

Anh luật sư Tổng vội vàng chặn trước mặt Liên Thành: "Cậu Vụ, tôi rất có thành ý đến đây đề..."

"Anh biết muốn hủy hợp đồng phải bồi thường một triệu bảng Anh không?" Vụ Liên Thành ngắt ngang anh ta, cảm thấy vô cùng bức bối. Lâm Mộ Mai đang nghĩ gì vậy, rõ ràng tôi qua cậu đã nói hết với cô rồi mà.

"Tôi biết, đương sự của tôi cũng đã đưa tôi tiền bồi thường hợp đồng để mang đến đây rồi." Luật sư Tổng lấy ra một tấm chỉ phiếu trong cặp.

Vụ Liên Thành nhận lấy tấm chỉ phiếu, lập tức xé nát bậy. Hiện giờ trong đầu cậu chỉ nghĩ mỗi một việc là Mộ Mai đã lấy đâu ra một triệu bảng Anh này, rồi cậu lại ngu ngốc nghĩ đến phải chăng một tên đàn ông nào đó cho cô không? Cậu thật sự bị Lâm Mộ Mai chọc tức điên lên rồi, chỉ hận không thể bắt cô về đây hỏi cho rõ. Nếu để cậu biết có tên nào đó dám đưa chỉ phiếu này cho cô, cậu sẽ khiến tên khốn kiếp kia...

Thế nhưng gã luật sư bốn mắt này vẫn không thức thời, cứ đứng đó lải nhải một đồng từ chuyên ngành ra với cậu. Nhắc nhở cậu rằng anh ta hết sức tận tâm với đương sự Lâm Mộ Mai của mình, thậm chí sau một hồi đã bỏ luôn chữ "cô" ra mà chỉ còn gọi mỗi tên thôi.

"Nói đi, có phải anh thích cô ấy không?" Vụ Liên Thành cau tiết, tóm lấy cổ áo luật sư Tổng.

Gã luật sư trước mắt này rất khả nghi, mỗi lần nhắc đến tên Lâm Mộ Mai là tai sẽ ửng đỏ, giống hệt như mấy thằng con trai nhắc đến cô gái mình thầm mến trong trường vậy.

"Tôi..." Hiện nhiên luật sư Tổng bị câu hỏi này làm sững sốt. Bởi vì bị khí thế của Vụ Liên Thành làm khiếp vía nên anh ta đã quên mất câu hỏi này thuộc phạm trù cá nhân, "Việc đó... tôi và Mộ Mai là bạn học hồi trước, dĩ nhiên... dĩ nhiên... tôi... tôi vì cô ấy mới hay đến nhà thờ..."

Quả nhiên gã bốn mắt chết tiệt này thích cô ấy mà. Gã dám dòm ngó cô gái của cậu cơ đấy. Vụ Liên Thành tức tối bỏ lại anh ta cho quân sự, chạy một mạch ra khỏi dinh thự.

Hôm nay là lễ đầu xuân ở phương Tây, là ngày tụ họp theo truyền thống của người Xen-tơ nên đường chật kín xe, tốc độ di chuyển chậm rề như rùa bò khiến Vụ Liên Thành nổi cơn thịnh nộ. Lần đầu tiên trong đời cậu đã làm hành động khiếm nhã, giơ ngón giữa với chiếc xe phía trước. Hiện tại trong lòng cậu =o sột vốt, vệ sĩ đã gọi cho cậu lần nữa, báo cáo Lâm Mộ Mai đang nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt, đã vậy tên kia còn từ chạm vào vai chuyển xuống vòng tay ngang eo cô rồi.

Eo á? Chắc chắn vòng eo thon thả của Lâm Mộ Mai khiến cho tên kia điên đảo thần hồn rồi đây mà.

Mẹ kiếp! Sao đám đàn ông cứ vây quanh Lâm Mộ Mai thế này, hết Daniel, Triệu Cẩm Thu, tên bốn mắt vừa rồi giờ lại đến gã đàn ông đang ôm eo cô, và cả Chu Á Luân cũng nằm trong danh sách đối tượng bị tình nghi nữa. Nói không chừng cái danh sách này sẽ giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn cho xem.

Vụ Liên Thành đập mạnh xuống tay lái. Ngoài kia thiếu gì đứa đẹp hơn Lâm Mộ Mai, sao mấy tên này cứ đâm đầu vào cô như vậy? Cậu chán nản tựa đầu vào lưng ghế. Đúng vậy, có rất nhiều cô gái đẹp hơn Lâm Mộ Mai, nhưng vì sao trái tim cậu chỉ vương vấn mình cô, và vì sao thân thể cậu chỉ trung thành với cô thôi chứ?

Đầu xuân nắng ấm nhàn nhạt, cả con phố mua sắm đều trang trí ngập màu xanh biêng biếc. Năm nay cửa hàng Prada muốn nổi bật hơn để quảng cáo cho dòng sản phẩm mới đưa ra thị trường, nên bọn họ đã mời một vài người mẫu hóa trang thành nữ thần mùa xuân đứng trong tủ kính tạo đủ mọi kiểu dáng, thu hút rất nhiều người kéo đến chụp ảnh.

Mộ Mai vừa làm theo hướng dẫn của máy tính tạo dáng mỉm cười để cùng chụp ảnh với khách hàng bên ngoài, vừa kín đáo né tránh sự quấy rầy của nam người mẫu đóng vai tùy tùng nữ thần kế bên. Thật ra việc đóng vai nữ thần trong tủ kính của Prada này cũng do cơ duyên bất ngờ, cô ở nhà đến phát chán bèn ra ngoài giải khuây, vô tình đi ngang qua nơi đây thì bị nhân viên cửa hàng gọi lại. Họ hi vọng Mộ Mai có thể đóng thế cho cô người mẫu đang bị tắc đường không đến kịp. Thấy họ khẩn cầu thống thiết quá cộng thêm tiền lương hậu hĩnh, cuối cùng Mộ Mai đã đồng ý làm nữ thần mùa xuân cho họ.

Nhưng mà giờ đây bàn tay đang đặt lên eo cô đã làm cô hồi hận. Ai mà biết được bộ trang phục của nữ thần mùa xuân lại là kiểu hở rốn, tên người mẫu nam cứ đụng chạm tay chân khiến cô khó chịu vô cùng. Hắn ta còn thừa lúc chuyển đổi tư thế hỏi xin số điện thoại của cô nữa chứ. Mộ Mai vẫn vờ như không nghe thấy, mắt nhìn chăm chăm vào hai người vệ sĩ của Vụ Liên Thành đang đứng cách đó không xa. Từ tối hôm qua, hai người này vẫn đứng gác trước nhà cô, và đến giờ luôn đi theo cô không rời một bước. Họ đứng như tượng đá trong khoảng không xanh biếc, bộ đồ đen càng trở nên nổi bật.

Khi tên người mẫu nam hỏi xin số liên lạc Mộ Mai lần nữa, từ đằng xa một chàng trai đang giận dữ hùng hổ lao đến như con gió lốc, cô vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười cứng nhắc, chậm chậm đọc số điện thoại của mình.

Trong buổi lễ đầu xuân vui tươi nhộn nhịp như thế, tất cả du khách đứng trước cửa hàng Prada đã được dịp chứng kiến cảnh tượng lãng mạn còn hơn trên phim, một chàng trai phương Đông anh tuấn công khai xông vào cửa hàng lôi phất một nữ thần mùa xuân độc quyền trong tủ kính, nghênh ngang rời đi. Còn nam người mẫu đóng vai tùy tùng thì bị cậu đẩy ngã lăn một bên nhưng không ai dám báo cảnh sát, bởi mọi người đều nhận ra đây chính là Vu thiếu gia được báo chí thường hay nhắc đến ở thành phố London này.

Mộ Mai bị Vu Liên Thành lôi xềnh xệch trên phố đi bộ đến Thủy Cung. Trong đường hầm có mái vòm bằng thủy tinh công nghiệp mờ mờ ảo ảo, cậu đưa tay cời phẳng vòng hoa xinh đẹp trên đầu cô ra, những thứ này dù đẹp đến mấy cũng chỉ làm Liên Thành chóng mặt, hết như vòng eo nhỏ nhắn đang lồ lộ của cô vậy.

Vu Liên Thành nhìn chòng chọc vào vòng eo kia: "Lâm Mộ Mai, em điên rồi hả? Em xem mình mặc bộ đồ quái quỷ gì kia? Khi nãy anh còn thấy em ồm ồm nói chuyện với tên người mẫu nam kia nữa đấy."

"Ừ, anh ta xin số điện thoại của tôi." Ánh mắt Mộ Mai mãi dõi theo chú cá mập trắng nho nhỏ bơi qua trên đầu, điềm nhiên trả lời. Quả thật tên kia hỏi số điện thoại của cô, cô cũng đọc số cho hắn, nhưng đó lại là số điện thoại của Chu Á Luân.

Mộ Mai vừa đáp xong thì điện thoại đang dất bên hông đã bị cướp đi. Vu Liên Thành ném nó vỡ tan tành.

"Vậy tên luật sư bốn mắt mà em ủy thác thì sao? Rốt cuộc em và hắn thân thiết cỡ nào mà hắn dám đứng ra kiện cáo với nhà Vu tước gia hả?" Vu Liên Thành điên tiết, "Không phải trong hợp đồng của chúng ta đã quy định rõ rồi à? Trong khoảng thời gian hợp đồng còn hiệu lực, em không được nói chuyện với bất cứ tên đàn ông con trai nào cả."

Hiện tại Vu thiếu gia đã tự động đổi điều kiện "không được qua lại với bất cứ người đàn ông con trai nào" thành "không được nói chuyện" rồi, chỉ thiếu điều không nói thành "em không được phép nói chuyện và hẹn hò với ai khác ngoại trừ anh" nữa thôi.

Thấy cậu vênh vào đưa ra điều kiện vô lý kia cộng thêm hành động tự tiện đập vỡ điện thoại của cô, Mộ Mai tức khí giờ tay lên vỗ vào đầu Liên Thành: "Vu thiếu gia, đầu óc cậu có vấn đề hay bị mất trí nhớ thế hả? Để tôi nhắc lại cho cậu nhớ: Sáng nay tôi đã ủy thác cho luật sư đến dinh thự nhà cậu đưa tiền bồi thường hủy bỏ hợp đồng rồi. Bây giờ cậu đến đây ra về chủ nhân của tôi làm gì. Còn nữa, Vu thiếu gia, để tôi nói thêm cho cậu nhớ, tôi thứ Ba cậu đã rất hào phóng giao tôi cho Daniel để đổi lấy cơ hội cậu không phải cời trần như nhộng trước công chúng. Thật ra tôi có quyền cự tuyệt điều đó nhưng nể mặt cậu là người đàn ông đầu tiên của tôi nên tôi đã ngu ngốc chấp nhận. Vu thiếu gia, cậu không thể như vậy được đâu. Nếu cậu vẫn còn lương tri thì nên ký tên vào thỏa thuận hủy bỏ hợp đồng của hai chúng ta đi, từ đây về sau tôi và cậu không liên gì đến nhau nữa, chứ không phải..."

Hôm nay màu son môi của cô dưới ánh đèn xanh xanh trong con đường hầm thủy tinh trông rất huyền bí, thêm phần khi đôi môi mấp máy lại rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta không nhìn được muốn hôn lên nó. Thế là cậu nghiêng người, áp cô vào vách kính, cậu không thích nghe bất kỳ lời nói nào của cô vào lúc này, hiện tại cậu chỉ muốn ngăn môi cô không cho nó thốt ra những lời làm cho cậu hoảng sợ, làm cậu ân hận đến chết mà thôi.

Nụ hôn của cậu ban đầu mạnh mẽ, cưỡng ép mở miệng cô ra, quấn lấy lưỡi cô, hôn cô bằng sự chân thành nhất từ trong tâm can kể từ khi chào đời đến nay. Sau đó nụ hôn ấy dần dần như giọt sương mai, rồi liêu lĩnh chạm vào ánh nắng, cuối cùng dần dần trở nên dịu dàng sâu lắng, cậu thật lòng thật dạ muốn nói cho cô biết mình trân trọng cô nhường nào qua nụ hôn này.

Bên kia vách kính có vài chú cá dumbo vàng tò mò nhìn hai người, cậu hài lòng thả cô ra, chớp mũi cọ vào vành tai cô: "Mộ Mai, hãy tha thứ cho anh!"

"Ừ!" Cô thờ ơ trả lời, hơi thở còn hỗn hển.

Vu Liên Thành cười thật tươi, nụ cười hạnh phúc như đã đi qua muôn vạn nẻo đường mới về đến đích.

Song, lúc cậu buông cô ra thì Mộ Mai lại giờ tay lên, dùng hết sức bình sinh tát vào gương mặt thiên sứ kia. Tuy người hứng chịu cái tát này là cậu, nhưng người chảy nước mắt lại là cô.

Không nên hận cậu, không thể hận cậu! Mộ Mai biết, dưới chữ hận kia thực ra đang che giấu cho một cảm xúc khác. Cô biết điều mình nên làm chính là giả vờ giả vịt giận dỗi vài ngày, rồi mai mốt lại tìm cơ hội tha thứ cho cậu mới phải. Nhưng cuối cùng cô vẫn thật sự thấy hận cậu.

Cô chán chường hạ tay xuống, quay đầu tránh đi đôi tay cậu đang cố lau đi nước mắt cho mình.

"Sau cái tát này, tôi tha thứ cho anh. Nhưng mà Vu Liên Thành, về sau tôi sẽ không bao giờ yêu anh nữa. Lâm Mộ Mai nhất định sẽ không yêu một người không hiểu chuyện, không quý trọng mình."

Giờ khắc này, ngay cả bản thân Mộ Mai cũng không biết những gì mình nói là thật lòng hay giả dối nữa. Một người đóng kịch quá lâu sẽ luôn dễ dàng lầm tưởng mình chính là nhân vật trong vở kịch.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 62

Mộ Mai đi trên con đường hầm Thủy Cung thật dài, người phía sau vẫn bình tĩnh đi theo. Đến lối ra, cô siết chặt bàn tay quay đầu lại, sai bước tới trước mặt cậu, ngẩng mặt lên.

Vưu Liên Thành không ngờ Lâm Mộ Mai lại thỉnh linh quay lại, làm cậu giật cả mình.

"Vưu thiếu gia, nếu hiện tại anh đi theo tôi chỉ vì cảm thấy nhục nhã khi bị một đứa người làm anh thuê mười nghìn bảng Anh một tháng tát, vậy thì mời anh cứ thoải mái đánh lại tôi. Nhưng đừng đi theo tôi nữa."

Vưu Liên Thành nuốt nửa buột miệng nói ra câu từ tận đáy lòng mình rằng "Không phải, cái tát kia là anh cam tâm tình nguyện chịu", thế nhưng khi thốt ra khỏi miệng lại là "Cái... cái... cái tát kia... anh... không so đo với em."

"Vưu Liên Thành, hiện giờ người tôi không muốn gặp nhất chính là anh, nếu anh còn đi theo tôi nữa, tôi sẽ làm chuyện khác người để trút giận đấy." Mộ Mai chỉ vào chiếc bể đầy nước, "Như là sẽ nhảy vào đây chẳng hạn. Tôi thề, tôi nói được là làm được, Vưu Liên Thành, anh đừng chọc tôi, anh hiểu rất rõ tính tình tôi thế nào mà."

Chiếc bể đầy nước khổng lồ qua camera 3D trông rất nguy hiểm, Vưu Liên Thành kéo Lâm Mộ Mai vào ngực mình theo bản năng, vừa đụng vào người cô đã nhìn thấy đôi mắt cô bốc hỏa. Làm sao cậu không biết cá tính của Lâm Mộ Mai nói được làm được cơ chứ.

"Buông ra." Mộ Mai nhìn chằm chằm vòng tay Liên Thành ôm lấy mình.

Vưu Liên Thành lại nhìn bể đầy nước lần nữa rồi buông tay ra. Khi cô vừa quay đi liền gọi với theo: "Mộ Mai, anh sẽ chờ em!"

Mộ Mai rảo bước nhanh hơn nhưng vẫn nghe thấy cậu nói phía sau: "Mộ Mai, những lời anh đã nói với em ngoài cửa sổ đêm qua chính là thời khắc anh kích động nhất trong cuộc đời mình."

Bên ngoài sáng choang và đường hầm Thủy Cung mờ tối đối lập mãnh liệt, tia sáng chói lòa như đâm vào mắt khiến Mộ Mai tuôn lệ ào ạt. Trên đường phố nhộn nhịp ngày hội, ai ai cũng trở mắt nhìn cô gái tóc tai rối bù, son bị hôn lem luốc, mascara thì nhòe đen xì là cô. Thời khắc này, Mộ Mai thề, nếu Vưu Liên Thành dám xuất hiện trước mặt cô, cô sẽ liều chết với cậu.

Vậy mà khi cô vừa ra khỏi lối dành riêng cho người đi bộ, Vưu Liên Thành lại xuất hiện. Mộ Mai chưa kịp cời giày cao gót mình ra thì đã bị cậu tông vào trong xe, còn mấy người vệ sĩ của cậu đã nhanh chóng tịch thu luôn giày cô.

Trong không gian xe chật hẹp, Vưu Liên Thành đè ép Mộ Mai vào một góc khiến cô không sao nhúc nhích được, chân cậu kẹp lấy chân cô, tay giữ chặt tay cô. Cậu nói với giọng dịu dàng chưa từng có: "Được rồi Mộ Mai, chuyện em không thích anh sẽ không làm. Em không thích anh đi theo em, anh sẽ không đi. Nhưng mà..." Cậu thở dài một hơi, "Trông đáng vẻ em bây giờ thật kinh khủng, giống như ma lem vậy. Em cứ thế này đi trên đường không chừng cảnh sát sẽ đến bắt em cho xem."

Cậu vừa nói vừa vén mái tóc thấm ướt nước mắt của cô ra sau tai, rồi khẽ chau mày, đưa ống tay áo cẩn thận lau mặt cô từng chút một. Từng vệt màu dính hết vào tay áo trắng tinh của cậu. Da dẻ Vưu Liên Thành mịn màng sáng loáng như ngọc, anh nắng ngoài cửa xe soi vào gương mặt cậu khiến từng đường nét sắc sảo trở nên óng ánh. Trong lễ hội đầu xuân, cậu như thể hóa thân thành thiên sứ lạc xuống trần gian.

Giờ khắc này, họ gần nhau trong gang tấc, chiếc áo giáp cổ thủ trong tim cô vỡ vụn đi từng mảnh, cơn gió xuân hiu hiu len lỏi qua khe hở thấm vào tận đáy lòng. Triệu Cẩm Thư cũng từng dùng tay áo lau nước mắt cho cô, nhưng mà lần này thì khác, cảm giác không giống chút nào cả, khác lạ đến đáng ghét. Mộ Mai trở nên ngày dại.

Cuối cùng Vưu Liên Thành đã lau sạch lớp trang điểm trên mặt cô, hài lòng gật đầu: "Lát nữa anh bảo tài xế đưa em về, khi nãy thật sự anh hận không thể dùng súng bắn mù mắt đám đàn ông cứ nhìn em chằm chằm trên đường."

Nói đúng ra mấy người đàn ông kia chỉ nhìn vào eo Mộ Mai, có điều đến khi lướt mắt lên khuôn mặt lem nhem của cô thì đầy thất vọng, sau đó lại chuyển mắt nhìn xuống eo cô.

Một cơn giận lại trào lên từ đáy lòng Mộ Mai. Vậy mà cậu lại dám đi theo cô, đeo bám suốt quãng đường, hoàn toàn phớt lờ lời cảnh cáo của cô trong Thủy Cung cơ đấy. Đúng vậy, xưa nay Vưu thiếu gia có bao giờ để tâm đến lời cô nói đâu. Tay chân cô bị Liên Thành giữ chặt, chỉ còn miệng có thể hoạt động. Thế là Mộ Mai cúi đầu xuống cắn thật mạnh vào cổ tay cậu cho đến khi rướm máu thì thôi.

Có lẽ vì dùng quá sức hoặc cũng có thể vì quá oán hận mà cuối cùng Mộ Mai gục luôn trên cổ tay cậu, một mồi không sao tả xiết. Liên Thành gờ bàn tay còn lại lên vuốt tóc Mộ Mai: "Mộ Mai, em biết là em có hai xoáy tóc không? Trước kia anh từng lên quan sát chúng, cảm thấy chúng rất đáng yêu, giống như chòm sao Song Tử vậy. Bà Chu từng nói con gái có hai xoáy tóc thông minh lắm, người con trai nào gặp phải họ nhất định sẽ bị bắt nạt thế lắm, bởi vì con gái thông minh đều thích giày vò người khác..."

Dường như câu nói của cậu cũng theo cơn gió xuân thấm vào lòng Mộ Mai, nhưng cô biết, cơn gió xuân an lành này rất nguy hiểm với cô, lúc tay cô vừa có thể cử động được, cô lập tức đẩy cậu ra.

Liên Thành gờ cổ tay vừa bị cô cắn lên, mỉm cười thủ thỉ: "Mộ Mai, lần trước ở Sicilia em cũng cắn anh đấy, dấu răng lần này lại kẻ sất với lần trước, giống như logo của Chanel vậy."

Ánh mắt Mộ Mai bất giác nhìn vào cổ tay cậu, dấu răng lần trước ở Sicilia đã nhạt màu, dấu răng mới lần này vẫn còn tụ máu, cộng thêm làn da cậu trắng ngần nên trông càng chói mắt. Hai dấu răng kia lồng vào nhau quả thật như logo của nhãn hiệu Chanel.

"Anh biết em thích Sicilia, biết em vẫn muốn đến nơi đó nữa. Sau này hằng năm anh sẽ đến đó với em..." Về mặt Liên Thành dịu dàng, tiếng thì thầm khe khẽ vờn quanh khoang xe.

"Im ngay Vưu Liên Thành, im ngay..." Mộ Mai lắc đầu nguầy nguậy ngắt ngang lời cậu, che kín lỗ tai mình.

Vưu Liên Thành đáng ghét, quá đáng ghét, cậu luôn biết chuyện cô giấu sâu tận đáy lòng, chẳng qua lúc nào cũng làm bộ như không rõ mà thôi. Nếu đã già vờ như thế sao lúc này cậu lại nói ra điều đó với giọng rừ rừ như thế làm gì?

Đứng bên đường đưa mắt nhìn chiếc xe chở Mộ Mai rời đi, từng hình ảnh vụn vặt về cô bắt đầu hiện rõ trong đầu, trong lúc bắt chợt cậu bỗng hiểu hơn về cô, hiểu từng ý nghĩ dù cô không hề nói. Sau đó cậu bắt đầu đau lòng. Hóa ra, yêu và không yêu chỉ kém nhau ở một sợi dây cung trong tâm khảm, một khi dây cung ấy rung động, ta sẽ hiểu rõ tất cả về đối phương.

Song trong vốn kiến thức có hạn, cậu không biết nên làm sao để người mình yêu vui vẻ. Cậu coi Đông Tiểu Quỷ như cô em gái, muốn biểu hiện mình tốt với cô ấy rất đơn giản, chỉ cần làm một vài chuyện cô ấy thích là được. Còn ở Mộ Mai, Liên Thành thật sự không biết sau khi mình đã làm nhiều chuyện khiến cô thương tâm như vậy, cậu phải làm gì mới có thể khiến cô vui vẻ, khiến cô tươi cười rạng rỡ trở lại, khiến môi cậu có thể hôn lên môi cô một lần nữa.

Vưu Liên Thành quả thật là bó tay hết cách, xưa nay đều là cô đối xử tốt với cậu, luôn là cô làm những chuyện khiến cậu vui vẻ thôi.

Đúng là chuyện hiếm có xưa nay, sau bữa ăn tối, Chu Á Luân nhận được lời mời của Vưu Liên Thành. Trên bàn công điều khắc tinh xảo, Vưu thiếu gia đích thân pha rượu cho anh, sau khi già vờ già vệt một hồi, Vưu Liên Thành mới ngập ngừng hỏi: "Á Luân, anh cảm thấy tôi phải làm gì mới có thể khiến Mộ Mai trở lại bên cạnh tôi?"

Vì thế nhờ vào lời vàng ý ngọc của Chu Á Luân, lần thứ hai Vưu Liên Thành gõ cửa sổ phòng Lâm Mộ Mai vào lúc đêm khuya. Có một việc cậu nhất định phải biết rõ, biết rõ rồi lòng cậu mới kiên định được.

Gõ được nửa phút, Mộ Mai mới ra mở cửa, cậu vẫn đứng ở chỗ hôm qua, chỉ cách cô một bước chân, áp ứng lấy ra chiếc điện thoại di động trong túi áo, đưa đến: "Mộ Mai, không phải anh đã đánh rơi làm vỡ điện thoại di động của em sao?"

Mộ Mai đưa tay nhận lấy, rồi buông tay cho nó rơi từ cửa sổ xuống mặt đất.

"Không sao, anh vẫn còn nữa." Vưu Liên Thành lại lấy ra một chiếc điện thoại khác như làm ảo thuật.

Mộ Mai nhận lấy, vừa toan vứt đi thì bị cậu nắm lấy tay: "Mộ Mai, không sao cả, trong túi anh vẫn còn, nhưng mà trước khi em lại vứt chiếc điện thoại này, em phải trả lời anh một câu hỏi."

"Chuyện là... chuyện là... em kiếm đâu ra một triệu bằng Anh đưa cho tên bốn mắt ấy?" Vưu Liên Thành lập tức nhận ra hỏi như vậy không ổn, "Mộ Mai... anh không có ý gì khác... anh chỉ muốn nói người cho em vay một triệu kia tuyệt đối không có ý tốt... Anh chỉ muốn nói... như vậy... thôi."

Mộ Mai thật đúng là bị chọc giận, cầm lấy điện thoại gõ vào đầu cậu: "Vưu thiếu gia, người không có ý tốt mà anh đang ám chỉ là đàn ông đúng không? Ừ, có phải nếu có tên đàn ông nào dám cho tôi vay tiền, anh sẽ cho người ta ăn đạn không?"

Vưu Liên Thành lúng túng ôm đầu, so với việc hiện tại cậu mất mặt thì cậu lại hận mình đã chọc cô giận hơn. Thế nhưng cậu vẫn cảm thấy tờ chi phiếu lớn như vậy rất đáng nghĩ.

"Vưu Liên Thành, tôi không tệ đến mức như cái đầu thối nát của anh nghĩ đâu. Nếu như tôi nói ra tên nào đã cho tôi một triệu kia, anh sẽ cho hắn ăn đạn đúng không hả? Mặc dù phải chờ đến khi họp đồng tôi và anh kết thúc thì tôi mới có thể nhận hết phần lương còn lại, nhưng mà Vưu thiếu gia đã quên rồi sao? Trước kia anh rất thích thưởng tiền cho tôi, mỗi lần đều cho rất nhiều, rất nhiều, tôi đều để dành làm của hồi môn đấy. Bây giờ trả lại hết cho anh được chưa? Vưu Liên Thành, anh thật sự khiến tôi thất vọng quá, anh nghĩ tôi sẽ tùy tiện nhận một triệu bằng Anh của người đàn ông khác hay sao? Vưu Liên Thành, anh đúng là một tên đốn mạt."

"Mộ Mai." Vưu Liên Thành phiền muộn nắm lấy tay cô, xem ra cậu lại làm ra chuyện dở hơi rồi, "Anh biết mình ích kỷ, Mộ Mai, anh biết mình lại làm chuyện ngu xuẩn."

Chu Á Luân nói, đối phó với cô gái như Mộ Mai chỉ có bốn chữ: Đeo bám như sam. Còn Andrew thì khuyên nên thử dùng cách sến sẩm của Shakespeare xem sao.

"Mộ Mai, nào, em hãy trừng phạt anh đi!" Vưu Liên Thành cũng bị giọng nói của mình làm buồn nôn, nhưng vẫn kiên trì đến cùng, không phải thỉnh thoảng Lâm Mộ Mai cũng sẽ xem một vài vở ca kịch hay sao?

"Anh về đi!" Nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần phòng mình, Mộ Mai hoảng hốt đẩy Vưu Liên Thành: "Bây giờ anh lập tức đi về ngay, như vậy tôi sẽ xem như chuyện tối nay chưa hề xảy ra."

Trong lúc Vưu Liên Thành vui mừng hơn hờ cho rằng mình áp dụng đúng chiêu sấn sảm của Shakespeare làm cô vui vẻ, leo xuống cây đi về nhà, cậu không hề biết trong phòng Lâm Mộ Mai lại có một cuộc đối thoại thế này.

"Khi nãy Vưu Liên Thành đến đây sao?"

"..."

"Mộ Mai, làm mình làm vậy một chút là được rồi, tìm một cơ hội làm lành với cậu ta đi. Bây giờ còn chưa phải lúc trở mặt với cậu ta đâu."

Căn phòng yên tĩnh rất lâu mới vang lên một tiếng trả lời khe khẽ: "Con biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 63

Sau một đêm không ngủ, trời vừa sáng quân sự Vưu gia đã mang một đồng quà cáp và cả phần ăn sáng theo thói quen của Mộ Mai ở dinh thự, xuất hiện trong phòng khách chật hẹp nhà Lâm Xuân. Người quân sự cung kính giao hộp điện thoại tình xảo đến tay Mộ Mai, cộng thêm truyền lại vô vàn lời dặn dò của Vưu thiếu gia như: Nhất định phải ăn sáng, cảm thấy khó chịu thì phải gọi điện thoại cho cậu, nếu không muốn thì thôi cũng được, nhưng chắc chắn phải gọi cho bác sĩ; nếu không thích kiểu dáng chiếc điện thoại này thì cứ bảo người đổi lại cái khác; phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu cô muốn ở nhà thêm vài ngày thì cứ ở...

Trong lúc quân sự nói thao thao bất tuyệt, Mộ Mai thấy mẹ Xuân ngồi bên cạnh đang mỉm cười, đây chính là nụ cười thư thái nhất của bà từ trước đến nay. Kể từ lúc cô hiểu chuyện, số lần mẹ Xuân cười chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thỉnh thoảng cũng chỉ cười cho có lệ.

Sau khi người quân sự ra về, cô để mẹ Xuân nắm tay mình dẫn đến chiếc bàn ăn vuông vức nho nhỏ bày đủ món cô thích.

"Tuy kết quả tới chậm một chút, nhưng Mộ Mai à, con đã làm được rồi. Vệ sĩ của Vưu Liên Thành hiện vẫn đang đứng gác ngoài cửa, chắc là sợ con đi gặp Triệu Cẩm Thư đấy. Giờ cậu ta vừa lo lắng vừa vội vã thể hiện sự ân cần với con, mẹ Xuân tin rằng tiếp theo cậu ta sẽ còn làm ra chuyện ngu ngốc nữa cho xem. Hiện tại cậu ta giống hệt như một kẻ mắc bệnh cấp tính đi chạy chữa khắp nơi, tất cả biểu hiện của cậu ta đều chứng tỏ đã rơi vào lưới tình mà con đã tỉ mỉ dệt ra cho cậu ta rồi."

Hình như những thứ đang chịu tải trong lòng cô lại tăng thêm gánh nặng.

Mẹ Xuân lại cười rộ, gương mặt thường ngày tái nhợt tự dưng kích động đỏ ửng. Bà cười như một gã thợ săn đắc ý: "Mộ Mai, con đã làm được, con đã khiến Vưu Liên Thành điên đảo tâm hồn vì con, con đã khiến Vưu Liên Thành yêu con rồi."

Những món ăn đẹp mắt đang bày biện trên bàn vuông chỉ làm dạ dày Mộ Mai cuộn trào, cô đứng dậy dờ dẩn đi về phòng mình. Có lẽ vì bị đè nén quá lâu, giờ khắc này mẹ Xuân như trút được gánh nặng, bà cứ nói năng lộn xộn phía sau cô.

Theo ánh nắng đầu xuân nhàn nhạt soi tỏa, trước bệ cửa sổ như vẫn còn hơi thở vương vít của Vưu Liên Thành để lại khuya hôm qua hòa lẫn với hương thơm của cỏ cây, Mộ Mai cứ đứng ngây ra đó như phỗng.

Đến trưa, cô bỏ vài món đồ vào túi du lịch, đeo túi ra khỏi phòng. Mẹ Xuân vẫn còn đắm chìm trong nỗi cuồng hoan, không hề che giấu tâm trạng vui sướng. Bà nhìn Mộ Mai rồi dời mắt sang túi du lịch: "Mộ Mai, con định đi đâu chơi à?"

Mộ Mai gật đầu, không biết tại sao cô phát hiện ra mình rất khó nói chuyện với người mẹ nuôi cô đã sống nương tựa suốt hai mươi năm này.

Lâm Xuân gật gù: "Ừ, lần này con muốn đi đâu thì cứ đi, mẹ Xuân không cản con nữa đâu." Khi cô vừa dậm bước thì lại nghe thấy giọng bà chần chờ phía sau mình, "Mộ Mai..."

"Mấy ngày nữa con sẽ về." Mộ Mai ngắt lời bà, đột nhiên cô rất sợ nghe được lời đó từ mẹ Xuân, những lời mà cô có thể đoán ra được, "Khi trở về sẽ tìm một cơ hội làm lành với cậu ấy."

Lúc hoàng hôn, Mộ Mai đã cắt đuôi được đám vệ sĩ của Vưu Liên Thành, bước lên tàu hỏa đến Manchester, thử nghiệm cảm giác đi du lịch một mình mà Triệu Cẩm Thư từng nói.

Manchester là thành phố mưa nhiều nhất nước Anh, cứ vào mùa mưa bình thường nơi đây đều mưa dai dẳng suốt ngày suốt đêm, chỉ tạnh được vài phút thôi. Hằng năm Manchester đều bị bầu chọn là thành phố chìm trong mưa và sương mù khiến người Anh ghét nhất, nhưng người ở Manchester vẫn tự hào vì mình là một người dân của thành phố này, bởi vì họ có đội bóng Manchester United có biệt danh là Quỷ Đỏ được toàn thế giới yêu thích, họ coi

sân vận động Old Trafford là niềm kiêu hãnh của mình.

Mộ Mai ở đây ba ngày, trong những ngày qua, cô đi cùng một hướng dẫn viên du lịch đến thăm nhà bảo tàng máy ảnh hiếm có trên thế giới, nơi đây trưng bày rất nhiều, rất nhiều đời máy ảnh trải dài theo năm tháng. Mộ Mai cũng đến sân Old Trafford mà Triệu Cẩm Thư yêu thích, hơn nữa còn xin được chữ ký của ngôi sao bóng đá anh hâm mộ, và chụp được thiên nga đen hiếm hoi ở bên bờ Đồng sông Irwell.

Cô đã làm rất nhiều chuyện Triệu Cẩm Thư muốn làm ở Manchester, chẳng hạn như mua bưu thiếp dán tem cổ ở ga tàu hỏa gửi đến nhà anh ở Bắc Kinh, vì mẹ anh có sở thích sưu tầm tem. Trung tâm thành phố Manchester có một ga tàu hỏa cũ, một bưu điện tương lai nằm trên sân ga thứ ba, chỉ cần bỏ mười bảng Anh mua một kỷ niệm chương, bạn sẽ có được cơ hội viết thư gửi cho chính mình hoặc người khác vào năm mười năm sau. Tương lai bưu cục địa phương sẽ gửi lá thư này đến địa chỉ bạn đã ghi. Cô cũng viết cho Triệu Cẩm Thư một lá thư ký gửi tại bưu điện này, trước khi viết thư, cô còn gọi điện cho anh hỏi anh muốn nói gì với mình vào năm mười năm sau nữa.

"Muốn hỏi xem anh có còn sức để cù Lâm Mộ Mai không?" Giọng anh truyền đến từ bên kia điện thoại.

Năm mươi năm sau Triệu Cẩm Thư bảy mươi bảy tuổi, Lâm Mộ Mai bảy mươi bốn tuổi, đủ già rồi!

Mộ Mai ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng sau cơn mưa, đường ray xe lửa giao nhau kéo dài miên man đến tận chân trời, trên sân ga có vài đôi nam nữ lớn tuổi ngồi trên băng ghế trò chuyện, cử chỉ vô cùng tự nhiên thân mật, có điều trên ngón vô danh của họ mang nhẫn khác kiểu nhau.

Cô nhìn một hồi rồi khẽ mỉm cười, có lẽ năm mươi năm sau cô và Triệu Cẩm Thư cũng có thể được giống như họ, là một đôi bạn lữ hành đeo nhẫn khác kiểu trên ngón vô danh. Năm mươi năm sau ắt hẳn tình cảm thời trẻ của mỗi người đều phai nhạt, năm tháng là bậc thầy luyện thần kỳ nhất, có thể chum cất một vài tình cảm nồng nàn trở thành một loại rượu nguyên chất thơm lừng.

Ngày đó, Mộ Mai đã viết hết điều Triệu Cẩm Thư muốn nói vào phong thư gửi cho bưu điện tương lai không sót một chữ.

Ngày hôm sau, sau khi trở về từ Manchester, Mộ Mai đã gặp được mẹ Chu, bà cụ đã gần tám mươi theo chân quân sự Vụ gia đến đứng chờ trước cửa nhà cô. Trong phòng trà cổ Triều Châu, mẹ Chu đưa một chiếc điện thoại di động cho Mộ Mai:

"Nghe bảo tên nhóc hư hỏng Liên Thành đã đánh vỡ điện thoại của Mộ Mai rồi, điện thoại này là mẹ Chu dùng tiền của chính mình mua cho con đấy." Bà cụ móm mém tiết lộ một tin khá chấn động, "Mộ Mai, Liên Thành đã trốn học ba ngày liền, còn bỏ nhà đi đến tận tối qua mới trở về."

Vừa định đẩy điện thoại trả cho mẹ Chu, nghe đến đây tay Mộ Mai liền khựng lại. Cô chợt hiểu ra tại sao lúc ở Manchester hướng dẫn viên du lịch ban đầu là nam lại trở thành là nữ, tại sao nhân viên khách sạn lại bung lên toàn món cô thích, tại sao lại dễ dàng xin được chữ ký của ngôi sao bóng đá kia; tại sao khách trọ kẻ bên lại có thói quen sinh hoạt muộn hơn cô một chút, mỗi khi cô về phòng mình, mấy phút sau kẻ bên mới vang lên tiếng đóng cửa.

Mộ Mai rời tay khỏi hộp điện thoại, đặt lên tách trà trước mặt, cúi đầu không dám nhìn vào mẹ Chu. Mẹ Chu rất thương cô, bởi vì sức khỏe không tốt nên lúc đi lại đều phải chống gậy, phần lớn thời gian bà đều ru rú trong phòng. Nhưng bà rất thích Mộ Mai, luôn coi cô và Liên Thành như cháu ruột của mình.

Mộ Mai biết, chung quy có một ngày cô sẽ khiến bà cụ nhân hậu trước mặt này thương tâm.

Bà bao trùm bàn tay nhăn nheo lên tay của Mộ Mai, nói với giọng già nua nhưng rất dịu từ ái: "Chuyện lần này của Liên Thành khá xôn xao, con cũng biết nội quy của học viện gắt gao cỡ nào rồi đấy. Sáng nay học viện đã cử ba giáo viên đến nhà chất vấn, Liên Thành nó cứ im thin thít nên đã bị hạ một bậc hạnh kiểm vì nghỉ học không lý do và không xin phép, còn bị ghi vào học bạ nữa. Tuy là ba mẹ Liên Thành luôn không ở bên cạnh nó, tính tình nó từ bé cũng quái gở, nhưng xưa nay nói về tính khắc kỉ không ai có thể hơn nó cả, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy. Mẹ hỏi nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vạ nhiều lần lắm nó mới cho mẹ biết là đi tìm con."

"Mẹ Chu, con... con cũng không biết." Đúng vậy, Mộ Mai không hề biết Vụ Liên Thành đi theo mình khắp Manchester, còn nhìn cô làm rất nhiều chuyện vì Triệu Cẩm Thư, nghe cô nẫu cháo điện thoại với anh trong buồng điện thoại nữa.

"Mộ Mai, mẹ Chu không trách con." Tay bà khẽ vỗ lên tay cô, "Mộ Mai, nghe Liên Thành nói thế mẹ Chu đã hiểu hết cả rồi. Mộ Mai à, trong thâm tâm mẹ Chu rất cao hứng, mặc dù là hơi có lỗi với Tiểu Quỷ, nhưng mẹ Chu vẫn thấy vui vì con ở bên Liên Thành hơn. Mộ Mai là cô gái thuần khiết thánh thiện, con thích hợp với Liên Thành hơn Tiểu Quỷ. Mà mẹ thấy Tiểu Quỷ với Liên Thành cảm giác cứ chur chơi làm nhà sao ấy."

Thuần khiết thánh thiện ư? Mộ Mai nghĩ, cô diễn sâu thật, gạt luôn cả bà cụ lương thiện và thật tình đối đãi với cô rất tốt này rồi.

Mẹ Chu thoáng chớp mắt ra vẻ thần bí với Mộ Mai như đứa trẻ: "Mộ Mai, con đoán làm sao mẹ biết được không?" Sợ Mộ Mai không hiểu ý mình, bà còn bổ sung thêm một câu, "Ý là nói làm sao mẹ phát hiện ra Liên Thành có tình cảm với con ấy?"

Mộ Mai thần thờ lắc đầu.

Về mặt bà cụ càng đắc ý: "Liên Thành đấy, lúc con không có ở nhà, vào giờ cơm cứ nhìn chăm chăm vào chỗ của con, nhìn một hồi cũng quên cả ăn. Hôm kia người giúp việc đến phòng gọi nó rồi giurong, chẳng dè phát hiện nó không có trong phòng. Con đoán xem sau đó mọi người tìm được nó ở đâu? Là ở phòng con đấy! Hơn nửa đêm nó chạy sang phòng con ngủ."

"Mẹ hỏi nó tại sao đi theo con đến Manchester, Mộ Mai con đoán xem nó trả lời mẹ thế nào. Nó nói..." Bà cụ gần tám mươi nói chuyện thật đáng yêu,

còn khoa tay múa chân nữa chứ, "Lúc đầu nó chỉ muốn đi xác minh xem con có ở Manchester hay không. Nhưng nó nói giao thông ở Manchester bốn phía thông thoáng khiến nó thất kinh hồn vía, nó nói lỡ như Mộ Mai bỗng nhiên nổi hứng, leo lên bất cứ chiếc xe nào, vậy nó phải đi đâu tìm con bây giờ. Mộ Mai, nó rất ngốc, rất trẻ con đúng không?" Mẹ Chu che miệng cười hi hi, "Hiện giờ Liên Thành giống hết... tên ngốc rơi vào bẽ tình mà mọi người hay nói rồi. Mẹ còn không ngờ Liên Thành lại có một mặt ngốc nghếch đến vậy. Không phải nó hay ra vẻ ông cụ non hay sao? Mộ Mai, mẹ cảm thấy thẳng ngốc ấy thoáng chốc trở nên quá dễ thương, con nói xem phải không?"

Mộ Mai miễn cưỡng gượng cười.

Mẹ Chu lại nắm lấy tay cô: "Mộ Mai, mẹ không nỡ nào nhìn Liên Thành cả ngày ủ rũ, mẹ cũng nghe Á Luân kể cả rồi, quả thật lần này nó làm chuyện vô cùng quá đáng với con. Nhưng mà Mộ Mai à, nếu con giận nó thì cứ việc đến trút giận vào nó, nếu con muốn bày tỏ bất mãn với nó thì cứ đến gặp nó thể hiện thái độ của bản thân, nếu con câu tiết với nó thì cứ đến gặp nó mà đánh mắng... Quan trọng nhất là hãy ở bên cạnh nó và làm nhiều điều đó."

Mộ Mai lại cười gượng, hiện tại cô không nhớ được phải cần dùng biểu cảm gì để che đậy vẻ mặt của mình nữa.

"Mộ Mai là cô gái xinh đẹp." Bà cụ đồ người về phía trước, nhìn từng đường nét khuôn mặt cô, "Bây giờ là lúc con đẹp nhất. Hồi còn trẻ mẹ Chu đã đi theo A Tang, mẹ Chu thích nhất câu A Tang hay nói, trong thời gian tươi đẹp nhất anh ấy đã ở bên cạnh tôi, chứng kiến sự xinh đẹp của tôi, không có gì tốt hơn điều này cả."

Bà đặt điện thoại vào lòng bàn tay cô: "Mộ Mai, cầm lấy điện thoại và gọi cho nó đi. Mẹ Chu tin rằng con sẽ khiến Liên Thành hiểu được cuộc sống chân chính là thế nào."

Không đúng, không đúng, mẹ Chu nói không hề đúng chút nào cả. Lâm Mộ Mai thật ra là một mụ phù thủy như những đứa trẻ trong khu dân cư thường bảo, mụ ấy sẽ từ từ đẩy hoàng tử nhỏ không biết nỗi khổ của nhân gian sống trong lâu đài kia xuống vực sâu đau khổ muôn trùng cho xem.

Lúc chạng vạng, Vu Liễn Thành nhận được điện thoại của Lâm Mộ Mai. Trong điện thoại cô nói: "Vu Liễn Thành, tôi cho anh nửa giờ để thuyết phục tôi tha thứ cho anh, hơn nữa còn phải khiến tôi cảm tâm ở lại bên cạnh anh nữa."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 64

Lúc Mộ Mai gọi điện đến, Liên Thành đang ở trong đình bát giác tổ chức sinh nhật cho một đứa bé tên là Hiểu Vân. Hằng năm Vu gia sẽ đưa một vài đứa trẻ trong cô nhi viện đến dinh thự và tổ chức sinh nhật cho chúng, thể hiện sự từ thiện của Vu tước gia. Trong đình ngoại trừ Hiểu Vân ra còn có mười đứa trẻ khác, Đông Tiểu Quý và Chu Á Luân cũng có mặt để chơi đùa với đám trẻ, ngay cả đài truyền hình cũng cử phóng viên đến quay phim chụp ảnh. Đương nhiên lúc này Vu thiếu gia cũng phải có mặt ở đây rồi.

Vu Liễn Thành vốn không kiên nhẫn với mấy chuyện thế này bao giờ, nhưng không hiểu sao khi nhìn cô bé Hiểu Vân gần mười tuổi mà chỉ cao hơn một mét, cậu lại liên tưởng đến Lâm Mộ Mai, nghĩ đến nếu không có người phụ nữ Lâm Xuân kia, có lẽ tuổi thơ của cô cũng sẽ giống như cô bé này. Trong lòng cậu chợt thấy đắng chát, lúc Hiểu Vân ngoan ngoãn gọi cậu là Vu thiếu gia, trái tim cậu bỗng tan chảy, bắt đầu muốn mang đến niềm hạnh phúc cho cô bé kia trong ngày sinh nhật bằng cả sự chân thành của mình.

Chuông điện thoại Liên Thành vang lên khi Hiểu Vân đang định thổi nến. Tiểu Quý thì đứng ngay bên cạnh cậu, cô thấy được thời điểm cậu nhìn vào màn hình điện thoại, hàng mày cậu giãn ra đông đầy nét vui sướng. Cậu cầm điện thoại đi ra khỏi đình bát giác, Đông Tiểu Quý cũng quên luôn cả bọn trẻ đang mong mỏi dõi mắt đợi cô hát bài chúc mừng sinh nhật cho Hiểu Vân.

Cuối cùng, Chu Á Luân đành phải gánh vác nhiệm vụ này, còn bọn trẻ vui vẻ hát đệm, anh vừa hát vừa nhìn theo ánh mắt Đông Tiểu Quý. Ánh mắt cô vẫn nhìn đau đáu vào hình bóng đứng ở cửa đình, nghe điện thoại xong cậu không hề quay vào mà đi thẳng đến đường đỗ xe. Ban đầu cậu còn bước đi bình tĩnh, dần dần bước chân trở nên thoăn thoắt, đến cuối là chạy như bay. Bài hát chúc mừng sinh nhật kết thúc, bóng dáng của Vu Liễn Thành cũng khuất dạng, còn Đông Tiểu Quý thì vẫn giữ tư thế ngóng đợi kia, thậm chí ánh mắt cũng không hề dời đi. Dưới ngọn đèn sáng rỡ soi tỏ, không biết về mặt cô lúc này là vui hay buồn.

Ban đầu, Đông Tiểu Quý trong ấn tượng của Chu Á Luân là một người ngay thẳng, tất cả vui buồn đều hiện hết lên mặt. Nhưng dần dần anh cảm thấy có lẽ Đông Tiểu Quý không hề giống vẻ bề ngoài của mình, và ngay lúc này đây, anh lại thấy Đông Tiểu Quý không hề đơn giản chút nào, cô gái trông ngây thơ rạng rỡ mười tám tuổi này chẳng những không khóc lóc, không náo loạn sau khi Vu Liễn Thành tỏ rõ lập trường mà còn ra vẻ vô tâm vô tư ở bên cạnh cậu nữa. Điều này thật khiến anh mở rộng tầm mắt.

Nhân viên đài truyền hình dẫn bọn nhỏ đến vườn hoa quay phim, trong đình chỉ còn lại hai người. Chu Á Luân vừa thông thả uống nước chanh vừa thờ ơ nói với Đông Tiểu Quý: "Tiểu Quý, cô nghĩ vị trí của mình đang ở đâu, ý tôi nói là trong lòng Liên Thành ấy."

Đông Tiểu Quý hồ hững liếc sang Chu Á Luân: "Anh thấy lạ vì sao tôi vẫn còn ở bên cạnh anh ấy phải không? Cũng thấy lạ vì sao tôi lại bình tĩnh như vậy chứ gì?"

Cô đi từng bước đến trước mặt Chu Á Luân, dằn mạnh ly nước chanh lên bàn, nước văng tung tóe: "Không, không đâu Chu Á Luân. Anh sai rồi, trong lòng tôi không bình tĩnh chút nào cả. Nhưng thật xuất sắc nếu một người có phần nộ đến thế nào đi nữa, chỉ cần có nghị lực, người ta vẫn có thể giấu những điều ấy ở trong lòng, và tôi chính là người như vậy. Thật xin lỗi vì đã không để anh nhìn thấy một cô gái hóa điên đòi sống đòi chết vì bạn trai mình thay lòng đổi dạ rồi."

Tay Đông Tiểu Quỷ rất đẹp, thon thả nuột nà, song khi cô ta chỉ ngón tay vào ngực Chu Á Luân, anh chỉ cảm thấy sờn cả gai ốc.

"Chu Á Luân. Đừng nghĩ phụ nữ quá đơn giản, như vậy người thua thiệt sẽ là anh thôi. Mới vừa rồi anh hỏi tôi rằng địa vị của tôi ở đâu ư, giờ tôi trả lời cho anh biết, hiện tại thân phận của tôi là bạn của Liên Thành, biết điều ở bên cạnh anh ấy, không gây ra bất cứ phiền phức gì cho anh ấy, không để cho anh ấy chịu bất cứ gánh nặng nào, thỉnh thoảng sẽ lắng nghe anh ấy than thở vài chuyện phiền muộn."

Chu Á Luân, khi một người đàn ông đã thay lòng đổi dạ, nếu tôi chỉ biết quở trách, chửi rủa, trả thù, oán hận thì sẽ chỉ đẩy nhanh tốc độ anh ấy thay lòng mà thôi. Ngược lại, nếu tôi tha thứ cho anh ấy, cho dù tôi không lấy lại được trái tim của anh ấy nhưng cũng sẽ giành được sự tin tưởng và cảm tình từ phía anh ấy. Sau này, tôi sẽ nắm lấy từng cơ hội dù là nhỏ nhất nhất, và chỉ cần đánh một cú duy nhất đã trúng đích, đây mới là nghệ thuật yêu của một phụ nữ thông minh đấy."

Đông Tiểu Quỷ ngẩng mặt lên: "Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là tôi phải rất yêu, rất yêu người đàn ông này, yêu đến mức có thể chịu đựng bất cứ uất ức nào, thậm chí bao gồm cả việc anh ấy phản bội."

Trong lúc nói những lời này, Đông Tiểu Quỷ ngẩng cao mặt, Chu Á Luân thấy được dòng lệ ngân ngấn trong ánh mắt cô, tâm tình anh trở nên phức tạp. Tuy anh không đồng ý với cách nói của Đông Tiểu Quỷ, nhưng vẫn cảm thấy thương hại cho cô: "Đông Tiểu Quỷ, cô có nghĩ đến, giữa Liên Thành và cô không hề tồn tại tình yêu không. Dù cô tin chắc cô yêu cậu ta, nhưng chỉ là tình yêu đơn phương thôi."

"Có lẽ vậy, nhưng mà..." Đông Tiểu Quỷ nhìn xoáy vào Chu Á Luân, "Nhưng mà, tôi có thể chắc chắn Liên Thành thích tôi, mà chỉ cần thích là được, vì tình cảm này nên tôi sẽ vẫn chọn ở bên cạnh anh ấy. Hiện giờ tôi còn rất trẻ, tuổi trẻ cho tôi đủ tư cách để chờ đợi anh ấy hồi tâm chuyển ý."

Chu Á Luân cau mày, không biết Đông Tiểu Quỷ đâu ra sự tự tin này: "Đông Tiểu Quỷ, dòng đời luôn thay đổi, cuối cùng nó sẽ ra sao chúng ta đều không thể dự liệu được, làm vậy có phải mù quáng hay không?"

Nhưng Đông Tiểu Quỷ chỉ nói với giọng chắc nịch: "Người cuối cùng ở lại bên cạnh anh ấy là ai? Chúng ta hãy chống mắt lên mà xem đi!"

Vào lúc tám giờ rưỡi, Mộ Mai gặp Vu Liên Thành ở trước cửa nhà mình, cơn mưa đã tạnh mấy giờ trước bắt đầu kéo đến, hạt mưa không dày mà chỉ lất phất như có như không. Cậu đứng bên cột đèn, bóng dáng cao ráo bị ánh đèn đường tờ mờ bao phủ, tóc mái uon ướt dán trước trán. Mộ Mai chợt hoảng hốt dừng bước. Khung cảnh này rất quen, hình như cô đã từng thấy được ở đâu đó trong mơ rồi vậy.

Cậu bước ra khỏi vầng sáng nhàn nhạt kia đến nắm tay cô.

Xe băng quang cầu tháp London, thuyền bè chạy bên dưới, trên thuyền còn có khách du lịch. Ánh đèn trong cơn mưa bụi soi xuống thành phố London như một bức tranh màu nước mờ nhạt, vô cùng nên thơ. Mộ Mai tựa vào cửa kính xe, tay vừa đặt lên đầu gối đã bị cậu nắm lấy, càng giãy ra thì càng bị cậu nắm chặt hơn. Cô đành mặc kệ cậu, cứ thế mãi mê ngắm cảnh London về đêm bên ngoài, không buồn rút tay ra nữa.

Vu Liên Thành đưa Mộ Mai đến câu lạc bộ Kim Tự Tháp, nơi này vẫn xa hoa như lần trước, có điều bên trong không có một bóng người. Mộ Mai nhìn vào góc phòng, bàn bài Black Jack được đặt ở đây, mặt bàn trải nhung đỏ, cần khung màu vàng kim.

Đứng trước bàn bài, những âm thanh khả ố, những tiếng cười khinh khi như xuyên qua thời không vang vọng bên tai Mộ Mai.

Sao tên ngốc này lại đưa cô đến đây!

Chiếc đồng hồ to đùng trên tường kim đang chia hướng mười giờ, Mộ Mai chỉ vào đồng hồ: "Vu Liên Thành, trước mười giờ rưỡi, nếu anh có thể khiến tôi cảm tâm tình nguyện ở lại đây, như vậy chúng ta sẽ có cơ hội tiếp tục với nhau."

Câu lạc bộ Kim Tự Tháp cách âm rất tốt, một khi đóng cửa nơi này sẽ trở nên im ắng như vùng hoang vu, trong không gian trống trải chỉ còn tiếng kim đồng hồ tích tắc và tiếng hít thở của họ. Hô hấp của cậu khá nặng, còn hơi thở của cô thì nhẹ nhàng.

Mộ Mai nghe thấy cậu yếu ớt thở dài, sau đó ôm lấy cô từ sau lưng: "Nhưng mà làm sao đây Mộ Mai? Trước giờ em là người luôn dỗ dành anh, đối với em, anh thật sự không nghĩ ra cách nào để dỗ em, dỗ em chịu tiếp tục ở bên anh cả. Nói yêu em sao? Anh nhớ buổi tối mấy ngày trước anh đã nói với em những lời ấy bên cửa sổ nhà em rồi mà. Anh đưa em đến đây để nhận lỗi với em, không ngờ anh lại khôn kiếp dám để em chịu đựng sự nhục nhã như thế trước mặt đồng người. Mộ Mai, hình như anh vẫn còn nợ em một lời xin lỗi từ tận đáy lòng."

Liên Thành buông tay ra, đi đến trước mặt Mộ Mai, khom người cúi xuống thật sâu. Khi cậu nâng người dậy liền nắm lấy tay cô, sau đó đặt lên môi mình khẽ hôn: "Mộ Mai, anh xin em tha thứ cho anh, xin em tha thứ cho anh trước đây luôn tự cho là đúng, tha thứ cho anh trước đây luôn ích kỷ kiêu ngạo."

Mộ Mai rút tay ra, quay người lại đưa lưng về phía cậu, ngón tay đặt lên bàn bài Black Jack. Đêm hôm đó Chu Á Luân đã nhét một viên thuốc vào tay cô, nếu không có viên thuốc kia của anh ta, cô không thể nào trốn khỏi Daniel được. Đêm đó cô chạy chân trần trên phố London như một mù điên, gã đàn ông đã say lướt khướt đi ra khỏi quán bar đuổi phía sau cô mãi miết. Sau cùng cô phải cho tài xế taxi chiếc đồng hồ đeo tay của mình để nhờ anh ta đưa mình về nhà. Đó là một cơn ác mộng đen tối nhất trong đời cô.

Cậu lại ôm cô lần nữa: "Mộ Mai, em bần xin quá, sao chỉ cho anh có nửa giờ. Trong nửa giờ muốn chứng minh được tấm lòng của một người là rất khó, anh phải chứng minh thế nào đây. Mộ Mai, xin hãy ở bên anh, chỉ cần em chịu ở lại thì từ từ em sẽ biết, em sẽ hiểu được lòng anh. Vì vậy Mộ Mai, xin hãy cho anh thêm thời gian, xin hãy cho anh thời gian để chứng minh Vu Liền Thành không phải là một thằng ngốc nữa, hẳn đã hiểu, đã hiểu mình cần điều gì, hẳn cũng đã hiểu yêu là gì rồi."

Mộ Mai vẫn nhìn chăm chăm vào kim đồng hồ chậm chậm di chuyển, Liền Thành cũng nhìn vào chiếc đồng hồ ấy, thời gian đã trôi qua một nửa rồi.

"Thật ra Mộ Mai, thời gian nửa giờ cũng không ngắn, thật ra trong nửa giờ anh cũng có thể chứng minh được. Nếu trong nửa giờ này có bất cứ nguy hiểm nào xảy ra với em, anh chắc chắn sẽ chắn trước người em, bảo vệ cho em."

Mũi cậu cọ vào tóc cô, hành động dịu dàng, giọng nói êm ái.

"Không phải, Mộ Mai, không phải chỉ mỗi nửa giờ thôi đâu, anh sẽ bảo vệ em cả đời còn lại. Mộ Mai, ở lại bên anh đi được không? Hãy tin anh, anh sẽ vượt qua thử thách của em bằng tất cả cố gắng của mình, sau đó đạt được số điểm hợp lệ. Mộ Mai, chúng ta còn rất nhiều, rất nhiều thời gian, như vậy được không em?"

Mộ Mai nhìn đồng hồ, hiện tại còn tám phút nữa là hết nửa giờ, cô vẫn im thinh. Trước kia cô đã nói nhất định sẽ cho Vu Liền Thành nếm mùi đau khổ, cô nhất định phải biến tám phút này thành những phút giày vò tra tấn, làm cho người đã gây ra đau khổ cho cô trước kia phải bồn chồn bất an.

"Được không Mộ Mai?" Giọng Vu Liền Thành run run, chỉ còn tám phút thôi, nhưng cô vẫn không hề mảy may gì với cậu.

Spoil chương 65:

"Liền Thành, anh là tên xấu xa, ích kỷ, tàn nhẫn, anh dùng bí mật kia vây hãm em mà không hề nghĩ đến em có muốn biết bí mật đó hay không, cũng không nghĩ đến em có bằng lòng đón nhận bí mật như vậy hay không." Anh đừng nói ra thì tốt biết mấy, bởi vì không lâu đâu, anh nhất định sẽ hối hận vì khoảnh khắc này. Đến lúc đó anh chắc chắn hối hận đến mức không thể rút gân lột da em cho xem. Khi ấy anh sẽ không đoán được, thật ra bất kể anh nói gì, trong giây cuối cùng em vẫn sẽ lựa chọn ở lại bên anh, bởi vì kế hoạch đã lên sẵn hết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 65

Mộ Mai nhẹ nhàng đẩy Liền Thành ra.

"Hay là Mộ Mai, em nói cho anh biết em muốn anh làm gì cho em đi. Chỉ cần em đồng ý ở lại bên anh, chuyện gì anh cũng bằng lòng. Mộ Mai, em nói cho anh biết đi em."

Cậu đứng trước mặt cô, cuống cuồng tay chân, song Mộ Mai chỉ lạnh lùng nhìn cậu. Cái nhìn này khiến lòng Vu Liền Thành càng rối bời. Lúc Mộ Mai cất bước, cậu liền chụp lấy tay cô níu lại.

Vu Liền Thành nắm tay Lâm Mộ Mai thật chặt, vẻ mặt lạnh nhạt của cô rõ ràng đang tỏ thái độ mất kiên nhẫn với cậu, nhưng thật sự Vu Liền Thành không biết nên dùng cách nào để níu kéo cô ở lại bên mình.

Trong bóng đá thường lưu truyền một câu nói: Khi bạn đã được ban tặng rất nhiều cơ hội phá lưới, nhưng nếu để vuột mất thì bạn sẽ phải gánh chịu sự trừng phạt của Thượng đế cho thất bại của mình, bởi vì bạn đã lãng phí lòng tốt của Ngài. Đúng vậy, Vu Liền Thành đã lãng phí rất nhiều cơ hội Thượng đế tặng cho cậu, cậu đã khiến cô rơi lệ vì cậu hết lần này đến lần khác, còn ngu ngốc trao cô cho tên đàn ông khác. Thượng đế nhất định đã không thể nhân nhượng được nữa rồi, nhất định là vậy!

Cậu siết chặt tay cô: "Mộ Mai, hiện giờ chỉ còn bảy phút thôi."

Lúc này toàn bộ câu lạc bộ Kim Tự Tháp chìm trong bóng tối, Vu Liền Thành đã tắt hết đèn nơi đây.

"Mộ Mai, anh từng nghĩ cho dù có chết cũng sẽ không nói ra điều bí mật này, anh cho rằng cuối cùng nó sẽ cùng anh đi xuống đáy mồ." Trong bóng tối, Liền Thành thì thầm, "Năm 97, gã nghị viên người Ấn đã nuốt đạn tự tử trong biệt thự của mình. Sau khi cảnh sát đến nhà điều tra mới phát hiện mười mấy đứa trẻ bị nhốt trong tầng hầm nhà hắn. Mười mấy đứa trẻ kia được đưa đến trung tâm điều trị tâm lý trẻ em, về sau quản lý trung tâm cương quyết đưa chuyện này ra tòa, khởi kiện gã nghị viên kia với tội danh là ấu dâm. Tòa án đã thụ lý vụ án này, tuy tăng gã đã tự sát để trốn tội nhưng vụ việc này vẫn xôn xao dư luận cả nước Anh suốt nửa năm."

Không biết cơn gió từ đâu thổi đến khiến Mộ Mai lạnh toát, cô giơ tay lên định bịt tai mình lại. Mộ Mai chưa bao giờ biết Vu Liền Thành lại có giọng nói đau thương đến vậy. Cô nghe thấy tiếng nói đang gào thét từ sâu trong nội tâm mình: Đừng, đừng, Liền Thành, đừng nói nữa. Âm thanh kia cứ mắc kẹt nơi cổ họng, đau đớn đến mức Mộ Mai muốn rơi lệ.

"Trong nửa năm chuyện đó truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, hằng đêm anh đều mơ thấy ác mộng, vẫn là giấc mơ về căn phòng tối đen, tên râu xồm khiến người ta sồn cả gai ốc. Mộ Mai, em biết không? Trước khi gã nghị viên kia tự sát năm giờ, anh đã trốn thoát khỏi căn phòng hắc ám đó."

"Năm ấy, anh tám tuổi còn em mười hai tuổi, Mộ Mai, bây giờ chắc em đã đoán được thuở nhỏ anh từng xảy ra chuyện gì rồi phải không? Mộ Mai đây là bí mật mà anh đã giữ kín trong lòng suốt bao nhiêu năm, ngay cả ba mẹ anh cũng không biết. Mộ Mai, anh không thể nói cho họ nghe bí mật này, sức khỏe mẹ anh không tốt, còn ba anh thì quá bận, anh không thể để ông lo lắng thêm nữa. Anh không chịu cho đi Nguyệt dẫn anh đi gặp bác sĩ, bởi vì như vậy sẽ có rất nhiều người tò mò và thương hại cho vụ việc con trai của Vụ tước gia gặp phải, để rồi cứ cách một khoảng thời gian họ lại mang ra bàn tán, chúng sẽ biến thành một cái mác theo anh suốt quá trình trưởng thành, sau đó sẽ là vết nhơ cả đời không thể xóa bỏ. Cho dù anh cố gắng bao nhiêu, anh luôn phải chịu đựng ánh mắt khác thường của mọi người. Lúc họ vui vẻ thì bày tỏ tiếc nuối cho cảnh ngộ anh đã gặp, lúc không vui thì mang ra đàm luận với giọng điệu cay nghiệt. Trong khoảng thời gian ấy anh không dám ngủ, cứ thế mở to mắt cho đến khi trời sáng."

Mộ Mai nghe thấy tiếng nước mắt mình rơi xuống sàn nhà trong bóng tối, tiếng động ấy không ngừng đâm thẳng vào tim cô.

"Có lẽ bây giờ em đã biết tại sao trong năm tháng ngây ngô như vậy anh lại dễ dàng giữ lời hứa hẹn với một cô bé lần đầu gặp mặt, sau đó kiên trì đợi cô ấy lớn lên rồi chứ! Khi anh lê thân xác chồng chất vết thương trốn ra được căn phòng tối đó, anh cảm giác không chỉ thân thể mà cả linh hồn mình đều bị dấy bẩn. Thời khắc ấy Tiểu Quỷ đã thổi từng vết thương của anh, luôn miệng an ủi anh mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn với giọng non nớt. Thời khắc đó Tiểu Quỷ chẳng khác gì ánh sáng soi tỏ cuộc đời anh."

Mộ Mai, anh từng hứa sẽ đợi cô ấy lớn lên, bởi vì cô ấy đã ở bên anh trong thời điểm gian nan nhất. Mộ Mai, từ trước đến nay anh rất sợ người khác biết được bí mật anh đã giấu sâu tận đáy lòng này. Bây giờ anh nguyện dùng nó đổi lại cơ hội em ở lại bên anh."

Thật ra, không cần Vụ Liên Thành nói ra bí mật kia, Lâm Mộ Mai cũng sẽ lựa chọn ở bên cậu, đây là kết quả tất nhiên. Mộ Mai hối hận, hối hận chết được, cô không nên làm khó cậu vì muốn cho cậu chịu đau khổ, thật ra thì tám phút trước cô nên giả bộ mình đã cảm kích rồi mới đúng. Hiện tại cô phải làm sao đây? Cô nào muốn biết bí mật của cậu, giống như cô cũng không muốn biết bí mật của mẹ Xuân vậy. Hiện giờ phải làm sao đây, cô phải làm sao đây?

Trong bóng đêm, bàn tay lạnh băng của cậu nắm tay cô. Mộ Mai ngơ ngác rồi vùng ra bỏ chạy, dường như chỉ cần trốn ra khỏi nơi này, bí mật của Vụ Liên Thành, giọng nói đau khổ của Vụ Liên Thành sẽ không quấn lấy cô nữa.

Vụ Liên Thành đứng ngây ra như phỗng, nghe tiếng bước chân cô chạy xa, thấp thoáng thấy bóng cô khuất sau cánh cửa. Âm thanh cánh cửa nặng nề đóng sầm lại rồi chấn động hồi lâu như tiếng đàn cello trầm uất ngân vang. Vụ Liên Thành biết, thời hạn nửa giờ đã hết, cô vẫn quyết bỏ cậu mà đi. Làm sao bây giờ? Cậu phải mất cô sao?

Vụ Liên Thành không thể mất đi Lâm Mộ Mai, khi cô không ở bên cậu, cậu không làm được gì cả, trong lòng cậu không tài nào vui vẻ cho nổi. Cho nên cậu không muốn mất cô, không thể mất cô được.

Hoàn hồn lại, Vụ Liên Thành chạy như điên ra cửa. Ngoài cầu lạc bộ là con phố dài, hai bên đường là đèn kiêu hoa hồng nổi tiếng ở Hy Lạp, lúc chúng được bật, cả con phố sẽ như con đường đầy hoa thơ mộng. Dưới ngọn đèn thứ ba là bóng một người in dài, Vụ Liên Thành vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cô.

Cô vẫn mặc áo sơ mi kẻ ca rô, khăn quàng cổ màu đỏ, vẫn là dáng vẻ hệt như ở Buenos Aires năm nào.

Vụ Liên Thành đứng thừ nơi đó, như thể chỉ biết ngỡ ngàng ngắm nhìn cô đang đi từng bước về phía cậu, dừng trước mặt cậu, đầu môi không biết khóc hay cười, rồi giờ tay lên vuốt tóc cậu.

"Liên Thành, anh là tên xấu xa, ích kỷ, tàn nhẫn, anh dùng bí mật kia vây hãm em mà không hề nghĩ đến em có muốn biết bí mật đó hay không, cũng không nghĩ đến em có bằng lòng đón nhận bí mật như vậy hay không."

Anh đừng nói ra thì tốt biết mấy, bởi vì không lâu đâu, anh nhất định sẽ hối hận vì khoảnh khắc này. Đến lúc đó anh chắc chắn hối hận đến mức không thể rút gân lột da em cho xem. Khi ấy anh sẽ không đoán được, thật ra bất kể anh nói gì, trong giây cuối cùng em vẫn sẽ lựa chọn ở lại bên anh, bởi vì kế hoạch đã lên sẵn hết cả rồi.

Hốc mắt cô ngấn lệ long lanh, qua hàng mi khẽ chớp, những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Vụ Liên Thành im lặng đưa tay lau đi dòng lệ cho cô.

"Liên Thành, trên thế giới này có rất nhiều người trong ngoài bất nhất, mà không may em chính là một trong những người đó, đến bên anh là có mục đích xấu cả đấy." Mộ Mai đau khổ nhún mày.

"Không sao cả, quan trọng em đã đến bên anh." Ngón tay cậu dịu dàng xoa giãn hàng mày cô ra, mỉm cười vui sướng.

"Liên Thành, tương lai, em nghĩ, anh nhất định sẽ hối hận, thật đấy." Mộ Mai rù mắt xuống không dám nhìn cậu.

"Nhát gan, cố chấp không dám thừa nhận yêu em, hờn hĩnh, kiêu căng đối xử không tốt với em, vì bảo vệ Tiểu Quỷ mà làm tổn thương em, cuối cùng còn khôn nạn đưa em cho Daniel nữa. Mộ Mai, sẽ không có chuyện nào có thể khiến anh hối hận như những chuyện này đâu."

Chiếc khăn quàng cổ che đi hơn phân nửa khuôn mặt Mộ Mai.

"Tôi phải đi kiếm tiền cho bạn gái tôi uốn tóc", đây là câu nói em thấy hay nhất trong phim của một nhân vật đóng vai phụ. Cũng vì lời thoại này, em đã vô cùng hâm mộ cô bạn gái chưa hề xuất hiện một lần trong phim kia." Mộ Mai lẩm bẩm, "Liên Thành, anh có thể kiếm tiền cho em đi uốn tóc không?"

Cô đứng gần trong gang tấc, cậu vươn tay ra, cô liền ngã vào lòng cậu, cuối cùng cậu đã như nguyện đặt đầu cô lên vai mình.

"Dĩ nhiên, có điều tóc Mộ Mai đã đẹp lắm rồi, không cần uốn đâu. Nhưng anh có thể kiếm tiền mua khuyên tai cho em, hình hoa mai nhé, dài tòn ten, chỉ cần vừa động nó sẽ lắc lư, chiếc khuyên tai như vậy chỉ mình Mộ Mai đeo mới đẹp nhất."

Con mưa đêm lất phất tôn lên khung cảnh lãng mạn chàng trai hôn cô gái dưới ngọn đèn hoa hồng, cô gái tựa vào cột đèn kiềng chân lên, chàng trai cúi đầu choàng tay ôm lấy eo cô gái. Chiếc khăn quàng cổ màu đỏ từ từ trượt xuống bả vai cô nhưng chẳng ai buồn để ý.

Hồi sau cậu lưu luyến thả cô ra, nhìn đôi môi bị mình hôn đỏ mọng, cười thỏa mãn.

"Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

"Theo em ngồi xe buýt hai tầng, xe buýt London màu đỏ ấy."

Kể từ lúc Mộ Mai hiểu chuyện đến nay, cô thường thấy chiếc xe buýt to kèn màu đỏ rực chạy trên phố London. Hồi ấy cô có một cô bạn rất thân tên là Susannah, Susannah lớn hơn Mộ Mai vài tuổi, luôn chăm sóc cho cô như một người chị. Năm Susannah mười sáu tuổi đã yêu một anh chàng Do Thái, cô ấy thường kể cho Mộ Mai nghe khoảnh khắc ngọt ngào nhất đời mình chính là được người yêu tỏ tình và họ đã hôn nhau trên chuyến xe buýt màu đỏ kia. Anh chàng Do Thái ấy là người Israel, bởi vì vấn đề tôn giáo nên anh chàng muốn cưới vợ là người Anh là việc vô cùng khó khăn, chẳng khác Đường Tăng đi thỉnh kinh chút nào. Lúc mười bảy tuổi, vào một đêm mùa thu, Susannah đã trốn ba mẹ mình bỏ theo anh chàng Do Thái đến Israel, đêm đó họ ngồi xe buýt đỏ đến sân bay, và Mộ Mai là người duy nhất tiễn biệt Susannah.

Từ ấy về sau, bởi vì dọn nhà nên Mộ Mai đã mất đi liên lạc với Susannah, nhưng chiếc xe buýt hai tầng màu đỏ mà Susannah yêu thích lại là hình ảnh tốt đẹp nhất trong lòng Mộ Mai.

Cô cũng không biết tại sao mình lại kích động lôi Vưu Liên Thành lên chiếc xe buýt màu đỏ, họ chọn hàng ghế cuối cùng, Mộ Mai ngồi sát bên cửa sổ, vài phút sau đầu cô đã bị Vưu Liên Thành cưỡng ép từ tựa vào cửa sổ chuyển sang tựa vào vai cậu.

"Như vậy mới đúng chứ!" Liên Thành rủ ri bên tai cô.

Ánh đèn đường mang theo cơn mưa bụi lấm tấm in thành vệt sáng ảm áp lên vào tim Mộ Mai, khiến cô an tâm như cô bé ngốc nghếch ngồi bên bờ ruộng đợi lúa mạch chín vậy. Không biết tại sao, Mộ Mai cảm thấy có chút buồn cười, kiểu buồn cười không hề có lý do gì cả.

Suy nghĩ của Vưu Liên Thành khi vừa lên xe rất đơn thuần, để đầu cô đặt lên vai cậu, còn cậu cúi mặt mình khẽ cọ lên tóc cô hít lấy hương thơm quen thuộc. Hồi đầu thật sự cậu chỉ nghĩ thế thôi, nhưng dần dần bóng đêm mê ly đã làm suy nghĩ cậu chệch hướng, cậu bắt đầu tính toán bà cụ duy nhất đang ngồi trên xe cách họ bao xa, bà ấy đang làm gì và cậu có thể hôn cô mà không để ai phát hiện không.

Khi Vưu Liên Thành muốn tự thể nghiệm cảm giác ấy thì cô thỉnh linh hỏi: "Liên Thành, ở Manchester, ngoại trừ việc anh đổi hướng dẫn viên du lịch của em thành nữ, rồi trở thành khách trọ phòng kế bên của em, anh còn làm gì nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 66

Mộ Mai lạnh lùng liếc sang gương mặt tuấn tú đang dần dần kề sát mình. Thấy vẻ mặt cậu lập tức sượng cứng, lòng cô thầm vui mừng. Dĩ nhiên cô biết hiện tại trong lòng cậu đang có ý định xấu xa gì, nên cố ý hỏi câu đó làm cậu cụt hứng.

"Chuyện kia..." Liên Thành ngập ngừng, "Chuyện kia... anh quên rồi."

Quên mới lạ đấy!

"Vưu thiếu gia, giấu diếm sự thật sẽ bị trừ điểm."

Trừ điểm ư? Vưu Liên Thành đành bất chấp: "Ngoại trừ đổi hướng dẫn viên du lịch của em thành nữ, ở kế bên phòng em, anh còn giải quyết bà cô tóc xù làm đổ cola vào người em mà không chịu xin lỗi trong phòng ăn nữa."

Thảo nào hôm đó sau khi người phụ nữ tóc xù kia đi vào phòng vệ sinh một chuyến, lúc đi ra lại mở miệng xin lỗi cô với khuôn mặt sượng tấy. Mộ Mai hài lòng vuốt tóc Liên Thành, thực tế cậu làm như vậy khiến cô rất thỏa mãn. Nói thật, nếu không phải cô nghĩ đến cánh tay mình không bằng một nửa người phụ nữ kia, lúc ấy Mộ Mai thật sự muốn dạy cô ta một trận ra trò ấy chứ.

"Còn gì nữa không?" Mộ Mai hỏi tiếp.

"Còn tên dê cụt ở trên tàu điện ngầm cứ khen con gái Đông Dương đẹp như búp bê trước mặt em."

"Còn gì nữa?" Tốt, tốt, tốt lắm, tên dê xồm kia cũng nên nhận một bài học.

"Còn..." Liên Thành dè dặt nhìn Mộ Mai, "Anh cố ý bỏ thẻ căn cước của mình vào hộp thư..."

"Sau đó thế nào?" Mộ Mai ra vẻ thờ ơ. Khoan đã... hộp thư, hộp thư nào? Cô ngẩng đầu khỏi vai cậu, "Vưu Liên Thành nói tiếp mau!"

"Anh bảo nhân viên ở đó mở hộp thư ra."

"Tiếp..."

"Nhân lúc nhân viên loay hoay anh lên giấu đi một lá thư." Vưu Liên Thành cuống quýt xoa dịu cô, "Mộ Mai, anh cam đoan với em, năm mươi năm sau Triệu Cẩm Thư vẫn nhận được lá thư đó, chẳng qua nội dung trong thư đã thay đổi thôi."

"Nội dung thay đổi? Thay đổi chỗ nào? Vưu thiếu gia, kể cho em nghe về sáng tạo của anh đi?" Mộ Mai kéo chặt tay Vưu Liên Thành.

Vưu Liên Thành huênh hoang đắc ý: "Anh đã đổi lá thư thành năm mươi năm sau Triệu Cẩm Thư từ con cóc ghè biến thành con cóc già, nhưng cuối cùng vẫn không ăn được thịt thiên nga."

Một bàn tay lập tức vỗ xuống đầu cậu: "Vưu Liên Thành, trẻ con mười tuổi cũng không làm chuyện ngây thơ như anh đâu."

"Liên Thành." Mộ Mai nâng mặt cậu lên bày tỏ thái độ nghi ngờ rất nghiêm túc, "Tất cả mọi người đều ca ngợi chỉ số thông minh rất cao của anh, ai ai cũng biết về điều đó, đây không phải là tin đồn, và ngay cả ba anh cũng luôn tự hào về nó. Vưu Liên Thành, anh đâu phải tên ngốc."

Cậu bỏ tay cô ra, ôm chặt cô vào lòng, bắt lực nói: "Mộ Mai, em nên thấy may mắn vì sức quyến rũ của em đi. Một tháng trước, dù có chết anh cũng không tin mình lại trở thành cái kiểu ngớ ngẩn như hôm nay, cho nên em hẳn phải biết ơn vì điều đó mới đúng."

Mộ Mai lú lờ, Vưu thiếu gia tương phản lớn quá đi mất.

"Hon nữa, chỉ số thông minh cao không liên quan gì đến việc này. Để anh nói cho em biết, Einstein nổi tiếng là Lão Ngoan Đồng, Newton vẫn luôn cất giữ cẩn thận con ngựa gỗ hồi bé của mình, còn Darwin từ nhỏ luôn len lút đến nông trường trèo cây hái trộm táo của người ta đấy."

Vưu Liên Thành có giọng nói trầm ấm nghe rất hay, khi cậu nghiêm túc biểu đạt điều gì đó sẽ vô cùng lôi cuốn, như thể đưa người ta vào khung cảnh cậu đang miêu tả luôn. Mộ Mai như thấy được những biểu cảm sinh động của những danh nhân kia.

"Rồi sao nữa?"

"Cho nên nói tuyệt đối đừng gán hành động của một người với chỉ số thông minh của họ. Vì vậy, lúc này biết anh làm được những chuyện kia, em nên vui vẻ quy kết nó vào sức hấp dẫn của mình thì hơn, bởi vì em quá hấp dẫn nên mới khiến anh điên đảo tâm hồn."

Mộ Mai chủ động đặt đầu lên vai cậu, nụ cười rạng rỡ nở mãi trên môi. Vưu Liên Thành cúi đầu, nghe tiếng cười khúc khích của cô trên vai mình. Cậu nâng mặt cô lên, cảm cô đã hơn hon xưa, giữa hàng mày cũng có chút môi mệch do bệnh mới khỏi.

"Em gầy rồi. Mai một về anh sẽ bảo đầu bếp làm mấy món ngon nuôi béo em lại."

"Về á?" Mộ Mai nhanh chóng tránh khỏi tay cậu, "Em đồng ý trở về khi nào?"

Vưu thiếu gia cũng lập tức trở mặt: "Sao đây? Lẽ nào em thật sự muốn hủy bỏ hợp đồng hả?"

Mộ Mai dứt khoát quay người lại, choàng tay qua cổ cậu: "Đâu mà, đơn phương đòi hủy hợp đồng với anh chẳng khác nào em làm không công mấy năm sao?"

"Vậy em mới vừa nói thế là có ý gì?"

"Liên Thành..." Mộ Mai nũng nịu, "Em chỉ muốn lười một chút không được sao? Anh xem, em ở cạnh anh làm trâu làm ngựa gần tám năm rồi, coi như anh cho em hưởng thụ một chút thời gian nhàn nhã được không? Tạm thời em muốn về nhà, dành thời gian ở bên mẹ Xuân của em nhiều một chút thôi."

Nghe giọng nói làm nũng ngọt ngào kia, Vưu Liên Thành gần như muốn đáp ứng ngay lập tức: "Mộ Mai, mấy ngày thôi nhé, mấy ngày sau quay về với anh đây. Đến lúc đó em chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi, em sẽ không phải làm gì hết, anh sẽ làm trâu làm ngựa cho em, em chịu không? Mộ Mai, anh không muốn xa em."

Thật ra cậu cũng không thích để Mộ Mai ở lại nhà cô, vừa nghĩ đến gã hàng xóm Triệu Cẩm Thư của cô, trong cậu lại không yên lòng. Hướng chi Triệu Cẩm Thư còn từng trèo lên cây sồi trước cửa sổ phòng Mộ Mai lúc đêm khuya nữa. Liên Thành nghĩ, bằng bất cứ giá nào cậu cũng phải mang Mộ Mai về nhà mình mới là an toàn.

"Chúng ta có xa nhau đâu? Lúc anh tan học vẫn có thể đến gặp em mà." Mộ Mai dựa sát vào người Liên Thành hơn một chút.

"Nhưng từ nhà anh đến nhà em phải lái xe mất một giờ đồng hồ, Mộ Mai, em cũng biết anh đâu có nhiều thời gian." Vu Liền Thành đẩy cô ra xa một chút, cậu biết cô đang giờ chiều cũ với mình rồi.

"Liên Thành, em chỉ muốn lười chút thôi mà..." Mộ Mai nhích người ngồi lên chân cậu, kéo gần khoảng cách hơn, chóp mũi cọ vào mũi cậu.

"Mộ... Mộ Mai... chuyện này..." Đầu óc Vu Liền Thành bắt đầu trống rỗng, "Đừng như vậy... phía... phía trước có một bà cụ đang ngồi đấy."

"Không sao đâu... Liên Thành..." Nhìn cậu ngẹn đỏ mặt, Mộ Mai nhin cười, "Không sao đâu Liên Thành, anh không thấy bà ấy đeo máy trợ thính sao? Nói không chừng hiện giờ đã tắt máy ngủ gật rồi. Liên Thành, em nghĩ dù em có rên ri ở chỗ này bà ấy cũng không nghe được đâu."

"Rên... rên ri..." Vu Liền Thành cảm giác một luồng khí nóng xộc thẳng từ ngón chân cậu lên đến đỉnh đầu, làm cậu phải lú lờn lại.

Tay cậu siết chặt, nghiêng mặt tìm kiếm môi cô, nhưng bỗng tay cô chặn cậu lại, Mộ Mai dịu dàng xin ý kiến: "Liên Thành, em muốn nghỉ ngơi một thời gian, có được không anh?"

Có được không á? Bây giờ cô có bắt cậu nhảy xuống chiếc xe đang chạy băng băng trên đường này, cậu cũng sẽ hô to Lâm Mộ Mai vạn tuế, Lâm Mộ Mai vạn tuế nữa cơ!

"Dĩ nhiên được rồi." Vu Liền Thành khàn giọng kéo tay cô ra, khăn thiết dán môi mình vào môi cô.

Suốt quãng đường còn lại hai người không ngừng dây dưa ở hàng ghế sau. Lúc sắp xuống xe đầu tóc Mộ Mai đã rối tung, nút áo sơ mi cũng cài lộn xộn. Bởi vì trong trường hợp công cộng thế này Vu Liền Thành vẫn hơi mất tập trung, cộng thêm hôm nay cô mặc kiểu áo lót khó cài nên loay hoay mãi không tìm ra khóa cài áo. Lúc đi ngang bà cụ đang nhắm mắt nghỉ ngơi kia, bà chợt mở mắt nhìn Vu Liền Thành mặt mày sa sầm, rồi lại cười mờ ám với Mộ Mai khiến khuôn mặt Mộ Mai thoát cái đỏ bừng.

Khi cậu đưa cô về đến nhà trời đã khuya lắm rồi. Trong vườn hoa hồng đang nở, ngọn đèn in bóng họ thật dài trên đường. Đêm nay thật là kỳ diệu, họ ngồi xe buýt đi một vòng London, sau đó cậu lái xe đưa cô về nhà, giống hệt những đôi nam nữ đang hẹn hò bình thường vậy.

"Trên đường về lái xe cẩn thận một chút." Mộ Mai cúi đầu, bên lên dặn dò.

Vu Liền Thành nắm lấy bàn tay cô toan rút ra, liếc nhìn vào bên trong thấy nhà cô đã tắt đèn tối om, xem ra mẹ nuôi của cô đã ngủ rồi.

"Mộ Mai, không mời anh vào nhà uống cốc cà phê hay sao?" Vu Liền Thành khẽ nói.

Mộ Mai lập tức rút tay ra, lắc đầu phụng phịu: "Bây giờ còn chưa phải lúc, Vu Liền Thành, anh đã quên bây giờ anh vẫn còn đang đợi phúc thẩm hay sao? Anh đừng có mơ nghe không!"

"Lâm Mộ Mai, em coi anh là hạng người gì chứ? Em nghĩ đi đâu vậy, anh chỉ thấy khát nước muốn em mời anh uống cà phê thôi mà. Xem đầu óc em nghĩ gì kia." Vu Liền Thành lúng túng.

Sau khi Mộ Mai vào nhà, tắm rửa xong xuôi, thời điểm đang sấy tóc thì nghe thấy cửa sổ vang lên tiếng gõ. Cô lo lắng mở cửa sổ ra, biết ngay là cậu đang ở trên cây sồi liền nín giọng nói: "Lại thế rồi, Liên Thành, sao anh lại làm như vậy nữa hả?"

Liên Thành nhảy từ cây sồi sang cửa sổ, đưa tay áp lên khuôn mặt cô: "Mộ Mai, anh thật sự muốn uống cà phê mà."

Mộ Mai chống tay lên eo: "Cách đây chưa đến năm phút lái xe sẽ có một cửa hàng tiện lợi mở hai mươi bốn giờ, ở đó chẳng những bán cà phê mà còn có rất nhiều thức uống khác nữa."

Mái tóc chỉ mới khô một nửa khiến cô trông cực kỳ quyến rũ, chiếc áo ngủ kiểu sơ mi dài ngang đùi vô cùng cá tính, dù đã che kín thân hình nhưng vẫn khiến suy nghĩ Vu Liền Thành mơ tưởng xa xôi. Bên trong nhất định cô không có chiếc áo lót đã hành hạ cậu trên xe buýt đâu, lúc ngủ Mộ Mai không thích mặc áo lót, điều này cậu biết rõ. Vu Liền Thành luôn mơ mộng vào lúc nửa đêm thế này, hàng nút áo kia sẽ được cởi ra từng viên một bằng răng mình.

"Mộ Mai, bây giờ để anh chủ động đoán nhé, chắc chắn dưới áo ngủ em không mặc gì cả đúng không?" Cậu đưa tay đến, muốn chứng minh đáp án của mình.

Mộ Mai đã sớm có chuẩn bị, giờ tay gạt phăng tay Liên Thành đi. Ai ngờ vì quá mạnh tay nên xảy ra bi kịch. Vu Liền Thành đã ngã xuống từ cửa sổ nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67

Tiếng ngã xuống nặng nề khiến Mộ Mai sững sốt, cô không ngờ sức mình có thể đẩy một người cao hơn mét tám rơi khỏi cửa sổ được. May mà cửa sổ phòng cô chỉ cách mặt đất ba mét, bên dưới là bãi cỏ, ngã xuống cũng không nghiêm trọng lắm.

"Liên Thành..." Mộ Mai ló người ra khỏi cửa sổ, nhỏ giọng gọi.

Gọi liên mấy tiếng không nghe thấy cậu trả lời, chỉ thấy bóng người co cuộn trên bãi cỏ trong ánh sáng mờ tối, Mộ Mai khẩn trương trèo qua cửa sổ sang cây sồi rồi tụt xuống mặt đất.

"Liên Thành... Anh sao vậy, có bị thương ở đâu không?... Liên Thành..." Mộ Mai căng thẳng ngồi xổm xuống, dè dặt kiểm tra người cậu.

Nhưng khi tay cô vừa mới chạm vào cậu thì thân thể đã bị áp vào thân cây sồi. Còn chưa kịp phản ứng đã bị nụ hôn mãnh liệt của cậu che kín môi, đồng thời tay cậu cũng luồn vào áo ngủ của cô, chạm vào nơi tròn trịa êm ái, lưu luyến không rời.

Mộ Mai bị Liên Thành ghì chặt vào thân cây không thể cử động, theo hơi thở dồn dập, môi cậu từ từ xuống cổ, xuống xương quai xanh của cô. Bàn tay cậu càng không an phận rẽ xuống bụng cô. Lúc tay cậu còn muốn dờ xuống nữa, rốt cuộc Mộ Mai đã vùng thoát được giữ lại tay Liên Thành.

"Anh xin em tha thứ là vì chuyện này sao?" Cô ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm qua khe hở của tán lá.

Môi cậu chậm rãi rời khỏi xương quai xanh của cô, tay cũng rút ra, thân thể không còn đè ép người cô nữa.

"Dĩ nhiên không phải rồi!" Cậu quay người tựa lưng vào cây sồi, ngồi trên bãi cỏ bên cạnh cô, thờ hờn hển, "Mộ Mai, không phải, không phải như vậy."

Mộ Mai sửa sang lại áo ngủ, không nói câu nào. Sự im lặng của cô khiến Vưu Liên Thành hoảng hốt.

"Mộ Mai, hãy tin anh." Cậu nắm lấy vai cô, quay cô lại đối mặt với mình, "Vừa rồi anh chỉ không kìm lòng được thôi. Thật đấy, nếu đối mặt với người con gái mình yêu mà không nghĩ đến chuyện kia mới là lạ ấy. Có điều, nếu em không thích thì anh sẽ không làm như vậy."

Mộ Mai kẻ đến gần Vưu Liên Thành hơn một chút, qua ánh đèn loáng thoáng hắt xuống từ phòng cô, có thể thấy được vẻ căng thẳng trên từng đường nét khuôn mặt của cậu.

"Cũng không phải là không thích, chỉ là em..." Mộ Mai chỉnh lại cổ áo cho cậu, nhỏ giọng nói, "... Em chỉ sợ anh không phân rõ ham muốn và tình yêu thôi. Em chỉ sợ ngay cả bản thân anh cũng không biết rõ anh thích em hay là thích thân thể em nữa."

"Đồ ngốc, em vẫn không rõ sao, anh thích em trước rồi mới thích thân thể em. Em ở bên cạnh anh lâu như vậy có từng thấy anh lên giường với cô gái nào không? Em có thấy mắt anh thêm nhìn vào cô nào gọi cảm hay không? Em cũng biết xưa nay anh không thích mấy cô gái tự động cởi hết quần áo trước mặt mình mà. Anh nói rồi, anh bằng lòng chờ em. Mộ Mai, anh có thể chờ đến lúc trái tim em thật sự tha thứ cho anh, chấp nhận anh. Mộ Mai, chúng ta sẽ giống như bất cứ đôi tình nhân đang hẹn hò nào khác. Trước đây cách chúng ta ở bên nhau không đúng, bây giờ chúng ta làm lại từ đầu được không?"

Trong ánh sáng nhàn nhạt, Vưu Liên Thành thấy cô gật đầu.

Thế là họ bắt đầu qua lại giống như đôi tình nhân bình thường, ban ngày Mộ Mai sẽ ở bên cạnh mẹ Xuân, cùng bà đi tản bộ, đến rạp hát, ngồi quán cà phê, đưa bà đi bệnh viện. Cô không nói về tình hình của mình và Vưu Liên Thành, mà bà cũng không hỏi.

Đến tối Vưu Liên Thành sẽ tranh thủ thời gian chạy đến gặp Mộ Mai. Bởi vì ban ngày phải đi học, cộng thêm phải đại diện cho Vưu gia tham dự vài cuộc xã giao nên cậu không có nhiều thời gian rảnh, buổi tối họ chỉ có vài tiếng ở bên nhau, mà trong đó còn phải tốn thêm thời gian cậu lái xe từ nhà mình đến nhà cô nữa. Thế nên việc cậu có thể làm duy nhất chính là tranh thủ lúc lái xe đưa cô đi dạo nói vài lời tâm tình âu yếm thôi. Thế nhưng Mộ Mai lại thích đi tản bộ hơn, thỉnh thoảng có nhiều thời gian hơn cậu sẽ đưa cô đến quán cà phê lộ thiên ở quảng trường, vừa ngắm người qua kẻ lại vừa kể nhau nghe chuyện hôm nay mình làm. Song khi đưa cô về nhà, Vưu Liên Thành không dám nhắc lại ý muốn được vào nhà cô uống nước nữa. Tuy nhiên rất nhiều lần cậu lái xe đi được nửa đường rồi thì bất chợt quay lại, leo lên cây gõ cửa sổ phòng cô. Cô cũng không hề giận cậu, thậm chí có khi còn tỏ vẻ quyến luyến.

Theo số lần trèo cửa sổ càng lúc càng nhiều, Vưu Liên Thành phát hiện bản thân rất có thiên phú trong chuyện này. Cậu kể cho cô nghe lần đầu tiên cậu leo lên cây sồi trước cửa sổ phòng cô những ba lần mới thành công, tới bây giờ thì chỉ cần một lần đã xong xuôi trót lọt, không những thế thời gian còn càng lúc càng rút ngắn đến độ có thể lập kỷ lục nữa, nghe đến đây cô cười ngặt trong lòng cậu. Bây giờ họ đang ngồi trong công viên gần sân vận động Highbury chủ yếu dành cho những người mê bóng đá đã ngoại tỵ họp.

Hôm nay là chiều Chủ nhật, người Anh rất thích đến công viên, thích bãi cỏ xanh biếc, mỗi cuối tuần họ đều mang theo thức ăn đưa cả nhà đến công viên dã ngoại. Lúc Mộ Mai đề nghị họ cùng đi dã ngoại như người khác, Vưu Liên Thành còn cảm thấy ăn trên thảm cỏ chẳng vệ sinh chút nào. Thế nhưng thời khắc này nhìn cô cười ngặt ngưỡng trong lòng mình, trời xanh cỏ biếc đều in nơi đáy mắt, môi cô đỏ thắm tươi tắn, bên khoe môi còn vương sót cà chua, cậu lại cảm thấy trên đời này không gì đẹp hơn thế.

Cậu giả bộ tức giận, đặt lưng cô xuống bãi cỏ, thân thể bao trùm phía trên, tiếng cười của cô bắt đầu nhỏ lại, mở to mắt nhìn cậu trông rất ngây thơ. Liên Thành cúi đầu vươn lưỡi ra liếm đi sót cà chua dính trên khóe môi cô, lại rẽ lưỡi theo đường viền môi cô, rồi từng chút lên vào công phá bên trong, quần lấy lưỡi cô mút mát. Đang lúc mê mải thì bỗng một quả bóng bay đến, cậu bé tóc vàng mặc áo đội Arsenal chạy theo cúi người định nhặt lại quả bóng. Nhưng cậu nhóc còn chưa kịp đụng tay vào quả bóng thì vệ sĩ của Vưu Liên Thành thành linh xuất hiện ngăn cản cậu nhóc lại, lập tức tiếng trẻ con khóc

ré vang lên. Khoảnh khắc lãng mạn cứ thế bị một quả bóng da phá hỏng.

Mười mấy phút sau, công viên yên tĩnh trở lại, Mộ Mai nằm trên thảm cỏ, đầu gối lên bụng cậu, giận dỗi cậu vì gã vệ sĩ đột ngột xuất hiện kia. Cô thấy rất xấu hổ.

"Cô ngốc của anh ơi, em cũng biết mấy vệ sĩ này đều được huấn luyện chuyên nghiệp mà. Cái gì có thể xem, không thể xem họ đều tự loại bỏ trong đầu mình, dẫn họ theo là vì đề phòng bị người ta chụp ảnh thôi. Anh không muốn mấy chuyện xảy ra với bạn anh lại xảy ra ở anh đâu, càng không muốn chuyện của hai đứa mình trở thành tin giải trí cho đám người mang ra tẩm nhâm."

Thế là vì sợ cô phản cảm việc mình không thương lượng trước với cô đã dám đưa vệ sĩ theo, Vưu Liên Thành bắt đầu kể lể dong dài việc bạn mình xui xẻo hẹn hò với bạn gái bị đám săn tin chụp ảnh. Chờ đến khi cậu nói đến miệng mồm khô khốc mới phát hiện ra cô đã ngủ mất rồi.

Bầu trời vẫn xanh trong vơi vợi, mặt trời vẫn chói chang trên cao, Vưu Liên Thành gờ tay che nắng cho Mộ Mai, không để ánh nắng làm cháy đen mặt cô, cường độ ánh sáng quá lớn sẽ làm giấc ngủ cô không thoải mái.

Sau khi họ ngồi du thuyền đi một vòng sông Thames trở về nhà đã hơn mười một giờ đêm. Tám xong, Mộ Mai vẫn dờ dẩn nhìn đắm đắm vào tán cây sồi trước cửa sổ. Bởi vì buổi chiều đã ngủ hai giờ ở công viên nên hiện tại cô không hề buồn ngủ chút nào. Mộ Mai cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay mình rồi chậm chạp đưa lên khoảng không, sau đó không hề cử động gì nữa. Mười mấy phút sau, Mộ Mai đã thấy tay cứng đờ mỗi nhử, thế mà hôm nay ở trong công viên Vưu Liên Thành lại gờ tay che nắng cho cô suốt những hai giờ đồng hồ. Mộ Mai nhớ, mình vừa mở mắt ra sau khi ngủ dậy đã nhìn thấy ngay bàn tay của Vưu Liên Thành. Khi ấy cô đã hỏi cậu làm gì thế.

"Che nắng cho em." Cậu nói như lẽ đương nhiên.

Trong hai giờ cô ngủ, cậu cứ ngốc nghếch đưa tay nghiêng theo bóng nắng che cho cô như thế. Cậu nói rất đúng, chỉ số thông minh và hành động của một người thật sự là hai việc khác nhau. Vưu Liên Thành là tên đại ngốc đây mà.

Trong lúc thất thần, cửa sổ lại vang lên từng tiếng gõ nhịp nhàng, bóng cây bên cửa sổ lay động. Mộ Mai chần chờ vài phút mới mở cửa ra. Con gió xuân trong lành lập tức tràn vào phòng, bên bệ cửa là đóa hoa hồng còn đầm hơi sương.

"Em yêu, thích không?" Có giọng nói vang lên phía sau bó hoa.

Mộ Mai ngạc nhiên đưa tay lên che miệng mình. Khuôn mặt Vưu Liên Thành dần dần lộ ra. Khoảnh khắc này thời gian như ngừng trôi, vào lúc nửa đêm như thế khuôn mặt điển trai của cậu còn hấp dẫn hơn cả những đóa hoa hồng kia.

Bó hoa hồng được đặt vào ngực cô, còn Vưu Liên Thành ngồi bên bệ cửa.

"Mộ Mai, thích không?" Nụ cười cậu đơn thuần hết như thiên sứ.

"Thích!" Mộ Mai gật đầu, bất giác cô cúi mặt chạm vào những cánh hoa mềm mại kia.

"Rất nhiều người nói, những cô gái lúc còn trẻ luôn nhớ đến người bạn trai tặng mình những món quà quý giá, khi nhận được món quà có giá trị càng cao thì sẽ cho rằng địa vị của mình trong lòng đối phương càng quan trọng. Nhưng về sau, khi trở thành phụ nữ, dần dần trong năm dài tháng rộng, họ sẽ quên đi những châu báu đắt tiền, nhưng lại càng lúc càng nhớ đến bó hoa hồng được đặt bên bệ cửa sổ lúc nửa đêm."

Mộ Mai, anh nghĩ qua nhiều năm sau nếu như em nhớ lại, chắc chắn trong đầu em sẽ luôn hiện lên hình bóng chàng trai Vưu Liên Thành đã treo lên cửa sổ, tặng hoa cho em lúc nửa đêm đấy. Trước kia, anh rất khinh thường mấy chuyện thế này, thấy chúng quá buồn cười. Nhưng mà Mộ Mai, đến khi làm những việc này cho em, anh lại không thấy buồn cười gì cả, chẳng những thế anh còn thấy rất vui."

Nước mắt nóng hổi cứ thế trượt ra khỏi khóe mắt cô, rơi xuống cánh hoa hồng. Vào đêm hôm khuya khoắt, giọng nói Vưu Liên Thành tựa như một tấm lưới sắt vô biên vô tận bao chặt lấy cô. Rốt cuộc chàng trai nửa đêm treo lên bệ cửa sổ nhà cô cùng với bó hoa hồng đã kéo Lâm Mộ Mai vào phế tích hoang tàn mà mẹ Xuân đã cảnh báo kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 68

Vưu Liên Thành ngồi nghiêng bên cửa hơi cúi đầu, ánh sáng mờ mờ buổi đêm tô bóng hình cậu trở nên sắc nét.

"Mộ Mai, Andrew bảo mấy đóa hoa đắt tiền bán trong cửa tiệm không bao giờ bằng một đóa hoa hái trộm trong vườn nhà người khác nửa đêm đâu. Vì vậy hôm nay anh đã làm trộm một bữa, hơn nữa còn hái sạch vườn hồng nhà người ta. Mộ Mai, gai mấy cây hoa hồng kia đâm anh thâm lắm, lúc hái anh mới biết hóa ra hoa hồng thật sự có gai đấy. Mà em đừng lo anh bị camera quay lại hình ảnh, anh có đeo khẩu trang, nhưng mà Mộ Mai này, nhà họ có nuôi chó, anh đã..."

Lời nói Vưu Liên Thành nhanh chóng bị chặn lại, cách bó hoa hồng trong ngực, cô đã hôn lên môi cậu, tay nắm lấy vạt áo cậu.

Đây là lần đầu tiên kể từ vụ trở mặt ở câu lạc bộ Kim Tự Tháp đến giờ cô mới chủ động hôn cậu, Vưu Liên Thành nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý hưởng thụ nụ hôn say mê đó. Lúc tách nhau ra, mặt hai người đều đỏ bừng, thở hổn hển.

"Liên Thành, có muốn vào nhà uống cà phê không?" Mộ Mai nghe được giọng nói nhẹ nhàng của mình với cảm xúc ngay cả bản thân cũng khó hiểu.

Lúc lái xe rời khỏi nhà Mộ Mai, Vưu Liên Thành vẫn còn chìm trong si dại, luôn miệng hát theo điệu nhạc trong xe, lòng thầm nhủ: Làm tốt lắm nhóc à!

Nhưng năm phút sau, khi đã cách xa nhà cô, cậu lại bắt đầu nhớ đến hương thơm từ Mộ Mai, nhịp điệu bài hát đã chuyển chậm, tiếng hát nam ca sĩ khàn khàn gọi cảm hát vang câu "Đêm nay ngủ cùng em."

Vưu Liên Thành đập tay lên tay lái, đổi thành nhạc rock, tự mắng mình: Mẹ kiếp, mày đúng là loại khẩu thị tâm phi, miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo! Hiếm lắm cô ấy mới mời mày vào nhà, vậy mà còn bày đặt học đòi làm quý ông.

"Mộ Mai, anh làm những chuyện này không phải muốn em mời anh vào nhà uống cà phê đâu."

Xem đi, mày đã nói gì thế hả? Không muốn vào uống cà phê á? Không muốn mới lạ ấy! Liên Thành hận đến mức không thể cắn đứt lưỡi mình.

Trong một giờ lái xe về nhà, cứ cách năm phút Vưu Liên Thành lại hỏi hận thêm một chút, rồi dần dần nỗi hối hận kia chuyển thành oán hận. Lâm Mộ Mai đứng là đồ đầu đất, sao cô lại không chịu hỏi cậu lần thứ hai cơ chứ? Chỉ cần cô mời lần nữa, nhất định cậu sẽ nhào vào ngay.

Mộ Mai đóng tai lắng nghe âm thanh xe hơi dần chạy xa, bó hoa hồng tươi đẹp vẫn trong ngực, Liên Thành nói vì hái những đóa hồng này mà đã bị chó nhà người ta đuổi chạy những mấy con đường cơ. Cô nhoen khoe môi, mở cửa phòng tìm bình cắm hoa vào. Cô muốn tìm chiếc bình thật đẹp, muốn cất tia chúng cắm vào bình để trang trí cho căn nhà.

Nương theo ánh đèn yếu ớt, Mộ Mai tìm được chiếc bình hoa hình cây đàn cô mua ở Wales, bình này cắm hoa hồng là đẹp nhất. Vừa đóng cửa tủ lại, đèn phòng đột ngột sáng lên khiến Mộ Mai giật mình. Cô buông lỏng tay, bó hoa hồng trong lòng rơi xuống đất.

Trong ánh đèn sáng rực, Mộ Mai thấy mẹ Xuân đứng trong góc, lạnh nhạt nhìn cô, sau đó ánh mắt chuyển đến những bông hoa hồng nằm vương vãi trên mặt đất.

"Những thứ này đều của cậu ta tặng cho con à? Mộ Mai, con đang cười vì mấy đóa hồng này sao?"

Mộ Mai cúi đầu nhìn chằm chằm những bông hồng kia, hóa ra khi này cô đã quên giấu đi nụ cười.

Mẹ Xuân đi từng bước đến trước mặt Mộ Mai, khi chân bà giẫm lên nhánh hoa, Mộ Mai hô lên theo bản năng: "Đừng, mẹ Xuân."

Âm thanh cao vút vang vọng trong đêm khuya, Lâm Xuân dừng bước cúi đầu.

"Phụ nữ luôn dễ dàng bị hoa hồng đỏ làm xao động. Mộ Mai, mẹ Xuân nói cho con biết, lòng con có thể bị xao động bởi những đóa hồng này, nhưng hãy nhớ tuyệt đối không được để người tặng hoa này làm rung động trái tim con."

Một lần nữa, Mộ Mai lại như quay về thời bé thơ, nghe theo tiếng gọi quái gở của số mệnh.

"Hoa hồng rất đẹp, thời khắc nó nở rộ chính là món hàng đầy giá trị của đám thương nhân, như khi nó héo tàn thì sẽ mất đi tất cả. Bởi vì mọi người chỉ thích thời khắc nó huy hoàng, nhớ rõ thời khắc nó tươi thắm mà thôi. Mộ Mai, mẹ Xuân muốn Vưu Liên Thành phải nhớ kỹ thời khắc xán lạn nhất thuộc về bọn con, sau đó tất cả sẽ dừng lại đột ngột vào giây phút tươi đẹp nhất, khiến Vưu Liên Thành ngồi trên chuyến tàu đi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục mà chúng ta đã sắp sẵn cho cậu ta."

Chúng ta ư? Mộ Mai cười run run bà vai: "Không, mẹ Xuân, mẹ nói sai rồi. Không phải là chúng ta, sao lại là chúng ta được. Mẹ hận Tổng Thư Duyệt chứ không phải con. Mặc dù con đã không còn ôm bất kỳ vọng tưởng với việc chết đi sẽ được lên thiên đường, nhưng mẹ Xuân, con cũng không muốn vào địa ngục đâu."

"Mộ Mai..." Tiếng gọi Mộ Mai kia như một chuỗi âm lạc nhịp. Ngực Lâm Xuân lên xuống phập phồng vì tức giận, bà không thể thốt ra lời, ôm lấy ngực ho sù sù, bóng dáng gầy còm như chiếc lá lung lay trong gió.

"Biết rồi, biết rồi mẹ Xuân. Con biết rồi mẹ Xuân, con sẽ khiến Vưu Liên Thành nếm trải cảm giác khi niềm hạnh phúc thịnh linh chấm dứt, sẽ khiến cậu ấy cả đời đều hoài niệm khoảnh khắc ấy. Con biết rồi, biết rồi, biết rồi..." Mộ Mai lẩm bẩm nói, từng từ "biết rồi" kia nhưng nện thẳng vào lòng mình.

Nghe thấy tiếng thở dốc tuyệt vọng của mẹ Xuân từ từ bình ổn trở lại, cô mới ngồi xổm xuống nhặt từng nhánh hồng lên. Những đóa hoa này quá xinh đẹp, xinh đẹp đến mức Mộ Mai không nỡ vứt chúng đi.

Vưu Liên Thành ôm nỗi hối hận trở về nhà, đèn trong đình bát giác vẫn sáng, Đông Tiểu Quỷ ngồi bó gối trên bậc thềm, thấy cậu liền khẽ gọi: "Liên Thành, anh trở về rồi."

Vưu Liên Thành chỉ hờ hững đáp "ừ" một tiếng, đi đến trước mặt cô.

Đông Tiểu Quỷ đứng dậy: "Liên Thành, em ở đây chờ anh về để kể anh nghe một chuyện vui. Hôm nay tranh của em được học viện chọn mang đi tham gia triển lãm ở Toronto đấy."

"Ừ, rất tốt." Vưu Liên Thành né người, tránh đụng phải vai Đông Tiểu Quỷ.

Hiển nhiên Đông Tiểu Quỷ đã nhìn ra điều này, cô đứng sững sờ, vẻ mặt bi thương: "Liên Thành, em chỉ chỉ muốn chia sẻ niềm vui với anh thôi, giống như trước đây ấy. Ngay cả như vậy cũng không được sao?"

"Nhưng mà, dù chúng ta cố giả vờ cỡ nào cũng không thể như trước nữa." Vưu Liên Thành ngán ngại cất lời, "Khi này anh vừa từ nhà cô ấy về, trước đó không lâu anh còn làm một việc mà trước kia dù có đánh chết anh, anh cũng sẽ không làm. Anh hái trộm hoa hồng trong vườn nhà người ta, sau đó gõ cửa sổ phòng Mộ Mai, tặng hoa cho cô ấy. Hơn nữa, lúc làm điều này ý nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ muốn làm cô ấy vui vẻ mà thôi."

Đông Tiểu Quỷ che miệng, không để mình thốt những lời ghen tuông, không chê cười cũng không nổi đóa, gật đầu: "Em cũng đoán anh đã đi gặp cô ấy, em còn biết gần đây anh về nhà tầm mấy giờ, chẳng qua em không thể nào đoán được Vưu thiếu gia còn chạy đi hái trộm hoa hồng nhà người khác. Đúng như ông nội em thường nói, lúc tuổi trẻ người ta sẽ khó tránh khỏi làm chút việc ngốc nghếch, nghe thật lãng mạn. Liên Thành, em không đề ý đến những điều đó đâu. Liên Thành, em chỉ muốn sống bên cạnh anh, chia sẻ một vài tâm tình với anh mà thôi. Nếu hai người ở bên nhau, em sẽ gửi lời chúc phúc, nếu hai người không ở bên nhau, có lẽ em sẽ có nhiều cơ hội hơn. Giống như hôm nay anh đã làm chuyện ngốc đấy Liên Thành, em cũng có chuyện ngốc nghếch mình muốn làm, mà việc ấy chỉ là ở bên anh, dù với cương vị bạn bè hay người yêu cũng được."

"Tiểu Quỷ..." Vưu Liên Thành cảm thấy phiền muộn.

"Được rồi, được rồi." Đông Tiểu Quỷ quay người Vưu Liên Thành đi, "Bây giờ anh về phòng đi, đi đang chờ anh gọi điện thoại đấy."

Đứng phía sau cậu, Đông Tiểu Quỷ siết chặt tay. Mẹ cô từng nói trên thế giới này tuyệt đối không có hạnh phúc tự dưng mà đến, nhưng mẹ không hề nói cho cô biết, trong quá trình giành giật hạnh phúc, chờ đợi hạnh phúc lại đau khổ đến vậy.

Mấy ngày tiếp theo, đưa Lâm Mộ Mai về nhà, cô không hề nhắc lại lời mời uống cà phê kia lần nào nữa. Điều này khiến Vưu Liên Thành tức tối thầm thề trong lòng, từ nay về sau cậu sẽ không bao giờ bày đặt tỏ vẻ quý ông trước mặt Lâm Mộ Mai nữa.

Chủ Nhật, Mộ Mai tình cờ gặp Triệu Cẩm Thu ở cửa, anh đang dắt một chú chó lông vàng to đùng, đứng bên cạnh hàng rào trắng ngoác tay với cô: "Hi, Mộ Mai, dắt chó đi dạo với anh nào."

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Mộ Mai bị Vưu Liên Thành khiêng ra khỏi nhà Triệu Cẩm Thu, cô mới gặp lại anh. Bởi vì dạo gần đây anh đang bắt tay vào làm hạng mục cuối cùng trước khi về nước, nên suốt khoảng thời gian này anh đều ăn ngủ trong sở nghiên cứu, họ chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại mà thôi.

Ánh nắng ban trưa ấm áp, qua lễ đầu xuân lượng mưa cũng dần giảm bớt, mấy ngày nay London vẫn trời trong nắng ráo, Mộ Mai khom người vuốt ve chú chó kia.

"Đây chính là Billy trước đây anh hay nhắc với em ấy, anh tranh thủ dẫn nó từ phòng thí nghiệm đến đây gặp em, nếu không anh sợ sau này không có cơ hội nữa."

Giữa tháng Tư này Triệu Cẩm Thu sẽ về nước. Mộ Mai lấy một chiếc túi gấm thêu bốn chữ "tiền đồ vô hạn" từ ba lô mình ra, đưa cho Triệu Cẩm Thu: "Anh Cẩm Thu giỏi quá, còn trẻ đã làm kỹ sư rồi. Đây là quà em tặng anh đấy."

Tuần trước, Triệu Cẩm Thu vinh dự trở thành kỹ sư. Trong ngành hàng không, với số tuổi của anh mà có thể đạt được danh hiệu kỹ sư quả thật là không tầm thường chút nào.

Anh vuốt gọn sợi tóc lòa xòa trước trán cô: "Mộ Mai, một tháng nữa hợp đồng lao động của em sẽ kết thúc, đến lúc đó theo anh về Bắc Kinh nhé. Căn Tử hợp viện bên cạnh nhà anh đang rao bán đấy, sau này chúng ta sẽ là hàng xóm của nhau. Khi đó anh sẽ nấu cho em những món ăn ngon, chúng ta sẽ cùng nuôi một con chó, tối chúng ta cùng nhau dẫn nó đi tản bộ trong khu."

Lâu rất lâu trước đây Mộ Mai cũng từng nghĩ sẽ cùng Triệu Cẩm Thu nuôi chung một con chó nhỏ, sau đó cùng anh dẫn nó đi dạo, đi xem phim, ăn cơm, uống cà phê... Nhưng mà, đó đã là chuyện của trước đây rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 69

Mộ Mai và Triệu Cẩm Thu đưa chú chó Billy đến công viên gần nhà họ. Trong công viên có thiết bị dành riêng cho thú cưng, Billy vô cùng hưng phấn cứ chạy quanh những thiết bị đó.

Mỗi lần đến đây, Mộ Mai và Triệu Cẩm Thu hay nằm trên bãi cỏ tán gẫu, hoặc là im lặng đếm đàn chim bay qua bầu trời, thời tiết tốt thì nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay không khí thư thái ấy xưa kia không còn nữa, Mộ Mai không dám nhìn vào mắt anh, hai người cứ im lặng nhìn trời, không ai nói với ai câu gì.

Hồi lâu sau, Triệu Cẩm Thu lên tiếng trước: "Hôm ấy, anh định đi tìm em, nhưng nhìn thấy vệ sĩ nhà cậu ta đứng canh trước cửa nhà em."

Mộ Mai trầm mặc khá lâu mới trả lời: "Cẩm Thu, em và cậu ấy làm lành rồi, cậu ấy muốn em tha thứ cho cậu ấy, em đã mềm lòng."

"Mộ Mai, em yêu cậu ta không?"

Mộ Mai lập tức bật dậy khỏi bãi cỏ vì Billy cào lên giày cô. Cô vỗ ngực, không ngừng than thở: "Làm em sợ chết được, hết cả hồn đây này."

Triệu Cẩm Thu nằm trên bãi cỏ, nhìn biểu hiện khoa trương của cô. Lâm Mộ Mai mà bị một con chó hù dọa ư? Nhiều năm chơi với nhau, anh biết tông Lâm Mộ Mai là cô gái còn chẳng hề sợ rắn, thế mà giờ lại bị một con chó hù dọa.

Anh nhắm mắt lại, Mộ Mai nằm xuống bên cạnh Triệu Cẩm Thu lần nữa, cô huych khuỷu tay vào anh: "Anh Cẩm Thu, Billy đáng yêu quá, hay là em nhận nó làm con nuôi nhé! Khi nào anh đi, hôm ấy em nhất định sẽ nấu một bàn thịnh soạn tiễn anh, nhưng mà lỡ có nấu không ngon thì cũng đừng trách em, anh cũng biết em không giỏi bếp núc mà. Cẩm Thu, anh xem, em chỉ biết làm đáng thôi chứ nấu cơm, trang trí nhà cửa gì đó em không biết làm đâu. Cẩm Thu..."

Mộ Mai nhìn bầu trời, ngón tay xoắn vào nhau, đang nói liến thoắng thì bị Triệu Cẩm Thu nắm lấy tay, kéo đến đặt lên ngực anh: "Mộ Mai, anh sẽ chờ em."

Giọng của anh rất bình thường, bình thường giống như bạn bè hỏi thăm nhau ăn cơm chưa vậy. Giọng điệu như thế bỗng khiến Mộ Mai tức giận, cô giật phắt tay ra, ngồi dậy, chỉ vào Triệu Cẩm Thu quát khê: "Triệu Cẩm Thu, anh dám!"

Sao mọi chuyện gần đây đều quái lạ thế này? Trước đó không lâu Vu Liễn Thành nói muốn đợi cô, giờ lại đến lượt Triệu Cẩm Thu. Thật buồn cười, hai người này đều bị nhan sắc của Lâm Mộ Mai mê hoặc rồi sao?

Triệu Cẩm Thu cũng ngồi dậy, vuốt ve mặt cô, để cô không "xù lông" nữa.

"Lâm Mộ Mai, anh dám đấy!"

Mộ Mai ngớ ngàng nhìn người trước mặt, rõ ràng anh đã hai mươi bảy tuổi sao vẫn còn cổ chấp như trẻ con thế chứ? Cổ chấp đến mức khiến cô đau đầu. Mộ Mai nhíu mày, cúi đầu vùi mặt vào lòng bàn tay mình.

"Triệu Cẩm Thu, số liệu và phòng thí nghiệm quả thật đã biến anh thành gã ngốc rồi."

Triệu Cẩm Thu cười bất lực, kéo đầu cô tựa vào vai mình: "Mộ Mai, em nghe anh nói này, không phải số liệu và phòng thí nghiệm đã làm anh ngu muội, chỉ có mình cô gái Lâm Mộ Mai đáng để Triệu Cẩm Thu hao phí thời gian thôi. Anh cảm thấy câu nói "anh yêu em nhưng điều đó không liên quan gì đến em" đã nói rõ một chân lý trong tình yêu. Vì vậy Mộ Mai, em không cần áy náy vì anh, chúng ta có thể ở bên nhau thì tốt, cho dù không thể anh vẫn có thể sống vui vẻ. Yêu em chỉ là một chuyện trong đời anh phải trải qua vậy thôi."

Vậy thôi sao? Sao tên ngốc này có thể nói nhẹ nhàng như không đến thế?

Rời khỏi công viên, Mộ Mai và Triệu Cẩm Thu dắt Billy đến cửa hàng tiện lợi mua thức ăn cho chó. Anh vẫn vô tư trêu đùa Mộ Mai, dần dần dáng điệu thoải mái kia cũng lây sang cô, khóe môi Mộ Mai nhoeo lên, Billy thì hưng phấn chạy nhong nhong ve vãn mấy em chó cái trên phố.

Khi tay Triệu Cẩm Thu nắm lấy tay Mộ Mai, giữ lại sợi dây xích sợ Billy chạy lạc thì bất thành linh tiếng phanh xe vang lên chói tai, sau đó là tiếng hét giận dữ: "Triệu Cẩm Thu, anh dám!"

Cách đó vài mét, chiếc Ferrari màu trắng mở cửa ra, đôi giày da kiểu mới nhất trên tạp chí xuất hiện. Vu Liễn Thành không ngờ rằng bản thân cố gắng hết sức nhanh chóng hoàn thành mọi việc để được đi gặp cô sớm hơn, thế mà lại thấy được cảnh tượng này. Hình ảnh đôi nam nữ đứng cách đó vài mét vô cùng hài hòa, nam mặc áo sơ mi trắng, quần kaki màu nâu nhạt, còn nữ thì mặc áo len mỏng màu vàng phối với chiếc váy kaki dài đến gối, trên cổ còn quần khăn màu xanh lam. Tay họ đang cùng nắm dây xích chó, mà con chó chết tiệt kia cũng màu nâu nâu vàng vàng giống với màu sắc của họ nốt.

Lúc này trong đầu Vu Liễn Thành quanh quẩn duy nhất một ý nghĩ: Lâm Mộ Mai ngoại tình rồi, Lâm Mộ Mai dám bắt cả hai tay với mình.

Vu Liễn Thành nhìn lại bản thân mặc quần baggy đen kết hợp áo sơ mi trắng và áo khoác cardigan đồng phục của trường, trước ngực còn dán logo bộ

phim vừa được công chiếu ngày đầu tiên chưa kịp gỡ đi, trông cậu như một đứa trẻ trâu, fan cuồng của mình tính nào đó vậy.

Cậu tức tối giật phăng chiếc vòng tay của mình đi. Bởi vì cậu thích nhạc rock nên có thói quen suru tâm vòng tay lắc tay. Hiện tại Vu Liền Thành chỉ thấy chiếc vòng ấy cực kỳ chói mắt, giống như một đứa trẻ đang ở thời kỳ nổi loạn chỉ biết trốn học chứng tỏ mình đã lớn, nó khiến cậu không xứng với cô gái điếm tình trước mặt này. Vu Liền Thành thề, lát nữa về nhà cậu sẽ vứt hết đồng vòng lắc kia đi ngay.

Vu Liền Thành gạt phắt tay Triệu Cẩm Thư đang phủ trên tay Mộ Mai ra, lại chán ghét giật sợi xích chó khỏi tay cô đi: "Bản chết được, lát nữa đến bệnh viện khám coi có ký sinh trùng không."

Mộ Mai và Triệu Cẩm Thư đồng thời cau mày. Thấy cô cau mày, Vu Liền Thành lập tức ý thức được mình làm ra chuyện đáng ghét rồi. Cậu cũng không muốn ghen tuông đến choáng váng đầu óc, tự phá hủy hình tượng tốt đẹp mình cố gắng gây dựng suốt thời gian qua. Thế là cậu bèn cúi người cười giả lả, nhún nhún vuốt vuốt con quái thú lông xù kia, giọng nói hết sức thân thiết: "Ồ đáng yêu quá, đáng yêu quá!"

"Chỉ sợ cậu khen như vậy nó không vui nổi đâu. Billy là một con chó đực, một con đực mà bị người ta khen đáng yêu sẽ mất hứng đấy." Triệu Cẩm Thư ngồi xổm xuống, nhìn Vu Liền Thành.

Nhìn cậu trong khoảng cách gần như vậy, Triệu Cẩm Thư mới thấy rõ đường nét khuôn mặt cậu còn tinh xảo hơn cả người do máy vi tính vẽ ra.

Khi nghe thấy Billy là chó đực, biểu cảm Vu Liền Thành liền như nuốt phải ruồi nặng, nhưng lúc Cẩm Thư đứng dậy thì vẻ mặt cậu đã trở lại ôn hòa.

Cậu choàng qua vai Mộ Mai trước mặt Triệu Cẩm Thư, lịch sự mỉm cười: "Anh Triệu, tôi và Mộ Mai đã đặt bàn ở nhà hàng Ái Thần rồi, xin lỗi không tiếp anh được."

Ái Thần là nhà hàng dành cho các đôi tình nhân nổi tiếng ở London, tuy Vu Liền Thành chẳng hề thích thú gì với nơi đó, nhưng cậu cảm thấy việc cần kíp bây giờ là phải khiến Triệu Cẩm Thư biết khó mà lui.

Triệu Cẩm Thư và chú chó Billy đứng bên đường dõi mắt trông theo chiếc xe dần xa khuất. Mộ Mai ngạc nhiên kính chiếc hậu với tâm trạng chua xót, có gì đó trong lòng đang tuôn trào khiến cô muốn hét lên.

Suốt quãng đường Vu Liền Thành chỉ nín lặng lái xe, còn Mộ Mai cũng lười nói chuyện. Khi đi qua con phố đông đúc, Vu Liền Thành vẫn nhấn ga không ngừng, xe chạy như bay, tốc độ khoa trương và ngông cuồng kia rước lấy vô số ánh mắt soi mói.

Rồi chiếc xe dừng lại đột ngột ở con phố South Molton khu Tây London, Vu Liền Thành lập tức lái cô vào cửa hàng Flagship. Đây là một nhãn hiệu thời trang nam của Ý, đa phần phục vụ cho giới doanh nhân. Vừa vào cửa Vu Liền Thành đã chỉ ngay vào bộ trang phục ma-nơ-canh đang mặc: "Tôi lấy bộ này."

Đi ra khỏi cửa tiệm, Vu Liền Thành đã khoác lên mình một dáng vẻ khác. Cậu mặc áo sơ mi sọc màu xanh nhạt, quần kaki bó, trước khi đi ra ngoài còn cố ý kéo Mộ Mai đến trước gương nhìn ngắm. Cô bán hàng tình ý khen hai người rất xứng đôi, thế là Vu Liền Thành gia không hề do dựboa cho cô ta số tiền bằng cả mấy tháng lương.

Lên xe, Vu Liền Thành tâm trạng phơi phới vừa lái xe vừa hát theo nhạc đầy truyền cảm. Mộ Mai không khỏi quay mặt nhìn cậu. Gần đây cậu không có thời gian cắt tóc, tóc đã hơi dài, phía đuôi cúp lại kết hợp với làn da trắng trẻo khiến cậu tựa như mỹ thiếu niên bước ra từ truyện tranh. Dù cậu đã đổi sang bộ trang phục chín chắn hơn, nhưng nhìn thế nào cũng rất trẻ.

Mộ Mai cảm thấy mình nên trêu chọc cậu mới được.

"Nhóc tóc xoắn, hôm nay trông nhóc đáng yêu quá đi mất." Mộ Mai nhin cười nói đùa, còn đưa tay đến nghịch sợi tóc bên thái dương cậu.

Nhóc tóc xoắn? Đáng yêu á? Mấy từ này thốt ra từ người mình yêu cứ như âm thanh ma quái. Nếu gọi cậu là nhóc tóc xoắn còn tạm nhận được, nhưng đáng yêu thì không, tuyệt đối không thể nhin nhin nổi nữa! Vu Liền Thành phanh gấp xe lại, kéo phắt cô gái dám gọi mình là nhóc tóc xoắn vào siêu thị bên đường.

"Làm gì... Liền Thành... anh làm gì vậy..." Mộ Mai muốn hất tay cậu ra, bởi vì Vu Liền Thành quá bắt mắt nên họ đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Vu Liền Thành không trả lời, cứ thế lái cô đến một kệ hàng, sau đó buông tay cô ra, lấy một chiếc hộp đủ màu bỏ vào túi quần mình.

"Lâm Mộ Mai, bây giờ em biết anh muốn làm gì rồi chứ? Lần đầu tiên là em trộm, lần này là anh trộm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Vưu Liên Thành điềm nhiên bỏ hộp bao cao su màu sắc rực rỡ vào túi áo mình như cất hộp kẹo.

Điên rồi, điên rồi, Vưu Liên Thành thật sự điên rồi. Đây là siêu thị cao cấp, nói không chừng tất cả những việc làm của Vưu Liên Thành đã bị camera kỹ thuật số quay lại hết, và hình ảnh này sẽ được nhanh chóng chuyển đến phòng bảo vệ, bọn họ chưa kịp đến quầy thu ngân thì bảo vệ siêu thị đã xuất hiện bắt họ rồi cho xem. Sau đó, sáng mai đảm bảo chí sẽ vui như trẻ hội thì nhau đưa tin lên trang nhất, bởi dù sao trộm bao cao su cũng giết gần hơn là trộm rượu mà.

Mộ Mai thò tay vào túi Vưu Liên Thành, cậu lập tức ngăn tay cô lại qua lớp áo, không cho cô lấy hộp ấy ra. Hai người trừng mắt nhìn nhau giây lát, cuối cùng Mộ Mai đành rừ mắt, ngượng ngùng nói: "Liên Thành, thứ này có đáng mấy đồng đâu."

Vưu Liên Thành vẫn không thả tay ra, chỉ xụ mặt nhìn cô.

"Liên Thành anh muốn lấy nó cũng được, nhưng chúng ta phải đến quầy tính tiền, rồi..." Mộ Mai nhỏ giọng xuống, đỏ mặt, lí nhí, "... Rồi tìm một khách sạn... vậy... vậy... cái này sẽ phát huy được công dụng..."

Cô lắp ba lắp bắp, còn chưa kịp nói hết đã bị Vưu Liên Thành cấp người đến quầy thu ngân như chim ưng bắt gà con.

Trong ánh mắt mờ ám của mọi người, Mộ Mai cúi gầm đầu theo Vưu Liên Thành ra khỏi siêu thị. Vừa đến cửa, cô liền trở mắt nhìn xe cầu đang kéo chiếc Ferrari của cậu đi, cảnh sát còn ghi giấy phạt cậu đã đỗ xe không đúng nơi quy định nữa.

"Liên Thành... xe..." Mộ Mai chỉ vào xe cầu.

"Kệ nó!" Vưu Liên Thành không buồn nhìn đến chiếc xe của mình mau chóng kéo Mộ Mai đến ven đường, nhét cô vào xe taxi rồi lạnh lùng nói với tài xế, "Đến khách sạn nào đó gần đây với tốc độ nhanh nhất cho tôi."

Anh tài xế mặt mũi hiền lành quay đầu lại cười cười với Mộ Mai, còn cô thì xấu hổ quay mặt đi.

Trong suốt thời gian xe chạy, Mộ Mai đặt tay mình lên đầu gối, lén nhìn người ngồi bên cạnh qua khóe mắt. Liên Thành ngồi nghiêm chỉnh, tay cũng đặt lên đầu gối giống cô. Hai người đều im thin thít, nhưng gò má Mộ Mai lại ửng đỏ, e thẹn rừ mắt.

Song, khi mi mắt cô vừa sụp xuống thì một chiếc bóng đã ập đến, môi cô lập tức bị Liên Thành hôn lấy, đồng thời hai tay cũng luồn vào áo cô, lần đến nơi đây đã kia.

Cái tên này, hình như cậu đã quên mất ở đây còn có một khán giả bắt đắ dĩ nữa thì phải! Mộ Mai tức tốc giờ tay kéo tay cậu ra, nhưng hai tay cô đã bị một tay cậu tóm gọn. Mỗi cậu ngậm lấy khăn quàng cổ của cô kéo lỏng nó ra, cả thân thể bao trùm lên người cô.

"Liên Thành... Liên Thành... chút nữa tới khách sạn... hăng..." Thừa dịp môi cậu đặt lên xương quai xanh của cô, Mộ Mai thở gấp. Như đứa trẻ đang giờ tờ tai quái, ngoại trừ cảm giác khản trương, cậu còn mang đến cho cô chút hưng phấn nữa.

Còn chưa đợi Mộ Mai nói xong, môi cô lại bị cậu ngậm lấy, mút thỏa thích. Bàn tay cậu cũng bắt đầu lần xuống từ ngực đến eo cô, rồi vòng ra sau lưng kéo bụng cô áp vào bụng mình. Hành động đột ngột này khiến Mộ Mai bật thốt tiếng kêu nho nhỏ.

Xe bỗng ngừng lại, anh tài xế quay đầu, Mộ Mai vội vàng giấu mặt mình trong ngực Vưu Liên Thành, chỉnh lại quần áo bị cậu làm nhăn nhúm, quần lại khăn quàng cổ.

"Còn khoảng mười mấy phút nữa mới đến khách sạn cơ, tôi sợ cô cậu không đợi nổi rồi." Anh ta cười hề hềch chỉ vào khách sạn tiện lợi mở hai mươi bốn giờ ven đường. "Tôi khuyên khích cô cậu chọn nơi này đi, nửa tháng trước tôi và vợ tôi từng ở đây, phục vụ rất tốt, hơn nữa..." Nói đến đây, anh tài xế nháy mắt, "... hơn nữa còn không bị quay phim chụp ảnh gì cả. Đảm sản tin kia suốt ngày cầm cộc ở mấy khách sạn lớn, loại khách sạn nhỏ như vậy sẽ làm hai người tận hưởng hơn."

Vưu Liên Thành trừng mắt nhìn anh tài xế, nhưng trái lại một loạt hành động trả tiền, xuống xe, đóng cửa lại của cậu rất lưu loát.

"Vưu thiếu gia, tôi tuyệt đối sẽ không nói chuyện này với ai đâu... bởi vì tôi cũng là người hâm mộ Arsenal đấy." Anh tài xế chỉ vào chiếc áo bóng đá mình đang mặc, cười đắc ý.

Khách sạn tiện lợi tên như ý nghĩa, chỉ cần trả tiền và lấy thẻ phòng. Mấy phút sau, Vưu Liên Thành đã kéo tay Mộ Mai đi trong hành lang chật hẹp không một bóng người. Hai người quần quýt lấy nhau qua từng cánh cửa phòng, thời điểm tìm được phòng mình, dây nịt của Liên Thành đã được cởi ra, còn bàn tay Mộ Mai đang đặt lên vai cậu thì cầm lấy áo lót và khăn quàng cổ của mình. Lưng cô áp chặt vào cánh cửa, môi cậu không rời cổ cô, một tay vẫn chầm lử trên thân thể cô, tay kia thì cầm lấy thẻ phòng... nhưng vẫn chậm chạp không mở cửa. Thậm chí cậu còn dụ dỗ bên tai bảo cô nhắc chân quàng vào hông cậu nữa cơ.

Mãi cho đến lúc có tiếng bước chân vang lên ở thang lầu xa xa, Vưu Liên Thành mới chịu giờ thẻ phòng ấn khóa cảm ứng, cánh cửa nhanh chóng mở ra rồi đóng lại tức thì. Thân thể Mộ Mai vẫn dán sát vào cánh cửa, chiếc áo len đã bị lôi tuột khỏi người.

Bấy giờ trời đã hoàng hôn, cánh cửa sổ duy nhất trong phòng nằm phía tây, ánh chiều tà vàng ươm soi qua rèm cửa, hắt vào căn phòng. Theo chiếc áo len kia rơi xuống, nửa người trên của cô đã trần trụi, trong tay vẫn còn nắm lấy áo lót và khăn quàng cổ. Tóc cô bị cậu vò rối, vài sợi tóc lòa xòa che đi ánh mắt khép hờ, đôi môi đỏ tươi hệt như sắc hoa hồng trên đỉnh núi tuyết của cô vậy. Vưu Liên Thành nhìn nó hau háu, trên đời này dù là bậc thầy kỹ thuật cũng không thể pha được màu sắc hút hồn đến thế.

Dưới ánh mắt sáng quắc của cậu, Mộ Mai giờ tay lên che ngực theo bản năng. Liên Thành bật cười khe khẽ, đưa tay rút áo lót và khăn quàng khỏi tay cô, chiếc áo lót thì rơi xuống đất, nhưng chiếc khăn lụa thì lại được phủ lên đầu cô. Qua lớp vải lụa màu xanh nhạt in hình hoa sen, Mộ Mai si mê nhìn Liên Thành chăm chăm không nổi chớp mắt.

Giờ phút này cô chỉ muốn được nhìn cậu mãi thôi.

"Bây giờ trông em giống như cô dâu của anh vậy."

Cậu bắt đầu hôn lên môi cô qua lớp khăn, rồi từ từ dời sang tai cô, ní non gọi bên tai cô từng chữ một: "Mộ Mai, bảo bối! Mộ Mai, bảo bối..."

Trong vô thức, tay Mộ Mai đan vào tóc cậu, cô rất muốn lên tiếng nói với cậu rằng: Liên Thành, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã gọi em như thế, bởi vì xưa nay chưa từng có ai gọi em như vậy. Lúc anh gọi em bằng những từ kia, Lâm Mộ Mai như đã biến thành bảo bối luôn được người ta yêu quý giữ gìn.

Thế nhưng Mộ Mai lại không dám nói ra. Lâm Mộ Mai là một tên lừa gạt, Lâm Mộ Mai đã quen nói dối trước mặt Vu Liền Thành rồi, cô không biết phải thốt ra những lời từ trái tim bằng cách nào cả.

Môi cậu dần dần rê từ vành tai xuống dưới, răng cậu in dấu trên giải đất mềm mại nhất kia. Mộ Mai cắn môi, đầu ngón chân như truyền điện râm ran. Theo mỗi hành động của cậu, Mộ Mai đã không còn kiềm chế được nữa, hé mở đôi môi để tiếng rên rỉ nổi đuôi ngân dài, giống như đóa hoa nở rộ trong sa mạc rốt cuộc đã gặp được lữ khách chứng kiến thời khắc nó xinh đẹp nhất trong đời.

Qua lớp khăn lụa, Mộ Mai cúi đầu ngắm nhìn cậu đang ngậm lấy nụ hồng mai, theo từng đường lười cậu vờn quanh trên da thịt, cô bắt chợt nở nụ cười.

Khác hẳn với Vu Liền gia trên taxi, bước vào phòng cậu như thể đã biến thành một người khác. Dù rằng trên người cả hai đã không còn mảnh vải che thân, nhưng Liên Thành vẫn từ tốn, dịu dàng hôn lên từng tác cơ thể Mộ Mai. Thân thể họ quấn lấy nhau dưới tấm ra giường trắng tinh, thuận theo nụ hôn của cậu rê dần xuống dưới, tấm chăn cũng từ từ trượt xuống khỏi ngực cô. Lúc đôi môi lướt đến bụng, dường như cậu vẫn không có ý định đình chỉ, khi môi cậu vẫn lần tiếp xuống, Mộ Mai liền cuống quýt kéo cậu lại.

Cậu ngẩng đầu lên, trán đã đầm mồ hôi.

"Đừng, đừng... Liên Thành..." Toàn thân cô như đã hóa thành vũng nước, ngay cả giọng nói cũng yếu ớt.

Cơ thể săn chắc, dẻo dai trẻ trung của Liên Thành lại phủ lên người cô, hai tay chống cao, mồ hôi từ trán rơi xuống gối, rơi lên cả mặt Mộ Mai.

"Bọn họ bảo dạo đầu đầy đủ thì phụ nữ mới không thấy đau, dạo đầu làm đủ mấy cô gái mới thấy thoải mái." Cậu áp xuống người cô, cọ chóp mũi vào mũi cô, giọng khàn khàn, "Lần trước chắc em đau lắm, Mộ Mai, anh xin lỗi, lần đó anh không có kiến thức gì hết."

Tìm Mộ Mai cũng mềm nhũn như thân thể, cô vòng tay lên cổ cậu: "Anh yêu, anh đã dạo đầu đủ lắm rồi."

Cô chủ động mở rộng người chào đón cậu. Giây phút Liên Thành tiến vào, Mộ Mai nhắm hai mắt lại, khi cậu đi đến nơi sâu nhất, Mộ Mai nhú chặt mày, thân thể như căng đầy. chàng trai kinh nghiệm non nớt khi này còn khoe tài giờ đây như đã đến ranh giới cực hạn, sau đợt tiến công đầu tiên, cậu đã không còn kiềm chế bản thân được nữa. Hai cơ thể không ngừng run run đan cài, truyền sang nhau từng cơn rung động. Chiếc nệm đàn hồi cao cấp bắt đầu phát lên từng tiếng vang ọ ọ, rồi theo từng đợt thúc tiến mạnh mẽ, chiếc giường vẫn không chịu dừng lại tiếng kháng nghị của mình.

Trong căn phòng bé nhỏ này, họ như hai đứa trẻ chưa trải thế sự trốn trong vương quốc của mình, cùng đùa nghịch, tìm tòi lẫn nhau.

"Mộ Mai, em làm đi." Giọng nói cậu trầm khàn đê mê.

Mộ Mai thoáng chốc đỏ gay mặt mày: "Liên... Liên Thành... Em... em không biết..."

"Không có gì đâu, Mộ Mai, đơn giản lắm..." Vu Liền Thành nghiêng đầu, "Giống như xô tất ấy..."

Yết hầu Mộ Mai lên xuống, ngại ngùng lắc đầu, bây giờ cô đang ở dưới thân thể cậu, nằm ở thế yếu.

"Làm đi mà... Mộ Mai..." Cậu kéo tay cô chỉ dẫn.

Khi chạm tay phải nơi nóng rực kia, Liên Thành thốt ra tiếng rên rỉ khe khẽ, không biết tại sao âm thanh ấy lại khiến Mộ Mai vô cùng tự hào, hóa ra đàn ông cũng sẽ cất lên âm thanh như vậy, tiếng kêu ấy còn cảm dỗ hơn cả cô nữa. Rốt cuộc nhờ âm thanh kia cô vũ, Mộ Mai đã xô tất cho nó xong, còn Vu Liền gia thì đã tìm lại được quyền chủ động của mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 71

Mộ Mai vùi mặt vào chiếc gối làm bằng lông vũ vô cùng êm ái, thở hỗn hển, hai bàn tay vô thức nắm lấy ra giường theo thói quen, như thể người chết đuối vớ lấy thứ gì đó theo bản năng. Tay Liên Thành nhanh chóng trườn lên đan với tay cô, thân thể cậu cũng phủ xuống người cô, tiến vào từ phía sau.

Giờ khắc này, từng lỗ chân lông của họ đều chạm sát vào nhau. Theo tiết tấu dần dần tăng nhanh, tiếng thở dốc càng nặng nề, âm thanh khe khẽ ầm sâu trong gối cũng dần trở nên hỗn tạp, giống như tiếng khóc vì vui sướng vậy.

Khi màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ tối đen, trong phòng khách sạn chỉ bật duy nhất ngọn đèn nhỏ nhỏ. Mộ Mai nằm nghiêng bên gối, thân thể cậu vẫn áp chặt lấy lưng cô, gò má kề sát vào vành tai cô, hai thân thể vẫn nối liền.

"Liên Thành..." Mộ Mai nhìn chăm chăm chiếc đèn hình bầu dục.

"Ừ..." Cậu ưỡn oai đáp lời.

"Em đang nghĩ, có khi nào anh làm hỏng chiếc giường này không?"

"Sao thế? Mộ Mai, lúc này em còn tâm tư lo lắng cho chiếc giường sao?" Vụ Liên Thành giờ trò tai quái liếm lên vành tai cô, sau đó nhe răng nhay nhẹ dài tai cô, bàn tay vẫn đặt ở nơi êm ái không buồn khách khí, thành công khiến Mộ Mai bật thốt tiếng rên rỉ khẽ khàng và cơ thể hơi run run.

"Liên Thành..." Mộ Mai gọi lần nữa.

"Ừ..." Vụ thiếu gia híp mắt đáp lời.

"Liên Thành, em đói rồi."

"Ừ, anh cũng đói."

Người gục bên lưng cô không hề cử động. Mộ Mai giờ tay lên, đánh cậu: "Vụ thiếu gia, có phải anh muốn cô hầu học một tháng mười nghìn bảng Anh của mình ra ngoài mua thức ăn giống như trước đây hay không? Lần này Vụ thiếu gia lại muốn ăn món nào ở khách sạn năm sao nữa vậy?"

Hơn một giờ sau, Vụ Liên Thành xách đủ túi thức ăn mang về phòng, hai người cứ thế ngồi bệt trên nền nhà ăn ngấu nghiến. Khi đã ăn no, Vụ Liên Thành mới cầm lấy một tuýp gì đó giống kem đánh răng, ắp a ắp ứng hỏi: "Mộ Mai, em có cần dùng cái này không?"

Đến khi Mộ Mai thấy rõ hướng dẫn sử dụng trên tuýp kem kia, mặt liền thoát xanh thoát trắng. Cái tên này, cái tên này sao lại mua cái đó làm gì?

"Mộ Mai... Khi này anh mới gọi cho đám bạn anh... Chúng nó... Chúng nó bảo nếu mà ít thì có thể làm... làm một hai lần... Nếu nhiều thì sợ là... sợ là cần dùng cái này sẽ tốt hơn... Mộ Mai... Nếu em đau... anh có thể bôi... bôi cho em." Nói đến vấn đề tối nghĩa thế này, mặt của Liên Thành cũng đỏ bừng, ngay cả giọng cũng lắp ba lắp bắp.

"Khi này anh gọi cho bạn anh hả? Nói cho bọn họ biết bây giờ anh đang ở trong khách sạn hoang đường với một đứa con gái, hơn nữa còn làm rất nhiều lần á?" Mộ Mai cảm thấy sồn cả tóc gáy.

"Anh không có nói đứa con gái kia là em! Có điều chắc là chúng nó cũng đoán được rồi. Chúng nó nói nếu cô nằm ở trong khách sạn kia là Lâm Mộ Mai thì cần dùng thứ này đây." Trái lại Vụ Liên Thành rất thành thật.

"Nếu là Lâm Mộ Mai thì cần dùng thứ này?" Cô vừa nghĩ đã chuyển hướng sang một vấn đề khác, sau đó giật lấy tuýp kem từ tay Vụ Liên Thành ném vào sọt rác, "Em kém như vậy sao? Nói cho anh biết, em không cần, em không đau, cho dù làm thêm mấy lần nữa cũng không cần cái này..."

Giọng Mộ Mai đột ngột cất cao vang vọng trong căn phòng nhỏ. Vừa dứt lời, chỉ thấy Vụ Liên Thành cố hết sức nín cười, còn Mộ Mai thì há hốc. Tiếp theo hai người ngã xuống đất cười lăn một vòng, rồi cậu lại trườn lên người cô.

Trên chiếc giường chiếm hết cả diện tích phòng, Liên Thành rất hài lòng với chiêu Thái Sơn Áp Đình của võ thuật Trung Hoa, cậu đè cô dưới thân không cho chạy trốn rồi lập tức vung chân lên che đi cảnh xuân tươi đẹp bên dưới. Trong chăn không ngừng truyền ra tiếng cười khanh khách và âm thanh hỗn hển của đôi nam nữ hòa quyện vào nhau.

Trong căn phòng vuông vức nhỏ bé này, họ thật sự đã quên hết thế giới đầy toan tính ngoài kia.

Lúc sáng sớm, tài xế Vụ gia đã chờ trước cửa khách sạn, Mộ Mai núp sau lưng Vụ Liên Thành leo lên xe. Không biết tại sao, khi cô nhìn thấy chủ tài xế có thâm niên làm việc cho Vụ gia mấy mươi năm lại có chút chột dạ, giống hệt lúc cô đối mặt với mẹ Chu vậy.

Bởi vì chiếc xe Roll Royce quá bắt mắt nên Mộ Mai đòi xuống xe ở trước cổng khu dân cư. Thời điểm bước xuống, Vụ Liên Thành còn kéo cô lại hôn mãnh liệt trước mặt chủ tài xế nữa.

Trên đường về nhà, bầu trời vẫn là màu xanh mực chưa sáng hẳn, Mộ Mai đứng ngơ ngác nhìn sắc trời hồi lâu, bàn tay bất giác đưa lên sờ môi mình.

Đến lúc ăn sáng, mẹ Xuân thân nhiên hỏi tới qua cô về khi nào.

"Hơn một giờ ạ. Đi xem phim." Mộ Mai trả lời, có điều cô không biết hóa ra mình có thể bình tĩnh nói dối trước mặt mẹ Xuân giống như trước mặt Vưu Liên Thành.

Cô buông cốc sữa xuống, trong lòng vô cùng buồn phiền, hình như hiện tại Lâm Mộ Mai có thể nói dối cả thế giới này rồi.

"Xem phim cùng với Vưu Liên Thành." Giống như mất bò mới lo làm chuồng, Mộ Mai bổ sung thêm một câu, chẳng qua nói câu này xong cô lại bắt đầu thấy khó chịu.

"Ừ!" Mẹ Xuân chỉ thờ ơ đáp lời, cầm thìa khuấy bát cháo, bên cạnh bát đặt một ly nước và một đồng thuốc, số lượng thuốc đã nhiều hơn nửa tháng trước.

Những viên thuốc đủ màu kia khiến hốc mắt Mộ Mai cay cay, cô quay mặt đi, ngẩn ngơ rời bàn ăn.

Hơn mười một giờ tối, cửa sổ phòng Mộ Mai lại vang lên tiếng gõ cửa, Vưu Liên Thành mè nheo: "Mộ Mai, anh không ngủ được."

Mộ Mai đứng khoanh tay chặn cửa sổ không cho cậu vào.

"Mộ Mai..." Cậu rử rí kéo tay cô, bàn tay ngang ngược đặt lên ngực cô qua lớp áo ngủ, thế nhưng lại bị cô gạt phăng đi.

Cô gái trước mặt buông xỏa mái tóc đen xuống dài, gương mặt còn hơi tái nhợt, không hề gợi cảm nóng bỏng giống như mấy cô gái quyến rũ bạn cậu hay dẫn theo. Thế nhưng theo năm tháng dần trôi, từng cử chỉ của cô đã vô tình tác động đến trái tim cậu, chẳng hạn như dáng vẻ cô khó chịu thời khắc này cũng khiến lòng cậu ngứa ran: "Mộ Mai, anh nhớ em, vì lúc nào cũng nghĩ đến em nên hôm nay anh đã gây ra một trò cười lớn ở trường đấy."

Giọng nói Vưu Liên Thành khê khàng vờn quanh tai Mộ Mai, cậu ngồi trên khung cửa sổ, một tay ôm lấy eo cô, một tay lặng lẽ cởi nút áo ngủ của cô ra. Đến khi cởi đến chiếc thứ ba, bàn tay kia lập tức luồn vào trong bao lấy nơi căng đầy, xoa nắn vân vân. Bàn tay ấy như tràn đầy ma lực khiến Mộ Mai luôn không kiềm được muốn nhắm mắt lại cảm thụ, muốn nghỉ ngơi.

"Bởi vì muốn lên giường với em, bởi vì thân thể em vẫn còn cảm giác mới mẻ sao?" Mộ Mai cảm thấy phiền não, buồn bực đến mức cô muốn tìm một người cãi nhau để trút giận.

Bàn tay trong áo ngủ khựng lại, chậm rãi rút ra ngoài. Cậu giãn khoảng cách với cô, ánh đèn phòng soi tỏ nét mặt cậu ngoài lúng túng còn có đau lòng. Con gió đêm len qua người cậu thổi đi chút phiền muộn nơi cô, Mộ Mai ôm lấy Liên Thành, vùi đầu vào lòng cậu.

Cánh cửa sổ đã được khép chặt, trên chiếc giường đơn chật hẹp, Mộ Mai tựa sát vào người Liên Thành, rê rười liếm vành tai cậu như con mèo nhỏ lầy lòng chủ nhân. Lòng tự ái của Vưu thiếu gia rất lớn, cô tốn rất nhiều công sức mới khiến vẻ mặt cậu tốt hơn, chịu leo lên giường mình. May mà thân thể của cậu và tính cách khác nhau một trời một vực, thời điểm đầu lưỡi cô vừa mới chạm vào vành tai cậu, thân thể cậu nhanh chóng nổi lên phản ứng. Mộ Mai chủ động kéo tay cậu đặt lên nút áo ngủ của mình: "Liên Thành, cởi nó đi!"

Cậu nói đầy cảm dỗ kia thoáng chốc đã xua đi hết cơn giận dữ của Vưu thiếu gia.

Chiếc giường đơn nhẹ rung động, Mộ Mai cắn mạnh vào vai cậu, mỗi lần cậu ra sức thúc ép, Mộ Mai đều kinh hồn bạt vía.

"Liên Thành... Liên... Thành... nhẹ chút, nhẹ chút... mẹ... mẹ... Xuân... mẹ Xuân đang ở phòng kế bên..." Mộ Mai thì thào dặn dò bên tai cậu hết lần này đến lần khác.

Liên Thành siết chặt lấy eo cô, như không biết mệt mỏi lần lượt nhấn người sâu vào cơ thể cô làm cô phải luôn miệng cầu xin dưới thân mình, nhưng điều đó chỉ khiến cậu càng muốn mạnh mẽ hơn. Giây phút cậu chạm đến nơi sâu nhất trong thân thể cô, Mộ Mai tưởng tượng mình sẽ bị cơn sóng tình mãnh liệt đó đánh tan thành tro bụi.

Sau khi xong việc, hai người đều không buồn ngủ, Vưu Liên Thành đưa ngón tay mon trón theo xương bướm của Mộ Mai trêu chọc khiến cô run rẩy.

"Mộ Mai, giường này nhỏ quá."

"Cậu chủ, giường nhỏ là chuyện của tôi, nếu cậu chê thì đừng đến nữa."

"Mộ Mai, chuyển ra ngoài đi, nếu em vẫn không muốn làm hầu học cho anh, anh sẽ tìm nơi khác cho em ở."

"Không cần."

"Mộ Mai, anh muốn mỗi ngày đều được ôm em ngủ như bây giờ. Mặc dù anh không ghét chuyện leo cửa sổ, nhưng mà anh không muốn mỗi lần gần gũi em, em luôn sợ sệt, muốn gọi cũng không dám gọi, cuối cùng toàn đổ lỗi cho anh phải chịu khổ. Một hai lần còn được, nếu cứ tiếp tục như vậy, vai anh sẽ... ô..."

Mộ Mai xoay người nhào lên người cậu, đưa tay bịt kín miệng Liên Thành. Nào ngờ cậu lại vươn lưỡi liếm lấy bàn tay cô, lòng bàn tay râm ran như bị điện giật lập tức thả ra, theo đó tấm chăn che trước ngực trượt dần xuống.

Cậu cứ nhìn chằm chằm vào cảnh đẹp hút hồn kia, gần từng câu từng chữ: "Mộ Mai, chúng ta-sống-chung-đi! Anh-không-cho-phép-em-từ-chối!"

Quyển 1 - Chương 72

Vưu Liên Thành thật sự nói được thì làm được. Hoàng hôn ngày hôm sau, Mộ Mai vừa xách túi hàng to đứng từ siêu thị về đến nhà đã thấy Vưu thiếu gia và mẹ Xuân đang vui vẻ trò chuyện với nhau trong phòng khách. Lần này Vưu Liên Thành đến nhà với phong cách bình dân. Cậu lái một chiếc Ford màu đỏ, mặc áo jacket và quần jeans giản dị, khi đáp lời mẹ Xuân luôn gật đầu dạ thưa vô cùng cung kính. Mẹ Xuân tươi cười niềm nở, vừa thấy Mộ Mai liền có biểu cảm hiền hòa như từ mẫu, vỗ tay với cô.

"Mộ Mai, Vưu thiếu gia đích thân đến đón con này." Mẹ Xuân kéo tay cô nói chuyện nhỏ nhẹ như bao người mẹ bình thường khác, "Yên tâm đi, mẹ Xuân biết tự chăm sóc cho mình, thật sự không cần con nghĩ phép đâu."

Mộ Mai tức giận lườm Vưu Liên Thành, cậu tinh nghịch nháy mắt với cô, rồi quay đầu đi, tiếp tục ngoan ngoãn biết điều trước mặt mẹ Xuân: "Dì, lúc này con đã nói với dì rồi kìa mà, dì đừng gọi con là Vưu thiếu gia ạ, cứ gọi thẳng tên con là Liên Thành đi."

Mẹ Xuân cười khanh khách, tự trách mình già lắm cảm rồi.

Nửa giờ sau, Mộ Mai bị mẹ Xuân tổng tiễn ra tận xe Vưu Liên Thành, lúc sắp lên xe, bà ôm lấy Mộ Mai, mỉm cười khẽ thì thầm bên tai cô: "Mộ Mai, bây giờ con không cần làm gì cả, hãy hưởng thụ cảm giác Vưu Liên Thành điên đảo tâm hồn vì con là được."

Vưu Liên Thành vừa lái xe vừa quay sang nhìn người bên ghế lái phụ một trăm lẻ một lần. Từ lúc lên xe đến giờ, cô giữ mãi tư thế đặt khuỷu tay lên cửa kính, chống cằm thần thờ nhìn phía trước, không nói lời nào.

Thế là Vưu Liên Thành bắt đầu vắt óc suy nghĩ kể vài câu chuyện cười nhạt nhẽo cho cô vui, mặc dù cậu đã cố gắng hết sức nhưng chắc do cậu không có khiếu khôi hài nên giai nhân vẫn mặt mày u sầu.

"Mộ Mai, anh cam đoan, lần sau anh không sẽ tự ý làm gì nữa đâu." Vưu Liên Thành nhận lỗi, "Mộ Mai, đừng giận anh mà! Anh chỉ muốn sống cùng em thôi." Cậu cười khò, "Muốn đến điên mất rồi."

"Liên Thành." Mộ Mai yếu ớt cắt lời, "Anh còn nhớ trước kia em đã nói gì không? Từ bé tới giờ, em rất dễ thay lòng đổi dạ, em không thích thứ gì được lâu dài cả. Có thể hôm nay em yêu anh, nhưng sớm mai khi tình giác sẽ không yêu anh nữa. Về phần tại sao em yêu anh lâu như vậy vẫn chưa thấy chán, đến cả bản thân em cũng thấy rất lạ. Không chừng bởi vì trước đây anh không yêu em nên em vẫn ngu ngốc kiên trì đến hiện tại mà thôi."

"Cho nên?" Giọng Vưu Liên Thành thoáng chốc lạnh lẽo như kỷ băng hà.

"Cho nên anh đừng đối xử quá tốt với em." Mộ Mai tựa vào ghế, mệt mỏi nói.

Chiếc xe phanh gấp lại, hơi thở của Vưu Liên Thành phả đến hừng hực, không cần mở mắt cô cũng biết nhất định về mặt cậu bây giờ rất tệ.

Cậu nắm lấy cảm cô: "Lâm Mộ Mai, là em trêu chọc anh trước, em cho rằng anh sẽ để em có cơ hội thay lòng đổi dạ hay sao? Lâm Mộ Mai, nếu em thích một con mèo, anh sẽ giết con mèo đó; nếu em thích một con chó, anh sẽ giết con chó đó; nếu em thích người nào, anh sẽ làm kẻ đó biến mất. Còn một việc nữa, em đừng tưởng rằng anh không biết em luôn do dự chọn anh hay Triệu Cẩm Thư, anh cho em hay, chưa biết chừng một ngày nào đó tâm trạng anh không vui sẽ giành thời gian chơi đùa với ông anh hàng xóm của em một chút ấy." Rồi cậu cọch mũi vào mũi cô, "Mộ Mai, em biết thừa tính cách của anh, ít nhiều gì em cũng đã từng thấy được một mặt khác của anh rồi đấy. Anh thừa nhận có đôi khi hình tượng của anh rất tệ hại, nhưng trước mắt anh đang cố gắng thay đổi nó từng chút một, anh không muốn người anh yêu phải sợ anh. Mộ Mai, đừng để anh tốn công vô ích được không?"

Hàng mi run run mở ra, Mộ Mai mỉm cười, choàng tay vào cổ cậu, hà hơi bên tai cậu: "Liên Thành, em thích anh như vậy, em thích anh điên cuồng vì em."

Thế là môi cậu thân mật chạm vào môi cô, cô nhiệt tình đáp trả, như thể chuyện vừa rồi không hề xảy ra.

Vưu Liên Thành lái xe vào khu phố cổ phía Bắc London, theo con đường cái cũ kỹ càng lúc càng hẹp, bầu không khí xung quanh cũng dần dần trở nên an tĩnh. Hai bên đường chỉ có vài cửa tiệm lác đác, như một thế giới hoàn toàn cách biệt với London sầm uất. Khu phố này rất nổi tiếng, nó có rạp hát lâu năm, quán cà phê cổ được xây dựng từ thế kỷ trước, được chính phủ bảo tồn trở thành một trong những di tích văn hóa của nước Anh. Có rất nhiều nghệ thuật gia nổi tiếng thích đến nơi đây, họ có thể ngồi cả ngày trong quán cà phê mang phong cách Scotland để tìm cảm hứng.

Mộ Mai xuống xe, ngơ ngác nhìn căn nhà xưa cũ hai tầng kiểu Anh nằm trong con ngõ lát đá xanh hơn trăm năm lịch sử, cùng giàn hoa trên ban công tầng hai. Dáng vẻ ngây dại của cô khiến Vưu Liên Thành bật cười, cậu ôm lấy cô từ phía sau, khom lưng đặt cằm lên vai cô: "Nhìn đến ngây người rồi hả?"

Mộ Mai những tưởng Vưu Liên Thành sẽ đưa mình về dinh thự họ Vưu, thế nhưng cậu lại đưa cô đến nơi này. Đây là nơi Mộ Mai luôn thỉnh thoảng thấy

trong giấc mơ, tuy cảnh trong mơ khá mộng lung, nhưng điều cô nhớ rõ duy nhất chính là tiếng cười ngân nga như chuông gió trên ban công tầng hai kia.

Năm ấy, không biết tại sao Mộ Mai và Liên Thành lạc bước đến nơi đây. Đó là một buổi trưa cuối thu nắng vàng ảm áp, Mộ Mai đứng trước căn nhà này, len lén nhìn đôi vợ chồng đang phơi chăn trên ban công, quanh họ là hai đứa trẻ đáng yêu đang chạy vòng quanh chiếc chăn chơi trò trốn tìm với ba mẹ, tiếng cười trong trẻo ngân vang.

Khi ấy, Mộ Mai nghĩ, nếu cô có thể ở ngôi nhà này thì tốt biết mấy.

"Mộ Mai, bây giờ nơi đây đã là nhà của chúng ta rồi." Vưu Liên Thành chỉ vào ngôi nhà cũ, giọng nói đầy xúc động.

"Liên Thành, sao anh biết, làm sao anh biết được..." Mộ Mai thôn thức.

"Anh biết là vì anh yêu em."

Anh biết là vì anh yêu em, một lý do đơn giản biết mấy, nhưng cũng chính là lý lẽ hiển nhiên, yêu một người là sẽ tự nhiên biết được tiếng lòng của người ấy thôi.

Đẩy cánh cửa sắt cũ kỹ ra, Mộ Mai bỗng nhảy phốc lên lưng Vưu Liên Thành, hưng phấn như đứa trẻ: "Liên Thành, cõng em!"

Vì thế cậu cõng cô, mặc cô ngồi trên lưng cậu như một vị tướng quân, chỉ tay năm ngón ra lệnh cậu bước lên bậc thềm, mở cửa, đi vào nhà. Tầng một không lớn lắm, chỉ có phòng bếp, phòng khách, kho chứa đồ và cầu thang đơn sơ.

"Liên Thành, lên tầng nào." Mộ Mai chỉ tay về phía cầu thang.

Lúc cậu đi lên bậc thang, cô rất hiếu kỳ: "Liên Thành, anh mua được căn nhà này bằng cách nào vậy? Trông đáng vẻ cứ như mấy giờ trước chủ nhân nơi này vẫn còn nấu cơm ở đây ấy."

"Anh đặt một vali tiền trước mặt họ, họ không buồn đếm đã giao giấy tờ nhà cho anh ngay."

Mộ Mai hơi thất vọng, đôi vợ chồng kia để lại ấn tượng rất tốt cho cô, cô luôn cho rằng họ sẽ không dễ dàng bán nhà như vậy: "Liên Thành, chắc chắn lúc ấy họ rất buồn, rất lưu luyến phải không?"

"Buồn mới lạ ấy! Khi đó anh nói rõ mục đích của mình, họ liền sững sờ còn tưởng miếng bánh từ trên trời rơi xuống nữa kia. Bởi vì nơi này cũ nát, mỗi lần trời mưa sẽ bị dột, ngoại trừ em ra thì có ai thích căn nhà này đâu!" Vưu Liên Thành vỗ vào hông Mộ Mai, "Này, ôm chặt một chút, nếu không ngã xuống đất bây giờ. Còn nữa, lúc anh đi cầu thang đừng nói chuyện với anh, trọng lượng của em không nhẹ đâu, vừa đi vừa nói với em lao lực quá."

Mộ Mai chửi thầm cậu sau lưng, rồi ngoan ngoãn choàng tay ôm cổ Vưu Liên Thành. Vì thế, Vưu thiếu gia lại có nỗi phiền não mới, bởi ngực của Lâm Mộ Mai áp vào lưng cậu khiến suy nghĩ cậu bắt đầu trôi dạt tận đâu rồi.

Trên tầng có hai căn phòng ngủ, mở căn phòng lớn hơn ra, Vưu Liên Thành không hài lòng với chiếc giường bên trong: "Mộ Mai, giường này cũ quá, chắc không chịu được màn tra tấn của chúng ta đâu. Minh mua giường mới thôi em."

Vưu thiếu gia nhanh chóng tìm được chiếc giường cậu vừa ý trên mạng, vì cậu chỉ tiện thoáng tay nên bên cung cấp sẽ đến đây đổi chiếc giường cũ thành chiếc giường mới cho cậu chỉ trong vòng hai giờ.

Trong lúc chờ đợi, cậu lại nảy ra ý tưởng mới, bèn lôi kéo Mộ Mai đến trung tâm thương mại. Vưu thiếu gia muốn tự mình trang trí cho nhà của hai người, ban đầu cậu đẩy xe mua hàng, lát sau đến lượt cô đẩy. Cuối cùng, trong xe đã chất đầy đồ dùng tình nhân, nào là dép, bàn chải đánh răng, cốc có quai vân vân...

Mới đầu Mộ Mai còn e thẹn, sau cùng ánh mắt chỉ biết dán chặt vào cậu. Lúc ra cửa cậu còn thuận tay đội chiếc mũ treo trên tường, chiếc mũ ấy rất đồ bình thường, được đan bằng sợi len to, là kiểu khá phổ biến được đám con trai ở Anh đội nhan nhản trên phố. Chiếc mũ kết hợp với bộ đồ giản dị đang mặc hiện tại khiến Liên Thành trông không còn cao sang khó với nữa.

Vừa thất thần giây lát, Mộ Mai đã không thấy Vưu Liên Thành đâu cả, cô hoang mang tìm dáo dác xung quanh. Đúng lúc này một đôi tay đột ngột kéo cô vào góc khuất, hơi thở quen thuộc ập đến.

Trong khu bán đồ chuyên dụng trong phòng ngủ, Mộ Mai và Vưu Liên Thành trốn sau tấm rèm hôn nhau cuồng nhiệt. Vì thế khi bị nhân viên bán hàng phát hiện, trong xe mua hàng lại có thêm rèm cửa và đôi gối ngủ.

Chiếc xe Ford tầm thường tắt máy dừng trong con ngõ trăm năm cổ kính không một bóng người, cửa xe đóng chặt, lớp sương mờ trên ô kính đã che bóng hai người đang thờ hạo hển bên trong. Ghế xe được ngả ra sau hết cỡ, vì không gian xe có hạn, tay chân Mộ Mai không biết phải đặt ở đâu. Hiện tại cô cũng không biết làm sao, bởi Liên Thành đang nằm đè trên người cô, cố gắng tiến vào trong. Cô muốn đẩy cậu ra nhưng thân thể lại mềm nhũn rã rời, muốn cất lời cảnh cáo nhưng lại bị cậu liên tiếp trêu chọc, khiến âm thanh thốt ra chỉ là tiếng rên rĩ đứt quãng.

"Mộ Mai, cho anh vào đi..." Cậu cầu khẩn bên tai cô.

Mồ hôi của Liên Thành rơi từng giọt cực nóng xuống người Mộ Mai như thể hòa tan cả vạn vật trên thế giới. Mộ Mai ngửa đầu ra sau, trong một trận dây dưa, cô chậm rãi mở rộng hai chân ra. Khi tiến vào cậu không hề dùng bất cứ biện pháp phòng tránh nào, như thể thời khắc ấy họ đã quên mất đồ vật nhỏ kia. Chân cô bị cậu gác lên vai, buộc phải thừa nhận từng đợt tấn công kịch liệt kéo dài. Mộ Mai thầm nghĩ có khi nào xương cốt mình sẽ bị gây lia theo từng cú va chạm mạnh mẽ của cậu hay không, dường như dưới cơ thể trẻ trung của Liên Thành đang ẩn giấu một con sư tử đói bụng lâu ngày vậy.

Và cả, giọng nữ đang cất lên từng tiếng gọi khê khằng kia là cô sao? Vì muốn thoát khỏi âm thanh đó, Mộ Mai theo sát tiết tấu của cậu, thế nhưng tiếng ghé dựa vang lên kéo kẹt cộng thêm tiếng rì rầm của Liên Thành đã át đi hoàn toàn tiếng nức nở kia của cô.

Cuối cùng, trong tiếng kêu khi đến điểm cực hạn, một dòng chảy cực nóng như dung nham len lỏi vào cơ thể cô. Giây phút ấy, cô chỉ ước gì mình có thể chết theo con sóng triều dâng trào này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 73

Tháng Ba, tháng Tư hằng năm là khoảng thời gian Vụ Liên Thành rảnh rỗi nhất. Trong thời gian này không có ngày lễ nào, cộng thêm thời tiết thường hay có mưa nên hoạt động công ích đến thăm các viện phúc lợi đều được tạm dừng. Mỗi ngày Vụ Liên Thành chỉ dành vài tiếng đồng hồ để về dinh thự ăn tối và nói chuyện điện thoại với mẹ, hầu hết thời gian còn lại đều dính lấy Mộ Mai, chui rúc trong căn nhà mới của họ. Còn bản thân Mộ Mai ngoại trừ việc không trở về dinh thự Vụ và theo cậu đến học viện thì cũng bắt đầu lại công việc của mình, như chuẩn bị bài vở trong trường và sắp xếp thời gian biểu cho Liên Thành.

Tất cả đều trở lại quỹ đạo giống như khi cô làm hầu học cho cậu. À không, vẫn có việc khác chứ, giống như lúc này chẳng hạn.

Máy đọc đĩa vẫn còn vang giọng nữ nói tiếng Nga vô cùng cuốn hút, sách vở thì nằm rải rác trên đất, ống đựng bút cũng rơi vãi xuống sàn, vừa nhìn là biết ai đó đã quét hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống rồi. Nửa người trên của Mộ Mai bị ghì trên bàn, ôm ờ cho cậu tiến vào thân thể theo lời dụ dỗ và khích lệ của Vụ Liên Thành. Kể từ lần làm trong xe, Vụ thiếu gia bắt đầu nảy sinh lắm ý tưởng khác thường.

Dường như giấy vò trên bàn không thể thỏa mãn cậu nên sau đó họ chuyển thành kiểu như bây giờ. Cả hai chen chúc nhau trên một chiếc ghế, cô ngồi trên người cậu, cậu nắm lấy eo cô, hai chiếc bóng in trên tường lay động với tốc độ càng lúc càng nhanh. Trong phòng, ngoại trừ giọng nữ đọc tiếng Nga còn có thêm tiếng Mộ Mai nức nở đứt quãng, sau cùng một bàn tay vươn đến tắt luôn chiếc máy đọc đĩa kia.

"Mộ... Mai... anh chỉ muốn nghe giọng của em thôi..."

"Vụ Liên Thành... anh... là... tên... khốn..."

Cuối cùng tiếng mắng chửi trở nên rời rạc, đêm đó họ làm từ phòng sách cho đến phòng ngủ. Cuối cùng Mộ Mai mệt nhoài nằm trong bồn tắm, nhắm hai mắt hưởng thụ Vụ thiếu gia gọi đầu cho mình.

"Mộ Mai..." Vụ Liên Thành chân chờ chốc lát mới nói, "Tiểu Quỷ vẫn còn ở dinh thự, anh từng đề nghị tìm chỗ ở khác cho cô ấy nhưng cô ấy từ chối. Mộ Mai, anh không thể... không thể bỏ mặc Tiểu Quỷ, cô ấy mang một ý nghĩ đặc biệt với anh..."

Đây là lần đầu tiên Vụ Liên Thành nhắc đến Đông Tiểu Quỷ với Mộ Mai kể từ khi họ chính thức ở bên nhau đến nay.

"Ừ." Mộ Mai không buồn mở mắt ra, thờ ơ đáp lời. Như vậy cũng hay, để Đông Tiểu Quỷ ở lại bên cạnh cậu cũng tốt, đến khi sự việc vỡ lở, nói không chừng Đông Tiểu Quỷ thông minh, giả tạo, lại có chút tâm cơ sẽ vực cậu dậy được.

Cho đến nay, việc Đông Tiểu Quỷ luôn giống như chiếc xương cá mắc ngang họng Vụ Liên Thành. Mộ Mai ở bên cạnh cậu, chứng kiến tất cả những điều tốt đẹp cậu làm cho Đông Tiểu Quỷ. cậu luôn sợ những việc đó sẽ để lại bóng ma trong lòng cô. Hiện tại vất vả lắm mới vượt qua cửa ải này, vậy mà khi cậu nhắc đến Đông Tiểu Quỷ cô chỉ đáp lời hời hợt băng quơ.

"Vậy thôi hả?" Lòng Liên Thành có phần ghen khuất.

"Thế anh muốn sao?" Mộ Mai uể oải hỏi ngược lại.

"Không ghen cũng không chất vấn ư? Mộ Mai, có phải em rộng lượng quá rồi không?" Vụ Liên Thành mắt hứng nặn bọt đầu gọi bôi khắp người cô.

"Anh không yêu cô ấy thì sao em phải ghen?" Mộ Mai quay sang bôi bọt xà phòng lại người cậu, "Vụ thiếu gia, anh phải mừng khi có bạn gái rộng lượng chu đáo như em mới đúng."

Bạn gái ư? Vụ Liên Thành cảm thấy hai chữ này thốt ra từ miệng Mộ Mai vô cùng đáng yêu, thế nên lại tiếp tục hôn hờ gọi đầu cho bạn gái mình. Có điều từ xưa đến nay Vụ thiếu gia luôn được com dâng tận miệng, áo đưa tận tay, gọi đầu giúp cô một lúc mà đã làm đứt không biết bao nhiêu sợi tóc

của Mộ Mai, cuối cùng bị cô tấn cho một trận.

Cuộc sống mới cứ thế trôi qua êm đẹp, một tuần bảy ngày là có những sáu ngày Vưu Liên Thành đi học muộn, vì thế cậu đã bị nhà trường gọi lên phòng giám hiệu để khiển trách.

May mà đến cuối tháng Hai, chương trình học của Vưu Liên Thành đã kết thúc. Tới đầu tháng Ba, cậu bắt đầu bước sang kỳ huấn luyện tập trung đào tạo công việc và bồi dưỡng tố chất cá nhân trong vòng bốn mươi ngày, mỗi ngày bốn giờ. Khoảng thời gian này chính là nấc thang đầu tiên đi đến đỉnh thành công của mỗi học sinh thuộc học viện Columbo.

Những khi cậu không có ở nhà, Mộ Mai cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, cô tranh thủ về thăm mẹ Xuân hoặc đi dạo khu phố cổ, làm quen được thêm vài người bạn mới.

Vào một buổi tối, Liên Thành dùng bữa xong chuẩn bị về với Mộ Mai thì gặp Đông Tiểu Quỷ đang đợi cậu ở gara.

"Anh sống chung với cô ấy rồi à?" Đông Tiểu Quỷ hỏi.

"Ừ." Cậu thản nhiên trả lời, "Bọn anh đang sống chung."

"Anh ở bên cô ấy có vui vẻ không?"

"Ừ, bọn anh rất hạnh phúc."

"Anh lên giường với cô ấy rồi sao?"

"Ừ, bọn anh ngủ với nhau rồi."

Đông Tiểu Quỷ bình tĩnh gạt đầu, quay người rời khỏi gara.

"Tiểu Quỷ..." Vưu Liên Thành gọi với theo bóng lưng kia, nhưng mãi lâu sau vẫn không thoát được câu nào.

Đông Tiểu Quỷ khựng bước nhưng không quay lại: "Tiểu Quỷ, thật xin lỗi. Tiểu Quỷ, em trở về bên cạnh ba mẹ và bạn bè em đi. Tiểu Quỷ, em hãy hẹn hò với chàng trai nào thích em đấy, nói không chừng em sẽ phát hiện ra mình và đối phương rất hợp. Tiểu Quỷ, làm quen thêm bạn mới đi, em sẽ nhanh chóng phát hiện ra con trai Anh rất thu hút... Liên Thành, có phải anh định nói những lời này với em không?"

Vưu Liên Thành không trả lời, trên thực tế Đông Tiểu Quỷ đã đoán được tất cả suy nghĩ của cậu.

"Anh áy náy với em đúng không? Nếu áy náy với em thì xin hãy tôn trọng em, giống như hiện tại em đang tôn trọng lựa chọn của anh vậy. Liên Thành, cứ để em yên lặng sống ở đây, đừng lo cho em, cứ xem em như bạn thân của anh là được."

Trốn trong phòng, nghe tiếng xe của cậu đi xa, Đông Tiểu Quỷ siết chặt bàn tay. Lên giường thôi mà, không phải chỉ lên giường thôi sao! Cô nỡ nệ cười đắng chát, khom lưng ôm lấy con mèo Ba Tư tên Vưu Lam kia. Con mèo này từng được Vưu Liên Thành cực kỳ yêu thích, nhưng khi nó dần dần già đi, bộ lông màu xanh xám không còn óng ả, ánh mắt đã trở nên lơ đãng, mỗi ngày chỉ biết lười nhác cuộn tròn trong ổ của mình. Và cuối cùng, địa vị của nó đã bị một con mèo Ba Tư khác mang bộ lông vàng óng non trẻ hơn, đẹp hơn thay thế rồi.

Đàn ông thường yêu bằng mắt, giống như khi mẹ cô đã có tuổi, vóc người không còn duyên dáng thì ba cô cũng bắt đầu bị những cô gái trẻ tuổi năng động hơn thu hút. Mà ba Vưu Liên Thành cũng vậy, không phải cuối cùng ông vẫn ly hôn với vợ trước của mình vì Tống Thư Duyệt trẻ hơn mười tuổi hay sao.

Vì vậy, nhiệm vụ của Đông Tiểu Quỷ hiện tại là làm mình càng ngày càng xinh đẹp hấp dẫn, càng ngày càng quyến rũ vô vàn, dĩ nhiên còn phải dịu dàng, phải khéo hiểu ý người nữa. Sau đó chờ đợi đến ngày Lâm Mộ Mai sẽ trở thành con mèo Ba Tư Vưu Lam bị Liên Thành vứt bỏ.

"Lâm Mộ Mai, em đang làm gì vậy?"

Mộ Mai ngẩng đầu, giật mình vì tiếng gọi bất thình lình kia. Vưu Liên Thành vội vã chạy đến, cô lập tức giơ tay lên ra hiệu cho cậu im lặng. Hiện tại cô đang cùng Joseph quay lại quá trình hạt đậu Hà Lan nhú lên từ mặt đất. Joseph là người bạn Mộ Mai mới quen gần đây, ông là một nhiếp ảnh gia thích quay phim về loài thực vật thân thảo, nhà ông cách nhà họ một căn. Trùng hợp gần đây trợ lý của ông xin nghỉ nên ông nhờ Mộ Mai đến phụ một tay, tối nay Joseph lợi dụng hiện tượng quang hợp khiến tốc độ đậu nảy mầm mọc lên từ đất nhanh hơn. Mộ Mai quan sát những vật nhỏ kia phá đất vươn lên, cộng thêm bên tai vang tiếng chụp ảnh "tanh tách" khiến cô càng phấn khích hơn, cô rất mê âm thanh giòn vang của máy chụp ảnh.

Khác với vẻ hưng phấn của Mộ Mai, Vưu Liên Thành vô cùng bức bối. Cậu không tìm được cô ở nhà, gọi điện thì tắt máy, cuối cùng đến đây thì thấy cảnh cô ở trong sân nhà người đàn ông khác, châu đầu ghé tai với hắn ta. Thế là lần này đèn đạo cụ của Joseph đã gặp họa, Vưu Liên Thành lại cấp Mộ Mai đi như chim ưng bắt gà con. Mộ Mai ngượng ngùng ra hiệu với Joseph hãy gửi ảnh qua điện thoại cho cô, nếu để Vưu Liên Thành chờ ở đây thêm chút nữa, nói không chừng cả lăng thực vật này cũng sẽ bị tai ương theo ấy chứ.

Vừa ra khỏi nhà Joseph, Vưu Liên Thành bắt đầu tra hỏi: "Em quen ông chú kia thế nào?"

Ông chú á? Joseph chỉ mới bốn mươi thôi mà, đó là độ tuổi vàng của người phương Tây đấy.

"Vuru thiếu gia, Joseph chỉ là hàng xóm thôi." Mộ Mai đành bó tay, rút kinh nghiệm từ vụ con cá vàng của Triệu Cẩm Thư lần trước, cô không còn mấy để ý đến chiếc đèn của Joseph bị cậu làm hỏng nữa.

Hàng xóm, lại là hàng xóm, Vuru thiếu gia càng cáu tiết: "Lâm Mộ Mai, em có duyên hàng xóm thật đấy. Một tên Triệu Cẩm Thư còn chưa đủ, giờ thêm một ông chú nữa."

"Joseph không phải là ông chú." Mộ Mai bị cậu lôi đi, tức tối đáp trả, "Joseph là một người đàn ông khá cuốn hút, chín chắn, trầm tĩnh, biết hưởng thụ cuộc sống, hơn nữa còn nấu ăn rất ngon."

Vuru Liên Thành ngừng bước quay phắt lại, Mộ Mai cũng dừng theo, hai người họ một đã bước qua cửa, một còn đứng ở ngoài.

"Mộ Mai, em thích đàn ông như vậy à? Chín chắn, dí dỏm, biết hưởng thụ cuộc sống, em thích ông ta á?"

"Em..." Mộ Mai chần chừ, khi này không biết tại sao lại ca ngợi Joseph như vậy nữa, "Em... chỉ cảm thấy Joseph không tệ... em không thích anh ta đâu."

"Ừ!" Vuru Liên Thành gật đầu, kéo cô vào nhà.

Đêm khuya khi mọi vật đã say ngủ, Mộ Mai bị tiếng động rất nhỏ đánh thức, cô sò sang bên cạnh nhưng không thấy Vuru Liên Thành đâu cả. Trên chiếc ghế chờ ở đầu hành lang, Vuru Liên Thành ngồi quay lưng về phía cửa phòng, Mộ Mai chỉ lẳng lặng đứng bên khung cửa quan sát cậu. Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Vuru Liên Thành quay đầu lại, ánh đèn xanh từ màn hình điện thoại soi lên vẻ mặt đang che giấu gì đó của cậu.

Vuru Liên Thành cầm điện thoại của Lâm Mộ Mai trong tay, kiểm tra danh sách liên lạc. Cậu đã tự xóa đi ảnh chụp thực vật Joseph gửi đến, hết như năm xưa dứt khoát ném chiếc kẹp tóc Triệu Cẩm Thư tặng vào lễ thành nhân cho cô xuống hồ nước.

Mộ Mai quay người bỏ đi, Liên Thành chạy đến ôm lấy cô từ phía sau, vùi đầu vào hõm cổ cô: "Mộ Mai, anh biết khi này anh sai rồi, nhưng mà anh không không chế được mình. Mộ Mai, em đừng thích người khác."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 74

Đêm đó, Vuru Liên Thành ôm rít lấy Mộ Mai, không ngừng thủ thỉ: "Mộ Mai, em đừng thích người khác. Thật ra những lời em nói hôm đó, anh rất để ý và cũng rất sợ. Vì vậy, Mộ Mai, xin em đừng thay lòng, anh sẽ cố gắng hết sức trở thành mẫu người đàn ông em thích như Joseph, như Triệu Cẩm Thư. Mộ Mai, hãy cho anh thời gian."

Thời gian ư? Mộ Mai nghiêng đầu cọ má vào tóc cậu, rồi quay lại vùi mặt vào lòng cậu.

Sáng Chủ Nhật hôm sau, trong cơn mơ màng cô nghe thấy rất nhiều âm thanh, nhưng vì mệt mỏi quá không sao mở mắt lên được, mặc kệ những lời dụ dỗ lẫn đe dọa của Vuru Liên Thành bên tai.

"Mộ Mai... oi..." Cậu thì thầm.

Mộ Mai dứt khoát kéo chăn che kín mình, nào ngờ Vuru Liên Thành cũng chui vào chăn theo, hà hơi vào tai cô: "Mộ Mai, Mộ Mai..."

Lúc bàn tay cậu đặt lên ngực cô, Mộ Mai giật bản mình, cho rằng cơn sự tử trong người Vuru thiếu gia lại đối bụng nữa rồi. Tối qua cậu đã hành hạ cô quá thảm, sáng nay cô đang ngủ mê mệt thì bị giày vò thêm trận nữa. Bây giờ nếu cậu còn đối bụng, Mộ Mai cũng chẳng còn sức đâu mà chịu nổi. Gần đây Vuru thiếu gia lắm chiêu trò, trong khoảng thời gian này sống chung với cậu, Mộ Mai phát hiện chàng trai bề ngoài trông lạnh lùng này thật ra lại nhiệt tình như lửa ở phương diện nào đó. Càng ghét người hơn chính là cậu lại như một học sinh hiếu học, thích tìm tòi khám phá. Nếu một ngày nào đó cậu mang công tay ra chơi trò giam cầm, Mộ Mai cũng tin rằng mình sẽ không kinh ngạc lắm đâu.

"Dậy ngay, em dậy ngay đây." Mộ Mai mở choàng mắt, tỉnh táo quán chấn chạy ào vào phòng vệ sinh.

Cô tròn mắt nhìn thân thể mình đều là dấu hôn chi chít như vườn hoa mai nở rộ trong gương. Trong lúc cô ngẩn người, Vuru Liên Thành đã cầm lấy quần áo cho cô cười hi hi bước vào, Mộ Mai lườm cậu một cái rồi nhẹ nhàng làm khuôn long hù dọa.

Vừa ra khỏi phòng vệ sinh, cô đã bị Vuru Liên Thành bế thốc lên, chưa kịp hoàn hồn đã bị ôm xuống lầu, đặt ngồi xuống cạnh bàn ăn kiểu quầy bar trong phòng bếp.

Hóa ra việc đầu tiên Vuru Liên Thành thay đổi để Mộ Mai thưởng thức là như vậy. Cậu đưa cô dao nĩa, và đĩa trứng gà với hình thù kỳ quái. Trên đĩa không chỉ có trứng gà mà còn có chiếc bánh kẹp đen sì, trứng gà thì ngập dầu mỡ, còn chiếc bánh thì rõ ràng đã cháy khét. Phòng bếp lộn xộn bữa bãi,

một đồng vô trứng gà bị nhét trong góc, hiển nhiên đó là vật thí nghiệm bữa sáng của Vụ thiếu gia đây mà.

Mộ Mai ngẩng đầu nhìn Vụ Liên Thành, mặt cậu ửng đỏ, gương ngừng gãi đầu, ra chiều bâng quơ: "Mẹ anh cũng thích ăn bánh kếp, anh muốn nấu cho mẹ ăn thử nên tiện tay chiên luôn trứng gà ấy mà."

"Vì vậy anh mang em ra thử tay nghề à." Mộ Mai cười gương, "Ừ, để em ném thử tay nghề nấu nướng của Vụ thiếu gia xem."

Đầu tiên cô cho trứng gà vào miệng, sau đó là đến bánh kếp, mùi vị khá hơn Mộ Mai đã tưởng tượng một chút, ít ra là không tệ như đáng về bề ngoài của chúng.

"Mùi vị thế nào?" Cậu dè dặt hỏi.

"Vừa đủ điểm." Mộ Mai học theo mấy ông bà trên tivi vỗ vai Vụ Liên Thành, "Cũng không tệ đâu nhóc."

"Thật hả, em đừng giữ mặt mũi cho anh." Vụ Liên Thành vẫn cẩn thận từng li từng tí.

"Thật mà." Mộ Mai gật đầu.

Vụ Liên Thành hớn hờ ra mặt, hôn chụt vào mặt Mộ Mai, đắc ý: "Mộ Mai, em chờ đi, một ngày nào đó anh sẽ trở thành người đàn ông khiến em ngưỡng mộ."

Những thứ đã nuốt vào bắt đầu trở nên nặng trĩu, đè nặng lực phù ngũ tạng Mộ Mai.

Mấy ngày sau còn xảy ra chuyện khiến Mộ Mai dờ khóc dờ cười hơn. Ở khu phố cổ có một quán trà đậm phong cách Trung Hoa, tên là Quán trà Ngõ Nhỏ, bởi vì điểm tâm ở đây rất ngon nên Mộ Mai thường đến đây giết thời gian mỗi khi Vụ Liên Thành đi dự khóa đào tạo. Chủ quán trà này là một người phụ nữ xinh đẹp mang hai dòng máu Anh - Trung, bởi vì có những vị trà Trung Quốc nồng đậm cộng thêm các món điểm tâm đặc sắc nên quán khá đông khách, đặc biệt là vào mỗi buổi chiều, người dân xung quanh đều có thói quen đến đây uống trà. Trong quán chỉ có hai nhân viên phục vụ, thế là dưới sự dụ dỗ của chị chủ cộng thêm sức hút của bộ đồng phục sùnn xám đẹp đẽ, Mộ Mai đã nhận lời làm nhân viên phục vụ từ một giờ đến ba giờ chiều cho quán họ.

Nhưng mà Mộ Mai làm đến ngày thứ tư thì Vụ thiếu gia đã đuổi đánh đến tận quán. Hôm ấy Vụ thiếu gia lén trốn về nhà để tranh thủ âu yếm với người yêu, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả. Cậu kéo một người hàng xóm lại hỏi thì được cho hay: Bạn gái cậu đã đến quán trà làm việc rồi. Mà anh ta còn miêu tả lại đáng về Lâm Mộ Mai mặc sùnn xám quyến rũ thế nào với giọng mê say nữa chứ.

Vụ Liên Thành lập tức đuổi đến quán trà, thật đúng là thấy được cảnh Lâm Mộ Mai đang cầm lấy khay trà đi ra khỏi bình phong cổ điển, trên môi nở nụ cười mê hồn. Chiếc sùnn xám kia quả thật đã tôn lên đáng vóc yêu kiều của cô. Ba phần tư khách trong quán là đàn ông đều bị Vụ Liên Thành quy chụp cho cái tội danh là đến đây săn gái, cậu biết tổng kiểu ánh mắt của đám quý phương Tây này nhìn Mộ Mai có ý gì mà.

Hiển nhiên Lâm Mộ Mai không ngờ cậu sẽ xuất hiện đột ngột như vậy, vì thế cô chỉ biết đứng đó ngo ngác.

Trong bộ đồng phục sùnn xám nền trắng in hoa mai đỏ, cô càng câu hồn người hơn bao giờ hết. Bất giác nghĩ đến cảnh Lâm Mộ Mai bung khay thướt tha đi qua từng khuôn mặt đói khát ở đây, người Vụ Liên Thành bỗng đau nhói, chỉ hận không thể chém đám đàn ông trong quán thành tám mảnh, hận không thể bắt Mộ Mai về nhà giam giữ.

Trước mắt bao người, Vụ Liên Thành lại biểu diễn tiết mục cướp người lần nữa. Vừa ra khỏi quán, cậu đã nổi dóa: "Lâm Mộ Mai, em thiếu tiền sao? Hay là đang biến tướng yêu cầu anh tăng lương hả thư đồng?"

Mộ Mai chỉ im lặng đi sượt qua vai cậu, gần đây Vụ Liên Thành ràng buộc cô quá mức, trên phương diện nào đó còn biểu hiện ra dục vọng chiếm hữu và ngang ngạnh khiến cô vô cùng phản cảm.

Họ một trước một sau đi về nhà, gần như cánh cửa vừa đóng lại, Mộ Mai đã bị Liên Thành ôm chặt lấy, thân thể bị ghì vào cánh cửa, ngay sau đó "xoạt" một tiếng, chiếc sùnn xám bị xé rách theo đường may. Hai người họ trừng mắt nhìn nhau giống như đang chọi gà.

Mộ Mai tức giận cúi đầu, nắm lấy cổ tay Vụ Liên Thành rồi cắn thật mạnh, biểu đạt sự phẫn nộ của mình không chút khách khí.

Nhìn đỉnh đầu cô, Vụ Liên Thành liền mềm lòng, không còn thịnh nộ, không còn ghen tuông nữa. Tâm trạng khó chịu lúc nãy cũng tan thành mây khói, cứ dễ yên cho cô trút giận. Cậu đưa tay còn lại lên tháo kẹp tóc của cô ra, mặc mái tóc đen nhánh buông xõa, rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cười khê: "Mộ Mai, coi chừng gãy răng bây giờ, nếu còn giận thì nghỉ ngơi chút rồi hãy cắn tiếp."

Cô nhả miệng ra, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

"Bọn họ nói đúng, tình yêu sẽ dễ dàng khiến cho người ta trở nên điên cuồng. Mộ Mai, anh rất chán ghét việc những gã đàn ông khác thấy đáng về xinh đẹp này của em. Nghe bệnh hoạn lắm đúng không? Nhưng Mộ Mai à, anh không muốn che giấu điều này, cũng không sao che giấu nổi."

Qua hồi lâu sau cô mới cất lời: "Liên Thành, lúc anh không ở nhà em buồn chán lắm, với lại em đi làm chẳng qua em thích bộ đồng phục sùnn xám này thôi."

"Em thích chiếc sùnn xám này à?" Vụ Liên Thành cúi đầu nhìn chiếc sùnn xám đã bị xé tan tành đang vắt vẻo trên người cô, bên trong còn ẩn hiện lớp

ren màu tím nhạt.

"Ừ."

"Thích hơn cả anh hả?"

"Xi." Mộ Mai phì cười, có người đàn ông nào mà đi so sánh mình với chiếc sùan xám cơ chứ. Cuối cùng cô ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt nóng rực của cậu.

"Mộ Mai, bây giờ đến lượt anh nhé." Cậu khàn giọng.

Buổi trưa ấy, ánh nắng chói chang soi qua bức rèm cửa sổ dày màu trắng, chiếu lên những đồ vật cũ kỹ trong nhà. Trong ánh nắng phản chiếu, cậu nghe thấy giọng cô như vui vẻ như đau đớn: "Liên Thành, Liên Thành, đừng..."

Ngay cả Mộ Mai cũng không biết mình đang nói gì, đang khấn cầu Liên Thành điều gì nữa. Cô nằm sấp trên sofa, bên cạnh là chiếc sùan xám đã bị xé nát. Trong căn nhà yên tĩnh chỉ còn âm thanh hai cơ thể xao động nối liền nhau theo cách nguyên thủy nhất.

"Liên Thành, em vẫn muốn đi làm ở quán trà." Cô thở gấp gấp đề đạt yêu cầu của mình.

"Được! Em thích làm ở đâu thì cứ làm ở đấy." Cậu cũng đồng ý qua hơi thở hỗn hển.

Tuy nhiên ngày hôm sau Mộ Mai đã hoàn toàn sững sờ. Ngoài cửa quán có hai vệ sĩ của Vụ Liên Thành đứng canh gác, họ mặc vest đen, đeo tai nghe, hai tay chấp phía trước mang đến cảm giác vô cùng uy hiếp. Mỗi khi có khách nam vừa chạm vào tay nắm cửa sẽ được thông báo quán đã được bao trọn, còn khách nữ thì đều được thả cho đi vào.

Nhìn những khách nữ lác đác trong quán, hai nhân viên phục vụ thì thầm to nhỏ và vẻ mặt mờ mịt của chị chủ, Mộ Mai đi ra khỏi quán trà, tức tốc gọi điện thoại: "Vụ Liên Thành, nếu anh không bảo hai tên môn thần áo đen trước quán đi thì..." Đứng trên đường, cô nghiêng rặng bất chấp ánh mắt người xung quanh gần từng chữ, "...đừng-có-mơ-tưởng-leo-lên-giường-em-nữa."

Nửa giờ sau, vệ sĩ áo đen đã được rút đi, nhưng thay vào đó là... vệ sĩ áo trắng. Mà vị khách nam duy nhất được cho phép bước vào quán lại chính là Vụ thiếu gia hào hoa phong nhã, chễm chệ ngồi đó uống trà nghe nhạc. Cậu đến đây với lý do rất chính đáng, đón bạn gái tan việc, đưa bạn gái về nhà.

Lại nửa giờ nữa, Mộ Mai buồn rầu xin thôi việc với chị chủ. Người phụ nữ có nếp nhăn nhàn nhạt nơi khóe mắt nói với cô đầy thâm ý: "Cảm thấy cậu ta gây nhiều phiền phức cho cô lắm phải không?"

Nhìn thoáng qua Vụ Liên Thành, Mộ Mai cười miễn cưỡng, chị chủ liền nắm tay Mộ Mai.

"Em hãy hưởng thụ những điều này đi, cậu ấy chỉ là còn chưa học được cách che giấu tình cảm của mình thôi. Mà kiểu yêu này mới là đáng quý nhất, bởi vì nó không mang theo bất kỳ tâm tư xấu xa nào, tình khôi hết như là trẻ sơ sinh vậy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 75

Giữa tháng Ba, Vụ Liên Thành đón chào sinh nhật tuổi hai mươi của mình trong sự chú ý của toàn thành phố. Vụ Lăng Vân cũng trở về từ Nam Mỹ ngàn dặm xa xôi để tổ chức sinh nhật cho con trai yêu quý của mình theo tiêu chuẩn lễ nghi của giới quý tộc. Mời hết các nhân vật nổi tiếng trên thương trường, chính trường và các nghệ sĩ nổi tiếng cùng cánh báo chí tham dự.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nhiếp ảnh gia, thợ quay phim đã ghi lại hình ảnh Vụ Liên Thành thổi tắt nến chiếc bánh sinh nhật to đùng bên cạnh bể bơi. Nhận thấy cô gái Trung Quốc xinh đẹp xa lạ đứng bên cạnh cậu, nhóm ký giả khá tinh ý hỏi bằng tiếng Trung: "Cho hỏi cô gái xinh đẹp này có phải con dâu tương lai của nhà Vụ tước gia hay không?"

"Cô ấy là em gái tôi, là em gái nuôi ấy." Vụ Liên Thành khoác vai Đông Tiểu Quý, trả lời thay cho ba mình, "Ở Trung Quốc, em gái nuôi tuy không cùng huyết thống nhưng tình cảm vẫn như ruột thịt. Tôi luôn thương yêu cô ấy giống như một người anh trai."

Thế là khách khứa xung quanh bể bơi đều rớt rít vỗ tay, khung cảnh vui vẻ ấm áp.

Vụ Lăng Vân khá kinh ngạc nhìn con trai mình, thấy Liên Thành thản nhiên cười lại với ông, ông cũng mặc theo ý cậu. Hai năm trước có tin đồn cậu đang hẹn hò với cô bạn học chung nào đó, kết quả cô gái ấy nhận được vô số thư đe dọa, và hằng hà lời chửi rủa từ đám con gái yêu mến Vụ Liên Thành. Ông nghĩ, xem ra con trai mình nói như vậy để bảo vệ Đông Tiểu Quý đây mà.

Đến khi tan tiệc, nhân vật chính không hề xuất hiện tiễn khách ra về, chỉ có mình Vụ Lăng Vân đưa tiễn từng người một.

"Liên Thành đâu?" Vu Lãng Vân hỏi Chu Á Luân đứng bên cạnh.

"Cậu ấy bảo trong người hơi khó chịu nên về phòng nghỉ rồi ạ." Chu Á Luân nhỏ giọng trả lời.

Tiền vị khách cuối cùng xong, Vu Lãng Vân mới sực nhớ ra suốt buổi tối nay ông không thấy cô hầu học của con trai mình đâu cả.

"Á Luân, sao chú không thấy Lâm Mộ Mai." Vu Lãng Vân hỏi thêm câu nữa, trước kia mỗi lần tổ chức sinh nhật cho Vu Liên Thành, Lâm Mộ Mai đều là trợ thủ đắc lực của ông.

"À... Mấy ngày nay nhà cô ấy có việc nên xin nghỉ phép nghỉ ạ." Chu Á Luân trả lời rất nhanh.

Vu Lãng Vân gật đầu, định đi xem con trai mình thế nào. Thời điểm gần đến phòng Vu Liên Thành, Chu Á Luân vẫn theo sát phía sau ông mới hỏi: "Chú, chú định đi đâu thế?"

"Chú..." Vu Lãng Vân dừng bước, thấy đứa bé này hỏi lạ quá, "Dĩ nhiên chú đi xem tình hình Liên Thành rồi, không phải cháu bảo nó không khỏe sao?"

"Nhưng mà..." Chu Á Luân đau đầu, "... chắc lúc này Liên Thành ngủ rồi, hay là ngày mai chú hãy đến gặp cậu ấy."

"Sáng sớm mai chú phải quay lại Nam Mi rồi." Vu Lãng Vân rất áy náy vì không thể ở lâu. Càng ngày sự nghiệp của ông càng phát triển, thời gian dành cho gia đình cũng dần dần ít đi. Ông đứng trước phòng Vu Liên Thành, nén giọng, "Chú chỉ lặng lẽ nhìn nó thôi, không đánh thức nó đâu."

Vu Lãng Vân quay lại vận tay nắm cửa, thấy cửa phòng sắp mở ra, lòng bàn tay Chu Á Luân đầm mồ hôi. Đương nhiên anh biết Vu Lãng Vân là nhân vật nhạy bén cỡ nào, đánh lừa ông một lần thì còn được, nhưng chắc chắn sẽ không có lần thứ hai.

Cánh cửa vừa bị đẩy ra thì trợ lý của Vu Lãng Vân vội vã chạy đến, mang theo tin tức tập thể công nhân ở quảng mộ Nam Phi đang xảy ra trận ẩu đả. Vu Lãng Vân vô cùng áy náy thoáng nhìn qua gian phòng rồi đóng cửa lại.

Nghe tiếng bước chân cùng những câu trò chuyện của Vu Lãng Vân và trợ lý mình dần khuất nơi cuối hành lang, Chu Á Luân thở phào nhẹ nhõm, lấy điều thuốc ra hút.

Qua làn khói mờ, Đồng Tiểu Quỳnh im hơi lặng tiếng xuất hiện.

"Liên Thành không ở trong phòng sao?" Giọng nói của cô vang lên khiến người ta không vui hết như sự xuất hiện đột ngột của mình vậy, "Bây giờ, ngay cả ba mình mà anh ấy cũng lừa dối luôn rồi."

Đúng vậy, sau khi Vu thiếu gia thổi tắt nến sinh nhật thì đã lén lút bỏ đi. Giờ phút này cậu đang ở rạp chiếu phim ở khu phố cổ cùng với Lâm Mộ Mai. Vu Liên Thành càng lúc càng thích khu này, ví dụ như người nơi đây luôn cho rằng cậu chỉ là một chàng trai bình thường đang sống chung với bạn gái mình, giả dụ như khu này vẫn giữ tập quán sinh hoạt của người Anh trước kia. Hoặc là rạp phim này chính là một trong những rạp phim xe hơi không còn nhiều ở nước Anh nữa, nó hoạt động theo hình thức người ta lái xe đến khoảng sân lộ thiên quy định, rồi ngồi trên xe mình thưởng thức bộ phim. Đa số người đến nơi này đều là tình nhân hay vợ chồng, nhưng hầu hết họ xem phim được một lúc thì đều làm chuyện khác.

Trên màn chiếu màu trắng đang phát bộ phim tình cảm lãng mạn của Pháp. Dần dần, Vu Liên Thành không có hứng thú với bộ phim nữa, mà ngay từ đầu mục đích của cậu đến đây không phải để xem phim, chẳng qua cậu từng nghe một người đàn ông gần nhà kể với cậu mấy chuyện hay ho của mình và bạn gái khi đến đây nên lòng cũng chộn rộn.

Kết quả là bộ phim vừa chiếu không lâu, Vu Liên Thành bắt đầu ngồi không yên.

"Mộ Mai, không ai xem phim cả." Cậu khẽ cọ mũi vào vành tai cô.

Mộ Mai quay đầu đi né tránh cậu, tiếp tục xem phim.

"Mộ Mai, hôm nay là sinh nhật của anh đấy." Cậu lại lần đến.

"Vu thiếu gia, bây giờ đã mười hai giờ, hết ngày sinh nhật anh rồi." Mộ Mai lạnh nhạt đáp lời.

"Mộ Mai, anh muốn cùng em ở đây..." Cậu phả hơi vào tai cô, không màng đến sự thật cô vừa nói, "Anh muốn trải qua một sinh nhật đặc biệt."

Mộ Mai không buồn đoái hoài đến cậu, bộ phim đang chiếu mang tên "Cuộc đính hôn lâu dài", nói về cô gái có tật ở chân quyết định đi tìm vị hôn phu của mình nơi chiến trường xa vạn dặm.

"Mộ Mai..." Cậu ngậm lấy dải tai cô.

Sự chú ý vào bộ phim đã bị hành động của cậu phân tán.

"Liên Thành, cho em xem phim đi mà." Mộ Mai làm nũng.

"Được rồi, em cứ xem phim đi." Giọng Vưu Liên Thành nghe như bất đắc dĩ, "Nhưng mà, em cứ xem phim của em, còn anh làm việc của anh."

Cậu hôn từ khóe môi lên đến vành tai cô, rồi từ vành tai đi xuống nửa bộ ngực trần lộ ra bên dưới cổ áo len mỏng lưu luyến mãi không rời. Tận dụng hết kỹ xảo trên chộc, cuối cùng một tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên, cô ngửa đầu ra, cậu lập tức trở mình chuyển qua ghế cô, tay cũng luôn vào cùi khóa nội y.

Mộ Mai cảm thấy thân thể mình mềm như một đám bông, không có sức lực đẩy Liên Thành ra, hay là cảnh cáo cậu nữa. Cô cứ thế để cậu đè chặt mình trên ghế, còn chủ động rướn cổ lên cho cậu hôn vào cổ mình.

Cô khẽ nghiêng đầu, híp mắt hưởng thụ. Qua cửa sổ, Mộ Mai thấy được cô gái ở chiếc xe kế bên họ cũng ngẩng đầu nghiêng mặt với tư thế hết như vậy, trong khoảnh khắc bốn mắt họ giao nhau, cô gái kia mỉm cười với Mộ Mai rồi cho cửa kính xe che đi hết thấy, chiếc xe kia nhanh chóng rung động.

Giống như bị lây nhiễm, Mộ Mai cũng khẽ cười rồi chủ động ấn cửa kính chạy lên đóng kín, đan tay vào tóc cậu. Trong giai điệu du dương của bộ phim, Liên Thành tiến vào cô, những cái va chạm mãnh liệt của cậu khiến chiếc xe rung lắc nhẹ nhàng. Mộ Mai mơ màng nghĩ, hiện giờ ở khoảnh sân này có bao nhiêu chiếc xe cũng đang lắc lư như vậy nhỉ.

Nơi lối mòn chật chội kia khiến toàn thân Vưu Liên Thành run rẩy, bấp chân Mộ Mai quấn chặt eo cậu như sợi dây leo. Cậu ngẩng đầu hôn lên môi cô, thì thầm bên tai cô bằng tiếng Ý gợi cảm: "Thời khắc này dù anh có chết cũng sẽ cảm tạ Thượng đế, bởi vì anh đang hòa quyện trong em, nó mang đến vô vàn niềm hạnh phúc cho linh hồn anh."

Giọt lệ nóng rực chảy ra từ khóe mắt Mộ Mai. Trong chiếc xe nhỏ nhỏ, hai linh hồn giao hòa với nhau như ngừng hô hấp, chờ cơn sóng triều lên đến đỉnh cao đưa họ tay trong tay lên tận mây xanh.

Bộ phim đã kết thúc, mọi người cũng rời đi, cả khoảnh sân chỉ còn mỗi chiếc xe của họ. Vưu Liên Thành mở cửa sổ mui xe ra cho thoáng khí, xung quanh yên tĩnh như tờ, đêm đen đang bao trùm trên đỉnh đầu. Cô nằm trên người Liên Thành, chân họ quấn vào nhau, trên người cô đắp chiếc áo khoác của cậu.

"Liên Thành, sinh nhật vui vẻ." Cô khẽ hôn lên thái dương cậu.

Loáng thoáng Mộ Mai cảm giác như trở về ngày xuân năm ấy, cô đang ngây ngô nhìn đóa hoa xinh đẹp phía sau bà bầu Tống Thư Duyệt. Khi đó cô đã biết chiêm ngưỡng cái đẹp của vạn vật, còn cậu thì vẫn nằm trong bụng mẹ mình. Có lẽ Vưu Liên Thành không bao giờ biết sự tồn tại của khoảnh khắc ấy.

Cậu hôn đáp lại cô, tay vẫn quàng luyến mon trón thân thể cô, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

"Liên Thành, em nói cho anh một bí mật, coi như quà sinh nhật anh nhé?"

"Bí mật gì?" Giọng cậu lười nhác.

"Thật ra lúc anh bốn tuổi, em từng gặp anh rồi."

"Ồ..." Vưu thiếu gia hứng khởi, chống người dậy, "Nói anh nghe xem."

"Khi đó ở trong chùa, em là con bé nhà nghèo đi xem thiếu gia nhà giàu. Lúc ấy Vưu thiếu gia còn rất hóm hỉnh mắng em là đồ dơ bẩn nữa."

"Cho nên bây giờ em đến tính sổ với anh hả?" Vưu Liên Thành đưa ngón trỏ gõ lên trán cô.

Mộ Mai lắc đầu: "Hồi đấy có một người thường dẫn em đến nhìn mặt anh, Liên Thành, anh đoán xem sao em lại phải đi nhìn mặt anh?"

"Bởi vì em muốn ngắm thiếu gia nhà giàu, không phải em đã nói rồi sao." Vưu Liên Thành thờ ơ đáp lời, dồn tất cả chú ý vào làn da láng mịn của cô và vòng eo không đầy vòng tay cậu thường nâng lên để cô ngồi lên người mình, chỉ dẫn cô đừng đưa theo nhịp điệu của cậu.

"Liên Thành..." Giọng kháng nghị của Mộ Mai kéo suy nghĩ của cậu trở lại.

Khi cậu trở mình đè lên cô lần nữa, liền nghe thấy tiếng thở dài như có như không của Mộ Mai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 76

Sau giữa tháng Ba, Mộ Mai tham dự bữa tiệc chia tay của đồng nghiệp Triệu Cẩm Thư tổ chức cho anh. Trong buổi tiệc, Mộ Mai đệm đàn cho Triệu Cẩm Thư hát bài nhạc bất hủ của Anh mang tên Tình Bạn Dài Lâu, tất cả mọi người trong viện nghiên cứu đều hát theo, không khí nhuốm đẫm nỗi buồn ly biệt.

Trong một giờ ngắn ngủi, cứ cách mười phút Vưu Liên Thành lại gọi đến một lần, Mộ Mai bị làm phiền nên dứt khoát tắt nguồn điện thoại. Nhưng chỉ nửa giờ sau, Vưu thiếu gia đã đuổi đánh đến tận hiện trường.

Đứng dưới ánh hoàng hôn nhá nhem, Triệu Cẩm Thư đôi mắt nhìn hai người họ rời đi, lòng thầm nghĩ: Tình yêu của chàng trai này quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức có thể đúc thành một nhà lao.

Trên đường về nhà, Mộ Mai và Vưu Liên Thành bùng nổ trận cãi vã kịch liệt nhất từ trước đến nay. Cô mắng cậu biến thái, cuồng kiểm soát; còn cậu thì mắng cô ham hư vinh, lẳng lơ ong bướm. Cuối cùng cậu dừng xe lại, hai người giằng co với nhau, vô tình móng tay Mộ Mai cào xước mặt cậu, làm cái tính đại thiếu gia của Vưu Liên Thành phát tác. Sau cùng, cậu bỏ lại Mộ Mai giữa đường, một mình nghênh ngang lái xe bỏ đi.

Mộ Mai tức tối cỡi một chiếc giày ném về phía xe Vưu Liên Thành. Năm phút sau, cô đứng nguyên tại chỗ đếm ngược đợi Vưu Liên Thành quay lại. Rồi mười phút sau, Mộ Mai vô cùng chán nản vì không thấy bóng dáng cậu đâu cả, mà giày chỉ còn mỗi chiếc, túi xách thì để trên xe cậu, hiện tại trên người cô không có một xu, còn đau đớn hơn là cô chỉ có thể đi chân đất về nhà.

Mười lăm phút sau, có một chiếc xe chạy ngang qua cô, cô đi nhanh xe chạy nhanh, cô đi chậm xe chạy chậm, hai gã công nhân ngồi trong xe không ngừng trêu chọc cô. Mộ Mai cầm lấy chiếc giày còn lại đập vào cửa sổ chiếc xe ấy, hăm dọa họ cô sẽ báo cảnh sát. Thế là hai gã ấy cười nắc nẻ, còn trêu chọc bảo cho cô mượn điện thoại gọi nữa.

Vào lúc Mộ Mai sắp cẩu tiết thì nghe thấy tiếng động cơ xe hơi quen thuộc từ xa chạy đến. Cô lập tức mỉm cười hút hồn với hai gã trong xe, khiến tên ngồi trên ghế lái phụ ngây người, bảo bạn mình dừng xe lại. Còn chưa kịp mở cửa xe thì cảnh tượng trước mắt đã làm hai gã kinh sợ. Chiếc xe màu đỏ rệu rao nhanh đến như muốn tông thẳng vào đầu xe họ.

Trong khi hai gã công nhân không ngừng cầu khẩn, chiếc xe đỏ đã bẻ lái, dừng sát ngay bên cạnh xe họ, cửa xe mở ra, một chàng trai phương Đông có gương mặt hết sức anh tuấn bước xuống. Cậu nổi giận đùng đùng giờ quả đấm với họ, khí thế hùng hổ kia khiến gã công nhân đã đặt tay lên cửa xe lạng lẽ rút trở lại.

Chàng trai đi đến trước mặt cô gái phương Đông khi nãy họ chọc ghẹo đang mang vẻ mặt chết lặng, sau đó vừa lòi cô đi vừa quát tháo với giọng Oxford: "Em còn bảo mình không trêu ong ghẹo bướm đó hả!"

Mộ Mai dờ dẩn để mặc Vưu Liên Thành nhét mình vào xe. Trong khoảnh khắc thấy xe Vưu Liên Thành sắp tông vào chiếc xe kia, cô đã sợ, sợ đến chết khiếp. Nếu cậu xảy ra chuyện gì cô biết phải làm sao?

Vưu Liên Thành còn chưa kịp đề máy thì đã bị cô lấy túi xách đập loạn xạ vào người.

"Được rồi, được rồi." Vưu Liên Thành giơ tay lên đầu hàng, "Anh cam đoan sau này sẽ cố gắng không ghen tuông, không nghĩ đến việc móc mắt của đám đàn ông cứ nhìn chăm chăm vào em nữa." Cậu thở dài, "Ai bảo em ngày đó nói sẽ thay lòng đổi dạ làm gì. Mộ Mai, lúc em cười với mấy tên khác, anh luôn nghĩ có phải em đã chán anh rồi không, không thích anh nữa không. Thật sự hai mươi năm qua, anh chưa bao giờ lo được lo mất như bây giờ."

Cậu vừa nói xong cô đã ôm chặt cậu, vùi sâu mặt vào ngực cậu, lẩm bẩm nói: "Liên Thành, cả đời này của em không thể thích người đàn ông nào khác nữa, không thể nào nữa rồi."

Vưu Liên Thành nhếch môi, tâm trạng cậu hiện giờ rất tốt, quên đi cả vết thương khoe miệng bị cô trúng miệng còn đau âm ỉ: "Anh có thể hiểu câu ‘cả đời không thể thích người đàn ông nào khác’ thành ‘cả đời này Lâm Mộ Mai chỉ thích Vưu Liên Thành’ thôi không?"

Song, cậu không nhận được câu trả lời từ cô. chỉ thấy cô ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn cậu: "Liên Thành, anh đừng yêu em quá." Mộ Mai vuốt ve vết thương trên gương mặt Liên Thành.

Vưu Liên Thành không buồn để ý, nâng mặt cô lên hôn cuồng nhiệt.

Thứ Bảy cuối cùng của tháng Ba, bầu trời đầy mây xám. Đông Tiểu Quỷ ngồi trong nhà thờ nhìn mọi người thành kính cầu khẩn với Chúa trong tiếng dương cầm, rồi nhìn đến trần nhà mái vòm chớp nhộng, cửa sổ màu xanh lam, và các thiên sứ nở nụ cười thánh khiết trên tường, cùng gương mặt Chúa trời một nửa sâu nảo một nửa từ bì.

Giờ phút mọi người đều nghiêm trang khẩn cầu, chỉ có Đông Tiểu Quỷ đăm đăm dõi theo cô gái mặc áo sơ mi trắng đánh đàn, chiếc áo trắng kia trông rất tinh khôi nơi giáo đường tôn nghiêm này. Nghe nói, không ít bạn bè của Vưu Liên Thành luôn mơ ước được xé toang chiếc áo sơ mi trắng của Lâm Mộ Mai, áp cô dưới thân mình.

Khi mọi người đều rời khỏi nhà thờ, Đông Tiểu Quỷ vẫn nán lại, chờ Lâm Mộ Mai đi đến.

Mộ Mai thoáng nhú mày, chỉ khựng bước giây lát rồi lướt ngang qua cô ta.

"Lâm Mộ Mai, cô đứng lại cho tôi." Giọng Đông Tiểu Quỷ lạnh lùng không hề ngọt ngào như xưa.

"Đông Tiểu Quỷ, không phải cô đến để hỏi tội tôi đấy chứ?" Mộ Mai cười nhạt với cô ta.

"Dĩ nhiên không phải." Đông Tiểu Quỷ đi đến trước mặt Mộ Mai, quan sát tỉ mỉ, "Lâm Mộ Mai, tôi cho rằng mình sẽ thấy được một khuôn mặt tươi đẹp đắm chìm trong tình yêu, thế nhưng lại không phải." Cô ta hát cảm lên, "Nhìn đi nhìn lại, biểu cảm của cô trông không hề như đang hạnh phúc."

Thật may mắn, Lâm Mộ Mai, may mắn là Đông Tiểu Quỷ tôi không hề thấy được niềm hạnh phúc xiết bao trên gương mặt cô.

Mộ Mai hồ hững nhìn Đông Tiểu Quỷ: "Sao thế, mới có chút thời gian ngắn như vậy mà cô đã không chịu đựng được rồi à? Không phải cô nói muốn ở bên cạnh anh ấy với thân phận bạn bè sao? Mới mấy ngày mà đã không chịu đựng nổi nữa ư?"

Mặt mày Đông Tiểu Quỷ thoát cái trắng bệch. Rốt cuộc trong ánh mắt cô ta đã ánh lên đau khổ, má lúm đồng tiền đã không còn tươi tắn nữa rồi.

Trong lòng Mộ Mai có phần hả hê. Cuối cùng Lâm Mộ Mai đã không cần lén lút nhìn trộm về hạnh phúc của Đông Tiểu Quỷ nữa.

"Thắc mắc sao tôi biết điều này phải không?" Mộ Mai khẽ kéo cổ áo sơ mi của mình, "Đương nhiên Liên Thành nói cho tôi biết rồi. Cô không rõ sao, chỉ cần tôi muốn thì anh ấy sẽ không giấu tôi điều gì. Cảm giác biết được anh chàng cô yêu thương dễ dàng nói ra bí mật của cô cho tôi nghe rất khó chịu đúng không? Bây giờ cô vẫn còn lòng tin tiếp tục ở bên cạnh anh ấy hả? Hay là..." Mộ Mai giờ tay chạm nhẹ vào chóp mũi Đông Tiểu Quỷ, "... thật ra Đông Tiểu Quỷ là một cô nhóc chỉ giỏi miệng thôi."

Đông Tiểu Quỷ siết chặt bàn tay, trong nháy mắt đó cô ta thật muốn đánh nát mặt Lâm Mộ Mai ra.

Đi ra khỏi nhà thờ, sắc trời đã tối hơn, nhìn mặt mình phản chiếu trong gương ở lối đi của nhà thờ, Mộ Mai đưa tay sờ mặt. Đúng nhi! Trông mình chẳng thấy hạnh phúc gì cả, cho dù giả vờ thế nào cũng không vui vẻ.

Nắm chặt vô lăng, Đông Tiểu Quỷ nhìn chòng chọc vào bóng dáng đang chậm rãi đi trên đường. Mộ Mai mặc áo sơ mi trắng, khoác chiếc ba lô to, trên ba lô còn đặt chiếc áo khoác mỏng, mái tóc đen thẳng dài buông xõa sau lưng. Dáng vóc cô rất quyến rũ, tin rằng gương mặt cũng hấp dẫn vậy, dù biểu cảm luôn thờ ơ lãnh đạm nhưng lại khiến lòng đàn ông râm ran, muốn thăm dò trái tim dưới vẻ mặt ấy có nhiệt tình nóng bỏng hay không.

Đông Tiểu Quỷ siết chặt vô lăng đến tay trắng bệch, khi này Lâm Mộ Mai có ý kéo cổ áo mình ra, cô đã thấy được dấu hôn đỏ chói chỉ chút trên làn da trắng nõn kia. Tưởng tượng đến cảnh môi Liên Thành hôn lên khắp thân thể Lâm Mộ Mai, trong đầu Đông Tiểu Quỷ nảy sinh ý nghĩ điên cuồng, ý nghĩ đó đã xui khiến cô lái xe đi theo Mộ Mai đến đây.

Trên con đường nhỏ ở cửa sau nhà thờ không một bóng người qua lại, chỉ cần cô tăng tốc xe, như vậy thân thể hút hồn Vưu Liên Thành sẽ bị bánh xe nghiền nát thành thịt vụn, một đồng thịt bầy nhầy khiến người ta nhìn mà tởm lợm. Đến lúc đó, cô sẽ chạy đến trước mặt Vưu Liên Thành, nói cho cậu biết mình đã biến bảo bối yêu dấu của cậu trở thành đồng thịt nát rồi. Đông Tiểu Quỷ rất muốn biết khi đó Vưu Liên Thành có giết cô hay không.

Đông Tiểu Quỷ giẫm chân ga, tiếng động cơ gầm rú theo tốc độ xe giống như bài ca hùng hồn. Năm mươi mét, ba mươi mét rồi hai mươi mét, ... máu toàn thân Đông Tiểu Quỷ sôi trào theo khoảng cách càng lúc càng gần.

Mãi cho đến sau này Đông Tiểu Quỷ vẫn nhớ rõ gương mặt Lâm Mộ Mai ở dưới tán cây xanh biếc khi đó. Gió thổi tóc cô bay phấp phới, sắc mặt hơi tái nhợt nhưng không hề sợ hãi cũng không hề né tránh, chỉ đứng lặng ở đấy, điềm tĩnh chờ đợi ý trời.

Xe phanh lại cách Lâm Mộ Mai mười mấy centimet, vì phanh gấp nên Đông Tiểu Quỷ đập mặt vào túi khí an toàn. Qua lâu thật lâu, cô mới ngàng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt giễu cợt như đang cười mình hèn yếu của Lâm Mộ Mai ngoài kính chắn gió.

Hôm ấy Đông Tiểu Quỷ vẫn nhớ rõ mình đã nghĩ thật to: Lâm Mộ Mai, chắc chắn cô bị bệnh rồi, cô là một kẻ điên, một kẻ điên.

Không có bất cứ người trẻ tuổi nào lại có thái độ điềm nhiên trước cái chết, thậm chí có can đảm làm bạn với tử thần như vậy.

Buổi tối cuối cùng của tháng Ba, Mộ Mai và Vưu Liên Thành ngủ trên gác mái, nơi đây hẳn là nơi bí mật thuộc về hai đứa con của chủ nhà trước. Mộ Mai tốn mấy ngày mới trang trí xong nơi này, cô đặt chiếc giường tatami kiểu Nhật giữa gác, bên dưới trải thảm lông, kê thêm giá sách bằng mây và mở một cánh cửa sổ nhìn ra vườn hoa nhỏ. Chủ nhân trước trông rất nhiều hoa trong vườn có đỏ có trắng đang mùa nở rộ.

Hiện tại, Mộ Mai đang kê mặt trên vai Liên Thành ngó ra vườn hoa, Liên Thành ngồi trên thảm, còn cô thì ngồi trên người cậu, tay cậu nâng lấy eo cô, cần mẫn đưa mình vào sâu trong thân thể cô, để hai người gắn kết với nhau sít sao.

"Bảo bối, có thích anh làm vậy với em không?" Từng lỗ chân lông trên người cậu đều chất chứa ham muốn cực độ, chúng đang kêu gào đòi hỏi liên hồi.

Vưu Liên Thành không ngừng cuồng dục dần người sâu hơn, mạnh hơn. Rốt cuộc cô đã thốt lên tiếng nức nở khe khẽ, tay cô siết lấy lưng cậu, móng tay bấm sâu vào da thịt cậu. Cảm giác đau đớn này càng thôi thúc Vưu Liên Thành như một con ngựa hoang mất cương.

Cuối cùng, cô ngã đầu ra sau, mái tóc dài chấm xuống tấm thảm trắng. Cậu loáng thoáng nghe cô lầm bầm: "Liên Thành, còn tiếp tục vậy nữa em sẽ chết mất."

"Không sao, anh sẽ chết theo em." Cậu khàn giọng thủ thi.

Một giây sau, hai người họ ngã xuống sàn, cô phủ phục trên người cậu. Mái tóc đen mềm mại như tơ tán loạn trên lưng cô, đẹp đến mức kích thích máu trong người cậu sôi sục.

Vào lúc nửa đêm, điện thoại Mộ Mai vang lên, nghe điện thoại xong cô mới quay sang ngắm nhìn gương mặt Vưu Liên Thành còn đang ngủ say. Và rồi cúi đầu, in môi lên môi cậu, khoảnh khắc ấy, dòng lệ liền tuôn trào từ khóe mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 77

Ngày Cá tháng Tư.

"Liên Thành, em có thai rồi."

Vưu Liên Thành sững sốt, đôi tay đang gờ ra định ôm cô khựng lại, tiếp theo bật cười véo mặt cô: "Em yêu, được rồi, trò đùa này rất sáng tạo."

Cô nghiêng đầu nhìn cậu: "Sao thế? Sợ à?"

Khi này, Vưu Liên Thành vừa về đến nhà đã thấy Mộ Mai co chân ngồi trên sofa, cầm điều khiển tivi đổi kênh liên tục. Sắc màu sặc sỡ trên màn hình tivi ánh lên người cô, về mặt cô mờ mịt, chiếc sofa họa tiết chìm tối màu càng khiến cô trông như một chú chó bị bỏ rơi.

Màn hình tivi vẫn không ngừng thay đổi, cậu lấy lại điều khiển từ tay cô, tắt tivi đi.

"Mộ Mai, có thật không?" Đầu óc Vưu Liên Thành trống rỗng.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào cậu, miễn cưỡng cười: "Xem ra Vưu thiếu gia thật sự sợ hãi rồi. Lúc em biết cũng sợ lắm, đã một tháng lẻ sáu ngày."

Vưu Liên Thành nhắm hai mắt lại, đứng lên đưa tay nới lỏng cravat mình. Hôm nay học viện tổ chức một buổi đại hội thương mại, học sinh tham dự đều được yêu cầu phải thắt cravat. Hiện tại vật nhỏ này làm cậu có cảm giác khó thở, cậu nắm lấy nó trong tay, không dám quay đầu lại nhìn Mộ Mai.

"Mộ Mai, có khi nào nhầm rồi không, chúng ta luôn sử dụng biện pháp tránh thai mà."

"Anh quên rồi à, hôm đó ở trên xe... Em nghĩ chắc là ngày đó đấy."

Không khí như ngưng đọng, hai người đều trầm mặc. Lát sau, Vưu Liên Thành nghe thấy giọng cô run run: "Liên Thành, em sẽ không bỏ đứa bé đâu."

Bỏ đứa bé ư? Vưu Liên Thành cau mày, hít vào thật sâu, quay sang đối mặt với cô. Sắc trời bên ngoài đã tối, trong phòng chỉ bật một ngọn đèn duy nhất, qua ánh sáng leo lắt, cậu thấy được nỗi bi thương trong đôi mắt ấy, liền nâng mặt cô lên, khàn giọng nói: "Tại sao lại phải bỏ, như vậy không tốt cho thân thể em. Đồ ngốc, đó là con của chúng ta, làm sao anh nỡ bỏ con cơ chứ?"

Cậu vui mặt lên gồng cô, thời điểm biết được sự có mặt của sinh linh nhỏ này, Vưu Liên Thành cảm giác mình đã thay đổi trong phút chốc, cậu không diễn tả được sự thay đổi đó nằm ở đâu, nó thật là vi diệu.

"Mộ Mai, anh xin lỗi, hãy tha thứ cho biểu hiện vừa rồi của anh. Đứa bé xuất hiện quá bất ngờ, trong tư tưởng anh, có con cái là việc vô cùng xa xôi, thậm chí anh chưa hề nghĩ đến nó. Vì vậy vừa rồi anh có chút bối rối, chúng ta còn quá trẻ, anh cho rằng sinh con là chuyện lâu thật lâu về sau cơ. Nhưng nếu nó đã đến, vậy chúng ta cùng nhau nghênh đón nó thôi."

"Chúng ta cùng nhau nghênh đón nó..." Cô lẩm bẩm, ngón tay luồn vào tóc cậu, "Có điều Liên Thành à, em không thể để con em mang tiếng là con riêng đâu. Em không muốn con em lớn lên trong tiếng dè bĩu của mọi người."

"Ai bảo con của chúng ta là con riêng hả? Nếu ai dám nói như thế anh sẽ đánh vỡ đầu kẻ đó." Vưu Liên Thành ngẩng đầu nhìn cô gái đang ngơ ngác, lại véo mặt cô cái nữa, "Em nghĩ anh là hạng người gì chứ?"

Vưu Liên Thành ôm lấy cô, nhẹ nhàng thò thè: "Mộ Mai, chúng ta kết hôn đi."

Người cô khẽ chấn động, giọng nói cứng nhắc: "Kết hôn? Có thể không? Vưu tước gia sẽ chấp nhận một đứa cô nhi không cha không mẹ sinh ra người thừa kế cho Vưu gia sao?"

Nhìn gương mặt cô trắng bệch, Vưu Liên Thành vô cùng đau lòng, khẽ hôn lên môi cô: "Em không phải lo lắng gì cả, em chỉ cần chăm sóc tốt cho mình và con chúng ta là được, mọi việc cứ để anh."

Cô nhả mày, hiển nhiên rất lo âu.

"Mộ Mai, yên tâm đi, anh chỉ cần thuyết phục mẹ anh là được ngay mà. Mẹ anh rất thương anh nên cũng sẽ thương em, chỉ cần mẹ chấp nhận em là con dâu thì ba anh sẽ đồng ý thôi. Đây là đạo lý yêu ai yêu cả đường đi lối về đấy."

Cô vui mặt vào ngực cậu, gật đầu liên hồi.

Trong vòng vài phút, Vưu Liên Thành đã chấp nhận sự thật mình sắp làm cha, theo từng giây phút trôi qua, trong lòng cậu lại hưng phấn khó hiểu. Nỗi hưng phấn này mới đầu chỉ nho nhỏ nhưng rồi dần dần biến thành mong đợi. Con của hai người sẽ có dáng vẻ thế nào, mắt giống cô, mũi giống cậu, hay là không giống ai cả? Những suy nghĩ này khiến cậu trần trọc khó ngủ.

Lúc nửa đêm, cậu lặng lẽ rời giường, đầu tiên là hôn lên má cô, sau đó bàn tay dè dặt đặt lên bụng cô. Khoảnh khắc bàn tay chạm lên vùng bụng vẫn còn phẳng lý ấy, cậu cảm thấy rất kỳ diệu.

Rồi cậu lại lặng lẽ đi đến thư phòng, cẩn thận tìm hiểu kinh nghiệm khi phụ nữ mang thai, nào là phải tìm bảo mẫu có kinh nghiệm nhất, những chất bổ dưỡng cần thiết cho thai nhi, phải cùng đi tản bộ với mẹ của bé, phải chiều chuộng làm cho tâm trạng thai phụ vui vẻ vân vân...

Trong lúc Vưu Liên Thành mãi mê tìm kiếm thì một bàn tay mềm mại đặt lên vai cậu, mặt cô khẽ nghiêng về phía sau, khi nhìn rõ nội dung trên trang web, Mộ Mai ghen ngào: "Đồ ngốc, Vưu Liên Thành, anh đúng là đồ ngốc..."

Hôm sau, Vưu Liên Thành hớn hờ về nhà định bàn bạc với Mộ Mai chuyện dọn về dinh thự ở. Nhưng vừa bước vào cửa đã thấy cô đưa lưng về phía cậu, ngăn người đứng trước cửa sổ. Trong thoáng chốc, Vưu Liên Thành chợt cảm thấy bóng lưng kia buồn bã một cách khó hiểu, chắc là do có con đột ngột nên cô bàng hoàng phải không? Mộ Mai của cậu vẫn còn trẻ quá mà.

Cậu nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Mộ Mai, con của chúng ta sẽ rất khỏe mạnh, rất khỏe mạnh. Em sẽ làm một cô dâu xinh đẹp nhất, đeo chiếc nhẫn cưới chỉ thuộc về chúng ta trước sự chứng kiến của mọi người."

Cô không quay đầu lại, chỉ đặt tay lên tay cậu, yếu ớt nói: "Liên Thành, làm sao đây. Em nói với mẹ Xuân chúng ta sẽ kết hôn, mẹ Xuân rất mừng, nhưng mẹ muốn gặp mặt mẹ anh. Mẹ muốn xác nhận xem em có được hạnh phúc thật sự hay không."

"Như vậy à..." Vưu Liên Thành nhún mày, cầm ngược lại bàn tay lạnh lạnh của cô, "... Hay là anh nói ba anh đi gặp mẹ Xuân em nhé. Dù sao ba anh cũng có sức thuyết phục hơn mẹ anh mà."

Cô lắc đầu: "Em cũng bảo vậy nhưng mẹ Xuân nói chuyện hôn nhân đại sự, lời nói của phụ nữ có trọng lượng hơn. Mẹ Xuân bảo gặp ba anh sẽ căng thẳng lắm"

"Ừ." Vưu Liên Thành hơi khó xử, "Gặp mẹ anh cũng được, chẳng qua sức khỏe mẹ anh không tốt, hay là vậy, chúng ta cùng nhau bay đến Argentina đi."

Lát sau Vưu Liên Thành nghe thấy cô thở dài.

"Sao vậy?" Cậu sốt ruột.

"Liên Thành, anh không biết đâu, sức khỏe mẹ Xuân cũng không ổn, gần đây càng kém hơn, thế nên mẹ mới muốn nhanh chóng gặp mẹ anh, muốn đảm bảo anh sẽ đem đến hạnh phúc cho em."

Vì vậy gần đây trông cô mới đầy tâm sự, có đôi khi đang nói chuyện bỗng ngẩng ra sao? Cậu ôm chặt lấy cô hơn: "Mộ Mai, anh xin lỗi, anh không hề biết những chuyện này. Thôi được, anh sẽ nói mẹ anh về đây." Cuối cùng Vưu Liên Thành đã nhận lời.

Còn việc chuyển về dinh thự Vưu, rốt cuộc cũng chấm dứt sau vài giờ bàn cãi trong sự nhượng bộ của Vưu Liên Thành.

Cô mề neo làm nũng: "Liên Thành, em không muốn dọn về đó đâu. Dọn về đó anh không còn là Liên Thành của mình em nữa, dọn về đó anh sẽ là Vưu thiếu gia của tất cả mọi người, em không muốn như thế. Liên Thành, không cần mời bảo mẫu làm gì, bây giờ em chỉ muốn cùng anh sống trong thế giới của hai người thôi, thêm một người nữa em sẽ thấy mất tự nhiên. Liên Thành, anh yên tâm đi, em sẽ chăm sóc tốt cho mình mà. Liên Thành, ba tháng sau chúng ta hãy thuê bảo mẫu được không anh?"

Giọng nói nũng nịu ngọt ngào của cô quán chặt lấy cậu, Vưu Liên Thành bất giác gật đầu, không kiềm lòng được chiều theo ý cô.

Mãi sau, Vưu thiếu gia mới phát hiện ra một sự thật vô cùng gay go đó là, Lâm Mộ Mai chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, cho dù có muốn cũng phải chờ ba tháng sau mới được. Đối mặt với phong cảnh hương sắc sống động trên giường, Vưu Liên Thành ép bản thân phải nằm đàng hoàng ngay ngắn, thờ hờn hà hờn hển, cổ họng khô khốc.

"Làm sao vậy?" Cô khẽ chống người dậy, hỏi cậu.

Chết tiệt! Cậu tung chiếc chăn màu đỏ lên che người cô lại. Có trời mới biết cậu hận không thể chén sạch cô thế nào. Liên Thành dứt khoát nhắm mắt lại, giọng khàn đặc: "Lâm Mộ Mai, em làm mẹ mà không có chút kiến thức thông thường nào vậy, em không biết giai đoạn đầu cần ổn định thai nhi không thể làm chuyện đó sao?"

Liên Thành mở mắt, tức giận nhìn cô. Mặt Mộ Mai ngơ ngác hồi lâu mới khe khẽ nói một câu: "Em biết rồi." Rồi cô chậm rãi tựa vào vai cậu, luôn miệng lẩm bầm, "Liên Thành, em xin lỗi, em xin lỗi, Liên Thành."

Bởi vì thân thể cô kè sất, Vưu Liên Thành càng thấy người mình căng cứng như ngồi bên thùng thuốc nổ, nơi nào đó không được thư thái khiến đầu óc cậu hỗn loạn, không kịp suy nghĩ đã buột miệng thốt ra: "Lâm Mộ Mai, sao em lại mang thai vào lúc này?"

Lâm Mộ Mai ngớ ngàng nhìn cậu. Trông dáng vẻ cô bây giờ càng ngon miệng hơn, khiến đầu óc Vưu Liên Thành nghĩ đến chuyện gian tà khác, lập tức hất tung chăn, để thân thể lộ lộ trước mặt cô, giả bộ tức giận.

"Xem đi, Lâm Mộ Mai, anh đã bị em hành hạ thành đến mức này rồi kìa. Vì để bù đắp tội lỗi, em mau gọi anh một tiếng anh trai đi."

Lần đó nghe Lâm Mộ Mai gọi Chu Á Luân bằng anh, Vưu Liên Thành đã tức điên lên, luôn canh cánh trong lòng tìm cơ hội bắt cô gọi mình là anh trai mới chịu.

Phút chốc, gương mặt đang gằn trong gang tấc đỏ như gấc, Vưu Liên Thành còn ra vẻ đắc ý vênh vao như kiêu: Còn không mau gọi anh trai đi nào!

"Anh trai." Tiếng gọi khê khàng của cô yêu kiều thấu xương.

Lông mi cô như chiếc quạt run run, nụ cười nơi khóe môi từ từ lan ra như phá thành nhỏ trại. Vưu Liên Thành trở nên ngây dại, đây là dung nhan đẹp nhất trần đời trong lòng cậu.

"Anh trai." Cô lại gọi tiếp, bàn tay mềm mại của đồng thời lần đến cầm lấy nơi đang giương cung căng nỏ kia. Cậu nhắm mắt lại, mặc cho tay cô đưa mình vào thế giới cực lạc. Cô như vậy làm sao cậu không yêu cho được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 78

Sau một trận mưa xuân, khung cảnh hàng cây xanh mơn mơn bao quanh tòa nhà màu trắng luôn khiến người ta bất giác nghĩ đến những điều tốt đẹp, nhưng thật ra đây lại là trung tâm trị liệu ung thư của nước Anh. Lâm Xuân tựa vào giường bệnh, nhắm mắt nhìn cây cối ngoài cửa sổ. Hiện giờ tâm trạng bà rất tốt, có thể nói là vô cùng tốt, bởi vì con gái nuôi của bà mang đến tin tức Tổng Thư Duyệt sắp về Anh gặp mặt bà rồi.

"Mộ Mai, con vừa nói cuối tuần này mẹ có thể gặp được Tổng Thư Duyệt sao?" Lâm Xuân hỏi lại.

Con người trong thời khắc vui mừng nhất sẽ luôn dễ dàng quên mất rất nhiều việc, ví dụ như tại sao gương mặt cô gái trẻ trước mắt lại tái nhợt quá mức.

"Vâng, tối qua cậu ấy đã thông báo cho con vậy ạ." Bây giờ, ngay cả tên cậu cũng khiến Mộ Mai sợ hãi khi nhắc đến.

"Tốt quá, tốt quá, tốt quá rồi!" Lâm Xuân đếm ngón tay, "Bây giờ là thứ Hai, nói cách khác chỉ năm sáu ngày nữa thôi là mẹ đã có thể thấy Tổng Thư Duyệt rồi. Rất tốt, rất tốt!"

Lâm Xuân bảo Mộ Mai đưa gương cho mình xem. Ngắm khuôn mặt mình trong gương, bà khá thỏa mãn với trạng thái của mình hiện giờ, trông không hề giống với người đang bị bệnh nguy kịch.

Mỗi lần trị liệu bằng điện, Lâm Xuân đều gọi Mộ Mai theo, bắt cô đứng bên cửa kính phòng trị liệu nhìn rõ tình cảnh của mình, bà dùng cách này nhắc nhở cô đừng quên nhiệm vụ đến bên Vưu Liên Thành, khiến Vưu Liên Thành yêu cô, khiến Vưu Liên Thành đau khổ không thiết sống nữa của cô. Gần đây, Lâm Xuân cảm thấy hình như con gái nuôi của mình đang lơ là nhiệm vụ kia rồi.

Lần đầu tiên đi ra khỏi phòng trị liệu bằng điện, bà nhìn Mộ Mai đang đỡ đỡ, chân tay run run bên ngoài: "Mộ Mai, yên tâm đi, mẹ Xuân không đau đâu."

Ngày cuối cùng của tháng Ba, Lâm Xuân đã gọi cho cô vào đêm khuya, lần đầu tiên khóc với cô qua điện thoại: "Mộ Mai, mẹ Xuân thấy ác mộng, mẹ Xuân mơ thấy mình chết."

Thế là năm ngày sau, đứa con gái nuôi thông minh lanh lợi liền mang đến tin tức Tổng Thư Duyệt sắp về nước cho bà.

Xe đỗ trong cánh rừng sâu, Mộ Mai gục đầu trên tay lái, thẫn thờ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa kính. Xung quanh im lặng như tờ, trong khu rừng rậm vắng vẻ, linh hồn người ta rất dễ rời khỏi sự khống chế của thể xác.

"Mộ Mai, thật ra nguyên nhân mẹ anh luôn ở Argentina là vì mẹ anh sợ London, bởi vì mẹ có ký ức đau buồn ở London này. London chính là phần mộ mai táng mẹ, phần mộ này luôn làm mẹ gặp ác mộng hằng đêm. Ở đây mẹ anh đã phản bội một người, mẹ rất hối hận, nhưng anh không cho phép mẹ hối hận vì chuyện đó. Vì nếu sự việc đó không xảy ra, có lẽ anh không thể xuất hiện trên đời này, không thể gặp được em. Mộ Mai, mẹ anh rất thương, rất thương, rất thương anh. Mộ Mai, anh chỉ nói với mẹ là con trai bà đã yêu một cô gái tên Lâm Mộ Mai, con trai cần sự giúp đỡ của mẹ, thế là mẹ chẳng

hề nghĩ ngợi đã đồng ý trở về." Những lời tâm sự mang theo chút xúc động tối qua của cậu vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Cách đó không xa, một người phụ nữ cao to đang loay hoay với chiếc máy ảnh của mình, ai nhìn cũng sẽ cho rằng cô ta là một nhiếp ảnh gia, nhưng Mộ Mai thừa biết đó là vệ sĩ Vu Liền Thành cử đi theo bảo vệ cho cô. Cái tên hẹp hòi kia nhất định không tài nào chấp nhận việc một người đàn ông cứ nhìn chăm chăm cô suốt đây mà. Mộ Mai bắt giác nở nụ cười.

Về đến nhà, Vu Liền Thành vẫn chưa về, nhưng bất ngờ là Mộ Mai lại gặp được bà cụ rất yêu quý mình.

"Mộ Mai đã có tiểu bảo bối rồi à." Mẹ Chu cao hứng nắm tay Mộ Mai, "Mẹ thật không ngờ ở cái tuổi gần đất xa trời còn được chứng kiến chuyện vui này nữa. Lão lão già, lão già, thiếu gia, thiếu thiếu gia, bà thật có phúc."

Mộ Mai cười ngượng.

Mẹ Chu nhìn cô thật kỹ, giả bộ tức giận "Mộ Mai, sao con được làm mẹ lại có vẻ mặt này, còn thế này nữa mẹ Chu sẽ giận đấy!"

Ngồi trên sofa một hồi, bà liền vỗ vai cô cảm thông: "Trong lòng bất an phải không? Bởi vì Mộ Mai chưa bao giờ nghĩ đến mình trẻ vậy mà sắp trở thành mẹ đây mà. Nhưng trên đời này quan trọng nhất là duyên phận, vì thế Mộ Mai hãy tin tưởng câu nói của ông bà ta đi thôi, đến đâu hay đến đó, số mệnh đã an bài đứa bé xuất hiện vào thời khắc này tất nhiên có đạo lý của nó."

Cô vô thức gật đầu trong ánh mắt chờ mong của bà cụ. Bà lập tức cười hi hi.

"Mộ Mai, thằng nhóc Liền Thành kia sắp làm cha rồi, thế mà mẹ cứ ngỡ cảnh cậu bé tóc xoăn títt nắm lấy tay bà mới chỉ là chuyện hôm qua thôi." Nói đến đây, bà hơi cảm khái nhưng lại nhanh chóng vui vẻ trở lại, "Hôm qua nó ra về thần bí tiết lộ cho bà biết mình sắp làm ba, mẹ liền hỏi rốt cuộc sao lại làm con lớn bụng thì nó mới nói tại vì một lần quá khích ở trong xe thể là trúng thưởng."

Mộ Mai xấu hổ vô cùng, gần như muốn tìm một lỗ nẻ nào đó để chui xuống.

Nhưng bà cụ vẫn nói liên thanh như chiếc máy hát về những chuyện lý thú khi Liền Thành còn bé, lúc ra về còn liên tục dặn dò cô phải chú ý sức khỏe.

Ngày đó, Mộ Mai đứng ở cửa đưa mắt nhìn bà cụ tóc đã bạc phơ ngồi trong xe vẫy tay với mình, con ngõ cổ xưa nhá nhem tối khiến đường nét khuôn mặt bà cũng mờ nhạt. Đây là lần cuối cùng Mộ Mai gặp mẹ Chu, cảm giác giống như thời khắc ly biệt mãi mãi vậy. Thời điểm chiếc xe khuất dạng, nước mắt cô bỗng tuôn trào một cách khó hiểu.

Đêm đến, Vu Liền Thành kê tai vào bụng Mộ Mai như mấy ngày trước, nhỏ giọng thì thầm: "Hi nhóc, là ba đây, con có khỏe không, ba đang nói chuyện với con này. Con có lớn lên chút nào không? Con nhất định phải bình an vui vẻ, sau đó truyền đạt tin tức này đến mẹ bằng cách của con, như vậy mẹ con mới yên tâm, có nghe hay không..."

Mộ Mai ngượng ngùng kéo Vu Liền Thành dậy, cậu mới lưu luyến nhắc người lên, tựa vào giường ôm lấy cô.

"Mộ Mai, hình như mỗi ngày trôi qua anh càng thêm mong đợi con chúng ta mau mau được sinh ra. Không biết rốt cuộc là nam hay nữ, đến cùng là giống anh hay giống em đây."

"Không phải anh không thích trẻ con sao?" Mộ Mai khẽ hỏi.

Mộ Mai biết Vu Liền Thành ghét trẻ con đến mức nào, cậu luôn bảo trẻ con là nỗi phiền phức mà thượng đế tạo ra. Có đôi khi ở trường hợp công cộng, người thừa kế Vu tức gia cần phải tỏ vẻ nhân ái, cười hiền hòa khen trẻ con là thiên sứ đáng yêu nhất trên đời, nhưng thật ra trong thâm tâm cậu lại cho rằng trẻ con chính là đám quỷ nhỏ phá phách mới đúng.

Vu Liền Thành phì cười: "Ừ, anh không thích trẻ con, nhưng nếu mẹ đẻ ra trẻ ấy là em thì khác. Anh sẽ mang hết mọi thứ tốt đẹp đến cho con, vắt hết óc khiến con vui vẻ. Mộ Mai, giờ anh đã hiểu thêm được chút ít về ba anh rồi."

Mộ Mai ngẩng đầu nhìn Vu Liền Thành, tuy vẫn là gương mặt ấy nhưng hình như đã khác rồi. Hình như chàng hoàng tử bé nhỏ kiêu ngạo lạnh lùng trong lâu đài đã trưởng thành trong nháy mắt.

Lúc Mộ Mai ngẩng đầu nhìn cậu, Vu Liền Thành cũng cúi đầu nhìn cô, gương mặt cô mấy ngày nay đã gầy đi không ít. Cậu nắm lấy chiếc cảm nhon, cau mày xót xa.

"Món ăn Mike nấu luôn hợp khẩu vị em nhất mà. Sao vậy, bây giờ không thích nữa rồi hả?"

Mike là đầu bếp trong dinh thự nhà cậu, anh ta nấu món Trung Quốc rất tuyệt, Lâm Mộ Mai thích ăn món Trung nhất. Kể từ khi cô mang thai đến giờ, cứ đúng bữa là Mike lại đến đây nấu ăn, nhưng mà Mike không thể vỗ béo cho cô được.

Mộ Mai lắc đầu, chỉ tiếp tục im lặng vui mặt vào lòng cậu.

"Vi đẻ bé sao?" Vu Liền Thành rất phiền muộn, "Anh xin lỗi Mộ Mai, nếu hôm đó anh phòng tránh đầy đủ thì tốt rồi. Mộ Mai còn trẻ như vậy phải làm mẹ cũng rất bất an đúng không? Anh cũng thấy vậy. Mộ Mai, em biết không, anh vốn định xin cho em học đại học ở Nam Mỹ, em chưa từng học đại học chắc chắn sẽ tiếc nuối lắm. Anh vốn đã lên kế hoạch hết rồi, chúng ta cùng nhau đến Nam Mỹ, anh sẽ tìm một trường học ở gần khu anh làm, chúng ta thuê một căn phòng nhỏ, đến lúc ấy em đi học anh đi làm, chúng ta sẽ sống như mọi đôi tình nhân bình thường khác."

Vưu Liên Thành bắt đầu dĩ thời dài: "Nhưng mà bây giờ xem ra không được rồi. Mộ Mai, anh sẽ xin kéo dài thời gian ở trường một chút, chờ em mang thai đủ ba tháng sẽ nghe theo học viện sắp xếp. Tiếp đó em đến Argentina ở với mẹ anh, như thế em sẽ không cô đơn một mình, anh cũng có thể thường xuyên đến thăm em. Mộ Mai, chờ con chúng mình chào đời, anh sẽ tìm một trường đại học cho em đi học. Nhưng mà trước khi làm những việc đó chúng ta sẽ tổ chức đám cưới đã. Nếu em thích hôn lễ long trọng thì sẽ tổ chức long trọng, nếu em muốn âm áp thì sẽ làm theo kiểu lãng mạn âm áp, nếu em thích mộng ảo một chút thì chúng ta sẽ làm cho nó trở nên mộng ảo. Hôm ấy anh sẽ tuyên bố với toàn thế giới này, Lâm Mộ Mai chính là nữ hoàng của Vưu Liên Thành, mãi mãi là như vậy."

Vưu Liên Thành biết, cô gái trong lòng mình đã khóc rồi, nước mắt của cô đã thấm ướt áo ngủ của cậu. Vưu Liên Thành còn biết, nước mắt của cô còn có xu hướng lan tràn tiếp nữa cơ.

"Thảo nào người ta hay bảo phụ nữ mang thai rất hay mít ướt." Liên Thành vỗ vai cô, "Lâm Mộ Mai, em không sợ con cười em sao?"

Ai ngờ câu nói như thế lại làm cô khóc lớn hơn. Mộ Mai ngẩng đầu lên, mặt giàn dụa nước mắt.

"Liên Thành, em đi với anh. Liên Thành, anh dẫn em theo với, đừng bỏ lại em. Chúng ta cùng nhau đến Nam Mỹ, thuê một căn phòng, trải qua cuộc sống giống như những người bình thường khác, em sẽ nấu cơm, giặt đồ cho anh, sẽ san sẻ mọi vui buồn cùng anh, sẽ luôn ở bên anh như bây giờ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 79

Tình yêu luôn dễ khiến người ta đánh mất lý trí, những lời ngọt ngào của người yêu là thanh kiếm bôi mật, và bóng dáng người yêu luôn che kín mắt không để ta nhìn thấy bóng dáng nào khác.

Buổi sáng thứ Ba, Lâm Mộ Mai thất cravat cho Vưu Liên Thành với mắt sưng vù. Hôm nay cậu phải nghe diễn thuyết của một vị tước sĩ đã có tuổi, là Richard Branson người sáng lập ra tập đoàn Virgin của Anh. Từ bé Vưu Liên Thành đã coi Richard Branson là tấm gương đáng noi theo, lần này cậu vinh hạnh được đại diện cho học viện Columbo đến giao lưu trực tiếp với ông.

Vưu Liên Thành rất hài lòng với trạng thái của mình trước gương. Và điều khiến cậu vui hơn cả chính là sau khi Mộ Mai khóc lóc một trận tới qua, hôm nay trông tâm trạng của cô đã khá lên rất nhiều, đôi mắt cô sáng ngời, thất cravat cho cậu xong còn chủ động choàng tay qua cổ hôn cậu nữa.

"Liên Thành, em nghĩ kỹ rồi, mười ngày sau em theo anh đến Nam Mỹ, không phải để mẹ anh bôn ba đến đây nữa."

"Vậy mẹ Xuân em thì sao?" Vưu Liên Thành khá kinh ngạc.

"Em sẽ thuyết phục mẹ Xuân, chỉ là mẹ sợ anh không mang đến hạnh phúc cho em được thôi." Cô vỗ ngực mình cam đoan, "Yên tâm đi anh yêu, em sẽ nói cho mẹ biết tên nhóc Vưu Liên Thành đã bị em tóm gọn trong lòng bàn tay rồi, giống như Tôn Ngộ Không không thoát khỏi bàn tay của Như Lai Phật tổ ấy."

Vưu Liên Thành cười rộ lên, gõ nhẹ vào chóp mũi cô. Cô kiễng chân lên kéo cổ cậu xuống, đôi môi tươi thắm kề đến cọ vào môi cậu, rù rì: "Được không Liên Thành?"

Vưu Liên Thành lại bị mê hoặc tâm trí, chỉ biết gật đầu đồng ý.

"Vậy tới anh gọi cho mẹ anh bảo mẹ đừng trở về nhé." Lần này cô đưa lưỡi ra liếm lên môi cậu.

Vưu Liên Thành tiếp tục gật đầu.

Xe đi được một đoạn, Vưu Liên Thành vẫn còn nhìn thấy Lâm Mộ Mai đứng ở cửa, ngốc nghếch vẫy tay chào cậu qua kính chiếu hậu. Tốc độ xe chậm dần, rồi ba giây sau đột ngột quay ngoặt lại, cửa xe hạ xuống, cô cúi người tò mò nhìn vào trong. Cậu đưa tay qua cửa sổ, kéo cô đến hôn thật sâu, sau đó mới thờ ơ gấp buồng cô ra, véo mũi cô rồi khàn giọng nói: "Mộ Mai, mới vừa rồi trông em tựa như cô vợ nhỏ tiền chồng đi làm vậy."

Cho đến khi chiếc xe đã mất hút, Mộ Mai vẫn còn đứng ngoài ngõ sờ lên đôi môi bị hôn đến sưng mọng, ánh nắng sớm mai in bóng cô lên mặt đất vừa thon vừa dài, sống lưng thẳng tắp đầy kiên định.

Ngày hôm ấy, Mộ Mai đến trung tâm trị liệu từ rất sớm, mẹ Xuân trông có vẻ rất vui vẻ khỏe khoắn. Cô nhận lấy xe lăn từ người điều dưỡng, đẩy bà ra khu rừng hít thở không khí trong lành.

"Mộ Mai, con có nghĩ thấy gì không? Mùi hương của cô cây đấy." Lâm Xuân nhắm hai mắt lại, hít thật sâu, "Có lẽ đây là phong cảnh đẹp nhất cuối cùng mẹ Xuân được thấy rồi."

Lâm Xuân biết sinh mạng mình đã đến lúc phải đếm ngược thời gian còn lại.

"Mẹ Xuân..." Cô ôm lấy bà từ phía sau, khẽ gối đầu lên vai bà, gọi thật nhỏ như tiếng thờ dài.

"Suyt..." Lâm Xuân vỗ nhẹ tay con gái nuôi của mình, "Mộ Mai, im lặng nào, con sẽ đánh thức lũ chim chóc và sóc đang ngủ đấy."

Họ ở trong khu rừng khá lâu. Cho đến khi Lâm Xuân ngủ thiếp đi trên xe lăn Mộ Mai mới đưa bà về phòng.

Rời khỏi phòng bệnh, Mộ Mai đến gặp bác sĩ điều trị cho mẹ Xuân, cô đưa tấm thẻ ngân hàng có một triệu bảng Anh trong tài khoản và một lá thư đã đóng dấu của luật sư cho ông, uyển chuyển nhờ ông giúp đỡ. Vị bác sĩ khó xử nhìn Mộ Mai, đến tận khi cô nước mắt lưng tròng, về mặt đầy cầu khẩn mới miễn cưỡng gật đầu.

Mộ Mai đứng bên hồ trong khu rừng, nhìn về phía tòa nhà màu trắng thật lâu; tiếp theo cô quỳ xuống dập đầu ba lần rồi ném thẳng điện thoại di động xuống hồ. Nhìn từng vòng sóng lan tỏa rồi biến mất trên mặt hồ tĩnh lặng, Mộ Mai mới quay về xe mình. Tòa nhà trắng qua kính chiếu hậu càng lúc càng xa.

Mấy ngày tiếp theo, Vưu Liên Thành phát hiện dường như Lâm Mộ Mai rất hăng hái với chuyện đi Nam Mỹ, tâm trạng vui vẻ hơn, sức ăn nhiều hơn, mặt cũng hồng hào hơn, thỉnh thoảng còn kéo cậu đến trung tâm thương mại mua vài món đồ mang đến Nam Mỹ nữa. Vưu Liên Thành rất muốn nói cho cô biết, đã có người chuẩn bị sẵn tất cả rồi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cô phấn khởi vui mừng như thế nên cũng chiều theo cô.

Trong khoảng thời gian này, Vưu Liên Thành từng vài lần đề nghị để bác sĩ gia đình khám cho cô, xem cái thai có ổn không thì đều bị cô lờ mờ nguyệt. Cô cam đoan chắc chắn đứa bé trong bụng cô rất khỏe mạnh, không có việc gì cả, từ chối khám thai.

Vưu Liên Thành cũng từng đề xuất đến thăm mẹ nuôi của cô, nhưng cô đều vu vơ từ chối. Nhưng vào một đêm nọ, cậu thấy cô lại choàng tỉnh giấc, mồ hôi ướt mát gọi to "mẹ Xuân". Cậu biết mẹ nuôi cô đang nằm viện, vệ sĩ cậu phải đi theo bảo vệ cô đã báo cáo cho cậu biết điều này. Có lần cậu hỏi thì cô bảo sức khỏe mẹ nuôi cô không tốt, đang nằm viện tiếp nhận trị liệu, ngoài ra không nói gì khác nữa.

Nếu những việc này xảy ra với người khác, chưa đầy một phút Vưu Liên Thành đã nhận ra rất nhiều sơ hở, song việc này xảy ra với cô gái tên Lâm Mộ Mai thì lại bất đồng. Ánh mắt tinh tường của cậu đã bị bóng hình Lâm Mộ Mai che lấp hết rồi.

Cứ thế, Lâm Mộ Mai vừa chiếm lấy tình yêu của Vưu Liên Thành, vừa vụng về thêu dệt hết lời nói dối này đến lời nói dối khác trước mặt cậu.

Hôm nay là Chủ Nhật, còn ba ngày nữa Vưu Liên Thành sẽ kết thúc khóa đào tạo và dẫn theo Mộ Mai rời khỏi Anh. Sau một trận âu yếm nồng nàn, Vưu Liên Thành kéo cô gái vẫn còn ngủ nướng dậy.

"Mộ Mai, anh muốn cho em một niềm ngạc nhiên."

Hơn một giờ sau, họ xuất hiện tại ngoại ô phía Tây London. Đứng trước nhà hàng được xây dựng theo kiểu nông trại, Mộ Mai liếc sang Vưu Liên Thành, nhìn cậu cười cười ra vẻ thần bí. Bây giờ Mộ Mai đã hiểu được vì sao trước khi ra ngoài, Vưu Liên Thành lại bắt cô phải mặc cái này cái kia rồi. Đây là một trong bốn nhà hàng có trăm năm lịch sử ở London, thông thường chỉ mở cửa đón thành viên của họ, hầu hết là những người có máu mặt trong giới kinh doanh và chính trị của Anh. Họ hay chọn nơi này để tổ chức những bữa tiệc chính quy, nhân viên nhà hàng sẽ thiết kế trang trí cho không khí phù hợp với tính chất của bữa tiệc.

Trùng hợp, mấy ngày trước một thành viên của hoàng gia Anh cũng đã tổ chức hôn lễ tại đây. Vừa nghĩ đến hôn lễ, trong lòng Mộ Mai hơi kích động, để mặc cho Vưu Liên Thành nắm tay mình theo chân nhân viên phục vụ băng qua dãy hành lang. Đầu tiên là đến khu vườn muôn màu muôn sắc, những bông hoa to đẹp đua nhau nở rộ, giữa vườn là một lâu đài nhỏ kiểu Gothic.

Mộ Mai thẳng thốt đi trên con đường mòn dẫn đến lâu đài, để mặc vạt váy nhẹ nhàng lướt qua những đóa hoa ấy. Sau đó cô nghe thấy tiếng cười khúc khích lượn lờ theo gió truyền đến từ trên cao.

Mộ Mai dừng bước, tiếng cười này... rõ ràng rất quen. Cô ngẩng lên theo tiếng cười.

Trên ban công màu trắng ngà kiểu Pháp, hai người phụ nữ trung niên trang nhã đang cười nói khê khàng. Người phụ nữ lớn tuổi hơn quay mặt về phía vườn hoa, chiếc áo khoác màu đỏ thắm bay nhẹ, bà đi đến lan can gọi: "Mộ Mai!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 80

"Mộ Mai!" Giọng nói của Lâm Xuân êm ái và chứa chan tình cảm yêu thương như người mẹ từ ái nhất thế gian.

Mộ Mai ngẩng đầu nhìn ban công. Nếu Mộ Mai cao hơn một chút, hoặc đứng ở nơi cao hơn thì có lẽ đưa tay là chạm được bà, mẹ Xuân của cô! Giờ phút này bà cười rất vô tư, đôi môi chúm chím, mắt híp lại hệt như đứa trẻ trong sáng thuần khiết.

"Mộ Mai, mau lên đây. Liên Thành, con còn đứng ngây ra đó làm gì?" Một giọng nói khác vang lên, âm điệu rất dễ nghe, vẫn hệt như năm xưa bà đứng dưới dưới chiếc ô che nắng hỏi cô: Cô bé, cháu có thể nói tiếng Trung không?

Tổng Thư Duyệt, cuối cùng bà cũng đã về, đến cuộc hẹn đã được sắp xếp kỹ càng cho bà như số mệnh.

Khuôn mặt Mộ Mai dần xám ngoét.

"Mộ Mai, đây là niềm vui bất ngờ anh dành cho em đấy!" Giọng Vưu Liên Thành vui vẻ đơn thuần.

Cô quay mặt đi, không muốn để cậu nhìn thấy biểu cảm giờ khắc này của cô. Tại sao Vưu Liên Thành lại càng lúc càng ngốc nghếch như vậy? Đây là cảm giác gần đây của cô về cậu. Bởi vì cậu càng lúc càng ngốc nên Mộ Mai không muốn lừa dối cậu nữa, bởi vì cậu càng lúc càng ngốc nên Mộ Mai không muốn rời khỏi cậu nữa. Sau đó, Lâm Mộ Mai siết chặt bàn tay, muốn đâm thật mạnh vào số mệnh, nhưng mà, cô vẫn thất bại.

Mộ Mai dờ dẩn để mặc Vưu Liên Thành nắm tay cô dẫn đi. Lúc bước lên bậc thang trơn trượt dẫn đến ban công, tên ngốc ấy còn diu cô, tránh để cô bị ngã.

Mộ Mai giấu mặt phía sau Vưu Liên Thành, hiện tại cô cần thêm một chút thời gian để bản thân bình tĩnh lại.

"Mộ Mai xấu hổ rồi." Giọng nói hiền hòa vang lên, "Đến đây, ngồi với dì này."

Mộ Mai lộ mặt ra, nhìn Tổng Thư Duyệt mặc bộ vest nhạt màu mỉm cười với cô.

Phía trước là chiếc bàn tròn phủ khăn trắng, Mộ Mai ngồi xuống cạnh Tổng Thư Duyệt, Vưu Liên Thành thì ngồi bên cạnh mẹ Xuân. Cô ngồi đối diện với mẹ nuôi của mình, bà đang híp mắt tận hưởng cảm giác vui sướng lúc này, trông bà có vẻ lười nhác nhưng nhìn kỹ sẽ thấy nổi hưng phấn nơi đáy mắt.

Nhân viên phục vụ được đào tạo nghiêm chỉnh đang bố trí bữa ăn cho khách quý, động tác thành thạo không để những vật dụng tinh xảo ấy va chạm nhau vang lên tiếng động. Tất cả món đều được đặt đúng chỗ, cuối cùng người quản lý sành điệu khui nắp chai rượu ra, mùi Hennessy thơm ngát lan tỏa xung quanh.

Mộ Mai rù mắt, mùi rượu này khiến cô muốn rơi lệ.

Quản lý và nhân viên phục vụ lui ra, đóng cửa phòng riêng lại cẩn thận.

Vưu Liên Thành đứng dậy, đặt một tay sau lưng, dùng lễ nghi chuẩn quý tộc được dạy dỗ từ bé rót rượu cho quý bà quý cô trên bàn. Rót xong cậu liền quay sang cười với người ngồi bên cạnh.

"Kính thưa các quý bà, trong cảnh xuân về hoa nở rộ, uống một chút rượu Hennessy chính là điều tuyệt vời nhất Thượng đế ban cho đấy ạ."

Tổng Thư Duyệt bắt giắc than thở con trai lớn không giữ được rồi, chỉ chăm chăm vận dụng hết kỹ xảo lấy lòng mẹ vợ thôi. Rồi bà nắm tay Lâm Mộ Mai đang ngồi cạnh, thấy tay cô lạnh ngắt mới chột nhận ra từ lúc vào đây đến giờ về mặt Mộ Mai luôn sượng cứng, vừa định hỏi cô không khỏe chỗ nào thì ly rượu trên bàn đã vang tiếng lanh canh.

Vỡ tuồng được mở màn, Lâm Xuân thừa nhận mình thật sự quá nóng vội, nhưng bà đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi.

"Thưa bà tước sĩ (1), khi này bà bảo nhìn tôi khá quen mặt, không biết là đã gặp ở đâu rồi đúng không? Hiện giờ, tôi cũng xin thưa với bà, thật ra, chúng ta đã từng gặp nhau từ rất lâu rồi đấy."

(1) Tước sĩ hay còn gọi là hiệp sĩ, một từ dùng để chỉ một địa vị của xã hội châu Âu. Hiệp sĩ đứng hàng thấp nhất trong giới quý tộc và vì thế không mang tính chất thừa kế. Và vào thời hiện đại, hiệp sĩ được phong dựa vào cống hiến của họ cho xã hội.

Tổng Thư Duyệt hơi giật mình, đưa tay ngăn con trai mình chen lời, lẳng lặng nhìn người trước mắt. Có lẽ vì Lâm Xuân quá gầy nên không nhìn ra tuổi thật, chắc hẳn bây giờ bà đã gần sáu mươi rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy mẹ nuôi của Lâm Mộ Mai, Tổng Thư Duyệt đã cảm thấy quý bà này có một gương mặt khiến người ta khó quên ngay từ lần gặp đầu tiên và đôi mắt đen sâu hút như biển đêm. Bà nhớ mang máng hình như mình đã thấy đôi mắt này ở đâu rồi.

Lâm Xuân cười mỉm, khoái cảm trong lòng như sóng triều dâng cao.

"Đó là chuyện từ rất lâu rồi. Tôi nhớ rõ khi ấy tôi chỉ là một diễn viên múa mới ra nghề, đạo diễn từng khen tôi có một đôi mắt của thiên nga đen. Trong đêm giáng sinh tuyết rơi là tả, lần đầu tiên tôi mặc chiếc váy ba-lê màu đen đứng trên sân khấu với tư cách múa chính. Một người bạn đã đến xem tôi biểu diễn, cô ấy còn dẫn theo một cô gái Trung Quốc có khí chất tựa như loài thiên nga trắng. Buổi biểu diễn rất thành công, khán giả vỗ tay nhiệt liệt, bạn tôi đã dẫn cô thiên nga trắng kia ra sau sân khấu chúc mừng tôi."

"Ồ, tuyệt vời quá, chị biểu diễn xuất sắc thật đấy. Chị đã thể hiện được bi kịch của thiên nga đen khi rơi vào cảnh hắc hám bằng ngôn ngữ cơ thể mình rất

nhuần nhuyễn." Lâm Xuân nhìn chăm chăm vào khuôn mặt càng lúc càng tái nhợt của Tống Thư Duyệt, "Khi đó, cô thiên nga trắng kia đã nói với thiên nga đen là tôi như vậy. Lời khen ngợi ấy luôn ghi dấu ấn sâu đậm trong lòng một nghệ sĩ múa mới vào nghề như tôi. Tôi vẫn nhớ như in đến tận bây giờ, không biết bà tước sĩ có nhớ không?"

Tay Tống Thư Duyệt run lấy bầy. Điều phải đến cuối cùng cũng đã đến, nhưng nếu dùng cách này...

Vưu Liên Thành cau mày, nổi bất an đã bị cậu đẹp yên trong đáy lòng mấy ngày nay lại bắt đầu lan tràn, khiến tất cả mạch máu cậu dần lạnh toát. Cậu quay đầu, áp ứng hỏi: "Mộ Mai, mẹ Xuân đang nói gì vậy? Những lời này là sao?"

Giờ phút này, cậu thấy rõ vẻ mặt Mộ Mai vô cùng mờ mịt, không rõ vui hay buồn, như thể ánh mắt cô chỉ quan tâm đến áng mây cuối trời, như thể linh hồn cô đã rời khỏi thể xác. Cô gái cậu yêu gần trong gang tấc nhưng lại như xa cách tận chân trời, cậu nắm lấy tay Mộ Mai theo bản năng, phát hiện ra tay cô cũng lạnh lẽo giống tay mình.

Vưu Liên Thành thờ phào nhẹ nhõm, cô đã ở trong tay cậu rồi.

"Có ý gì à Liên Thành? Mẹ Xuân thật vui khi con hỏi câu này đấy." Lâm Xuân vẫn nhìn xoáy vào Tống Thư Duyệt, "Bởi vì vấn đề này rất quan trọng. Người phụ nữ thứ ba bắc cầu cho thiên nga trắng và thiên nga đen trong lễ giáng sinh đầy tên là Ngọc Tang, chữ Ngọc của bảo ngọc, Tang là cây dâu. Để chờ đợi được giờ khắc này, tôi và con gái nuôi tôi đã dày công chuẩn bị hai mươi bốn năm rồi đấy."

Một vài hình ảnh cuộn cuộn kéo đến. Năm tám tuổi, cậu bé Ấn Độ có đôi mắt tinh khiết nắm tay cậu nói cho cậu biết, nó muốn dẫn cậu đi chiêm ngưỡng một thế giới khác. Năm mười hai tuổi, cô gái duyên dáng đeo đôi hoa tai hoa mai đông đưa đứng trước mặt cậu mỉm cười. Ở Argentina cô ấy đeo khăn quàng cổ màu đỏ, đã từng nụ hôn với cậu rằng "Liên Thành em yêu anh". Hai người mãi mãi hôn nhau bên ban công đầy dây thường xuân xanh biếc. Rồi hình ảnh dưới tán cây chanh ở thị trấn hẻo lánh nước Ý, cậu nói thì thầm "Liên Thành em muốn anh" trong siêu thị bé tẹo, vết đỏ sẫm như hoa mai trên tấm ra giường kẻ ca-rô Scotland, hai thân thể quấn quýt lấy nhau ở khách sạn "Tình yêu đích thực đưa tôi đến Sicilia"... Tất cả đều đang gào thét điên cuồng trong đầu cậu.

Vưu Liên Thành nhắm hai mắt lại, để mặc cho những cảnh tượng kia tàn phá thần kinh cậu như cơn gió lốc, cuối cùng tất cả sức lực đều hóa thành một giọng nói dịu dàng khe khẽ: Liên Thành, em nói cho anh một bí mật, lúc anh bốn tuổi em đã gặp anh rồi, có một người thường dẫn em đến đó xem anh lắm.

Trái tim cậu dường như đã quên đập, sau đó, giọng nói Lâm Xuân vang lên như sét đánh bên tai.

"Trên Vưu Lăng Vân là Tống Thư Duyệt, trên Tống Thư Duyệt là Vưu Liên Thành, trên Vưu Liên Thành là Lâm Mộ Mai, trên Lâm Mộ Mai là Lâm Xuân. Đứng là một chuỗi thức ăn vô cùng hoàn mỹ, mà thứ xâu chuỗi lại những cái tên này chỉ đơn giản là một chữ thôi, đó là YÊU. Cậu bé, chắc bây giờ cậu đã hiểu được chuỗi thức ăn này sẽ dẫn đến hiệu quả gì đúng không? YÊU, Love!"

Giọng nói kia như đang ca ngợi kiệt tác vĩ đại của mình.

Lúc này, dường như Mộ Mai mới phát hiện ra áng mây ấy không thể đưa cô đến được tận cùng thế giới, cô nhẹ nhàng rút tay khỏi tay cậu. Sau đó, cô thấy được giọt lệ trong suốt như thủy tinh, óng ánh không gì sánh được chảy ra từ khóe mắt cậu.

Tống Thư Duyệt rất đau lòng khi thấy con mình khóc. Liên Thành của bà vô cùng thuần khiết trong chuyện tình cảm. Bà siết tay lại, hiện giờ, bà phải bảo vệ con trai mình, bà không được phép yếu đuối.

Tống Thư Duyệt đè nén cảm giác choáng váng, băng quơ đáp: "Đều là chuyện xưa rồi, nghe bà nói vậy trái lại tôi cũng có chút ấn tượng. Đành chịu thôi, năm tháng như sóng sau xô sóng trước, trong suy nghĩ của tôi, có thể quên lãng là hạnh phúc, mà người cố chấp thì cuộc sống sẽ mãi mãi bất hạnh." Bà mỉm cười quay đầu sang con trai mình, "Liên Thành, con ra ngoài đi, mẹ không sao. Liên Thành, hãy tin mẹ."

Ở bên cạnh Vưu Liên Thành là cô gái mặc chiếc váy xanh, vẻ mặt điềm đạm, đường nét thanh tú. Cô gái ấy tên Mộ Mai, Mộ Mai là một tình cảm e ấp. Cho dù xảy ra cơ sự như hôm nay, Tống Thư Duyệt vẫn thích cô gái này, bà cười dịu dàng với cô: "Mộ Mai, cháu cũng ra ngoài đi. Đi ra ngoài trò chuyện với Liên Thành, đi bảo đảm với cháu, mọi chuyện sẽ tốt thôi, thật đấy."

Nụ cười của Tống Thư Duyệt như thôi miên Mộ Mai, xui khiến cô nắm tay Vưu Liên Thành đi ra khỏi ban công.

Khi bóng dáng hai đứa trẻ biến mất, Tống Thư Duyệt ấn vào nút màu xanh, cửa ban công tự động đóng lại, chia cách bốn người họ ở hai thế giới khác nhau. Ngẩng đầu lên, Tống Thư Duyệt biết rốt cuộc ngày phán quyết của mình đã đến.

"Chị ấy mất rồi phải không?" Giọng Tống Thư Duyệt run run.

Trả lời bà là sự im lặng giễu cợt và nỗi đau thương nhuộm đậm đáy mắt. Tống Thư Duyệt để mặc nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt.

"Lúc chị Tang đi có thanh thân không?"

Lâm Xuân nhắc ly rượu, vung tay, thoáng chốc dòng rượu Hennessy màu vàng nâu tạt ướt mặt Tống Thư Duyệt.

"Chị Tang ư, cô còn mặt mũi gọi tên cô ấy sao? Không thấy tởm à? Có phải tôi nói cho cô biết cô ấy ra đi thanh thân thì cô sẽ yên tâm thoải mái không? Trên đời này có thiên đường và địa ngục đấy. A Tang chắc chắn sẽ được lên thiên đường, còn cô thì chắc chắn sẽ phải xuống địa ngục, mang theo tội lỗi của cô không được vĩnh viễn siêu sinh, dĩ nhiên còn cả tên khốn Vưu Lăng Vân nữa."

Tay Tổng Thư Duyệt run rẩy vịn vào bàn, quả nhiên chị ấy đã mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 81

Mộ Mai nắm tay Vu Liên Thành rời khỏi ban công, tay họ đều lạnh buốt như nhau. Đứng giữa đại sảnh, ánh mắt cô dần lướt từ bờ vai cậu rồi đến gương mặt tuấn tú, làn da vốn trắng nõn nhưng hiện giờ đang dần xanh mét kia.

Cô nhẹ nhàng buông tay Liên Thành ra, vẻ mặt mệt mỏi, bây giờ ý nghĩ duy nhất của cô chính là thoát khỏi đây, tránh xa cậu. Cô chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, một nơi chỉ có mình cô thôi. Lúc này cô không muốn nghĩ gì cả, càng nghĩ sẽ chỉ càng khiến trái tim cô nặng trĩu thêm thôi.

Lúc cô buông tay ra, Vu Liên Thành liền hỏi: "Hôm sinh nhật anh, em đã nói chúng ta đã gặp nhau hồi anh bốn tuổi, khi ấy có một người dẫn em đến xem anh, người đó chính là mẹ Xuân sao?"

"Ừ."

"Anh có thể coi việc này như một gợi ý, cũng giống như khi em tham gia gameshow trên truyền hình, người dẫn chương trình sẽ tốt bụng cho em một gợi ý loại trừ một đáp án sai chẳng hạn được không?"

Mộ Mai cười nhàn nhạt theo kiểu rất riêng: "Không phải, Liên Thành, khi đó tôi chỉ thử nghiệm cậu có bao nhiêu si mê tôi thôi, còn về phần kết quả thì tôi rất hài lòng. Vu thiếu gia có thể nói một hiểu mười mà, tình yêu vĩ đại đã khiến cậu biến thành khờ khạo rồi."

Không nên nhìn cô, không nên nhìn nụ cười như lưỡi dao của Mộ Mai! Vu Liên Thành tự nhủ với lòng, quyết tâm quay mặt đi: "Như vậy, em giải thích thế nào khi em đôi ý không muốn cho mẹ anh trở về Anh?"

Cậu muốn tin cô, Vu Liên Thành muốn cố gắng tin Lâm Mộ Mai bị ép phải làm vậy, muốn cho cô một lối thoát, muốn cho cô một cơ hội chạy đến ôm cậu, nói với cậu rằng cô đã sai lầm, nói với cậu rằng tuy động cơ ban đầu không thuần khiết nhưng sau này cô đã thật lòng yêu cậu rồi.

Một giây, hai giây rồi ba giây trôi qua... Cô cười lên, giọng cười vô cùng đặc ý.

"Vu Liên Thành, giờ khắc này cậu không những khờ khạo mà còn ngây thơ nữa. Có phải muốn nghe được từ chính miệng tôi nói ra tôi đã phỉa tình thật với cậu không? Cậu cho rằng chúng ta đang đóng phim sao? Còn về câu hỏi của cậu, chị có thể nói cho cậu biết, trong hí khúc Trung Quốc có một kiểu biểu diễn rất nổi tiếng gọi là Song Hoàng, cậu đã nghe nói rồi chứ? Mẹ Chu từng kể cho chúng ta mà, một nghệ sĩ mặt đen đóng vai phản diện, một nghệ sĩ mặt trắng đóng vai chính nghĩa, đó chính là kiểu Song Hoàng. Kết quả là cậu ngu ngốc sập bẫy. Thôi được rồi, để tôi nói rõ với cậu từ đầu đến cuối một lần, nghe xong cậu đừng làm phiền tôi nữa." Giọng điệu Mộ Mai không kiên nhẫn, "Lần đầu tiên biết cậu là lúc tôi bốn tuổi, khi đó cậu còn trong bụng mẹ, khoảng mười ngày nữa sẽ chào đời. Bắt đầu từ ngày đó Lâm Mộ Mai có một nhiệm vụ, đó là tiếp cận Vu Liên Thành, khiến cậu ta yêu mình, khiến cậu ta đau khổ, khiến cậu ta không thiết sống trên cõi đời này nữa. Tôi đã thi hành nhiệm vụ này suốt hai mươi năm, bây giờ cậu đã hiểu rồi chứ? Cậu không làm gì sai cả, điều sai duy nhất chính là ba cậu tên Vu Lăng Vân và mẹ cậu tên Tổng Thư Duyệt. Cho dù như vậy, cậu vẫn hi vọng tôi yêu cậu sao?"

"Im miệng!" Giọng Vu Liên Thành run run, dù bây giờ cô tàn nhẫn như thế, nhưng cậu vẫn yêu cô, "Lâm Mộ Mai, em im miệng cho tôi."

Cậu hít vào thật sâu, nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn cô nữa. Cậu rất sợ nhìn vào gương mặt ẩn chứa linh hồn Lâm Mộ Mai kia, cậu sợ mình sẽ hèn mọn van xin cô. Cho dù như vậy cũng không sao, chỉ cần cô ở bên cậu, cho dù bây giờ cô không yêu cậu cũng được, chỉ cần cô chịu thử yêu cậu thôi.

"Im miệng á!" Mộ Mai hừ khẩy, "Vu thiếu gia, cậu đã nói với tôi câu này không biết bao nhiêu lần rồi. Cậu vẫn coi tôi là nô tỳ của cậu và cậu thì vẫn là Vu thiếu gia vẫn ở tít trên cao quan sát chúng sinh à! Nói thật nhé, vì muốn nắm được trái tim cậu tôi đã tốn không ít tâm tư đấy. Nhưng mà cậu chủ à, cậu cũng đâu có thiệt thòi, không phải chúng ta đã ngủ với nhau sao? Tôi còn cho cậu lần đầu tiên của tôi nữa. Trong khoảng thời gian này chúng ta còn làm không ít..."

"Bốp!" Một tiếng tát vang lên lạnh lạnh. Cái tát này mang theo sự tự tôn bất khả xâm phạm của Vu thiếu gia.

Con đau từ đáy lòng lan đến khóe môi, không biết cái tát của Vu thiếu gia đã dùng bao nhiêu phần sức lực, liệu có đánh gãy răng cô không đây? Mộ Mai đưa lưỡi liếm thử, may mắn răng vẫn còn đầy đủ, Mộ Mai rất ghét răng giả. Cô phun máu tươi trong miệng ra, đưa ống tay áo lên lau miệng. Nhưng vừa mới lau máu đi miệng lại có vị tanh tươi, đây là một mùi khiến người ta buồn nôn. Mộ Mai cũng lười để ý đến nó, chỉ ngẩng đầu hờ hững nói.

"Được rồi Vu Liên Thành, một cái tát này xem như tôi trả lại cho cậu. Giờ nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, cũng có được kết quả để báo cáo cho mẹ nuôi tôi rồi. Về phần cậu có đau khổ vì tôi, có muốn sống không bằng chết hay không thì tùy cậu. Thôi tạm biệt nhé!"

Mộ Mai quay người, cất bước bỏ đi.

"Đứng lại!" Vu Liền Thành lạnh lùng cất tiếng, "Lâm Mộ Mai, cô cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Trong từ điển của Vu Liền Thành không hề chấp nhận được hai từ lừa dối và phản bội, nhưng cô lại có đủ hai thứ đó." Cậu gần từng chữ, "Vì thế tôi thề, tôi sẽ khiến cô trả giá thật nhiều."

Dường như, hoàng tử bé sống trong lâu đài kia đã quay trở lại rồi. Tay Mộ Mai bị cậu giữ lấy, cô càng giãy ra cậu càng siết chặt, cô cúi đầu định cắn cổ tay cậu nhưng bất chợt thấy được dấu ấn mình để lại kia. Một vết đậm, một vết nhạt lồng chặt vào nhau, cậu từng nói trông chúng hết như logo của Chanel. Nước mắt cô bắt đầu ngân ngấn.

Mộ Mai cố hết sức nén lại giọt lệ này, cô không thể khóc trước mặt cậu, chỉ cần rơi một giọt thôi cậu sẽ cười nhạo cô ngay: Xem đi, Lâm Mộ Mai, em còn bảo em không phỉm giả tình thật với tôi à!

Cậu đã nói xưa nay Vu Liền Thành không chấp nhận được chuyện lừa dối và phản bội, cậu đã nói cậu sẽ khiến cô trả giá thật nhiều. Mà Lâm Mộ Mai là một cô gái vô cùng ích kỷ, cô từng thề không để cho bất cứ kẻ nào xem thường cô, bất cứ kẻ nào tổn thương cô.

Nhưng mà nước mắt lại không nghe theo cô điều khiển, nó vẫn tự động rơi xuống cổ tay cậu. Một giọt, hai giọt, rồi ba giọt, càng lúc càng nhiều.

Vu Liền Thành tự hỏi nước mắt cô rơi trên cổ tay cậu là vì yêu, vì hối hận, hay là vì mình đã đánh đau cô đây? Sao mình lại đánh cô ấy? Sao mình lại có thể đánh cô ấy? Sao mình lại nở lòng làm như vậy chứ? Vu Liền Thành lại thấy hai xoáy tóc nhỏ nhỏ xinh xinh, dính chặt vào nhau trên mái đầu cúi thấp của Mộ Mai. Mấy ngày trước, cậu còn hỏi cô một câu ngu ngốc, "Lâm Mộ Mai, sao trên đầu em lại nhiều hơn người ta một cái xoáy tóc thế?". Cô đã trả lời với cậu, "Bởi vì tạo hóa biết Mộ Mai sợ cô đơn mà!". Ngày đó, Vu Liền Thành đã thề, từ nay về sau cậu nhất định không để cô phải một mình nữa.

Khi Vu Liền Thành chậm rãi đưa tay lên, sắp chạm vào hai xoáy tóc kia thì cửa ban công mở tung ra, người đàn bà mặc áo khoác màu đỏ đậm mỉm cười đi đến trước mặt cậu, nói nhẹ tên: "Xem ra không khí trong lành ở Buenos Aires không hề giúp mẹ cậu khỏe lên được. Cậu nhóc, đi xem mẹ cậu đi, tôi chỉ nói vài câu vu vơ bà ta đã ngất xỉu rồi."

Nói xong, bà còn thờ dài thườn thượt ra chiều tiếc nuối.

Vu Liền Thành lao thẳng ra ban công, ngay sau đó là một chuỗi tiếng gọi "Mẹ, mẹ" xé lòng. Tiếng gọi ấy khiến nước mắt Mộ Mai tuôn trào ào ạt, cô muốn chạy ra ban công kia, muốn an ủi chàng trai ấy rằng, không sao đâu Liền Thành, không sao đâu anh! Mộ Mai còn muốn nói, không sao cả Liền Thành, anh còn có em đây!

"Mộ Mai, chúng ta đi thôi." Lâm Xuân kéo tay con gái nuôi của mình, "Ngay cả chồng của ân nhân còn dám cướp, người đàn bà đó không yếu ớt vậy đâu."

Mộ Mai để mặc Lâm Xuân lôi cô đi như khúc gỗ. Trên con đường nhỏ ra khỏi vườn hoa, cô không nhận được quay đầu lại nhìn về phía ban công xa xa, Vu Liền Thành đang tiến hành cấp cứu cho mẹ mình, trên ban công cũng chỉ có người.

Mộ Mai quay đi, giờ phút này cô hi vọng mình được hóa thành không khí siết bao.

Tất cả, tất cả đều kết thúc rồi.

Một chiếc xe Limousine dài sang trọng đỗ ngoài nhà hàng, gã tài xế mặc đồng phục mở cửa xe cho mẹ con cô. Mộ Mai khẽ nhếch môi, xem ra mẹ Xuân vẫn rất trọng sĩ diện, bày vẽ phở trương đến thế cơ đấy.

Xe chạy dưới hàng cây thẳng tắp, hai mươi phút đầu lên xe, không khí giữa hai mẹ con họ hết sức im ắng. Lâm Xuân không hề nhắc đến chuyện cô lên phản bội như thế chưa hề xảy ra, cô vẫn là đứa con gái nuôi ngoan ngoãn của bà. Thậm chí bà còn lấy một chai rượu đỏ trong tủ đá rót vào ly, dịu dàng hỏi Mộ Mai có muốn nếm hay không nữa.

Mộ Mai không hề đưa tay nhận lấy ly rượu, cũng không nói câu nào, từ đầu đến cuối ánh mắt đều nhìn ra ngoài cửa kính.

Chiếc xe đưa họ về căn nhà hai mẹ con đã sống nương tựa với nhau hơn mười năm, cô bước vào nhà như cái xác không hồn, nghe bà nói: "Mộ Mai, bây giờ mẹ sẽ nói cho con biết tất cả."

"Không cần đâu." Mộ Mai dờ dẩn tựa vào tường, "Con biết rồi, con có thấy đôi giày múa ba lê thêu chữ Tang và Xuân. Con đã đoán được chuyện gì rồi, vì vậy mẹ không cần nói cho con biết đâu."

Đôi giày múa kia đặt trong ngăn kéo tủ đầu giường của mẹ Xuân, có một hôm Mộ Mai vô tình thấy được, sau đó cô đã biết cố nhân mà mẹ Xuân vẫn nhớ mãi không quên chính là vợ trước của Vu Lăng Vân, là người phụ nữ vì muốn thử lòng chồng mình nên đã kiên cường nhảy xuống từ tầng ba kia, là A Tang mà mẹ Chu đã dõi theo suốt quá trình trưởng thành.

"Không." Lâm Xuân bật dậy khỏi sofa, đi đến trước mặt cô, "Mộ Mai, không phải mẹ vô duyên vô cớ bày ra trò báo thù này. Nếu con từng trải qua thời khắc như vậy, mẹ tin rằng con cũng sẽ lựa chọn giống mẹ, chắc chắn như thế."

Câu chuyện đã phủ bụi thời gian khiến Lâm Xuân trở nên kích động.

"Năm đó, vào ngày sinh nhật ba mươi tuổi của mẹ, cô ấy đã chết ngay trong lòng mẹ, cô ấy là người bạn chí thân với mẹ từ hồi mười bảy mười tám tuổi, là người bạn mà mẹ có thể cam tâm tình nguyện chết vì cô ấy. Nhưng mẹ chỉ biết tro mắt nhìn cô ấy ra đi trước mặt mình, mẹ không thể giúp được gì cho

cô ấy cả, cứ thế bất lực nhìn cô ấy đau buồn chậm rãi nhắm mắt lại. Mộ Mai, con hăn đoán được cô ấy là ai rồi! Đúng vậy, cô ấy chính là A Tang."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 82

Mặt trời vẫn tỏa sáng, vạn vật vẫn sinh sôi nảy nở trên hành tinh xanh này, thế giới không hề thay đổi, chẳng qua người biến mất thì cứ biến mất, đó chỉ là chuyện rất đỗi bình thường trong thế gian này. Mà người đã mất kia đã được định trước sẽ bị dán lên cái nhãn quên lãng, dù cho nhân cách họ cao thượng cỡ nào, dù cho họ đã từng xuất hiện với tư thái tuyệt vời nhất, dù cho họ từng ân cần giúp đỡ bạn rất nhiều nhưng cuối cùng theo dòng chảy của thời gian, họ cũng chỉ là bóng câu ngoài cửa sổ.

Nước mắt Lâm Xuân lặng lẽ tuôn rơi giàn giụa trên khuôn mặt.

"Khoảng nửa năm sau khi ly hôn Vu Lãng Vân, A Tang vẫn ở tại Bali, mẹ cũng bỏ hết việc ở Thụy Sĩ sang Bali làm bạn với cô ấy. Cô ấy cho rằng nơi tươi đẹp như thế sẽ khiến mình mau chóng quên đi Vu Lãng Vân, nhưng mọi chuyện thường dục tốc bất đạt. Vào một ngày nào đó của nửa năm sau, A Tang đột nhiên không nhận ra ai cả. Mọi người đưa cô ấy đến bệnh viện mới biết được hóa ra A Tang vẫn dựa vào thuốc để duy trì biểu hiện cõi mờ trước mặt mọi người. Bác sĩ bảo thân thể A Tang đã hấp thụ quá nhiều thuốc nên dẫn đến thần trí không rõ, trong những thứ thuốc kia chứa nhiều loại kích thích, còn có vài thành phần chống suy nhược thần kinh và cả những vị thuốc bị cấm.

Không ai ngờ một người được hưởng nền giáo dục cấp cao lại tự làm hại bản thân mình bằng cách này.

Hôm đó bác sĩ đã thông báo A Tang đã bị mắc chứng hoang tưởng, mẹ A Tang ngắt xiut ngay tại chỗ, sau đó cô ấy bị cưỡng ép đưa vào bệnh viện, được chăm sóc đặc biệt 24/24. Lúc đó có một bộ phim Ấn Độ khá nổi tiếng, nội dung phim kể về giới xã hội đen, một ông trùm đã chấp nhận từ bỏ bản thân vì bảo vệ vợ và đứa con chưa chào đời, người vợ mang bụng bầu đã lớn trốn chui trốn nhủi, tránh bị đuổi giết. Hai nhân vật chính trong bộ phim đó cũng là thanh mai trúc mã với nhau và kết hôn từ rất sớm, người chồng cũng nhảy lầu tự tử, còn A Tang đã coi mình là nữ chính trong bộ phim. Cô ấy nhét gối vào bụng mình, đau khổ cầu xin y tá bác sĩ đừng làm hại cô ấy và đứa bé, rồi còn lên giường dụng cụ y tế đâm vào người bác sĩ điều trị mình nữa. Vì vậy cô bị giam vào phòng đặc biệt dành cho bệnh nhân nguy hiểm.

Căn phòng đó vuông vức bé xíu, chỉ có một cánh cửa, mỗi ngày mẹ đều đến thăm cô ấy, nhìn cô ấy cắn xé quần áo của mình như con thú bị giam giữ. Mỗi ngày mẹ đều vô cùng kiên nhẫn đến nói chuyện với cô ấy, về sau cô ấy bắt đầu lệ thuộc vào mẹ, mẹ bèn xin bác sĩ cho mẹ đưa cô ấy về nhà, và rốt cuộc bệnh viện đã đồng ý.

Ba mẹ A Tang mua cho cô ấy một căn nhà màu trắng bên bờ biển, bọn mẹ ở cùng nhau, cô ấy đi đâu mẹ đi đó. Thời điểm ấy A Tang cho rằng câu chuyện của mình đã đi đến đoạn cuối của bộ phim, đứa bé được sinh ra, rất đáng yêu, rất ngoan ngoãn. Mỗi ngày A Tang đều cầm chocolate dỗ dành mấy đứa bé hàng xóm để chúng gọi mình là mẹ, những đứa trẻ ấy ăn chocolate xong liền quay lưng làm mặt quỷ, cười nhạo cô ấy là mẹ điên. Dần dần, mỗi khi lắng giềng gập A Tang đều dẫn con mình đi đường vòng, thế là A Tang phải đuổi theo họ. Cuộc sống như thế kéo dài được một thời gian cho đến hôm sinh nhật ba mươi tuổi của mẹ, cô ấy bỗng tỉnh táo cười với mẹ, ánh mắt cô ấy trong sáng dịu dàng: Xuân, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!"

Như vết thương đã liền sẹo lại bị xé ra từng chút đau thấu xương, Lâm Xuân bưng kín mặt, để mặc nước mắt chảy qua kẽ tay. Bà không thể nào quên được bầu trời Bali hôm đó, mây trời trắng xóa như đám bông, vòm không bao la như đá quý màu xanh mở rộng vòng tay ôm lấy những áng mây ấy.

"Xuân, hình như mình đã mơ một giấc mơ rất dài, giấc mơ ấy khiến mình luôn cảm thấy đau khổ. Xuân, từ giây phút nhảy xuống từ tầng ba, trái tim của mình như đã già đi ba mươi năm. Cho dù thời gian có quay trở lại mình vẫn lựa chọn cách đó để cắt đứt với anh ta, bởi vì trái tim mình quá kiệt sức. Xuân, cuối cùng mình xin cậu, đừng đi tìm anh ta để trả thù giúp mình; nếu một ngày có ai hỏi đến mình, cậu hãy nói cho họ biết mình sống rất tốt. Mình muốn ra đi trong sự tôn nghiêm." Sau cùng Ngọc Tang tựa vào ngực Lâm Xuân, nói lời tạm biệt, "Xuân, mình phải đi đây, Thượng đế đã đến đón mình rồi."

Lâm Xuân vừa lầm bầm kể lại vừa khóc nghẹn ngào: "Mộ Mai, ngày đó cô ấy đã tựa vào lòng mẹ, nói với mẹ những lời như vậy đấy, cô ấy chết trong lòng mẹ, thân thể dần dần lạnh lẽo trong lòng mẹ."

Người Lâm Xuân run lên bần bật, Mộ Mai chậm rãi đưa tay đến vỗ về lưng bà, để bà khóc như một đứa trẻ.

"Mà cùng ngày, ở bên kia vòng trái đất, Vu Lãng Vân cùng người vợ thứ hai của mình trở thành khách quý của hoàng gia Anh, ả đàn bà đánh cắp hạnh phúc tựa vào lòng chồng của người phụ nữ khác cười hết sức trang nhã quý phái, đám truyền thông Anh còn tung hô hai người đó là trai tài gái sắc nữa. Mộ Mai, con bảo sao mẹ có thể không hận, làm sao được chứ. Hôm ấy mẹ đã thề, rồi sẽ có một ngày mẹ khiến họ trả giá thật nhiều."

"Cho nên đứa bé chỉ mới bốn tuổi kia đã xui xẻo trở thành một quân cờ báo thù giúp mẹ." Bàn tay Mộ Mai vẫn vỗ nhẹ lên lưng mẹ Xuân.

"Con đang oán mẹ sao?" Lâm Xuân ổn định lại tâm trạng, khổ sở muôn vàn, "Không, có lẽ con đang hận mẹ mới đúng, bởi vì Mộ Mai đã thật sự yêu tên nhóc Vu Liên Thành kia rồi."

"Mẹ Xuân..." Tiếng gọi này khiến Mộ Mai đỏ hoe mắt, "Con không hối hận vì chuyện đã làm, nhưng mà..." Cô ngóang dừng lại mặc cho nước mắt rơi

xuống, "Nhưng mà mẹ Xuân, nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, con xin mẹ đừng lựa chọn con, một đứa bé mới bốn tuổi thì biết được cái gì? Nó không phân biệt được tốt và xấu, nó không có khả năng chống lại sở phận của mình, thậm chí nó cũng không biết nói không nữa. Vì vậy mẹ Xuân, nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, con xin mẹ hãy đi ngang qua con và đừng dừng lại."

Những giọt nước mắt mới vừa thấm khô của Lâm Xuân lại rơi xuống lần nữa.

Vào lúc đêm khuya, Mộ Mai choàng tỉnh giấc, lao đến trước cửa sổ, mở bật cửa ra. Cây sồi vẫn sừng sững trong gió đêm, nhưng trên cây không có một bóng người nào cả. Cô ngơ ngác đứng nhìn cây sồi, rồi từ từ đưa tay lên bụng mặt, thân thể tựa vào tường trượt xuống, gục ngã trên sàn nhà.

Sáng sớm hôm sau là một ngày cuối tuần, mấy đứa trẻ được nghỉ học tụ tập quanh nhà Lâm Mộ Mai vì trước cửa nhà cô xuất hiện bảy tám người bảo vệ như vệ sĩ giữ cửa. Bóng người in bên cửa sổ khiến lòng Triệu Cẩm Thu thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc anh đã tìm được cô rồi. Cả tuần nay Triệu Cẩm Thu vẫn tìm cô suốt, điện thoại không gọi được, nhà thì không ai ở, còn dinh thự Vụ thì canh phòng nghiêm ngặt.

Anh vội vàng định gõ cửa nhưng bị ngăn lại, Mộ Mai đang chuẩn bị bữa sáng nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài bèn đi ra xem. Triệu Cẩm Thu đang tranh cãi với vệ sĩ của Vụ gia, Mộ Mai biết, những người này đã đến đây từ nửa đêm hôm qua. Như Vụ Liên Thành đã nói, cậu sẽ khiến cô trả giá thật nhiều, chỉ là cô không biết cô sẽ phải trả giá thế nào thôi.

Mộ Mai mời Cẩm Thu vào nhà ăn sáng, sau đó họ đến công viên nhỏ ở khu dân cư, tản bộ với nhau như ngày thường. Hai vệ sĩ của Vụ Liên Thành cũng bình tĩnh đi theo sau họ.

Sóng vai nhau ngồi trên thảm cỏ, Mộ Mai chỉ vào hai gã vệ sĩ đang cách đó mười mét, cười khúc khích: "Anh Cẩm Thu, bọn họ đáng ghét lắm phải không? Đành chịu vậy thôi, Liên Thành trông chừng em chặt lắm."

"Đừng giả bộ nữa Lâm Mộ Mai." Triệu Cẩm Thu nhìn gương mặt tái nhợt, khóe miệng bị rách của cô, "Nếu giờ khắc này anh không nhìn ra em tuyệt vọng bao nhiêu thì anh đã không là Triệu Cẩm Thu yêu Lâm Mộ Mai rồi. Mộ Mai, anh sẽ không hỏi gì cả, anh chỉ muốn em sống vui vẻ thôi. Tuy rằng Triệu Cẩm Thu không có gia tài bạc tỷ, không có nhà cao cửa rộng, nhưng anh có năng lực đưa một người từ London về Bắc Kinh chỉ với một cú điện thoại thôi."

"Mộ Mai." Triệu Cẩm Thu đặt tay lên tóc Lâm Mộ Mai, "Anh vẫn chưa nói cho em biết đúng không? Anh có một người cậu tài ba lắm, cậu có thể gọi một cuộc điện thoại đường dài thẳng đến văn phòng thủ tướng Anh, chỉ cần cậu anh nhờ vả, cho dù Vụ tước gia có một tay che trời cũng phải bó tay hết cách. Thế nên Mộ Mai, đi theo anh đến Bắc Kinh đi! Anh sẽ khiến em vui vẻ."

"Hóa ra anh Cẩm Thu có người cậu tài ba đến vậy..." Cô ra vẻ vui mừng, "Nhưng mà Cẩm Thu, em không muốn đi với anh đâu."

Đến Bắc Kinh từng là giấc mộng không biết mặt mũi của Lâm Mộ Mai, có điều giấc mộng ấy đã trở nên mờ nhạt bởi khuôn mặt một người rồi.

"Lâm Mộ Mai..." Triệu Cẩm Thu giận dữ, "Đừng nói với anh là vết thương nơi khóe miệng em là do em vô ý va vào tường nhé!"

Mới đầu khi Lâm Mộ Mai làm hầu học cho Vụ Liên Thành, Triệu Cẩm Thu không ít lần thấy đủ mọi vết thương trên người cô.

Cô nghiêng đầu, ngoác tay với anh: "Cẩm Thu, đến đây, em nói cho anh một bí mật."

Triệu Cẩm Thu không kiềm được kể đến, môi cô dán vào tai anh, nói khê khằng, câu nói kia nhẹ như tơ nhưng lại nổ tung trong màng nhĩ Triệu Cẩm Thu.

Môi cô rời khỏi tai anh, cười hi hi: "Anh Cẩm Thu hại em thật, em vốn giấu kín bí mật này mang theo xuống đáy mồ, nhưng anh lại ép em phải nói ra. Vì vậy bây giờ anh đã biết tại sao em không thể chấp nhận anh rồi chứ?"

Hốc mắt Triệu Cẩm Thu nóng lên, vô cùng tiếc hận ôm cô vào lòng mình, tiếc nuối nói: "Lâm Mộ Mai, em đúng là một đứa ngốc."

Lâm Mộ Mai một lòng chỉ muốn sống trong căn nhà Tứ Hợp Viện đơn giản nhưng lại đẩy bản thân vào thế giới phức tạp nhất. Ngày ấy, sau khi biết được bí mật của Lâm Mộ Mai, cuối cùng anh biết đã đến lúc mình nên từ bỏ rồi.

Hôm đó khi gã vệ sĩ thứ ba đến đưa điện thoại cho Mộ Mai, cô nghe xong liền đi theo gã. Thời điểm lên xe cô quay đầu lại nhìn anh, vẫy tay chào tạm biệt anh như thể sau này họ vẫn gặp lại nhau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 83

Mộ Mai bị vệ sĩ của Vụ Liên Thành đưa về căn nhà ở khu phố cổ, trong nhà có một người phụ nữ trung niên đường nét gương mặt sắc sảo, bằng chất giọng lơ lớ, chị ta tự giới thiệu mình tên là Amy, là chuyên gia dinh dưỡng đến từ Tây Ban Nha, từ nay sẽ chịu trách nhiệm ba bữa ăn trong ngày cho cô.

Sau bữa trưa, Mộ Mai chui rúc trên gác mái, nghe nhạc, nhắm mắt dưỡng thần, có vài lần cô sẽ không nhìn được mà liếc nhìn chiếc máy tính trên bàn, nhưng cô không dám động vào, vì cô sợ vừa mở trang web lên sẽ thấy được tin không tốt. Ví dụ như phu nhân Vu Liền Thành gia đang bị đe dọa đến tính mạng chẳng hạn...

Cô vui mặt trên đầu gối, đếm từng giây đồng hồ tích tắc trôi qua. Ba giờ đúng, cửa gác mái được đẩy ra, gai ốc trên người Mộ Mai dựng đứng cả lên, tiếng bước chân lẫn hơi thở quen thuộc suốt tám năm làm bạn của Vu Liền Thành đến gần.

Sợ ư? Đúng vậy, Mộ Mai đang rất hoảng sợ, cô đã từng chứng kiến thủ đoạn của Vu Liền Thành rồi, cô biết đứa trẻ Ân Độ đã từng lừa gạt Vu Liền Thành khiến cậu bị giam mấy ngày trong căn phòng tối tăm tám tuổi sau này đã phải chết trong ảo giác của ma túy, gã đã xem đường ray là bể bơi, sau đó bánh xe tàu hỏa cứ thế nghiền qua thân thể suy nhược của hắn, nghe nói máu thịt hắn vẫn còn vương trên bánh xe đoàn tàu ấy, còn ma túy chính là do bạn của Vu Liền Thành đưa.

Mộ Mai cố vui sâu đầu xuống hơn nữa, toàn thân run rẩy, cô như nghe được âm thanh của đoàn tàu hỏa đang gào thét, chạy ào đến.

Mộ Mai cầu nguyện sao cho Tổng Thư Duyệt đừng xảy ra chuyện gì hết, cô ra sức cầu nguyện.

Một đôi tay đặt lên vai Mộ Mai làm cô giật bắn người, tiếng cười của Vu Liền Thành vang lên ngay bên tai: "Kẻ lừa bịp giảng một âm mưu quá lớn, nên giờ cũng đã biết sợ rồi nhỉ."

Tiếng cười ấy càng khiến Mộ Mai sợ hãi hơn, giống như ngày thường cô luôn sợ cô đơn, sợ bệnh tật, sợ đau đớn vậy.

"Lâm Mộ Mai, tôi không ngờ em lại có năng khiếu đóng kịch như vậy đấy, nói cho tôi biết, em kế nghiệp từ ai thế?" Vu Liền Thành nhìn bà vai đang không ngừng run rẩy của cô, "Lâm Mộ Mai, em diễn nhiều năm như vậy không thấy mệt sao?"

Vu Liền Thành đưa ngón trỏ ra, chỉ vào trán cô, dùng sức đẩy tới, chậm rãi cưỡng ép cô phải ngẩng đầu lên đối mặt với cậu. Cô chỉ cụp mắt, không dám nhìn cậu dù chỉ một chút.

Vu Liền Thành ngẩn ngơ nhìn hàng mi run run của cô, lông mi cô không hề đen dày, cũng không dài lắm, nhưng lúc buông rũ lại rất đẹp, hình dáng cong cong của chúng kết hợp với ánh mắt mơ màng của cô trông tựa như một nàng thơ.

"Nhìn tôi đây này." Vu Liền Thành có cảm giác con phần nộ của mình có lẽ chỉ sau một giây sẽ bị dập tắt hoàn toàn bởi đôi mắt này của cô, "Lâm Mộ Mai, mẹ kiếp, em nhìn tôi đây này!"

Cô thờ dãi một hồi từ trong tận đáy lòng. Việc nên tới cuối cùng cũng sẽ tới thôi! Mộ Mai nghĩ lan man, mình có nên rơi lệ lúc này hay không? Nếu cô rơi lệ, liệu Vu Liền Thành có thể mềm lòng, trừng phạt cô nhẹ một chút hay không đây?

Chỉ qua một đêm, gương mặt trước mắt đã tiêu tụy đi rất nhiều, đôi mắt mang quảng thâm đen sì, chắc hẳn tối qua cô cũng phải chịu đựng nỗi đau khổ giống như cậu đây mà. Vu Liền Thành chợt mềm lòng, chỉ bằng vẻ xơ xác này của Lâm Mộ Mai đã khiến cho cậu phải mềm lòng như thế rồi. Tất cả kiêu ngạo, tự tôn, nhục nhã, bi thương của Vu Liền Thành bỗng chốc đều hóa thành hư ảo. Cậu nghĩ, hóa ra mình yêu cô ấy nhiều hơn cả tưởng tượng ban đầu của mình nữa, tình yêu kia nhất định là đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của cậu rất nhiều, rất nhiều rồi!

"Lâm Mộ Mai!" Vu Liền Thành khàn giọng gọi cô, "Mẹ anh không sao hết, chỉ là tâm lý bà bị đã kích quá mạnh nên dẫn đến bị sốc thôi. Bác sĩ nói nằm viện mấy ngày sẽ ổn."

Lông mi Mộ Mai run lên, miệng khê hé ra nhưng không thốt lên nổi một câu.

"Câm rồi à Lâm Mộ Mai?" Tay cậu áp vào mặt cô.

Khoảnh khắc bàn tay ấy chạm vào mặt mình, Mộ Mai đã rớt xuống giọt nước mắt phức tạp nhất hai mươi bốn năm qua của cuộc đời, nó pha lẫn hối hận, vui mừng, rung động, thương cảm, đau buồn và cả niềm yêu say đắm...

"Liền Thành..." Mộ Mai cảm thấy cổ họng mình thắt chặt.

Dòng lệ của cô thấm vào bàn tay cậu nóng hôi hổi, giọt nước mắt nóng như thế liệu có ẩn chứa sự lừa dối nào nữa hay không?

"Lâm Mộ Mai, em đứng là kẻ dối trá, nói xem, những lời ngon tiếng ngọt em mang ra để dụ dỗ Vu Liền Thành đến cùng là học từ đâu vậy?" Tuy miệng nói như vậy nhưng trong lòng Vu Liền Thành lại thờ dãi sâu khổ. Không phải là cậu không tức giận, không phải là cậu không thấy mất thể diện, nhưng cậu có thể làm gì bây giờ? Cô là mẹ của con cậu kia mà!

"Liền Thành..." Dường như Mộ Mai chỉ biết nói ra hai chữ này thôi.

Vu Liền Thành lờ Mộ Mai đứng đây, cau mày, tư thế ngồi này của cô sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi trong bụng.

Mộ Mai ngoan ngoãn đứng lên, nghe giọng nói bất lực của cậu vang bên tai: "Lâm Mộ Mai, sau này em không được ngồi ở tư thế này nữa, tư thế này sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của con đấy."

Con? Con ư? Giữa họ còn có một đứa bé! Mộ Mai đã sắp quên mất điều này rồi.

Ý nghĩ đầu tiên của Mộ Mai là có nên tiếp tục giả bộ có thai để có thể ở bên cậu hay không? Ý nghĩ thứ hai, nếu cô cứ tiếp tục như vậy có lẽ cô sẽ không phải rơi vào thảm cảnh giống gã Ấn Độ kia. Thứ ba Mộ Mai lại nghĩ, không, không thể như vậy, không thể lừa cậu thêm nữa, như vậy cô sẽ bị trời đánh mắt.

Cô rút tay ra khỏi tay cậu.

"Làm sao vậy?" Cậu quay đầu lại, ánh mắt đầy nghi vấn.

Mộ Mai cười khò, cô không còn thấy sợ nữa: "Không có đứa con nào cả. Vưu Liên Thành, đứa con ấy vốn không hề tồn tại, chẳng qua đó là một chút thủ đoạn để mẹ anh phải trở lại đây thôi. Vưu thiếu gia, với trí thông minh của anh sao lại không nghĩ ra chứ, làm sao có thể như thế được?"

Thoáng chốc, nụ cười trên mặt Vưu Liên Thành đóng lại thành băng, thật ra thì cậu cũng đã mơ hồ đoán được rồi, nhưng cậu hoàn toàn không quan tâm đứa bé ấy có tồn tại hay không. Tuy nhiên giờ khắc này, cô gái tên Lâm Mộ Mai, cô hầu học một tháng nhận mười nghìn bảng Anh của cậu đã giẫm nát hoàn toàn tôn nghiêm của Vưu Liên Thành dưới lòng bàn chân nhỏ bé kia, khiến cậu biến thành bụi bặm, thành phần vụn nhục nhã.

Cậu nắm lấy cằm cô, nổi nhục nhã ấy giờ sâu đậm hơn cả sự căm hận. Mộ Mai nhắm tịt mắt lại, xương hàm cô như bị bóp nát, đau đến mức từng lỗ chân lông trên cơ thể cô đều phải run sợ. Vưu Liên Thành hít sâu vào một hơi, gần từng câu từng chữ: "Lâm Mộ Mai, em đã tự mình hủy mất cơ hội cuối cùng để tôi tha thứ cho em rồi."

Dù cô cứ lừa cậu tiếp nữa cũng được, chẳng hạn như sẽ bảo là không cẩn thận nên đứa bé đã mất rồi, dùng cái kiểu giáo hoạt của Lâm Mộ Mai, kiểu nũng nịu đáng yêu của cô ra mà lừa dối cậu, dù là như thế cũng được. Đến lúc đó, cậu sẽ mất nhắm mắt mở để tiếp tục có thể ở bên cô.

Thở hắt ra, Vưu thiếu gia cao sang quyền quý, kiêu căng hợm hĩnh trong dinh thự Vưu lại quay trở về, cậu chậm rãi nói: "Thư đồng à, muốn tôi trừng phạt em thế nào đây hả? Hay là em cho tôi chút ý tưởng đi. Em hiểu rõ tôi như vậy, vậy hãy nói tôi nghe xem người như em xứng với kiểu trừng phạt nào nhất?"

Mộ Mai cố nhìn con đầu, hàm răng va vào nhau lập cập, cái tát hôm qua cậu dành cho cô đến bây giờ vẫn khiến một bên tai cô còn đau buốt, đau đến mức cô muốn ngắt đi.

Chỉ trong nháy mắt, Vưu Liên Thành đã nghĩ ra một ý tưởng rất hay, cậu vội vàng chia sẻ nó với cô hầu học của mình: "Mộ Mai, tôi mới vừa nghĩ ra ý tưởng hay lắm, không phải em thích căn nhà này lắm sao? Tốt lắm, sau này em cứ ở trong căn nhà này đi, ở cho đến chết. Tôi sẽ cho người bịt kín toàn bộ cửa sổ, ban công, biến nơi này thành một hang động không có lối ra, làm cho em mãi mãi không thấy được ánh sáng, không nếm được hương vị của nắng hay mưa; cho em sống cả năm không biết đến bốn mùa. Sau đó tôi sẽ lắp đặt camera theo dõi toàn bộ căn nhà này, bắt em phải sống trong một thế giới bị người ta giám sát hai bốn trên hai bốn, không có nơi nào để trốn cả. Sau nữa, tôi sẽ lắp kín gương trên những vách tường, cho em đi đâu cũng nhìn thấy được khuôn mặt căng lúc căng tới nhọt của mình, cho em thấy đôi mắt em sẽ càng ngày càng đại ra thế nào, sau đó chết héo trong cô đơn và ủ rũ. Lâm Mộ Mai, tôi sẽ để cho em chết dần chết mòn trong nỗi cô quạnh mà em sợ nhất ở chính nơi này."

Như có mũi băng đâm thẳng vào lòng bàn chân, con lạnh lan nhanh lên từng dây thần kinh của cô. Mộ Mai lạnh toát người, trong giọng nói miêu tả đầy cuốn hút của cậu, cô như thấy được hình ảnh sau này của chính cô. Cô có mở thật to mắt, không để nước mắt mình tuôn trào, cô muốn lắc đầu phản đối nhưng cằm đã bị cậu nắm chặt, cô muốn cầu xin cậu nhưng không thể thốt ra được câu nào. Cô chỉ biết nhìn sự điên cuồng trong ánh mắt cậu như một con báo săn khát máu trên đồng hoang.

Mộ Mai bắt đầu tuyệt vọng thực sự.

Cậu bỗng buông cô ra, cô ngã phịch xuống đất. Cậu cười thật to rồi bỏ đi, cô bịt tai lại, muốn cự tuyệt tiếng cười chói tai ấy lọt vào tâm trí mình.

Hôm ấy, Mộ Mai cứ như vậy ngồi lặng trên gác mái, nhìn đóa hoa sắp héo tàn vào cuối xuân bên ngoài cửa sổ mãi cho đến khi Amy lên gọi cô ăn cơm. Khi trời sập tối, cô lại quay trở về phòng mình, cô biết bên ngoài căn nhà này, đám vệ sĩ của Vưu Liên Thành đã vây kín biến nó thành một nhà giam kiên cố.

Một giờ sau trời đổ cơn mưa, ban đầu thì xối xả, hồi sau nhỏ đi một chút, Mộ Mai vẫn ngủ say giữa tiếng mưa rơi rào rạt, có lẽ bởi cô đã quá mệt mỏi, sự mệt mỏi đã chiến thắng tất cả mọi nỗi sợ hãi trong cô.

Đến nửa đêm, Mộ Mai tỉnh lại, không biết tại sao dạo gần đây cô luôn thức giấc lúc nửa đêm thế này. Trong cơn mơ mơ màng màng, cô nghe thấy tiếng xe hơi quen thuộc, trái tim lại đập cuồng loạn. Mộ Mai cố đóng tai lên lắng nghe, tất cả lại chìm vào yên tĩnh. Cô như người mộng du đi xuống khỏi giường, mở cửa phòng ra, Amy đang nằm trên sofa bên ngoài liền bật dậy nhìn cô đầy cảnh giác.

"Suyt!" Mộ Mai đưa ngón tay lên môi, "Amy, tôi xin chị nhỏ tiếng thôi, Liên Thành đang lên đến xem tôi đấy."

Cô gái Trung Quốc mặc áo ngủ dài xuất hiện lúc nửa đêm này trông như đến từ tiền cảnh, Amy bất giác ngồi trở lại ghế, chị ta không cần lo lắng việc cô sẽ chạy trốn, bởi vì vệ sĩ của Vưu gia chặt kín ngoài kia rồi.

Có lẽ giống như cô đã nói, Vưu thiếu gia thật sự len lén đến thăm cô mà thôi.

Amy vô thức đưa mắt nhìn theo bóng dáng mảnh mai kia. Vạt váy ngủ của Mộ Mai kéo lê trên mặt đất, dáng người uyển chuyển bao trọn bởi lớp váy ngủ mỏng tang, được ánh đèn tô điểm lại càng trở nên quyến rũ hút hồn.

Mộ Mai bước xuống bậc thềm, sau cơn mưa nền đất ướt mềm. Cô mở cửa ra, không khí thư thái đặc trưng của khu phố cổ ùa vào mặt. Khung cảnh này dường như rất quen thuộc.

Vừa bước ra khỏi cửa hàng rào thâm thấp, Mộ Mai liền nhìn thấy cậu.

Có phải Thượng đế nghe thấy nỗi tư niệm day dứt dành cho cậu tự đáy lòng cô nên đã phái gió đêm đưa cậu đến trước cửa nhà cô chăng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 84

Dưới ngọn đèn phía xa xa trong con ngõ, nơi ánh sáng mờ tối nhuộm bụi thời gian, nghe nói ngọn đèn ấy có số tuổi cũng xấp xỉ với con ngõ này. Trước kia mỗi khi đứng ở nơi đó, đôi khi Mộ Mai sẽ có cảm giác muốn rơi lệ một cách khó hiểu.

Liên Thành cúi đầu đứng tựa lưng vào tường, một đốm lửa đỏ lóe sáng bên môi cậu. Vũng nước đọng trên mặt đất phản chiếu ánh đèn đường, soi lên gương mặt cậu trông mờ mờ ảo ảo.

Mộ Mai chậm rãi đi từng bước về phía Liên Thành, cô cảm thấy đây có lẽ chỉ là ảo mộng do ma lực của đêm khuya mang đến thôi.

Vưu Liên Thành xưa nay không hút thuốc; Vưu Liên Thành luôn cao ngạo bất tuân; Vưu Liên Thành căm hận sự phản bội và lừa dối. Xế chiều hôm nay Vưu Liên Thành còn nghĩ ra cách thức biến thái kia để trừng phạt cô. Cuối cùng Vưu Liên Thành còn nói rằng: Lâm Mộ Mai, tôi sẽ không bao giờ đến gặp cô nữa.

Thế thì tại sao cậu xuất hiện vào giờ khắc này? Tại sao cậu vẫn đến đây?

Khó khăn lắm Mộ Mai mới đi được đến trước ảo ảnh đó.

Trong con ngõ sâu hút này, tất cả dường như đều là tĩnh vật, kể cả cậu, kể cả cô, kể cả ánh đèn leo lét. Thứ chuyển động duy nhất chính là trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực của Mộ Mai và đốm lửa đỏ rực trên môi Liên Thành.

Làn khói đậm đặc bay về phía Mộ Mai, mùi cay xộc này khiến cô muốn bật khóc.

Đây không phải ảo mộng, thật sự không phải, Liên Thành đã đến, Liên Thành thực sự đã đến xem cô rồi.

Khi đốm lửa đỏ đỏ chuyển lại trên ngón tay cậu, thời gian như lắng đọng lại, Mộ Mai nghe thấy cậu nói thật khẽ.

"Có một thống kê nói rằng, cơ hội hai người đi cùng một con đường có tỷ lệ là một trên một trăm triệu; cơ hội để hai người gặp gỡ trên đường ấy nói với nhau một câu, cơ hội hai người ấy cùng ngồi trong một rạp chiếu bóng xem cùng một bộ phim, ngồi cùng một chuyến xe buýt là một trên một tỷ. Cũng nghe nói, tỷ lệ hai người yêu nhau có thể nắm tay nhau đến già chỉ là một trên năm tỷ.

Nếu em không phải vì mục đích kia mới xuất hiện trước mặt anh, thì anh làm gì xui xẻo gặp phải em, làm quái gì có cái cơ hội một trên năm tỷ kia."

Mộ Mai bịt kín miệng, cố hết sức không để mình khóc lên thành tiếng.

"Anh vốn rất hận em, nhưng vừa nghĩ đến tỷ lệ một trên năm tỷ này anh lại không hận em nữa. Lâm Mộ Mai, anh tha thứ cho em, vì vậy hãy trở lại bên cạnh anh đi."

Khi nhìn sắc mặt mẹ mình như tờ giấy trắng nằm trên giường bệnh, Vưu Liên Thành thật sự hận cô.

Mộ Mai vẫn che miệng mình, nhưng đôi môi cô không ngừng nấp máy bên dưới. Liệu đây chỉ là giấc mộng mơn mõi đơn phương của cô ư? Cô không dám mở miệng ra hỏi cậu "Điều này có thật không?", vì cô sợ mình sẽ không nghe được câu trả lời của cậu, sau đó lại phát hiện điều này chỉ là ảo giác mà thôi.

Vì chờ mãi không nghe được câu trả lời từ cô, bàn tay kẹp điều thuốc của Vưu Liên Thành khẽ run rẩy. Có phải cô không muốn hay không? Là do cậu tự mình đa tình sao? Vưu Liên Thành nhớ đến hồi bé mình đã gây ra rất nhiều chuyện khó dễ cho cô, lấy vợt tennis đánh cô, ném giày vào người cô, nghiêm trọng nhất là có một lần bắt cô thay mình lên đài đấu võ, bị người ta đánh lệch khớp xương phải đi nắn lại nữa. Cho nên kể từ ngày đó cô đã có ác cảm sâu sắc với cậu đúng không? Có phải thật ra, trong lòng cô thích người anh hàng xóm rạng rỡ như ánh mặt trời kia không?

Vưu Liên Thành, mày điên rồi, rốt cuộc mày đang suy nghĩ gì vậy? Đúng là mày điên rồi mới chạy đến đây. Vưu Liên Thành run run rút điều thuốc. Mày còn sợ chưa đủ nhục nhã sao? Đến tận nơi này nói những lời buồn nôn kia với cô ấy, cho rằng sẽ lấy được trái tim cô ấy về, cho rằng cô ấy nghe xong sẽ cảm động đến rơi nước mắt sao?

Giờ cô ấy chẳng hề thốt lên câu nào, nói không chừng trong lòng còn đang mãi cười nhạo mây nữa kia. Cười nhạo mây lại làm ra mấy chuyện ngu xuẩn, ví dụ như ngốc nghếch nghe lời bà Lâm Xuân biến thái kia lén giấu cô ấy, bảo mẹ bay về Anh, sau đó còn hóm hờ cho rằng đó là đã tạo cho cô ấy một niềm vui bất ngờ. Lâm Mộ Mai là một đứa con gái đều đặn, cô ấy đã dắt mũi mây chạy vòng vòng, mây nên hoàn toàn dứt bỏ cô ấy, nên bảo cô ấy mau đi chết đi, nên trừng phạt cô ấy thật nặng vào, đúng vậy, dùng đúng cái cách buổi chiều mà mây đã nói đấy.

Vưu Liên Thành, hiện tại điều mây cần làm nhất là nhắc người mây lên, rồi khỏi bức tường này, sau đó sai bước rồi xa cô gái này đi!

Trong lòng thì nghĩ như thế nhưng chân cậu vẫn bất động, Vưu Liên Thành lại rít thêm một hơi thuốc.

Trong khói thuốc có mùi của chất ephedrine, đám bạn của cậu mỗi khi muốn hưng phấn hơn sẽ hút loại thuốc lá đặc chế này. Còn Vưu Liên Thành vốn luôn tránh xa nó. Lâm Mộ Mai giật lấy điếu thuốc trong tay cậu, dập tắt vút đi, rồi trừng trừng nhìn cậu.

Dường như Vưu Liên Thành định cố tình gây hấn với cô, lại lấy một điếu thuốc khác ra từ trong túi áo jacket. Gói thuốc này cậu vừa lấy được của Wilder ở câu lạc bộ Kim Tự Tháp, cậu đưa lên miệng châm, tay cô lại vươn đến cướp lại. Dưới ánh đèn nhá nhem của con ngõ, trong không khí yên tĩnh chỉ còn vang vọng tiếng thờ đốc của hai người họ.

Mộ Mai vừa hé môi định nói gì đó thì bỗng bị một sức mạnh kéo phất vào lòng Liên Thành, người bị xoay lại áp luôn vào tường, đôi môi cậu cấp thiết ngăn lại môi cô. Lúc cô toan há miệng gọi cậu thì lưỡi của Liên Thành đã lập tức đưa vào trong, quấn lấy lưỡi cô, rồi ra rồi lại dây dưa. Hơi thở cậu ngang ngược lấn át hết không khí nơi cô, khiến cô dần mê đắm trong hương vị ấy, rồi bị cuốn theo cậu, vui thích mà lấy lòng cậu.

Rất cuộc thượng đế đã chịu nhìn đến cô rồi, đã chịu thương hại cô rồi. Mộ Mai nghĩ số tiền dành dụm từ thuở bé bỏ hết vào thùng công ích đáng cho Thượng đế kia đã khiến ngài ban cho cô tình yêu, ban cho cô hạnh phúc, rất cuộc Mộ Mai bé bỏng đã được ngài ngó đến rồi!

Đến khi môi cô đã sưng mọng, đầu lưỡi tê dại, hít thở khó khăn, cậu mới chịu buông cô ra.

Vưu Liên Thành chống hai tay lên tường, người Mộ Mai lọt thõm trong vòng tay cậu, tay nắm lấy vạt áo cậu, thành khẩn nói: "Liên Thành, em sai rồi. Liên Thành, sau này em không dám như vậy nữa. Liên Thành, cảm ơn anh đã tha thứ cho em." Cuối cùng cô còn nói, "Liên Thành, em muốn anh."

Lần này cô đã lấy hết can đảm, nói ra những lời ẩn giấu sâu tận trái tim mình.

Một giây sau, thân thể của Mộ Mai được Liên Thành bế bổng lên, tay cô choàng qua cổ cậu, cậu nhắc chân đá văng cánh cửa rào ra khiến nó cót két rên rĩ. Khi cậu bước lên bậc thềm đầu tiên, gương mặt cô đang chôn kín trong lòng cậu không nhìn được mà bật cười.

Any bất dậy khỏi sofa, cung kính gọi một tiếng Vưu thiếu gia rồi thức thối rồi khỏi đây. Lúc xuống tầng còn không nhìn được quay đầu lại nhìn họ lần nữa. Mộ Mai lộ đầu ra từ cánh tay cậu, vừa xấu hổ vừa đắc ý cười với chị ta, như đang nói: Chị xem đi, tôi nói không sai mà, anh ấy đến tìm tôi rồi.

Đến khi người nằm trong ngực mình đã hít thở đều đặn, Vưu Liên Thành mới mở mắt ra.

Khi này cậu đã hành hạ cô quá mức, vì chiều lòng mình, Mộ Mai đã bất chấp tất cả, làm luôn những việc bình thường không thích làm.

Đúng là tối nay cậu hơi thô bạo, vì không nở trừng phạt cô ở phương diện khác nên cậu chỉ có thể biểu đạt nổi tức giận của mình trong việc chặn gối này thôi. Mấy lần cậu mạnh mẽ không kiêng nể khiến cô như muốn ngất đi, thế nhưng cô lại không giận, còn nói thêm vài lời khiến máu nóng cậu càng sôi trào.

Chẳng hạn như, "Liên Thành, anh lợi hại quá", ví dụ như, "Liên Thành, em thích anh ham muốn em như vậy".

Còn cậu thì ngang tàng, dùng cách riêng của mình bắt cô ở dưới thân mình không ngừng cam kết đủ điều không được phép như: Sau này không được phép nói dối cậu, không được phép không yêu cậu, không được phép rời xa cậu, không được phép thay lòng đổi dạ.

Dĩ nhiên cô cũng không được phép châu đầu ghé tai với người đàn ông khác. Khi nghe vệ sĩ đi theo Lâm Mộ Mai báo cáo việc cô kẻ sát tai Triệu Cẩm Thư nói gì đó, ý nghĩ đầu tiên của Vưu Liên Thành chính là "Lâm Mộ Mai, em dám à!", rồi thoát cái cậu lại nghĩ có khi nào Lâm Mộ Mai và Triệu Cẩm Thư đang âm mưu dắt nhau trốn khỏi nước Anh không. Thế là cậu ra lệnh cho vệ sĩ lôi cô về nhà của họ ngay lập tức, như vậy cậu mới an tâm được.

Những điều này mẹ cậu đều nhìn ra hết, mẹ đã nói với cậu: "Liên Thành, nếu con không thể không có cô ấy thì hãy cứ mang cô ấy về lại bên con đi."

Vì thế cậu bèn giao mẹ lại cho Chu Á Luân chăm sóc.

Trước khi đi tìm Mộ Mai, Liên Thành đã đến câu lạc bộ Kim Tự Tháp, cậu cần một chút rượu cho mình thêm can đảm, tiện tay mới cầm luôn gói thuốc của Wilder.

Nhẹ nhàng để cô nằm lại xuống gối, cậu phải đến bệnh viện một chuyến, cậu muốn ở bên cạnh đợi mẹ tỉnh lại để cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ đã tha thứ cho Mộ Mai. Sau đó lại nói giúp cho cô một vài lời hữu ích, xin mẹ đừng có khúc mắc gì với cô, cô chỉ là một quân cờ thôi, ân oán đời trước không có liên quan gì đến họ hết.

Mộ Mai vẫn ngủ say sưa. Cô gái này, mới mười lăm phút trước còn thờ hờn hờn cáng dỡ dưới thân cậu, sao giờ lại ngủ ngoan như đứa bé thế kia? Nương theo ánh đèn, ngón tay Vưu Liên Thành mon trón khoe môi cô, nơi đó còn một vết bầm nhàn nhạt. Cái tát hôm kia không hề nhẹ, cậu đã đánh

cô bật cả máu, cậu đau lòng khom lưng xuống hôn nhẹ lên vết bầm ấy rồi đứng dậy.

Căn phòng hết sức bừa bãi, giày dép, áo ngủ nằm rải rác khắp sàn nhà. Vu Liền Thành mỉm cười dọn dẹp từng thứ một.

Cậu khẽ vỗ mặt cô, cô khó chịu mở mắt, mơ màng thốt ra: "Liền Thành, anh muốn nữa hả?"

Về mặt cậu hơi tái đi, cái cô này thật sự xem cậu là ngựa giống hay sao? Cậu thờ dãi bóp mũi cô, không cho cô hít thở để cô tỉnh táo: "Mộ Mai, ở đây chờ anh."

Mộ Mai gật đầu rồi ôm lấy chân, ngủ thật say.

Khi cậu đi ra đến cửa, tay vô tình chạm phải chiếc áo lót đang vắt vẻo trên tay nắm, tối qua gần như vừa vào cửa cậu đã giật phăng áo lót của cô ra, tiến thẳng vào cô, lưng cô bị cậu ghì chặt vào tường, người cô treo trên người cậu trông hết như một chú chuột túi.

Vu Liền Thành nhoen miệng cười vui vẻ, quay đầu lại nhìn cô gái đang ngủ say trên giường. Cô nằm đưa lưng về phía cậu, tóc xõa ra trên gối như tơ, chiếc chăn mỏng bao phủ lên những đường cong nhấp nhô.

Thế gian này có rất nhiều cô gái xinh đẹp, tại sao trái tim cậu chỉ chung tình với mỗi cô thôi?

Lại lưu luyến quay đầu đi, Vu Liền Thành không thể ngờ rằng, sau cái nhìn này lại chính là năm tháng chia ly dài đằng đẵng.

Tắm xong cậu trở ra xe của mình, chiếc điện thoại vẫn đặt trên ghế bồng vang lên dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 85: Ngoại truyện 1: Hoa lúa mạch vĩnh hằng

Lúc Mộ Mai rời khỏi London là vào tháng Tư, chiếc xe buýt đỏ đưa cô đến sân bay, rồi máy bay mang cô đến cảng Barcelona, lên chiếc du thuyền đưa cô ra đại dương, từ đó về sau rời xa mảnh đất liên, mảnh đất có người mang tên Vu Liền Thành ấy.

Đứng trên du thuyền nhìn con tàu dần dần rời xa bến cảng. Từ London đến Barcelona chưa đến bốn mươi tám tiếng, hôm ấy Mộ Mai không chờ được Vu Liền Thành trở về, thay vào đó là sự xuất hiện của Đông Tiểu Quý.

Cô ta hát cầm ngồi bên giường nhìn cô, Mộ Mai cau mày, hơi hoang mang nhìn chăm chăm vào vị khách không mời mà đến này. Cô đã ngủ một giấc thật dài hơn mười mấy tiếng, rõ ràng cô nghe được trước khi đi Liền Thành đã dặn dò cô ở đây chờ cậu kia mà.

Dường như thấy được nỗi nghi hoặc của cô, Đông Tiểu Quý lấy chiếc chìa khóa từ túi mình ra, kiểu dáng của chiếc chìa khóa này hiện tại đã không còn sản xuất ở Anh nữa, nó do chủ nhân trước đây của căn nhà để lại, Mộ Mai có một chiếc, Liền Thành có một chiếc, hiện tại chiếc Đông Tiểu Quý đang cầm trong tay là của Vu Liền Thành. Chiếc móc khóa kia của Liền Thành là do đích thân cô chọn, không hiểu sao Đông Tiểu Quý lại có nó.

"Vẫn chưa hiểu sao hả Lâm Mộ Mai?" Giọng Tiểu Quý đầy sự giễu cợt, "Bây giờ căn nhà này là của tôi rồi, tôi đến để lệnh cho cô mau dọn ra khỏi đây."

"Liền Thành bảo tôi ở đây chờ anh ấy về." Mộ Mai lạnh lùng đáp trả.

"Phải, bảo cô ở đây chờ anh ấy là kế hoạch sắp đặt sẵn từ trước thôi. Đương nhiên cô phải chờ ở đây chứ, nếu không làm sao vở kịch này hạ màn được? Lâm Mộ Mai, Liền Thành bảo tôi tiện thể nhắn với cô, cô gạt anh ấy một lần, anh ấy lừa lại cô một lần, vậy coi như huề nhau. Hiện tại, Liền Thành bảo cô có thể rút đi được rồi."

"Liền Thành bảo tôi ở đây chờ anh ấy." Mộ Mai vẫn cố chấp.

Đông Tiểu Quý bóp trán, như bị sự cố chấp của cô làm phiền: "Lâm Mộ Mai, rõ ràng cô là người thông minh, sao lại nghĩ không thông vậy hả? Liền Thành tha cho cô rời khỏi Anh là đã ân đức lớn lao lắm rồi. Có biết tại sao phải cho cô rời khỏi Anh không? Bởi vì quân sự trong dinh thự Vu bảo rằng nếu để Lâm Mộ Mai ở lại London thì chuyện tình cảm của hai người sẽ trở thành vết nhơ cả đời anh ấy, đảm bảo chỉ sẽ cắn chặt lấy chuyện này không tha, và nó cũng sẽ trở thành đề tài để sau này đối thủ anh ấy đem ra công kích. Công tử nhà Vu tước gia bị cô hầu học của mình dắt mũi, đề tài này thật mới hay ho làm sao! Vì vậy, Vu Liền Thành mới quyết định cho cô một bài học nhỏ, đó là lấy đạo người trả lại cho người."

"Đông Tiểu Quý, cô cầm miệng cho tôi!" Mộ Mai không buồn nghe mấy câu lái nhái này, quần chân đi xuống giường, trên người cô đầy dấu ấn của Vu Liền Thành để lại. Cô quay đi, muốn tìm bộ quần áo thật đẹp để thay, rồi chờ Liền Thành trở về, cậu đã bảo cô phải đợi cậu về cơ mà.

Sau lưng vẫn vang lên giọng nói của Đông Tiểu Quý.

"Có một thống kê nói rằng, cơ hội hai người đi cùng một con đường có tỷ lệ là một trên một trăm triệu; cơ hội để hai người gặp gỡ trên đường ấy nói với nhau một câu, cơ hội hai người ấy cùng ngồi trong một rạp chiếu bóng xem cùng một bộ phim, ngồi cùng một chuyến xe buýt là một trên một tỷ. Cũng nghe nói, tỷ lệ hai người yêu nhau có thể nắm tay nhau đến già chỉ là một trên năm tỷ.."

Mộ Mai cứng đờ người, chân run rẩy, cô cho rằng đây là do bị tiêu hao thể lực. Cái tên Vu Liê Thành chết tiệt kia tối qua đã hành hạ cô thành dạng gì vậy hả?

"Câu nói này đã trở thành trò cười của Vu Liê Thành và bạn bè anh ấy trong câu lạc bộ Kim Tự Tháp hồi ba giờ đêm qua đấy. Vốn là Vu Liê Thành còn định quay phim lại để làm kỷ niệm, nhân tiện chia sẻ với mọi người, nhưng anh ấy lại sợ sau này trở thành tai tiếng trên mạng nên mới thôi..."

"Đông Tiểu Quý, cô im đi, tôi bảo cô im đi, có nghe không?" Mộ Mai vịn vào ghế, quay đầu lại đánh mặt nhìn Đông Tiểu Quý, "Nếu cô đến đây chỉ để nói cho tôi nghe những điều này, thì hiện tại cô có thể rút được rồi đấy."

Đông Tiểu Quý vừa cười đắc ý vừa lắc đầu, giọng nhẹ tênh: "Lâm Mộ Mai, chúng ta đều là những kẻ thích làm bộ làm tịch, cô đừng có vờ vịt nữa, giờ trong lòng cô đang đau lắm đúng không? Lời nói tự tin như vậy phải để cho Vu Liê Thành nghe chứ. Tôi có thể cho cô biết giờ anh ấy đang ở đâu, anh ấy đang ở trong câu lạc bộ Kim Tự Tháp, tối qua mọi người đã tổ chức party suốt đêm để ăn mừng chiến thắng của Vu thiếu gia đấy. Đúng rồi, Lâm Mộ Mai, không phải cô cứ khẳng khẳng nói Liê Thành bảo cô ở đây chờ anh ấy sao? Nhà này tôi có thể mượn anh ấy được, nên cô muốn ở lại bao lâu tùy thích."

Rốt cuộc Đông Tiểu Quý cũng rời đi, căn nhà trở nên trống vắng, người phụ nữ tên Amy người Tây Ban Nha kia không thấy bóng dáng đâu, vệ sĩ của Vu Liê Thành cũng đã rút sạch.

Mộ Mai tự mình nấu món mì ý lấp đầy bụng, vì ăn quá nhanh nên quanh miệng cô dính đầy sốt cà chua. Đứng trước gương trong phòng vệ sinh, cô ngơ ngác nhìn chiếc bàn chải đánh răng màu xám của Vu Liê Thành, từ bé đến lớn bàn chải đánh răng của cậu đều là màu xám, ngay cả kem đánh răng cũng màu xám nốt.

Đúng, Vu Liê Thành kiêu ngạo chỉ cương quyết dùng mỗi kem đánh răng màu xám ấy sao có thể chấp nhận được việc mình bị lừa suốt tám năm, hơn nữa còn là lừa tình. Tất cả đều chứng tỏ, Lâm Mộ Mai cô đã mơ mộng hão huyền đến cỡ nào.

Cô ngồi ngẩn ngơ mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, cho đến khi đêm dần về khuya, cả căn nhà vẫn im ắng không một ai bước vào. Lúc mười một giờ, Mộ Mai gọi vào điện thoại của Liê Thành, cô muốn nói với cậu, "Liê Thành anh mau trở về đi, nhà im lặng quá, em sợ!". Mộ Mai muốn gọi điện cầu xin cậu, cam đoan sau này sẽ tốt với cậu một vạn lần, để bù đắp lại những sai lầm trước đây.

Lúc đầu bên kia bắt máy, một giọng nói già nua đầy vui sướng nói cho Mộ Mai biết ông ta đã nhặt được chiếc điện thoại này trong thùng rác, ông ta còn bảo nếu cô muốn chuộc lại chiếc điện thoại này thì phải trả tiền cho ông ta nữa.

Mộ Mai đỡ đầu cúp điện thoại, rồi lại gọi vào một số khác.

Chu Á Luân bắt máy, âm thanh bên kia rất ồn ào. Anh ta bảo hiện giờ mình đang ở câu lạc bộ Kim Tự Tháp, anh ta còn nói thêm, "Lâm Mộ Mai, cô không hợp với kiểu ngu ngốc ngây thơ đâu, nếu tôi là cô thì tôi sẽ ngay lập tức rời khỏi London. Bởi vì ký ức nhục nhã này sẽ khiến Vu Liê Thành trở nên vô cùng nguy hiểm, giống như sau trận động đất sẽ vẫn có dư chấn vậy."

Qua cuộc điện thoại của Chu Á Luân, Mộ Mai còn loáng thoáng nghe được giọng nói huyền diệu của Andrew. Buổi party mừng chiến thắng của Vu thiếu gia vẫn còn tiếp tục sao?

Mộ Mai vùi sâu đầu mình giữa hai chân. Được rồi, từ nay về sau cô không phải áy náy nữa, từ nay về sau Lâm Mộ Mai không thiếu nợ ai cả. Cô không còn nợ mẹ Xuân, cũng không còn nợ Vu Liê Thành.

Lúc sáng sớm, Mộ Mai đi thơ thẩn trên phố London đầy sương mù, không biết đi bao lâu, rốt cuộc cô đã về đến nhà. Mộ Mai hơi nhớ mẹ Xuân, người phụ nữ luôn ôm lấy thù hận kia lúc nào cũng nói mình sắp chết, nói mình rất sợ.

Mẹ Xuân vẫn ngồi trên chiếc ghế mình thích, thấy Mộ Mai liền dịu dàng vẫy tay bảo cô đến gần hơn. Mộ Mai ngoan ngoãn đi qua, áp mặt mình lên đầu gối bà, kéo tay bà đặt lên đầu mình.

"Mộ Mai, tranh thủ khi mẹ Xuân còn chút sức lực, con đi du lịch với mẹ nhé! Chúng ta cùng rời khỏi Anh, lên du thuyền đi khắp năm châu bốn bể thôi."

Thế là mấy giờ sau Mộ Mai lên đường rời khỏi London, mẹ Xuân bảo cô đến cảng Barcelona đợi mình trước, bà muốn đi bá biệt người yêu đã chết của mình, rồi sẽ gặp cô ở Seville sau. Một người bạn của bà sẽ đón cô lên chiếc du thuyền họ đã đặt chỗ.

Vì quá muốn rời khỏi đây nên Mộ Mai không chú ý lúc mẹ Xuân nói chuyện luôn thờ ơ, cô không thấy được trong ánh mắt người phụ nữ luôn sống nương tựa với cô hai mươi năm qua này có sự quyến luyến đến nhường nào.

"Mộ Mai, mẹ xin lỗi." Cuối cùng mẹ Xuân hôn lên trán cô.

Lúc chập tối, Mộ Mai đứng dưới ánh hoàng hôn đỏ ối trời trên bến cảng Barcelona, người đàn ông tên Minh Định Viễn đón cô ở cảng.

Minh Định Viễn là người Hong Kong, lúc mười mấy tuổi ba mẹ anh gặp tai nạn xe cộ, nên Lâm Xuân đã giúp đỡ nuôi nấng anh, hiện giờ anh là một nhiếp ảnh gia trên du thuyền.

"Anh đẹp trai, đại ca, sư phụ, anh có ba tên như thế, em muốn gọi tên nào cũng được." Minh Định Viễn cười toe toét, khoe hàm răng trắng bóng.

Khi tia nắng cuối cùng tắt ngóm, trên du thuyền vang lên tiếng còi thức giấc. Khác với London, màn đêm ở Barcelona vô cùng rực rỡ, những tòa nhà tọa lạc nơi lưng chừng núi được hàng vạn ngọn đèn soi tỏa long lanh, giống như cảnh mộng ảo vẫn được bọn con gái tung hô tôn sùng.

Mộ Mai đã gửi lại chiếc điện thoại Vu Lu Liên Thành đưa cho mình vào trong lòng biển sâu ở Tây Ban Nha.

Khi ấy, Mộ Mai không hề biết rằng, sau khi cô đi mẹ Xuân đã gọi cho Triệu Cẩm Thư, thế là tại cảng Seville cô gặp được Triệu Cẩm Thư trên du thuyền ấy.

Lúc đó, Mộ Mai cũng không hề biết ba ngày sau khi cô rời khỏi London, thành phố đã tổ chức một tang lễ long trọng, toàn bộ các nhân vật tai to mặt lớn trong chính giới đều vô cùng thương tiếc cho phu nhân tước sĩ đã sớm ra đi.

Thời điểm ấy, Mộ Mai hoàn toàn không hay biết tổ chức xã hội đen nổi tiếng nhất phương Tây từng nhận được một lệnh truy sát Lâm Mộ Mai khắp toàn cầu, chẳng qua lệnh kia chưa kịp ban hành đã bị hủy bỏ.

Giờ khắc kia, Mộ Mai không hề biết rằng trong cuộc hành trình này, cô không thể chờ được mẹ Xuân của mình, thay vào đó lại là một phần di chúc khi cô vừa cập cảng Victoria.

Đến cảng Victoria, Triệu Cẩm Thư quay trở về Bắc Kinh, còn Mộ Mai vẫn ở lại trên du thuyền.

Một năm sau, Mộ Mai trở thành cô thợ nhiếp ảnh tên là Lệ Hương theo thuyền rong ruổi khắp đại dương, cái tên Lệ Hương là do Ly Miêu, cô em họ bà con xa của Minh Định Viễn đặt cho cô. Bởi vì tên Mộ Mai đọc theo tiếng Quảng quá khó nên dần dà cô đã chấp nhận cái tên Lệ Hương này.

Một ngày nào đó, có một du khách tên là Ngô Phương Phi lên thuyền từ cảng Lạc Thành, là cô gái Bắc Kinh xinh đẹp mới hơn hai mươi tuổi, say mê kiến trúc, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã trở nên thân thiết với Mộ Mai.

Dưới bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, du thuyền chạy đến miền cực Nam của Thái Bình Dương, Mộ Mai nằm kế Ngô Phương Phi trên boong thuyền. Ngô Phương Phi đang rất buồn, cô ấy bảo mình nhớ một chàng trai, nỗi nhớ nhung này khiến người ta cảm thấy khó thở, như đáy lòng bị một sợi dây quấn chặt rất nhiều vòng, cô ấy hỏi liệu như vậy có phải là yêu không.

"Về chuyện yêu..." Ngô Phương Phi thờ dãi, nhắm mắt lại. Mộ Mai thấy được khóe mắt cô ấy chảy ra một giọt lệ long lanh.

Loáng thoáng, Mộ Mai như quay về mùa thu năm ấy, học viện Columbo tổ chức một chuyến dã ngoại, đám con nhà giàu đeo ba-lô gọn gàng đi đến Scotland. Họ cắm trại ở một khoảng sân nhà thờ giữa đồng ruộng lúa mạch thơm ngát, cả nhóm nằm dưới bầu trời đầy sao. Có vị mục sư đã hỏi họ có tin vào kiểu tình yêu Plato không? Cả đoàn bốn mươi mấy người nhưng không một ai trả lời, vị mục sư vẫn ôn hòa nói: "Không sao đâu các con, một ngày nào đó khi các con tin vào đóa hoa lúa mạch của Plato, các con sẽ gặp được tình yêu đích thực của đời mình."

Tiếng chim biển kêu quang quác vang vọng. Bầu trời đêm quang đãng, ánh sao sáng ngời trên dải ngân hà đẹp quá đỗi. Đây là một đêm rất thích hợp để nhìn thấu vào linh hồn chính mình.

"Về chuyện yêu..." Mộ Mai cũng nhắm mắt lại, một giọt lệ chảy ra từ khóe mắt cô.

Yêu chính là đóa hoa lúa mạch vĩnh hằng tồn tại trong lòng, tỏa hương thơm ngát, rồi trở thành bất hủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 86: Ngoại truyện 2: Bí mật họ không biết (1)

Mưa xuân ở Anh luôn có lực lượng ru người ta ngủ ngon giấc. Một tia chớp chói lòa bỗng xẹt ngang qua bầu trời, hắt ánh sáng vào khung cửa sổ, rồi vang lên tiếng đùng đoàng, tiếng động đó đã làm Chu Á Luân khẽ mở mắt. Mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt khiến ý thức đang mơ màng của anh nhận ra mình đang nằm trong phòng bệnh, mà người nằm trên giường bệnh kế bên chính là mẹ của Vu Lu Liên Thành. Còn Vu Lu Liên Thành thì đã đi tìm Lâm Mộ Mai để làm lạnh rồi.

Chu Á Luân trở mình, nhắm mắt lại. Trong mơ hồ anh như nghe thấy có tiếng nói chuyện phía sau bình phong, âm thanh khá chói tai, hình như có ai đó đang khóc nữa thì phải. Chu Á Luân lại miễn cưỡng nhắm mắt nhắm tịt lên một lần nữa.

Phòng bệnh VIP cấp cao thường được bày trí ngăn giữa giường của bệnh nhân và người nhà bằng một bức bình phong. Dưới ánh đèn leo lét, khung cảnh căn phòng trong đêm mưa cũng trở nên mờ ảo. Hai chiếc bóng in lên bức bình phong hệt như kịch đèn chiếu mà Chu Á Luân từng xem ở khu phố người Hoa hồi bé. Chiếc bóng tựa tựa như mẹ của Vu Lu Liên Thành không hề nhúc nhích, còn chiếc bóng gầy hơn thì đang cử động.

Sau đó Chu Á Luân nghe thấy tiếng cười khúc khích vang lên, tiếng cười này hết như tiếng cười đáng sợ thường thấy trong phim kinh dị, khiến anh còn ngỡ rằng mình đang nằm mơ thấy ác mộng nữa chứ.

Tiếng cười kia chợt dừng lại, một giọng nữ the thé cất lời: "Bây giờ tôi sẽ nói cho cô biết một bí mật..."

Thế là hai chiếc bóng trên bình phong ghé sát lại với nhau, thời điểm bóng họ tách ra, hình như mẹ Vụ Liên Thành run lấy bầy, sau đó chậm rãi ngẩng lên, ban đầu chỉ lắc đầu nhẹ, về sau thì như trống bỏi, kèm theo đó là tiếng "không, không" liên hồi.

Âm thanh đó tựa như loài vật đang cất lên tiếng rên rỉ lần cuối trước cái chết, từng tiếng như xuyên thủng màng nhĩ Chu Á Luân. Anh cố gượng mở to đôi mắt nặng nề của mình ra.

Chiếc bóng gầy yếu bên bình phong đang đứng nghiêng nghiêng: "Tôi không cố ý, nhưng khi biết được bí mật này, tôi đã không cách nào buông tay được nữa."

Chiếc bóng đang ngồi liền ôm mặt khóc nức nở.

Giọng nói kia vẫn vang lên: "Thế nên an bài như vậy chắc chắn là do trời cao phần nọ, cũng chính là vận mệnh công khai trừng phạt cô vì đã làm kẻ thứ ba, khiêu chiến với luân lý đạo đức trên đời này."

Cuối cùng giọng nói kia gần từng tiếng: "Tôi sắp đi rồi, tôi muốn đi gặp cô ấy. Còn cô, sau này mỗi phút mỗi giây cô đều phải chấp nhận nỗi đau khổ do bí mật này mang lại. Từ nay về sau, Tổng Thư Duyệt cô mỗi ngày sẽ đều phải sống dần vật trong bí mật đó."

Lần này Chu Á Luân đã thành công tỉnh táo mở to mắt mình ra, một bóng dáng mặc bộ trang phục sẫm màu lướt ngang qua mặt anh. Đến giờ anh mới nhận ra tất cả không phải là mơ, theo bản năng anh muốn chạy theo, bắt người kia lại.

"Á Luân, đừng, đừng đuổi theo bà ấy..." Bên kia bình phong vang lên giọng nói yếu ớt.

Bật đèn sáng lên, Chu Á Luân thấy sắc mặt Tổng Thư Duyệt xám ngoét như người chết, ngồi đó sững sờ, một tay vươn ra không ngừng sờ soạng phía bên cạnh. Chu Á Luân nắm lấy tay bà, tay còn lại toan đưa đến nhấn chuông gọi bác sĩ, nhưng chưa kịp ấn vào nút màu đỏ đã bị bàn tay Tổng Thư Duyệt kéo lại.

"Thuốc..." Tổng Thư Duyệt chỉ vào nơi để thuốc.

Uống thuốc xong sắc mặt Tổng Thư Duyệt vẫn tái nhợt, bà ngồi xuống sofa hít thở thật sâu, nắm chặt tay Chu Á Luân: "Á Luân, con hãy gọi Liên Thành về đây ngay cho đi."

Điện thoại của Vụ Liên Thành luôn trong trạng thái không ai bắt máy, Chu Á Luân đã gọi không biết bao nhiêu cuộc nhưng vẫn không gặp được cậu, anh cũng đã sai đám vệ sĩ túa ra đi tìm cậu khắp mọi nơi.

Đến khi liên lạc được với Vụ Liên Thành đã là hai giờ sáng. Khoảng ba giờ rưỡi, Vụ Liên Thành xuất hiện tại phòng bệnh.

Ánh đèn âm áp vẫn không nhuộm được chút màu sắc nào lên khuôn mặt tái mét của Tổng Thư Duyệt.

"Mẹ, con xin lỗi, con đã đến trễ." Khuôn mặt tinh khôi như thiên thần kia đọng đầy sự áy náy và nỗi xấu hổ.

Về sau Chu Á Luân mới biết Vụ Liên Thành lúc đó vừa từ chỗ Lâm Mộ Mai trở về, trong mấy giờ anh khổ sở tìm cậu khắp nơi thì hóa ra họ đang quần quýt bên nhau.

"Không có, không có, Liên Thành, con không đến trễ." Tổng Thư Duyệt khẽ cười.

Nụ cười kia có chút tang thương, không hiểu sao nhìn thấy nụ cười đó, Chu Á Luân rất muốn quay người bỏ đi. Nhưng bỗng nhiên anh bị gọi lại, Tổng Thư Duyệt dịu dàng vẫy tay với anh, bảo anh đi đến trước mặt bà.

Tiếp theo, bà nhìn chăm chăm vào con trai mình, nói với giọng nghiêm khắc chưa từng có và khí thế át người: "Vụ Liên Thành, mẹ muốn con đáp ứng mẹ một việc."

"Vâng, mẹ." Vụ Liên Thành vịn bả vai mẹ mình.

Tổng Thư Duyệt gần từng câu từng chữ: "Liên Thành, mẹ muốn con thề, dùng lời thề độc nhất, kể từ giờ phút này, con vĩnh viễn sẽ không ở bên Lâm Mộ Mai nữa."

Gương mặt Vụ Liên Thành hiện lên ánh nhìn khó tin, miệng lắp bắp: "Mẹ... tại sao..."

"Bởi vì..." Tổng Thư Duyệt nhắm mắt lại, giọng lạnh lùng, "Bởi vì vừa rồi Lâm Xuân đến đây, bà ta nói nếu muốn để cho con và con gái nuôi của bà ta ở bên nhau, mẹ sẽ phải quỳ xuống dưới chân bà ta, còn bắt mẹ đăng bài xin lỗi và phát biểu cảm nghĩ của một kẻ thứ ba với vợ trước của ba con trên tất cả báo chí. Liên Thành, con muốn mẹ phải làm vậy sao?"

"Mẹ ngốc quá!" Khi nghe xong lời mẹ nói, sắc mặt Vụ Liên Thành trắng bệch không ít, "Bây giờ chúng ta đang sống ở thế kỷ 21 rồi, đã không còn mấy"

chuyện cưới xin phải nghe theo lệnh cha mẹ hay mai mối nữa. Mẹ không cần phải làm vậy đâu, chuyện của con và Mộ Mai là chuyện của hai chúng con. Vì thế mẹ không cần lo lắng."

"Nhưng làm sao đây Liên Thành, mẹ cũng không muốn con ở bên Lâm Mộ Mai."

"Tại sao? Mẹ, là mẹ đã bảo con đi tìm cô ấy mà..." Cậu vô cùng hoang mang.

"Mẹ vốn cũng cho rằng mình có thể chấp nhận cô ta." Tổng Thư Duyệt nhất rung rung, "Nhưng trong mấy giờ con đi tìm cô ta mẹ đã thấy ác mộng, mẹ mơ thấy chị Tang, Lâm Mộ Mai luôn khiến mẹ nghĩ đến chị Tang. Liên Thành, mẹ không muốn sống trong bóng ma này nữa. Nếu con ở bên Lâm Mộ Mai, nhất định cả đời này mẹ sẽ không thể thoát khỏi bóng ma kia. Liên Thành, con muốn mẹ sống như vậy sao?"

Vưu Liên Thành lắc đầu nguây nguây. Lần đầu tiên Chu Á Luân thấy được vẻ bất lực hiện hữu trên khuôn mặt của chàng trai được tạo hóa ưu ái vô vàn này. Trong mắt cậu chứa đựng hèn mọn cầu xin, miêng vẫn lầm bầm: "Mẹ, không, mẹ, con không thể rời xa cô ấy được. Mẹ, con không thể rời xa cô ấy..."

Tổng Thư Duyệt như bị con trai mình kích động, ngực bà không ngừng phập phồng, mặt lại xám đi từng tấc, trợn trừng mắt, khuôn mặt luôn xinh đẹp dịu dàng trở nên dữ tợn.

Chu Á Luân nhìn thấy có điều bất ổn liền đến đỡ lấy bà, bàn tay lần thứ hai muốn ấn chuông gọi cấp cứu, nhưng Tổng Thư Duyệt lại lần nữa cản anh lại.

"Liên Thành, nói như vậy là con muốn từ bỏ mẹ phải không?" Giọng nói của bà bình thản khác hẳn với trạng thái sức khỏe của mình.

"Không, không phải vậy..." Gương mặt của Vưu Liên Thành cũng dần dần trở nên xám xịt.

"Vậy con mau thì đi, thì bằng lời thì độc nhất, hãy đem tình yêu của bọn con ra thì đi."

Thời gian như ngừng lại, đêm đen ngoài cửa sổ đã lên xem trộm tất cả mọi chuyện xảy ra trong phòng. Ánh mắt của Vưu Liên Thành từ từ trở nên ngây dại, cậu chậm rãi đưa tay phải lên, sờ sờ như một con rối.

"Con thì, nếu Vưu Liên Thành ở bên Lâm Mộ Mai, Vưu Liên Thành con sẽ không được chết tử tế, sẽ bị trời đánh chết."

Rốt cuộc Tổng Thư Duyệt rơi lệ, Chu Á Luân nhấn vào chuông gọi khẩn cấp. Năm phút sau, bác sĩ xông vào, Chu Á Luân và Vưu Liên Thành bị đẩy ra khỏi phòng VIP.

Một lát sau, cửa phòng bật mở, bác sĩ và y tá đi ra, ông nói khẽ với Vưu Liên Thành rằng mẹ cậu hiện tại không sao, có điều ông muốn bàn bạc với cậu một vài việc.

Vưu Liên Thành đi theo bác sĩ, còn Chu Á Luân trở vào phòng bệnh.

Nghe nói, một người vào lúc hấp hối đồng tử sẽ giãn ra, ánh nhìn rời rạc, đêm ấy Chu Á Luân đã chứng thực được điều này từ Tổng Thư Duyệt. Dù nét mặt bà vẫn ôn hòa, nhưng ánh sáng của sinh mệnh cứ từng chút rút đi khỏi thân thể bà, khiến ánh mắt bà càng lúc càng ảm đạm.

Như biết trước mọi chuyện, Chu Á Luân ngồi bên mép giường, bình tĩnh nói: "Dì, có phải dì có lời gì muốn nói với con không?"

"Á Luân, đến đây, dì nói cho con biết một bí mật." Giọng bà thì thào.

Chu Á Luân kể đến. Và kể từ giờ khắc đó, anh đã trở thành một người bảo vệ bí mật, bí mật của một người mẹ tên Tổng Thư Duyệt giao cho anh.

"Á Luân, dì cần sự giúp đỡ của con."

Đây là di ngôn trước khi chết của bà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 87: Ngoại truyện 3: Bí mật họ không biết (2)

Xưa nay Chu Á Luân chưa từng thấy trên đời này lại có đôi mẹ con nào như vậy.

Lúc con mình lên năm tuổi, người mẹ đã nói với con mình thế này: Liên Thành, mẹ chỉ là sứ giả trời cao phái đến ở bên cạnh con, chơi đùa cùng con, nếu một ngày mẹ đột ngột không còn nữa, con cũng đừng đau buồn, mẹ chỉ quay về trời mà thôi.

Khi con mình mười tuổi, người mẹ lại nói với con mình rằng: Liên Thành, bây giờ con chắc đã biết được mẹ lừa con rồi đúng không? Chắc cũng hiểu

được mẹ không phải sử giả từ trời cao phái đến gì cả. Liên Thành, chẳng qua mẹ bị bệnh thôi, một loại bệnh có thể khiến mẹ đi gặp Thượng đế bất cứ lúc nào.

Thời điểm con mình mười lăm tuổi, người mẹ lại nói: Liên Thành, bây giờ con lớn rồi, bởi vì con lớn rồi nên con phải học cách thích nghi với một vài chuyện ly biệt, thích ứng với việc người xung quanh mình sẽ từng người từng người ra đi, trong đó bao gồm cả mẹ.

Đến khi con mình hai mươi tuổi, người mẹ rời đi nhưng lại không hề nói lời từ biệt với con mình, bà tin rằng con trai mình đã trưởng thành rồi.

Cho đến lúc Vu Liên Thành trở lại phòng bệnh gặp mẹ mình lần nữa, cậu chỉ nắm tay bà, khe khẽ nói một câu: "Mẹ cũng là một kẻ lừa dối."

Sau đó cậu gọi cho trợ lý của ba mình với giọng rất đổi bình tĩnh: "Chú Gia Lợi, nói cho ba con biết, mẹ con đã đi rồi."

Rạng sáng ngày 14 tháng 4 năm 2008, Tống Tư Duyệt đã qua đời ở bệnh viện tư nhân Albert London, chết do bệnh tim đột phát. Bác sĩ bảo do phải chịu đựng áp lực trong thời gian dài nên tim bà đã bị biến chứng, giống như một quả bóng luôn căng phồng trong nháy mắt bởi vì ngoại lực tác động mà nổ tung.

Sau khi Tống Tư Duyệt mất được ba giờ, Đông Tiểu Quý đến bệnh viện, Vu Liên Thành nói với cô: "Tiểu Quý, hiện tại anh có chuyện cần em giúp." Rồi sau đó cô rời khỏi bệnh viện, đi đâu thì không ai biết.

Ba mươi mấy giờ sau khi Tống Tư Duyệt mất, có người dân đã phát hiện thi thể của một người đàn bà ở khu Đông thành phố London, trước khi chết người đàn bà đó đã để lại bức di thư. Người chết là Lâm Xuân, chết do uống thuốc độc tự sát, trong di thư bà yêu cầu đừng nói chuyện này cho con gái nuôi bà biết. Mặc dù vậy nhưng cảnh sát vẫn gọi điện thoại cho con gái nuôi bà, tiếc rằng điện thoại luôn ngoài vùng phủ sóng.

Ba ngày sau, tang lễ của Tống Tư Duyệt được tổ chức long trọng. Trong tang lễ, Chu Á Luân đã chứng kiến Vu Lăng Vân luôn tạo nể nay nước mắt giàn giụa, bàn tay run run bốc nắm đất đầu tiên đắp lên mặt trên chiếc quan tài, trong chớp mắt đó, ông như già đi cả chục tuổi.

Còn Vu Liên Thành vừa tròn hai mươi tuổi thì đứng ngay bên cạnh cha mình, thay cha cúi đầu cảm ơn những người đã đến tham gia tang lễ.

Xử lý tang lễ xong, Vu Lăng Vân liền ngã bệnh.

Một tuần sau, Chu Á Luân nghe được một trận cãi vã kịch liệt từ thư phòng của Vu Lăng Vân. Mười chín tuổi Chu Á Luân đã vào ở trong Vu gia, thực tế là Vu Lăng Vân cố ý sắp xếp để anh ở bên cạnh Vu Liên Thành, bồi dưỡng anh trở thành cánh tay đắc lực và đáng tin nhất cho Liên Thành trong tương lai. Nói trắng ra, số phận anh chẳng khác gì với cô hầu học Lâm Mộ Mai kia cả.

Tính cho đến giờ, anh đã ở trong dinh thự này được sáu năm rồi, đây lần đầu tiên anh thấy hai cha con Vu Lăng Vân và Vu Liên Thành vẫn xem nhau như hai người bạn thân này lại bộc phát cuộc chiến nảy lửa như thế.

Theo tiếng đồ vỡ loảng xoảng không ngừng vang lên, Chu Á Luân nín thở đứng ngoài thư phòng, lắng tai qua khe cửa nghe từng câu đối thoại vọng ra từ bên trong.

Trước tiên là giọng của Vu Liên Thành mang theo sự cầu khẩn: "Ba, ba bỏ qua cho cô ấy đi, cô ấy chỉ là thân bất do kỷ thôi."

"Nhưng chính nó đã hại mẹ mày thành như vậy!" Đây là giọng phẫn nộ của Vu Lăng Vân.

"Ba, cô ấy không có lựa chọn nào khác, đó là người đã cho cô ấy một cuộc sống yên ổn, cô ấy chỉ báo ân thôi. Cô ấy nhất định không đoán được cuối cùng sẽ biến thành vậy đâu. Nếu cô ấy biết được kết cục sẽ như thế, cô ấy sẽ tuyệt đối không làm."

"Đồ ngu!" Tiếng bập tai vang lên lanh lảnh, sau đó là giọng Vu Lăng Vân thịnh nộ hơn, "Vu Liên Thành, mày không xứng mang họ Vu!"

"Ba, ba quên rồi, ba cũng đã từng làm chuyện ngu xuẩn vì mẹ cơ mà!" Giọng Vu Liên Thành chất chứa bi thương, "Ba cũng từng vì mẹ mà phụ bạc người phụ nữ tên Ngọc Tang kia. Tuy rằng tính chất sự việc giữa con và ba không giống nhau, nhưng ba và con đều là cố hết sức vì người mình yêu thôi. Chỉ khác là ba cố gắng để được ở bên mẹ, còn con, con chỉ cần cô ấy vẫn sống trên thế gian này là đã thấy thỏa mãn lắm rồi."

"Nhưng..." Giọng Vu Lăng Vân nghẹn ngào, "Người mà mày yêu lại hại chết người mà tao yêu, cũng chính là mẹ mày đấy."

"Ba, không phải như vậy, mẹ chỉ rời đi thôi. Lúc còn bé mẹ đã bảo con phải luôn sẵn sàng với việc này, mẹ nói từ vong là chỉ là chuyện thuận theo tự nhiên."

"Câm miệng, tao không muốn nghe mấy lời nói nhăng nói cuội này nữa." Lại là một tiếng đồ sứ rơi xuống đất vỡ choang. "Tao chỉ biết chính vì Lâm Mộ Mai nên mẹ mày mới từ Argentina quay trở về London, tao chỉ biết nếu bây giờ mẹ mày còn ở Argentina thì chúng ta vẫn có thể cùng nhau đón lễ Giáng sinh ở quảng trường tháng Năm như xưa."

"Nhưng người thật sự bảo mẹ quay trở về là con." Liên Thành đáp trả vô cùng kiên định, "Cuộc điện thoại kia là con gọi, con nói với mẹ con hi vọng mẹ trở về London, bởi vì con trai mẹ thích một cô gái, cần mẹ giúp đỡ."

Lại một cái tát vang dội vang lên, giọng Vu Lăng Vân run run vọng qua khe cửa: "Vu Liên Thành, vì Lâm Mộ Mai không đáng đâu, Liên Thành, Lâm Mộ Mai không đáng để mày chấp mê bất hồi vì nó..."

Chắc hẳn người cha này đã rơi lệ rồi.

"Ba..." Giọng đứa con trai cũng run run y như vậy, "Con đã thề độc trước mặt mẹ rồi, đời này kiếp này sẽ không ở bên cô ấy. Vì vậy xin ba hãy bảo bọn họ thu hồi lệnh truy sát kia đi, con chỉ muốn cô ấy được sống trên cõi đời này mà thôi."

Thề độc ư? Chu Á Luân nhớ lại lời thề của Vu Liên Thành lúc ở bệnh viện.

- Con thề, nếu Vu Liên Thành ở bên Lâm Mộ Mai, Vu Liên Thành con sẽ không được chết từ tế, sẽ bị ông trời đánh chết.

Nhưng không ai hiểu con mình bằng người mẹ, khi ấy Tống Thư Duyệt vẫn không yên lòng, bà đã nói: "Á Luân, Liên Thành vẫn chưa hết hi vọng với Lâm Mộ Mai đâu. Nó chỉ lấy bản thân mình ra thề, nó không hề thề bằng tình yêu của hai đứa nó. Trong lời thề kia nó vẫn còn chừa đường lui cho mình, cho dù một ngày nào đó Liên Thành có chung sống với Lâm Mộ Mai thì người bị trời đánh chết cũng chỉ có một mình nó."

Chu Á Luân thờ dài trong lòng. Anh chưa từng nghĩ Vu Liên Thành lại yêu sâu đậm đến mức này.

Thư phòng đã yên tĩnh trở lại, hồi lâu sau mới vang lên giọng nói của Vu Lăng Vân, ông gọi cho trợ lý của mình: "Gia Lợi, bảo họ lập tức hủy bỏ lệnh truy sát kia đi."

Và rồi dinh thự Vu vẫn là dinh thự Vu, nhóm người làm vẫn cẩn thận tỉ mỉ, quản gia Nguyệt vẫn tận tâm tận lực, Vu Lăng Vân vẫn kiên cường chống đỡ một góc trời cho Vu gia, Vu Liên Thành vẫn là hoàng tử ở trong lâu đài được vô số cô gái ái mộ, Đông Tiểu Quý vẫn ở lại trong dinh thự, tiếp tục đi học. Điều khác biệt duy nhất chính là thiếu đi cô hầu học Lâm Mộ Mai và cuộc gọi đến từ Argentina mỗi ngày.

Mấy ngày sau, Chu Á Luân mới biết được, hóa ra Lâm Mộ Mai đến bên cạnh Vu Liên Thành là vì một nhiệm vụ, mà tất cả những điều đó chỉ bởi cậu là con trai của Tống Thư Duyệt mà thôi.

Vào một đêm trăng sáng, Vu Liên Thành trong lúc ngà ngà say đã nói cho anh biết điều này. Về mặt cậu bình tĩnh như đang kể lại câu chuyện của một người nào khác, cậu nói: "Chu Á Luân, ở phương Tây có một truyền thuyết, trong đêm trăng sáng nếu ai đó chịu trút nỗi lòng của mình ra, ánh trăng sẽ giúp họ mang những tâm sự ấy trôi giạt đến phương xa, sau đó họ sẽ quên được nó."

Sau đêm trăng đó, Vu Lăng Vân lại quay về với công việc bề bộn của mình, mang theo nhóm người thân tín bay đi khắp thế giới.

Sau đêm trăng đó, Vu Liên Thành tuân theo an bài của học viện Colombo đến Nam Mỹ, nghe nói điều kiện công tác ở đây rất khắc nghiệt, mà phần công việc kia là do chính Vu Liên Thành đưa ra yêu cầu với hiệu trưởng, cậu muốn làm một gã công nhân cấp thấp nhất tại xưởng chế tạo linh kiện máy bay lớn nhất Nam Mỹ.

Sau đêm trăng đó, Chu Á Luân cũng bắt đầu chuẩn bị để tương lai trở thành trợ thủ đắc lực cho Vu Liên Thành.

Đến lễ Giáng sinh, Vu Liên Thành trở về London, qua cái nhìn đầu tiên, Chu Á Luân cảm thấy trạng thái tinh thần cậu rất tốt, ánh nắng của Nam Mỹ đã nhuộm làn da trắng trẻo của cậu thành màu nâu khỏe khoắn, tóc cắt cao, dáng vóc cũng rắn rỏi hơn. Cậu đã thoát xác giống hệt như chàng trai California khiến người ta mê đắm. Nhưng nhìn kỹ lại, trong đôi mắt sâu hút đã trải qua cái chết của mẹ và tình yêu đau thương kia, tuy rằng đang cười nhưng đáy mắt chỉ còn sự hoang vu.

Đêm Giáng sinh, bạn bè của Vu Liên Thành tề tựu đông đủ tại dinh thự, tổ chức party chào mừng cậu trở về. Đang lúc bữa tiệc hứng khởi náo nhiệt thì chuông cảnh báo trong dinh bắt gặp reo vang. Bảo vệ dinh thự chạy đến báo rằng có một cô gái quần khăn quàng cổ màu đỏ xông vào vườn hoa.

Cô gái quần khăn quàng cổ màu đỏ ư? Vu Liên Thành lăm bặm nhắc lại, rồi mặt thoáng chốc trắng bệch ra. Một giây sau, cậu kéo tay bảo vệ lao ra ngoài như một con gió, Đông Tiểu Quý và Chu Á Luân cũng sững sốt đuổi theo.

Có phải Lâm Mộ Mai hay không? Lâm Mộ Mai rất thích quần khăn quàng đỏ vào dịp lễ Giáng sinh, đã có lần cô nói với Chu Á Luân rằng trong lòng cô luôn muốn mình mãi mãi là một cô bé, mỗi dịp lễ Giáng sinh cô luôn thả cô bé trong tâm khảm đó ra ngoài.

Phía Nam dinh bát giác là bức tường cao hơn hai mét, trên đó leo đầy dây thường xuân, một bóng người ngồi trên đầu tường, chiếc khăn quàng màu đỏ trên cổ người ấy chói lòa trong đêm như một đốm lửa. Chu Á Luân nghe thấy giọng Vu Liên Thành run run.

"Đừng sợ, nhảy xuống đi, anh sẽ đón em."

Thế là đốm lửa kia chuyển động, Chu Á Luân đứng kế Vu Liên Thành cũng bắt gặp đưa tay ra. Song đốm lửa ấy lại rơi đúng vào ngực Vu Liên Thành, cậu vững vàng đón được cô gái ấy.

Tiếp theo một giọng nữ lãnh lút vang lên: "Đừng hiểu lầm, tôi không phải là trộm đầu, tôi tên Ngô Phương Phi, là sinh viên khoa kiến trúc, sở dĩ tôi vào đây là vì dinh thự này đã thu hút tôi..."

Còn chưa kịp giới thiệu xong đã nghe "bịch" một tiếng, lần này cô gái đã bị Vu Liên Thành vút thẳng xuống đất.

◆◆◆◆ Hết Tập 1 ◆◆◆◆

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Yêu là triều miên đến chết

Cuối thu năm 2011, tầng bốn của nhà khách quốc gia Điều Ngự Đài tại thành phố Bắc Kinh đèn đuốc rực rỡ đang tổ chức một bữa tiệc mừng thọ. Cả đại sảnh được trang trí một màu đỏ tươi, được coi là màu cát tường theo phong tục của người Trung Quốc, giữa sảnh đặt chữ "Thọ" rất lớn màu vàng, trăm bàn tiệc được xếp quanh chữ thọ ấy, trông cách bài trí và thực đơn đồ ăn thức uống nơi này hiển nhiên được tổ chức theo tiêu chuẩn quốc yến.

Người được tổ chức tiệc mừng thọ ở đây rõ ràng có thân phận không hề tầm thường. Những chính trị gia thường xuất hiện trên tivi cung kính đi đến chào ông cụ đang ngồi ghế chủ tọa, còn có một số người còn làm lễ bái theo lễ thể gia nghìn năm lịch sử nữa.

Ông cụ hơi gầy, mái tóc muối tiêu nhưng đôi mắt vẫn tinh anh, ấn đường nhô cao, từ lời nói đến cử chỉ đều toát lên khí độ bản thân. Ông họ Vinh, chữ Vinh của vinh quang, dòng họ này có tiếng tăm rất lớn ở thủ đô Bắc Kinh.

Thời Mãn Thanh, họ Vinh vô cùng huy hoàng, nhưng theo triều đại dần suy đồi, gia tộc Vinh thị từ từ mang hết tài sản của mình đến San Francisco sinh sống. Khi ấy phương Tây đang vào thời kỳ củng cố cải cách kinh tế, Vinh gia đã nhanh chóng vận dụng tài lực và các mối quan hệ của mình giành được được một vị trí quan trọng trong nền kinh tế phương Tây. Con cái của Vinh thị cũng được hưởng môi trường giáo dục cấp cao, sử dụng tài năng của mình vào việc kinh doanh khiến gia tộc trở nên hùng mạnh. Chỉ trong nửa thế kỷ, gia tộc Vinh thị đã giàu có nhất một vùng ở Mĩ.

Sau đó, chiến tranh kháng Nhật nổi lên, Vinh Trình mang lòng yêu nước, gạt người trong nhà quay về tham gia cứu quốc. Trong thời đại vật tư khan hiếm ấy, ông thường luân phiên qua lại giữa Trung và Mĩ, cuối cùng đã thuyết phục được cha mình, cũng chính là người lão lái Vinh thị lúc đó chịu bỏ ra một phần tài sản để mua lương thực, cho đội tàu buôn liên tục đưa đến tay tổ chức cách mạng.

Cuối cùng, cuộc chiến chống Nhật thắng lợi, Vinh Trình mang theo huy chương vinh dự của chính phủ Trung Quốc trao tặng trở về Mĩ. Giống như một vài thanh niên Hoa Kiều khác, ông đã in dấu vào lịch sử vẻ vang bằng cống hiến đặc biệt của mình.

Trở về Mĩ, Vinh Trình kế thừa sự nghiệp của cha, trở thành người dẫn dắt Vinh gia.

Mười lăm năm trước, ông lại từ chức trở về Bắc Kinh, mang theo tài sản cá nhân của mình thành lập một quỹ từ thiện, chuyên dùng để xây dựng không biết bao nhiêu viện dưỡng lão giúp đỡ người già neo đơn.

Vì thế lễ thượng thọ 80 tuổi của Vinh Trình mới được tổ chức tại nhà khách quốc gia Điều Ngự Đài, chính phủ đã dùng lễ nghi cao quý nhất để bày tỏ sự tôn trọng và yêu mến ông.

Vinh Trình ngồi ngay ngắn trên ghế thọ tinh, những người đang làm lễ thể gia chính là người thuộc Vinh thị. Vinh gia con cháu khá đông, phả hệ phức tạp, theo thời đại phát triển và sự nghiệp khuếch trương, các nhánh tộc bắt đầu tự tách ra lạc nghiệp.

Ngô Phương Phi cũng là một trong những đứa cháu dòng nhánh phức tạp của phả hệ Vinh thị này. Ba của cô là Ngô Bắc Hán, mẹ cô là Vinh Nhung, con gái út của Vinh Trình. Hiện tại cô phải đứng bên cạnh ông ngoại, cười nói lịch thiệp tiếp chuyện với nhóm bà con xa nói tiếng Trung mang nặng khẩu âm Pháp, hoặc khẩu âm Mỹ, nghe họ khen ngợi "Tiểu Phi lớn rồi", "Tiểu Phi xinh đẹp rồi".

Ngô Phương Phi thâm nhũ trong bụng, người đội cái mũ cháu gái được Vinh Trình thương yêu nhất không đẹp mới lạ ấy. Cho dù cô có không đẹp cũng phải đẹp trong miệng họ thôi. Đã hai mươi ba tuổi mà còn bị người ta gọi là Tiểu Phi này, Tiểu Phi nọ khiến Ngô Phương Phi vô cùng đỏ mặt xấu hổ, nhưng vẫn phải cố mỉm cười theo kiểu tiểu thư đài các cảm ơn mấy vị trưởng bối. Cô gái nào thuộc gia tộc Vinh thị đều được gắn cái mác danh viện (1), tuy Phương Phi họ Ngô nhưng mọi người vẫn xem cô thuộc về Vinh gia, ai bảo cô có một người mẹ nổi tiếng trong giới danh viện làm gì.

(1) Danh viện là chỉ các thiên kim tiểu thư có tri thức, lễ nghĩa của giới giàu có.

Cô lén nhún vai bất đắc dĩ, vô thức liếc mắt nhìn ra cửa nhưng vẫn không thấy người mình đang mong chờ xuất hiện, trái lại trông thấy một người có liên quan mật thiết với người kia.

Chu Á Luân vô thức nhoeo môi khi thấy dáng vẻ Ngô Phương Phi lén nhún vai rồi nhìn sang mẹ cô, mỗi khi bị mẹ cô trừng mắt cảnh cáo mới chịu đứng ngay ngắn trở lại. Anh thầm nghĩ, bắt Ngô Phương Phi ăn mặc chín chu làm dáng thực nữ thật sự đã làm khó cho cô quá rồi.

Lúc này, Ngô Phương Phi không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của mẹ lập tức đi về phía Chu Á Luân, chiếc váy ôm đuôi dài này khiến cô khó chịu cực kỳ. Cô chờ Chu Á Luân đưa thiệp mời cho ban tổ chức, ký tên xong mới lúi anh ra một góc.

"Anh ấy đâu?" Ngô Phương Phi nắm vạt áo vest của Chu Á Luân.

"Cậu ấy có vài việc bận nên sẽ đến trễ một chút." Dưới ánh mắt tha thiết của Ngô Phương Phi, lòng Chu Á Luân thoáng hụt hẫng.

Anh thường nghĩ, nếu khi ấy người đón được Ngô Phương Phi là mình, như vậy có phải cô gái rạng rỡ trước mắt này sẽ yêu mình không? Nghe nói phụ nữ thường đem lòng yêu người hùng cứu mình trong lúc nguy cấp, và lúc đó người đón được Ngô Phương Phi nhảy xuống khỏi tường là Vu Liên Thành, vì thế cô liền yêu cậu ta.

Đến tám giờ, Ngô Phương Phi tức giận phát hiện người tới qua còn hứa hẹn qua điện thoại là đúng tám giờ sẽ có mặt lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Trong sự thúc giục của mẹ mình, cô đành kéo tay Chu Á Luân bước vào hội trường tổ chức buổi tiệc.

Hội trường được chia ra thành hai khu, một khu dành riêng cho nhóm thanh niên trẻ tuổi của Vinh gia. Trong khu này nhóm thanh niên không cần phải câu nệ hình thức giống như trường bối của họ ở khu kia. Đàn ông con trai thì thoải mái bàn luận về tình hình chính trị, về siêu xe mới được đưa ra thị trường, về mấy món hàng hiệu, học hàm học vị của mình và về bạn gái của mỗi người. Còn nhóm con gái thì mặt ngoài điềm đạm, tao nhã nhưng thực chất đang ngấm ngầm ganh đua lẫn nhau, nào là váy áo, trang sức, nước hoa, so sánh xem cha mẹ ai có tiếng tăm hơn, so xem ai được các thành viên trong gia tộc thương yêu hơn, coi trọng hơn, cuối cùng dĩ nhiên cũng nhắc luôn đến bạn trai của từng người. Mà trong những bữa tụ hội thế này, nếu người nào chiếm được thể thượng phong ở nhiều mặt hơn thì tiếng nói sẽ có trọng lượng hơn.

Giống như giờ khắc này, trong cảnh ganh đua gay gắt của nhóm con gái Vinh gia thì Vinh Ái nghiêm nhiên trở thành nhân vật chính. Gần đây cô ta được lên trang bìa tạp chí nổi tiếng nhất Châu Âu, còn ký khá nhiều hợp đồng đại diện phát ngôn cho các nhãn hiệu cao cấp. Và đương nhiên người bạn trai hôm nay cô ta dẫn theo cũng hoành tráng không kém. Anh ta là con cháu của gia tộc Mike, đầu lĩnh trong giới bất động sản ở Manhattan, hiện nay bản thân cũng nắm trong tay rất nhiều cổ phiếu của ngành công nghệ, xem như có thể lung đoạn ngành này.

Song khi Vinh Ái nghĩ rằng tất cả thành tích huy hoàng gần đây của mình nhất định sẽ chói sáng nhất trong bữa tiệc thì lại gặp phải đứa con gái của cơ trưởng tầm thường mang tên Ngô Phương Phi hạ bệ. Trong cuộc gọi đường dài từ Bắc Kinh đến Lyon, ông nội đã khéo léo từ chối nhiếp ảnh gia nổi tiếng người Pháp mà cô phải tốn công thuyết phục lắm mới chịu theo mình đến Bắc Kinh chụp hình cho nhà họ, thay thế bằng một nhiếp ảnh gia quen sống bằng nghề chụp hình cho khách trên du thuyền do Ngô Phương Phi đề cử, khiến Vinh Ái vô cùng mất mặt.

Thợ chụp ảnh trên du thuyền, nực cười thật! Thế mà Ngô Phương Phi dám giới thiệu loại thợ chụp ảnh trên du thuyền lượm từng đồng từng cắc lại còn phải nài nỉ khom lưng phục vụ khách để chụp ảnh gia đình cho họ á! Oh my god ~~~

Vinh Ái vừa che miệng mỉm cười với đám anh chị em bà con xa, vừa lạnh lùng lườm Ngô Phương Phi. Mấy giờ trước Ngô Phương Phi đã chăm chăm đứng cạnh Vinh Trinh, công khai chiếm lấy vị trí của cô, cười nịnh nọt tiếp khách khiến Vinh Ái căm ghét thêm vài phần, chỉ hận không thể đuổi con bé này ra khỏi cửa.

Vinh Ái khề lướn mắt đến người đàn ông đang ở bên cạnh Ngô Phương Phi, trong lòng thù hằn hơn một chút. Trong trí nhớ của Vinh Ái chưa từng xuất hiện gương mặt này, nói cách khác, bạn trai của Ngô Phương Phi chỉ có thể liệt vào loại người tầm thường hệt như ba cô ta, bởi lẽ vòng giao tiếp của con gái cơ trưởng rất hạn hẹp mà!

Chiếc màn hình tivi to đùng trong sảnh đang truyền hình trực tiếp buổi đấu giá ở bên ngoài. Lúc này họ đang đấu giá một bức tranh chữ của danh nhân. Khi vừa nghe thấy tên của danh nhân ấy, Vinh Ái liền kéo tay bạn trai mình.

Vì muốn làm người đẹp nờ nụ cười, Mike rất vui vẻ giơ tay lên đấu giá. Sau năm lần giơ tay, rốt cuộc bức tranh đó đã thuộc về tay của Vinh Ái.

Lúc ông kính lia đến cô ta, Vinh Ái liền đứng dậy nờ nụ cười tươi tắn về phía ông kính, chấp tay trước ngực bày tỏ cảm ơn mọi người đã nhường cho mình. Trước khi đến đây cô ta đã học thêm về lễ nghi phương Đông này, phải tỏ ra khiêm tốn để chiếm được cảm tình của mọi người.

Tuy nhiên khi ánh mắt Vinh Ái lơ đãng nhìn sang cửa đại sảnh thì bất giác đã quên mất phải diễn tiếp thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Hồi còn thiếu nữ Vinh Ái từng gặp không ít người điển trai theo đủ kiểu, và cũng từng hẹn hò với vô số người trong đó, nhưng sau cùng chỉ xem họ như món đồ chơi đẹp mắt chứ không còn quan tâm nhiều, vì vậy cô rất tự tin mình đã đạt đến cảnh giới miễn dịch với trai đẹp rồi. Thế nhưng khi thấy chàng trai trẻ tuổi ăn mặc giản dị bước qua cửa đại sảnh, tiến về phía mình, Vinh Ái liền quên hết tất cả mọi lễ nghi cần có của một tiểu thư đài các.

Gương mặt chàng trai ấy tinh khôi như một trang giấy trắng khiến người ta ấn tượng ngay từ lần gặp đầu tiên. Có lẽ ngay cả chuyên gia thẩm mỹ hà khắc nhất cũng không tài nào bới móc chút khiếm khuyết trên gương mặt ấy. Hành động của anh nhanh nhẹn hệt như loài báo tuyết, trong khung cảnh trắng lệt trong hội trường, trông anh như một người bước lạc vào thời không khác.

Mà Vinh Ái chẳng hề xa lạ với chàng trai này, có một dạo cô còn vô cùng hứng thú với anh nữa.

Vưu Liên Thành, con trai độc nhất của ông trùm tài nguyên khoáng sản Vưu Lăng Vân, hai năm trước đã được tất cả tạp chí kinh tế ca ngợi là chàng trai có sức lôi cuốn nhất.

Sau khi tốt nghiệp học viện Columbo, ai ai cũng cho rằng anh sẽ thừa kế sự nghiệp của gia tộc, nhưng nào ngờ anh lại lảng lảng hợp tác với hai người bạn, thu mua lại công ty sản xuất máy bay sắp phá sản ở Nam Mỹ chỉ trong vòng chín ngày. Cho đến ngày thứ mười, công ty sản xuất máy bay kia được đặt tên mới là SSY, sau này người ta mới biết Vưu Liên Thành đặt tên ấy theo chữ cái đầu trong tên người mẹ đã mất của mình để tưởng nhớ bà.

SSY ngày càng nổi tiếng, người ta càng đào bới ra nhiều tư liệu liên quan đến công ty hơn. Ví dụ như tiền thu mua công ty chính là quỹ gây dựng sự nghiệp mà từng gia đình đầu tư cho Vưu Liên Thành và hai người bạn kia, số vốn ban đầu rất ít ỏi, mấy người họ phải thay phiên nhau mỗi ngày đi cầu cạnh lãnh đạo cấp cao của mỗi ngân hàng. Còn về lý do họ làm về ngành hàng không thì rất đơn giản, tất cả là vì bất cứ đứa bé trai nào cũng ước mơ được bay lượn trên bầu trời trong xanh cả. Theo tài liệu được sưu tầm càng nhiều, hình tượng của SSY cũng càng ngày càng tốt lên, đều mang hơi hướng tích cực.

Điều thực sự khiến danh tiếng của SSY lan xa chính là chỉ một năm sau công ty đã giành được đơn đặt hàng của một vài hãng hàng không đến từ Ấn Độ, Malaysia, Thái Lan và một vài nước Đông Nam Á khác. Hơn nữa, máy bay của họ còn được tham gia và gặt hái được thành quả lớn trong cuộc triển lãm máy bay nổi tiếng ở Châu Âu, gây được sự chú ý của giới hàng không.

SSY nhanh chóng đưa ra trang web chính thức của công ty. Khác với những hãng sản xuất máy bay khác luôn che giấu bộ máy nội bộ công ty, SSY lại chọn dùng cách quản lý trong suốt, phô bày hết tất cả trước mặt mọi người. Khi đó mọi người mới vỡ lẽ, sự thành công của SSY không hề dựa vào may mắn hay gia tộc chống lưng, mà thực chất SSY chiêu mộ được rất nhiều kỹ sư có tiềm năng thúc đẩy sự sáng tạo đến cực hạn và người quản lý có kinh nghiệm dày dặn. Họ thành lập một tổ thuyết khách giỏi nhất, cử đến các công ty hàng không lớn thiện ngôn chào mời sản phẩm của mình.

Nửa năm trước SSY đã gây tiếng vang rất lớn trong cuộc triển lãm máy bay ở Arab. Vưu Liên Thành đã cùng tổ thuyết khách của mình mang về cho công ty đơn đặt hàng mười chiếc máy bay của Saudi từ tay anh cả Boeing trong ngành, chẳng khác nào câu chuyện chuột nuốt voi cả.

Sau khi giáng một đòn đau vào công ty Boeing cao ngạo, lúc được phỏng vấn trên truyền hình, Vưu Liên Thành đã chinh phục được rất nhiều trái tim phụ nữ bằng kiểu cách nói chuyện dí dỏm của người Anh và nét kín đáo của phương Đông.

Lúc MC hỏi anh có bí quyết gì để đạt được thành công vĩ đại trong thời gian ngắn như vậy. Anh còn hỏi ngược lại MC là muốn mình nói thật hay nói dối.

Đến bây giờ Vinh Ái vẫn còn nhớ rất rõ, khi đó Vưu Liên Thành đã trả lời như thế này: "Nếu muốn nghe lời nói dối, tôi sẽ tiết lộ với mọi người rằng thật ra quan hệ của tôi và công chúa Saudi rất tốt, còn nếu muốn nghe lời nói thật thì thực sự tôi chẳng có bí quyết nào cả. Chúng tôi chỉ đi theo sau các tập đoàn lớn, đợi họ đánh rơi khúc xương thì chạy đi nhặt thôi. Tuy nhiên, điều đáng quý ở chúng tôi là sự chân thành."

Chỉ vài câu ngắn ngủi, chàng trai vừa tròn hai mươi ba tuổi đã được cả hội trường ca ngợi. Kết thúc buổi phỏng vấn, MC đài truyền hình còn ca tụng Vưu Liên Thành là một chàng trai đầy hấp dẫn, dám chuyên gia bình luận tài chính kinh tế cũng nhất trí tán dương anh bằng đủ lời tán thưởng hay ho nhất. Họ cho rằng anh sẽ về ra câu chuyện thần thoại của riêng mình, tràn ngập mong đợi với người thanh niên trẻ tuổi này.

Thế là Vưu Liên Thành trở thành chàng trai cuốn hút được người người yêu thích, dù anh rất ít khi xuất hiện trước ống kính nhưng vẫn không làm trở ngại giới truyền thông truy đuổi mình. Dần lên người những nhãn mác như anh tuấn, trẻ trung, IQ cao, xuất thân danh môn, dáng vóc hoàn mỹ, Vưu Liên Thành trở thành thần tượng tiêu biểu của các cô gái, nhóm chó săn rất siêng năng đào bới về tình sử của anh từ lớn đến nhỏ không bỏ qua chi tiết nào. Nhưng lịch sử tình ái của anh lại như bị che bằng lớp sa mùng, không ai tìm hiểu được gì. Tất cả dấu hiệu đều chứng tỏ hiện tại Vưu Liên Thành không có bạn gái.

Vinh Ái từng tìm mọi cách tiếp cận Vưu Liên Thành, nhưng đành phải từ bỏ vì phát hiện ra xưa nay Vưu Liên Thành không hề xuất hiện tại một bữa tiệc, buổi họp báo nhãn hiệu nổi tiếng, hay tham dự mấy bữa tiệc rượu của danh nhân nào cả. Và cô càng không ngờ Vưu Liên Thành luôn kín tiếng như bốc hơi khỏi nhân gian lại xuất hiện tại tiệc mừng thọ của nhà mình. Bây giờ anh đang chậm chậm đi về phía cô, chỉ còn mười bước rồi năm bước nữa...

Nhìn bóng hình Vưu Liên Thành càng lúc càng rõ ràng trong tầm mắt, Vinh Ái bỗng cảm thấy bộ lễ phục bó sát người mình trở nên chật cứng khiến cô khó thở.

Như một đứa trẻ ngây thơ tin vào thiên sứ xuất hiện, khi Vưu Liên Thành đi lướt qua vai cô, Vinh Ái nghĩ, chắc hẳn thiên thần sáng chói trong những câu chuyện cũng mang dáng vẻ thế này, có sự màu nhiệm khiến người ta quên cả hít thở.

Mà dường như kể từ khoảnh khắc Vưu Liên Thành bước đến, không chỉ Vinh Ái ngây ngẩn ngẫm nhìn mà mọi thứ xung quanh cũng im lặng như tờ. Máy quay cũng quay theo bóng dáng anh, truyền trực tiếp gương mặt tuấn tú được tạo hóa ưu ái vẽ vắn kia lên màn ảnh. Giây phút ấy, cảm giác Vưu Liên Thành mang đến cho Ngô Phương Phi giống hệt với lời kịch cũ rích, "chàng chính là ý trung nhân đáp mây ngũ sắc đến cưới cô đây".

Ngô Phương Phi mỉm cười cất lời reo vui với ý trung nhân của mình: "Anh tới rồi."

Tiếng reo hừng khởi đã phá vỡ không khí lặng phắc trong hội trường, thế là mọi người quay lại cảnh vui mừng ban nãy, thế là Vinh Ái lại nhớ đến phong thái danh媛 của mình, dời sự chú ý đến người thọ tinh.

Vưu Liên Thành đi đến bên cạnh Ngô Phương Phi, Chu Á Luân liền đứng dậy nhường chỗ cho anh.

Hiện giờ Vinh Ái chỉ cảm thấy từng lỗ chân lông của mình đều tràn đầy ý chí chiến đấu, điều tiếc nuối duy nhất chính là thực lực đối thủ của cô lại quá kém, nhìn về mặt cười khúc khích không buồn che giấu của Ngô Phương Phi mà Vinh Ái cảm thấy đau đầu thay cả cô út Vinh Nhung của mình.

Dĩ nhiên Ngô Phương Phi biết mạch nước ngầm tuôn trào nơi đáy mắt chị họ của mình. Vinh Ái cũng thuộc dạng được ưu ái về mọi mặt, mẹ cả sinh ba đứa con trai đầu, khó khăn lắm mới sinh được một mụn con gái, cái tên Ái đã có thể thấy được bản thân chị ta được yêu thương đến nhường nào.

Ngay cả Chu Á Luân cũng cảm nhận được cuộc chiến ngầm của phụ nữ trong tình cảnh này. Nhìn Ngô Phương Phi tỏ ra ngốc nghếch không hợp với thân phận, cứ chăm chăm vào Vưu Liên Thành từ lúc xuất hiện đến giờ, anh chỉ biết thở dài trong lòng.

Có lẽ, đối với những người ở khu sảnh ngoài, Vụ Liên Thành là cực kỳ xa lạ, nhưng đối với đám thanh niên từ bé đã lớn lên ở phường Tây nơi đây thì không. Mọi người đều nhân cơ hội hiếm có này, mau chóng bắt chuyện thật lịch sự với anh, tạo bầu không khí vô cùng vui vẻ; mấy cô gái cũng thức thời thể hiện hết vẻ quyến rũ của bản thân, ngay cả Vinh Ái cũng kín đáo tạo một khoảng cách với bạn trai mình.

Đến chín rưỡi, cuộc đấu giá bước vào giai đoạn kết thúc, món đồ đem ra cuối cùng là chiếc nhẫn ngọc của ông Vinh Trinh đã đeo hơn năm mươi năm, chiếc nhẫn này là vật báu từ cung đình nhà Thanh, tượng trưng cho triều đại Mãn Thanh huy hoàng thịnh vượng. Giá của nó lần lượt được nâng lên cao ngất.

"Một triệu đô, vị này đã đưa ra giá một triệu đô, có ai đưa ra giá cao hơn nữa không." Giọng của người chủ trì vang dội.

Cuối cùng, chiếc nhẫn ngọc kia đã rơi vào tay người thanh niên trẻ tuổi mới xuất hiện, ánh mắt tất cả người trong đại sảnh lại đổ dồn vào đám thanh niên sánh trong. Không đúng, phải là dồn hết vào Ngô Phương Phi, bởi vì người thanh niên đầu giá được chiếc nhẫn ngọc đang ngồi sát bên cô.

Trong ánh mắt sáng rực vừa hâm mộ vừa ghen tỵ của mọi người, Ngô Phương Phi đứng dậy kéo tay Vụ Liên Thành đi đến trước mặt ông ngoại mình, mỉm cười giới thiệu: "Ông ngoại, đây chính là niềm vui bất ngờ con muốn chia sẻ với ông ạ." Rồi cô nghiêng đầu nhìn chàng trai ôn hòa bên cạnh, "Anh ấy là Vụ Liên Thành, là bạn trai của con."

Vinh Trinh neho mắt lại, nhìn người thanh niên cao ráo tuấn tú, thuần khiết như ngọc trước mặt.

Vụ Liên Thành đi đến trước mặt người chủ trì buổi đấu giá, lấy ra thẻ kim cương của ngân hàng thế giới, đưa cho trợ lý của anh ta và hỏi: "Thưa anh, tôi có thể lấy vật đầu giá của tôi được chưa?"

"Dĩ nhiên ạ." Người chủ trì cung kính trả lời rồi đưa chiếc nhẫn cho anh.

Vụ Liên Thành nắm lấy tay Vinh Trinh, đeo lại chiếc nhẫn đó vào tay cổ chủ rồi khẽ vuốt chiếc nhẫn: "Nghe nói bảo ngọc là một vật có linh tính, nhất định chiếc nhẫn này không rời xa chủ nhân của nó đâu."

Chỉ trong một phút, Vinh Trinh đã cho Vụ Liên Thành qua cửa, còn thầm thấy may mắn vì đứa cháu ngoại mình yêu thương nhất đã yêu được một chàng trai như thế.

Spoil chương 3:

Bóng lưng cô gái này rất đẹp, bộ váy áo văn phòng không hề khiến cô trông cứng nhắc, trái lại càng toát lên nét quyến rũ. Đáng tiếc khuôn mặt lần khuất dưới lớp vải đen kia, không biết xinh đẹp hay xấu xí. Chắc hẳn người này là cô gái Trung Quốc mang cái tên Nhật Bản mà Vinh lão gia đã nhắc khi nãy rồi. Nhìn dáng vẻ ấy, Chu Á Luân đoán cô gái đó chỉ khoảng hai lăm, hai sáu tuổi.

Dần dần Chu Á Luân nhận ra có điều gì đó bất ổn, bóng lưng cô gái này mang đến cho anh cảm giác rất quen thuộc, cảm giác ấy xui khiến anh đưa tay về phía tấm vải đen trên máy chụp ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3

Khoảng mười giờ tối bữa tiệc kết thúc, khách khứa lần lượt ra về, còn người Vinh gia thì bắt đầu chuẩn bị chụp ảnh gia đình theo truyền thống.

Trước khi vào phòng chụp ảnh được nhân viên nhà hàng sắp xếp từ trước, Vinh Trinh còn bảo Vụ Liên Thành cùng vào chụp ảnh chung với nhà họ, thế nhưng anh lại kéo Chu Á Luân vào theo.

Tối nay dường như Vinh Trinh rất vui, còn bảo thợ trang điểm đánh tạo khối cho gương mặt mình thêm sắc nét. Ngô Phương Phi đứng chính giữa Chu Á Luân và Vụ Liên Thành, nở nụ cười khi thấy ông ngoại mình vui tươi như đứa trẻ. Cô kéo tay Vụ Liên Thành: "Vụ thiếu gia, tối nay anh có phúc lắm mới được chụp ảnh kỷ niệm bằng máy ảnh Kodak đầu tiên trên thế giới đây."

Vụ Liên Thành không tiếp lời, trái lại Chu Á Luân rất tò mò: "Máy ảnh Kodak đầu tiên trên thế giới á? Đồ cổ đấy có chụp được không?"

"Dĩ nhiên là chụp được chứ! Tuy độ nét không ổn lắm nhưng chỉ cần cải tiến một chút là ảnh chụp sẽ có hiệu ứng rất tốt, không có bất kỳ máy ảnh kỹ thuật số nào có thể sánh được đâu. Hiệu ứng này giống hệt bằng phim nhựa kính điện ấy." Ngô Phương Phi huyền thuyên trong vẻ mặt sa sầm của Vinh Ái, "Chiếc máy ảnh Kodak đầu tiên là mơ ước của rất nhiều nhiếp ảnh gia say mê nghề nhiếp ảnh, bạn em vất vả lắm mới có được nó. Cô ấy quý nó lắm, em phải nắn nỉ rất lâu cô ấy mới chịu mang bảo bối của cô ấy đến đây ấy. À đúng rồi, bọn anh có xem phim Hoàng Phi Hồng không? Chính là chiếc máy di Tháp Tam cầm đấy, chiếc giá ba chân, lúc bấm chụp ảnh sẽ bốc khói trắng..."

Nói đến đây, Ngô Phương Phi khua tay múa chân diễn tả, nhưng hai chàng trai lại càng mờ mịt khó hiểu, chỉ mình ông ngoại cô là cười lắc đầu. Ngô Phương Phi ngượng ngùng phát hiện thật ra hai người này tuy là người phương Đông nhưng không hề biết Lý Tiểu Long và Hoàng Phi Hồng là ai cả,

không phải ai cũng có hứng thú với chiếc máy ảnh Kodak đầu tiên...

"Đứng rồi cậu Vu, cậu đang làm công việc gì vậy? Hình như Tiểu Phi mới vừa tốt nghiệp thôi." Bấy giờ Vinh Trinh mới nhớ ra không biết ý trung nhân của cháu gái mình đang làm việc gì.

"Vinh lão tiên sinh." Vu Liên Thành khẽ gật đầu, "Hiện tại cháu chỉ là một thương nhân thu mua linh kiện khắp nơi thôi ạ."

"Thu mua linh kiện ư?" Vinh Trinh tò mò đánh giá người thanh niên trước mắt lần nữa, "Cậu thật sự chỉ thu mua linh kiện thôi sao, vậy cậu mua linh kiện gì?"

Vừa nhìn đã biết Vu Liên Thành xuất thân từ danh môn, con người hòa nhã trầm tĩnh, Vinh Trinh nhìn mãi cũng không nghĩ rằng anh chỉ là thương nhân thu mua linh kiện như anh đã nói.

"Ông nội." Vinh Ái nũng nịu liếc nhìn Vu Liên Thành, "Anh Vu chuyên thu mua linh kiện máy bay đấy ạ." Cô ta cúi đầu khẽ nói bên tai ông mình, "Ông nội, anh ấy là con trai của Vu Lăng Vân, ông trùm tài nguyên khoáng sản thế giới, còn có công ty cá cược đã đặt tỷ số xem anh ấy sẽ tồn bao nhiêu năm sáng tạo ra một tập đoàn Virgin khác ấy."

Vinh Trinh đánh giá Vu Liên Thành lần thứ ba, hơi chau mày lại tỏ vẻ không vui.

Vu Liên Thành thân nhiên đón nhận ánh mắt ông: "Đúng vậy, cháu là một người mua linh kiện máy bay, thật ra lần này đến đây có một mục đích khác là chào bán máy bay của cháu với ông Vinh Luật. Ông Vinh Luật có rất nhiều cổ phần của các công ty hàng không, cháu biết gần đây họ có một tuyến đường hàng không cần thay đổi máy bay, cháu muốn đề cử công ty cháu với ông ấy."

Nghe Vu Liên Thành nhắc đến cha mình, Vinh Ái lại càng thương hại cho cô em họ của mình nhiều hơn, cô cho rằng Ngô Phương Phi chỉ là một bậc thang cho Vu Liên Thành móc nối với Vinh gia thôi.

"Thưa Vinh lão tiên sinh, xin ông yên tâm, thật ra cháu chỉ tình cờ quen biết cô ấy thôi." Vu Liên Thành ôn hòa cười với Ngô Phương Phi, "Cho dù không có cô ấy, cháu cũng tin rằng sẽ có được đơn đặt hàng từ ông Vinh Luật. Nói cách khác, cho dù vì lý do nào đi nữa, cháu cũng sẽ không từ bỏ ý định chào bán máy bay của mình với ông Vinh Luật, bởi vì cháu là một thương nhân."

Chỉ vài lời ngắn ngủi, Vu Liên Thành đã tỏ rõ lập trường của mình, hơn nữa còn có sức thuyết phục rất lớn, khiến Vinh Trinh thoải mái hơn nhiều.

Vu Liên Thành lại mỉm cười: "Vinh lão tiên sinh không có lòng tin với cháu gái mình sao?"

Ánh mắt Vinh Trinh dò sang Ngô Phương Phi nhìn cô cháu gái duyên dáng yêu kiều, gương mặt rạng ngời, ánh mắt lanh lợi đang đứng nơi kia, lòng thầm nghĩ xưa nay người ta hay nói "Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu" kia mà. Rồi nhìn lại cậu thanh niên cười mở thẳng thắn, khí chất tinh khiết như gió mát trăng thanh, Vinh Trinh cười sang sảng vỗ nhẹ tay Vu Liên Thành: "Đương nhiên ông có lòng tin với cháu gái của ông rồi. Liên Thành, ông sẽ bảo Vinh Luật nghiêm túc cân nhắc đề cử của cháu."

Trong lòng Vinh Trinh đã thích Vu Liên Thành thêm vài phần, dù anh là con trai độc nhất của Vu Lăng Vân nhưng không hề kiêu căng vì khối tài sản kếch xù của cha mình, ngược lại còn khiêm nhường từ tốn, thậm chí không hề che giấu dã tâm trên gương mặt mình. Ông rất tán thưởng tính cách chính trực của anh.

Vì thế, chỉ trong vòng mười phút, ông đã xưng hô "cậu Vu" xa lạ khách sáo đã trở thành "Liên Thành" thân thiết từ ái.

Phòng hóa trang chỉ cách phòng chụp ảnh vài chục bước, Vinh lão đặt tay mình lên tay Ngô Phương Phi, Vinh Ái cũng không cam lòng yếu thế đi theo nắm lấy bàn tay còn lại của ông.

Chu Á Luân buồn cười nhìn tình huống hiện tại. Anh cảm thấy Vinh lão tiên sinh giống hệt như vị lão phu nhân trong Hồng Lâu Mộng, còn Vinh gia thì giống hệt như trong những bộ phim hào môn của Hong Kong thập kỷ trước vậy.

Đi vài bước, Vinh lão chợt nhớ ra gì đó: "Tiểu Phi, mấy ngày nữa con mời nhiếp ảnh gia kia đến nhà mình dùng cơm đi. Ban đầu con nói đến tên cô ấy, ông còn tưởng người Nhật nữa, sau khi gặp mới biết hóa ra là người Trung Quốc. À đúng rồi, sao cả buổi tối ông không thấy cô ấy đâu cả."

"Ông ngoại." Ngô Phương Phi ngại ngùng, "Người ta đang ở trong phòng chụp ảnh nói chuyện với bảo bối của mình ấy ạ."

Trong lúc trò chuyện, họ đã bước vào phòng chụp ảnh.

Vừa bước chân vào đây, Chu Á Luân thật sự bị chấn động bởi cảnh tượng trong phòng, xem ra nhân viên nơi này đã tốn rất nhiều công sức cho vị Vinh lão tiên sinh này. Phòng nền là bức tranh triều đại Mãn Thanh cực thịnh, miêu tả sống động thời kỳ vàng son khi ấy trước mắt mọi người, nào là vương phủ, lầu các, mai vàng, tuyết bay là tả... Đứng trước bức trang ấy sẽ khiến người ta có cảm giác rằng mình đã xuyên không về thời Thanh nữa kia.

Nhân viên nơi này sắp xếp vị trí cho từng người một, cả đại gia tộc bốn năm mươi người, có già có trẻ, cung kính quy củ. Ảnh gia đứng đúng như ý nghĩa của nó, dù Chu Á Luân đã sống ở nước ngoài từ bé, chỉ biết mơ hồ về văn hóa Trung Quốc, nhưng anh vẫn xúc động bởi truyền thống đại gia tộc bốn thế hệ của người dân Trung Hoa trước mặt này.

Chu Á Luân bất giác nhìn sang bên cạnh, phát hiện Vu Liền Thành khi này vẫn còn trò chuyện vui vẻ, giờ lại đang ngây đại nhìn chăm chăm vào bức tranh mai vàng trước mắt, anh không khỏi thở dài trong lòng.

Vinh lão tiên sinh ngồi vào vị trí chính giữa, trên đầu ông là bảng hiệu Vinh Phủ vương vức vẽ bằng sơn vàng, đối diện là chiếc giá ba chân ngay ngắn. Lúc này Chu Á Luân mới nhớ ra đó chính là máy chụp ảnh Kodak đầu tiên trên thế giới hết như trong miêu tả của Phương Phi, chẳng qua còn có một tấm vải đen phủ lên trên đầu máy, nghe nói khi chụp loại máy này, nhiếp ảnh gia phải dùng tấm vải tối màu cản đi ánh sáng mạnh gây nhiễu từ bên ngoài, để ảnh chụp rõ nét nhất.

Chu Á Luân hứng thú nhìn dáng người dưới tấm vải màu đen kia, cô gái đó quay lưng lại với anh, áo sơ mi ôm không tay màu xanh lam, váy màu nâu đen, bên dưới là búp chân nuột nà trắng nõn, tư thế khẽ khom người phơi bày đường nét chiếc mông vung tròn khiến người ta mơ màng.

Bóng lưng cô gái này rất đẹp, bộ váy áo vẫn phong không hề khiến cô trông cứng nhắc, trái lại càng toát lên nét quyến rũ. Đáng tiếc không thấy được khuôn mặt lẫn khuát dưới lớp vải đen kia xinh đẹp hay xấu xí. Chắc hẳn người này là cô gái Trung Quốc mang cái tên Nhật Bản mà Vinh lão gia đã nhắc lúc này rồi. Nhìn dáng vẻ ấy, Chu Á Luân đoán cô chỉ khoảng hai lăm, hai sáu tuổi.

Dần dần Chu Á Luân nhận ra có điều gì đó bất ổn, bóng lưng cô gái này mang đến cho anh cảm giác rất quen thuộc, cảm giác ấy xui khiến anh đưa tay về phía tấm vải đen trên máy chụp ảnh...

"Á Luân, Liền Thành, hai người đứng thừ ra đấy làm gì, đến đây đi." Thành linh Ngô Phương Phi gọi vọng ra từ đám người xếp hàng ngay ngắn kia.

Tiếng va chạm rất nhỏ vang lên từ dưới tấm vải, Chu Á Luân rút tay lại bỏ vào túi quần, thoáng nhìn cô gái vẫn giấu mặt đằng sau tấm vải kia, bỗng cảm thấy mình hơi khó hiểu.

Ngô Phương Phi được xếp đứng bên trái Vinh lão tiên sinh, bên cạnh cô là Vu Liền Thành, còn Chu Á Luân thì được sắp vào đứng ở vị trí tầm thường khác.

Ánh đèn vừa phải, vẻ mặt thích hợp. Cô gái vẫn giấu mặt chịu trách nhiệm chụp ảnh kia có một đôi tay trắng nõn, cô đưa bàn tay nắm thành quả đấm của mình ra, sau đó giờ ngón trở lên, tiếp theo là ngón giữa, cuối cùng làm dấu OK...

Rồi sau nữa không hề có làn khói bốc lên như mọi người đã nghĩ, từ đầu đến cuối nữ nhiếp ảnh gia không hề lên tiếng, chỉ ra hiệu bằng động tác, hoàn thành việc chụp ảnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Vì tuổi tác Vinh lão tiên sinh đã cao nên vừa chụp ảnh gia đình xong quần gia đã vội vàng đến đưa ông về nhà, cả đám con cháu cũng lục tục rời khỏi phòng chụp ảnh. Gần như vừa ra ngoài, Vinh Ái đã mau chóng muốn thể hiện vị thế thiên kim nhà họ Vinh của mình, đưa ba cô đến gặp Vu Liền Thành.

Nhìn Vu Liền Thành và cậu cả nhà mình được Vinh Ái cố gắng giới thiệu hợp tác theo nhân viên khách sạn bước vào phòng riêng, Ngô Phương Phi đứng một bên, trong lòng có chút phiền muộn. Dường như Vu Liền Thành đã quên mất người bạn gái Ngô Phương Phi vì đơn hàng máy bay của mình rồi. Cô giận dỗi dậm chân, đáng lẽ người tiền cứ Vu Liền Thành cho cậu cả phải là cô mới đúng, sao lại biến thành Vinh Ái kia chứ?

Lúc này sau lưng Ngô Phương Phi vang lên tiếng cười khê, đó là giọng cười thờ ơ chỉ Chu Á Luân mới có.

Đứng cạnh Chu Á Luân là mẹ của Ngô Phương Phi, bà đặt tay lên vai cô, nói với thân phận là mẹ vợ: "Tên nhóc đó không tệ, khi nào ba con không có lịch bay thì đưa cậu ấy về ra mắt."

Ngô Phương Phi giật thót tim, cười gượng với mẹ mình. Bà nhanh chóng bị người khác gọi đi.

Hành lang phía ngoài phòng chụp ảnh mang phong cách cổ xưa, hàng cây xung quanh quanh năm tươi tốt, dưới ánh đèn chỉ còn lại cô và Chu Á Luân. Ngô Phương Phi quay lại nhìn anh, còn anh thì mỉm cười với cô bằng nụ cười rất dối chân thành.

"Yên tâm đi. Liền Thành không thích Vinh Ái đâu." Anh khê vỗ vai cô như một người anh em.

"Tôi biết." Ngô Phương Phi nhú mày, cố gắng xua đi nỗi buồn man mác trong lòng. Đúng vậy, Vu Liền Thành không thích Vinh Ái, nhưng có gì đảm bảo được anh thích Ngô Phương Phi cơ chứ!

Nỗi âm ỉ kia không kéo dài bao lâu, Ngô Phương Phi bỗng giờ tay lên vỗ trán mình. Chết rồi, cô đã quên một người ở trong phòng chụp ảnh, đúng là loại vì trai quên bạn diễn hình mà. Cô bảo Chu Á Luân đi tìm Vu Liền Thành trước, còn mình thì lập tức chạy vào phòng chụp ảnh.

Bước vào phòng thấy máy chụp ảnh và nhiếp ảnh gia vẫn còn ở đấy, Ngô Phương Phi mới thở phào nhẹ nhõm, có điều người đang đưa lưng về phía cô dường như cũng không nhận ra có người đi vào thì phải. Bóng lưng ấy đứng lặng trước bức tranh nền không lồ, nhỏ bé như một vòng gợn sóng lăn tăn trên mặt biển.

Ngô Phương Phi rón ra rón rén đi đến phía sau cô gái, vỗ mạnh vào lưng cô ấy, sau đó hô to: "Người đẹp, hồi hồn nào!"

Khuôn mặt trắng bệch kia đột ngột quay lại. Nhìn về mặt cô nhiếp ảnh gia trắng như tờ giấy, Ngô Phương Phi ái ngại, không ngờ cô ấy lại nhát gan như vậy, bèn cười hồi lồi, cúi đầu khúm núm: "Lệ Hương, mình xin lỗi, hãy tha thứ cho người bạn thỉnh thoảng lại giờ con ấu trĩ này của cậu nhé!"

Cô gái tên Lệ Hương thấy rõ ràng người gọi mình, sắc mặt tốt hơn một chút, miễn cưỡng nhoẻn môi. Nụ cười kia mơ hồ và xa xôi như trăng trong nước vậy.

Ngô Phương Phi thở dài ôm lấy Lệ Hương: "Hi, cô gái, đừng cười như vậy, mỗi lần cậu cười như vậy ngay cả mình cũng điên đảo tâm trí chứ đừng nói chỉ là đàn ông."

Cô gái bị ôm lấy cười phì: "Ồ, thế ai vì trai mà bỏ bạn ở đây hả?"

Ngô Phương Phi khá áy náy với Lệ Hương. Lúc biết Lệ Hương được nghỉ nửa tháng, Ngô Phương Phi đã từng vỗ ngực thề thốt rằng sẽ dẫn cô ấy đi dạo khắp phố phường, tham quan Vạn Lý Trường Thành, đến thăm Cố Cung và ăn hết tất cả các món ăn vặt của Bắc Kinh. Thế nhưng giờ đây kỳ nghỉ của Lệ Hương đã trôi qua hơn phân nửa, nhưng lời thề son sắt kia đều thất hứa hết lần này đến lần khác. Trong mấy ngày Lệ Hương ở Bắc Kinh, chỉ có duy nhất một hôm cô đưa cô ấy đến Hương Sơn ngắm lá đỏ, còn lại thì gần như bỏ mặc.

Giúp Lệ Hương cất máy chụp ảnh bảo bôi vào hộp gỗ đặc chế, Ngô Phương Phi luôn miệng xin lỗi, rồi còn phiền muộn tự trách mình: "Lệ Hương, có phải mình tệ lắm không? Lúc ở gần anh ấy, mình như bị mất trí nhớ vậy, trong đầu chỉ có mỗi Vụ Liên Thành thôi!"

Lệ Hương nắm chặt lấy tay mình, ngón tay cô xui xẻo bị rung gỗ đâm vào. Chiếc dầm ấy đâm rất sâu, vừa thả tay đã rỉ máu, cô lập tức cầm lấy khăn giấy lau đi.

"Vụ..." Lệ Hương ngập ngừng, hỏi thật khẽ, "Người chụp ảnh chung... chính là người đứng bên cạnh cậu lúc nãy ấy... là chàng trai... chàng trai cậu hay kể trước đây à..."

"Ừ! Anh ấy là người trước đây mình luôn nhắc với cậu đấy." Đóng hộp gỗ lại, Ngô Phương Phi nhìn Lệ Hương chăm chăm.

"Làm... làm sao thế?" Lệ Hương đáp ứng, đưa tay sờ mặt mình theo bản năng.

"Lệ Hương, sao tối nay cậu bị nói lắp thế?" Ngô Phương Phi phải thừa nhận, dù người đẹp này có nói lắp thì vẫn mê người.

"Mình... nói... lắp sao?" Vừa dứt câu, Lệ Hương mới phiền não vỗ trán mình, hôm nay lười cô cứ có vấn đề gì ấy nhỉ.

Thu dọn xong xuôi mọi thứ, Ngô Phương Phi kéo cánh tay Lệ Hương.

"Đi đâu vậy?" Người bị kéo đi hình như không muốn rời khỏi phòng chụp ảnh.

"Lệ Hương." Ngô Phương Phi rù rứt, "Cậu là người bạn đã chia sẻ tình cảm với mình, chuyện tình này từng khiến mình rất buồn, mình đã hạ quyết tâm rất lớn mới có thể ở bên anh ấy, hiện tại mình muốn giới thiệu hai người với nhau." Khi ngược mắt lên lần nữa, Ngô Phương Phi đã bình thản hơn rất nhiều, "Lệ Hương, theo mình gặp anh ấy đi, mình rất muốn cho cậu biết anh ấy."

Thật ra trong lòng Ngô Phương Phi còn có một suy nghĩ khác, cô muốn Lệ Hương quan sát Vụ Liên Thành với thân phận là người ngoài, tiếp theo sẽ đặt ra kế hoạch tác chiến giúp cô. Vụ Liên Thành chỉ cho cô thời hạn làm bạn gái ba tháng thôi, mà giờ đây đã hết một tháng rồi.

Lệ Hương vội rút tay ra khỏi tay Ngô Phương Phi, xua tay từ chối.

"Cậu không muốn hả?" Ngô Phương Phi làm bộ tức giận.

"Không... không phải..." Lệ Hương lại bất giác nói lắp, chán chường thở dài thườn thượt, "Mình xin lỗi, Phương Phi, hôm nay mình không khỏe, mình đã gọi điện thoại cho bạn mình rồi, đúng lúc anh ấy cũng đang ở gần đây, nên mình phải ở đây đợi anh ấy đến đón."

Ngô Phương Phi lại thấy xấu hổ vì tính cầu thả của mình, rõ ràng khi nãy bước vào đã thấy mặt Lệ Hương tái nhợt kia mà.

"Mình... mình xin lỗi..." Lần này đến lượt Ngô Phương Phi lắp bắp, "Lệ Hương, hay là... mình đưa cậu đến bệnh viện nhé?"

"Không cần đâu, mình không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi, nhưng mà mình nghĩ, mình không thể gặp... gặp bạn trai của cậu rồi." Lệ Hương nói với vẻ tiếc nuối.

"Vậy thì khỏi gặp, hẹn lại ngày khác thôi." Ngô Phương Phi thuận miệng đáp.

"Ồ..." Về mặt Lệ Hương ra chiều luyến tiếc, "Làm sao giờ Phương Phi? Mai mình sẽ rời khỏi Bắc Kinh rồi, đại ca Minh đang chờ mình ở Hong Kong, bảo mình mau chóng đến đó gặp anh ấy."

"Thế ư? Sao lại vậy? Minh Định Viễn nói mà chẳng giữ lời gì cả." Ngô Phương Phi định gọi điện cần nài Minh Định Viễn. Có lần anh ta rơi xuống nước, Ngô Phương Phi đã cấp cứu cho anh ta nên cô luôn có quyền hoành hành tác quái với Minh Định Viễn.

Một đôi tay cướp lấy di động của Ngô Phương Phi: "Lần sau đi, Phương Phi, mùa thu sang năm mình chắc chắn sẽ xin nghỉ dài hơn, bây giờ quan trọng nhất là cậu nên ở bên bạn trai cậu." Lê Hương cụp mi mắt, "Nghe cậu miêu tả, mình cho rằng người kia là kiểu chậm tiến trong tình cảm, mình nghĩ cậu phải tốn thời gian nhiều đấy."

Đã từng nghe người ta nói, nhiếp ảnh gia là gần như là một thầy coi tướng, Ngô Phương Phi cảm thấy hình dung này rất chính xác. Vu Liên Thành đúng là kiểu đàn ông chậm tiến trong chuyện tình cảm như Lê Hương đã nói.

Bạn của Lê Hương đến rất nhanh. Ngô Phương Phi đánh giá anh từ trên xuống dưới, anh ta khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng vóc cao lớn, tướng mạo dễ coi. Từ lúc anh bước vào nơi này, nhìn thái độ của nhân viên ở đây đối với anh có thể thấy được anh cũng là người có thân phận không tầm thường. Ánh mắt anh như thể chỉ nhìn thấy mỗi Lê Hương, hoàn toàn phớt lờ sự có mặt của người khác, ngay lập tức đặt tay lên trán cô.

"Sao sắc mặt em khó coi như thế, không khỏe ở đâu à? Có phải bị cảm hay ăn nhầm thứ gì không?"

Còn trong mắt Ngô Phương Phi, Lê Hương là cô gái sống lành đênh trên biển hết ba trăm năm mươi ngày trong năm, như luôn có ác cảm đối với đất liền, cũng như người trên đất liền, thế mà lại lệ thuộc vào người đàn ông này vô cùng.

Một cái tên sinh động hiện ra trong đầu cô: "Triệu... Triệu Cẩm Thư, anh là Triệu Cẩm Thư à!"

Triệu Cẩm Thư của Lê Hương, anh Cẩm Thư tốt nhất trên đời này!

Người đàn ông một tay ôm chặt Lê Hương, một tay vươn ra, mỉm cười: "Đúng, tôi là Triệu Cẩm Thư."

Ngô Phương Phi đứng ở cửa phòng chụp ảnh, đưa mắt nhìn người đàn ông to cao diu cô gái yếu điệu đi trên hành lang kiêu cô. Trong cảnh đêm êm đềm, dưới ánh đèn ấm áp, hình bóng hai người họ vô cùng hài hòa, thân mật gần bó, vừa như người yêu lại vừa giống người thân. Khi bóng hai người đã khuất sau ngã rẽ, Ngô Phương Phi vẫn còn ngơ ngác đứng đấy, mãi cho đến khi hành lang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

"Còn đứng đây làm gì?" Vu Liên Thành đi đến bên cạnh cô.

Ngô Phương Phi nhìn con đường sâu hút, bóng dáng Lê Hương và Triệu Cẩm Thư đã ra khỏi hàng cây, đi đến bãi đỗ xe.

"Mới vừa rồi em định giới thiệu cho anh một người bạn, một người bạn rất quan trọng của em." Ngô Phương Phi chỉ vào cuối con đường, "Họ vừa mới rời khỏi đây thôi, nếu anh đến sớm một chút là gặp được họ rồi."

"Đi thôi." Vu Liên Thành hờ hững nhìn thoáng qua con đường, không quan tâm đến người bạn mà cô đề cập, "Tôi đưa em về nhà."

Khi Ngô Phương Phi đi theo Vu Liên Thành ra đến bãi đỗ xe, liền bắt gặp một chiếc xe màu trắng lướt ngang qua họ. Cô thấy rõ Triệu Cẩm Thư ngồi trên ghế tài xế, lòng lại thờ dài tiếc nuối. Lại muộn một bước rồi!

Lúc xe lái ra khỏi bãi đỗ, Ngô Phương Phi mới phát hiện mình còn chưa hỏi Lê Hương mấy giờ ngày mai sẽ bay, vội cầm điện thoại di động lên định gọi. Nhưng cô chợt nhớ lại Lê Hương không dùng điện thoại di động, bèn ừ rừ ngồi tựa vào ghế.

Lê Hương đúng là một cô nàng quái gở, không dùng điện thoại, cũng không dùng máy vi tính, chỉ thích dùng bưu thiếp báo bình an. Lê Hương có một thói quen rất xưa cũ là thích gửi bưu thiếp cho bạn bè vào mỗi dịp lễ tết, hàng chữ thanh thoát phía sau mỗi bưu thiếp kia rất giống với một câu thơ rất nổi tiếng "Bắc phương có một giai nhân. Dung nhan tuyệt thế cõi trần đứng riêng" nào đó miêu tả về chủ nhân của nó vô cùng chính xác.

Đường ra khỏi bãi đỗ có gờ giảm tốc độ nên chiếc xe tròng trành, Ngô Phương Phi giờ tay giữ thẳng bằng theo bản năng, vô ý khiến điện thoại di động rơi vào giữa hai chân Vu Liên Thành. Màn hình điện thoại vẫn sáng, nền là ảnh Ngô Phương Phi và Lê Hương kề sát mặt vào nhau cười vô tự lự trên nền lá phong đỏ rực. Đây là ảnh mấy ngày trước hai người họ chụp chung lúc đi ngắm cảnh Hương Sơn, cô rất thích tấm ảnh này nên đã cài đặt làm ảnh nền.

Tiếng phanh xe khàn cập chần động khoảng không, Ngô Phương Phi kinh hoàng nhìn Vu Liên Thành vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại của mình.

"Đó là ai vậy?" Anh cúi đầu hỏi.

Ngô Phương Phi chợt nghĩ ra, nếu bảo Vu Liên Thành lái xe nhanh một chút, không chừng sẽ đuổi kịp xe của Triệu Cẩm Thư cho xem.

"Cô ấy tên Lê Hương, là người bạn quan trọng lúc này em nói muốn giới thiệu cho anh biết đấy. Nếu xe anh lái xe nhanh một chút, có lẽ sẽ đuổi kịp họ."

Mấy phút sau, nơi ngã rẽ bình thường có rất ít xe cộ qua lại vang lên tiếng phanh xe chói tai, kèm theo tiếng va chạm khá lớn xé rách màn đêm yên tĩnh.

Lê Hương sững sờ nhìn phía trước, nghe thấy Triệu Cẩm Thư bên cạnh bối rối gọi mình: "Mộ Mai."

Cái tên này vừa vang lên, nước mắt cô liền rơi xuống. Mộ Mai ở phương Đông có nghĩa là một tình cảm e ấp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5

Theo tiếng gọi của Triệu Cẩm Thư, giọt nước mắt nóng hổi và đau khổ mang theo tất cả hồi ức cuộn cuộn ủa đến như dòi sông lấp biển. Trên du thuyền, tất cả đều thích gọi cô là Lệ Hương, dần dà không còn ai nhớ nổi cô còn có tên là Mộ Mai, Lâm Mộ Mai. Cái tên này mang theo cuộc sống và tháng ngày trưởng thành của cô ở thành phố London cổ kính, cái tên này đã theo cô suốt hai mươi bốn năm.

71% diện tích trên trái đất là bị nước và băng bao phủ, 29% còn lại là đất liền. Trên đất liền có đến bảy tỷ người sinh sống, và tỷ lệ hai người xa lạ có thể gặp nhau, đi ngang qua nhau được tính đến đơn vị hàng tỷ. Cho dù như thế, Mộ Mai vẫn dè dặt tránh xa mảnh đất liền kia. Cô chọn làm nhiếp ảnh gia trên du thuyền đi khắp Đại Tây Dương đến Thái Bình Dương, rồi đến Ấn Độ Dương, sống trên diện tích 71% trái đất kia, ghi lại từng khoảnh khắc đáng nhớ trong cuộc hành trình cho du khách bằng chiếc máy ảnh của mình, nhận lấy số tiền công ít ỏi từ tay họ. Có khi một ngày kiếm được hơn một trăm đô, nhưng có ngày chẳng có xu nào.

Mộ Mai không dùng điện thoại di động, không dùng máy tính, không xem bất cứ tờ báo hay tạp chí nào. Tất cả chỉ vì một mục đích: Trốn tránh Vu Luân Thành.

Theo định luật Murphy, bạn sợ điều gì nhất thì vận mệnh sẽ mang đến điều đó cho bạn.

Sau một bữa tiệc đêm cuối thu, trong một lần tông xe, thượng đế đã đưa sự việc được tính bằng tỷ lệ hàng tỷ kia đến trước mặt Mộ Mai.

Khi chiếc xe vượt lên từ phía sau như một vị khách từ trên trời rơi xuống, đột ngột rẽ ngoặt sang khiến xe họ phải bẻ lái tông thẳng vào biển báo trong đêm. Vậy mà tiếng "ầm" kia lại không hề chất chứa mà lại giống như tiếng thờ dài của số phận.

Nhìn chiếc xe phía trước qua kính chắn gió, Mộ Mai thấy được khuôn mặt quá đỗi thân quen luôn hằng trong ký ức năm nào. Trong khoảng cách chỉ cách hai lớp cửa kính gần như thế, khuôn mặt ấy cứ lảng lảng nhìn cô chăm chú, không mang chút buồn vui, cương nghị và lạnh lùng hệt như pho tượng cẩm thạch.

Cú va chạm đột ngột kia khiến Triệu Cẩm Thư không kịp trở tay. Trước tiên anh quay sang xem Mộ Mai, thấy cô vẫn không sao, dây an toàn vẫn thắt chặt trên người, chẳng qua gương mặt xám ngoét như đã chết của cô làm anh vô cùng hoang mang.

"Mộ Mai." Triệu Cẩm Thư lại gọi, "Mộ Mai, có phải em bị thương ở đâu không? Mộ Mai, có phải khó chịu ở đâu không?"

Gương mặt trắng bệch của Lâm Mộ Mai như đã hóa đá, mắt nhìn chằm chằm phía trước. Theo ánh mắt cô, Triệu Cẩm Thư cũng thấy rõ người đang ngồi trên ghế tài xế xe kia, bàn tay anh từ từ trượt xuống khỏi mặt cô.

Trong ánh mắt hai người nhìn nhau lúc này, dường như không thể chứa thêm được bất cứ ai khác.

Vu Luân Thành, đã lâu không gặp! Triệu Cẩm Thư cười lạnh, Vu thiếu gia cao quý ở London đã du ngoạn đến thành phố Bắc Kinh rồi đây. Anh cầm điện thoại di động lên bấm số, bên kia bắt máy rất nhanh.

"Đại Lưu, ở ngã ba chữ T nhà khách chính phủ xảy ra tai nạn giao thông, với tư cách là nạn nhân trong vụ này, tôi khẳng định đây là cố ý tông xe. Xe gây ra tai nạn là xe chuyên cung cấp cho khách VIP của khách sạn năm sao nào đó. Bất kể bây giờ cậu đang làm gì, tôi muốn cậu phải đến hiện trường ngay lập tức."

Trong xe yên lặng như tờ, giọng Triệu Cẩm Thư rõ ràng từng câu từng chữ. Đến khi anh cúp điện thoại, ánh mắt của Lâm Mộ Mai mới ngờ ngàng chuyển từ người Vu Luân Thành sang anh.

"Sao thế? Lâm Mộ Mai, em cho rằng anh không nên báo cảnh sát à? Bởi vì người gây tai nạn là Vu Luân Thành nên anh không được báo cảnh sát sao?" Triệu Cẩm Thư nói với giọng chế giễu.

Mộ Mai cúi đầu, khẽ khàng bảo "không phải".

Bên này, Ngô Phương Phi cũng ngây ra như phỗng. Vài phút trước chỉ bằng một câu nói "Luân Thành, người ngồi xe phía trước là bạn em đấy" của cô, Vu Luân Thành đã lập tức tăng tốc, vượt qua xe kia, cấp tốc rẽ ngoặt sang trái.

Trong khoảnh khắc xe Vu Luân Thành sắp tông vào chiếc xe màu trắng, Ngô Phương Phi sồn tóc gáy, nhắm tịt hai mắt lại. Thế nhưng cô không hề nghe thấy tiếng va chạm long trời lở đất, dây an toàn trước ngực đã giữ cô lại thật chặt, thân thể Ngô Phương Phi đổ về bên trái một chút rồi lại bị kéo bật về ghế.

Cô lập tức choàng mở mắt ra, thấy được chiếc Volvo của Vu Luân Thành đã khiến đầu xe Chrysler của Triệu Cẩm Thư đụng vào biển báo an toàn trên đường. Tay Vu Luân Thành vẫn lạnh lặn cầm tay lái, xe họ chẳng máy may bị thương, nhưng xe Triệu Cẩm Thư thì bị bung nắp ca-pô ra.

Ngô Phương Phi hít vào thật sâu: Thật là quá may mắn, hôm nay Vu Luân Thành lái chiếc Volvo được trang bị an toàn nhất thế giới do khách sạn anh ở cung cấp.

Mà hiển nhiên, hành động lỗ mãng của Vu thiếu gia vốn có sở thích ham mê tốc độ đã khiến hai người trên xe đối diện sợ hãi, nhất là Lê Hương, sắc mặt cô ấy đã xanh mét cả rồi.

Ngô Phương Phi vội vàng xuống xe, xách chiếc váy rườm rà của mình, đi đến gõ cửa sổ xe Lê Hương. Cửa kính chậm rãi chạy xuống, Triệu Cẩm Thư vừa cúp điện thoại, còn Lê Hương vẫn đang cúi gằm đầu.

"Lê Hương, thật xin lỗi, mình..." Ngô Phương Phi thấy đau đầu, "Mình... chỉ bảo anh ấy xem có thể đuổi theo hai người được không, mình... mình không nghĩ sẽ thành như vậy. Bạn của mình đến từ Anh, đã quen với tốc độ cao của bên ấy, anh..." Hai người trong xe không hề doái hoài đến Ngô Phương Phi, cô cũng tự biết mình ăn nói nhảm nhí đến cỡ nào, đành ngượng ngùng hỏi han, "Lê Hương, cậu không sao chứ, có bị sợ hãi hay không?"

"Đừng, bạn của cô đã dọa đến chúng tôi rồi!" Triệu Cẩm Thư nhìn chằm chằm vào Vu Luân Thành đang dăm dăm dõi theo Lâm Mộ Mai từ phía đối diện, trả lời thay cô, "Cho nên chúng tôi đã báo cảnh sát."

"Ặc... báo cảnh sát á?" Ngô Phương Phi không thể tin được, nhìn vào Lê Hương vẫn cúi thấp đầu, "Lê Hương, cậu, hai người báo cảnh sát thật hả?"

Mộ Mai ngẩng đầu lên, không nhìn về phía xe đối diện nữa: "Đừng, bọn mình báo cảnh sát rồi, bạn của cậu thật sự dọa sợ bọn mình."

Tay Vu Luân Thành siết chặt lại, từ "bọn mình" của cô đâm thẳng vào tai anh như một mũi tên, khiến những thứ đã ần núp sâu trong tận xương tủy anh bắt đầu phá kén chui ra.

Mấy phút sau, còi xe cảnh sát vang từ xa đến gần, một chiếc xe màu đen chạy theo sau xe cảnh sát. Một người đàn ông cao lớn bước xuống khỏi chiếc xe đen, đi thẳng về phía xe Triệu Cẩm Thư, hai người họ nói gì đó. Phía cảnh sát thì bắt đầu chụp ảnh hiện trường, còn Ngô Phương Phi đứng một bên gọi điện thoại.

Tất cả mọi thứ như không hề tồn tại với Vu Luân Thành, trong mắt anh hiện tại chỉ có góc mặt đang quay đi nơi khác của Lâm Mộ Mai thôi.

Cửa xe ghế lái phụ mở ra, Mộ Mai được Triệu Cẩm Thư nắm tay đi về phía chiếc xe đen kia. Vu Luân Thành lại nhìn chòng chọc vào bàn tay to lớn của Triệu Cẩm Thư đang bao lấy tay cô. Anh nhắm mắt lại, một nỗi đau đớn bắt đầu lan tràn theo huyết quản.

Người đàn ông cao lớn gõ cửa xe: "Chào anh, mời anh xuất trình thẻ căn cước và giấy tờ xe."

Ngô Phương Phi vừa gọi điện thoại cho mẹ mình xong, đã thấy Triệu Cẩm Thư nghênh ngang lái chiếc xe màu đen bỏ đi.

Thời điểm Chu Á Luân chạy đến Cục Cảnh sát, Vu Luân Thành đang bị kiểm tra nồng độ cồn, Ngô Phương Phi và luật sư của Vinh gia đang trao đổi với phía cảnh sát. Người đàn ông cao lớn chỉ vào đoạn phim giám sát không chịu bỏ qua, trong phim ghi lại rất rõ, trong tình huống không có bất cứ nguyên nhân đột phát nào, Vu Luân Thành đã bẻ ngoặt lái, tấp đầu chiếc xe màu trắng.

Xem hình ảnh trong phim, Chu Á Luân cảm thấy vô cùng đau đầu, nếu không xử lý tốt, Vu Luân Thành sẽ bị kiện với tội danh cố ý mưu sát cho xem. Anh ta lập tức đòi nói chuyện với bên phía bị hại nhưng lúc này, Vu Luân Thành vẫn im lặng kể từ lúc vào Cục Cảnh sát đến giờ lại lên tiếng.

"Không cần, gọi điện thoại cho đại sứ quán Anh đi." Giọng điệu anh rất thân thiện hết như đang uống trà chiều trong khu vườn nhà mình.

Cùng lúc đó, trong căn Tư Hợp Viện ở con ngõ nhỏ khu vực được chính phủ bảo tồn văn hóa, Lâm Mộ Mai cúi đầu chăm chăm nhìn sàn nhà, còn Triệu Cẩm Thư thì nhìn vào đỉnh đầu Lâm Mộ Mai.

Vừa rồi anh đã hỏi cô: Có phải vì nhìn thấy Vu Luân Thành nên em mới khó chịu bảo anh đi đón em không? Có phải vì sự xuất hiện của cậu ta nên em mới vội vàng muốn rời khỏi Bắc Kinh thế không?

Mộ Mai không trả lời, cũng không tài nào trả lời anh được. Ý niệm duy nhất trong đầu cô là phải lẩn trốn, phải thoát khỏi mảnh đất liền này. Sau đó nhận lời cầu hôn của người đàn ông Iceland kia, làm bà chủ quán rượu tại trấn nhỏ nào đấy ở Iceland.

Tiếp theo, gió thu nổi lên xào xạc lẫn vào giọng nói của Triệu Cẩm Thư: "Lâm Mộ Mai, tối nay anh muốn ở lại đây."

Rốt cuộc cô đã chịu ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi lại nhìn đồng hồ treo tường, gật đầu: "Ừ, giờ đã khuya rồi, tối nay ở lại đây đi. Dù sao ở đây cũng có quần áo của anh, em đi lấy để anh thay."

Cô đi ngang qua người anh, đến căn phòng dành cho khách, lấy bộ quần áo lằn trước anh để lại rồi mang vào phòng tắm. Triệu Cẩm Thư đứng đó nhìn cô như người vợ đang bận rộn chăm sóc cho chồng mình đi làm về trễ.

Không phải là anh chưa từng ngưỡng tượng qua cảnh này, thực tế anh đã tưởng tượng nó hàng nghìn hàng vạn lần rồi.

Nhưng lúc này Triệu Cẩm Thư rất hận mình vì đã yêu Lâm Mộ Mai. Bởi vì cô đã nói, chính vì anh yêu cô nên cô mới không thể lấy anh.

Triệu Cẩm Thư mặc cô đẩy mình vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước, vùi đầu mình xuống dòng nước ấm hồng xua đi tất cả những nỗi khó chịu trong lòng. Lâm Mộ Mai nhất định sẽ là người vợ đảm đang, nhất định là vậy!

Đi ra khỏi phòng tắm, thấy Lâm Mộ Mai đang đưa lưng cúi người cầm máy sấy bên xô pha, Triệu Cẩm Thư đi đến ôm lấy eo cô từ phía sau, khàn giọng nói: "Lâm Mộ Mai, em biết một người đàn ông độc thân nói muốn ở lại nhà một người phụ nữ độc thân qua đêm là có ý gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6

Khoảng cách giữa hai người họ chỉ bằng một bàn tay, Triệu Cẩm Thư hôn lên gáy Mộ Mai, bàn tay ôm trên eo không hề do dự luồn vào áo cô. Mộ Mai sùng sốt, đưa tay ngăn lại bàn tay anh đang lần đến áo lót của mình.

Nhận ra hơi thở đang phả bên tai mình nóng hừng hực, Mộ Mai cố gắng kéo ra khoảng cách giữa hai người, rớt rít nói: "Đừng... Cẩm Thư... Triệu Cẩm Thư, đừng như vậy... đừng... chúng ta không thể như vậy..."

"Đừng ư?" Mối Triệu Cẩm Thư kề đến vành tai Mộ Mai, khẽ mon trớn, "Tại sao chúng ta không thể?" Rồi há miệng cắn vào tai cô, nỗi ghen tuông đã chiếm lấy đầu óc anh, "Lâm Mộ Mai, em khinh thường anh quá rồi. Em cho rằng cả đời này anh chỉ muốn làm ông anh Cẩm Thư của em thôi sao?"

Thái độ dửng dưng của Mộ Mai khi anh đề nghị ở lại đây tối nay đã khiến anh nổi điên. Hình ảnh trai đơn gái chiếc ở chung một nhà trong đêm khuya đầy mờ ám như vậy mà cô lại có thái độ hết sức thản nhiên, điều ấy khiến Triệu Cẩm Thư thấy rất thất bại. Giống như Triệu Cẩm Thư chỉ là người thân, là anh trai, là bạn già của Lâm Mộ Mai thôi vậy.

Anh cưỡng ép quay người cô lại, bắt lấy tay cô đặt lên nơi nóng rực ở hạ thân mình.

"Lâm Mộ Mai, tối nay anh không muốn làm anh trai của em nữa. Tối nay..."

Anh cúi đầu nhìn sâu vào đôi mắt cô, đáy mắt tĩnh mịch hết như khu rừng trong đêm tối. Triệu Cẩm Thư nhắm mắt lại, lựa chọn không nhìn đôi mắt ấy nữa, kéo sát người cô lại.

"Lâm Mộ Mai, tối nay anh muốn làm người đàn ông của em."

Chẳng tốn bao nhiêu sức lực, Triệu Cẩm Thư dễ dàng lột phẳng chiếc áo sơ mi không tay mỏng manh của cô, móc chiếc áo lót cũng bị ngón tay linh hoạt của anh mở ra.

Cảm giác lạnh lẽo ập đến khiến Mộ Mai ý thức được tối nay Triệu Cẩm Thư rất nguy hiểm. Cô giãy dụa che ngực lại, liên tiếp lùi về sau dưới sự áp sát của anh, làm đổ chiếc đèn đặt cạnh xô pha, phát ra tiếng loảng xoảng chói tai.

Nhìn vào đôi mắt đầy dục vọng của Triệu Cẩm Thư, Mộ Mai hoảng loạn lắc đầu liên hồi, cuối cùng vấp chân ngã xuống xô pha, thân thể anh lập tức bao trùm lấy cô, môi ấn lên môi cô, ngăn chặn hết những gì cô muốn nói.

Chỉ một nụ hôn không thể nào thỏa mãn được cơn giận trong người Triệu Cẩm Thư, anh bắt đầu chuyển nụ hôn thành gặm cắn, rên rỉ từ khóe miệng cô xuống dưới, muốn in dấu của mình lên khắp thân thể cô. Anh kéo tay cô ra, tay không hề chần chờ bao phủ lên nơi đầy đặn của cô, nhắm mắt lại hưởng thụ như quên cả hít thở.

Trong vô thức, đôi môi đang gặm cắn nơi xương quai xanh trở nên mềm mại hơn, nụ hôn chuyển thành nhẹ nhàng dè dặt, thành kính tựa như cơn chiêm từng bước hành hương. Triệu Cẩm Thư đã yêu Lâm Mộ Mai quá lâu rồi, lâu đến mức anh không còn nhớ là bao nhiêu năm nữa.

Không khí đêm thu quá yên tĩnh, Mộ Mai đã không còn giãy dụa, chỉ bất lực buông thõng cánh tay.

Khi hôn đến nơi vùng tròn kia, Triệu Cẩm Thư nghe thấy tiếng nói vang lên trên đỉnh đầu mình.

"Đừng làm như vậy, thế nào ngày mai anh sẽ hối hận, hối hận đến mức anh sẽ không muốn gặp em nữa. Còn em thì lại rất sợ anh sẽ không quan tâm đến em. Thật ra Lâm Mộ Mai đã không còn gì nữa cả, thứ còn lại duy nhất chính là một người anh trai tên là Triệu Cẩm Thư cùng chung hoạn nạn mà thôi."

Nụ hôn của anh nhanh chóng dừng lại.

"Nếu có một ngày Triệu Cẩm Thư muốn Lâm Mộ Mai nhảy xuống vực sâu vạn trượng, em sẽ lập tức nhảy xuống không hề hối tiếc, bởi vì Triệu Cẩm Thư là sự tồn tại đặc biệt nhất thế gian này với Lâm Mộ Mai. Khi anh cài lên tóc em món quà lễ thành nhân, lòng em thật sự đã thích anh, tình cảm đó vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng kỳ diệu, đó là mối tình đầu mà người ta hay tán tụng. Triệu Cẩm Thư, xin anh đừng phá hủy nó."

Tay anh rời khỏi ngực cô, môi cũng rời đi thân thể cô, ngọn lửa đục vọng tắt ngóm.

Triệu Cẩm Thu lao nhanh vào phòng tắm, lập tức xả nước ào ạt. Đến khi anh ra ngoài, Mộ Mai đã thay bộ đồ khác chỉnh tề, điềm nhiên ngồi trên sofa như khi nãy không hề xảy ra chuyện gì.

Cô vỗ vị trí bên cạnh: "Cẩm Thu, em pha cho anh cốc trà lài bạc hà rồi này."

Triệu Cẩm Thu đi đến ngồi xuống, nhận lấy cốc trà cô đưa. Cô tựa đầu lên vai anh, không hề lúng túng, vẫn tự nhiên như trước đây.

"Anh Cẩm Thu." Cô thờ dãi trên vai anh, "Anh Cẩm Thu, nếu hôm đó trên vòng đu quay, anh đưa em đi được thì tốt biết mấy, nói không chừng hiện giờ con chúng ta đã có thể múa võ rồi."

Triệu Cẩm Thu như thấy được cảnh cô gái cài chiếc cặp tóc hoa mai đứng trong ánh dương của London, gương mặt nghiêng nghiêng, đôi mắt trong veo. Anh cười cay đắng, đúng vậy, nếu khi đó anh đưa cô đi được thì tốt biết bao!

Mộ Mai nhắm hai mắt lại, lòng chua xót. Khi ấy trong tim cô vẫn chưa có ai ngự trị. Vụ Liên Thành, Vụ Liên Thành!

Mộ Mai nhắm mắt lại: "Cẩm Thu, mẹ anh ấy mất rồi, kể từ lúc biết mẹ anh ấy không còn, em đã không quan tâm đến gì nữa cả."

Và cũng từ lúc ấy, Mộ Mai đã dồn hết tâm tình vào ống kính, lưu giữ từng biểu cảm của du khách trên thuyền, ghi chép lại khoảnh khắc hạnh phúc trên gương mặt của họ đến tận mai sau.

"Hôm nay nhìn thấy anh ấy, nơi này..." Mộ Mai chậm chạp đặt tay lên vị trí tim mình, "Nơi này rất nặng nề, ngay cả bản thân em cũng không rõ đó là cảm giác gì. Cẩm Thu, thật ra em rất hi vọng sau này sẽ không gặp lại anh ấy nữa. Sau khi rời khỏi anh ấy, cuộc sống của em khá tệ, không có kế hoạch, không dám mơ mộng, không muốn nhớ đến anh ấy nhưng lại luôn không khống chế được, lúc nhớ đến điên cuồng thì lại uống chút rượu giải khuây."

Không, không phải là một chút, mà là rất nhiều rất nhiều. Sau đó có một ngày em nghe thấy du khách đến từ London bảo rằng phu nhân Vụ tước gia đã mất, đêm ấy em đã uống một cốc Stuttgart thật to rồi ngã xuống bể bơi vào mùa đông trong trạng thái say mềm. Tuy em không bị chết đuối nhưng lại sốt rất cao, sự phụ đã tức giận lôi em đến trước gương, mắng em rằng dù em có chết đuối cũng không ai khóc thương, nói từ bé em đã là đứa cô nhi không ai cần.

Cẩm Thu, em không muốn mình là kẻ đáng thương, nhưng em lại chính là như vậy." Cô nắm chặt vạt áo anh.

Con giận trong lòng Triệu Cẩm Thu bỗng hóa hư không, anh nắm lấy bàn tay cô: "Di nhiên, xưa nay Lâm Mộ Mai không phải là kẻ đáng thương, điều này anh có thể khẳng định."

Bàn tay nắm lấy vạt áo anh hơi lỏng ra.

"Từ ngày đó trở đi, em đã cai rượu, thỉnh thoảng mới uống một chút, học theo sự phụ làm một nhiếp ảnh gia được du khách yêu mến. Dần dà em trở nên yêu thích nghề này, cũng yêu quý từng du khách trên thuyền. Có vài du khách nam độc thân trên thuyền cầu hôn em nữa đấy." Nói đến đây Mộ Mai nhếch môi lên, "Chỉ là có vài người sau vài giây lại hối hận, họ trách mình đã bị đại dương bao la và bầu trời cao xanh làm mê muội."

Nhìn cô cong cong khóe môi không ngừng lải nhải, Triệu Cẩm Thu thấy rất may là mình đã không tiến đến bước kia. Lâm Mộ Mai nói rất đúng, nếu làm chuyện đó, anh nhất định sẽ hối hận, có lẽ sẽ hối hận đến mức không dám gặp cô, cứ thế hai người họ sẽ không còn giờ phút thân thiết như thế này.

Khi cô cần một bờ vai, anh liền chia bờ vai cho cô; lúc cô cần người lắng nghe, anh sẽ làm một người nghe yên tĩnh.

"Cẩm Thu, cách đây không lâu có một người đàn ông Iceland cầu hôn với em, mỗi quý anh ta đều lên du thuyền chào bán rượu của mình sản xuất. Điều kiện của anh ta đưa ra thật hấp dẫn, anh ta nói anh ta có một căn nhà, và có sẵn một đứa con với người vợ trước. Trên du thuyền có cô nghệ sĩ đàn violin, cô ấy lấy chồng người Iceland, cô ấy bảo đàn ông Iceland rất chịu thương chịu khó, sống với họ sẽ rất hạnh phúc. Cẩm Thu, em nghe thế đã thấy động lòng rồi. Cẩm Thu..."

Giọng cô dần nhỏ, tiếng hít thở trên vai anh cũng trở nên đều đều. Anh ôm cô lên giường, lấy khăn ẩm lau mặt cho cô. Triệu Cẩm Thu biết, khi nhắc đến mẹ của Vụ Liên Thành đã mất, cô đã khóc trên vai anh.

Ánh nắng sớm mai mùa thu hắt vào cửa sổ phòng cô, Mộ Mai bị ánh nắng vàng ươm đánh thức, mở mắt ra đã thấy Triệu Cẩm Thu mặc tạp dề đứng trước giường cô, nụ cười cũng êm dịu hết như khi trời mùa này vậy.

"Lâm Mộ Mai, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, ăn sáng xong anh sẽ đưa em đến sân bay."

Khi đến sân bay đã chín giờ rưỡi, Triệu Cẩm Thu giữ lại Lâm Mộ Mai đang toan xuống xe, nói với giọng rất nghiêm túc: "Mộ Mai, anh hi vọng em hãy nghe thật kỹ lời nói tiếp theo của anh, và cũng mong rằng em hay suy nghĩ thật cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7

Ngoài cổng sân bay số Ba, xe không ngừng dừng lại rồi lái đi. Trời hôm nay trong xanh cao vợi vợi, có khá nhiều hành khách kéo vali đi ngang qua xe Mộ Mai và Triệu Cẩm Thư.

"Hãy nghe anh nói, Mộ Mai, năm nay em hai mươi bảy tuổi, ba năm nữa em sẽ ba mươi còn anh cũng đã ba mươi bốn. Trong ba năm này anh sẽ làm quen với các cô gái khác, anh sẽ cố gắng hẹn hò, tìm hiểu họ; còn em cũng nên bỏ công việc trên du thuyền đi. Em đã rời xa cuộc sống trên đất liền quá lâu rồi. Mộ Mai là cô gái tốt, đương nhiên có quyền được ước mơ về tương lai tươi đẹp, thế nên em hãy về đây, ở đây có nhà của em, em có thể mở một cửa hàng nhỏ, anh tin rằng với cái duyên của em, cửa hàng sẽ có rất nhiều khách. Nếu ba năm sau anh vẫn không tìm được người phụ nữ anh thật sự yêu thích, vậy thì hai chúng ta hãy sống chung với nhau, không có tình yêu thì chúng ta sẽ bù đắp bằng tình thân, tình bạn."

Mộ Mai cúi đầu, tay xoắn vào nhau nhưng bị Triệu Cẩm Thư tách ra.

"Lâm Mộ Mai, thật ra em đừng kén chọn quá. Em xem đi, người có nhà có xe, tương tá trông được, tính cách lại thoải mái, cộng thêm là tình anh trong nghề như anh sẽ được rất nhiều cô gái chào đón đấy. Vì vậy em không phải lo sợ làm gì."

Triệu Cẩm Thư nâng mặt Mộ Mai lên, hai người nhìn nhau chăm chăm. Bỗng điện thoại di động reo vang, trên màn hình hiển thị đây số phòng nghiên cứu của Triệu Cẩm Thư gọi đến, anh không hề có ý định bắt máy, trong mắt vẫn tràn đầy hi vọng.

Giờ khắc này, Mộ Mai mới nhớ, thì ra mình đã hai mươi bảy tuổi. Vậy là cô đã trải qua một phần ba đời người rồi, cũng nên suy tính đến chuyện tương lai đi thôi.

Thở dài một hơi, Mộ Mai trịnh trọng gật đầu: "Được, Cẩm Thư, em nhận lời anh, em sẽ nghiêm túc suy nghĩ lời anh vừa nói."

Thế nhưng Triệu Cẩm Thư không hề biết khi xe anh chạy lên cầu vượt, vui vẻ gõ ngón tay theo nhịp bài nhạc, miệng hát nghêu ngao lời ca như thời niên thiếu thì giấc mộng của anh đã dần dần đi ngược lại với anh.

Một giờ sau, Mộ Mai liền phát hiện mình đã quá ngây thơ và lời hứa hẹn của cô thật ra lại yếu ớt mỏng manh biết mấy.

Vào lúc mười giờ rưỡi, chuyến bay đến Hong Kong vẫn khởi hành đúng giờ, còn Mộ Mai thì bị giữ lại sân bay. Nhân viên của đại sứ quán Anh đã bắt giữ cô với tội danh ô nhiễm môi trường trong thời gian thực hiện hợp đồng lao động, mà đây là hợp đồng giữa cô và Vu Liên Thành.

Ngày hết hạn trong hợp đồng là tháng 5 năm 2008, nhưng giữa tháng 4 năm 2008 cô đã xuất cảnh rồi. Hơn nữa, trong tài khoản cá nhân của cô còn được chuyển vào một khoản tiền không có lý do.

Trong phòng an ninh của sân bay, nhân viên sứ quán Anh đã giữ hộ chiếu và thẻ căn cước của Mộ Mai, đồng thời còn báo cho cục di dân Anh ghi vào hồ sơ của cô là phải theo dõi ba tháng, xem xét cô có đủ tư cách tiếp tục làm công dân Anh hay không. Hay nói cách khác, trong vòng ba tháng tiếp theo, Mộ Mai sẽ trở thành một người không quốc tịch.

Thấy đáng về hai nhân viên đang nhìn cô khinh thường, Mộ Mai bỗng cảm thấy buồn cười. Cô chợt nhớ đến bộ phim The Terminal, nhân vật Viktor đã phải sống ròng rã chín tháng trong phòng chờ máy bay vì không có quốc tịch.

"Thưa anh, liệu tôi cũng sẽ giống như Viktor ở trong sân bay này ba tháng liền đấy chứ?" Mộ Mai khoanh tay, cười nhạt.

Hai nhân viên kia hơi sững sốt, đồng thời lắc đầu. Dĩ nhiên Mộ Mai biết cô sẽ không phải ở lại sân bay này.

Trên con đường đặc cách số Ba có một chiếc xe màu đen gần chờ Anh đang đỗ, còn Vu Liên Thành đang ung dung ngồi bên cửa sổ qua cánh cửa xe sau mở ra. Nhân viên đại sứ quán Anh cung kính đưa một tệp hồ sơ đến cho anh, vẻ kiêu căng hóm hỉnh lúc nói chuyện với nhân viên hải quan ở sân bay đã hoàn toàn biến mất.

Vu Liên Thành ký tên xong rồi nhắm mắt lại, không nói thêm gì. Nhân viên đại sứ quán xuống xe, còn Mộ Mai thì bị bỏ lại trong xe.

Trên đường đưa cô ra đây, gã nhân viên kia đã giải thích một đồng điều luật của Anh và nói cho cô chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, nên hiện tại Mộ Mai biết mình sẽ phải đối mặt với tình huống gì. Hiện giờ cô giống như một gói hành lý được ký gửi, còn Vu Liên Thành chính là người có mọi quyền quản lý với gói hành lý mang tên Lâm Mộ Mai kia.

Cửa kính trong xe đều là màu đen, ngoại trừ Mộ Mai và Vu Liên Thành, ở trong xe còn có một cô gái mặt tròn trẻ tuổi ngồi trên ghế tài xế chịu trách nhiệm lái xe. Lúc Mộ Mai vừa lên xe, cô ấy đã quay đầu lại liếc nhìn cô, sau đó ngồi ngay ngắn lại giống như người máy.

Cửa xe được đóng lại, sau mệnh lệnh "lái xe" lạnh lùng của Vu Liên Thành, chiếc xe lập tức rời khỏi sân bay. Dọc đường đi anh vẫn nhắm mắt im lìm, còn Mộ Mai thì dờ dẩn nhìn cảnh sắc ngoài cửa kính. Tầm thủy tinh tối màu đã chia cách không gian trong xe với bên ngoài thành hai thế giới. Thế giới ngoài kia thì tươi đẹp rạng rỡ còn thế giới trong này thì dè dặt trầm uất.

Mộ Mai không quá bất ngờ với sự xuất hiện của Vưu Liên Thành ở sân bay, điều khiến cô kinh ngạc chính là chiếc xe này lại chở cô về chính căn nhà của cô. Đứng ngoài cánh cổng sơn đỏ, cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong lòng Mộ Mai, mặc dù ánh nắng vẫn mang màu sắc như mấy giờ trước nhưng không thể nào sưởi ấm trái tim cô.

Chỉ trong một buổi tối anh đã tìm ra được nhà cô, tìm ra được cô rồi. Chỉ qua một đêm thôi Lâm Mộ Mai đã biến thành người chỉ có thể sống phụ thuộc vào Vưu Liên Thành. Tất cả những gì trước mắt đều đang nhắc nhở cô rằng cô không thể trốn khỏi tầm mắt anh được.

Có phải đã đến lúc Lâm Mộ Mai phải chịu trách nhiệm với cái chết của mẹ Vưu Liên Thành không? Có phải Vưu Liên Thành sắp sửa tính hết ân oán lên đầu cô không? Nhất định là hành động bất kính dám gọi cho cảnh sát của cô tối qua đã khiến anh giận điên lên.

Có lẽ do đứng trước cửa quá lâu, Vưu thiếu gia bắt đầu mất kiên nhẫn, anh lạnh nhạt cất lời: "Mở cửa."

Đây là câu đầu tiên anh nói với cô sau mấy năm xa cách, còn câu cuối cùng trước khi chia xa của vài năm trước là: "Mộ Mai, ở đây chờ anh."

Khi ấy cô thật sự vô cùng hạnh phúc ở đó chờ anh, chẳng qua là...

Còn chẳng qua gì nữa chứ? Mộ Mai cười tự giễu, ngoan ngoãn mở cửa ra.

Cô gái lái xe trẻ tuổi mang hành lý Mộ Mai vào trong nhà rồi nhanh chóng lui ra.

Từ Hợp Viện là kiểu nhà cổ ở Bắc Kinh, ngoại trừ khoảng sân lộ thiên còn có ba gian phòng. Cửa sổ từng gian phòng đều hướng ra sân, tất cả đều được sơn đỏ rực và dán tranh dân gian. Phòng khách là gian chính giữa, hai gian còn lại theo hướng Đông và Tây nằm vuông góc với phòng khách. Gian phía Tây là phòng ngủ chính, lúc Mộ Mai ở lại Bắc Kinh đều ở nơi đó, còn gian phía Đông là phòng dành cho khách, tính luôn cả tối qua thì Triệu Cẩm Thư đã ở đây được hai lần. Phòng bếp được xây ra khu riêng cùng với nhà kho.

Trong phòng khách chỉ còn lại Mộ Mai và Vưu Liên Thành. Đứng lóng ngóng hồi lâu, Mộ Mai mới lí nhí hỏi: "Có muốn uống nước không?"

Vưu Liên Thành không trả lời cô, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào góc sô pha màu xanh mực, anh khom người xuống, đến khi đứng dậy thì trên lòng bàn tay đã xuất hiện một viên nút. Viên nút kiểu của nữ màu xanh nhạt xinh xắn và tinh xảo.

Chân Mộ Mai vô thức mềm nhũn, chắc viên nút này bị Triệu Cẩm Thư giật đứt từ tối qua rồi. Trai đơn gái chiếc sống chung một nhà, đã thế còn có một viên nút rơi trên sô pha, không cần nói thì ai cũng thừa biết chuyện gì đã xảy ra.

Ánh mắt Mộ Mai dời lên theo bàn tay Vưu Liên Thành đến yết hầu anh, rồi từ từ đến gương mặt trắng ngần của anh. Mộ Mai đã không thể nào nhìn ra bất cứ biểu cảm gọn sóng gì trên gương mặt tuấn tú đang trầm lặng như mặt hồ của anh như trước kia nữa.

Lâm Mộ Mai, mày còn muốn thấy gì trên gương mặt ấy? Một giọng nói chế giễu vang lên từ đáy lòng cô, cất tiếng cười nhạo đầy tuyệt vọng.

"Em đi rót cốc nước cho anh." Mộ Mai chết lặng lê bước đi rót nước.

Bước chân Vưu Liên Thành cũng xa dần sau lưng Mộ Mai.

Còn chưa kịp rót nước xong, căn phòng phía Đông đã truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất, kèm theo là giọng nói lạnh lẽo của Vưu Liên Thành: "Lâm Mộ Mai, cô qua đây cho tôi!"

Trong căn phòng lộn xộn bừa bãi, tủ đầu giường đổ trên mặt đất, giá áo bằng gỗ cũng nằm chỏng chơ trên sàn, đồng thời còn có vài món đồ mỹ nghệ cổ của Bắc Kinh bị ném vỡ vụn.

Mộ Mai buông thông tay đứng bên khung cửa.

"Hắn ta ở đây, thế mà cô lại cho Triệu Cẩm Thư ở đây đấy hả?" Giọng nói của Vưu Liên Thành càng lúc càng gần Mộ Mai.

Giờ khắc này, Mộ Mai lại nhớ đến lời nói của Ngô Phương Phi: Kỹ thuật hôn của anh ấy cũng được lắm.

Mấy ngày trước, khi Mộ Mai và Ngô Phương Phi ngồi trên cáp treo, Ngô Phương Phi đã sờ môi mình cười tủm tỉm, nụ cười tươi tắn hết như rừng lá đỏ trải khắp núi đồi.

Họ đã hôn nhau rồi, hơn nữa không chỉ một lần. Lần đầu tiên anh đã chủ động hôn Đông Tiểu Quỷ bằng đôi môi từng hôn cô, sau này lại là Ngô Phương Phi, không biết trong khoảng thời gian xa cách, anh còn hôn bao nhiêu cô gái khác nữa.

Ngô Phương Phi còn nói, cô ấy và anh từng vác ba lô đến Grand Canyon của Mỹ, họ cắm trại ở Grand Canyon, hai người cùng nhau nằm trong lều ngắm sao. Dĩ nhiên Mộ Mai biết việc nam nữ độc thân cùng nhau đi du lịch có nghĩa gì. Hóa ra, Vưu Liên Thành chính là "anh ấy" mà Ngô Phương Phi thường nhắc đến, đúng vậy, Vưu Liên Thành chính là "anh ấy" mà Ngô Phương Phi hay kể với cô.

Mộ Mai siết tay lại, miệng cũng ngậm chặt không muốn trả lời, thậm chí trong lòng còn mang tư thái của người thắng nữa. Nếu Vưu Liên Thành có thể đi du lịch một mình với Ngô Phương Phi, thì sao Lâm Mộ Mai không thể giữ Triệu Cẩm Thư ở lại nhà qua đêm?

Anh nhìn vào bàn tay đang siết chặt của cô. Một giây sau tiếng xé toạc vang lên, thân thể Mộ Mai bỗng lạnh toát, chiếc áo sơ mi màu đen của cô bị xé

thành từng mảnh nhỏ rơi là tả xuống đất.

Phản xạ đầu tiên của Mộ Mai là đưa tay lên che trước ngực mình. Nhưng Vưu Liên Thành đã kịp thời bắt lấy tay cô, không hề tổn hao sức lực đã hất tay cô ra.

Đối diện cô là chiếc gương soi toàn thân, ánh nắng sáng ngời buổi xế chiều soi lên làn da trắng nõn của Mộ Mai, trên làn da kia có vết tích đậm đậm nhạt nhạt của Triệu Cẩm Thư để lại tối qua, từ xương quai xanh cho đến nửa bầu ngực được tôn lên trên chiếc áo lót màu tím than.

Cầm cô lập tức bị nắm lấy, trong khoảng cách gần trong gang tấc, Mộ Mai ngửi được hương vị nào đó từ Vưu Liên Thành mà cô từng rất quen thuộc, tựa như mùi nguy hiểm của dã thú trong khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Mộ Mai bị Vưu Liên Thành siết cằm đau đến mức hít sâu, cô khẽ nhướn mi mắt, len lén nhìn khuôn mặt xa cách kia.

Chàng trai thuở xưa đã anh tuấn hơn rồi. Gương mặt tinh khôi và sắc nét mê người như ánh trăng bàng bạc óng ánh trên đại dương tối đen. Nếu nói thời niên thiếu Vưu Liên Thành như tinh linh trong rừng sâu thì thời thanh niên Vưu Liên Thành lại là chú báo săn trường thành nơi đồng hoang, mang tư thái tao nhã, đầy cuốn hút nhưng muôn vàn nguy hiểm. Hiện tại báo săn đã xòe móng vuốt của mình ra rồi.

"Tôi hỏi cô, tối qua Triệu Cẩm Thư..."

"Đúng, tối qua Triệu Cẩm Thư ở đây." Mộ Mai rất hưng phấn trả lời câu hỏi này.

Cầm lại bị siết chặt hơn, Mộ Mai cảm tưởng một giây sau cằm mình sẽ bị Vưu Liên Thành bóp nát cho xem, cơn đau khiến cô không ngừng hít sâu vào, nước mắt cũng tuôn rơi.

Rốt cuộc anh có ý gì? Ghen tuông ư? Bất mãn ư? Hay là bản thân anh chỉ khó chịu khi người phụ nữ mình đã ngủ qua bị người đàn ông khác đụng đến? Đặc biệt là cô gái này còn lừa anh tám năm, để lại cho anh ký ức vô cùng nhục nhã.

Với logic của Vưu thiếu gia, cô gái giống như cô nhất định phải sống trong bất hạnh, cô không xứng có được hạnh phúc, cô phải sống như loài vi khuẩn trong cống ngầm vĩnh viễn không thấy được mặt trời mới đúng. Nhưng cô lại dám chạm đến những thứ sáng ngời, ví dụ như có một căn nhà rất đẹp, và người bạn trai giỏi giang.

Dòng lệ chảy ra từ khóe mắt cô thấm qua kẽ tay Vưu Liên Thành lạnh lạnh như gương mặt bạc bẽo của cô đang găm trong gang tấc. Xem ra cô đã sống rất tốt, tốt đến mức công khai cho người đàn ông khác vào ở nhà mình, và cả...

Ánh mắt anh dờn xuống môi cô. Môi Lâm Mộ Mai luôn đỏ thắm, như thể chào mời đàn ông hôn lên bất cứ giờ khắc nào. Triệu Cẩm Thư đã hôn lên môi cô sao?

Dưới đôi môi là chiếc cổ thanh tú, thật ra gáy của Mộ Mai còn đẹp hơn, đặc biệt là khi cô vén cao tóc rồi cúi đầu hôn anh. Khi ấy cô hết như con mèo nhỏ, đầu tiên cô sẽ khẽ liếm yết hầu anh, sau đó là lần từng chút đến trước ngực anh, lưu luyến tại nơi đó, dùng đầu lưỡi tinh tế của cô vờn quanh điểm nhô cao kia. Lúc hưng tình cô sẽ rên mỗi lần xuống sâu hơn nữa.

Lần đầu tiên Mộ Mai làm như vậy, Liên Thành vô cùng bối rối và xấu hổ, vừa sợ sệt vừa khao khát, vừa tò mò vừa gượng gạo. Giống như nhìn thấu tâm tư của anh, cô ngẩng đầu lên mỉm cười thật tươi, sau đó kéo tay anh ra.

Xưa nay Vưu Liên Thành không hề biết, chuyện anh cảm thấy xấu xa khó nói như vậy nhưng Lâm Mộ Mai lại có thể biến nó như nhạc như thơ.

Trước giờ Vưu Liên Thành cũng không hề biết thế gian này còn có thời khắc tuyệt vời đến thế, dù phải tan xương nát thịt anh cũng vui vẻ chấp nhận để được cảm nhận cảm giác cực hạn, như muốn bốc cháy ấy.

Và xưa giờ Vưu Liên Thành cũng không hề biết cuộc đời còn có một quá trình kỳ diệu như vậy, chỉ vài giây ngắn ngủi cô đã đưa anh lên tận mây xanh, cho anh chiêm ngưỡng cảnh pháo hoa nở rộ trên đám mây ấy.

Có phải, có phải Triệu Cẩm Thư cũng được hưởng thụ cảm giác đó hay không?

Vưu Liên Thành không can đảm nghĩ tiếp nữa, nỗi đau đớn như bị rút tủy không ngừng giày vò anh, khiến anh không kiềm chế được mà siết mạnh tay hơn. Đau lắm đúng không Lâm Mộ Mai? Chắc chắn là đau lắm. Vưu Liên Thành muốn cô càng phải nếm trải đau đớn hơn nữa.

Khi anh đau khổ nhất, cô đã cùng người đàn ông khác cao chạy xa bay. Lúc anh chấp nhận buông tha và coi cô như một giấc mộng xa vời thì cô lại tỉnh

lĩnh xuất hiện trước mặt anh với tư thái ngạo nghễ, hơn nữa còn xây tổ ấm cùng người đàn ông khác.

Giọt nước mắt to hơn trượt ra khỏi khóe mắt Mộ Mai, Vưu Liên Thành buông tay ra.

Thoát khỏi gông cùm, cô lao đảo tựa vào khung cửa, con đầu nơi cảm đã làm tê liệt tất cả suy nghĩ trong đầu óc. Cô giờ tay chạm phải gương mặt đầm nước mắt của mình.

Mày đúng là hèn yếu Lâm Mộ Mai à! Từng tuổi này rồi mà còn khóc vì đau, mày đâu còn là trẻ con nữa.

Song, nhìn từ góc nghiêng bốn mươi lăm độ của Vưu Liên Thành, chỉ thấy bả vai cô run run, chiếc áo lót màu tím than tôn lên bộ ngực nõn nà vô cùng cám dỗ. Anh lập tức quay mặt đi, cầm điện thoại di động lên.

Giời lắm Triệu Cẩm Thu! Anh có đến hàng trăm cách khiến cho hần biết được hần đã phạm sai lầm không thể tha thứ đến cỡ nào.

Vưu Liên Thành còn chưa kịp bấm số xong thì một đôi tay khác đã che điện thoại anh lại.

"Liên Thành..." Mộ Mai bật thốt gọi tên anh, cái tên này như chui ra từ đáy lòng nứt nẻ, mắc kẹt nơi cổ họng, khiến yết hầu khô khốc.

Ở chung với chàng trai này quá lâu, dù chỉ một ánh mắt, một cái nhăn mày cô cũng có thể đoán ra được tâm tư anh.

"Đừng..." Mộ Mai lắc đầu, không hề tránh né ánh mắt anh nữa, "Liên Thành, không có... Cẩm Thu không có... Tôi qua... anh ấy chỉ ở đây... Em và Cẩm Thu không hề..." Cô cúi đầu nhìn dấu ấn Triệu Cẩm Thu để lại trên cơ thể mình, lấp bắp giải thích, "Tôi qua, anh ấy chỉ uống nhiều thôi... Cuối cùng... bọn em không có làm gì cả... Hơn nữa, trước nay em và anh ấy chưa từng... lên giường với nhau bao giờ."

Cô sợ, sợ Triệu Cẩm Thu bị Vưu Liên Thành làm hại! Có phải vì vậy nên cô mới nói dối anh không? Vưu Liên Thành nhìn xoáy vào mặt Mộ Mai, quan sát từng tia gợn sóng trên vẻ mặt cô.

Chắc là Vưu Liên Thành đang nghi ngờ cô đây mà! Cũng khó trách, nói về lừa dối thì cô ai giỏi hơn cô kia chứ? Mộ Mai cười ảm đạm, giờ tay lên: "Em..." Cô phải thề bằng cái gì bây giờ? Lâm Mộ Mai đã hai bàn tay trắng, còn gì nữa đâu để mà thề thốt cơ chứ?

Gần như trong nháy mắt, tay cô đã bị Vưu Liên Thành chụp lấy, ánh mắt anh ngập tràn phần nộ pha lẫn sợ hãi.

"Lâm Mộ Mai, cô và Triệu Cẩm Thu có lên giường với nhau hay không thì liên quan gì đến tôi. Dù hai người có lên giường một nghìn lần, một vạn lần cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả."

Mộ Mai buông tay xuống, giờ phút này cô mới biết mình ngốc vô cùng. Sao cô lại ngu ngốc đến vậy, từ đầu đến cuối anh có tỏ vẻ gì đâu, toàn do cô tự suy tưởng, tự giải thích thôi. Bầy đặt nỗi sợ anh làm hại đến Cẩm Thu, thật ra là cô sợ anh hiểu lầm cô mới đúng!

Cô nhặt chiếc áo đã bị anh xé rách bươm che trước ngực, cúi đầu nhìn chăm chăm vào gầy anh. Đôi gầy màu xám xanh lẫn lộn, xám không ra xám xanh không ra xanh.

"Tại sao lại phải dối với em như vậy? Tại sao cứ phải xuất hiện trước mặt em?" Mộ Mai hỏi lầm bầm.

Giờ khắc này Mộ Mai không muốn bản thân mình cũng mơ hồ giống như màu sắc gầy của anh. Trong lòng cô vẫn yêu anh, dù tình yêu ấy đã hèn mọn, vô vọng khi biết mẹ anh không còn nữa. Nhưng chỉ cần được yêu anh, chỉ cần có khả năng ở bên cạnh anh, cho dù anh không tốt với cô, cô cũng sẽ hết lòng hết dạ tốt anh!

Trái tim lưu lạc lâu ngày đã khiến cô hiểu ra một điều. Trên thế giới rộng lớn bạt ngàn này, nếu trong tim có thể chứa đựng một người thì xem như Thượng đế đã ban ân cho cô rồi. Mùi hương cà phê gọi cho cô nổi nhớ về anh, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh cũng khiến cô nhớ đến anh, đứng trên con phố ngập nắng cũng khiến cô day dứt nghĩ về anh...

Nhưng mãi lâu Mộ Mai vẫn không nhận được câu trả lời của Vưu Liên Thành, chỉ nghe thấy tiếng cười nhàn nhạt bên tai, tiếng cười này lâu thật lâu trước kia Mộ Mai sẽ thỉnh thoảng nghe thấy.

Vào mỗi quý, công tử của Vưu tước gia sẽ gặp gỡ đại diện cho nhóm người nghèo khổ nhất London trong dinh thự Vưu. Anh lấy thân phận người thừa kế Vưu gia đưa cho họ tấm chi phiếu, họ nhận lấy rồi rồi rít cảm ơn. Khi ấy Vưu Liên Thành cũng sẽ cười như bây giờ, duy chỉ có Mộ Mai biết, tiếng cười này của Vưu Liên Thành chính là một kiểu bố thí, một kiểu khinh thường, thậm chí là sỉ nhục.

Vưu Liên Thành cười nhạo những người đó không biết phấn đấu, anh cho rằng cái bọn họ cần làm nhất là dùng chính sức lao động của mình đổi lấy thực phẩm để no bụng chứ không phải chờ đợi người khác cứu tế. Anh cười nhạo nghèo khó đã khiến bọn họ trở nên ngu ngốc thậm chí là lười biếng.

Giống như giờ phút này, câu hỏi của cô chính là chuyện ngu ngốc nhất trong mắt anh.

"Thật ra thì tôi vốn có thể bỏ qua cho cô, Lâm Mộ Mai. Là cô và Triệu Cẩm Thu khiêu khích tôi trước, còn cho tôi lần đầu tiên ném trái mìn vì bị bắt lấy lỗi khai trong Cục Cảnh sát. Nợ cũ cộng thêm nợ mới đủ khơi gọi lên cho tôi ý định chơi đùa với cô. Bây giờ, tôi cảm thấy điều cô nên làm nhất chính là khẩn cầu Thượng đế, khẩn cầu hôm nào đó tâm trạng tôi vui vẻ sẽ nghĩ đến việc tha cho cô là hơn."

Vưu Liên Thành nói những lời này với Mộ Mai bằng giọng rất nhẹ nhàng, ngón tay luồn vào từng lọn tóc cô, môi kề sát vào tai cô khẽ mơn trớn: "Ngao,

ở yên đây cho tôi, không được đi đâu hết."

Giọng điệu như vậy khiến cô nhớ đến chú mèo Ba Tư được Vu Liền Thành yêu thích trong dinh thự ngày xưa.

Sau khi Vu Liền Thành rời đi hồi lâu, Mộ Mai mới nhớ ra mình còn chưa mặc áo, cô quay đầu lại phát hiện không biết tự lúc nào trong phòng đã có thêm một người, chính là cô gái lái xe mặt tròn tóc ngắn, chừng hơn hai mươi tuổi.

"Xin chào, tôi tên Hồng Tiểu Hiền, ba tháng trước vừa được tuyển dụng vào đội thuyết khách của Vu thiếu gia." Cô gái tự giới thiệu về mình, cách nói năng lưu loát và chừng mực không hợp với lứa tuổi.

Có lẽ cô gái này do Vu Liền Thành sai phái đến trông chừng cô đây mà. Mộ Mai nghĩ ngợi, hình như cô đã quay trở lại quỹ đạo cuộc sống quái gở trước kia rồi.

Hồng Tiểu Hiền biết cô gái trong Tứ Hợp Viện này, lúc ở London, khi Hồng Tiểu Hiền vẫn còn là con bé béo ú đã từng gặp Lâm Mộ Mai rồi. Thời điểm ấy Lâm Mộ Mai vẫn còn là hầu học của Vu Liền Thành, hai người họ luôn dính với nhau như hình với bóng. Hồng Tiểu Hiền cũng thường gặp cô trong nhà thờ vào dịp cuối tuần. Về sau Lâm Mộ Mai đã biến mất, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, dần dà mọi người cũng quên mất cô hầu học đầy tâm cơ trong dinh thự Vu.

Sau này, Hồng Tiểu Hiền đã không còn béo nữa, dựa vào năng khiếu ngôn ngữ và cố gắng chăm chỉ học tập để trở thành thiên tài mọi người hay ca ngợi. Ba tháng trước, với thực lực của mình, Hồng Tiểu Hiền đã trở thành thành viên trẻ tuổi nhất trong đội thuyết khách của S.S.Y, mang theo sự sùng bái của một người hâm mộ với thần tượng, cô nhiệt tình theo bước Vu Liền Thành, người con trai tuấn tú ôn hòa đã nhất giúp cô chiếc khăn lụa khi cô vẫn còn là cô bé béo núc.

Có điều là, Hồng Tiểu Hiền không bao giờ nghĩ đến sẽ gặp được Lâm Mộ Mai ở nơi này. Cô tin chắc, giữa Lâm Mộ Mai và Vu Liền Thành nhất định có một câu chuyện độc nhất vô nhị của riêng họ mà không ai từng biết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Câu lạc bộ doanh nghiệp tư nhân Chicago mang đẳng cấp bảy sao ở Bắc Kinh được thiết kế theo ý tưởng bảo vệ môi trường, bên trong và bên ngoài được trồng vô số cây cối, đèn LED và kính năng lượng mặt trời với số lượng lớn được thiết kế hợp lý khiến nơi đây được giới truyền thông ca ngợi là chiếc máy lọc không khí. Hầu hết các đại gia trên thế giới mỗi khi đến Bắc Kinh đều thích đặt chân đến đây.

Ở Chicago đáp ứng đầy đủ nhu cầu của giới thượng lưu, nào là trường đua ngựa, sân bay mô hình nhỏ, thậm chí còn có quán gia riêng phục vụ 24/24 và thư ký có thể sánh ngang với bách khoa toàn thư sống vẫn vẫn...

Đến với Bắc Kinh lần này, Vu Liền Thành cũng chọn dừng chân tại Chicago, nhân viên câu lạc bộ đã sắp xếp hoàn tất từ việc đi lại đến việc ăn ở của anh, giúp giảm đi khá nhiều phiền phức cho Vu thiếu gia lần đầu đến Bắc Kinh. Nếu nói đến sự cố bất ngờ mà đến họ không lường trước được thì chỉ có duy nhất một việc là vụ việc tông xe tối hôm trước, và phải nói phía câu lạc bộ rất may mắn khi đã cung cấp cho Vu thiếu gia chiếc xe có độ an toàn cao nhất thế giới.

Trong vụ tông xe lần này, bản thân Ngô Phương Phi cũng không hiểu ra sao, cô chỉ lảng máng cảm thấy dường như có gì đó không đúng, nhưng lại không biết nó nằm ở đâu. Điều khiến Ngô Phương Phi hối hận duy nhất chính là hôm đó đã giục Vu Liền Thành tăng tốc đuổi theo xe Lê Hương, chính hành động lỗ mãng ấy của anh làm Lê Hương sợ chết khiếp.

Sau đó, Ngô Phương Phi cũng xin lỗi Vu Liền Thành, nhưng anh lại thờ ơ bảo đây chỉ là chuyện nhỏ thôi rồi không nhắc lại nữa.

Hiện tại, Ngô Phương Phi đang ở trong Chicago, tham gia một buổi tiệc rượu nhỏ do Vu Liền Thành thuê bên phía Chicago tổ chức. Đứng trong đại sảnh, Ngô Phương Phi khoác tay Vu Liền Thành trò chuyện khách sáo với bà chị họ Vinh Ái đang khoác tay ba mình, cũng chính là cậu của cô.

Chủ đề của buổi tiệc rượu ngày hôm nay là Quay Về 1960, cũng là năm sinh của cậu cô. Từ đầu đến cuối buổi tiệc đều sử dụng tất cả loại rượu cognac cao cấp nhất khắp thế giới thời kỳ những năm sáu mươi. Để phù hợp với chủ đề, bên trong đại sảnh còn đặt một máy hát đĩa than cổ, xung quanh được trang trí tối màu, bộ đồ ăn cũng thuộc miền đại ấy, nhân viên phục vụ mặc đồng phục cổ điển và vuốt ngược tóc lên bóng mượt.

Chỉ có Ngô Phương Phi và Vinh Ái là phái nữ trong tiệc rượu. Suốt buổi Ngô Phương Phi đều yên lặng đứng bên cạnh Vu Liền Thành, lúc cần cô lên tiếng cô mới góp vài câu, đa phần chỉ mỉm cười thân thiện đáp lại cái nhìn của mọi người. Đây chính là quy tắc nụ cười một phút mẹ cô đã dạy.

"Trong những buổi lễ tiệc, khi ánh mắt mọi người nhìn con, con phải mỉm cười đáp lễ. Lúc mỉm cười ánh mắt không được né tránh, né tránh sẽ khiến người ta đánh giá con nhút nhát. Cũng không thể nhìn vào đối phương quá lâu, vì như vậy người ta sẽ cho rằng con bất lịch sự. Tối đa trong vòng một phút, con phải thăm đếm từ một đến ba rồi dời mắt đi."

Tương tự với kiểu cười này, Ngô Phương Phi còn biết rất nhiều việc khác nữa, nhưng xưa nay cô luôn thấy những chuyện này đều quá hình thức, quá khô khan, cô rất phản cảm và không muốn dính líu gì đến những cuộc xã giao trong giới thượng lưu của mẹ mình.

Thế nhưng cuộc đời lắm chuyện bất ngờ, Ngô Phương Phi lại vô tình quen biết Vu Liễn Thành, thậm chí hiện giờ còn rất cố gắng để trở thành người phụ nữ có thể đứng bên cạnh anh. Mà điều kiện tiên quyết muốn trở thành người phụ nữ xứng với anh chính là phải thích ứng với chuyện xã giao trong giới của anh.

Có điều, bây giờ Vinh Ái biểu hiện xuất sắc hơn cô nhiều. Cô ta tự tin, tao nhã, dễ dàng gọi đúng tên từng nhãn hiệu rượu cognac trên bàn tiệc, còn nhâm nhi rượu với tư thái hết sức quyến rũ. Điều này khiến chủ nhân câu lạc bộ Chicago hết lòng xun xoe nịnh bợ, rồi cả ánh mắt Vu Liễn Thành cũng khá chú tâm vào cô ta.

Buổi tiệc rượu được tổ chức thành công mỹ mãn, sự sắp xếp tỉ mỉ của câu lạc bộ Chicago và thái độ của Vu Liễn Thành khiến ông Vinh Luật, người cầm quyền hiện tại của gia tộc Vinh thi rất hài lòng. Lúc rời đi ông còn vỗ vai Vu Liễn Thành, nói cười sâu xa: "Cậu thanh niên, vì hợp đồng máy bay của cậu, cậu sẽ làm gì tiếp?"

"Không cần đâu, không phải ông Vinh đã dành thời gian cuối tuần lại cho tổ PR của tôi sao? Tôi có lòng tin tuyệt đối với thương hiệu và nhân viên của mình, tôi tin chỉ cần một buổi trưa cuối tuần thôi, tài liệu chế tạo đặc biệt của công ty tôi sẽ xuất hiện tại cuộc họp hội đồng quản trị của tập đoàn ông vào cuối tháng này."

Vinh Ái không hề rời đi theo ba mình, cô ta nhận lời mời của ông chủ Chicago, tiếp tục cùng mọi người chuyển sang phòng trà của Chicago vui chơi. Mà vừa hay tối nay nơi đây còn tổ chức đêm hội nhạc Jazz khá hoành tráng.

Ngồi trên quầy bar, cảnh Vinh Ái và Vu Liễn Thành vui vẻ trò chuyện với nhau làm tâm trạng Ngô Phương Phi sa sút vô cùng. Hoàn cảnh lúc ấy thật đặc biệt, bên phải cô là Chu Á Luân còn bên trái cô là Vu Liễn Thành, và bên trái Vu Liễn Thành là Vinh Ái. Bởi biểu hiện của Vinh Ái và anh rất thân mật nên bartender tưởng nhầm họ là người yêu, còn pha loại rượu cocktail tình nhân cho họ.

Khi đó, Ngô Phương Phi thấy rõ nụ cười đắc thắng trong mắt của Vinh Ái. Song, cô không buồn vì việc này, mà cô buồn vì thái độ của anh. Cô không phải là con nhỏ ngốc, chẳng qua cô chỉ ngốc ở trước mặt Vu Liễn Thành thôi.

Một tháng trước Vu Liễn Thành hỏi cô phải cô thích anh không?

Cô có thể không thích anh sao? Bọn họ đã hôn nhau vào đêm Giáng sinh tuyết đổ nào đó, lúc ấy trên đường cái anh bất ngờ cúi đầu hôn cô, miệng còn vương hương hoa huberlon nữa.

Vào khoảnh khắc Ngô Phương Phi gạt đầu, cô đã chính thức trở thành bạn gái của Vu Liễn Thành. Anh bảo, làm bạn gái của anh nhất định phải giúp đỡ anh, nói thẳng muốn bán máy bay của mình cho cậu cô. Anh nói con muốn giành được hợp đồng trước mấy hãng máy bay lớn khác là phải đi con đường tắt để diện kiến Vinh Luật và Vinh Trinh, mà khéo sao cô chính là con đường tắt đó. Anh ra điều kiện họ có thể thử hẹn hò ba tháng, nếu trong ba tháng phát hiện hai bên không hợp thì chia tay.

Đúng vậy, Vu Liễn Thành đã nói nếu ba tháng phát hiện hai người không hợp thì chia tay, nhưng Vu Liễn Thành không hề nói nếu sau ba tháng hai bên thấy hợp thì sẽ chân chính quen nhau.

Rõ ràng là chàng trai thông minh này đã chơi trò lấp lửng. Nhưng có sao đâu? Ngô Phương Phi rất tự tin, cô tin rằng trong ba tháng này sẽ khiến Vu Liễn Thành nảy sinh tình cảm với mình. Nhưng một tháng đã trôi qua, họ chẳng có bao nhiêu cơ hội ở chung, thậm chí Ngô Phương Phi cảm thấy nếu cô không nhắc, Vu Liễn Thành sẽ quên mất chuyện cô là bạn gái của anh không chừng.

Vu Liễn Thành đứng dậy rời khỏi quầy bar, năm phút sau Vinh Ái cũng rời đi theo. Thời điểm hai người họ bỏ đi, không ai liếc nhìn lấy cô một cái.

Nhìn chằm chằm về hướng đi của hai người, Ngô Phương Phi thấp thỏm định đứng lên. Nhưng vừa nhòm dậy thì đã bị Chu Á Luân kéo tay lại, bình thản nói một câu: "Ngô Phương Phi, không phải em rất tự tin sao?"

Đúng vậy, Ngô Phương Phi đã quên mất mình từng tự tin nhường nào. Ban đầu, cô nhảy từ trên tường vào lòng anh, rồi từ lòng anh rơi xuống mặt đất, sau rất nhiều lần, rất nhiều lần ban đầu cô đã biết mình thích anh. Cô đã từng chấp tay lên môi, hét lên với mặt biển ngay trước mặt Chu Á Luân rằng "Bạn gái Vu Liễn Thành chỉ có thể là tôi." vào một năm rưỡi trước.

Còn hiện tại, đến khi thật sự trở thành bạn gái của anh rồi thì cô lại không tự tin chút nào nữa.

Cô rầu rĩ uống rượu, kể từ lúc Vu Liễn Thành và Vinh Ái rời đi cô đã không còn tâm trạng thưởng thức âm nhạc, mắt chỉ chăm chăm nhìn vào đồng hồ điện tử nơi quầy bar thôi.

Mười lăm phút sau, Vinh Ái trở lại, nhưng không thấy bóng dáng Vu Liễn Thành đâu khiến Ngô Phương Phi thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên còn chưa kịp thở hắt ra thì Vinh Ái lại đứng dậy, nở nụ cười bên lên: "Xin lỗi, mạn phép một chút, tôi quên trang điểm lại rồi."

Theo bản năng, Ngô Phương Phi nhìn vào môi Vinh Ái, màu son trên môi cô ta đã phai đi khá nhiều. Bị cô nhìn chằm chằm như vậy, thế mà Vinh Ái chỉ nhượng mảy khẽ cười, rồi ngoẻo ngoáy bỏ đi.

Ngô Phương Phi dờ dẫm nhìn theo bóng lưng của bà chị họ, đáng vẻ Vinh Ái duyên dáng là lướt, không ít đàn ông ở đây đều chú ý đến cô ta. Lòng chợt nghĩ vu vơ: Cũng đúng thôi, Vinh Ái là hòn ngọc quý trong tay Vinh Luật, còn ba của cô thì chỉ là cơ trưởng còn con.

Không khí trong quán bar trở nên bí bức, Ngô Phương Phi đứng dậy lần nữa, lần này Chu Á Luân không hề ngăn cô lại.

Đi men theo hướng Vưu Liên Thành rồi đi khi này, hành lang bóng loáng được thiết kế như mặt biển trong đêm tối. Đèn sàn sáng lên theo mỗi bước chân của Ngô Phương Phi =hệt như lân tinh phát sáng trên mặt biển. Trong ánh đèn mờ tối, anh đang đứng cúi đầu hút thuốc, lưng tựa vào vách tường gắn đầy đèn led cuối hành lang. Đèn điện tử liên tục thay đổi phía sau càng tôn thêm nét cáng dã mà mị cho Vưu Liên Thành.

Cô đưa tay gạt đi điều thuốc của anh. Người đang cúi đầu bỗng ngẩng phắt lên nhìn cô, khi ấy Ngô Phương Phi thấy được rõ ràng đáy mắt Vưu Liên Thành lóe sáng, thế nhưng theo ánh đèn sau lưng chuyển màu, tia sáng trong mắt anh cũng nhanh chóng biến mất tăm hơi.

Dưới ánh đèn sáng lóa, Ngô Phương Phi nhìn thấy vết son trên cổ áo Vưu Liên Thành.

"Hai người đã hôn nhau hả?" Ngô Phương Phi tức giận hỏi.

Vưu Liên Thành sững sốt, sau đó cười xòa: "Chị họ em rất nhiệt tình, cô ta cưỡng hôn tôi. Nhưng mà yên tâm đi, tôi không để cô ta chạm vào môi tôi đâu, tôi ghét màu son đỏ trên môi cô ta."

Giọng điệu chẳng buồn đoái hoài của anh hết như một đứa bé lỡ hẹn với đồng bọn của mình, nói rằng do cậu ta gặp được một người khá thú vị, nhưng dù thú vị thế nào thì phương cũng không bằng đám bạn chí cốt.

"Vậy sao anh không đẩy chị ta ra?" Ngô Phương Phi nhìn chòng chọc vào vết son trên cổ áo anh. Một người đàn ông mà để một cô gái cưỡng hôn á, thật nực cười!

"Đẩy cô ta ra à? Không, không." Vưu Liên Thành nhún vai, "Tôi không muốn làm cô ta mất mặt, chờ hai tháng sau nhận được hợp đồng từ tay ba cô ta xong, nếu cô ta còn dám làm như vậy nữa tôi sẽ hất cô ta bay qua vai luôn."

Vưu Liên Thành thân mật véo cằm cô: "Đến lúc đó, chắc chắn cô ta phải đi nâng ngực lại cho xem."

Cô khẽ gạt tay anh ra: "Anh đừng quên em cũng có thể nhúng tay vào hợp đồng của anh đấy. Em sẽ bảo ông ngoại em ngăn cậu em lại, xưa nay cậu không dám làm trái ý ông bao giờ."

"Em sẽ làm vậy sao?" Vưu Liên Thành ung dung khoanh tay, "Ngô Phương Phi, có đôi khi đừng sống thật thà quá."

Lúc Ngô Phương Phi rời khỏi hành lang, Vưu Liên Thành vẫn còn đứng đấy. Đi một hồi, cô không nhìn được quay đầu lại nhìn, anh vẫn tựa lưng vào vách tường, xa xôi tựa thế cách cô cả một đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Chu Á Luân tìm được Ngô Phương Phi đang trong trạng thái thần thờ ngồi ở quầy bar khác.

"Liên Thành chỉ yêu hợp đồng mua bán máy bay của anh ấy thôi." Ngô Phương Phi chạm cốc với Chu Á Luân, "Đàn ông bọn anh đều như vậy hết sao, đầu tiên luôn là sự nghiệp, thứ hai là sự nghiệp, và thứ ba cũng là sự nghiệp nốt."

Ngô Phương Phi nốc cạn cả cốc rượu rồi dẫn mạnh chiếc cốc xuống quầy bar làm vang lên âm thanh chát chúa.

"Chu Á Luân, anh nói xem Vưu Liên Thành còn thiếu thứ gì, rõ ràng anh ấy đã có đủ mọi thứ mà, tại sao còn..." Ngô Phương Phi lầm bầm. Tại sao còn phải tính trăm phương nghìn kế chào bán máy bay của mình, rồi còn đi đường ngang ngõ tắt, thậm chí là lợi dụng tình cảm để trục lợi.

Cốc rượu của Chu Á Luân cũng cạn sạch, anh xoay xoay chiếc cốc trong tay.

"Không đúng..." Men rượu làm Ngô Phương Phi chệnh choáng, cô bắt đầu không kiểm soát được lời nói, một vài ý nghĩ cứ không ngừng thúc giục, "Không đúng, không đúng..."

Ngón tay Ngô Phương Phi vẽ một hình vuông trong khoảng không: "Không đúng, không đúng, Vưu Liên Thành còn rất thích một vật, đó là một chiếc hộp nhỏ màu vàng, anh ấy rất quý chiếc hộp ấy, đi đâu cũng mang theo bên người. Lần đi Grand Canyon anh ấy lỡ làm đánh rơi nó, thế là tìm mãi tìm mãi từ trưa đến tối mịt, từ lúc mặt trời lặn đến khi mặt trăng lên, rốt cuộc mới thấy. Anh ấy cầm lấy chiếc hộp, miệng không ngớt cảm ơn Thượng đế. Á Luân, khi đó tôi cảm thấy Liên Thành rất khác lạ. Về sau tôi len lén lấy chiếc hộp kia, mở ra xem thì thấy bên trong là một đôi khuyên tai của nữ hình hoa mai dài tòn ten màu xanh lam trông đẹp lắm."

Nói đến đây, Ngô Phương Phi lắc lư vai Chu Á Luân: "Á Luân, anh nói cho tôi biết đôi khuyên tai ấy là của ai vậy? Hay Liên Thành định tặng nó cho ai?"

Á Luân, anh nhất định biết được, anh nói tôi nghe đi, tôi rất tò mò, rất muốn biết."

Chu Á Luân để mặc Ngô Phương Phi lay vai mình, hồi lâu sau mới nói: "Ngô Phương Phi, nếu như có thể thì đừng yêu cậu ấy."

Ngô Phương Phi bật thốt ra từ "không" thật to át cả tiếng nhạc mà không hề nghĩ ngợi, thu hút mọi ánh nhìn về phía họ. Chu Á Luân vội vàng đưa tay tỏ vẻ xin lỗi.

Ngô Phương Phi cũng tỉnh táo lại không ít, Chu Á Luân đưa nước chanh cho cô.

"Á Luân, tôi không thể không yêu anh ấy." Ngô Phương Phi gằn từng chữ.

Chu Á Luân chỉ biết gật đầu mà lòng đau nhói, anh nhìn đắm đắm cô gái quật cường trước mắt: "Nếu vậy thì cho cậu ta thời gian đi, nếu như em vẫn không đủ kiên nhẫn, vẫn bực dọc và không tự tin như bây giờ thì sẽ mãi mãi không giành được trái tim cậu ta đâu." Anh biết, đã từng có một cô gái phải mất tám năm trời mới chiếm được trái tim Vu Liên Thành.

"Liên Thành định tặng chiếc khuyên tai ấy cho mẹ, chẳng qua khi đó còn chưa kịp tặng thôi." Cứ thế đi, như vậy đều tốt cho tất cả!

Đương nhiên Chu Á Luân biết đôi khuyên tai hình hoa mai kia thuộc về ai, nhưng anh bằng lòng nói dối để cô gái mình có cảm tình thêm chút hi vọng nhỏ nhoi. Đông Tiểu Quỳnh quá cực đoan, còn Ngô Phương Phi thì vừa đủ, mà Vu Liên Thành cũng thích Ngô Phương Phi, nói không chừng qua một thời gian nữa, cô ấy sẽ cảm hóa được trái tim của Vu Liên Thành thì sao.

Chỉ vì câu nói của anh mà khuôn mặt đang gằn trong gang tấc kia trở nên rực sáng, nụ cười rạng rỡ đến mức Chu Á Luân không nhận được đưa tay muốn vuốt ve. Nhưng cuối cùng, anh đành kiềm lòng mình lại, rời khỏi quầy bar. Đến tận lúc anh đi, cô gái ngốc nghếch kia vẫn còn ngồi ngây ra đó, nhưng nụ cười thì vẫn còn nở rộ.

Chu Á Luân gặp được Vu Liên Thành ở hành lang, trên người Liên Thành vẫn còn nồng nặc mùi thuốc lá. Đứng đối mặt nhau, Chu Á Luân hỏi Vu Liên Thành một câu: "Cậu muốn mau chóng vượt qua ba mình đến vậy sao?"

Vu Liên Thành cau mày như thể câu hỏi của Chu Á Luân chẳng đáng để anh trả lời, sau đó hờ hững đi lướt qua vai nhau.

"Vu Liên Thành, chỉ mong là cậu bị lòng hiếu thắng quấy phá thôi!" Nhìn hành lang mờ tối, Chu Á Luân lẩm bẩm. Đúng vậy, Vu Liên Thành, mong cậu chỉ đơn giản là muốn vượt qua ba cậu chứ không vì mục đích gì khác!

Mộ Mai ở trong Tử Hợp Viện ba ngày liền, trong những ngày qua cô chưa từng được gặp Vu Liên Thành, chỉ mỗi cô gái tên Hồng Tiểu Hiền ở bên cô. Hồng Tiểu Hiền có vẻ khá bận rộn, ngoài khoảng thời gian mua đồ ăn hay nấu nướng hằng ngày thì đa số những lúc còn lại đều trao đổi công việc qua video call. Qua ba ngày sống chung, Mộ Mai phát hiện cô gái này gần như có thể nói được đủ mọi ngôn ngữ trên thế giới. Đáng lẽ ban đầu Mộ Mai định nấu cơm, nhưng thật sự cô nấu quá tệ nên cuối cùng Hồng Tiểu Hiền đành phải kiêm luôn cả chức đầu bếp.

Hồng Tiểu Hiền không hề nhắc đến Vu Liên Thành với Mộ Mai, trái lại cô ấy hay kể cho cô nghe về chuyện của mình hồi còn ở London. Mộ Mai được biết trước kia Hồng Tiểu Hiền rất béo, biết cô ấy từng là một trong những fan hâm mộ của Vu Liên Thành, và còn biết được cô nàng từng gặp mình mấy lần ở nhà thờ Tottenham.

Buổi trưa ngày thứ tư, Mộ Mai cầm theo cuộn phim đã chụp vào buổi tiệc mừng thọ của Vinh lão tiên sinh, nói với Hồng Tiểu Hiền rằng mình phải ra ngoài một chuyến. Cô ấy áp ứng hồi lâu, dặn Mộ Mai chờ chút lát. Thế là Mộ Mai chờ những hai giờ đồng hồ nhưng Hồng Tiểu Hiền không quay về, mà thay vào đó lại là Vu Liên Thành.

Anh mặc áo sơ mi nhạt màu đứng trong khoảnh sân đầy nắng, trông rất chói mắt tựa như một đốm sáng chậm rãi đi về phía cô. Mộ Mai ngồi trên ghế mây dời mắt đi.

Vu Liên Thành ngồi xuống, cứ thế im lặng sóng vai với cô trên chiếc ghế mây giành cho hai người. Ánh mắt Mộ Mai nhìn đắm đắm vào những tia nắng, hơi thở nhẹ nhàng của anh phả bên tai.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô nghe thấy giọng nói khô khốc của Vu Liên Thành: "Cần đi ra ngoài sao?"

Mộ Mai khẽ "ừ" một tiếng.

Vu Liên Thành đứng dậy, chìa tay ra với cô: "Được rồi, tôi đi với em."

Mộ Mai ngơ ngác nhìn bàn tay chìa về phía mình, Vu Liên Thành lại bộc phát tính nóng nảy, anh nắm lấy tay cô, lôi phắt cô rời khỏi chiếc ghế.

Đi theo phía sau anh, nhìn bàn tay anh đang nắm lấy tay mình, Mộ Mai bất chợt hoảng hốt. Trước kia, cô có thể đoán được vài phần tâm tư của Vu Liên Thành, nhưng hiện tại thì cô hoàn toàn mù tịt, lúc cô cho rằng mình đoán đúng thì lại luôn là sai.

Mộ Mai dờ dẩn đi theo Liên Thành ra cổng, rất lâu sau cô mới phát hiện anh dẫn cô đến trạm đợi xe. Vậy mà Vu Liên Thành lại ngồi xe buýt cơ đấy! Điều này khiến Mộ Mai cứ ngỡ đây là câu chuyện nghìn lẻ một đêm.

"Anh không lái xe sao?" Mộ Mai khe khẽ hỏi.

Lái xe ư? Vưu Liên Thành nhớ lại ký ức từng khiến mình tức giận. Đêm đó Lâm Mộ Mai và Triệu Cẩm Thư hòa với nhau, làm anh bị giữ ở Cục Cảnh sát cho lời khai suốt bốn mươi phút, đã thế chỗ quái quỷ kia còn cho anh uống thứ nước có mùi kỳ lạ nữa. Vưu Liên Thành hất tay cô ra, khoanh tay nén giận: "Nhờ hồng phước của em nên bằng lái của tôi bị giam bốn mươi ngày rồi."

Mộ Mai còn định nói gì nữa nhưng Vưu Liên Thành đã quát mắng: "Lâm Mộ Mai, nếu em đủ thông minh thì tốt nhất là im lặng cho tôi, đừng khiến tâm trạng tôi tệ hại hơn nữa."

Mộ Mai vội ngậm chặt miệng. Sau khi lên xe buýt, cô lại phát hiện thêm vài điều bất ngờ khác, đó là Vưu Liên Thành không hề chê ông chê eo chiếc xe bus Bắc Kinh, ngược lại anh vô cùng yên tĩnh ngồi bên cạnh cô, thậm chí lúc lên xe anh còn móc tiền lẻ ra trả nữa. Trước kia Vưu Liên Thành không bao giờ mang theo tiền lẻ trong người. Mộ Mai tựa vào ghế rồi nhắm mắt lại, rốt cuộc anh đã thay đổi cỡ nào trong những năm họ xa cách vậy? Lòng cô thoáng hoang mang, cô sợ anh đã thay đổi quá nhiều, sợ anh trở thành người cô không thể dò đoán được nữa.

Vào giờ khắc này, Mộ Mai càng hiểu rõ một điều, sâu tận đáy lòng cô đang lo sợ nhất chính là Ngô Phương Phi đã thay đổi anh. Ngô Phương Phi không giống Đông Tiểu Quý, cô ấy là một đóa hoa hướng dương thật sự.

Mộ Mai mang cuộn phim đến tiệm rửa ảnh lâu đời ở Bắc Kinh, dặn dò kỹ càng thợ rửa ảnh vài chi tiết quan trọng. Vì nơi này cách chỗ cô ở khá xa, qua lại phải mất mấy giờ, nên cô ở đây chờ lấy luôn. Trong khoảng thời gian ấy, Vưu Liên Thành cũng không nói với cô lấy một câu, còn Mộ Mai thì chỉ hỏi vài câu có lệ với anh thôi.

Mãi đến khi trời sắp tối họ mới rời khỏi tiệm ảnh, ánh đèn đường soi chiếu lên hai người tạo thành hai chiếc bóng kéo dài trên đất, cách nhau chừng một bước. Liên Thành đi trước, Mộ Mai đi sau, mỗi bước chân của cô đều giẫm lên bóng của anh, cứ bóng anh dời đi, cô lại chạy đuổi theo để được giẫm lên. Bỗng nhiên trong lòng cô có cảm giác kiên định khó hiểu, thậm chí còn vô cùng trân trọng thời khắc này.

Ở đây tập trung rất nhiều cửa tiệm cổ cả trăm năm, mỗi biển số nhà đều nhuộm đầy sương gió. Mộ Mai sờ nhẹ lên con số 1929 trên biển số của một nhà, con số này cũng chính là năm tám biển ra đời, tính ra nó đã tồn tại được gần một thế kỷ rồi. Cô đứng ngây dại nhìn bóng lưng Vưu Liên Thành, có gì đó đang rạo rực trong lòng thúc cô gọi tên anh, muốn dịu dàng nói cho anh biết, cô rất nhớ anh.

Dường như nghe được tiếng lòng của cô, Liên Thành quay đầu lại. Sắc đèn lồng đỏ thắm nhuộm màu lên đường nét gương mặt anh như pháo hoa rực cháy. Sau đó...

Anh chỉ vào chiếc đèn lồng trên đầu có in chữ "Mỉ" thật to: "Em đói chưa?" Đúng là phá cảnh.

Không đợi Mộ Mai hoàn hồn lại, Vưu Liên Thành đã lôi cô vào quán. Khác với những chiếc đèn lồng đỏ xinh đẹp bên ngoài, trong quán được bày trí khá đơn giản, đơn giản đến mức thô sơ, còn trông rất mất vệ sinh nữa.

Mộ Mai đoán nhất định chỉ vài phút thôi Vưu Liên Thành sẽ lôi cô ra khỏi đây ngay. Thế nhưng anh lại gây cho cô một bất ngờ nữa, chẳng những anh không kéo cô ra ngoài mà còn thân nhiên chọn bừa một chiếc bàn rồi ngồi xuống.

Hai bát mì đỏ cà chua và trứng gà được bung lên, Mộ Mai ngỡ ngàng nhìn Vưu Liên Thành lau đĩa rồi đưa cho cô, cô hoảng hốt cúi đầu định uống nước canh nóng cho tỉnh táo thì lại nghe anh nhỏ giọng căn dặn: "Cẩn thận một chút, coi chừng nóng."

Vưu thiếu gia com bung nước rút đến tận miệng ngày nào đã biến thành tình nhân chu đáo đáng yêu, anh đã thật sự thay đổi rồi. Lâm Mộ Mai rất sợ điều ấy, một người thay đổi luôn có nguyên do, cô sợ anh thay đổi là vì một người con gái khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Năm Mộ Mai mười sáu tuổi, cô bắt đầu bước vào cuộc sống của Vưu Liên Thành. Khi anh đá bóng thì cô giữ đồ đạc nước uống cho anh; lúc anh đánh tennis thì cô nhặt banh; thời điểm anh và bạn bè đi du lịch, cô lại thành culi xách hành lý... Cho dù lúc họ sống chung ở khu phố cổ ở London, hầu hết mọi chuyện liên quan đến đời sống của anh đều do một tay cô lo liệu.

Song, chia xa ba năm rưỡi, thì giờ đây anh lại xuất hiện trước mặt cô với tư thái thể này...

Khi xuống xe bus, anh che chở bên người cô, khi đi trên lối dành cho người đi bộ thì anh nhường cô đi ở phía an toàn nhất. Còn hiện tại, anh đang cúi đầu gấp những miếng ớt cay từ bát mì ra cho cô, động tác còn rất dỗi thành thạo.

Mộ Mai giật lấy bát mì của mình, cô sợ hành động này của anh là vì một cô gái cũng thích ăn mì cà chua trứng gà nhưng không thích ăn cay khác ngoài trừ cô ra.

Ban đầu Vu Liền Thành giật mình, sau đó sắc mặt dần sa sầm. Có đôi tình nhân ngồi bàn bên kia, cô gái đang vui vẻ để bạn trai gấp ót ra hộ mình.

Lâm Mộ Mai không ăn cay được, nhưng lại cố lấy gấp miếng ớt cho vào miệng mình. Ôi cay quá đi mất, cay đến mức cô nhăn cả mặt mày.

Cô ngồi đối diện anh, vị ớt cay làm môi cô đỏ mọng, tươi thắm hơn thường ngày gấp mấy lần. Bỗng dưng anh đổ người về phía trước, một tay giữ lấy gáy cô, in môi mình lên môi cô. Vu Liền Thành xin thề với Thượng đế, anh chỉ không chịu nổi bộ dạng nhăn nhó xấu xí của cô thôi, Vu Liền Thành xin thề với Thượng đế, thật ra anh chỉ muốn giúp cô thôi.

Hành động bất ngờ ấy khiến Mộ Mai ngây dại, không kịp khép miệng lại để lưỡi anh nhẹ nhàng lén vào, mang đi vị cay trong miệng cô, quán lấy đầu lưỡi cô đang tê dại, tí mỉ ngọt mát.

Hàng mi Mộ Mai bắt đầu run run rồi vô thức khép lại, tay cô nín lấy cổ áo anh. Dần dần, trong lòng cô đã không còn đau khổ, không còn sợ hãi, không còn ghen tỵ và suy nghĩ lung tung nữa.

Đến khi anh buông cô ra, gần như ánh mắt tất cả người trong quán đều dồn vào họ.

"Cô ấy lỡ ăn phải ớt." Hiếm khi nào Vu Liền Thành giải thích với khán giả như thế, ý anh là vừa rồi anh đang giúp cô chữa cay thôi mà.

"Đúng đấy! Tôi thật sự ăn nhầm ớt rồi." Mộ Mai nói xong câu này cũng cảm thấy mình rất ngốc, lát sau mới nhận ra kiểu giải thích của họ cứ như phụ xướng phụ tùy ấy.

Ra khỏi quán, không khí giữa hai người trở nên kỳ lạ, Vu Liền Thành vẫn điềm nhiên như không có gì xảy ra, thế nhưng nhịp bước đã chậm hơn để Mộ Mai có thể đi sánh vai với anh.

Đứng bên trạm xe bus ở quảng trường, cô cứ nhìn đắm đắm vào poster quảng cáo cho bộ phim mới. Tấm poster có bối cảnh là bầu trời vàng ruộm và con đường đất thẳng tắp, người đàn ông gương mặt sắc nét cúi đầu nhìn xuống, chiếc vali của anh ta được đặt trên mặt đất, một chú chim nhỏ đang đậu trên đó.

Lúc xe bus đến, Vu Liền Thành nắm lấy tay Mộ Mai, nhưng anh không lên xe mà hỏi cô có muốn đi xem phim không.

Trong rạp chiếu phim lác đác vài người, gần đây có một trường đại học nên khán giả chủ yếu là sinh viên. Vu Liền Thành mua vé suất tám giờ. Bộ phim được hợp tác giữa Anh và Pháp, kể về hành trình về quê của một người đàn ông Pháp. Bởi vì nội dung không có gì đặc sắc, tình tiết chỉ xoay quanh những lời độc thoại nội tâm của người đàn ông kia nên dần dà Mộ Mai mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cô ngủ thiếp trên vai Vu Liền Thành, mái tóc cô mềm mượt chạm vào vành tai anh. Vu Liền Thành nhắm mắt lại, lắng nghe bản nhạc phim nhẹ nhàng chậm rãi, vươn tay ôm cô vào lòng mình. Xin Thượng đế làm chứng, giờ khắc này anh chỉ muốn để cô ngủ thoải mái hơn chút thôi.

Bộ phim đã chiếu xong, nhân viên rạp phim đến dọn dẹp phòng chiếu, Vu Liền Thành đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng, rồi thì thào: "Bảo quản lý của cậu đến đây, tôi muốn bao cả rạp."

Một chàng trai sẵn lòng bao cả rạp chiếu phim để một cô gái ngủ ngon là chuyện lãng mạn biết bao. Song điều làm vị quản lý rạp phim vui mừng hơn chính là chữ số nhân dân tệ trên hóa đơn đặt bao và lúc chàng trai ký tên mình vào tấm chi phiếu khiến tim anh ta như nở hoa. Thấy cô gái vẫn còn đang ngủ say, anh ta liền bắt chuyện: "Đây là bạn gái cậu à?" Nói xong tự anh ta cũng cảm thấy mình đứng là hỏi thừa.

Bạn gái ư? Vu Liền Thành ngượng ngùng ậm ừ, không đính chính cũng không thừa nhận.

"Bạn gái của cậu xinh quá, rất giống một ngôi sao khá nổi gần đây." Anh quản lý lại nói thêm, nhưng lần này tuyệt đối là không phải nói nhầm, cô gái đang ngủ trước mắt anh ta quả thật rất xinh đẹp.

Vừa dứt câu đã nghe thấy giọng điệu khó chịu của Vu Liền Thành: "Đừng nói bậy bạ, cô ấy không giống ai cả, cô ấy chỉ là cô ấy thôi."

Anh quản lý cầm lấy chi phiếu ngại ngùng rời đi. Đến tận khi đứng tít trên lối vào cao cao, nhìn xuống hai mái đầu đang tựa vào nhau, anh ta nhớ lại câu nói của chàng trai vô cùng bá đạo kia: Cô ấy không giống ai cả, cô ấy chỉ là cô ấy thôi! Nghe qua thì chẳng thấy logic gì cả, nhưng sau khi anh ta suy ngẫm lại thì cảm thấy rất hay.

Cô ấy không giống ai cả, cô ấy chỉ là cô ấy. Cô là cô gái độc nhất vô nhị trong thế giới của anh, không ai có thể thay thế cô được.

Trong không khí yên tĩnh như tờ, Mộ Mai cố gượng mở mắt, phim đã hết, khán giả cũng chẳng còn ai, chỉ còn bốn ngọn đèn nhỏ chiếu sáng ở các góc rạp, bên tai cô vang lên tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Vừa khê nghiêng đầu là đã nhìn thấy anh, cô vén tóc anh lên, sợi tóc vẫn mềm mại lượn cong. Kỳ lạ quá, rõ ràng anh đã trưởng thành rồi nhưng mái tóc vẫn mềm như thời con trẻ con thế nhỉ? Mộ Mai không nhịn được mỉm cười, chắc hẳn mái tóc xoăn này đã khiến mấy thợ cắt tóc đau đầu lắm đấy.

Nghĩ sâu hơn làm mặt Mộ Mai đỏ ửng, khi xưa lúc hoan ái lên đến đỉnh điểm, từng sợi tóc dính bết vào khuôn mặt đỏ ửng ướt ướt mồ hôi của anh, toát lên nét quyến rũ vô vàn, vừa hồn nhiên vừa nhục dục. Đó là một cảnh sắc mà không nhiếp ảnh gia, họa sĩ và diễn viên nào có thể khắc họa ra được.

Người bên cạnh thoáng cựa quậy, Mộ Mai vội vàng bỏ tay xuống, ấn mặt vào bóng tối.

Lúc trở về Tủ Hòm Viện đã gần 12 giờ khuya, hai người vẫn không nói gì với nhau như khi trên phố, chỉ đứng im thin thít, nhìn về hướng cổng nhà còn phía sau là bậc thềm đi ra phố. Vưu Liên Thành vừa toan quay đi thì Mộ Mai đã lên tiếng, lắp bắp nói: "Hay... hay là... anh đừng đi, em... ý em là tối nay anh... ngủ ở đây..."

Từ "ngủ" trong đêm khuya thanh vắng thế này nghe khá là mờ ám, Mộ Mai lại ngượng ngùng sửa lời: "Ý em ý em là... anh ngủ tạm ở đây..."

Ồi thần linh ơi, nói thế nào cũng đều là một ý mà! Mộ Mai bắt đầu phiền muộn, trước kia lúc cô nói mấy lời ngon ngọt với Vưu Liên Thành đều vô cùng lưu loát. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nghĩ đến mấy lời âu yếm kia thế, cô chỉ đơn thuần muốn anh đừng đi, ít nhất là tối nay đừng đi thôi.

Mộ Mai dứt khoát im lặng, dời mắt nhìn nơi khác, hồi sau mới nghe anh "ừ" một tiếng thật khẽ.

Mộ Mai đưa một đồng vật dụng tắm rửa và đồ ngủ của phái nam cho Vưu Liên Thành. Anh nhìn chăm chăm vào những thứ đó một lúc lâu, rồi mới từ từ mắt lên nhìn cô: "Lâm Mộ Mai, sao em có những thứ này?"

"Đây là đại ca Minh để lại, lần trước anh ấy đến Bắc Kinh nên ở tạm chỗ em vài ngày..." Trong ánh mắt tối sầm của Vưu Liên Thành, giọng Mộ Mai nhỏ dần.

"Ồ đây vài ngày á? Lâm Mộ Mai..." Vưu Liên Thành chỉ vào căn phòng phía Đông, "Rốt cuộc đã có bao nhiêu người đàn ông ở căn phòng kia của em hả?"

Mấy hôm trước là Triệu Cẩm Thu, trước nữa là đại ca Minh. Đại ca ư? Đại ca đương nhiên là đàn ông rồi! Lâm Mộ Mai vẫn trêu ong ghẹo bướm hết như hồi xưa, trong khoảnh khắc ấy, Vưu Liên Thành thật muốn lột bỏ lớp da trên người cô ra, xem rốt cuộc tìm cô được cấu tạo bằng gì mà vô tình đến thế.

"Đại ca Minh là thầy em, anh ấy không phải là loại đàn ông..." Mộ Mai vội vàng giải thích.

Đại ca Minh? Thầy? Đầu Vưu Liên Thành nhanh chóng nhớ lại tư liệu về Lâm Mộ Mai. Minh Định Viễn, người Hong Kong, nhiếp ảnh gia có thâm niên trên du thuyền, xu hướng tính dục... Minh Định Viễn là người đồng tính, tốt lắm, tên đại ca Minh kia nên may mắn vì mình thuộc giới tính thứ ba.

Vưu Liên Thành nhận lấy vật dụng và đồ ngủ từ tay Lâm Mộ Mai, đi vào phòng tắm.

Trong vòng một phút ngắn ngủi, Mộ Mai chợt cảm thấy như thời gian đã quay ngược, chàng trai ở khu phố cổ nước Anh vẫn chưa học được cách che giấu cảm xúc của mình và tỏ thái độ ghen tuông theo cách của bản thân đã quay trở lại.

Mộ Mai nghĩ, nếu là ngày xưa nhất định cô sẽ nhảy lên lưng anh, chân kẹp lấy eo anh như một chú khỉ, cô sẽ giở trò tai quái hà hơi vào tai anh "Nhóc tóc xoắn, ghen rồi à?", nhưng bây giờ thì cô không dám.

Mộ Mai sợ, họ không thể quay về được như xưa nữa. Dù là đúc từ sự dối lừa, quãng thời gian tươi đẹp đó đã không quay về được nữa rồi. Mộ Mai càng sợ nếu giờ khắc này cô nhảy lên lưng anh, có thể còn bị anh chế nhạo đến mức xấu hổ không biết trốn vào đâu.

Giống như hiện giờ, Mộ Mai không dám hỏi tại sao mấy ngày trước anh còn giở thủ đoạn giam cầm cô ở đây, vẫn còn hận không thể lột da rút gân của cô, nhưng hôm nay lại tỏ ra như không hề có gì xảy ra, thần nhiên nắm tay cô, ung dung hôn môi cô như thế.

Song thật ra, điều Mộ Mai muốn hỏi nhất chính là: Liên Thành, anh còn yêu em không?

Đến tận khi Vưu Liên Thành tắm xong bước ra ngoài, Mộ Mai vẫn không dám hỏi câu ấy.

Hai người tự đi về phòng của mình. Gian phòng phía Đông và phía Tây chỉ cách nhau một khoảng sân nhỏ, Lâm Mộ Mai nằm trên giường, lưu luyến nhìn vào cánh cửa bên kia. Cô rất muốn mở cánh cửa căn phòng phía Đông ra, rồi ăn vạ bò lên giường anh, cuộn mình ngủ trong ngực anh.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ là mong muốn thôi, Mộ Mai nhắm hai mắt lại, xoa mặt mình, tự trách: Lâm Mộ Mai, mày đang nghĩ gì vậy? Mày đã qua cái tuổi như hoa như ngọc kia rồi, không còn tuổi mơ mộng ảo tưởng nữa đâu.

Lát sau Mộ Mai bỗng nghĩ đến Ngô Phương Phi, cô lại thở dài kéo chăn lên che mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Buổi sáng khi vừa tỉnh lại cô đã không thấy Vưu Liên Thành đâu cả, sau cùng thì tìm được anh trong phòng bếp. Khi thấy rõ chuyện đang xảy ra trước mắt, Mộ Mai liền kinh hoàng đứng ngây thộn ở cửa, chùn bước không dám đi vào.

Cảnh tượng người đàn ông mặc tạp dề trong buổi sớm mai, các món ăn sáng bày trên bàn đẹp như trong tạp chí, căn phòng bếp đơn sơ đầy mùi khói lửa... Có lẽ với nhiều người thì hình ảnh ấy rất bình thường, nhưng nếu thấy người đang mặc tạp dề là Vu Liền Thành thì tất cả đều hoàn toàn khác.

Nếu cảnh này xuất hiện vào ba năm trước, thì chắc Mộ Mai sẽ cho rằng đây chỉ là một chàng trai đã rơi vào lưới tình, đang cố gắng lấy lòng người yêu thôi. Nếu là ba năm trước, nhất định thời khắc này Mộ Mai sẽ xúc động vô vàn, nhưng đáng tiếc cảnh này lại xảy ra vào ba năm sau.

Ban ngày khác với ban đêm, ban đêm thuộc về những giấc mộng của bản thân thêu dệt nên, còn ban ngày thì thuộc về lý trí, mỗi một tia nắng đang nhảy múa như nhắc nhở cô đừng có mơ mộng hão huyền nữa.

Tổng Thư Duyệt đã chết, hiện tại bạn gái Vu Liền Thành tên là Ngô Phương Phi có xuất thân danh môn vọng tộc, hơn nữa mấy ngày trước anh còn tham dự tiệc mừng thọ của ông ngoại cô ấy trước mặt bao nhiêu người. Dĩ nhiên Mộ Mai biết điều này đại biểu cho cái gì.

Cô siết tay lại, tốt rồi, bây giờ đầu óc cô đã tỉnh táo, sức khỏe cũng không tệ.

"Vu Liền Thành." Mộ Mai thở hắt ra.

Người đang rót sữa quay đầu lại, ánh nắng sớm dịu dàng mang nét đặc trưng của mùa thu tô điểm thêm cho gương mặt anh. Anh liếc sang Mộ Mai, thờ ơ cất lời: "Em tỉnh rồi à, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi." Rồi quay lại làm tiếp.

Nếu lúc này Mộ Mai quan sát cẩn thận thì chắc chắn sẽ thấy tai anh đã ửng đỏ, và gương mặt anh đang ánh vẻ ngượng ngùng.

"Nói cho em biết đi Vu Liền Thành, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Mộ Mai đi vào bếp, đứng cách Vu Liền Thành không xa. Khoảng cách thế này rất tốt để đàm phán.

Vu Liền Thành quay đầu lại, chau mày.

"Tối qua hôn em, đi xem phim với em, còn cả những việc kia..." Ánh mắt cô thoáng nhìn thức ăn trên bàn, "Vu Liền Thành, rốt cuộc anh làm những việc này vì cái gì?"

Gần như Vu Liền Thành muốn tạt cốc sữa trong tay mình vào gương mặt không biết điều kia của Lâm Mộ Mai.

Mộ Mai cúi đầu, giọng đau khổ: "Em biết, mẹ anh không còn nữa."

Tay Vu Liền Thành siết chặt chiếc cốc, máu trên người như bắt đầu lạnh dần rồi đông lại.

"Em biết, cái chết của mẹ anh hoặc ít hoặc nhiều có liên quan đến em. Khi ấy em không biết chuyện sẽ đến nông nỗi này, nếu em biết thì nhất định sẽ không làm vậy đâu." Họng cô khô khốc, "Bây giờ, dù em có muốn xin lỗi anh cũng vô ích. Nếu anh cho rằng em phải chịu trách nhiệm về cái chết của mẹ anh, em sẵn sàng chấp nhận, chỉ cần anh nói cho em biết em nên làm thế nào là đủ rồi."

Mộ Mai thầm nhủ: Liền Thành, xin anh đừng làm những chuyện khiến em ngộ nhận nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, môi anh mấp máy: "Im miệng Lâm Mộ Mai, em im miệng cho tôi!"

Mộ Mai nắm chặt tay, không hề tránh né ánh mắt anh: "Nói cho em biết đi, Vu Liền Thành, em cần làm gì trước cái chết của mẹ anh bây giờ."

Vừa dứt lời một tiếng "xoảng" giòn giã vang lên, chiếc cốc trong tay Vu Liền Thành vỡ thành từng mảnh như bong bóng rồi rơi xuống đất.

Vu Liền Thành vẫn nắm chặt tay, một giây sau dòng máu thì nhau chảy ra từ khe hở các ngón tay, Mộ Mai ngây dại giây lát rồi nhào đến nắm lấy tay anh.

"Liền Thành, chảy máu rồi. Liền... Liền Thành... anh chảy máu rồi..." Vào thời điểm ấy, Mộ Mai cảm giác mình như một đứa trẻ bàng hoàng luống cuống không biết làm gì cả.

Vu Liền Thành cúi đầu nhìn những dòng máu uốn lượn kia, chậm rãi hỏi: "Lâm Mộ Mai, có phải con người em là máu lạnh đúng không?"

Chắc chắn là vậy, nếu không sao cô lại không nhìn thấy bữa sáng mà anh đã tốn bao công sức để chuẩn bị, cứ khẳng khẳng hỏi anh làm thế vì mục đích gì. Cô gái này đáng giận biết bao!,

Chẳng qua lúc sáng sớm anh đến phòng cô, nhìn gương mặt cô đang say ngủ, tự dưng anh muốn làm những việc này vì cô. Anh không thể hôn cô, không thể chạm vào cô, thế nên chỉ có thể nấu bữa sáng mang đến cho cô một điều ngạc nhiên. Thật ra từ lúc cô rời khỏi anh, anh đã bắt đầu học nấu ăn, thậm chí trong tiềm thức đều học nấu những món cô thích. Lâm Mộ Mai giỏi về mọi mặt nhưng chỉ mỗi nấu ăn là dở tệ, bất kể cô cố gắng cỡ nào, các món cô nấu đều khó ăn chết được. Vậy mà cô gái này lại không biết điều đến thế.

Anh gạt phăng cô ra.

Hồng Tiểu Hiền ở bên ngoài chờ Vu Liền Thành nghe thấy tiếng động lập tức xông vào, liền thấy Lâm Mộ Mai mặt tái nhợt ngồi bệt trên đất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tay Vu Liền Thành. Lúc này Hồng Tiểu Hiền mới phát hiện ra tay Vu Liền Thành đang chảy máu, vội cầm lấy khăn ăn sạch sẽ trên bàn, chạy đến định bịt kín vết thương.

Trái lại người bị thương làm như không hề hấn gì, anh nhận lấy khăn từ tay Hồng Tiểu Hiền, tự che lấy tay mình: "Tôi không sao, tài xế đến rồi hả?"

Tiền Vu Liên Thành ra xe chờ bên ngoài, Hồng Tiểu Hiền trở lại phòng bếp. Lâm Mộ Mai vẫn ngồi thờ ở đấy, điều khác biệt là cô ấy đang vui đùa trên đầu gối mình.

Nhìn từ góc độ của Hồng Tiểu Hiền, dáng vẻ đang ngồi của Lâm Mộ Mai như rất đau khổ. Cô dọn dẹp sạch mảnh thủy tinh trên sàn, rồi ngồi xổm xuống chậm rãi vươn tay vuốt tóc Mộ Mai, giống hệt bà Lâm Xuân khi xưa ở London thỉnh thoảng đến nhà đi cô thường hay vuốt tóc cô khen ngợi: "Tiểu Hiền càng lớn càng đáng yêu!"

"Vu thiếu gia không sao đâu." Tận đáy lòng Hồng Tiểu Hiền vẫn thích gọi Vu Liên Thành là Vu thiếu gia. Vu thiếu gia là hoàng tử trong mơ của mỗi thiếu nữ ở London, các cô nàng đã làm nhiều việc điên cuồng vì anh, rồi còn thành lập một câu lạc bộ fan hâm mộ rất lớn, mà chính cô cũng là thành viên.

Lâm Mộ Mai từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt như một đứa trẻ, hỏi Hồng Tiểu Hiền: "Có phải tôi lại làm hỏng chuyện rồi không?"

Hồng Tiểu Hiền nhớ lại bữa ăn sáng trên bàn, trứng gà hình trái tim kết hợp với bông cải xanh biếc, tinh xảo giống như một tác phẩm nghệ thuật, xem ra đã hao tốn không ít tâm tư của Vu thiếu gia rồi.

Vu Liên Thành chiêm trứng gà hình trái tim cho Lâm Mộ Mai ư, chắc chẳng có ai tin chuyện này đâu nhỉ? Nhưng qua hành động này của anh, Hồng Tiểu Hiền biết dù Lâm Mộ Mai có làm mọi chuyện tồi tệ hơn nữa cũng sẽ không sao.

"Không đâu, cô không làm hỏng chuyện gì cả." Hồng Tiểu Hiền nắm tay Mộ Mai.

Song mới vừa chạm vào, Hồng Tiểu Hiền liền chạm phải thứ chất lỏng nhờn nhờn ẩm ướt. Tay Mộ Mai cũng đang chảy máu, chắc do sơ ý chạm phải mảnh thủy tinh lúc ngã xuống nên mới bị thương rồi., cũng may chỉ là một mảnh thủy tinh cực nhỏ thôi.

Hồng Tiểu Hiền lấy thuốc sát trùng xử lý vết thương trên tay Mộ Mai xong. Nhìn ngắm khuôn mặt vô cùng thanh tú kết hợp với đôi mắt đen láy trông có nét hay hay trước mắt, Hồng Tiểu Hiền không biết phải mô tả về nét đẹp của Mộ Mai thế nào, chỉ cảm thấy cái tên Lâm Mộ Mai kia rất hợp với cô gái này.

Có điều là Lâm Mộ Mai bây giờ không hề giống với Lâm Mộ Mai trong ấn tượng của Hồng Tiểu Hiền. Lâm Mộ Mai ngày xưa là nữ sinh ngoan ngoãn học giỏi trong trường, là cô gái đánh đàn piano lạnh lùng thanh cao trong giáo đường, là tiểu thư Tess trong mắt của bạn Vu Liên Thành, là cô gái ái mộ hư vinh dưới ngòi bút của đám báo chí... Song, những thứ này đều không đúng với cô gái đang ngồi dưới đất này.

Có lẽ Lâm Mộ Mai hiện tại mới là Lâm Mộ Mai chân thật. Dưới vẻ xa cách hờ hững luôn ẩn giấu một linh hồn cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn.

Hồng Tiểu Hiền bỗng thấy kích động, muốn giúp đỡ Mộ Mai một phen. Cô dìu Mộ Mai đứng dậy, kéo đến trước bàn ăn và chỉ vào bữa sáng trên bàn: "Ném thử đi, đây là bữa sáng anh ấy làm cho cô đấy."

Mộ Mai vô cùng yên lặng nhấm nháp bữa sáng Liên Thành làm đến khi hết sạch. Cuối cùng, cô nói: "Tay nghề của Liên Thành đã tốt hơn rồi."

Dứt câu cô liền đứng dậy, dờ dẫm cất bước trở về phòng mình.

Đến chàng vạng, thư ký của câu lạc bộ Chicago cấp cho Vu Liên Thành đến giao cho Hồng Tiểu Hiền một chiếc điện thoại di động. Chiếc điện thoại này được gọi là bảo vật của công ty Blackberry, phiên bản hạn chế số lượng, mang ý nghĩa kỷ niệm và không bán trên thị trường. Hằng năm công ty Blackberry chỉ sản xuất ra năm chiếc, sau đó tặng cho những khách hàng VIP được họ lựa chọn kỹ càng. Chiếc điện thoại này sản xuất năm 2011, còn được đặt cái tên mỹ miều là Phiêu Lưu Nơi Rừng Rậm, chất liệu và âm thanh đều thuộc hàng bậc nhất thế giới. Bên trong còn cài ứng dụng quẹt thẻ, chỉ cần mang theo nó, chủ nhân sẽ có thể thanh toán qua thẻ ở bất cứ nơi nào.

Số liên lạc duy nhất trong điện thoại chính là số điện thoại di động cá nhân của Vu Liên Thành.

Dĩ nhiên Hồng Tiểu Hiền sẽ không cho rằng ông chủ đưa chiếc điện thoại này cho mình. Sau khi thư ký rời đi, cô bèn giao cho Lâm Mộ Mai.

Hai ngày tiếp theo, Lâm Mộ Mai có vẻ rất an tĩnh, chỉ ăn cơm, nghe nhạc, xem tivi rồi đi ngủ, chẳng hề hỏi han đến Vu Liên Thành.

Người trong cuộc còn lại là Vu Liên Thành thì vẫn như trước, vẻ mặt luôn thận trọng kín kẽ, lúc cần đi dòm thì pha trò, lúc cần thân thiện thì tỏ ra ấm áp, lúc nên nghiêm túc thì nghiêm đến mức khiến người khác không dám thờ ơ mạnh. Điều thất thố duy nhất chính là hôm qua vừa nghe bên phía tổng bộ ở Rio báo cáo một điểm sai lầm nhỏ, anh đã ném thẳng cốc nước của mình vào CEO qua màn hình video call. Lúc ấy Hồng Tiểu Hiền cũng đang họp qua video call cũng hoảng hốt vì hành động của Vu Liên Thành.

Sau đó nữa Hồng Tiểu Hiền nhớ lại một việc thú vị. Trước khi Vu Liên Thành tức giận, thật ra ánh mắt anh luôn xoay quanh chiếc điện thoại nằm trước mặt. Mà xưa nay trong lúc làm việc, Vu thiếu gia không bao giờ bật điện thoại cá nhân của mình lên.

Chắc chắn Vu thiếu gia kiêu ngạo đang chờ người trong lòng xuống nước với mình đây mà!

Làm một nhân viên thuyết khách đã trải qua huấn luyện tỉ mỉ, Hồng Tiểu Hiền còn phát hiện quan hệ của Vu Liên Thành và Chu Á Luân khá nhạy cảm. Ví dụ như Vu Liên Thành thông báo với toàn thể công ty lý do cô không tham gia hành động lần này là vì cô có nhiệm vụ khác nhưng không nói rõ nhiệm vụ thật sự của cô hiện giờ là gì. Hồng Tiểu Hiền còn phát hiện mỗi khi Chu Á Luân đến, Vu Liên Thành sẽ kín đáo cất điện thoại cá nhân của anh

đi.

Đêm nay, Mộ Mai vẫn trở về gian phòng từ sớm. Vậy mà mười giờ hơn, Hồng Tiểu Hiền vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy cô ngồi thẩn thờ trên sô pha. Nhìn bóng dáng cô đơn kia, Hồng Tiểu Hiền quyết định tiết lộ cho Lâm Mộ Mai một bí mật cô vô tình biết được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13

Trong phòng khách nho nhỏ đặt bộ sô pha bọc vải bố và chiếc tivi cỡ trung, trên bàn đặt chai rượu Chivas. Tivi đang phát chương trình gameshow, bởi vì đã bị tắt âm lượng nên trông đáng vẻ MC nói luyên thuyên hết sức buồn cười. Lâm Mộ Mai lặng yên ngồi trong góc sô pha, cúi đầu nhìn điện thoại di động Vu Liên Thành đưa cho, tay kia cầm cốc rượu. Dưới ánh đèn sáng rọi, màu sắc vàng ruộm của rượu Chivas trở nên óng ánh.

Đối lập với tiết mục gameshow diễn ra náo nhiệt trên tivi, đáng vẻ Lâm Mộ Mai khá cô đơn, mái tóc cô hơi rối, bộ đồ ngủ còn có vài nếp nhăn.

Hồng Tiểu Hiền nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Mộ Mai, lấy đi cốc rượu trong tay cô. Rõ ràng Mộ Mai lớn tuổi hơn Tiểu Hiền nhiều, nhưng vẻ yếu ớt của cô giờ khắc này lại khiến người ta không nhìn nổi muốn đến vực cô dậy.

Hồng Tiểu Hiền vuốt mái tóc buông rũ bên tai Mộ Mai lên, quả nhiên thấy được lỗ xỏ xiêu trên vành tai cô.

Lâm Mộ Mai ngượng ngùng né tránh, trong mắt đầy vẻ xa cách và đề phòng, Hồng Tiểu Hiền mỉm cười: "Lâm Mộ Mai, cô có muốn tôi kể một bí mật cho cô không, bí mật về Vu thiếu gia ấy."

Mộ Mai nhìn cô gái luôn lơ đãng toát ra vẻ nam tính trước mặt, trong nụ cười tươi tắn của cô nàng, lòng Mộ Mai hơi chút mong đợi.

"Vu thiếu gia có một bảo bối, nó luôn được anh ấy mang theo bên mình đi khắp thế giới, cùng anh ấy trải qua rất nhiều sự kiện, có lần tôi vô tình phát hiện ra nó."

Mộ Mai lắng lắng nghe, trong lòng bỗng trào dâng một hi vọng mơ hồ.

"Tôi cho rằng bảo bối của Vu thiếu gia mang trong mình một câu chuyện, nếu tôi đoán không sai thì có lẽ câu chuyện ấy là như vậy: Một chàng trai đã dùng phần tiền lương đầu tiên của mình mua một món quà định tặng cho cô gái mình yêu mến. Có thể khi họ đang yêu nhau nồng thắm, chàng trai đã hứa sẽ mua món quà ấy tặng cho cô gái. Về sau vì vài chuyện mà món quà ấy không trao đi được, thế là chàng trai đã mang theo món quà bên người cả ngày lẫn đêm. Có thể anh hi vọng đến khi gặp lại sẽ đích thân tặng nó cho cô, cũng có thể anh chỉ giữ món quà ấy ở bên mình để nó trở thành nơi gởi gắm tâm tư tình cảm."

Gió đêm thổi qua mái hiên, chuông gió reo leng keng, thứ âm thanh lạnh lót vang vọng ngân dài ấy khiến Mộ Mai muốn òa khóc.

"Món quà ấy là một đôi khuyên tai dài tròn ten." Mộ Mai nói tiếp lời của Hồng Tiểu Hiền.

Hồng Tiểu Hiền mỉm cười gật đầu. Thế là niềm hi vọng nơi đáy lòng hoang vu bắt đầu tách đất chui lên, đâm chồi nảy lộc, xuân về hoa nở, cảnh lá sum suê. Tay Mộ Mai khẽ đặt lên vành tai mình.

"Chắc đôi khuyên tai ấy là màu xanh lam nhỉ?" Mộ Mai thủ thỉ.

Giọng cô quá dịu dàng, dịu dàng đến mức Hồng Tiểu Hiền không nhìn được gật đầu. Đúng vậy, đôi khuyên tai cất trong người anh là màu xanh lam, trông cũng không quý giá lắm nhưng lại trang nhã và tinh xảo.

"Lần đầu tiên gặp anh ấy, tôi cũng đeo khuyên tai màu xanh lam. Khi đó Liên Thành mười hai còn tôi mười sáu tuổi, anh ấy ngồi trên ghế nhìn tôi cứ như ông cụ non vậy."

Đôi khuyên tai cô đeo hôm đi gặp Liên Thành lần đầu tiên đã được mẹ Xuân lựa chọn biết bao mẫu mã mới đưa cho người thợ bạc ở khu phố người Hoa làm. Nó được chế tác vô cùng khéo léo, trên bề mặt còn có chất liệu tóa sáng nhàn nhạt như lân tinh. Nghe bảo nó được làm từ san hô nằm sâu dưới biển Chile, đã được xử lý đặc biệt để giữ lại lớp lân tinh kia. Ở Chile, loài san hô này đại diện cho sự may mắn.

Khi đó, tất cả những thứ ở cô từ ăn mặc cho đến mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều được chuẩn bị kỹ càng hết như đãi cát tìm vàng. Thế là cô đã thành công tạo ấn tượng với Vu Liên Thành. Giờ cô cũng không nhớ tại sao anh lại nhớ kỹ đôi khuyên tai năm ấy của cô nữa.

Mộ Mai đưa hai bàn tay lên che kín mặt mình, hiện tại cô cần yên tĩnh để suy nghĩ.

Niềm hạnh phúc đột ngột xuất hiện đã lấp đầy tim cô, có lẽ một giây sau chúng sẽ tràn ra ngoài, lan khắp toàn thân cô, biến thành giọt lệ hân hoan nơi hốc mắt, thành nụ cười tùm tùm nơi khóe môi. Hạnh phúc người ta thường nói chắc hẳn chỉ có thể thôi!

Mộ Mai ngược mặt khỏi lòng bàn tay, ôm chầm lấy Hồng Tiểu Hiền: "Hồng Tiểu Hiền, cảm ơn cô đã kể cho tôi bí mật này. Cô không biết bí mật này quan trọng thế nào với tôi đâu. Hồng Tiểu Hiền, cô kể chuyện rất hay, bây giờ cô ở đây chờ tôi nhé, tôi cần cô giúp một chuyện."

Hồng Tiểu Hiền cứ ngốc nghếch để mặc Lâm Mộ Mai ôm lấy mình, còn chưa kịp phản ứng thì Mộ Mai đã đứng bật dậy, rời khỏi sofa, bước chân nhẹ tênh như lướt trên mây về phòng mình.

Hồng Tiểu Hiền nghiêm túc ngồi trên ghế, khoảng nửa giờ sau, Lâm Mộ Mai chạy ra khỏi phòng, đi đến trước mặt cô và hỏi: "Hồng Tiểu Hiền, cô thấy bộ váy này của tôi có hợp với đôi khuyên tai kia không?"

Hồng Tiểu Hiền nheo mắt lại. Mộ Mai bên lên nắm vạt váy lay động phát phơ. Tóc cô vén ra sau tai, vài sợi buông rũ hai bên gò má khiến gương mặt thanh tú kia càng thêm quyến rũ. Chiếc váy ren ngang gối màu be không tay, eo thắt dây lưng mảnh bằng bạc. Vạt váy được cắt may kỹ công, nếp uốn tinh tế trông như những con sóng lăn tăn, hết gió thổi qua mặt hồ gợn sóng mỗi khi Mộ Mai cử động.

Hồng Tiểu Hiền há hốc ngậm, nhìn nụ cười e lệ của Mộ Mai như đóa hoa dập dờn trên sóng, trông Mộ Mai như mỹ nữ bước ra từ bức tranh, mang theo ma lực khiến đám đàn ông phải bất chấp tất cả.

"Hồng Tiểu Hiền, cô bị đờ ròi à?" Thấy Hồng Tiểu Hiền nhìn đến ngơ ngẩn, trong lòng Mộ Mai có phần đắc ý, "Thấy tôi thế nào?"

"Cô..." Hồng Tiểu Hiền ấp úng, "Tôi... Tôi cảm thấy nếu tôi là đàn ông, thấy cô mặc như vậy nhất định sẽ không cho cô ra ngoài đâu."

"Nói bậy bạ gì thế..." Sau khi thốt ra lời này, Mộ Mai cũng giật mình với giọng điệu của bản thân.

Thật là... hết như cô gái bé bỏng muốn trốn nhà đi hẹn hò với người tình dưới trăng vậy.

"Hồng Tiểu Hiền." Mộ Mai hắng giọng, "Bây giờ cô tắt điện thoại của cô đi, sau đó về phòng mình, khóa cửa lại và ngủ nhé. Bất kể..." Cô thoáng ngập ngừng, mặt ửng đỏ, "Bất kể nghe được âm thanh kỳ lạ gì thì cũng làm bộ như không nghe thấy."

Đứt lòi Lâm Mộ Mai chui tọt vào phòng mình không ngoảnh lại, chỉ để mình Hồng Tiểu Hiền dờ khóc dờ cười trong phòng khách. Lâm Mộ Mai đã coi cô là hầu gái của mình rồi.

Cho dù nghe được âm thanh kỳ lạ gì cũng phải làm bộ như không nghe thấy á? Hồng Tiểu Hiền nuốt khan, không nhịn được rón rén đi đến phòng Lâm Mộ Mai. Cửa phòng Mộ Mai không khóa, vẫn chừa một khe hở nho nhỏ, Hồng Tiểu Hiền lén nhìn vào trong. Từ góc độ của cô, chỉ thấy được Lâm Mộ Mai đang nghiêng người, ngồi trước gương trang điểm, cầm điện thoại Vu Liên Thành đưa.

Mộ Mai ấn vào số điện thoại duy nhất lưu trong máy kia, rồi đưa lên bả vai kẹp vào tai. Tiếp theo cô cầm kẹp mi, đút đầu ngón út vào trong chiếc kẹp ấy rồi chăm chăm quan sát chiếc đồng hồ điện tử trên bàn trang điểm, một giây, hai giây, lại ba giây...

Cuối cùng đầu bên kia đã bắt máy, giọng nói như gần như xa của Vu Liên Thành truyền đến.

"Liên Thành, em..." Mộ Mai chậm rãi kéo dài chữ em rồi bấm thật mạnh chiếc kẹp mi vào ngón út mình, tiếp đó hét lên thật to rồi điềm nhiên cúp điện thoại.

Cô đặt di động lên bàn trang điểm, nhấc cây son tập trung tô lên môi mình. Cậu nhóc tóc xoắn không thích cô tô son quá đậm, cho nên chắc chắn lát nữa sẽ Liên Thành liếm sạch màu son đỏ này của cô cho xem.

Hồng Tiểu Hiền đứng ngây ngoài cửa, ngắm nghía khá lâu mới hiểu hành động vừa rồi của Lâm Mộ Mai. Sau nữa thì chết lặng người, cô không ngờ thế mà Lâm Mộ Mai lại... Thế nên, cô ấy muốn cô tắt điện thoại. Lần này Vu Liên Thành nhất định sẽ bay đến đây như gió lốc ngay.

Hồng Tiểu Hiền lén lút rời đi, bây giờ chuyện cô cần làm là nhanh chóng tắm rửa, tắm xong thì trốn trong phòng đeo tai nghe vào, vì thế dù có âm thanh kỳ lạ nào xuất hiện cô cũng không thể nghe thấy đâu. Sau khi tắm xong, cô lại không kiềm được nhìn về phía phòng Mộ Mai, khe hở kia vẫn còn, ánh đèn mờ nhạt hắt ra từ khe cửa, chắc hẳn ngọn đèn đó để lại chờ Vu Liên Thành đây mà.

Ôi, thế giới của những người đang yêu thật là kỳ diệu!

Hồng Tiểu Hiền đoán không sai, giờ phút này xe Vu Liên Thành đang lao trên con đường về nhà Mộ Mai như con lốc. Anh bảo tài xế thông thuộc đường phố Bắc Kinh nhất trong câu lạc bộ Chicago lái xe cho mình. Điều anh cần làm nhất hiện giờ là tỉnh táo, lúc này anh không thể lái xe được, nếu anh cố tình lái xe thì chắc chắn sẽ gây ra tai nạn thảm khốc mất thôi.

Cách đó không lâu, anh còn đang ở câu lạc bộ Chicago tham dự buổi triển lãm tranh châu thì điện thoại bỗng vang lên, âm thanh ấy đến từ dãy số anh vẫn hằng mong đợi gọi đến điện thoại cá nhân của mình.

Vừa bắt điện thoại lên, tiếng hét sợ hãi của Mộ Mai trong điện thoại đã khiến anh hoảng hốt lao ngay ra khỏi hội trường, vừa chạy vừa gọi cho Hồng Tiểu Hiền, nhưng mãi vẫn không liên lạc được.

Hồng Tiểu Hiền dám tắt máy ư? Hay là xảy ra sự cố gì rồi? Mộ Mai bị bắt cóc hay mưu sát?... Dù mọi giả thiết thi nhau kéo đến, người anh mướt mồ hôi lạnh. Với thân phận và những việc từng trải qua trong quá khứ, anh không tài nào xem tiếng hét kinh hoàng của Mộ Mai chỉ là sự cố bình thường.

Lần đầu tiên trong đời Vu Liền Thành sợ hãi khiếp đảm đến vậy, anh phát hiện ra, dù đầu óc anh có thông minh cỡ nào cũng không thể giúp được gì cho bản thân anh ngay lúc này cả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Ngô Phương Phi ngơ ngác nhìn vị trí trống không bên cạnh mình. Sau khi Vu Liền Thành nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt bỗng kinh hoàng rồi lao ngay ra ngoài, chẳng hề nói với cô lấy một tiếng.

Tối nay Chicago tổ chức đêm hội cuối tuần, trên châu triển lãm hôm nay đều là loại màu hồng phấn tinh xảo nhất, trải qua lựa chọn tỉ mỉ mới được trưng bày tại nơi đây. Bởi vì công ty Vu Lăng Vân cũng đưa trên châu của mình tham dự buổi triển lãm lần này, nên Vu Liền Thành phải có mặt đại diện cho ba mình.

Với danh nghĩa bạn gái của Vu Liền Thành, Ngô Phương Phi trở thành khách VIP của đêm hội. Vì cuộc triển lãm lần này, Ngô Phương Phi còn nhờ mẹ tư vấn từ cách trang điểm đến ăn mặc. Chỉ vì một lời khen của người mình yêu, Ngô Phương Phi cảm thấy cả buổi chiều bị người khác chài chuốt hành hạ cũng đáng lắm.

Gần đây Vinh Ái khá thân với ông chủ của Chicago nên cũng được mời tham dự. Cô ta ăn mặc lộng lẫy, nắm tay Ngô Phương Phi tỏ vẻ chị em thân thiết, dĩ nhiên Ngô Phương Phi biết tông ý đồ của bà chị họ mình rồi.

Sau khi tiệc mừng thọ của ông ngoại kết thúc, Vinh Ái lập tức chia tay với bạn trai cô ta, không trở về Lyon mà viện cớ ở lại Bắc Kinh để có nhiều thời gian hiếu kính ông nội, nhưng sự thật là chủ yếu xen vào thúc đẩy hợp đồng máy bay của Vu Liền Thành thì đúng hơn.

Vinh Ái đòi nào nề nang để mắt ông chủ Chicago này, cô ta chỉ coi trọng mỗi Vu Liền Thành, con trai độc nhất của Vu Lăng Vân nắm trong tay gia tài có thể mua cả Hy Lạp thôi! Ngô Phương Phi còn biết gần đây Vinh Ái đã mua tự truyện của Vu Lăng Vân, còn thu thập rất nhiều tài liệu về ông thông qua nhiều cách nữa.

"Liền Thành đâu?" Vinh Ái che miệng hỏi khẽ.

Ngô Phương Phi không trả lời, trên thực tế cô cũng không biết Vu Liền Thành đã đi đâu. Tuy cô có chạy theo nhưng vừa ra khỏi cửa đã không thấy bóng dáng anh đâu cả. Cô đành quay lại hội trường, sau buổi biểu diễn này sẽ có một buổi phỏng vấn nho nhỏ với báo chí, phần lớn là tạp chí quảng cáo về trang sức châu báu. Khi này Vu Liền Thành đã nhận lời phỏng vấn rồi, hiện giờ Ngô Phương Phi cho rằng, với thân phận là bạn gái, mình nên xử lý tốt mọi chuyện còn lại giúp anh là hơn.

Nói cô ngây thơ cũng được, thật ra cô chỉ muốn phần đầu để trở thành người phụ nữ phía sau lưng anh thôi mà.

Thấy Ngô Phương Phi không trả lời, Vinh Ái khó chịu hỏi lại lần nữa. Hai chữ Liền Thành thốt ra từ miệng cô ta nghe thân thiết lắm sao, hệt như bạn bè lâu năm vậy. Ngô Phương Phi ngó lơ bà chị họ, nhìn chằm chằm lên sân khấu chữ T.

Vinh Ái cười khẩy: "Cô em yêu quý của tôi ơi, chắc hẳn em cũng không biết BẠN TRAI em đi đâu rồi phải không?"

Nghe thấy Vinh Ái nhấn mạnh vào hai tiếng bạn trai, lòng Ngô Phương Phi chua xót, giống như cô ta đang cười nhạo sự ngây thơ vài phút trước của cô vậy.

9 giờ 10 phút, buổi triển lãm kết thúc, Ngô Phương Phi đi đến khu phỏng vấn, mỉm cười trả lời từng câu hỏi của nhóm phóng viên. May là trước đó cô đã đọc tài liệu, không hề ngỡ ngàng trước những câu hỏi về kiến thức châu báu của các ký giả. Ngay cả khi họ hỏi về quan hệ của cô và Vu Liền Thành, cô còn khéo léo mỉm cười bảo rằng: "Chúng tôi là bạn bè quen biết với nhau khá lâu."

Đây là kiểu trả lời theo chuẩn mực.

"Khi con trả lời câu hỏi kiểu này, nụ cười nhất định phải tươi tắn, câu trả lời phải đúng chuẩn, kết hợp hai điều này lại sẽ khiến đám ký giả muốn bới móc đòi tư sẽ ngại không hỏi nữa." Chính mẹ cô đã dạy cô như thế.

Trả lời phỏng vấn xong, người phụ trách đại diện cho công ty Vu Lăng Vân mang sợi dây chuyền trên châu có tên Pink Lady đến đưa cho Ngô Phương Phi, bảo rằng đây là món quà đích thân Vu Lăng Vân chọn tặng cô. Sợi dây chuyền này gồm một trăm mười viên trên châu được nuôi trồng tại khu vực biển sâu nhất, là vật phẩm quan trọng xuất hiện vào cuối buổi triển lãm, trước khi đem ra giới thiệu, mọi người đã thông báo rằng vật này có chủ rồi.

Khi đưa tay chạm đến những viên trên châu bóng loáng chói mắt kia, Ngô Phương Phi suýt rơi lệ, giờ khắc này cô vô cùng hi vọng chính tay Vu Liền Thành đưa nó cho mình. Bên dưới sợi dây chuyền còn có một tấm thiệp, mặt sau là dòng chữ "Một đời một kiếp" được viết bằng tám ngôn ngữ khác nhau.

Thời điểm Chu Á Luân đi đến đại sảnh đã bắt gặp Ngô Phương Phi đang chờ sẵn cầm lấy sợi dây chuyền, khách đến tham dự đã ra về gần hết, chỉ còn lại ông chủ Chicago người Dubai nắm tay bạn gái lần lượt tiễn từng người khách một.

"Liên Thành đâu?" Chu Á Luân nhìn đảo mắt xung quanh, không hề thấy bóng dáng của Vu Liên Thành.

Ngô Phương Phi không trả lời anh, vẫn thẫn thờ cầm sợi dây chuyền trên tay.

Chu Á Luân lấy điện thoại ra gọi mấy cuộc liên, song điện thoại của Vu Liên Thành vẫn không ai bắt máy. Cất điện thoại đi, tìm Chu Á Luân đập thình thịch, tình cảnh này rất quen thuộc, loáng thoáng trong lòng anh dấy lên cảm giác bất an.

Hiện giờ, Vu Liên Thành đứng trong sân nhà Lâm Mộ Mai, cả căn Tử Hợp Viện im lìm, cửa phòng phía Đông đóng kín, cửa phòng phía Tây thì mở hé hé, ánh đèn leo lét hắt qua khe hở.

Đứng trước cửa phòng phía Tây, Vu Liên Thành hít thở thật sâu, dần xuống tâm trạng hoảng loạn. Bất kể thiên đường hay địa ngục, cho dù núi đao hay biển lửa, anh cũng nhất định tìm được cô.

Đẩy cửa ra, trong phòng không có dấu vết xô xát, thậm chí Vu Liên Thành vừa nhìn đã thấy ngay chiếc điện thoại anh đưa cho Lâm Mộ Mai vẫn lành lặn đặt trên bàn. Anh đi đến cầm lấy điện thoại.

"Liên Thành." Một giọng nói vang lên sau lưng anh.

Vu Liên Thành đặt điện thoại xuống, sững người lại. Giờ khắc này anh không phân biệt nỗi vui buồn hay hờn giận nữa. Lâm Mộ Mai lại lừa anh rồi.

Mộ Mai bước đến từ phía sau, nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh: "Liên Thành, anh quay lại nhìn em đi!"

Giọng cô như mộng ảo, trong đầu Vu Liên Thành có hàng nghìn âm thanh đang thét gào cảnh báo anh đừng để ý đến Lâm Mộ Mai, tốt nhất hãy mắng cô một trận ra trò. Nên biết rằng trò đùa tai quái của cô đã khiến anh kinh hồn bạt vía cỡ nào suốt quãng đường chạy từ câu lạc bộ Chicago về đây.

Thế nhưng như thể bị đầu độc, Vu Liên Thành vẫn quay đầu lại.

Hồi bé, mẹ từng hát cho anh nghe bài đồng dao của Ý, bài hát đó có tên là Đại Dương Đưa Em Đến. Thật ra anh đã không còn nhớ rõ nội dung trong bài hát thế nào, chỉ nhớ mẹ từng nói với anh, một ngày nào đó anh sẽ gặp được cô gái đến từ đại dương của lòng mình. Dưới ánh trăng bằng bạc mờ tỏ, một cô gái đứng trên đầu ngọn sóng như một phép màu.

Giờ khắc này, Lâm Mộ Mai đã hóa thân thành cô gái đến từ đại dương trong bài hát, chậm chậm bước tới trước mặt anh.

Mộ Mai dừng lại cách Vu Liên Thành năm bước, khoảng cách này vừa đủ để anh thấy rõ cô từ trên xuống dưới, cô phát phơ vạt váy.

"Lần đầu tiên nhìn thấy chiếc váy này, em bỗng nhớ tới một câu trên sách: Mỗi cô gái đều phải chuẩn bị một bộ váy đẹp nhất để đến gặp người yêu của mình. Khi ấy, em đứng trước chiếc váy này rất lâu, nhân viên bán hàng nói với em, nếu em mặc chiếc váy này, chắc chắn người em yêu sẽ bị em hút mất hồn cho xem." Mộ Mai cười e lệ, "Chiếc váy này rất đắt, em phải tiêu hết chỗ tiền dành dụm được trong vòng nửa năm mới mua nổi nó. Lúc đó em đã nghĩ, ước gì có một ngày em sẽ được mặc nó đến gặp anh. Em đã cất kỹ nó trong tủ, mỗi khi buồn lại đem treo lên, tự tưởng tượng cảnh em mặc nó đứng trước mặt anh."

Mộ Mai thoáng ngẹn ngào.

"Em thật không ngờ, đã có ngày em có thể mặc nó gặp anh rồi."

Người đứng cách năm bước vẫn mặt mày vô cảm như pho tượng.

Một bước, hai bước, ba bước rồi bốn bước rồi... Mộ Mai hít thật sâu và ôm lấy Vu Liên Thành, vùi đầu vào ngực anh. Thật tốt biết bao, cô lại được tựa vào lồng ngực anh rồi!

"Anh đã dùng thủ đoạn này giữ em lại bên anh, em thấy mình nên hận anh mới đúng, thế nhưng lại không có, Liên Thành, em không hề hận anh chút nào, thậm chí trong lòng em còn có chút đắc chí, bởi sau cùng chiếc váy của em cũng thực hiện được sứ mệnh của nó, nếu không em sẽ tiếc đứt ruột vì đồng tiền đã chi mất."

Đúng vậy, thật ra tự đáy lòng Lâm Mộ Mai rất đắc chí vì Vu Liên Thành đã dùng thủ đoạn này để giữ cô lại bên anh. Nếu anh đã nguyện đi bước đầu tiên, vậy thì đoạn đường còn lại hãy để cô bước tiếp. Mộ Mai biết sau này cô và Vu Liên Thành còn phải đối mặt với rất nhiều chông gai, nhưng không sao cả, chỉ cần có thể ở bên anh là mọi chuyện sẽ ổn thôi.

"Nhưng mà Liên Thành..." Mộ Mai kiễng chân lên, vòng tay qua cổ Vu Liên Thành, "Chiếc váy của em còn thiếu một đôi khuyên tai để đeo cho hợp đây."

Vu Liên Thành vẫn cứng đờ, tay cô men theo cổ anh lần xuống từng chút, đầu ngón tay hệt như ngọn lửa cháy lan trên đồng hoang.

Quyển 2 - Chương 15

Tay Mộ Mai lần đến nơi Hồng Tiểu Hiền đã gợi ý, tìm được chiếc hộp nhỏ đựng đôi khuyên tai trong túi lớp lót áo vest của anh. Chiếc hộp hình dẹt, logo trên nắp hộp hình vỏ sò.

Mở nó ra, đôi khuyên tai nằm trong hộp hệt như cô đã tưởng tượng, màu xanh lam, hình dáng tinh xảo, hoa mai dài tòn ten. Mộ Mai cẩn thận cảm khuyên tai lên, lắc lư trước mặt Vưu Liên Thành, phản chiếu ánh sáng lấp lóe.

"Đôi khuyên tai này cực kì hợp với chiếc váy của em đấy Liên Thành." Lòng Mộ Mai hân hoan vui sướng.

"Cái này không phải tặng cho em." Khác với vẻ vui mừng của Mộ Mai, giọng Vưu Liên Thành bình lặng như hồ nước.

Tuy rằng biết anh nói dối, nhưng Mộ Mai vẫn rất khó chịu. Cô nắm đôi khuyên tai trong lòng bàn tay, giờ cao lên.

"Không phải cho em ư? Chủ nhân đôi khuyên tai này là Đông Tiểu Quỷ, Ngô Phuong Phi hay cô gái khác? Nếu vậy..." Mộ Mai kéo dài giọng rồi gần từng chữ, "Nếu đôi khuyên tai này không phải cho em mà thuộc về cô gái khác, vậy thì em sẽ phá hủy nó."

Mộ Mai vung tay về phía cửa sổ mở rộng, Liên Thành lập tức ngăn tay cô lại giữa khoảng không, kéo tay cô xuống rồi chậm rãi mở lòng bàn tay cô ra, cầm lại đôi khuyên tai rõ ràng thuộc về cô.

Mộ Mai bỗng nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của Liên Thành. Tay anh dịu dàng lướt qua sợi tóc nơi huyệt thái dương cô, nhẹ nhàng xoa lên vành tai cô. Cô ngẩng đầu, chờ đợi anh đeo nó lên cho cô.

Cuối cùng đôi khuyên tai ấy đã được đeo lên chính vành tai cô. Cuối cùng Lâm Mộ Mai đã được mang đôi khuyên tai Vưu Liên Thành mua bằng số tiền đầu tiên tự mình kiếm được rồi.

Có nó, trông cô trở nên xinh đẹp vô vàn, nên thơ hết như vô số lần trong tưởng tượng của anh. Liên Thành đưa tay vuốt nhẹ lên đôi khuyên tai.

"Đôi khuyên tai này anh mua ở một tiệm trang sức tại Brazil, ông chủ tiệm bảo nó được sản xuất bằng thủ công. Những trang sức được làm thủ công đều phải tuyển chọn nguyên liệu kỹ lưỡng, cho nên giá cả sẽ đắt hơn. Lần đầu nhìn thấy nó, anh đã nghĩ nó phải thuộc về em. Khi ấy anh mới vừa đến Brazil làm chưa được nửa tháng, rất sợ sẽ bị người ta mua mất, nên mỗi ngày lúc tan làm anh đều đến tiệm trang sức đó xem. Cứ thế cả một tuần lễ, ông chủ đã chịu để lại đôi khuyên tai này cho anh. Sau khi lĩnh tháng lương đầu tiên, rốt cuộc anh đã mua được nó." Giọng Vưu Liên Thành khàn đặc, "Lâm Mộ Mai, em có thích khuyên tai anh mua cho em không?"

"Ừ!"

Mộ Mai khẽ chau mày, áp mặt vào lòng bàn tay Liên Thành, nước mắt lã lã tuôn rơi từ khóe mắt, lã lã đọng đầy trong bàn tay anh.

Không ai cử động, cứ để nước mắt được không khí hong khô. Mộ Mai ngẩng mặt lên, khẽ nắm lấy vạt áo anh, dăm dăm nhìn vào mắt anh.

"Liên Thành, anh còn cần em nữa không?"

Hãy để cho kiêu ngạo, dè dặt, yếu hèn đều bay biến hết đi!

"Liên Thành, em muốn ở bên anh!"

Vưu Liên Thành nhắm hai mắt lại, mỗi một mảnh xương trên người anh đều run lên lách cách, mỗi một mảnh xương đều gào thét điên cuồng: Anh cần cô, muốn ở bên cô, mãi mãi và mãi mãi!

Mãi mãi ư? Khi chạm đến hai chữ này, tim Vưu Liên Thành đau như cào xé. Lần nữa mở mắt ra, thấy trên gương mặt đang gần trong gang tấc nhìn mình vừa mong đợi vừa bất an, hệt như chú chó chú mèo đáng thương đợi chủ nhân mình đến dẫn về nhà trong đêm mưa. Đôi môi cô tươi thắm hơn bất cứ lúc nào, anh cúi đầu muốn chạm vào đôi môi ấy, muốn hòa tan màu sắc diễm lệ kia vào miệng, nuốt trôi xuống bụng mình.

Mộ Mai nhắm mắt lại, Liên Thành sắp hôn cô, Liên Thành sắp liếm sạch son môi của cô rồi. Cô chu môi lên, để đôi môi mình trông càng hấp dẫn. Nhưng chờ mãi mà Mộ Mai vẫn không cảm nhận được cánh môi cũng như nụ hôn như vũ bão của Liên Thành đáp lại, chỉ nghe thấy giọng nói anh bình tĩnh đến lạ.

"Lâm Mộ Mai, anh không thể ở bên em."

Mộ Mai ngỡ rằng mình đã nghe lầm rồi, cô choàng mở mắt ra. Nhưng khi nhìn vào gương mặt trầm tĩnh của anh, Mộ Mai biết những gì mình nghe thấy

đều là sự thật. Bỗng chốc, cô không muốn hỏi anh lý do nữa. Tất cả dừng cảm của cô đều bị gương mặt và giọng nói lạnh nhạt của anh đánh tan.

Tay cô chậm rãi trượt khỏi cổ áo anh, buông rũ bên váy mình. Mộ Mai gật đầu không ngừng, lẩm bầm lẩm bầm: "Em biết rồi, em biết rồi..."

Có lẽ do ly biệt, có lẽ do lừa dối, có lẽ do đặc tính hay thay đổi của con người đã khiến hai trái tim không thể ở cùng một chỗ, không muốn hòa chung một nhịp nữa rồi. Không sao cả, Mộ Mai biết, Mộ Mai hiểu mà.

Lúc cô quay người đi, Vưu Liên Thành lại thấy hai xoáy tóc nhỏ nhỏ quật cường, xoáy sát vào nhau kia. Cô gái này...

Khi bước chân đầu tiên cất lên, anh đã vươn tay ra kéo cô vào ngực mình, ôm lại thật chặt. Nếu có thể hòa cô vào trong thân thể anh thì tốt biết mấy.

Khoảnh khắc bị anh ôm vào lòng, cảm xúc Mộ Mai bắt đầu cuộn cuộn tuôn trào. Nước mắt cô thi nhau chảy xuống, tay đánh anh, miệng cắn anh, chân đá anh. Cô đã nói ra lời nói bề mặt nhất đời này rồi kia mà, "Liên Thành, anh có cần em nữa không?"

Vưu Liên Thành để mặc cho cô đánh đá cắn mình, cũng mặc cho cô coi bộ vest của mình là tờ khăn giấy, cô đánh mặt, đá mỗi liềm vùi vào người anh. Anh cũng vùi mặt vào hai xoáy tóc của cô, xin Thượng đế làm chứng, Vưu Liên Thành thật sự có thử đẩy Lâm Mộ Mai ra rồi.

"Mộ Mai." Liên Thành hôn lên hai xoáy tóc kia, "Hiện giờ anh không thể ở bên em, tại vì anh đang là bạn trai của cô gái khác. Anh đã nhận lời với cô gái kia, cho cô ta ba tháng. Mộ Mai, hai tháng sau, anh sẽ chia tay với cô ta, sau đó..." Giọng Vưu Liên Thành vừa ngọt ngào vừa bất lực, "Sau đó anh sẽ dẫn em rời khỏi nơi này, rồi giấu em đi, để cho mấy tên đàn ông khác đừng vọng tưởng nhìn thấy có bộ dạng quái quỷ này của em."

Bộ dạng quái quỷ á? Không hề nhé! Khi này anh nhìn thấy bộ váy của cô, mắt đã tròn thật to kia mà. Mộ Mai vùi mặt vào lòng anh, cười thầm.

Qua một lát, Mộ Mai nhớ ra gì đó bèn ngẩng đầu lên nhìn anh, nũng nịu: "Liên Thành, vậy anh có còn gọi em..."

Mộ Mai ngập ngừng, cô không còn can đảm để nói ra câu mắt mặt kia nữa, chẳng qua giọng nói vẫn gượng gạo, cứ em em mãi...

"Mộ Mai, bảo bối. Mộ Mai, bảo bối!" Vưu Liên Thành khe khẽ cười, khe khẽ gọi.

Theo tiếng gọi "Mộ Mai, bảo bối" của Liên Thành, thân thể cô lại được bế lên, tay cô choàng qua cổ anh.

Trong lúc cô cho rằng anh sẽ ôm cô đến giường thì anh lại ôm cô ra phòng khách, đặt cô ngồi xuống, rồi chỉ vào phòng tắm, nghiêm túc nói.

"Lâm Mộ Mai, anh thấy bây giờ em nên đi sửa soạn lại bản thân đi, nước mắt nước mũi tèm lem rồi kia. Còn nữa, đi thay chiếc váy đất tiền của em ra, coi chừng làm hỏng đấy."

Mộ Mai đứng trước gương trong phòng tắm, đôi mắt trên gương mặt đã đỏ như mắt thỏ, cô từ từ che miệng lại, tiếng nước chảy vẫn không tài nào át được tiếng cười vui sướng của cô.

Cô sửa soạn xong, bước ra ngoài đã thấy Vưu Liên Thành cởi áo vest ngồi trên sô pha từ lúc nào rồi. Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng, ống tay áo được kéo lên tận khuỷu tay. Ngọn đèn nhỏ nhỏ ấm áp đã tô điểm cho nét mặt anh thêm dịu dàng, anh ngồi đó giang tay với cô. Mộ Mai đi đến ngồi bên cạnh anh, co hai chân lên, tựa đầu vào vai anh. Hai mắt nhắm lại, cuối cùng trái tim đã được yên bình. Cô hít một hơi thật sâu, tự nhủ như thế thật tốt rồi dần dần chìm vào giấc ngủ trong hơi thở của anh.

Đêm nay Lâm Mộ Mai đã đánh một trận ác liệt, cuối cùng chiếm lại được trái tim của Vưu Liên Thành.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Mai dẫn Liên Thành đến tiệm ăn sáng gần đó, sau khi ăn sáng xong cô lại đưa anh đến trạm xe buýt.

"Ở nhà chờ anh." Anh lại dặn dò cô như ngày xưa.

Mộ Mai ngoan ngoãn gật đầu, đưa mắt nhìn chiếc xe buýt chở anh đi xa. Trên đường trở về, tâm trạng Mộ Mai rất tốt, Liên Thành đã dặn cô ở nhà, dặn cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.

Mộ Mai đưa tay lên che gò má nóng hổi, có chút ngượng ngùng, sao cô lại biểu hiện như đứa trẻ vậy nhỉ! Ở nhà, ở nhà... Mộ Mai lặp đi lặp lại từ này, trái tim ấm áp bình an.

Vưu Liên Thành trở lại Chicago vào khoảng tám giờ, Chu Á Luân đang đứng trước cửa phòng anh.

Sáng sớm nay Chu Á Luân nhận được tin tối qua Vưu Liên Thành không hề trở về phòng. Anh neho mắt lại nhìn Vưu thiếu gia đang cất từng bước vững chãi trên hành lang trải thảm đỏ thật dày, nhịp bước ổn định, trên người vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi tối qua, áo vest đen vắt trên tay.

Vưu Liên Thành đi đến trước mặt Chu Á Luân, thờ ơ lấy thẻ phòng trong túi ra.

"Tối qua cậu đã đi đâu?" Chu Á Luân giữ lại cánh tay toan mở cửa.

Vưu Liên Thành cau mày, nét mặt khá khó chịu, khoe môi ẩn chứa nụ cười giễu cợt: "Chu Á Luân, càng lúc anh càng giống bảo mẫu của tôi rồi đấy."

Anh dạy sống mũi, cấu gắt, "Đến sông bạc chơi, thắng được chút tiền."

Nói xong dường như nhớ ra gì đó, lại lấy một món đồ màu vàng tinh xảo nhét vào tay Chu Á Luân.

"Đúng rồi Chu Á Luân, không phải anh rất thích sưu tầm mấy đồng phình trên thế giới sao? Cho anh cái này." Vu Liên Thành đẩy cửa ra, quay đầu lại nháy mắt với anh ta, "Đây là tang vật tôi trộm được từ sông bạc, giờ tôi phải đi ngủ đây."

Chu Á Luân nhìn thật kỹ đồng phình 100 đô trong tay, phía trên có khắc logo của câu lạc bộ Chicago, anh nhếch môi bỏ nó vào túi. Xem ra là bản thân anh đã cả nghĩ rồi, khi không tự dưng chuyện bé xé ra to thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Tuần tiếp theo, Mộ Mai vẫn cô đơn ngồi trên sofa, cửa sổ phòng khách mở toang, ánh nắng cuối thu trải đầy sân. Đối lập hoàn toàn với vẻ rực rỡ của ánh dương ngoài trời chính là tâm trạng của cô.

Suốt cả tuần, ngoài mấy tin nhắn chúc ngủ ngon mỗi tối, Vu Liên Thành chỉ đến thăm cô duy nhất một lần là khuya hôm thứ Tư để giao cho cô thẻ căn cước tạm thời. Có thẻ căn cước, Mộ Mai có thể đi bất cứ nơi nào thuộc Bắc Kinh. Lúc anh đến đã gần 1 giờ, rồi hai người yên lặng ngồi trong phòng khách, để cô cuộn người trong lòng anh. Thời điểm anh rời đi, Mộ Mai bèn mặt dày giữ anh lại, nhưng anh chỉ hôn nhẹ lên trán Mộ Mai như vỗ về con mèo con, bảo cô hãy chờ anh thêm một thời gian nữa.

Chờ một thời gian nữa? Chờ điều gì cơ chứ? Mộ Mai cực kỳ tức giận. Mà cảnh trên tivi hiện giờ lại càng khiến cô điên tiết hơn.

Cuối tuần này Bắc Kinh có một cuộc thi biểu diễn máy bay được đài truyền hình phát sóng trực tiếp. Qua Hồng Tiểu Hiền, cô biết máy bay công ty Vu Liên Thành được tham gia cuộc biểu diễn lần này, và anh cũng sẽ có mặt tại hiện trường, vậy nên mới sáng sớm cô đã chờ trực trước tivi.

Màn biểu diễn của máy bay rất đặc sắc, nhóm phi công lái những chiếc máy bay mô hình nhỏ sơn đủ màu bay lượn qua lại, vượt qua các chướng ngại vật trên không.

Đến lượt công ty Vu Liên Thành, ống kính máy quay liền chuyển sang thu hình anh đang ngồi trên chỗ khách VIP, và cả Ngô Phương Phi đang ngồi bên cạnh. Họ đang cảm ông nhóm quan sát cuộc bay lượn trên không.

Khi bốn chiếc máy bay biểu diễn một loạt động tác điêu nghệ lượn qua cổng vòm tạo từ tinh khí cầu như chim bay, Ngô Phương Phi căng thẳng đến mức nắm chặt lấy cánh tay Vu Liên Thành. Vu Liên Thành buông ống nhòm xuống khẽ vỗ về tay cô ấy. Tiếng hoan hô bỗng vang dội cả hiện trường, bốn chiếc máy bay phi qua cổng vòm, vút thẳng lên trời xanh, đuôi máy bay phun ra những làn khói màu tạo nên vài hình vẽ.

Tiếng vỗ tay càng nhiệt liệt hơn, ống kính lại chuyển đến Vu Liên Thành và Ngô Phương Phi lần nữa, đúng lúc quay được cảnh họ qua lại với nhau. MC đã hình dung việc Vu Liên Thành an ủi Ngô Phương Phi là hành động ga lăng che chở của các quý ông người Anh với giọng đầy mờ ám.

Thấy được hình ảnh mình thân mật với Ngô Phương Phi trên màn hình lớn ngay tại đó, Vu Liên Thành không hề buông tay cô ấy ra, mà còn thân nhiên mỉm cười trước ống kính. Nụ cười kia hào phóng, tự nhiên và vô cùng lừa mắt.

Xem đến đây, Mộ Mai tắt tivi đi.

Trong tuần qua, cái tên Vu Liên Thành đã trở thành từ khóa tìm kiếm nóng nhất trên mạng, dựa vào việc anh xuất hiện tại tiệc mừng thọ của Vinh Trinh, được ông cụ mặc nhận là cháu rể tương lai, sau đó giới truyền thông Bắc Kinh đã tìm kiếm được thông tin về bản thân và bối cảnh của anh. Vì thế đủ mọi đề tài nóng sốt đã được đưa lên giật tít. Họ đăng lại các bài báo khen ngợi Vu Liên Thành ở nước ngoài, soi mói căn cứ từng đường đi nước bước của anh trong suốt mười ngày ở Bắc Kinh vừa qua.

Như là, ngày đầu tiên đến Bắc Kinh, chủ nhân của câu lạc bộ Chicago đã đích thân lái xe đi đón anh, rồi anh tham dự lễ cắt băng khai trương của LV, công ty S.S.Y đã bỏ vốn tài trợ cho một doanh nghiệp nhà nước để giành được vé tham gia biểu diễn máy bay mùa thu tại Bắc Kinh...

"Đây là một thủ đô cổ kính, có nền văn hóa lâu đời và huy hoàng nhất, tôi rất vinh hạnh khi đứng trên mảnh đất này." Vu Liên Thành đã khiêm tốn trả lời câu hỏi "Anh có ấn tượng thế nào về Bắc Kinh" của ký giả khi đứng dưới Trường Thành. Từ đó dân chúng càng lúc càng có hứng thú với người thanh niên này nhiều hơn.

Vì thế mọi người bắt đầu gọi anh bằng biệt danh "Chàng rể Bắc Kinh" đầy yêu quý. Thịnh thoảng có ký giả hỏi về mối quan hệ của anh và cháu gái của Vinh lão tiên sinh, Vu Liên Thành không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói lấp liếm "Chào anh, tôi không có thói quen trả lời câu hỏi về vấn đề riêng tư" rồi bỏ qua.

Chàng rể Bắc Kinh ư? Mộ Mai ngồi thu lu trên sofa, bỗng cảm thấy buồn tẻ.

Ánh mặt trời cuối thu không gay gắt, ngược lại càng khiến người ta dễ dàng mệt mỏi trong cái lạnh chớm đông. Mộ Mai ngồi trên ghế mây phơi nắng, lắng nghe tiếng chuông gió leng keng trong con gió hiu hiu, chẳng mất chút đã bắt đầu chìm đắm mơ màng.

Hồng Tiểu Hiền có việc đi ra ngoài, cả căn Tứ Hợp Viện im ắng. Không biết qua bao lâu, chợt có người đẩy cửa viện bước vào, ban đầu hơi vội vàng nhưng dần nhịp bước chuyển nhẹ. Cảm giác được có người ôm lấy mình, Mộ Mai lập tức tỉnh dậy.

Nhìn thấy đôi mắt chan chứa yêu thương ngay trước mặt, cô đưa tay mon trón hàng mày Vu Liên Thành. Mày của anh không hề rậm mà lại gọn gàng ưa nhìn, hệt như nét chữ thư pháp, phối với đôi mắt sâu hút hẹp dài của anh càng toát lên nét thi vị cổ xưa.

Giờ khắc này, lòng Mộ Mai quá đỗi êm đềm, nhưng chỉ một giây sau, khi ánh mắt chạm phải bộ quần áo trên người anh, tay cô chậm rãi buông xuống. Trước đó không lâu bộ trang phục này còn xuất hiện trước ống kính, cùng tông màu với trang phục của Ngô Phương Phi, có điều màu của anh hơi đậm hơn một chút.

"Tỉnh rồi sao?" Anh bế cô vào phòng khách mới đặt xuống.

"Anh đến đây làm gì?" Mộ Mai chau mày, lạnh nhạt hỏi.

"Tôi nay Hồng Tiểu Hiền có việc, nên anh đến đây nấu cơm cho em." Vu Liên Thành chỉ vào túi đồ anh mang đến, tâm trạng rất tốt.

Nấu cơm, anh đến nấu cơm cho em! Đầu óc Mộ Mai trống rỗng, Vu thiếu gia vừa mới nói sẽ nấu cơm cho cô hầu học của mình ăn cơ đấy! Cô ngơ ngác, đi theo Vu Liên Thành vào nhà bếp như bị mộng du.

Vào lúc hoàng hôn buông xuống, ánh tà dương vàng ươm trải đầy khoảnh sân, chuông gió nhẹ nhàng đong đưa, hương gạo tỏa ra thơm ngát từ nồi cơm điện. Mộ Mai si mê ngắm suôn mặt chàng trai đang đeo tạp dề đứng trước bếp. Vu Liên Thành đeo tạp dề trông rất đẹp, càng nhìn càng mất hồn.

"Đưa đây..." Anh đưa tay ra.

"Giờ cơ?" Mộ Mai ngỡ ngàng, quên mất mình đang cầm bông cải xanh, nghe anh nói mới muộn màng nhận ra. Mặt cô ửng đỏ, lập tức đưa nó cho anh.

Vu Liên Thành bảo sẽ làm món bông cải xào thịt bò cho cô, Vu Liên Thành bảo sẽ làm món cá chưng tương cho cô, Vu Liên Thành còn bảo sẽ nấu cho cô món canh rong biển và hàu.

"Lâm Mộ Mai." Vu Liên Thành nén cười, "Có phải nhìn từ góc độ này, trông anh giống tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ không?"

Đứng vậy thật! Cô nhích sang trái hai bước, lùi về sau một bước, vươn tay ra ôm lấy anh, áp mặt lên lưng anh, gật đầu tán thành: "Ừ, góc độ nào trông cũng đẹp, góc độ nào cũng khiến em mê mẩn."

Vu Liên Thành nhoen môi cười.

"Nói thử xem, anh học mấy việc này khi nào?" Mộ Mai tò mò.

Cô hi vọng đáp án là: Vu Liên Thành từng nói sẽ phấn đấu trở thành người đàn ông rất tốt, rất tốt vì Lâm Mộ Mai, trong đó bao gồm: không nổi giận lung tung, không hách dịch kênh kiệu, không ích kỷ vô tâm, không tự cho là đúng, không được phép sai bảo cô... Trong những cái tốt ấy cũng bao gồm hằng ngày sẽ nấu bữa tối thật ngon cho Lâm Mộ Mai không hề có khiếu nấu ăn nữa.

Kể từ khi mẹ anh mất, Mộ Mai đã không dám hi vọng xa vời những điều này, tuy nhiên giờ khắc này, cô vẫn không kiềm lòng được mơ mộng.

"Học hỏi anh đi làm công nhân ở Brazil. Khoảng thời gian đó anh phải tự nấu cơm, tự giặt đồ, tự xử lý mọi việc của mình nên đương nhiên phải học nấu ăn rồi."

Cảm nhận được cô thở dài sau lưng mình, Vu Liên Thành lại bổ sung thêm một câu.

"Không phải em thích món Trung lắm sao? Thế nên..." Liên Thành bỗng ngưng ngừng.

"Thế nên anh cũng chỉ học nấu món Trung thôi sao. Vậy anh có biết làm món thịt cuốn bí đỏ không?"

Vu thiếu gia gật đầu.

"Vậy bánh đậu xanh?" Mộ Mai nín thở, phải biết rằng món bánh đậu xanh cô nói phải làm rất nhiều công đoạn phức tạp, thế nhưng Mộ Mai lại cực kỳ thích bánh đậu xanh.

Vu thiếu gia lại gật đầu.

Mộ Mai vui mừng quá đỗi, nhảy phắt lên lưng anh, chân kẹp chặt lấy eo anh. Vu thiếu gia tuyệt quá, thật là tuyệt vời quá rồi!

Thế là Vu Liên Thành đành bó tay, để mặc cho Lâm Mộ Mai quán trên lưng mình như bạch tuộc, tiếp tục nấu bữa tối.

Chuyện khiến Vưu Liên Thành dở khóc dở cười còn ở phía sau nữa. Món ăn tối anh nấu còn chưa được mang lên bàn đã lần lượt chui vào bụng Lâm Mộ Mai. Cô nhào trên lưng anh, ra lệnh như nữ hoàng: Liên Thành cho em nếm thử món này, Liên Thành cho em nếm thử món kia. Liên Thành trông nó ngon quá. Liên Thành món kia đẹp như vậy chắc là ngon lắm đúng không.

Thời điểm nữ hoàng đánh chén vui vẻ còn khen ngợi đôi câu: Liên Thành, anh quả thật là lên được phòng khách xuống được phòng bếp đấy.

Đến lúc cô đã no nê thì chỉ còn mỗi com trắng. Mộ Mai tụt khỏi lưng anh, xấu hổ lắm bầm "Bởi vì buổi trưa Hồng Tiểu Hiền không ở nhà, nên không có ai nấu com, em cũng quên chuyện ăn uống."

"Lâm Mộ Mai, trí thông minh trước đây của em bay đâu hết rồi?" Nghe thấy buổi trưa cô quên ăn com, Vưu Liên Thành vừa tức giận vừa buồn cười.

"Trước kia đều là giả thôi." Mộ Mai bật thốt không hề nghĩ ngợi.

Vừa dứt câu cô đã hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình. Mộ Mai len lén quan sát Vưu Liên Thành, thấy anh không buồn đếm xỉa đến câu vừa rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Xong bữa tối ấm áp, hai người họ dắt tay nhau đến công viên gần đó tản bộ. Trong công viên đa phần đều là những người lớn tuổi đã về hưu tập trung lại với nhau, nhảy múa tập thể dục, chơi cờ vân vân... Bởi vì Mộ Mai rất hiếm khi ở nhà nên cũng không quen thân với những người hàng xóm này lắm. Khi các ông bà cụ mỉm cười nhìn cô bằng ánh mắt hiền hòa, lòng Mộ Mai cũng trở nên ngọt ngào.

"Em cười gì thế?" Anh chợt hỏi.

"Em cười gì à..." Cô khê khàng trả lời, "... Bởi vì chúng ta ở bên nhau thôi."

Nghe nói, lời âu yếm cảm động nhất thế giới này không phải là em yêu anh, mà là chúng ta ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17

Nghe nói người Bắc Kinh muốn tìm loại đèn vàng kiểu cổ cũng rất khó khăn, hiện nay đèn tiết kiệm điện năng đã thay thế toàn bộ những bóng đèn có hại cho môi trường cả rồi.

Xưa nay Mộ Mai luôn yêu thích những món đồ cổ, ngôi nhà tám mươi mét vuông của cô và mẹ Xuân ở London hồi cô còn bé đều dùng loại đèn vàng này. Mỗi khi trời tối, đèn thiếu thân bay xung quanh bóng đèn. Thỉnh thoảng lúc mẹ Xuân không ở nhà, Mộ Mai ngồi làm bài tập dưới ánh đèn sẽ ngốc nghếch hỏi chúng, bọn này từ đâu đến đây?

Hôm nay, Mộ Mai đã có căn nhà của riêng mình, lúc mua nhà cô đã đến khu chợ đồ cổ của Bắc Kinh mua mấy bóng đèn vàng về treo lên công. Cô nghĩ thơ tưởng tượng sẽ có một ngày mấy con thiếu thân từng làm bạn với cô ở London sẽ bay đến Bắc Kinh này.

Hiện giờ Mộ Mai và Liên Thành đang đứng dưới ngọn đèn vàng óng kia, khoảng cách giữa hai người chỉ có một millimet. Ban đầu họ chỉ tựa vào tường tán gẫu về mấy chiếc bóng đèn này sẽ thu hút bọn thiếu thân bay đến. Vậy mà trong lúc Mộ Mai đang ngẩn ngơ nhìn đèn thiếu thân, không biết Vưu Liên Thành đã đi đến trước mặt cô, vén sợi tóc cô ra sau tai từ lúc nào. Sau cùng anh không dờ tay đi, mà lại vén về vành tai cô.

Mãi cho đến khi mặt Mộ Mai nóng bừng, ngón tay anh mới trượt từ vành tai đến gương mặt cô, rồi nhẹ nhàng mân mê đến bờ môi, dè dặt chạm vào. Tiếp theo anh nâng cằm cô lên, còn Mộ Mai thì kiễng chân, nhắm mắt phối hợp anh.

Lần này Liên Thành muốn hôn cô thật rồi. Mộ Mai đã mong đợi nụ hôn này rất lâu, cô vô cùng hi vọng anh hôn cô, thậm chí cũng hi vọng anh muốn cô.

Lần này cô nhất định sẽ yêu anh hết mình và không mang theo bất cứ mục đích nào.

Khi hai đôi môi gần như dán vào nhau thì ánh đèn và tiếng phanh xe chói tai đánh tan sự yên tĩnh trong con ngõ nhỏ. Vưu Liên Thành lập tức quay mặt đi, còn Mộ Mai tức giận nhìn vị khách không mời mà đến kia.

Hồng Tiểu Hiền đỗ xe lại rồi tắt máy, tay cầm chìa khóa miệng hát ngẫu ngao bước tới. Bỗng thấy hai người trước mặt, cô khựng bước lại, lắp ba lắp bắp: "Sao... sao hai người lại ở đây?"

Chẳng dám chờ câu trả lời nữa, chân Hồng Tiểu Hiền như bôi dầu chạy tọt vào trong nhà. Nhìn sắc mặt Lâm Mộ Mai đã đủ hiểu, cô xác định mình đã là kỳ đà cản mũi người ta rồi.

"Được rồi, Hồng Tiểu Hiền đã về, em vào nhà đi." Vưu Liên Thành tự nhiên nói với cô.

"Liên Thành, đừng đi." Mộ Mai cúi đầu, kéo tay áo anh, "Tôi nay ở lại đây đi."

Con ngõ cụt kinh, cô gái mình yêu, lời mời cảm dỗ... chúng như từng sợi dây leo trói chặt chân anh. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc, Vưu Liên Thành khàn giọng cất lời: "Không được, khi này anh lên chạy đến đây, khuya nay anh còn phải chuẩn bị rất nhiều việc cho ngày mai nữa."

"Vậy..." Mộ Mai kéo dài giọng, "Đưa em theo với, em sẽ giúp anh, em có thể mà, không phải trước đây em đã làm rất tốt sao?"

Đưa cô theo ư? Dĩ nhiên không thể, tuyệt đối không thể.

Nhìn vào đôi mắt đong đầy chờ mong của cô, Vưu Liên Thành cố cứng lòng: "Không được, trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Mộ Mai, em không hiểu công việc hiện tại của anh đâu." Hơn nữa anh cũng không muốn cô hiểu, không muốn cô tò mò chuyện gì cả.

"Được rồi." Mộ Mai buông tay ra. Đương nhiên cô hiểu chứ, cô biết trước kia là trước kia, những thứ cô học được hoàn toàn không thể giúp gì cho sự nghiệp của anh. Cô nói như vậy chẳng qua muốn ở bên anh, muốn sống cạnh anh thôi.

Vưu Liên Thành vội nắm lại bàn tay cô vừa buông lơi, nắm thật chặt, khó khăn thốt lời: "Mộ Mai, hãy chờ anh một thời gian."

"Vâng." Mộ Mai ngoan ngoãn trả lời.

Tuy cô không biết cũng không hiểu anh muốn cô chờ điều gì, nhưng anh muốn vậy thì cô sẽ chờ.

"Giận rồi hả?" Vưu Liên Thành thờ ắt, không nhìn được cúi đầu, quan sát về mặt cô.

"Không có." Mộ Mai lờ mắt nhìn anh.

Cảnh Lâm Mộ Mai giận dữ lờ mờ rất đáng yêu, đáng yêu đến mức Liên Thành không nhìn được véo mặt cô, sau đó quay người khom xuống, vỗ vào lưng mình: "Lâm Mộ Mai, nể tình về đáng yêu của em lúc này, Vưu thiếu gia sẽ cố gắng đi ngắm cảnh. Thứ đồng, đưa anh đi bắt taxi nào."

Từ nơi này đến chỗ chờ taxi phải mất bảy tám phút, điều khiến Mộ Mai buồn cười là Vưu Liên Thành cố gắng đi ngắm cảnh rồi lại cố gắng về. Vì anh nghĩ rằng có thể xung quanh đây sẽ xuất hiện gã biến thái nào đó nhận ra cô rồi bắt cóc cô mất.

Mộ Mai nhào người trên lưng Liên Thành, vui vẻ ngắm cảnh đường phố và ánh đèn đường lặng lẽ chảy xuôi. Vưu thiếu gia thao thao bất tuyệt căn dặn thứ đồng của mình không được nói chuyện với đàn ông lạ mặt, mỗi khi phát hiện có gã đàn ông nào đó đến bắt chuyện thì phải tỏ vẻ khó chịu bỏ đi ngay.

Dường như chàng trai trước kia cho rằng toàn bộ đàn ông trên thế giới đều có ý xấu với cô đã trở lại rồi. Mộ Mai cũng cẩn thận, bắt anh cam đoan hết lần này đến lần khác không được có hành động thân mật với cô gái khác.

Một nhóm học sinh tan học buổi tối đều lên nhìn họ tình tứ, có đứa tình nghịch đi ngang qua le lưỡi trêu chọc Mộ Mai: "Chị à, có phải chân chị có tật nên bắt anh cố gắng không vậy?"

Vưu thiếu gia dừng bước, hằm hằm trừng mắt nhìn đứa bé kia: "Thằng bé này không lễ phép gì cả, là do anh thích chọc chị." Còn tốt bụng nhắc nhở, "Sau này em cũng phải cố gắng bạn gái mình giống anh, phải coi công bạn gái là lý tưởng hàng đầu, có thể mới đẹp trai được như anh, biết không?"

Mộ Mai vui mặt lên lưng Liên Thành, e thẹn mỉm cười trong niềm hạnh phúc.

Đến hôm nay Mộ Mai mới nhớ đến ảnh chụp gia đình của Vĩnh lão tiên sinh. Cô trải lần lượt từng tấm lên bàn, những tấm ảnh được thợ rửa xử lý đặc thù nên có hiệu ứng rất tốt, có điều tấm nào cũng có Vưu Liên Thành đứng sát bên cạnh Ngô Phương Phi. Cô mon mắt ngắm nhìn anh trong ảnh, nghĩ đến cảnh hôm đó cô núp sau tấm vải đen, tham lam nhìn anh qua ống kính, trong đầu cô không có suy nghĩ gì cả, chỉ đơn thuần muốn ngắm nhìn anh thôi.

Khi ấy Mộ Mai còn cho rằng mình sẽ không còn được gặp lại anh nữa. Nào ngờ chưa đến nửa tháng, tất cả đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đờ đẫn hồi lâu, Mộ Mai mới tìm số điện thoại của Ngô Phương Phi, ấn từng nút một, cho đến khi kết nối được với mười một con số, đầu dây bên kia vang lên giọng nữ trong trẻo. Mộ Mai ngập ngừng chốc lát mới chậm rãi cất lời: "Là mình đây, Phương Phi."

Ánh nắng ban trưa sáng rực, Ngô Phương Phi ngồi trong nhà hàng Ý nhìn cô gái bước qua cửa xoay tròn, từ từ đi đến trước mắt mình theo hướng dẫn của nhân viên phục vụ.

Hôm nay Mộ Mai mặc áo sơ mi rộng màu xanh biển và quần ôm màu trắng, sơ vin chín chu, chiếc áo lót như ẩn như hiện sau lớp vải tơ, càng tôn lên vóc người duyên dáng quyến rũ vô vàn.

Nhân viên phục vụ kéo ghế ra cho Mộ Mai, cô ngồi xuống cười hỏi: "Phương Phi, sao thế?"

Ngô Phương Phi thờ dãi thườn thọt, cầm quyền thực đơn che đi nửa khuôn mặt mình: "Lệ Hương, mình mà mặc bộ đồ của cậu chắc chắn sẽ không thể quyến rũ đến vậy."

Đúng thế, nếu nói Ngô Phương Phi có điều gì không hài lòng với bản thân mình thì chính là vóc dáng cao hơn người ta vài centimet và bả vai rộng hơn người ta một chút của cô.

Mộ Mai đánh giá, cô gái đối diện mặc bộ âu phục màu đỏ cam, đeo dây chuyền trên châu hồng phấn, kết hợp với gương mặt hồng hào của cô hết như đoá hoa hải đường vừa chớm nở.

"Đổi lại, nếu mình mặc bộ cậu đang mặc thì cũng không thể nào lộng lẫy bằng cậu đâu." Mộ Mai thoáng nhăn mày.

"Thế này là hai chúng ta đang tăng bốc lẫn nhau đấy." Ngô Phương Phi vốn định cười to sáng khoái, nhưng nghĩ đến những lễ nghi xã giao gần đây cô đang học đành gượng nhin, chỉ cười khe khẽ, trông rất thực nữ.

Giờ khắc này, đối mặt với Ngô Phương Phi, tâm trạng Mộ Mai hết sức phức tạp. Cô vô cùng thích sự chân thành ở Ngô Phương Phi mà cô không có được, giống như hiện nay cô đến đây với lý do không hề trong sáng, cô muốn nhìn ra dấu vết nào đó từ cô gái này.

Đã gần một tuần Mộ Mai không gặp Vu Liễn Thành rồi, tuy mỗi buổi tối anh đều kể cặn kẽ về lịch trình cả ngày của mình cho cô biết qua điện thoại, nhưng mà anh không hề đến thăm cô. Thế là Mộ Mai bắt đầu bất an.

Hồi xưa cô có thể tỏ ra không sao, vì cô biết cuộc tình của họ sẽ mãi mãi không thể đơm hoa kết trái. Song giờ thì khác, hai người đã bỏ qua tất thảy, anh không trách những chuyện trước đây cô đã làm, anh nói muốn ở bên cô. Thế nên Mộ Mai cũng bắt đầu lo được lo mất.

Anh không hôn cô, anh không hề muốn cô, tất cả những chuyện này đều khiến Mộ Mai bất an. Xưa kia lúc nào anh cũng muốn kéo cô lên giường, sẵn sàng trốn học để ở nhà ân ái. Nhưng lúc này...

Có phải...

Mộ Mai không muốn nghĩ sâu xa hơn nữa.

"Lệ Hương, mình rất vui vì cậu có thể ở lại Bắc Kinh." Thành linh nhận được điện thoại của cô bạn thân, biết cô sẽ ở Bắc Kinh một thời gian ngắn, Ngô Phương Phi thật sự vui mừng. Ngô Phương Phi luôn đau lòng thay cho cô gái như Lệ Hương suốt ngày cứ lênh đênh trên đại dương.

"Thật ra Phương Phi à, mình còn có một cái tên khác nữa." Mộ Mai ngập ngừng, "Mộ Mai, Lâm Mộ Mai, đây là tên mẹ nuôi mình đã đặt cho mình. Lâm gồm hai chữ Mộc, Mộ là ái mộ, Mai là hoa mai. Mình hi vọng sau này cậu gọi mình bằng cái tên ấy."

"Lâm Mộ Mai, Mộ Mai..." Ngô Phương Phi lẩm nhẩm rồi gật đầu, "Rất thuận miệng, nghe hay lắm, có cảm giác hết như con người cậu vậy."

Mộ Mai đưa ảnh cho Ngô Phương Phi, Ngô Phương Phi nhận lấy chăm chú xem từng tấm một: "Nhất định ông ngoại mình sẽ thích lắm, có điều rồi ông mình lại buồn bã cho xem. Mỗi năm chụp ảnh gia đình xong, tâm trạng ông ngoại mình cứ ừ rừ."

Ngô Phương Phi đưa một bức ảnh cho Mộ Mai xem, chỉ vào chỗ trống bên trái Vinh lão tiên sinh: "Vốn là nơi này còn có một người, nhưng bây giờ không còn nữa."

Thoáng nhìn vào vị trí để trống dành đúng cho một người kia, trông nó vô cùng trơ trọi giữa tấm ảnh, hẳn là người kia đã mất rồi. Mộ Mai dời mắt khỏi vị trí ấy, chỉ tay xuống phía dưới.

"Phương Phi, kể mình nghe về anh ta đi!"

Ngô Phương Phi nhìn theo ngón tay của Lâm Mộ Mai, nụ cười nở rộ như hoa.

"Không cần đâu, mình cho cậu xem người thật luôn, lát nữa anh ấy sẽ đến đây." Ngô Phương Phi trỏ vào Lâm Mộ Mai, ra vẻ nghiêm túc cảnh cáo, "Nhưng mà cậu chỉ được phép cho điểm, không được đập chấu cướp hoa đâu đấy, mình là người gặp anh ấy trước."

Lúc này, Ngô Phương Phi sẽ không bao giờ ngờ rằng về sau câu nói ấy lại trở thành lời tiên đoán cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Ngô Phương Phi vờ nghiêm mặt, giơ tay lên làm hình con dao bổ về phía Mộ Mai, tỏ ý rằng nếu Mộ Mai dám cướp Vu Liễn Thành thì sẽ bị cô ấy xử trảm ngay.

Người đối diện rù mắt nhìn xuống tách cà phê bốc hơi lượn lờ, khẽ nhấp một hớp. Ngô Phương Phi chợt nhận ra lông mi của Lâm Mộ Mai rất đẹp,

không rậm không dài nhưng lại rất cong, kết hợp với tên của cô càng toát lên vẻ tao nhã.

Thấy Mộ Mai không trả lời, Ngô Phương Phi nhún vai, tự biết mình nói đùa nhạt thếch.

Nơi góc nhà hàng, một chàng trai trẻ tuổi thanh tú đang biểu diễn đàn piano, hương cà phê trong nhà hàng kết hợp với tiếng đàn du dương khiến tâm trạng người ta thư thái. Có lẽ do không khí quá tốt, Ngô Phương Phi bắt đầu phát hiện Lâm Mộ Mai càng lúc càng bất an.

Khi Ngô Phương Phi hỏi cô có muốn ở lại đây gặp bạn trai cô ấy không, ma xui quỷ khiến thế nào Mộ Mai lại đáp ứng. Cô thừa nhận cô đang ghen, rất ghen, rất ghen. Anh không có thời gian đến gặp cô, không, phải nói là không thể hẹn hò công khai với cô mới đúng.

"Đây chuyện của cậu đẹp quá." Mộ Mai chỉ vào cổ Ngô Phương Phi. Cô biết Ngô Phương Phi luôn ăn mặc giản dị, chính vì thế mãi cho đến khi hai người quen nhau rất lâu, cô mới biết cô ấy có xuất thân rất bề thế.

Một cô gái không bao giờ ăn mặc đơm dăng hôm nay lại đeo dây chuyền trân châu, nhìn chất của mấy viên trân châu trong veo bóng loáng đã biết là hàng cao cấp rồi. Trước đây, thỉnh thoảng Vu Liên Thành sẽ mang trân châu tập đoàn ông nuôi trồng tặng cho vài người bạn, nên Mộ Mai cũng có hiểu biết khá khá về lĩnh vực này.

Ngô Phương Phi cúi đầu, ngón tay mân mê từng viên trân châu trên cổ, giọng nói rủ rì: "Ba anh ấy tặng mình đấy, sợi dây chuyền này có tên là Pink Lady, gồm một trăm mười viên trân châu, có nghĩa là một đời một kiếp."

Một trăm mười viên, một đời một kiếp, nỗi ghen tỵ trong cô càng trở nên sâu đậm. Mộ Mai nắm chặt tách cà phê, không để về mặt mình sượng cứng, không để giọng nói cất cao: "Là chính tay anh ta tặng cậu à?"

"Không phải." Ngô Phương Phi ngẩng đầu, vẻ mặt hệt hẵng, "Ba anh ấy bảo nhân viên đưa cho mình."

"Cậu từng gặp ba anh ta rồi sao?" Mộ Mai cố điềm tĩnh.

"Gặp rồi, hồi mình học ở Anh đã từng gặp mấy lần, ba anh ấy..." Ngô Phương Phi bỗng im bặt.

Vu Liên Thành đến rồi!

Người vừa bước qua cánh cửa xoay tròn, chuông nhà hàng đã vang lên, quản lý nhà hàng lập tức ra chào đón.

Ngô Phương Phi ngồi ngay ngắn lại, khẽ vẫy tay với anh.

Kể từ lúc Vu Liên Thành bước vào nhà hàng, dường như không khí yên bình đã bị phá vỡ. Mấy cô gái bắt gặp thẳng lưng ưỡn ngực, tao nhã cầm khăn ăn lau khóe môi, ánh mắt nhìn về phía anh như bắn điện.

Ngô Phương Phi khá bất đắc dĩ, đúng là con người thường không có sức miễn dịch với cái đẹp mà. Cô gái duy nhất không ngẩng đầu nhìn Vu Liên Thành trong nhà hàng này chỉ có Lâm Mộ Mai thôi, điều này khiến cô rất hài lòng. Không biết tại sao, hôm nay trông Lâm Mộ Mai vô cùng quyến rũ, mỗi hành động cử chỉ đều cuốn hút. Ngô Phương Phi biết, từ khi Lâm Mộ Mai bước vào nhà hàng đến giờ, có không ít đàn ông chú ý phía này.

Mộ Mai vẫn cúi đầu, vạt áo Vu Liên Thành lướt qua cánh tay cô đang gác lên tay vịn sofa. Đến khi cô ngẩng lên, anh đã ngồi sòng vai với Ngô Phương Phi. Về mặt anh bình thản như thể đối diện anh là người xa lạ.

Song, từ hàng mây thoáng nhú lại của Vu Liên Thành, Mộ Mai có thể nhận ra cảm xúc thật sự của anh lúc này. Vu thiếu gia tức giận rồi! Bởi vì cô không ngoan ngoãn vâng lời ở nhà chờ anh, bởi vì cô dám tùy tiện gặp mặt Ngô Phương Phi sao?

Thật ra thì người nên tức giận phải là cô mới đúng chứ? Anh đang hẹn hò với cô gái khác kia mà. Vu thiếu gia đang công khai hành động vô liêm sỉ bắt cả hai tay, còn người thiệt thòi hơn là cô lại phải giấu giếm điểm điểm.

Mộ Mai mím môi.

Ngô Phương Phi thề, trong khoảnh khắc này cô rất chân thành, rất may mắn vì cuối cùng đã giới thiệu được người mình yêu với cô bạn thân đầu tiên của đời mình.

"Vu Liên Thành, bạn trai mình! Lệ..." Cô ấy vội vàng ngừng lại, rồi hắng giọng, "Lâm Mộ Mai, bạn thân của em."

Giới thiệu xong, Ngô Phương Phi bỗng rơi vào cảnh lúng túng, hai người kia không hề biểu hiện như cô ấy hi vọng. Họ chỉ hờ hững nhìn nhau rồi thôi, không ai nói gì cả.

Ngô Phương Phi ngượng ngùng tự an ủi mình, không sao, không sao, hai người này đều thuộc kiểu người lạnh nhạt thôi mà.

Giờ phút này, Mộ Mai bắt đầu hối hận vì hành động bông bột của mình.

Ngô Phương Phi gọi nhân viên phục vụ lấy thêm đường, cô ấy biết lúc Vu Liên Thành uống cà phê phải cho thêm một viên đường so với người bình thường. Hồi bé Vu Liên Thành rất thích ăn ngọt, về sau đã kiềm chế sở thích này rất nhiều theo lời khuyên của bác sĩ, duy chỉ thói quen khi uống cà phê phải bỏ thêm một viên đường thì vẫn được giữ lại.

Mộ Mai ghen tị với chuyện Ngô Phương Phi biết được thói quen này của Vu Liễn Thành. Hơn nữa, kể từ khi Vu Liễn Thành ngồi xuống, họ đã trở thành tâm điểm chú ý trong nhà hàng. Tất cả phụ nữ nơi đây đều nhìn Ngô Phương Phi với ánh mắt hâm mộ. Người bạn trai đang ngồi kế cô ấy xuất sắc là thế, cô ấy đang vô cùng tận hưởng anh đang nhỏ nhẹ trò chuyện với mình.

Nghe thử xem họ đang nói gì với nhau nào? Họ đang nói về cà phê, nói về quán cà phê dưới chân núi Alpes, vừa ngồi uống vừa nghe người Scotland thổi kèn tây. Quả thật là cuộc sống hạnh phúc làm sao!

Nhà hàng được thiết kế kiểu mở, bàn ăn hình tròn, hai bên đặt hai bộ sofa vòng cung dành cho hai người. Vu Liễn Thành ngồi tựa vào sofa, một tay nhàn nhã khoác lên lưng ghế, còn tư thế Ngô Phương Phi ngồi bên cạnh như đang nép vào người anh.

Nhìn nụ cười ngọt ngào của Ngô Phương Phi, có thể đoán được ký ức ở dưới chân núi Alpes kia vui vẻ đến cỡ nào. Nếu để Mộ Mai đánh giá khách quan, cô sẽ chấm cho Ngô Phương Phi số điểm rất cao. Hình tượng Ngô Phương Phi ngồi bên cạnh Vu Liễn Thành gần như đã tập hợp đủ điều kiện cô bạn gái đáng yêu trong tưởng tượng của nhóm đàn ông. Cô ấy dịu dàng, cười mở, thỉnh thoảng có chút ngốc nghếch. Nhưng đáng tiếc, người ngồi bên cạnh Ngô Phương Phi lại là Vu Liễn Thành, giờ khắc này tất cả mọi người đều biết rằng cô ấy là bạn gái của anh, cô ấy ở bên cạnh anh cười như đóa hoa hướng dương rạng rỡ.

Mộ Mai cúi đầu, không để sự ghen tuông lan đầy gương mặt, như vậy rất xấu.

Cô vừa mới cúi đầu, nhân viên phục vụ đã đi đến, khom người đưa cho cô một đóa hoa hồng màu đỏ. Sau đó chỉ về phía đối diện hơi chếch với Mộ Mai, nói là do người đàn ông kia tặng.

Đúng lúc lắm, gặp gỡ được chuyện lãng mạn thế này ở nhà hàng đối với Mộ Mai là việc tốt biết mấy. Cô đưa đóa hoa lên mũi nhẹ ngửi, ánh mắt thoáng nhìn về phía người đàn ông đang mặc chiếc áo len mỏng màu xanh ngọc, khẽ nhướn môi cười.

Nhân viên phục vụ rời đi, ánh mắt Mộ Mai cũng dời khỏi người đàn ông kia, lại ngắm đóa hồng trên tay mình.

"Sao phụ nữ bọn cô lại dễ dàng đón nhận một gã đàn ông xa lạ sẵn đón thế nhỉ?" Vu Liễn Thành ngồi đối diện cất giọng đầy giễu cợt.

Mộ Mai lại lơ đãng liếc sang người đàn ông kia, anh ta giờ cốc nước về phía cô, cô bèn cười ôn hòa trả lễ.

"Thưa anh, hoa hồng rất đẹp mà, đúng không?" Mộ Mai cẩn thận đặt đóa hoa xuống bàn, nhìn thẳng vào mắt Vu Liễn Thành, "Vội lại, anh Vu à, hoa hồng này đâu có tặng cho Phương Phi, Anh không cảm thấy anh đang vơ đũa cả nắm, và rất có thành kiến với phụ nữ sao? Cậu nói phải không Phương Phi!"

"Ặc..." Ngô Phương Phi bối rối lần nữa.

Thưa anh? Anh Vu? Vu Liễn Thành cực kỳ chúm chím với đóa hoa hồng đặt trước mặt Lâm Mộ Mai, anh dần tách cà phê trong tay xuống bàn.

"Cô Lâm." Vu Liễn Thành dựa cả người vào sofa, khoanh tay đáp trả, "Trong mắt tôi, cô Lâm là kiểu phụ nữ coi tình cảm của đàn ông dành cho mình là chiến lợi phẩm để mang ra nhấm nháp như thú vui. Cũng giống sưu tập tem vậy, sưu tầm càng nhiều loại thì càng thể hiện được giá trị của mình. Suy nghĩ của tôi không hề quá đáng chút nào, cho nên cô đừng kéo Phương Phi vào. Tôi có thể chắc chắn với cô, Phương Phi tuyệt đối không có thói quen này."

Sưu tập tem á? Tốt, tốt lắm! Mộ Mai gần như muốn tạt cốc nước trong tay vào gương mặt khinh khỉnh của Vu Liễn Thành. Tên nhãi độc mồm độc miệng này!

"Đừng, đừng..." Ngô Phương Phi cảm nhận được tình hình không ổn, cuống quýt ngăn tay Lâm Mộ Mai lại, thờ hất một hơi, "Đừng mà, đừng mà!"

Chuyện gì đang diễn ra thế? Dù Ngô Phương Phi nghĩ nát óc cũng không bao giờ ngờ được người luôn ga lăng lịch sự trước mặt đám đông như Vu Liễn Thành lại nói năng cay độc đến thế, còn cô gái luôn trầm tĩnh nín nhịn mọi cơn tức giận như Lâm Mộ Mai lại có ngày định tạt nước vào mặt ai đó.

Hai người này bị sao vậy?

Ngô Phương Phi nghĩ mình phải đứng ra giải hòa, để bạn thân và bạn trai tiêu tan hiềm khích mới được.

"Liễn Thành, mọi chuyện không như anh đã nghĩ đâu. Anh nên xin lỗi Mộ Mai đi, anh hiểu lầm cô ấy rồi. Mộ Mai không phải người tùy tiện như anh đã nói. Đúng vậy, Mộ Mai luôn được rất nhiều người theo đuổi, nhưng xưa nay cô ấy không bao giờ tùy tiện đón nhận tình cảm của ai cả. Em chắc chắn đấy! Lúc trước em từng ở một thời gian trên du thuyền với cô ấy, đúng là luôn có một vài người đàn ông bày tỏ tình cảm với Mộ Mai, nhưng cô ấy đều lịch sự từ chối. Em còn nhớ khi đó có một người đàn ông Tây Ban Nha sắp sửa kết thúc hành trình, vì đeo đuổi Mộ Mai mà đã trút cạn túi nhưng vẫn bị cô ấy từ chối. Buổi tối trước khi anh ta xuống thuyền, anh ta đã tìm đến Mộ Mai, kể cho cô ấy nghe chuyện mình đã cháy túi vì đeo đuổi cô ấy, lúc này chỉ muốn nhận được một nụ hôn từ gã thôi. Khi đó Mộ Mai nói, nếu anh muốn nhận được nụ hôn của tôi thì anh hãy nhảy xuống biển đi. Qua chuyện này, em thấy rõ Mộ Mai tuyệt đối là cô gái nghiêm túc hơn bất cứ ai khác. Và lại, đóa hoa hồng này thật sự rất đẹp."

Nói xong, Ngô Phương Phi chỉ vào đóa hoa hồng trên bàn, cô ấy cũng cho rằng hoa hồng rất đẹp, và phụ nữ luôn không từ chối được những đóa hồng mà thôi.

"Vậy người đàn ông kia có nhảy xuống biển không?" Vu Liễn Thành như thể nảy sinh hứng thú với chuyện tình lãng mạn trên du thuyền.

"Có chứ, anh ta nhảy xuống biển ngay và luôn." Ngô Phương Phi nhớ lại, khi đó cô thật sự bị người đàn ông Tây Ban Nha kia làm cảm động, quả nhiên con người đến từ đất nước đầu bò luôn coi tình yêu quan trọng hơn sinh mạng!

"Sau đó thì sao?" Giọng nói và ánh mắt Vu Liên Thành biến thành hàng nghìn lưỡi dao phi thẳng đến phía đối diện.

"Sau đó, anh ta được cứu lên thuyền, dưới bầu trời đầy sao, rốt cuộc đã nhận được nụ hôn của cô gái mình yêu mến!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Ngô Phương Phi mãi đắm chìm trong ký ức mà quên mất sứ mệnh làm người hòa giải của mình.

Mộ Mai đã hôn hân, hôn một gã Tây Ban Nha, cô còn gì để nói nữa kia chứ? Quả nhiên, quả nhiên Lâm Mộ Mai không thay đổi được bản tính lãng lơ ong bướm. Nhất định là trước đó cô đã đẩy đưa với tên Tây Ban Nha kia nên gã mới khẳng khái một mực với cô như thế, hoặc cũng có thể Lâm Mộ Mai chẳng chịu nổi cô đơn nên đã chơi trò lạt mềm buộc chặt với tên Tây Ban Nha đấy rồi. Tốt lắm, mẹ kiếp, tốt ơi là tốt!

"Có lẽ gã đàn ông Tây Ban Nha kia cũng lớn tuổi rồi nhỉ?" Giọng Vu Liên Thành thỉnh linh cắt ngang câu chuyện tình lãng mạn trên Thái Bình Dương của Ngô Phương Phi.

"Hơi hơi, chừng bốn mươi, có điều trông anh ta rất phong độ." Ngô Phương Phi giải thích, "Không hề già chút nào."

"Không già á?" Vu Liên Thành nở nụ cười, quay đầu nhìn lại người đàn ông có mắt như mù dầm tặng hoa cho Lâm Mộ Mai kia, "Người phía bên kia cũng không trẻ trung gì."

Đối mặt với sự khiêu khích của Vu Liên Thành, Mộ Mai tự dặn lòng phải tỉnh táo, chỉ có tỉnh táo thì cô mới nghĩ ra cách đáp trả tốt nhất.

Ngô Phương Phi ngượng ngừng sờ mũi, xem ra cô không có khiếu làm người giảng hòa rồi.

"Cũng đúng thôi!" Vu Liên Thành tiếp tục tự hỏi tự đáp, "Trông cô Lâm già hơn tôi và Phương Phi vài tuổi, hơn nữa mặt cô..." Vu Liên Thành ung dung chống cằm, "Mặt cô... trang điểm cũng không tệ. Nhưng đáng vẻ lại hết như mấy món đồ cổ được triển lãm trong viện bảo tàng ấy. Bình thường, lớp người trẻ tuổi như tôi và Phương Phi sẽ không biết thưởng thức đồ cổ đâu. Tuy nhiên cô đừng nản chí quá, mấy người lớn tuổi hơn chút sẽ biết thưởng thức, ví dụ như người đàn ông Tây Ban Nha kia, hoặc..." Anh quay đầu lại lần nữa, chỉ vào người đàn ông tặng hoa, "... ví dụ như ông chú này!"

Ông... ông chú ư? Ngô Phương Phi trở mặt, tuy rằng người đàn ông kia cũng chừng tuổi rồi, nhưng đâu đến nỗi gọi là ông chú. Cô đành cúi gằm đầu, bây giờ cô thật sự không dám nhìn Mộ Mai nữa.

Giỏi lắm Vu Liên Thành! Mộ Mai hừ lạnh, tôi sẽ khiến anh hối hận đến tím ruột vì câu nói của anh, sẽ hối hận đến mức chỉ muốn cắn đứt đầu lưỡi mình.

"Chú á?" Mộ Mai khẽ cười, đưa tay lên che miệng, "Anh Vu, có một vài người phụ nữ trời sinh đã thích kiểu đàn ông lớn tuổi. Bởi vì họ có sức quyến rũ rất lớn, họ dịu dàng chu đáo, ở bên họ tôi luôn được bảo vệ che chở. Có những chuyện anh còn chưa nghĩ ra thì họ đã bắt tay vào làm rồi." Mộ Mai ra chiều tiếu nạo, "Anh Vu, anh không biết đâu, bởi vì từ bé tôi đã không có cha, nên từ lúc mười mấy tuổi tôi đã hi vọng mình có thể gả cho kiểu đàn ông chừng chạc sẵn sốc này. Có điều sau đó tôi gặp phải vài điều phiền phức nhỏ, nhưng chuyện đó cũng không cản trở mong ước của tôi."

Mặt Vu Liên Thành bắt đầu trở nên nhăn nhó, nhưng nhiều đây vẫn chưa đủ, Mộ Mai muốn khiến sắc mặt anh càng trở nên tồi tệ hơn. Một trăm viên trân châu hồng phấn cơ đấy? Cô không thèm! Dám xưng "tôi và Phương Phi" với cô á? Cô khinh. Đồ cổ được trưng trong nhà bảo tàng à! Cô rất muốn giờ ngón giữa lên với anh.

Ánh mắt cô nhẹ nhàng lướt từ đầu xuống chân Vu Liên Thành, cười cực kỳ quyến rũ: "Anh Vu, anh khinh người quá rồi. Đồng thời lời anh nói đã gọi lên lòng hiếu thắng của tôi, tôi cảm thấy tôi cần phải giành lại sự công bằng cho những người phụ nữ có tuổi như tôi mới được. Anh hãy đợi đấy, rồi anh sẽ biết cái kiểu vật triển lãm như chúng tôi có phải chỉ có mấy ông chú mới biết thưởng thức thôi không."

Mộ Mai rời khỏi chỗ ngồi, cầm theo đóa hoa hồng, chậm rãi đi về phía người đàn ông bị Vu Liên Thành gọi là ông chú.

Chắc hẳn anh ta đến từ Singapore, Mộ Mai ở trên du thuyền lâu đương nhiên gặp được khá nhiều người đa sắc tộc, có thể phân biệt người đó đến từ đất nước nào qua thói quen và đặc trưng của họ.

"Chào anh, anh là người Singapore à?" Mộ Mai gật đầu chào hỏi nhỏ nhẹ như thực nữ.

Người đàn ông gật đầu, nhiệt tình mời Mộ Mai ngồi.

Ánh mắt sau lưng cô như mũi dao nhọn, Mộ Mai thẳng lưng ngồi nhích lại gần người đàn ông kia: "Tôi rất thích cảnh hoa anh tặng cho tôi. Vì vậy tôi xin bày tỏ sự cảm kích của mình qua một cách đặc biệt, hi vọng có thể mang đến một niềm vui nho nhỏ cho anh và bạn của anh."

Bóng dáng yêu kiều của Mộ Mai lại lướt qua Ngô Phương Phi, cô muốn gọi Mộ Mai lại nhưng không hiểu sao cái tên Lê Hương như bị mắc kẹt nơi cổ họng. Không, không phải Lê Hương, mà là Lâm Mộ Mai mới đúng.

Ngô Phương Phi khẽ thở dài tự đáy lòng, trong khoảng thời gian cô bạn mình từ Lê Hương biến thành Lâm Mộ Mai, dường như đã vài thứ thay đổi.

Cô gái lần đầu tiên chìm đắm vì một người con trai rất dễ bị tình yêu và tình bạn che mắt, chỉ hận không thể cho cả thế giới biết anh ấy tốt đẹp cỡ nào. Dường như làm vậy thì tình yêu của họ sẽ trở nên bền chắc. Nếu lúc này Ngô Phương Phi quay đầu lại nhìn người mình yêu, cô sẽ thấy được cả gương mặt của Vu Liễn Thành đang tràn ngập phần nộ và ghen tuông, ngay cả trong mắt cũng hằn lên sự oán độc.

Giới thiệu người mình yêu với bạn thân nhất của mình ư? Qua một thời gian nữa, Ngô Phương Phi mới biết quyết định của mình ngu xuẩn đến mức nào. Nếu có thể, cô sẽ lựa chọn cuộc đời này không quen biết với Lâm Mộ Mai.

Mọi người trong nhà hàng đều ngừng trò chuyện vì bóng dáng cô gái bỗng đi đến bên đàn piano. Nghệ sĩ đánh đàn đứng lên nhường chỗ cho Mộ Mai, cô ngồi xuống, đặt nhành hoa hồng lên nắp đàn.

Hoa hồng tươi thắm, đàn piano sang trọng, cô gái xinh đẹp thoáng chốc đã mang đến không khí lãng mạn cho cả nhà hàng.

Giai điệu mới lại được vang lên, tiếng nhạc du dương như nước chảy, đôi bàn tay nhảy múa trên phím đàn đen trắng. Bản nhạc "Lời Thì Thầm Mùa Thu" của Richard ngân vang trong buổi trưa êm đềm. Khung cảnh mùa thu như hiện ra trước mắt: mặt hồ phẳng lặng, mặt đất khô cằn, lá vàng úa tàn rơi xuống từng chiếc... Trong khung cảnh ấy, Mộ Mai là nàng giai nhân duyên dáng, thu hút hết ánh mắt của mọi người.

Ngô Phương Phi thầm nghĩ, chắc hẳn đám đàn ông ở đây cũng sẽ si mê Lâm Mộ Mai cho xem. Đột nhiên có gì đó nhoi nhói trong lòng, Ngô Phương Phi lập tức quay đầu lại, không biết Vu Liễn Thành đã rời khỏi chỗ ngồi của mình từ lúc nào.

Lần nữa đưa mắt nhìn ánh mắt hoặc chiêm ngưỡng hoặc hau háu của đám đàn ông tập trung trên sân khấu, Ngô Phương Phi lại nhìn về vị trí trống trơn bên cạnh, không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Vu Liễn Thành, Liễn Thành của cô không lắng nghe cũng không hề xem Lâm Mộ Mai biểu diễn. Có lẽ anh đã ra ngoài nghe điện thoại rồi. Thình thoảng lúc họ hẹn hò anh luôn có những cuộc gọi tới tấp, khi gặp phải việc gấp anh thậm chí không hề nhắn nhủ lời nào đã bỏ lại cô một mình.

Giờ khắc này ngắm nhìn Lâm Mộ Mai, Ngô Phương Phi cảm thấy lần này Vu Liễn Thành rời đi không hề khiến lòng cô hụt hẫng, trái lại còn vui vẻ khó hiểu, hi vọng anh đừng quay lại đây nữa.

Quản lý nhà hàng dẫn theo nhân viên bảo vệ đi vào phá vỡ bầu không khí êm dịu, anh ta cúi đầu nói gì đó bên tai Mộ Mai. Sau đó cô khẽ nhún nhảy rồi đứng dậy, nhìn về phía Ngô Phương Phi.

Ngô Phương Phi toan bước đến nhưng Lâm Mộ Mai đã đưa tay ra hiệu ngăn cản, bình thản nói với cô ấy bằng khẩu hình: Ở đây chờ mình!

Hồi sau, Lâm Mộ Mai đi theo người quản lý, còn nhân viên phục vụ đến báo cho Ngô Phương Phi biết, bạn của cô chỉ xảy ra một chút việc nhỏ, sẽ nhanh chóng trở lại ngay.

Đi theo quản lý nhà hàng và nhân viên bảo vệ, tâm trạng của Mộ Mai vô cùng ủ rũ.

Cư trú phi pháp? Tội danh này đúng là củ rích!

Mộ Mai được đưa vào phòng quản chế, người quản lý và gã đàn ông cao lớn ngồi trong phòng khẽ trao đổi với nhau bằng tiếng Ý. Sau đó người quản lý rời đi, còn gã kia bắt đầu hỏi Mộ Mai vài câu cho có lệ. Chốc lát sau quản lý lại đi vào, lần này đi theo sau anh ta là Vu Liễn Thành.

Trên con đường ra khỏi phòng quản chế ngoằn ngoèo chật hẹp chỉ đủ cho hai người, có tiếng giày cao gót của Mộ Mai giẫm lên sàn và tiếng bước chân phía sau càng lúc càng nhanh. Cô lập tức rẽ trái vào phòng vệ sinh nữ, nhưng càng bất ngờ hơn chính là người kia cũng theo vào ngay phía sau.

Trong phòng vệ sinh đang có hai người phụ nữ dậm lại lớp trang điểm, thấy anh đột ngột xông vào, một người phản ứng khá nhanh: "Anh à..."

Nhưng dưới cái nhìn sắc lẹm của Vu Liễn Thành, người phụ nữ kia lại im bặt. Chỉ nghe anh nói một tiếng "go" liền kéo bạn mình vội vàng rời khỏi đó.

Họ vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh, Vu Liễn Thành đã khóa trái cửa lại. Mộ Mai chán nản tựa vào tường, lạnh lùng mắng: "Đồ điên!"

Vu Liễn Thành chống tay lên bồn rửa tay màu xanh lục, nhìn Mộ Mai với ánh mắt tóe lửa: "Căn cứ vào phân tích của các nhà tâm lý học, những đứa trẻ là cô nhi bình thường sẽ yêu thích đàn ông tương đối lớn tuổi, sao tôi lại quên chuyện này mất nhỉ. Lâm Mộ Mai, em nói thử xem, mấy ông chú kia đã khiến em rung động thế nào? Nói thử xem, tại sao em vừa yêu đương với tôi vừa có thể hưởng thụ sự săn đón của mấy ông chú đó? Lâm Mộ Mai, em nói xem rốt cuộc trên du thuyền em từng hôn bao nhiêu người đàn ông, mấy chuyện sến rện chỉ có trong tiểu thuyết đã từng xảy ra với em bao nhiêu lần hả?"

Cô nhi ư? Hai chữ được thốt ra vô cùng nhẹ nhàng từ anh như con dao đâm thẳng vào đáy lòng Mộ Mai, khiến cô đau đớn cúi đầu.

Từ hồi bé xíu, mấy đứa trẻ hàng xóm chơi đùa với cô lơ ngơ lẫn quay, bởi vì đau quá nên cô và nó đều òa khóc.

Một người đàn ông cuồng quyết chạy ra khỏi nhà, đó là cha của đứa bé ấy, ông ta ôm lấy con mình, hôn hít vỗ về, miệng không ngừng gọi con yêu của ba, con yêu của ba. Họ cứ thế đi vào nhà mình mà quên mất, thật ra còn một đứa trẻ nữa vẫn sống soài trên đất.

Cô chỉ biết ngồi đấy đợi thật lâu nhưng vẫn không có ai đến kéo cô dậy. Trong khoảng thời gian chờ đợi ấy, rốt cuộc Mộ Mai đã hiểu ý nghĩa của từ cô nhi là gì.

Ngã thì phải tự đứng dậy, đó chính là bài học đầu tiên trong đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20

Khoảnh khắc Mộ Mai cúi đầu, Vu Liên Thành đã hối hận vì lời nói của mình. Anh điên rồi, anh thật sự điên rồi nên mới phạm phải tật cũ, sao anh lại đã kích người mình yêu sâu đậm bằng chuyện đó cơ chứ?

"Lâm... Mộ Mai... tại em ép anh đến phát điên đấy!" Lần này, Vu Liên Thành cũng nhận thấy sự chột dạ trong lời nói của mình, "Là anh ghen đến điên lên được."

Mộ Mai quay người đi, cúi đầu nhìn chăm chăm chậu hoa trên sàn nhà. Vu Liên Thành càng hoảng hốt hơn, anh rất sợ cô thế này: "Lâm Mộ Mai, em calm rồi hả?" Thà chọc cô tức giận lên tiếng mắng anh, thậm chí đánh anh như trước đây cũng còn hơn là để cô im lặng không ngó ngang gì đến anh.

Lại nữa, lại nữa rồi, Vu thiếu gia lại mắng cô calm. Đúng là mất mặt, mất mặt vô cùng! Một cô gái đã hai mươi bảy tuổi luôn bị mắng bằng những lời đáng ghét này thật là mất mặt chết được.

"Cho nên Lâm Mộ Mai là một đứa bé xui xẻo luôn gặp phải những chuyện bất nháo." Mộ Mai quay đầu lại đối mặt với Vu Liên Thành, chỉ tay vào ngực anh, cười khẩy, "Mà trong mấy chuyện này bao gồm cả anh nữa đấy. Vu Liên Thành, gặp phải anh là chuyện xui xẻo nhất đời này của tôi. Thật ra nguyện vọng của Lâm Mộ Mai rất đơn giản, hi vọng người yêu mình dịu dàng săn sóc, hi vọng cuộc đời mình sẽ an bình hạnh phúc, vì vậy gặp phải anh chứng tỏ tôi đen đủi đến mức nào."

Nỗi ám ức khiến nước mắt cô mau chóng kéo đến, tuy miệng vẫn mỉm cười nhưng hốc mắt đã rung rung.

Hơi thở của Vu Liên Thành bỗng chốc như bị tắc nghẽn, anh vội vàng ôm lấy cô, rồi rít hôn lên tóc cô, giọng nói rất dỗi dằn: "Em nói vậy? Mộ Mai, anh thật sự là một tên khốn kiếp mà. Nhìn đi, Mộ Mai trước giờ không bao giờ tức giận đã bức bối đến mức nói ra lời thế này rồi. Lời em nói khi này là gạt anh đúng không? Được rồi, được rồi, anh biết rồi, anh sẽ trở thành người dịu dàng, chu đáo như em hi vọng."

"Không phải nói vậy, thật sự không phải." Mộ Mai đặt tay lên tim mình, "Thật đấy Liên Thành, tôi không hề lừa anh, nơi này đã không còn cảm giác gì với anh nữa rồi."

Vu Liên Thành hoảng sợ đến lạc cả giọng: "Đù rồi Lâm Mộ Mai, em đừng gạt anh nữa, cũng đừng nói mấy lời nhảm nhí vô ích nữa, nói nhiều sẽ biến thành thật đấy."

Tĩnh tĩnh đại thiếu gia lại bộc phát, anh nhìn chăm chăm vào gương mặt phẳng lặng như mặt hồ của cô. Có thể nào Lâm Mộ Mai thật sự cảm thấy ở bên anh không còn cảm xúc nữa không? Có thể nào Lâm Mộ Mai đã hết cảm giác với anh rồi không?

Ánh mắt chậm rãi tập trung vào môi cô. Một giây, hai giây rồi lại ba giây, anh cúi đầu chạm vào môi cô, rồi nụ hôn như bão tố ồ ạt đến, bắt chập mọi thứ tước đoạt tất cả. Tại sao Lâm Mộ Mai lại nói không còn cảm giác gì với anh? Anh phải hôn cô đến khi cô có cảm giác trở lại, hôn cô đến khi hơi thở cô tắc nghẽn, hôn cô đến khi cô yếu ớt ngã gục vào lòng anh, cam đoan hết lần này đến lần khác rằng cô không dám nữa. Anh muốn chinh phục cô bằng nụ hôn của mình.

Không biết qua bao lâu, Vu Liên Thành mới suy sụp buông Lâm Mộ Mai ra. Anh phát hiện từ đầu đến cuối cô như bức tượng gỗ, không đáp trả cũng không cự tuyệt.

Anh nâng mặt cô lên, cuồng cuồng đến mức nói năng lộn xộn: "Mộ Mai, anh thật sự đáng chết, anh bị quỷ ám rồi. Mộ Mai, em trừng phạt anh đi." Ôm ghì cô trong ngực, anh liên tục hứa hẹn, "Mộ Mai, khoảng thời gian gần đây anh khá bận, không thể ở bên em nên em mới thấy chán, nhưng không sao cả đâu, em sẽ mau chóng cảm thấy ở bên anh rất vui vẻ thôi."

Vì muốn khiến người yêu hồi tâm chuyển ý, Vu thiếu gia bắt chập mọi giá: "Anh nhớ rồi, trước kia chúng ta hay đến sân vận động xem bóng đá, có một người đã vẽ tên mình và bạn gái cùng với mặt cô ấy lên người rồi chạy khắp sân bóng, em nói từng khen chuyện đó thú vị đúng không? Hay là anh cũng vẽ tên và mặt em lên người rồi chạy khắp sân bóng như anh ta nhé? Mộ Mai em nói vậy có được không hả?"

Người trong lòng vẫn cứng đờ, Vưu Liên Thành đã không còn bình tĩnh được nữa, ý nghĩ càng quái gở hơn: "Hay là Mộ Mai, em cần anh đi, muốn cần mấy lần thì cứ việc, muốn cần chỗ nào thì cần."

"Buông ra!" Mộ Mai lạnh nhạt cắt lời.

"Không buông." Vưu Liên Thành ôm cô chặt hơn.

Cô nhấc chân lên, giẫm gót giày lên chân Liên Thành: "Không phải anh bảo em cần anh sao, anh không buông ra làm sao em cần anh được?"

Vưu Liên Thành ngậy người chốc lát mới thở phào như được đại xá, buông tay ra.

Mộ Mai chấp tay sau lưng, ngẩng cao đầu: "Anh đến sân bóng cời sạch quần áo rồi về tên em chạy ở đây đi..." Mộ Mai nhấn mạnh câu cời sạch quần áo, "Mà thôi, chuyện chạy trốn như những này tính sau, bây giờ, Vưu Liên Thành, anh chọc em tức giận, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh đưa tay đây, em muốn cần anh, cần cho anh phải gọi em bằng bà nội thì thôi."

Vưu Liên Thành lập tức kính dâng tay mình lên: "Xin mời em cần anh, bà nội của anh."

Mộ Mai nhìn kỹ bàn tay Vưu Liên Thành, nghĩ xem nên cần vào đâu. Có điều da tay của anh mịn màng quá, cô lại đau lòng thay anh. Song mấy lời nói quá đáng trong nhà hàng... Thôi cần đầu ngón tay vậy, cô chưa từng cần vào đầu ngón tay của Liên Thành bao giờ.

Mộ Mai cúi đầu, lòng dắc ý. Vưu Liên Thành, xem mai một anh còn dám nói bậy nói bạ không!

Thế nhưng, ngón tay của Liên Thành cũng rất đẹp. Cô lại thăm thò dài, đôi tay này đã từng thấp lên giai điệu khiến cô rơi lệ thời thiếu nữ, gương mặt thiếu niên anh tuấn và chiếc đàn hạc như giấc mộng tươi đẹp nhất đến từ thiên đường từng ghi dấu những năm tháng son trẻ của cô.

Mộ Mai chạm môi lên ngón tay Vưu Liên Thành, lẩm bẩm: "Liên Thành, khi này em gạt anh thôi. Nếu sau này anh còn nói bậy bạ nữa em sẽ không tha thứ cho anh như bây giờ đâu. Em nhất định sẽ trừng phạt anh thật nặng đấy!"

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Vưu Liên Thành, cô ngẩng đầu lên rồi ngại ngùng rủ mắt.

Ánh mắt Vưu Liên Thành chuyên chú nhìn môi Mộ Mai, đôi môi ấy vẫn tươi thắm như đang chào mời anh hôn lên. Thế là Vưu Liên Thành cúi đầu nghe theo tiếng gọi mời ấy.

Gần như hai đôi môi vừa chạm vào nhau, cô đã nhiệt tình đáp lại. Tay cô quấn lấy cổ anh, thân thể dán sát vào anh, Vưu Liên Thành thuận thế nâng eo cô lên, cô cũng không chịu yếu thế, kẹp chân vào hông anh.

Anh quay người ghì Mộ Mai vào vách tường phòng vệ sinh, hai người tách môi ra, thở dồn dập nhìn nhau.

"Liên Thành, ba anh tặng cho cô ấy một trăm mười viên trân châu đấy." Chân Mộ Mai vẫn quấn chặt lấy eo anh, tay choàng qua cổ anh, thở gấp.

"Anh sẽ tặng em một trăm mười viên trân châu." Anh ôm lấy cô gái đang ghen tuông cực đáng yêu của mình, thở hổn hển.

"Liên Thành, em ghét nhìn anh và cô ấy ngồi bên nhau."

"Sau này anh nhất định không ngồi cùng ghế với cô ấy nữa."

"Liên Thành, mau nói anh yêu em đi!"

"Anh yêu em, bảo bối!"

Hai đôi môi lại bắt đầu triền miên, rồi từ từ môi anh dờn khỏi môi cô, lướt xuống chiếc cằm thanh tú, cắn cổ thon thả, xương quai xanh quyến rũ. Từ cổ áo mở rộng có thể nhìn thấy nửa bầu ngực trắng nõn đang phập phồng tràn đầy sức sống bên dưới lớp áo xanh.

Vưu Liên Thành mê muội cúi đầu, dùng răng mở từng viên nút áo. Mộ Mai ngửa đầu ra, để thân thể mình càng dán chặt người anh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Vưu Liên Thành đặt Mộ Mai lên bồn rửa tay, bàn tay anh dễ dàng cởi khóa áo lót của cô, đẩy áo sơ mi cô ra sau rồi lại cởi dây chun ra để mái tóc cô buông xõa. Anh giữ lấy eo cô, đôi môi vội vã đuổi bắt môi cô rồi chậm chậm rời xuống dưới.

Mộ Mai ti hí mắt, cô muốn nhìn anh, nhìn dáng vẻ anh khao khát mình. Cô thấy được giọt mồ hôi rỉ ra từ huyệt thái dương Liên Thành, mấy sợi tóc thấm mồ hôi trở nên xoắn tít căng khiến anh gọi cảm hơn, gọi mời cô vô thức đưa tay đến chạm vào sợi tóc mềm mượt kia.

Cõi lòng cô thì êm ái nhưng thân thể lại vô cùng xao động, cô muốn được nhiều hơn, muốn bao lấy anh, muốn hòa mình vào thân thể anh, sau đó trườn miên đến chết.

Môi anh dần dần in lên ngực cô, từng tắc chiếm đóng chớp nhẹn, khiến suy nghĩ của Mộ Mai như lá rơi rụng trong gió. Nào ngờ anh còn xấu xa, không những mút mát mà còn day cán, Mộ Mai hé môi vừa muốn cầu xin anh nhẹ một chút vừa muốn quát mắng anh dừng lại, thế nhưng âm thanh phát ra chỉ là tiếng rên rỉ đứt quãng.

Tay cô luôn vào tóc anh, tìm kiếm nơi níu đỡ, đôi chân thống xuống nhưng không thể chạm tới mặt đất.

Tiếng ngậm nga của Mộ Mai đã khiến Vưu Liên Thành điên cuồng đến đỉnh điểm, anh xốc người cô dậy, dán sát người hơn để cô cảm nhận được nơi nóng rực cứng cáp kia.

"Liên... Thành, dừng, dừng, ở đây... ở đây... không được đâu... sẽ có người vào..." Mộ Mai lấp bắp cảnh báo.

Nhưng điều này chỉ như thêm dầu vào lửa, thật ra anh không hề nghĩ sẽ muốn cô ở nơi này, nhưng hiện tại dường như tên đã lên cung rồi. Mộ Mai còn định nói gì nữa nhưng thấy ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng của anh, cô biết bây giờ mình có nói gì cũng giống như đơn đả chào mời anh thôi.

Tay Liên Thành đã không còn chịu yên phận, bắt đầu rê đến đùi cô, lần đến nút quần cô. Mộ Mai cuống quýt ngăn tay anh lại.

"Nếu... nếu... có người..."

"Mộ Mai, bảo bối..." Vưu Liên Thành vô cùng khó chịu, con ham muốn gào thét như muốn xé toạc thân thể anh, "Mộ Mai, bảo bối, cho anh chạm vào đi... xin em đấy..."

Mộ Mai buông tay ra để anh tiếp tục, cô cũng muốn anh, thân thể cô rất nhớ anh, nhớ vô vàn, nhớ tha thiết.

Cuối cùng nút quần cô đã được cởi ra. Song, đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa ngắt ngang chuyện tốt đẹp của hai người. Vưu thiếu gia quả thật giận điên lên được, tuy nhiên người bên ngoài như không hề thức thời, càng lúc càng gõ dồn dập hơn.

Vưu Liên Thành đành cài lại khóa áo lót cho cô, rồi mặc lại áo quần cô ngay ngắn, vuốt mái tóc rồi giúp cô, ôm cô xuống bồn rửa tay. Nhìn dáng vẻ cô thất kinh hồn vía, anh thật sự vừa buồn cười vừa tức giận, cô gái ngày xưa cả gan dụ dỗ anh biến đâu mất rồi nhỉ?

Anh siết vai cô: "Ồ đây chờ anh."

Mộ Mai soi gương, sửa lại quần áo và đầu tóc, thở hắt ra, đợi màu ửng đỏ trên cổ và mặt biến mất.

Vưu Liên Thành nhanh chóng trở lại, nghe nói có người muốn đi vệ sinh, thấy cửa khóa lâu quá nên ra báo cho nhân viên nhà hàng.

"Ra bãi đỗ xe chờ anh." Anh ôm lấy cô từ phía sau, lời nói tuy rất dịu dàng nhưng lại cố ý để nơi nóng rẫy kia cọ vào người cô khiến cô giật bắn. Thấy cô đã bị anh dọa sợ đến mức này, Vưu thiếu gia mới hài lòng buông cô ra.

Ngô Phương Phi thấp thỏm bất an suốt nửa giờ, liên tục hỏi quản lý nhà hàng rốt cuộc Lâm Mộ Mai xảy ra chuyện gì. Nhưng chỉ nhận được câu trả lời là bạn cô không sao, họ có chút chuyện cần cô ấy giúp đỡ, lát nữa sẽ quay trở lại thôi. Trong nửa giờ ấy, Vưu Liên Thành cũng không hề xuất hiện, bởi vì lo lắng cho Lâm Mộ Mai nên cô cũng không gọi cho anh.

Khách trong nhà hàng vẫn nhẹ nhàng trò chuyện với nhau, nhưng trong lòng Ngô Phương Phi lại lờ mờ cảm thấy buổi chiều hôm nay đang dần trở nên kỳ dị, sự nhạy cảm của cô đang báo cho cô biết, có gì đó đã thay đổi.

Ngô Phương Phi đã uống hết ba ly cà phê để giữ bản thân tỉnh táo, lúc nhân viên phục vụ bung ly thứ tư ra, Mộ Mai đã xuất hiện ở cửa nhà hàng. Ngô Phương Phi rướn cổ nhìn bóng dáng bạn mình từ từ đi đến.

Sao chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, tóc tai, quần áo và từng hành động cử chỉ của Mộ Mai là lạ thế nào ấy nhỉ? Ngô Phương Phi cố vắt óc nghĩ xem cụ thể lạ ở chỗ nào. Song đến tận khi Lâm Mộ Mai bước đến trước mặt cô, cô vẫn không nghĩ ra.

Thấy Ngô Phương Phi ngơ ngác nhìn mình, Mộ Mai gượng gạo đưa tay lau mặt, cố gắng điều chỉnh giọng mình bình tĩnh như trước: "Phương Phi, sao vậy, sao lại trợn mắt nhìn mình như thế?"

Mộ Mai quay một vòng cổ gượng cười: "Nhìn đi, người mình có sao đâu, khi nãy mấy người kia chỉ hỏi thăm mình chút việc thôi."

Nhưng Ngô Phương Phi vẫn nhìn chằm chằm cô không nói lời nào, trong lòng Mộ Mai chợt hoảng loạn theo bản năng. Có phải cô ấy đã nhìn thấy màu son của cô đã nhạt bớt không? Có phải khi nãy Liên Thành đã để lại dấu vết trên người cô không? Có phải là...

"Phương Phi, cậu sao thế?" Giọng Mộ Mai trở nên hốt hoảng.

Quyển 2 - Chương 22

"Lâm Mộ Mai, khuyên tai của cậu rơi mất một chiếc rồi." Ngô Phương Phi phát hiện ra điều khác biệt xong, lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Khi này cảm giác kì lạ khó tả này đè nặng lòng cô. Tại sao trong nửa giờ ngắn ngủi, cô lại cảm thấy Lâm Mộ Mai đã thay đổi gì đó, khiến lòng cô rất khó chịu? Hóa ra, Lâm Mộ Mai làm rơi mất một chiếc khuyên tai, hiện tại chỉ đeo có mỗi một bên thôi.

Thời thiếu nữ, Ngô Phương Phi từng mắc chứng rối loạn số lẻ nhẹ. Lúc tinh thần không tập trung, nếu trông thấy cái gì bị lẻ thì trong lòng sẽ vô cùng bứt rứt. Sau khi được trị liệu chuyên nghiệp cô đã khỏi hoàn toàn, không ngờ người bạn rối loạn số lẻ xa cách lâu năm hôm nay lại quá bộ đến chơi. Chỉ mong rằng nó thỉnh thoảng ghé qua thôi chứ đừng thường xuyên xuất hiện.

Nhìn Lâm Mộ Mai mặt mày ửng đỏ, mắt sáng long lanh, Ngô Phương Phi nghiêm giọng: "Cô bạn thân mến, có phải vừa rồi cậu đi gặp anh đẹp trai nào không?"

"Mình... mình..." Mộ Mai lúng túng dời mắt đi, câu nói nghẹn lại nơi cổ họng.

"Để mình đoán thử xem trong nửa giờ vừa qua đã xảy ra chuyện gì nhé?" Ngô Phương Phi nheo mắt lại, "Có phải người quản lý dẫn cậu đi đã bị tiếng sét ái tình, nên cố ý tìm cơ hội giữ chân cậu lại trò chuyện đúng không? Lâm Mộ Mai, có phải cậu lại tạo nên một cuộc tình lãng mạn ở nhà hàng như trong tiểu thuyết không thế?"

Nói đến tiểu thuyết tình yêu, Ngô Phương Phi mới nhớ ra cuộc đối đầu căng thẳng giữa Mộ Mai và bạn trai mình, bèn vội vàng đưa tách cà phê cho Lâm Mộ Mai, còn nịnh nọt đẩy chiếc bánh muffin đến, áp a áp úng: "Mộ Mai, mình xin lỗi, lúc này Liên Thành hơi quá đáng, mình không hiểu sao anh ấy lại như vậy. Thật ra bình thường anh ấy không thế đâu."

Thường ngày Vuư Liên Thành luôn tạo nhã lịch sự, hành xử có giáo dục.

Ngô Phương Phi đổ người về phía trước, đưa tay che khoe môi, nói xấu Vuư Liên Thành với cô bạn thân: "Mộ Mai, cậu nói đại thiếu gia Vuư Liên Thành có phải bỗng dưng bị bệnh hoàng tử nhập không? Nếu anh ấy thật sự đã chọc giận cậu, mai mốt mình sẽ dạy dỗ anh ấy ra trò. Chúng ta liên thủ lại moi từng tật xấu của anh ấy, cho anh ấy xấu hổ không có chỗ trốn nhé!"

"Vậy cậu có thể nói cho mình biết anh ta có tật xấu gì không?" Mộ Mai khum tay cầm lấy tách cà phê, mắt nhìn chăm chăm vào vị trí Liên Thành ngồi lúc trước, tâm trạng hết sức phức tạp.

"Tật xấu á?" Ngô Phương Phi khê cào tóc, nghĩ ngợi rồi lắc đầu, "Hình như không có!"

Không đâu, có đấy, còn rất nhiều nữa là đằng khác. Ví dụ như bề ngoài thì lịch sự như tính tình thì cay nghiệt; ví dụ như ngoài mặt nở nụ cười tươi rói nhưng đang cười người khác trong lòng; ví dụ như ngang ngược mạnh mẽ đến mức cậu muốn đánh anh ấy; ví dụ như hay nghi ngờ ghen tuông lung tung; ví dụ như cố chấp cứng đầu cứng cổ như tảng đá; ví dụ nếu chọc anh ấy xù gai nhất định anh sẽ thốt ra những lời cay độc; ví dụ như...

Còn rất nhiều, rất nhiều, kể mãi không hết ấy chứ!

Nhìn vào ánh mắt trong veo của Ngô Phương Phi, Mộ Mai rất muốn nói cho cô ấy biết những điều này, rất muốn nói cho cô ấy biết thật ra mình đã biết người bạn trai Vuư Liên Thành của cô ấy từ rất lâu rồi; không chỉ như vậy mà họ còn yêu nhau nữa.

Dõi theo ánh mắt Mộ Mai nhìn đắm đắm vào chỗ ngồi của Vuư Liên Thành, Ngô Phương Phi càng áy náy hơn: "Vậy, Mộ Mai, có phải lần gặp mặt này rất tệ hay không?"

Lâm Mộ Mai có thể nói cho Ngô Phương Phi biết là vô cùng tồi tệ, bởi vì bạn trai của cô ấy đã lén vụng trộm với cô bạn thân cô ấy trong nhà vệ sinh không? Có thể không? Tất nhiên không được rồi, bởi bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói ra chuyện này.

Cô gái trước mắt đã cùng cô trải qua những ngày khốn khó. Hồi Ngô Phương Phi mới lên du thuyền, Mộ Mai vốn lười để ý đến việc cô ấy hay bắt chuyện với mình. Từ bé, cô đã rất ganh tỵ với những người sinh ra đã có gia đình hạnh phúc như Triệu Cẩm Thư và Ngô Phương Phi. Một lần hai người vô tình bị nhốt trong phòng ướp lạnh vào thời điểm rạng sáng, lúc Mộ Mai lạnh đến run lấy bẫy, Ngô Phương Phi đã chủ động kẻ đến ôm lấy cô, cho cô đắp chung một chiếc áo khoác. Mãi sau, phụ bếp đến mở phòng lạnh để lấy chân giò hun khói, hai cô gái chung màu da chung tiếng nói ôm nhau mừng đến khóc nức nở.

Kể từ ngày ấy, họ đã trở thành bạn thân. Ngô Phương Phi lần đầu biết yêu, không có kinh nghiệm đã chia sẻ tâm sự với cô, kể về nỗi nhớ nhung của mình. Song, Mộ Mai vĩnh viễn không ngờ được, người mà Ngô Phương Phi nhắc đến lại là Vuư Liên Thành.

Đúng là trái đất rất tròn!

Mộ Mai cười chua chát, khẽ nhận lỗi: "Phuong Phi, do mình không tốt."

"Không phải, tại Vu Lu Thành không tốt mới đúng," Ngô Phuong Phi xua tay.

Xem đi, cảm giác áy náy của Lâm Mộ Mai đã bị câu nói này đánh tan thành mây khói. Con ghen tỵ lập tức dấy lên, cô ghen với Ngô Phuong Phi đã thân thiết xem Vu Lu Thành chàng rể Bắc Kinh của mình rồi.

Đã đến lúc phải đi, Vu Lu Thành dẫn cô đến bãi đỗ xe chờ anh.

"Mình có việc phải đi đây." Cô đứng dậy, chần chờ chốc lát, "Phuong Phi, mình thấy cậu và anh ta không hợp đâu."

Ngô Phuong Phi thẳng thốt rồi cười khỏ: "Bị cậu nhận ra rồi, mình cũng cảm thấy vậy, nhưng mà mình vẫn muốn thử." Đúng vậy, cô vẫn muốn thử một lần, dù là vỡ đầu chảy máu cũng được.

Mộ Mai nặng trĩu tâm sự, cất bước rời khỏi nhà hàng. Cô nhớ đến Triệu Cẩm Thư, anh Cẩm Thư ngốc nghếch cũng cố chấp hết như Ngô Phuong Phi. Tình yêu quả là thứ hành hạ con người.

Đổi mắt nhìn Mộ Mai rời khỏi nhà hàng, Ngô Phuong Phi cúi đầu. Lâm Mộ Mai nói cô và Vu Lu Thành không hợp, ngay cả cô bạn thân trước nay luôn lắng nghe cô tâm sự, không bao giờ phát biểu ý kiến, thỉnh thoảng khích lệ cô vài lời cũng bảo cô và Vu Lu Thành không hợp. Có thể thấy được, bọn cô không thích hợp thật rồi, anh là băng còn cô là lửa.

Ngô Phuong Phi cảm lại tách cả phê mà Mộ Mai không hề đụng đến, ném hương vị cả phê đắng chát.

Bất chợt điện thoại đặt trên bàn reo lên, màn ảnh nhấp nháy cái tên My Hulk.

My Hulk chính là biệt danh cô đặt cho Vu Lu Thành. Mỗi một cô gái đều có giấc mơ về anh hùng, Spiderman, Saint Seiya, Optimus Prime, siêu nhân... và Ngô Phuong Phi cũng vậy. Cô rất thích Người khổng lồ xanh, một người đàn ông bình thường bỗng dưng xui khiến trở thành anh hùng. Khi người ta ca ngợi bản lĩnh phi phạm của anh thì chỉ mình cô xót thương cho nỗi cô độc của anh, nỗi cô độc từ người phạm tình linh biến thành thần thánh.

Mùa Noel năm ấy, cô đứng trên tường, anh ở bên dưới, chiếc khăn quàng cổ bị vướng vào dây thừng xuân đã che đi ánh mắt cô. Trong thế giới đỏ rực một màu, giọng nói kia vang lên: "Đừng sợ, nhảy xuống đi, anh sẽ đón em."

Giọng nói trầm ấm đầy cảm xúc khiến người ta tin tưởng một cách khó hiểu, giây phút đó Ngô Phuong Phi bỗng nghĩ đến Hulk.

Anh đón lấy cô an toàn, cô vội vàng ngẩng lên nhìn mặt anh. Chàng trai trước mắt có khuôn mặt tinh xảo hơn bất cứ kiến trúc tinh tế nào khác, thế là Ngô Phuong Phi mơ màng bị khuôn mặt ấy mê hoặc.

Trở lại với hiện thực, cô hắng giọng, nhận điện thoại.

"Phuong Phi, xin lỗi, tôi có chút việc phải đi trước." Vừa nhận cuộc gọi, giọng nói của anh gấp gáp truyền đến.

Ngô Phuong Phi còn định nói gì nữa thì đầu bên kia đã cúp máy. Anh luôn như vậy, mãi luôn là vậy. Thật ra Ngô Phuong Phi chỉ muốn nói "được" thôi mà. Ngay cả câu đáp lời ngắn gọn này anh cũng không có thời gian lắng nghe.

Mộ Mai đi rất nhanh, như muốn dùng nhịp bước áp chế tất cả suy nghĩ của mình. Không được, không được, cô không được nghĩ đến cô gái đang ngồi trong nhà hàng, cô gái rất giống Triệu Cẩm Thư kia nữa. Hai người cổ chấp này luôn khiến Mộ Mai hao tâm tổn trí.

Mới vừa rẽ qua khúc cua bãi đỗ xe, một đôi tay đột ngột vươn ra, kéo phắt Mộ Mai lại. Cô thuận thế ngã vào lòng anh, hít hà mùi hương quen thuộc đã khắc sâu trong tâm khảm.

Anh lôi cô đi nhanh hơn, nhét thẳng cô vào xe, đóng cửa lại, đề máy chạy đi một mạch.

Mộ Mai bỗng nhớ đến việc Lu Thành bị giữ bằng lái xe, vừa định lên tiếng thì Vu thiếu gia đã nhanh chóng cảnh cáo: "Lâm Mộ Mai, bây giờ đừng nói gì cả, anh đang lái xe. Em nói chuyện sẽ ảnh hưởng đến anh, bất cứ câu nào em nói cũng có thể khiến anh chạy chiếc xe này đến chỗ không người, trực tiếp muốn em đấy."

Mộ Mai im bật, còn một lát nữa trời mới tối, cô không muốn chơi trò xe rung giữa ban ngày ban mặt đâu. Buổi tối thì còn có thể suy nghĩ, hơn nữa, thành phố lớn thế này làm sao dễ dàng tìm được chỗ không người cơ chứ.

Trở về tư hợp viện, hoàng hôn vừa buông xuống, bước chân hai người đều vội vàng như nhau. Đi theo sau Vu Lu Thành, Mộ Mai mơ hồ nghĩ: Hồng Tiểu Hiền không có ở nhà thật tốt quá.

Cửa phòng vừa đóng lại, Vu Lu Thành liền quay người đối mặt với cô. Cô cúi đầu anh cũng cúi đầu, tuy nhiên Mộ Mai nhìn mặt đất còn anh thì nhìn cô. Không ai đi bật đèn, cũng không ai lên tiếng, đề mặc hơi thở họ quyến luyến hòa quyện.

Họ đã qua cái thời ngây ngô trò chuyện tâm tình, nắm tay hôn hít rồi. Thân thể họ giờ đây đã trưởng thành hấp dẫn lẫn nhau, cất cao tiếng hét khát khao mãnh liệt muốn gần kề bên nhau.

Mộ Mai chủ động trước, cô đưa tay về vòng vòng trên ngực áo anh. Hôm nay anh mặc chiếc áo len cổ chữ V màu xanh lá kiểu mùa thu mới nhất, tay áo được xắn lên tận khuỷu tay. Trông anh gợi cảm và đẹp trai chết được, đến mức phụ nữ trong nhà hàng đều bị hút mắt hồn.

Mỗi tác ngón tay Mộ Mai chạm đến lớp vải len mềm mại đều như bị thôi thúc, ngón tay vẽ vòng vòng tựa thể đang đào cái bẫy hút lấy anh. Vưu Liên Thành nhắm mắt lại hưởng thụ.

Mộ Mai nghe thấy Liên Thành khẽ hít sâu vào, tay cô bị anh nắm chặt chốc lát lại buông ra. Cô vươn tay chạm lên cổ anh, rồi đến môi anh như đang dạo trên từng phím đàn.

Mới vừa chạm vào môi anh, Mộ Mai liền thốt lên khe khẽ, Liên Thành đã ngậm lấy ngón tay cô rồi.

Lâm Mộ Mai là chẳng đường khiến Vưu Liên Thành chấp mê bất hồi, mãi mãi không cách nào từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Anh nắm lấy cổ tay cô, rê lưỡi vờn quanh các ngón tay. Mộ Mai nhắm mắt lại, mặc cho tiếng thở hỗn hển vang vọng khắp phòng.

Vưu Liên Thành hôn lên môi cô, ban đầu thì dịu dàng tha thiết, dần dần chuyển thành kịch liệt theo từng viên nút bật tung, áo sơ mi và áo lót được cởi ra.

Ánh mắt Vưu Liên Thành nhìn chăm chăm vào nơi đầy đặn trắng ngần kia chốc lát mới đưa tay bật công tắc đèn bên tường. Tức thì ánh sáng nhàn nhạt soi lên người cô, lần này anh đã thấy được hai nụ hồng mai nở rộ in sâu trong ký ức ngày xưa thật rõ ràng.

Mộ Mai bị Liên Thành nhìn đến mức hốt hoảng, đưa tay lên che lại theo bản năng, nhưng lập tức bị anh ngăn lại. Anh cúi đầu nhẹ nhàng mút mát, bàn tay còn lại bắt đầu châm lửa trên thân thể cô. Mộ Mai tựa sát vào cánh cửa, cả người mềm oặt theo động tác của Liên Thành. Cô đưa tay vịn vào vách tường, chống đỡ từng cơn kích thích, nhưng thân thể lại quán quýt muốn hòa vào anh.

Tay anh lần đến eo cô, kéo sát người cô lại. Theo đó tay Mộ Mai cũng rời khỏi vách tường, luồn vào tóc anh.

Môi Vưu Liên Thành dờn xuống từng chút một, đồng thời tay đã lần đến phía trong bắp đùi cô, ngón tay như thể mang theo ngọn lửa, thiêu đốt lớp quần áo mỏng manh kia thành tro bụi.

"Liên Thành, Liên Thành..." Tiếng ngân nga khe khẽ thốt ra từ môi cô như từng nốt nhạc mang người ta đến tận cùng vui sướng.

Vưu Liên Thành trở nên điên cuồng, rốt cuộc môi đã lần đến bụng cô, giật nhanh nút quần Mộ Mai ra, rồi khẽ kéo xuống, sau đó sững sờ nhìn chiếc rốn bé xinh xắn.

Rốn là huyết vị duy nhất trên cơ thể con người có thể tận mắt nhìn thấy và chạm tay đến được. Nó còn có tên là Thần Khuyết, huyết Thần Khuyết là lối dẫn nguồn dinh dưỡng từ cơ thể mẹ qua cơ thể thai nhi, gánh vác sứ mạng bảo vệ một hài nhi đưa đến thế gian, trong thánh kinh còn được gọi là cội nguồn sinh mệnh.

"Sao vậy anh?" Thấy Liên Thành cứ ngây ngốc, giọng Mộ Mai khàn khàn hỏi han.

Hiện tại Vưu Liên Thành đang quỳ trước người cô, từ góc độ này chỉ thấy được sống mũi cao thẳng của anh. Tư thế này kì cục quá, Mộ Mai nhìn sang chiếc giường cách đó vài chục bước, lắp ba lắp bắp: "Liên Thành, giường ở bên kia kia."

Lúc này, chiếc điện thoại đánh rơi trên mặt đất tự lúc nào bỗng rung lên, cái tên Chu Á Luân nhấp nháy trên màn hình một hồi. Lát sau điện thoại trở về im lặng, rồi lại nhanh chóng nhá lên cái tên Ngô Phương Phi.

Rốt cuộc Vưu Liên Thành đã chịu nhặt điện thoại lên bắt máy, Mộ Mai che kín ngực quay người vào vách tường. Giờ phút này cô cảm thấy mình khá thảm hại, quần áo trên người anh vẫn chỉnh tề nhưng cô thì...

"Biết rồi, lát nữa sẽ qua." Anh nói với Ngô Phương Phi bên đầu kia điện thoại.

Trong vòng bốn giờ ngắn ngủi, quần áo trên người Mộ Mai đã bị Vưu Liên Thành cởi ra rồi mặc lại những hai lần. Anh hôn lên trán cô, giọng nói đã trở lại bình tĩnh, ôm cô trấn an: "Mộ Mai, lát nữa anh còn một bữa tiệc."

"Có phải cô ấy cũng tham gia bữa tiệc kia với tư cách là bạn gái anh không?" Mộ Mai đẩy Liên Thành ra, thì thào hỏi.

Vưu Liên Thành không trả lời, sự im lặng của anh khiến cảm xúc và phỏng đoán trong cô trở nên phóng đại.

Đúng vậy, có lẽ anh vẫn còn tình cảm với cô, nhưng nó đã không còn sâu đậm như xưa. Bởi vì ly biệt làm tình cảm vui bết, bị tổn thương phủ lớp bụi mờ, cộng thêm một cô gái đã đến sớt chia tình cảm của anh rồi. Đúng vậy, có lẽ anh vẫn thích cô nhưng không còn si mê như trước kia nữa.

Vì hoàn cảnh cuộc sống nên Lâm Mộ Mai luôn mang một trái tim đầy nhạy cảm. Cô nhớ lại hồi xưa Kikudo từng nói: Đừng trách đàn ông thay lòng đổi dạ, điều đó chẳng khác nào phủ nhận khoảng thời gian tươi đẹp ban đầu họ đã có với nhau. Kikudo còn bảo, trái tim một người sẽ luôn thay đổi như gió thoảng mây bay, nên đừng trông chờ vào điều gì vững chắc.

"Mộ Mai, bữa tiệc này rất quan trọng với anh." Vưu Liên Thành vuốt tóc Mộ Mai, khó khăn thốt lời, "Đừng nghĩ lung tung, hãy ở đây chờ anh."

Hãy ở đây chờ anh chính là câu hứa hẹn hời hợt nhất của đàn ông. Cô phải chờ bao lâu? Mộ Mai luôn cho rằng hai người yêu nhau thì phải ở bên nhau, bất kể thế nào cũng không xa rời.

"Sắp đến giờ rồi, anh phải đi đây." Vưu Liên Thành vuốt ve mặt cô như đang an ủi thú cưng.

Nhưng khi vừa chạm vào tay cảm cánh cửa, thì lại nghe thấy cô chột cật lời.

"Có phải bây giờ tình thế đã thay đổi Lâm Mộ Mai biến thành Đông Tiểu Quý, còn Ngô Phương Phi thì biến thành Lâm Mộ Mai trước kia không?" Cô thấy cần thiết phải nói ra điều này. Vưu thiếu gia luôn là kẻ cứng miệng, xưa nay chậm hiểu trong việc tình cảm, là kiểu người nhận thức muộn màng mọi người hay nói.

Cô gái này không chỉ vô lương tâm mà còn thích nói ra những lời khiến người ta chán ghét. Khi an tĩnh thì như chú thỏ đáng yêu, thời điểm bất an thì lại xù gai ra như một con nhím.

"Là vậy đúng không!" Tất cả những gì Mộ Mai học được đều là bảo vệ mình trước tiên, chờ đối phương sơ hở sẽ tung một đòn trí mạng, "Nếu là thế thì anh cứ yên tâm, em sẽ không trở thành Đông Tiểu Quý thứ hai bám riết lấy anh đâu."

Vưu Liên Thành cảm thấy lòng mình cực kỳ tổn thương, anh làm nhiều việc vì cô như vậy nhưng cô chẳng dành cho anh một chút tin tưởng nào. Thờ ắt một hồi, Liên Thành quay lại bế thốc Mộ Mai ném cô lên giường, thân thể tức khắc áp xuống, giật phăng cổ áo cô ra.

Chiếc áo của cô bị cời ra lần thứ ba, nhưng lần này là bị xé toí tả, anh phần nộ gần giọng: "Lâm Mộ Mai, có phải bây giờ anh lên giường với em thì em mới chịu tin anh không?"

Chỉ có Vưu Liên Thành biết, khi anh đặt nụ hôn lên môi cô, chính là thời khắc gian khổ nhất anh từng làm từ trước đến nay, chỉ mình anh biết mà thôi. Thế nhưng cô lại nghi ngờ tình cảm của anh, bất kì ai trên thế giới này cũng có thể nghi ngờ anh, nhưng cô thì không. Vào lúc tay lần đến chiếc nút quần chết tiệt, anh nghe thấy giọng cô nức nở: "Vưu Liên Thành, nếu anh cởi chiếc nút đó ra, tiếp theo sẽ là nỗi nhục nhã lớn nhất trong đời em đấy."

Tại sao anh lại nói như vậy với cô? Tại sao anh có thể nói như vậy với cô cơ chứ? Vưu Liên Thành buông tay ra, vừa định chạm vào tóc cô nhưng cô đã vội vàng quay đi, thân thể co rút vùi mặt vào lòng bàn tay. Trái tim Vưu Liên Thành trở nên quặn đau.

Khắc tinh trời sinh mà mọi người thường nói chắc hẳn là thế này đây. Trước kia anh khác cô, bây giờ ngược lại cô khác anh.

Vưu Liên Thành khề khàng khúm núm: "Mộ Mai, anh chỉ không muốn em trở thành kẻ cướp bạn trai của bạn thân thôi." Anh kéo chăn phủ lên người cô, giọng nói phiền muộn: "Mộ Mai, là anh không tốt, nói ra những lời khôn kiếp. Hay là anh không tham gia bữa tiệc kia nữa, anh ở đây với em nhé?"

Một khi chiếc hộp nghi ngờ và ghen tuông mở ra thì không thể thu hồi lại được. Mộ Mai trầm kín chắn, trong đầu hiện lên hình ảnh Ngô Phương Phi vô tư lự ngồi trong nhà hàng Ý, như ánh dương ấm áp khiến người ta chìm đắm. Huống chi cô ấy còn xuất thân danh môn, hào phóng coi mở, e rằng đây cũng là lý do Vưu Lăng Vân tặng cho cô ấy chuỗi vòng một trăm mười viên trân châu đầy thôi.

"Mộ Mai, anh ở đây với em nhé!" Giọng Vưu Liên Thành buồn nhẹ hơn.

"Anh đi đi." Mộ Mai nhắm chặt mắt, hờ hững lên tiếng, "Khi này em vô cơ gây sự, em quên mất hiện giờ Ngô Phương Phi mới chính là bạn gái của anh."

Vưu Liên Thành đứng dậy khỏi giường, tức tối gật đầu: "Được thôi, được thôi, vậy anh đi theo bạn gái anh đây."

Mộ Mai tự nhủ với lòng rằng không sao cả, nhưng tai vẫn dỏng lên lắng nghe tiếng bước chân anh. Theo âm thanh dần xa, trái tim cô cũng từng chút hụt hẫng. Lúc anh dừng bước bên cửa, cô đã nghĩ, nếu anh quay trở lại, cô nhất định sẽ nói cho anh biết cô sẵn sàng quên hết những lời vô si anh đã nói khi nãy. Cô cam lòng xin lỗi vì những lời nói quá khích vừa rồi của mình, sau đó dịu dàng nói anh biết, cô bằng lòng chờ hai tháng dài đằng đẳng trôi qua, chờ anh đưa cô đi.

Trong sách nói, cuộc sống yêu đương là do hai người chung tay xây dựng, phải học cách bao dung và hi sinh cho nhau.

Tuy nhiên mong mỏi thầm lặng của Mộ Mai lại nhận được câu nói lạnh lùng của Vưu Liên Thành: "Lâm Mộ Mai, em cũng đến thế mà thôi."

Lâm Mộ Mai, em cũng đến thế thôi ư? Không gì tệ hơn nghe thấy lời này, người ta nói, trong mắt người đang yêu không thể chứa được một hạt cát, đúng thật là như vậy.

Thế là, tất cả gai góc được dựng lên, cô quật cường chống lại đả kích của người khác làm tổn thương mình: "Bây giờ, Vụ thiếu gia mới biết sao? Đúng vậy, Lâm Mộ Mai cũng chỉ đến thế thôi, vì vậy anh đừng đến tìm tôi nữa."

Đáp lại lời cô là tiếng đóng sầm cửa nặng nề.

Anh bỏ đi rồi, tốt lắm! Mộ Mai nhắm mắt lại, rốt cuộc cô đã có thể ngủ một giấc thật yên.

Tối nay căn tứ hợp viện im lìm, không có Vụ Liên Thành cũng không có Hồng Tiểu Hiên. Tối nay Mộ Mai lại mơ thấy thấy đêm cuối cùng mình ở London trong căn nhà ở khu phố cổ, lắng nghe từng giọt mưa rơi tí tách.

Một giọt, hai giọt, ba giọt rồi bốn giọt...

Một nghìn giọt, hai nghìn giọt, ba nghìn giọt... rồi đến một vạn giọt, hai vạn giọt...

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Trong bữa tiệc dành cho giới lãnh đạo cao cấp ngành hàng không, Vụ Liên Thành uống đến say mềm, phải để Chu Á Luân dìu về câu lạc bộ Chicago. Mỗi lần tham gia những bữa tiệc thế này, Vụ thiếu gia luôn có chừng mực, nhưng hôm nay ai mời anh đều không từ chối, cứ thế uống nhiệt tình.

Buổi tiệc được tổ chức thành công mỹ mãn. Ngô Phương Phi đã thể hiện rất xuất sắc với vai trò bạn gái Vụ Liên Thành và cháu gái của Vinh Trinh, giúp Vụ Liên Thành thành công trong bước đầu tiên tiến quân vào đất nước Trung Quốc có kinh tế cường thịnh.

Điều thất bại duy nhất chính là Vụ Liên Thành đã say bí tỉ, mà trong mắt Chu Á Luân, hành động này không lịch sự chút nào. Cho dù vào thời điểm mới gây dựng sự nghiệp, phải đối mặt với trận chiến khốc liệt nhất Vụ Liên Thành cũng không say như hôm nay.

Bây giờ anh như đứa trẻ, cứ hát nghêu ngao bài ca Lemon Tree cũ rích, kéo lấy tay Ngô Phương Phi hỏi liên tục: "Thưa quý cô, cô thấy tôi hát thế nào?"

Quý cô á? Anh chàng này lại gọi bạn gái mình là quý cô, mà người được gọi cũng không hề giận dỗi nữa cơ. Ngô Phương Phi không ngừng vỗ tay cổ vũ, khiến cả câu lạc bộ dồn hết sự chú ý vào họ.

Vất vả lắm mới lên đến phòng, người quản lý do câu lạc bộ cung cấp ra đón, định nhận lấy Vụ Liên Thành từ tay Ngô Phương Phi thì...

"Tối nay để tôi chăm sóc cho anh ấy." Ngô Phương Phi từ chối sự giúp đỡ, rồi thân nhiên nói với người quản lý kia. Anh ta khó xử liếc sang Chu Á Luân.

Chu Á Luân thoáng khựng bước, quay đầu nhìn cô. Ngô Phương Phi lí nhí nhắc lại: "Tối nay tôi muốn chăm sóc cho anh ấy."

Trong đêm khuya vắng vẻ và bên cạnh một người đàn ông say rượu, rõ ràng câu nói của cô mang ý nghĩa rất đặc biệt. Dưới ánh mắt đầy hi vọng của Ngô Phương Phi, Chu Á Luân gật đầu.

Cứ thế đi, Thượng đế tự có sắp xếp của ngài!

Vụ Liên Thành dù đã say đến bất tỉnh nhân sự nhưng vẫn như đứa trẻ ngoan ngoãn phối hợp, để cô cởi áo, cởi giày, cởi vớ, lau mặt, lau tay.

Cởi hết nút áo sơ mi xong, tay Ngô Phương Phi dừng ở dây nịt của Vụ Liên Thành. Sợi dây nịt của Ý bóng loáng dưới ánh đèn mờ ảo, cô cố gắng để động tác của mình tự nhiên, lòng tự nhủ rằng mình chỉ muốn anh ngủ thoải mái thôi mà.

Tuy nhiên tay cô vừa cử động thì đã nghe thấy giọng anh loáng thoáng: "Là em sao?"

Là em? Trái tim Ngô Phương Phi đập rộn rã, thấp thỏm thốt ra: "Đúng vậy, là em đây."

Nếu không phải cô thì là ai? Đông Tiểu Quý ở dinh thự Vụ sao? Không phải, Vụ Liên Thành đã nói cả đời này chỉ coi Đông Tiểu Quý là em gái thôi.

Nếu không phải cô thì là ai? Vụ Liên Thành không có thói trăng hoa như đám bạn của anh. Tên anh chưa bao giờ bị những tay săn tin giật tít trên các trang đầu các tờ báo giải trí như: XXX bí mật đi nghỉ mát cuối tuần cùng XX.

"Đúng vậy, là em đây!" Ngô Phương Phi lặp lại lần thứ hai, trong lòng mang theo nỗi ngọt ngào.

Anh nhón môi, khẽ vỗ vị trí bên cạnh, miệng lẩm bẩm: "Đến đây, đến bên anh."

Ngô Phương Phi dè dặt kê đến, lặng lẽ tựa đầu lên vai anh. Cánh tay anh thu lại, tay Ngô Phương Phi thuận thế đặt lên ngực anh, cảm nhận nhịp tim anh.

"Em đây, đúng là cô gái phiền phức." Giọng anh đầy sự cưng chiều, hơi thở mang theo hương rượu nồng nàn. Ngô Phương Phi cong cong môi, cô phiền phức gì chứ? Đúng là trước kia cô hơi phiền, nhưng giờ cô đã thay đổi rồi kia mà!

Cô vùi đầu vào ngực anh, thân thể dán sát.

Trời vừa hừng sáng, Mộ Mai đã tỉnh giấc. Buổi sớm mai mùa thu, sương mù bao phủ lên vạn vật, Mộ Mai trùm áo khoác ngồi co ro trên chiếc ghế mây, xung quanh yên ắng như thể cách xa thế giới loài người. Thình thoảng chuông gió treo dưới mái hiên lay động, vang lên tiếng leng keng trống vắng, âm thanh ấy khiến Mộ Mai sợ hãi, thế là cô bật dậy quét dọn nhà cửa.

Đến khi trời sáng hẳn, ngoài ngõ đã có tiếng bước chân qua lại, tiếng cười đùa của mấy em học sinh đạp xe đến trường, tiếng quét sân vọng tới từ các nhà láng giềng. Mộ Mai mới dừng tay lắng tai nghe từng âm thanh bình dị và trong trẻo kia.

Thu dọn được một bao rác thật to, cô vừa mở cửa định đổ rác đã thấy Vu Liên Thành đứng bên ngoài, tay cầm túi bán đồ ăn sáng ở cửa tiệm gần nhà. Mộ Mai chỉ thờ ơ liếc nhìn anh rồi đặt túi rác ngay cổng, quay người toan đóng cửa lại, nhưng anh đã nhanh chân chặn lại.

"Anh đến đây làm gì?" Mộ Mai lạnh lùng đứng sau cửa.

"Em còn chưa ăn sáng đúng không, anh mua bữa sáng cho em này." Liên Thành chặt vật đứng bên ngoài.

"Không cần đâu." Mộ Mai không hề có ý định để Vu Liên Thành vào nhà.

"Tối qua..." Cổ họng Vu Liên Thành khô khốc, "Tối qua anh uống say quá nên..."

Anh đã uống say á, nên người chăm sóc cho anh đáng lẽ là cô hầu học thì đổi thành bạn gái hiện tại đúng không? Mộ Mai không thèm nhìn anh nữa.

Vu Liên Thành rú mắt, nói tiếp: "Nên tối qua không về đây được."

"Vu thiếu gia, hình như anh đã quên lời tôi nói hôm qua rồi." Mộ Mai đánh giọng.

"Lâm Mộ Mai..." Vu Liên Thành không biết từ lúc nào khả năng nhẫn nhịn của mình lại tốt như vậy, anh cố dẫn xuống con tức giận, "Mộ Mai, tối qua anh uống nhiều rượu lắm, bây giờ cho anh vào nhà uống hộp nước đi."

Mộ Mai chần chờ giây lát rồi mở cửa.

Vu Liên Thành uống nước trong phòng bếp còn Mộ Mai đứng tựa vào cửa bếp chờ đợi. Anh uống nước rất chậm, lúc đặt cốc xuống mới nhẹ nhàng nói: "Qua đây đi."

Mộ Mai thẳng người dậy: "Uống nước xong anh có thể đi rồi."

"Lâm Mộ Mai..." Vu Liên Thành thờ dãi, "Em tưởng rằng sáng sớm anh đứng gác ở cửa nhà em mấy giờ liền chỉ vì muốn xin cốc nước thôi sao?"

Anh cất bước đến gần Mộ Mai, ngắm cảnh cô cúi đầu khép hờ mi mắt mà anh thích, nhưng hình như cảm cô lại gầy hơn rồi. Tại sao cô gái này suốt ngày ở nhà mà nuôi mãi không béo thế nhỉ?

Anh áp tay vào mặt cô: "Sắc mặt không tốt lắm, có phải tối qua ngủ không ngon giấc không?"

Mộ Mai ngửi thấy mùi hương thảo mộc thoang thoảng từ người Vu Liên Thành. Mùi hương này Ngô Phương Phi hay dùng, cô ấy không thích nước hoa, nhưng rất thích thảo mộc nên luôn đặt nó trong tủ để làm thơm quần áo.

Mộ Mai ngước mắt, nhìn xoáy vào anh. Chắc hẳn Ngô Phương Phi đã ở trong lòng anh suốt cả đêm đây. Tính chất của thảo mộc hơi khác với nước hoa, tốc độ nhiễm hương của nó chậm hơn, và phải đụng chạm trong thời gian khá dài mới bắt mùi.

Dường như đáp lại phỏng đoán từ đáy lòng Mộ Mai, Vu Liên Thành khẽ khép mi luống cuống.

Mộ Mai gạt tay Liên Thành ra, nói nghiêm túc: "Vu thiếu gia, đừng như vậy, nếu không tôi lại nghĩ anh muốn lên giường với tôi đây."

Vu Liên Thành cảm tưởng như mình sắp điên mất, vừa bành mắt đã ba chân bốn cẳng chạy đến đây để bị ghê lạnh và chê cười. Nếu có thể, anh thật muốn nghiền nát cô gái trước mặt thành tro bụi, vậy cho xong hết mọi chuyện.

"Tốt lắm, tốt lắm..." Vu Liên Thành giận dữ cười gằn, "Tốt lắm! Lâm Mộ Mai, mẹ kiếp, cô là đồ khôn, cô tưởng cô là trời chắc..."

Vu Liên Thành đẩy vai Mộ Mai, giận dỗi bỏ đi, ra đến sân còn quay đầu lại nhìn bóng lưng đang đứng thờ ngay cửa, nghĩ đến một từ cay nghiệt

của Bắc Kinh thường dùng mà anh cũng không rõ nghĩa lắm để trút nỗi cảm xúc: "Lâm Mộ Mai, cô chính là đồ vắt chanh bỏ vỏ!"

Vưu Liên Thành phần nộ đóng rầm cổng lại.

Mộ Mai vẫn đứng yên, cười giễu với chiếc bóng được nắng sớm in dài. Xem đi, mới có mấy ngày mà chàng rể Bắc Kinh đã học được từ Bắc Kinh thường dùng để mắng người rồi, Ngô Phưong Phi dạy cho anh sao?

Vưu Liên Thành bỏ đi không lâu thì Hồng Tiểu Hiền đến, hớn hờ mang theo cả đồng thức ăn. Buổi trưa có thêm một di giúp việc người Bắc Kinh đến nấu cơm, tài nấu nướng rất tuyệt. Dì ấy nấu xong bữa chiều rồi ra về, Hồng Tiểu Hiền mãi bận việc trong căn phòng phía Tây, còn mình Mộ Mai xem tivi. Khoảng mười một giờ Vưu Liên Thành đến, Hồng Tiểu Hiền ra về, cả căn nhà chỉ còn lại Mộ Mai và anh, không ai nói câu nào, một người ngủ bên gian phía Đông, một người ngủ bên gian phía Tây.

Mấy ngày tiếp theo đều như vậy, cứ đến giờ Vưu Liên Thành xuất hiện, Mộ Mai sẽ dứt khoát trở về phòng ngủ để tránh gặp mặt anh. Nhưng cô biết, hằng đêm anh đều đến phòng cô, lẳng lặng đứng trước giường cô hồi lâu rồi mới về phòng mình.

Đêm nay, khoảng gần mười hai giờ Vưu Liên Thành mới đến. Lần này anh ngồi xuống mép giường, còn Mộ Mai nằm nghiêng vờ hít thở đều như đang ngủ.

Anh khẽ mặt đến gần cô, hơi thở thoang thoang mùi rượu. Tay anh vuốt ve hai xoáy tóc trên đỉnh đầu Mộ Mai, lát sau nói ra lời hết sức trẻ con: "Mộ Mai, anh lại uống rượu rồi. Uống ở hộp đêm nổi tiếng nhất Bắc Kinh, còn có một cô gái xinh đẹp hầu rượu nữa. Cô gái kia đẹp hơn em gấp mấy lần, đáng nói nhất là cô ta vô cùng dịu dàng, cuối cùng còn mời anh đến nhà cô ta uống trà."

Ánh đèn ngủ mờ nhạt trên đầu giường soi lên gương mặt cô, từ góc độ này, Vưu Liên Thành chỉ thấy được sườn mặt và chóp mũi nhỏ của cô. Anh đưa tay chạm nhẹ vào chóp mũi cô. Mũi cô hầu học của anh rất đẹp, đẹp đến từng centimet, nhìn góc độ nào cũng thấy xinh. Vưu Liên Thành nghĩ, đến ngày Lâm Mộ Mai biến thành một bà lão da dẻ nhăn nhúm, có lẽ anh vẫn đại khờ si mê từng nếp nhăn trên mặt cô.

Anh thở dài buồn bã: "Lâm Mộ Mai, nếu có một nghìn lý do để hai người ở bên nhau, thì giữa chúng ta hoàn toàn không có lý do nào có thể ở bên nhau cả. Nhưng dù như thế, anh vẫn muốn em ở bên cạnh anh."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 25

Vưu Liên Thành vừa rời khỏi phòng, Mộ Mai liền mở mắt ra. Nếu đã không có lý do ở bên nhau thì sao còn muốn giữ cô bên cạnh?

Trưa hôm sau, Mộ Mai ngồi trước máy vi tính, hít thật sâu, mở trang web BBC của Anh lên, tìm thông tin về năm 2008 ở London. Dù quá trình tìm kiếm này lặp đi lặp lại trong đầu Mộ Mai hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng trước nay cô vẫn không đủ can đảm thực hiện.

Mộ Mai dễ dàng tìm được những gì mình muốn biết. Tắt trang web BBC đi, cô lại bật bản nhạc Lemon Tree xưa cũ của Anh, giai điệu quen thuộc lắng lẽ hòa vào ánh nắng ban trưa. Mộ Mai ngâm nga theo từng câu hát, ban đầu còn tròn vành rõ tiếng, dần dần nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn lại tiếng khóc kìm nén.

Ngay ngày hôm sau khi Mộ Mai rời khỏi London, Tổng Thư Duyệt đã qua đời, con ác mộng vào đêm cuối cùng cô ở London cũng chính là con ác mộng của Vưu Liên Thành. Bài Lemon Tree là bản nhạc đồng quê mà Tổng Thư Duyệt thích, bài hát nói về tình yêu cũng chua ngọt như quả chanh. Những hôm nắng ấm, Vưu Lăng Vân sẽ dẫn vợ và con mình ra vườn vừa tia cây cảnh vừa hát nghêu ngao, Tổng Thư Duyệt dịu dàng ngồi một bên, còn cậu bé tóc xoăn thì chạy loanh quanh bên chân cha mẹ, một khung cảnh giáng sinh vô cùng ấm áp.

Bài Lemon Tree này cũng đại diện cho ký ức tươi đẹp thời thơ ấu của Vưu Liên Thành. Vì vậy trong một nghìn lý do để ở bên nhau mới không có cái nào dành cho họ cả, bởi vì ký ức quá đỗi nặng nề.

Người đàn bà kia không còn nữa, dù rằng bà từng gây ra chuyện không đáng được tha thứ, nhưng bà đã rời khỏi cõi đời này rồi. Mộ Mai cũng biết, bản thân mình đã mang tội ác tày trời với Vưu Liên Thành.

Bản nhạc Lemon Tree kết thúc, Mộ Mai cầm điện thoại lên gọi cho Minh Định Viễn, hiện giờ anh ta đang ở Hong Kong. Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy.

"Đại ca Minh." Giọng Mộ Mai nghẹn ngào, "Su phụ, giúp con với."

Ba mươi mấy giờ sau cuộc điện thoại đó, có một số lạ gọi vào máy cô. Nhận điện thoại xong, Mộ Mai mặc chiếc áo thun có mũ màu đen, kéo mũ áo phủ lên đầu che đi hơn phân nửa gương mặt, còn cố ý đeo chiếc kính gọng đen to dùng ra khỏi nhà đến công viên dã hên.

Minh Định Viễn giới thiệu một bạn làm hộ chiếu giả cho Mộ Mai, nghe nói kỹ thuật làm giả của người này còn hơn cả thật. Mộ Mai bất an đi qua đi lại,

nửa tiếng nữa mới đến giờ hẹn. Tay cô bỏ vào túi áo, ngong ngóng nhìn ra cổng công viên, chờ thời gian trôi qua từng chút.

Đang lúc tập trung nhìn ra cổng, thình lình một giọng nói cất vang sau lưng cô: "Lâm Mộ Mai, đừng chờ nữa, người em đang chờ sẽ không đến đâu."

Mộ Mai sững người, đưa tay nắm chặt mũ theo bản năng, lập tức đi về phía mấy ông bà đang tập thể dục trong công viên.

Vưu Liên Thành nghiêng rặng, giặt phẳng mũ áo của Mộ Mai xuống, quay đầu Mộ Mai lại đối mặt với mình.

Tóc cô rối tung, còn đeo cặp kính một sách to dùng trông rất buồn cười. Song ánh mắt bối rối và gương mặt tái nhợt của cô hiện tại lại khiến cô có vẻ đáng thương vô cùng. Vì thế, cô gái ích kỷ máu lạnh này lần nữa đánh tan tất cả tức giận và oán hận của anh bằng nét mặt tội nghiệp đáng yêu như thế.

"Lâm Mộ Mai." Vưu Liên Thành tháo kính cô ra, "Em nhìn bộ dạng quái quỷ của em hiện giờ đi. Định ăn mặc kiểu này để chơi trò gián điệp, thay đổi thân phận à?"

"Sao anh biết được?" Mộ Mai vuốt lại tóc rồi ôm chặt lấy thân cây bên cạnh.

Cô gái này lại vô trang bản thân rồi, lòng Vưu Liên Thành quặn thắt: "Lâm Mộ Mai, em luôn tự cho là đúng, luôn tự tư tự lợi. Nói thử xem, lần này điều gì khiến em gấp rút muốn bỏ đi?"

Bởi vì chúng ta không thể ở bên nhau, dù thế nào cũng không thể! Mộ Mai cụp mi mắt. Không, không, cô không thể nói vậy, hai người đã đau khổ lắm rồi. Khi chưa biết chuyện của Tống Thư Duyệt, cô còn có thể giả ngây giả dại, nhưng bây giờ thì không thể như vậy được nữa.

"Vưu Liên Thành, em cho rằng..." Mộ Mai chỉ cảm thấy từng chữ sắp nói ra đều nặng nghìn cân, "Ngô Phương Phi hợp với anh hơn Đông Tiểu Quý, cũng hơn... cũng hơn em. Anh hãy ở bên cô ấy đi, Phương Phi sẽ là người bạn đời tốt nhất của anh." Cuối cùng cô vẫn cố nói hết câu.

Mộ Mai từng nghĩ mình sẽ không bao giờ làm chuyện đạo đức giả mà chính bản thân cô cũng phải cười khẩy khinh thường này. Nhưng bây giờ, cô lại muốn bản thân thật bao dung và vĩ đại một lần.

Có điều vĩ đại gì chứ, là hèn yếu thì đúng hơn. Vưu Liên Thành ở bên Ngô Phương Phi thì cuộc đời anh sẽ thuận buồm xuôi gió, nếu ở bên cô thì hằng năm sẽ bị dẫn vật vào ngày sinh nhật của mình. Mẹ anh đã vất vả đưa anh đến thế giới này, nhưng anh lại sống chung và sinh con đường cái với người phụ nữ đã hại chết mẹ mình. Cộng thêm Vưu Lăng Vân là một ngọn núi sừng sững mà Mộ Mai không tài nào có dũng cảm vượt qua. Thế nên Mộ Mai hèn nhất muốn chạy trốn.

Tốt lắm, tốt lắm, thế mà Lâm Mộ Mai lại chơi trò sên sấm này cơ đấy. Vưu Liên Thành lờ Mộ Mai xềnh xệch ra khỏi công viên. Trên đường trở về, anh

lái xe như bay, hết như chơi trò đua xe vượt chướng ngại vật. Mộ Mai ngồi ghế lái phụ, nhiều lần bị Vưu Liên Thành rẽ gấp mà xô người vào cửa kính, tiếng động cơ như đâm thủng màng nhĩ cô.

Khi xe vào khúc cua hình chữ U, Vưu Liên Thành không hề có ý định nhả ga chậm lại. Thấy sắp sửa đụng vào chiếc xe tải phía đối diện, Mộ Mai nhắm tịt hai mắt tóm chặt lấy khuỷu tay anh hét to: "Liên Thành, em sợ!"

Rốt cuộc Lâm Mộ Mai đã biết sợ rồi, Vưu Liên Thành ngoặt tay lái qua phải, nhả ga chậm vượt sát đầu xe tải kia.

Con kinh hoàng qua đi, Mộ Mai mở mắt lần nữa, bắt gặp ánh mắt giễu cợt của Vưu Liên Thành: "Lâm Mộ Mai, tôi không ngờ em cũng biết sợ đấy. Giả vờ giả vịt ở bên cạnh tôi tám năm để khiến tôi yêu em, chuyện như vậy em còn không sợ thì em còn sợ gì nữa?"

Sao không sợ cho được? Trên đời này có rất nhiều chuyện khiến Lâm Mộ Mai sợ hãi như sợ đau, sợ tội, sợ sấm sét, bây giờ còn thêm cái sợ quên mất quá khứ. Nghe bảo, người chết rồi sẽ quên mất tất cả, cô không muốn quên mất ký ức về Liên Thành và mình.

Vì thế, hiện tại Lâm Mộ Mai đã bắt đầu sợ cả chết. Nếu Lâm Mộ Mai có gì đáng tự hào thì đó chính là không sợ chết, nhưng làm sao đây, giờ cô lại xếp cái chết lên nỗi sợ hàng đầu. Cô khẽ cúi đầu, mắt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc trời cuối thu âm đạm, nhà cửa xung quanh đứng lặng, thành phố đã phủ thêm cho chúng vẻ lạnh lùng.

Hồng Tiểu Hiền chột dạ không dám nhìn Mộ Mai, cô hận không thể thu nhỏ bản thân lại. May quá rồi, Lâm Mộ Mai không bị băm vằm thành thịt vụn, lúc Vưu thiếu gia nghe Hồng Tiểu Hiền báo cáo sự việc, anh đã gằn giọng: "Nếu Lâm Mộ Mai dám làm như vậy, tôi sẽ băm cô ấy thành đồng thịt vụn rồi nuốt vào bụng."

Nhìn cảnh Vưu thiếu gia điên tiết lôi phát Lâm Mộ Mai vào căn phòng phía Tây rồi cửa phòng đóng sầm lại, chấn động như sắp bật tung đến nơi, Hồng Tiểu Hiền vội vội vàng vàng cấp laptop, chạy về phòng mình.

Vừa vào phòng, Mộ Mai đã bị Vưu Liên Thành ném lên giường, anh đứng cạnh giường một tay chống lên eo, một tay day sống mũi.

"Nói cho tôi biết đi, em còn muốn hành hạ tôi đến khi nào? Lâm Mộ Mai, tôi bận lắm, tôi không có thời gian chơi trò tra tấn với em. Giờ em nghe kỹ từng câu từng chữ cho tôi. Từ nay về sau, tôi không muốn nghe mấy lời quái quỷ như Ngô Phương Phi thích hợp với tôi nữa."

Vưu Liên Thành kẻ đến gần, siết lấy cằm Mộ Mai, hít vào thật sâu, giọng khàn khàn: "Lâm Mộ Mai, em nợ tôi nhiều lắm, nhiều đến mức cả đời này cũng

không trả hết. Cho nên, điều duy nhất em phải làm chính là ở bên cạnh tôi, trả nợ từng ngày. Nếu em còn giây vò tôi như vậy nữa..."

Anh muốn hung hãn cảnh cáo cô, vậy mà những lời độc ác vừa đến khoe môi lại không thốt ra được. Anh thăm thờ dài buông cô ra.

Vưu Liên Thành bỏ đi rồi, Hồng Tiểu Hiền mới hí hửng chạy vào, ngồi bên cạnh Mộ Mai một lát mới nói: "Nếu tôi là cô, có chết tôi cũng sẽ không rời xa anh ấy."

Thật ra Mộ Mai luôn biết, dù cô rời khỏi Bắc Kinh đi đến nơi hoang vu vắng vẻ nhất trái đất này, thì cô vẫn sẽ vượt muôn sông nghìn núi quay lại bên cạnh anh thôi, bởi lúc lên kế hoạch bỏ trốn, cô đã bắt đầu nhưng nhớ đến anh rồi. Cô định mang theo một chiếc áo sơ mi có mùi hương của anh, còn định trộm vài điều thuốc lá anh từng hút mang theo nữa. Nếu được, cô còn muốn trộm vài sợi tóc của anh, thừa dịp anh ngủ say lên chụp lại ảnh anh đủ mọi góc độ. Trong ba mươi giờ lên kế hoạch đào tẩu kia, trong đầu cô đã xuất hiện đủ mọi ý niệm quái gở.

Đến chạng vạng, trời đổ cơn mưa. Đây hẳn là cơn mưa cuối cùng của mùa thu, mưa tạnh thì mùa đông cũng kéo về.

Vưu Liên Thành vẫn đến vào lúc mười một giờ đêm như thường ngày, Mộ Mai định nhận lấy chiếc ô trong tay anh dưới mái hiên lại bị anh gạt phăng đi.

Một giờ sáng, Mộ Mai hoảng tỉnh giấc. Cô mơ thấy Tổng Thư Duyệt, bà vẫn dịu dàng cười nói với cô rất đỗi thân thiết dưới ánh nắng chan hòa hết như khi xưa.

Mộ Mai ngồi thừ trên giường, mặt mũi ảm đạm. Đáng lẽ bà nên sỉ vả chửi rủa cô mới đúng. Đáng lẽ bà nên vuron móng tay thật dài, gương mặt u ám hết như trong mấy bộ phim kinh dị khiến người ta sợ hãi. Nhưng không, không hề có!

Đứng thật lâu trước gương, Mộ Mai xoa mặt mình cho tỉnh táo rồi lấy chiếc váy ngủ hai dây mỏng tang vào phòng vệ sinh thay.

Hai giờ sáng, cô mở cửa gian phòng phía đông, rón rén bước đến bên giường anh, mãi mê ngắm nhìn khuôn mặt anh an bình dưới ánh đèn ngủ nhàn nhạt. Mộ Mai khẽ đưa tay vuốt ve lông mày anh.

Căn phòng chỉ bật một ngọn đèn màu cam mờ tỏ, đứng trước giường, Mộ Mai cởi sợi dây áo ngủ thật mảnh ra, để chiếc váy mềm mại trượt xuống từ vai cô.

Lâm Mộ Mai muốn cảm dỗ Vưu Liên Thành một lần nữa, lần này là nhân danh tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26

Thân thể mềm mại của cô áp vào lòng anh, mùi hương độc nhất vô nhị trên người Lâm Mộ Mai dần lan tỏa. Vưu Liên Thành nhếch môi, Lâm Mộ Mai lại khóa thân chui vào giấc mơ của anh rồi.

Kể từ khi cô bỏ đi, đêm nào giấc mơ này cũng ám ảnh anh. Dĩ nhiên Vưu Liên Thành sẽ không từ chối màn hương sắc sống động tự dâng đến cửa này, không vuốt ve thật uổng phí.

Giống như các giấc mộng trước đây, đầu tiên anh bắt đầu chạm từ chân rồi đến vòng eo mảnh thon thả hút hồn, tiếp là tấm lưng láng mịn, xương bướm và bờ vai nuột nà... sau cùng tới nơi êm ái vùng tròn vừa tròn bàn tay anh. Nếu chỗ này to hơn chút nữa thì hay quá, tốt nhất bàn tay không ôm trọn được; nhưng nhỏ cũng không sao, quan trọng nhất chủ nhân của nó chính là Lâm Mộ Mai.

Anh ấn tay lên đỉnh chóp vân vê, xúc cảm mềm mịn khiến người ta say mê lạc lối.

Nếu như trong mộng ngày trước, lúc này anh đã lần đến chiếc bụng phẳng lì của cô, có điều lần này cô quyến rũ hút hồn quá, cảm giác chân thực hơn bình thường rất nhiều. Nó sống động đến mức khiến người ta quyến luyến, nhất là cô đã có phản ứng dưới lòng bàn tay anh.

Vưu Liên Thành giờ trò đùa tai quái, mạnh tay hơn, tiếng rên rỉ lập tức bật thốt.

Âm thanh này...

Anh giật mình, đầu óc tỉnh táo lại, xúc cảm càng trở nên rõ ràng. Thế mà cảnh kiều diễm trong lòng anh là thật, cô đang thờ hờn hển trong vòng tay anh.

Vưu Liên Thành từ từ mở mắt ra, Mộ Mai đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế gọi cảm, hàng mi cô run run, mái tóc hơi rối xõa trên vai, nhoeo cong môi với nụ cười dịu dàng nhất.

Anh đưa tay bật đèn đầu giường lên, ánh đèn màu cam soi lên thân thể không một mảnh vải. Phải vài giây sau Vưu Liên Thành mới dời mắt khỏi người cô được. Anh nhắm mắt lại, lật người nằm ngửa ra, như vậy suy nghĩ sẽ nhanh chóng bình lặng, lý trí sẽ mau trở về. Tuy vậy cô lại lập tức quần lấy anh.

Vưu Liên Thành cau mày, lúc mở mắt ra cô đã áp lên người anh, rồi chậm rãi trượt xuống, chui đầu vào áo ngủ của anh. Đầu óc Vưu Liên Thành trở nên trống rỗng, chỉ cảm nhận được đầu lưỡi cô đang vờn quanh bụng anh linh động như một chú cá, mỗi một nơi được chạm đến đều khiến máu nóng anh sôi trào.

Anh thở gấp, cơ thể vừa như sóng biển cuộn cuộn lại vừa như lòng sông khô cạn.

Lưỡi Mộ Mai men theo từng thanh xương sườn, mân mê như đang lắng nghe gì đó. Lúc chạm đến đỉnh ngực anh, Vưu Liên Thành vô thức nắm lấy ra giường thật chặt. Có rất nhiều giọng nói vang vọng trong đầu cảnh tỉnh anh, song đều thua từng lỗ chân lông đang mở rộng trên người anh kia.

Vưu Liên Thành rũ mắt, say đắm nhìn mái đầu đang chôn dưới áo ngủ của mình, anh đưa tay dịu dàng vuốt tóc cô. Thấy anh đã dao động, Mộ Mai càng nhiệt tình lấy lòng anh hơn.

Rốt cuộc cô gái này đã biết bản thân mình đáng ghét đến cỡ nào rồi cơ đấy!

Đúng vậy, khi anh coi bỏ) chương ngại tâm lý nặng nề, trăm phương nghìn kế giữ cô lại bên cạnh thì cô lại muốn rời xa anh, chỉ điều ấy thôi đã tội không thể tha thứ rồi.

Đầu cô từ từ chui ra khỏi cổ áo, đưa lưỡi tập kích xương quai xanh của anh. Vưu Liên Thành nhắm mắt lại lần nữa, cơn sóng tình rạo rực đã thôi thúc anh ngửa cổ ra, sau đó... Sau đó cô rờ lưỡi, lưu luyến liếm vào yết hầu anh.

Lâm Mộ Mai, Lâm Mộ Mai! Cái tên này nghe nơi cổ họng, đáp lại anh là tiếng gọi "Liên Thành" khe khẽ. Dường như đã biết hành động này là sự tra tấn ngọt ngào với anh, cô bèn thay thế bằng đôi môi hôn, đặt từng nụ hôn lên cằm, lên khóe môi anh.

Hai thân thể cùng chui trong chiếc áo, ngực cô dán sát vào ngực anh, khẳng khái không một khe hở, như cát lờ mồi gọi cảm dỗ nhất thế giới.

Từng lỗ chân lông trên người Vưu Liên Thành đều đang thét gào, anh muốn cô, muốn tiến sâu vào thân thể cô. Có thể không? Có thể không? Thượng đế sẽ tha thứ cho anh chứ?

"Mộ Mai..." Tia lý trí còn sót lại buộc Liên Thành dòi mắt đi.

Mộ Mai khó chịu ép mặt anh quay lại, mắt đỏ đỏ, chớp mũi khẽ cọ lên chớp mũi anh: "Liên Thành, em biết anh muốn nói gì."

Môi cô lại nhẹ nhàng hôn lên môi anh, rồi hơi nhòm người nhìn anh tha thiết.

"Liên Thành, em không đề tâm đến việc biến thành đứa con gái xấu xa cướp bỏ của bạn mình."

"Mộ Mai..." Vưu Liên Thành khó khăn cất lời.

"Suyt." Mộ Mai đặt ngón trỏ lên môi anh, "Anh từng bảo em nợ anh cả đời cũng không trả hết kia mà? Vậy hãy để em ở cạnh anh trả nợ dần nhé, nếu kiếp này trả không hết thì tiếp tục đến kiếp sau. Kiếp sau vẫn không trả hết thì kiếp sau kiếp sau nữa, chúng ta cứ dây dưa không rời đời đời kiếp kiếp. Liên Thành, như vậy được không anh?"

Đương nhiên quá tốt rồi, tốt đến mức không còn gì tốt hơn. Thế nhưng..

Vưu Liên Thành nhắm hai mắt lại, nuốt xuống lời định nói cho cô biết. Lâm Mộ Mai, chính em không đề anh nói đấy nhé!

Lưỡi cô lại rờ theo đường viền môi anh, len lõi từng chút cạy mở răng anh ra, quần lấy lưỡi anh cuồng nhiệt như đang gửi gắm tình cảm thiết tha sâu tận linh hồn.

Cô kề môi đến tai anh: "Trong một nghìn lý do có thể ở bên nhau, có lẽ đã có 999 lý do khiến hai ta không thể." Mộ Mai dán mặt vào mặt anh, nước mắt tuôn rơi, "Nhưng mà Liên Thành, em yêu anh."

Lần này không phải lời nói dối. Một nửa nước mắt thấm ướt mặt cô, một nửa rơi xuống mặt anh.

"Liên Thành, em yêu anh, có lẽ đây là lý do duy nhất giữa chúng ta có thể được chấp nhận. Nếu anh cũng cho là đúng thì hãy hôn em đi. Nếu anh cũng muốn ở bên em, vậy thì hãy hôn em đi."

Nước mắt cô nóng hổi như chạm thẳng vào trái tim anh. Ngón tay anh dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, khàn giọng cất lời: "Lâm Mộ Mai, anh muốn hôn em."

Hai đôi môi lại chạm vào nhau lần nữa, lần này đã không còn bất cứ do dự nào cả.

Hai người vội vàng ngồi dậy, hỗn hển cởi chiếc áo đang bao lấy họ. Vưu Liên Thành nắm lấy vạt áo kéo lên, mái tóc mềm mượt của cô thoát ra khỏi cổ áo, buông xõa trên bờ vai mịn màng, vài sợi ngắn thì lòa xòa trước mặt. Cô lẳng lặng nhìn anh, đôi má đỏ hây, rất dễ yêu kiều.

Anh vén những sợi tóc kia ra sau tai cô, rồi nắm lấy bờ vai cô đặt cô nằm xuống, vừa ngắm nhìn thân thể duyên dáng nằm trên chiếc giường màu xanh lam vừa tự cời dây lưng. Thân thể anh phủ xuống, vừa chạm vào nhau hai thân thể lại bắt đầu run rẩy hưng phấn.

Giọt mồ hôi to như hạt đỗ rơi từ trán Vu Liền Thành chảy xuống, ngón tay Mộ Mai luồn vào chân tóc anh. Đây là lần thứ ba anh thử tiến vào người cô, hai lần trước đều không thành công, mới vào đã phải rút ra ngay. Động tác của anh gượng cứng và lúng túng như cậu thiếu niên mới nếm thử trái cấm, vì quá yêu đôi phương nên sợ người yêu đau, sợ người yêu bị dọa.

Đến lần thứ ba vẫn không thành công, tóc anh ướt rượt mồ hôi, bết cả lên mặt, chân mày cau chặt. Mộ Mai xoa giãn đầu mày anh ra, khẽ khàng hỏi: "Liền Thành, sao vậy?"

Anh gục trên người cô thờ hào hển, môi kề vào tai cô thì thầm: "Mộ Mai, bảo bối, Mộ Mai... anh sợ em đau, chỗ đó quá..."

Mộ Mai cuống quýt che môi Liền Thành lại, không cho anh nói tiếp. Cô vừa mút lấy vành tai anh vừa mở rộng người hơn, chân quất chặt lấy hông anh, cong người mời gọi. Cô thở thè bên tai anh: "Liền Thành, yêu em đi!"

Thân thể đang gục trên người cô sững lại, lát sau Mộ Mai nghe thấy giọng nói của Vu Liền Thành: "Lâm Mộ Mai, em thề đi, cả đời này sẽ không hối hận ở bên anh, mãi mãi sẽ không rời xa anh."

Tên ngọc này, Mộ Mai áp mặt vào cổ anh, mỉm cười cất lời: "Em thề, Lâm Mộ Mai mãi mãi sẽ không hối hận ở bên Vu Liền Thành, mãi mãi sẽ không rời xa Vu Liền Thành."

Một giây sau, anh tiến vào cô, đến tận nơi sâu nhất.

Dù thân thể đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy mà hành động đột ngột của anh vẫn khiến Mộ Mai đau đến nhăn mặt. Không đợi cô thích ứng anh đã bắt đầu đưa đẩy, ban đầu mấy âm thanh thốt ra từ miệng cô là vì anh mạnh mẽ quá làm cô đau, dần dần thì không phải vậy nữa.

Mộ Mai không còn ngại ngần, phối hợp với anh, đón chào từng đợt dần sâu của anh, để cùng anh cất vang bài hát về niềm vui sướng nguyên thủy của nam và nữ.

Lúc điện thoại di động của Vu Liền Thành rung lên thì trời đã sáng rõ, nhưng chủ nhân nó tuyệt nhiên không buồn chú ý. Mộ Mai bỏ tay khỏi vai Liền Thành, khẽ đẩy người anh, nũng nịu: "Liền Thành, điện thoại anh reo kìa."

Người trên người cô cũng chẳng hề đoái hoài, càng gia tăng tần số thúc đẩy sâu hơn mạnh hơn khiến Mộ Mai không còn hơi sức đâu chú ý đến di động nữa.

Đây là lần thứ ba anh muốn cô rời, cả đêm anh không cho cô chớp mắt giây phút nào cả. Tại cô tự bỏ lên giường anh nên đành tận lực làm Vu thiếu gia vui lòng.

Cuối cùng, anh gầm nhẹ, úp sấp cả người xuống người cô, ấy thế mà chẳng mấy chốc bàn tay nghịch ngợm của anh lại xoa nắn ngực cô: "Lâm Mộ Mai, em xem đi, chắc chắn một ngày nào đó anh sẽ chết trên giường em đấy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 27

Liền Thành vừa dứt câu, điện thoại di động lại rung lên lần nữa. Anh lười nhác bắt máy, vừa đưa tay dạo chơi trên người Mộ Mai vừa thờ ơ nói điện thoại với Hồng Tiểu Hiền. Mộ Mai đẩy anh ra, nhưng anh vẫn không buồn nhúc nhích, còn cố ý áp người xuống, Mộ Mai khẽ "hự" một tiếng.

Tất cả sức nặng của anh đều dồn lên người cô, mà đáng sợ hơn chính là Vu thiếu gia không hề có ý định rút người khỏi thân thể cô. Mộ Mai sợ hãi, bây giờ vẫn đang là ban ngày ban mặt đấy. Cô nghe Vu Liền Thành dặn dò Hồng Tiểu Hiền đặt vé máy bay khứ hồi đến Brazil cho anh, còn dặn cô ấy báo cáo với tổng giám đốc Chu rằng bên phía tổng công ty xảy ra chút việc, cần anh qua đó giải quyết, ba ngày sau sẽ về.

Nói xong, Vu Liền Thành cúp máy, tập trung lại sự chú ý vào nơi căng tròn hút hồn kia. Cô gạt tay anh ra, rầu rĩ không vui: "Anh phải đi Brazil hả?"

Hiện tại Mộ Mai không muốn Vu Liền Thành rời đi chút nào. Khó khăn lắm mới ở bên nhau nên chỉ muốn bên cạnh anh từng giây từng phút thôi.

Vu Liền Thành vui mặt vào ngực cô, sau khi thỏa nắn mới nhồm dậy nựng mặt cô, thân nhiên nói: "Lâm Mộ Mai, em nghĩ xem bây giờ còn thứ gì có thể lôi anh ra khỏi giường em được chứ? Ba ngày đi Brazil chỉ là nguy trang thôi. Ba ngày tới anh sẽ..." Vu Liền Thành hắng giọng, cố ý kéo dài, "... ăm em ngủ em thôi."

Mộ Mai nở nụ cười tươi rói, đưa tay vuốt tóc anh như vỗ về thú cưng, giọng điệu ra vẻ cam chịu: "Được rồi, nhóc tóc xoắn, mấy ngày tới nhớ hầu hạ chị cho chu đáo."

"Nhóc tóc xoắn..." Vu Liền Thành vừa nghe thấy danh xưng như ác mộng này liền nổi đóa, vấn đề là "nhóc tóc xoắn" không còn là nhóc nữa nhé. Anh

rút người ra khỏi thân thể cô, kéo tay cô xuống dưới, "Lâm Mộ Mai, giờ em thấy em gọi..." Vưu Liên Thành không muốn nói đến biệt danh làm anh chán ghét kia, nghiêng răng nghiêng lợi, "Em thấy gọi bằng cái tên kia còn thích hợp nữa không? Thế tóm lại là tối qua ai cứ xin tha mãi hả?"

Trông dáng điệu Vưu thiếu gia hầm hè khiến Mộ Mai buồn cười. Cô trở người trèo lên người anh, kéo chăn che thân thể hai người lại, sau đó dần dần trượt người xuống, rồi cất tiếng thở dài.

"Sao thế?" Vưu Liên Thành tức giận, "Nhận ra sự thật nên tự trách mình ngu xuẩn à!"

Mộ Mai chui lên, vùi mặt vào hõm vai anh cố nén cười, nói với vẻ vô cùng tiếu nuối: "Nhóc tóc xoăn không còn là nhóc nữa, nhưng mà..." Cô kể mọi chuyện tai anh, làm như phát hiện bí mật cực lớn, "Liên Thành, nó không còn là màu hồng nữa. Làm sao đây, em thích màu hồng, màu hồng đáng yêu hơn..."

Hơi thở cô phả vào tai để cho Vưu Liên Thành ý loạn tình mê, hồi lâu sau mới muộn màng hiểu ra màu hồng mà Lâm Mộ Mai nhắc đến là...

"Lâm - Mộ - Mai!" Vưu Liên Thành gầm lên lạc cả giọng, anh thề phải cho Lâm Mộ Mai biết sự lợi hại của mình.

Mộ Mai trốn trong chăn thích thú thét lên, như thể họ quay trở lại hồi trốn trong phòng làm tình suốt ngày ở khách sạn nhỏ bé thuộc trấn Cây Chanh Sicilia năm xưa.

Vưu Liên Thành dễ dàng tóm được Mộ Mai, tay anh vung lên rất mạnh nhưng cuối cùng lại hạ xuống cực nhẹ. Hai người cứ thế nhìn nhau say đắm, thời gian lặng trôi trong căn phòng nhỏ bé.

"Liên Thành, anh..." Mộ Mai mong trốn huyết thái dương anh, bật thốt câu hỏi mà bấy nay cô vẫn canh cánh trong lòng, "Lúc em không ở bên, anh có ngủ với cô gái khác hay không?"

"Em nghĩ sao?" Vưu Liên Thành không trả lời trực tiếp, chỉ lạnh lẽo nhìn cô.

"Em cảm thấy anh hẳn là không có, nhất định không có." Mộ Mai cảnh cáo, "Em không có thì anh cũng không được phép. Liên Thành, anh không hề chạm vào cô gái khác phải không?"

Tạm thời Mộ Mai thay "cô gái khác" cho Ngô Phương Phi.

Tiết lộ của Lâm Mộ Mai làm Vưu Liên Thành nở hoa trong lòng, đôi môi đỏ tươi của cô càng khiến anh còn cào, gấp rút đè cô dưới thân hôn đắm thiết. Anh muốn cho cô biết mình ngu ngốc cỡ nào khi gọi anh là nhóc tóc xoăn. Thế là Mộ Mai lại quên khuấy câu hỏi Vưu Liên Thành có từng chạm đến cô gái khác hay không.

Cường độ ánh sáng đột ngột chiếu đến làm mắt Mộ Mai khó chịu, nhưng cô mệt mỏi quá rồi, không muốn cử động nữa. Mặc kệ chàng trai đã đánh chén cô no nê ban đầu còn đồ dành năn nỉ, về sau thành vừa đắm vừa xoa kéo màn cửa ra. Cô nhủ mày lắm bả: "Em nói là không dối rồi, anh tránh ra đi, kéo màn lại."

Không dối bụng mới lạ đấy! Chẳng qua giờ khắc này chiếc giường êm ái có sức hấp dẫn hơn thức ăn, màn cửa sổ lại được kéo kín mít. Mộ Mai vui đầu vào gối, cô còn chưa kịp tìm vị trí thoải mái hơn thì cả người và chân đã bị bẻ bổng lên.

Kế hoạch của Vưu thiếu gia là phải vỗ béo Lâm Mộ Mai, anh không muốn đang tiến hành bài tập thể dục nào đó mà phải nghe thấy tiếng kháng nghị từ bụng cô.

Mộ Mai được đặt ngồi xuống nắp bồn cầu, miễn cưỡng mở mắt nhìn Vưu thiếu gia đang chống tay vào hông: "Lâm Mộ Mai, quần áo ở bên kia, bài chải và kem đánh răng ở đây, cho em mười phút vệ sinh cá nhân, sau đó lập tức đi ăn cơm cho anh."

Mười phút sau, Vưu Liên Thành bước vào phòng vệ sinh, éo le phát hiện Mộ Mai đang ngồi trên bồn cầu ngủ gục. Vốn định lay cô tỉnh dậy nhưng lại thấy đáng về ngủ gà gật của cô có chút đáng yêu. Thế là anh đành thở dài cam chịu, ôm cô về phòng lần nữa.

Đến khi màn đêm buông xuống, cơm nước đầy đủ, Mộ Mai ngồi tựa vào sofa xem tivi, còn Vưu Liên Thành gối đầu trên đùi cô. Ban đầu anh còn yên lặng xem tivi với cô, dần dần tay chân bắt đầu không an phận. Vài phút đầu thì lượn lờ trên dưới người cô cách lớp vải vóc, lâu dần bèn dứt khoát cho tay vào quần áo cô gây sóng gió.

Mộ Mai kéo tay Liên Thành ra, hiện giờ nhân vật chính trong chuyện đề mà tivi phát là vị nhiếp ảnh gia Mộ Mai rất hâm mộ. Ông ta đang giới thiệu căn nhà mình ở bờ biển phía Tây California, những con sóng trắng xóa cuộn cuộn gần như dạt bờ đập vào chiếc ghế phơi nắng trước sân nhà. Đứa con trai bé nhỏ vừa chạy trốn con sóng vừa hưng phấn gọi ba ơi, vị nhiếp ảnh gia cầm máy ảnh trên tay, miệng cười sang sảng.

"Liên Thành..." Mộ Mai mãi mê xem, vừa định kéo người bên cạnh mới phát hiện ra tay mình chụp hệt.

Giây tiếp theo người cô bay lên không, Vưu thiếu gia hay ghen tuông vợ vẫn đã bế cô cách xa tivi, vừa đi vừa hầm hừ: Ông già chụp ảnh kia có gì đáng xem đâu.

Mộ Mai dờ khóc dờ cười bị Vưu Liên Thành ôm chặt. Cả ngày nay anh đã bế cô không biết bao nhiêu lần rồi, rõ ràng cô có chân tự đi được mà. Lúc ăn tối anh cũng bế cô đến phòng bếp trước mặt di nấu cơm, khiến Mộ Mai ngại quá thể.

Vưu Liên Thành đặt Mộ Mai trước cửa phòng tắm, phả hơi vào tai cô: "Lâm Mộ Mai, anh thấy chúng ta nên đi ngủ thôi."

Mộ Mai đứng trước gương súc miệng xong rồi vội vàng cởi chiếc áo cardigan ra, tiếp theo kéo dây chiếc váy hoa li ti bên trái trượt xuống. Thân thể trong gương chỉ chít dấu hôn đỏ lôm, từ xương quai xanh lan rộng xuống dưới. Da Mộ Mai khá nhạy cảm, hơn nữa cô rất trắng nên mấy dấu đỏ kia thật đáng sợ. Cô ngượng chín cả mặt, thảo nào toàn thân cô cứ rã rời, hóa ra đây là lý do hồi tối dì giúp việc cứ liếc mắt nhìn người cô mãi.

Có thể thấy được tối qua Vưu Liên Thành đã điên loạn đến cỡ nào.

Cô lại kéo chiếc áo xuống đến ngực, trên bộ ngực trần không những có dấu đỏ mà còn cả dấu răng nữa. Anh chàng này cảm tình con chó sao? Đầu cô thoáng hiện lên hình ảnh cô và Vưu Liên Thành quần quýt lấy nhau đầy khiêu gợi.

Bỗng lúc này, một đôi tay vươn đến ôm lấy eo Mộ Mai, cắt ngang màn kiều diễm trong đầu cô. Cô vội vã kéo váy che người nhưng bị anh nhanh chóng ngăn lại, đôi tay kia luồn vào váy cô dễ như bỡn.

Phòng tắm yên tĩnh như tờ, hơi nước mù mịt phủ mờ lên hình ảnh hai người ôm nhau trong gương.

"Mộ Mai, giờ anh đổi ý rồi, anh muốn em ở đây." Giọng nói khàn đặc chứa đầy dục vọng phát vỡ không khí im ắng.

Bàn tay vuốt ve dưới lớp váy và đôi môi đang dạo chơi trên gáy khiến Mộ Mai không nhịn được cất tiếng ngậm nga. Dây chiếc váy hoa bị anh kéo ra, để chiếc váy trượt xuống đến ngang eo cô. Tay còn lại của anh lại luồn từ dưới men theo bắp đùi cô.

Đồ đáng ghét, anh còn khăng khăng đòi làm trước gương nữa chứ. Anh bảo rằng muốn cho cô nhìn rõ cảnh hai người họ hòa quyện vào nhau thế nào.

Dù rằng trong lòng thì nói ghét nhưng thân thể thì không hề, nó luôn mở rộng chào đón và phối hợp với từng động tác của anh.

Bóng hình hai người in hằn trong gương. Mặt Mộ Mai bị anh ép sát vào gương, cơ thể khuát phục ham muốn, để anh tiến vào từ phía sau.

Mặt gương phủ kín hơi nước hiện đầy dấu tay của Mộ Mai. Những va chạm mãnh liệt của anh đã khiến cuộc hoan ái như trở thành trải nghiệm của một người thích biển nhưng không biết bơi, lần đầu tiên được chạm đến đại dương xanh biếc.

Một con sóng ập đến chìm cô ngộp thở thì một con sóng khác lại dềnh đến đưa cô lên, chạm đến ánh nắng chan hòa và âm áp trên mặt nước.

Tại sao cô lại yêu anh? Phải biết rằng anh khác một trời một vực với mẫu hình lý tưởng của cô.

"Lâm Mộ Mai, chú tâm vào." Nhận thấy cô phân tâm, Vưu Liên Thành siết chặt eo cô, thúc vào thật mạnh, dẫn người đến nơi sâu nhất.

Dưới cú va chạm mãnh liệt khi anh đi vào nơi sâu nhất trong thân thể, Mộ Mai đã biết người đàn ông này, không, chàng trai này mới đúng, anh có khả năng bước đến và khóa lấp linh hồn sâu thẳm cần cỗi của cô chỉ trong tích tắc.

Mộ Mai cất tiếng rên rỉ mang theo niềm vui sướng điên đảo. Cô mở mắt ra, khuôn mặt trong gương đê mê và thỏa mãn, thân thể cô bị anh ôm siết vào lòng. Cô đưa tay choàng ra sau cổ anh, để tất cả ngôn ngữ cơ thể phối hợp với nhịp điệu của anh cùng tiến cùng lùi.

Tại sao lại yêu anh cơ chứ?

Bởi vì thân thể cô yêu anh, trong khoảng thời gian sống bên nhau dài đằng đẵng, thân thể họ đã cuốn hút lẫn nhau trước cả khi tâm hồn yêu nhau. Bắt đầu từ chính thời khắc anh cởi áo len của cô trong garage xe ngày ấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 28

Trên tủ đầu giường, những đóa hồng kiều diễm còn đọng sương mai được cắm trong chiếc lọ thủy tinh, bên cạnh là cốc sữa nóng bốc hơi nghi ngút. Chàng trai tuấn tú ngồi bên mép giường nở nụ cười tinh khôi, ánh nắng sớm soi qua cửa sổ, phủ quang sáng lung linh lên cả căn phòng.

Cảnh trong lành ấm áp này hệt như phim quảng cáo nội thất trên tivi, đẹp đến mức khiến Mộ Mai hoài nghi đây có phải là một giấc mơ mà Thượng đế mang ra trêu cợt cô hay không.

Cô biết, mình không phải là cô gái lương thiện, thường thì với những người như cô, hạnh phúc sẽ luôn bị vuột mất khỏi tầm tay.

Nắm chặt góc chăn, Mộ Mai muốn kéo chăn lên che đi đôi mắt mình, nhưng chợt bị giữ lại. Vưu Liên Thành kẻ đến, nghiêm túc hỏi: "Em yêu, em chăm người đàn ông chuẩn bị hoa và sữa sáng nay cho em bao nhiêu điểm?"

Thế nhưng Lâm Mộ Mai không trả lời mà lại lao đầu ập vào lồng ngực anh, ôm chặt lấy anh. Cô nói khe khẽ: "Liên Thành, đừng đối tốt với em như vậy, em sẽ nghiện, sẽ trở nên yếu ớt mất."

Đúng vậy, nghiện thì sẽ thành lệ thuộc, đã lệ thuộc thì sẽ yếu lòng.

Vưu Liên Thành cúi đầu nhìn hai xoáy tóc trên đầu Lâm Mộ Mai như hai đứa bé quật cường. Không biết khi cô già rồi, hai đứa bé kia có còn đáng vẻ như hiện tại không. Anh đưa tay vuốt tóc cô, ánh nắng sớm mai như thể chạm tới đáy lòng anh: "Mộ Mai, anh đang nghĩ, một người yêu một người nghĩa là thế nào. Chắc là giống như anh bây giờ, sẽ luôn muốn làm vài chuyện khiến đối phương vui vẻ nhỉ. Lâm Mộ Mai, nói cho anh biết đi, em còn muốn điều gì, còn thích thứ gì nữa?"

"Em muốn đeo kim cương thật to đầy cả mười ngón tay." Nép trong lòng Vưu Liên Thành, Mộ Mai hạnh phúc đòi hỏi.

"Được, anh sẽ mua cho em cả đồng kim cương thật to, còn gì nữa không?"

"Còn nữa..." Mộ Mai nhắm mắt lại, cẩn thận nghĩ đến ước mơ, "Em còn muốn một căn biệt thự màu trắng có hồ bơi bên bờ biển."

"Được, anh sẽ mua cho em biệt thự màu trắng bên bờ biển." Vưu Liên Thành đáp ứng, nhưng tuyệt đối căn biệt thự kia sẽ không nằm trên bờ biển Tây California đâu. Ở bờ biển California có rất nhiều tên sân golf, có cả ông nhiếp ảnh gia ra về gọi cảm xuất hiện trên tivi tối qua nữa.

"Em muốn nuôi một chú chó thật to lông dài màu nâu trong nhà, từ bé em đã rất muốn nuôi một chú chó cool ngầu như vậy rồi." Lòng Mộ Mai nở hoa, "Em còn muốn trồng rất nhiều, rất nhiều hoa hướng dương trên sân thượng nữa."

"Được, muốn chó hay hoa hướng dương đều có hết, còn gì nữa không?" Vưu Liên Thành khá buồn cười, cô đã hai mươi bảy tuổi rồi mà còn như trẻ con, đáng yêu thế chứ.

"Và cả..." Mộ Mai nghĩ ngợi, "Hết rồi, tạm thời chỉ mấy thứ này thôi."

Thật ra thì việc Mộ Mai mong muốn nhất chính là được đeo một chiếc nhẫn lên ngón vô danh, một buổi hôn lễ được tổ chức tại trấn nhỏ yên bình nào đấy và có một đứa bé vừa giống anh vừa giống cô. Nhưng mà, cô có thể đòi hỏi những việc này không? Có thể không?

Lâm Mộ Mai chẳng phải cô gái tốt đẹp gì, thật ra cô không đủ tự tin giữ được viên trân châu mà mình đang bảo vệ kỹ càng trong ngực.

"Liên Thành, bây giờ chúng ta đi uống sữa đậu nành Bắc Kinh nào, uống sữa xong chúng ta đi dạo chợ hoa."

Vào tiết cuối thu, phần lớn chợ hoa đều là đủ loại hoa cúc đua nhau khoe sắc, rực rỡ đến mức khiến người ta hoa cả mắt. Mộ Mai chỉ thích đi dạo chợ hoa, ngắm cảnh muôn màu muôn sắc thôi chứ không định mua gì. Một tháng sau, Liên Thành sẽ đưa cô rời khỏi Bắc Kinh. So với London thì Mộ Mai thích Bắc Kinh hơn, trong thâm tâm cô luôn có cảm giác thân thiết với thành phố này một cách khó hiểu, cô luôn cảm thấy cách đây rất lâu, có khi là kiếp trước cô đã từng đến Bắc Kinh rồi. Song dù thích đến cỡ nào cũng không bằng chủ nhân của bàn tay đang nắm lấy cô đây.

Cậu nhóc nhanh nhẹn đạp xe ba bánh chở hoa chạy ngang qua họ, Vưu Liên Thành tiện tay rút một đóa hoa hồng xanh. Anh bỏ đi phần cành, cài đóa hoa lên tai Mộ Mai, rồi kéo cô đến sau giàn bày hoa, hôn cô thắm thiết.

Dáng vóc anh cao lớn hơn Mộ Mai nhiều, cộng thêm hôm nay cô lại mang giày bệt, thế là cô phải kiễng chân lên vòng tay qua cổ anh. Sau một hồi dây dưa, một chậu hoa trên giàn bỗng rơi xuống đất, tiếp theo là tiếng loảng xoảng thi nhau vang lên, thu hút ánh nhìn của rất nhiều người qua lại và bà chủ tiệm.

Mộ Mai lập tức đẩy Liên Thành ra, ngượng ngùng đỏ mặt. Nơi này không phải là London phương Tây mang lối sống phóng khoáng, hơn nữa đa số người đi dạo chợ hoa đều là mấy thím mấy bác, họ sẽ nghĩ thế nào về đôi tình nhân trẻ tuổi mãi hôn nhau đến mức làm đổ cả giàn hoa đây? Ấy thế mà Vưu Liên Thành vẫn điềm nhiên như không, ôm lấy cô hỏi chủ tiệm hoa phải bồi thường bao nhiêu tiền.

Trong ánh mắt soi mói của người xung quanh, Mộ Mai xấu hổ cúi gầm đầu. Bỗng cô nghe thấy giọng nói ngờ ngợ: "Mộ Mai, là Mộ Mai phải không?"

Thành phố Bắc Kinh to như thế, nhưng người có thể gọi đúng tên cô thì không nhiều. Nhìn về phía tiếng gọi vang lên, Mộ Mai thấy một người phụ nữ hiền lành chạc tuổi mẹ Xuân đang đứng gần đó với vẻ mặt nghi ngờ. Lòng Mộ Mai chùng xuống, ánh mắt người phụ nữ nhìn xoáy vào bàn tay đang ôm lấy cô. Tìm Mộ Mai lại trĩu nặng hơn, ba chữ Triệu Cẩm Thư bỗng xuất hiện trong đầu cô cùng cơn đau nhói.

Cô đẩy Vưu Liên Thành ra, đi đến trước mặt người phụ nữ kia, nhẹ nhàng gọi: "Dì."

Người trước mặt cô là mẹ của Triệu Cẩm Thư, Mộ Mai từng được ăn sủi cảo bà gói vào những hôm giao thừa. Bà còn múc miến sủi cảo được gói đẹp nhất vào bát Mộ Mai, bảo người đẹp thì phải xứng với sủi cảo đẹp. Mộ Mai rất thích bà, thích đến mức thỉnh thoảng nghĩ ngợi vu vơ xem mình có đủ tư cách làm con dâu bà không nữa.

Chồng của bà thường gọi bà là Tiểu Gia, ba đứa con gái bà thì lại gọi bà là chị Gia Gia, chỉ riêng Triệu Cẩm Thư nghiêm túc gọi bà là mẹ.

"Mộ Mai đến mua hoa à?" Trình Gia lơ đãng liếc nhìn chàng trai còn nổi bật hơn những đóa hoa ở đây đang đứng bên cạnh Lâm Mộ Mai.

Khi này Trình Gia không ngờ được Lâm Mộ Mai lại là nhân vật chính trong vụ làm đổ giàn hoa này, bà luôn nghĩ hiện giờ Lâm Mộ Mai đang lênh đênh

trên Đại Tây Dương cơ.

Lần đầu tiên đưa Lâm Mộ Mai về nhà, Triệu Cẩm Thư đã hào hứng giới thiệu với gia đình là sẽ dẫn theo cô em còn thân hơn cả em gái ruột đến ăn nhờ. Nó còn cho rằng bản thân đã che giấu rất giỏi nữa! Trình Gia thăm thờ dài thay cho đứa con trai ngu ngốc của mình.

Chàng trai tuấn tú đưa một xấp tiền dày cho chủ tiệm hoa, sốt ruột lôi Mộ Mai đi. Mộ Mai gạt tay anh ra, xoắn hai tay mình lại với nhau, chần chừ đưa tay định nhận lấy chậu hoa trong tay Trình Gia, ập a ập ứng: "Dì, chậu hoa này đẹp quá, có nặng lắm không ạ? Hay là để cháu cầm giúp dì?"

"Không cần đâu." Trình Gia mỉm cười, "Dì cầm được mà." Im lặng chốc lát, bà lại nhìn sang Vu Liên Thành, "Mộ Mai, Cẩm Thư nó..."

"Con biết rồi dì." Mộ Mai cuống cuống ngắt lời, "Con biết rồi ạ, con sẽ tranh thủ thời gian đi gặp anh Cẩm Thư, sẽ nhanh thôi ạ..."

Trình Gia cảm nhận được, lúc Lâm Mộ Mai nhắc đến Cẩm Thư, chàng trai trẻ kia liền quắc mắt, lập tức kéo Mộ Mai vào ngực mình, tuyên bố chủ quyền.

Lòng Trình Gia thêm chua xót cho Triệu Cẩm Thư, bà lịch sự chào họ rồi quay người rời đi.

Mộ Mai ngơ ngác đứng trông theo bóng dáng mẹ Triệu Cẩm Thư từ từ khuất dạng trong cảnh hoa hương sắc thắm.

Tắm rửa xong, Mộ Mai vừa bước ra đã thấy Vu Liên Thành đứng khoanh tay tựa vào cạnh cửa: "Lâm Mộ Mai, có phải anh nên nghĩ về thất thân cả ngày nay của em là vì Triệu Cẩm Thư không?"

Lại nữa rồi, lại nữa rồi! Sau bữa ăn tối không vui khi này, Mộ Mai đã không còn lòng dạ nào giải thích với Vu thiếu gia luôn luôn cao ngạo tự cho là đúng này nọ. Cho dù giải thích anh vẫn sẽ bắt bẻ từng chữ của cô thôi.

Mộ Mai không buồn đoái hoài đến anh, cầm lấy khăn bông lau khô tóc mình.

"Anh ta tìm giúp em ngôi nhà này, mỗi khi em không ở nhà anh ta sẽ mang hoa đến trồng trong sân em theo từng mùa hộ em. Anh ta còn có cả chìa khóa nữa, mỗi năm Tết đến em đều đến nhà họ ăn cơm. Tất cả mọi người đều cho rằng cô gái Triệu Cẩm Thư dẫn về từ London chính là vợ chưa cưới của anh ta." Vu Liên Thành đọc rành mạch tư liệu mình thu thập được. Lại nhớ đến dấu vết lần trước Triệu Cẩm Thư để lại trên người Lâm Mộ Mai, anh tức khắc nổi cơn thịnh nộ, "Lâm Mộ Mai, nhiều đây đủ chưa? Còn có gì anh không biết nữa không? Nếu em không gặp lại anh, có phải một ngày nào đó em sẽ làm vợ của Triệu Cẩm Thư không?"

Mộ Mai ném chiếc khăn lau đầu lên mặt Vu Liên Thành. Giờ phút này cái tên Triệu Cẩm Thư khiến cô rất khó chịu, anh ấy đã ở bên cạnh và chăm sóc cô suốt bao năm, cô không muốn anh bị điều tiếng như vậy. Mộ Mai gắt đầu: "Phải, Vu Liên Thành, chuyện anh không biết còn rất nhiều. Ví dụ như không khí gia đình hạnh phúc của Triệu Cẩm Thư luôn hấp dẫn tôi khiến tôi muốn trở thành một thành viên nhà họ. Ví dụ như chiếc kẹp tóc hoa mai năm xưa anh giặt khỏi tóc tôi là do Triệu Cẩm Thư tặng. Ví dụ như hồi đó tôi bị phạt đứng suốt đêm ở trước cổng dinh thự Vu là vì lên ra ngoài gặp mặt Triệu Cẩm Thư đấy. Cuối cùng, thật ra nơi này..." Mộ Mai đưa tay lên đặt trên ngực, "Người đầu tiên làm nơi này đập rền rã cũng chính là Triệu Cẩm Thư."

Cô vừa dứt lời, khuôn mặt Vu Liên Thành đã tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 29

Chuyện Triệu Cẩm Thư là rung động đầu đời của Lâm Mộ Mai quả thật khiến Vu Liên Thành nổi điên, nhưng ngay sau đó anh lại bị câu nói tiếp theo của cô làm mềm lòng.

"Nhưng mà tôi không xứng với anh ấy. Tôi không phải cô gái tốt, làm sao có thể xứng với Triệu Cẩm Thư hiền lành tốt bụng cho được?" Mộ Mai cúi đầu, để nước mắt rơi xuống chân anh.

Anh ôm cô vào lòng, áp mặt cô vào ngực mình. May quá, lồng ngực Vu Liên Thành vẫn thừa sức chứa được Lâm Mộ Mai.

"Ai bảo Lâm Mộ Mai không phải cô gái tốt, trên thế giới này không ai tốt hơn Lâm Mộ Mai cả. Lâm Mộ Mai vừa xinh đẹp, vừa gợi cảm, vừa cá tính và còn chất lừ nữa." Anh khẽ vỗ lưng cô, "Nếu ai dám nói Lâm Mộ Mai không tốt, anh sẽ giết kẻ đó."

Trong thế giới của hai người yêu nhau luôn luôn sẽ vì một câu nói mà cảm động ngất trời. Mộ Mai nép vào lồng ngực anh, tâm trạng trở lại yên bình như mặt hồ phẳng lặng.

Cô đưa tay mân mê nút áo của Vu Liền Thành: "Em thật sự là cô gái xinh đẹp nhất, gọi cảm nhất sao?"

"Đương nhiên rồi, dù Marilyn Monroe còn sống trên đời cũng không bằng một phần nghìn của em."

"Vây... cá tính và chất thì sao?"

"Tất nhiên, Angelina Jolie cũng không chất bằng em đâu."

"Vây... nếu có người bảo em không tốt, anh sẽ giết kẻ đó thật hả?"

"Chắc chắn khi đó anh sẽ bắn mù mắt hắn, bởi vì hắn có mắt không tròn."

Ngay cả những lời ngây thơ nực cười cũng trở thành lẽ đương nhiên trong thế giới tình yêu.

Ngọn đèn ngủ leo lét soi xuống giường và tủ quần áo, tay Mộ Mai nắm lấy ra giường, mê muội nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong chiếc gương gắn trên cánh cửa tủ.

Hai người không mảnh vải che thân đang nằm chồng lên nhau, chàng trai áp chặt cô gái dưới thân thể mình, còn cô gái nằm sấp trên giường, mái tóc vừa sấy khô lại thấm ướt rượt mồ hôi.

Vu Liền Thành vén tóc cô ra, hôn lên lưng cô rồi nhích dần lên phía trên từng chút. Cô khẽ nghiêng đầu để anh hôn vào môi mình.

Một giây sau, bàn tay anh phủ lên bàn tay cô, cử động phần thắt lưng tiến vào thân thể ấm áp. Chiếc giường cũng rung động theo từng động tác của anh, hệt như chiếc thuyền lá được con gió nhẹ thổi lay dập dờn trên mặt nước.

Hòa theo tiếng thở dốc là tiếng ngâm nga mơ hồ của cô, thân thể cô tựa chiếc lá bay là đà trong gió. Anh nắm lấy eo cô để tư thế cô nghiêng đón theo từng nhịp điệu của mình, cố gắng để mỗi lần xâm nhập đều trở nên hoàn mỹ.

Có vài lần quá kịch liệt, đầu Mộ Mai va phải đầu giường, cô giận dỗi mắng: "Vu... Liền... Thành, anh... là tên... khốn..."

Liền Thành cười khê, giọng khàn khàn như mê hoặc Mộ Mai. Tay cô cố gắng tìm kiếm nơi chống đỡ thân mình khi cơn sóng tình ập đến.

Nhưng tâm tư của cô đã bị anh đoán được, anh càng thúc đẩy sâu hơn, đến mức đồng búp bê Trung Quốc đáng yêu đặt trên đầu giường rơi gần hết, chỉ sót lại mỗi một con búp bê Nga. Vu Liền Thành vẫn không chịu thôi, càng thêm mạnh mẽ khiến con búp bê cuối cùng cũng rơi nốt. Mộ Mai cất giọng nức nở lên án: "Vu Liền Thành, anh là tên khốn kiếp, đồ hư hỏng. Vu Liền Thành anh là thằng nhóc tóc xoắn đáng ghét."

Liền Thành nghe xong càng hăng hơn, giẫy vò cô thêm. Anh thở hổn hển: "Lâm Mộ Mai, bây giờ em vẫn còn nghĩ nó là thằng nhóc hay sao?"

Ban đầu, cô cố cắn môi không để mình thốt lên lời van xin, nhưng dưới từng đợt xâm chiếm mãnh liệt của anh, ý chí của cô dần dần tan rã.

"Không, không... không phải, không phải là tên nhóc nữa, không phải đâu..."

Tuy nhiên anh vẫn rất bức dọc, ra sức chinh phục cô bằng tư thái chỉ có ở đàn ông.

"Em không dám nữa, Liền... Liền Thành... em không dám nữa. Sau này... không dám gọi anh là nhóc tóc xoắn nữa." Cô biết nếu mình không xuống nước, có thể sẽ bị anh làm cho gãy eo mất.

Bấy giờ anh mới hài lòng, một tay nắm lấy eo cô, tay còn lại nắm lấy tay cô đang vịn trên đầu giường. Chiếc gương tủ áo in bóng đôi tình nhân tiến lên lùi về như đang khiêu vũ, phối hợp nhịp nhàng vô cùng chuẩn xác.

Cuối cùng, Liền Thành dần mạnh đến nơi sâu nhất của cô, cả hai linh hồn đều đồng thời cất vang tiếng hát vui thích, cơn sóng triều cuộn cuộn ngập trời, cuốn phăng đi tất cả.

Dần dần thế giới tràn ngập âm thanh kia lắng xuống, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua sân, vầng trăng soi sáng cả căn tứ hợp viện. Mộ Mai chậm rãi khép mắt lại, cô nhớ thời thơ ấu mình từng mơ ước mặc chiếc váy công chúa thật đẹp, ngồi bên ruộng lúa mạch ngấm trăng lên, rồi ba mẹ cô đến dẫn cô về.

Nhưng bây giờ, cô không còn sợ ba mẹ cô không đến nữa, bởi vì cô đã có anh rồi. Sau này cô sẽ cùng anh sinh con dưỡng cái, sẽ giặt đồ nấu cơm cho anh, còn anh sẽ cho cô một gia đình hạnh phúc.

Sau cơn hoan ái vui sướng dạt dào, lòng Mộ Mai đầy nên thơ, thế nhưng người đang gục trên người cô lại quá nặng làm cô khó chịu. Mộ Mai đẩy Vu Liền Thành ra: "Này, anh còn không chịu xuống nữa à."

Anh lắc đầu, lẩm bẩm: "Không, anh cảm thấy lát nữa sẽ lại muốn. Mộ Mai, làm như vậy thích lắm, chúng ta giữ nguyên tư thế này đi."

"Vu-Liên-Thành!" Mộ Mai rít tên anh qua kẽ răng, đáng tiếc hiện tại cô chẳng có hơi sức mà động đậy, nếu không cô đã đánh Vu thiếu gia một trận cho biết mặt.

"Suyt." Vu thiếu gia không hài lòng, uy hiếp, "Mộ Mai, đừng nhúc nhích, nếu em không cần thời gian nghỉ ngơi thì cứ việc cử động đi."

Liên Thành vừa nói ra, Mộ Mai đã cảm nhận được thứ gì đó trong cơ thể cô đang bắt đầu chộn rộn. Vụ thiếu gia đã phá vỡ kiến thức sinh lý học được từ sách vở của Mộ Mai. Cái gì mà đàn ông làm xong phải bốn mươi phút sau mới có hứng trở lại. Rõ ràng mới qua nửa giờ thôi mà.

"Bảo bối, em có cảm nhận được không?" Vụ Liên Thành cử động thân thể, cười đắc ý.

Mộ Mai sầm mặt, anh coi cô là nệm á? Cô đã bị anh hành hạ đến xương cốt rã rời ra rồi.

"Vụ thiếu gia, anh còn đề nữa không chừng ngực em sẽ lép kẹp luôn đấy. Lỡ như ngực em trở thành tivi màn hình phẳng thì anh thế nào đây?"

Dường như Vụ thiếu gia rất chung tình với ngực của cô. Không, không, phải nói chỉ cần cô không mặc quần áo, anh sẽ chung tình với tất cả bộ phận trên người cô.

Người trên lưng Mộ Mai đưa tay luồn xuống dưới, ôm lấy ngực cô kiểm tra: "Đâu có, không hề nhỏ lại, chắc chắn một trăm phần trăm đấy."

Vụ Liên Thành liếm vành tai cô: "Lâm Mộ Mai, em là đồ lừa dối." Sợ người bên dưới mất hứng, anh lập tức bổ sung, "Nhưng mà, anh cam tâm tình nguyện bị em gạt."

Câu này hay lắm, Vụ thiếu gia đã thành công dập tắt ngọn lửa vừa bùng lên trong lòng Mộ Mai. Có điều anh thật sự nặng quá, Mộ Mai cảnh cáo lần nữa: "Vụ Liên Thành, anh rút khỏi người em đi."

"Không rút." Vụ thiếu gia cố chấp.

Lúc Mộ Mai sắp nổi đóa, anh lại nói: "Mộ Mai, anh thích ở bên trong em, thích vô cùng, thật muốn ở một đời một kiếp luôn."

Anh thích ở bên trong em một đời một kiếp. Mặt Mộ Mai ửng đỏ, mắt lại nhìn vào chiếc gương nơi tủ, mơ màng nghĩ ngợi. Nếu hiện giờ có người rình trộm trên đỉnh mái nhà, chắc không phát hiện ra cô đang ở dưới người Vụ Liên Thành đâu nhỉ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Mai chợt vui thích khó hiểu, hình như cô lại ngửi thấy hương lúc mạch quen thuộc rồi.

Tuy nhiên một giây sau, Vụ thiếu gia đã đòi hỏi: "Mộ Mai, anh lại muốn nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 30

Ba ngày vùng trộm chính thức kết thúc, ngay từ sáng sớm Hồng Tiểu Hiền đã có mặt, mang theo bộ vest cho Vụ Liên Thành và thành quả đầu tiên đạt được trong một tháng công tác ở Bắc Kinh này. Trưa hôm nay, Vụ Liên Thành sẽ ký hợp đồng hợp tác chiến lược với hãng Air China.

Hồng Tiểu Hiền len lén liếc nhìn hai người đang thăm tha thăm thiết, liếc mắt đưa tình và cả động tay động chân trong phòng như thể đã quên mất con kỳ đà là cô rồi. Yết hầu Hồng Tiểu Hiền lên xuống, nhìn Vụ thiếu gia thừa dịp Lâm Mộ Mai thắt cravat cho mình để quấy rối, thỉnh thoảng còn hôn lên vành tai, mặt và tay của cô ấy nữa.

Cỗ họng Hồng Tiểu Hiền càng thêm khô khốc, thầm nói bằng tiếng Bắc Kinh: Trời đất, hãy nhìn đi, Vụ thiếu gia chuyển tay từ eo Lâm Mộ Mai sang...

Hồng Tiểu Hiền kè sát người để thấy rõ hơn, tận mắt chứng kiến tay Vụ thiếu gia đã luồn vào chiếc áo mỏng tang của Lâm Mộ Mai. Cô đỏ mặt nhìn chăm chăm xuống đất, giờ mới ngộ ra thảo nào hai người họ chỉ thắt cravat thôi lại lâu như vậy.

Lát sau Hồng Tiểu Hiền lại không nhìn được, ngược mắt nhìn hai người kia lần nữa. Chiếc áo mỏng phô bày đường nét cơ thể nóng bỏng của Lâm Mộ Mai, đồng thời có thể nhìn xuyên thấu bàn tay đang úp trên ngực kia nữa. Sặc... Bàn tay kia còn cử động lên xuống phập phồng mãi mà không biết mệt nữa chứ!

Có lẽ bị bàn tay kia quấy rối không thắt cravat được, Lâm Mộ Mai bắt đầu cảnh cáo: "Vụ Liên Thành, đừng phá em mà."

Ặc, cảnh cáo cái nổi gì, rõ ràng câu nói này giống lời mời gọi khiến xương cốt đàn ông râm ran thì có. Quả nhiên Vụ thiếu gia không còn bình tĩnh được nữa, bàn tay kia bắt đầu...

"Anh điên rồi!" Giọng nữ nụng nịu lại vang lên.

Hồng Tiểu Hiền đánh ực, nuốt nước bọt. Chắc do âm thanh quá lớn nên cuối cùng hai người kia mới nhận ra còn có người thứ ba trong phòng. Lâm Mộ Mai ngượng chín mặt kéo phăng tay Vụ Liên Thành ra.

Ánh mắt Vu thiếu gia sắc lạnh như dao liếc sang, Hồng Tiểu Hiền sợ hãi tái mặt chạy tót ra phòng khách. Được rồi, cô thừa nhận mình trộm là tật xấu!

Mãi sau chiếc cravat mới được thắt ngay ngắn trên cổ Vu thiếu gia, khiến anh trở nên chói lọi. Hồng Tiểu Hiền mắt tỏa sáng, anh không hổ là người tình trong mộng thời thiếu nữ của cô.

Vu thiếu gia nắm tay Lâm Mộ Mai, ấn cô ngồi xuống sofa phòng khách, bật tivi lên chỉnh kênh, rõ ràng rất dễ tâm nhưng giọng điệu lại vô thần nhiên: "Lâm Mộ Mai, nếu em muốn nhìn thấy anh, thì hãy ngồi trước tivi đợi anh xuất hiện nhé!"

Hồng Tiểu Hiền thầm cười trộm, ngoại trừ chỉ số IQ cao, chỉ số EQ của cô cũng không thấp. Vu thiếu gia đang cố gắng tỏ ra chừng chặc với cô người yêu lớn hơn mình bốn tuổi đây. Anh đang chứng tỏ với cô ấy rằng chàng công tử Vu gia trong lâu đài ở London đã thay đổi, từ một tên nhóc mới lớn được người hầu kẻ hạ trở thành một thương nhân có thực lực nắm quyền sinh sát rất nhiều người trong tay, anh đã chừng chặc ngang bằng với người yêu mình rồi.

Chàng trai này thật là thú vị! Hóa ra khi ở bên cô hầu học của mình, à không, phải là khi ở bên cô người yêu của mình Vu thiếu gia lại ngây thơ đáng yêu đến thế, so với lúc làm việc thì quả thật như hai con người hoàn toàn khác biệt.

Bước ra khỏi cổng tứ hợp viện, sắc mặt Vu thiếu gia lạnh lùng trở lại. Anh lên xe, đặt laptop lên đầu gối, hóa thành vị thương nhân trẻ tuổi được tạo hóa ưu ái bị đám lão hồ ly cấm hận ganh ghét.

"Hồng Tiểu Hiền." Vu Liên Thành dừng tay lại, thoáng chau mày.

"Vâng! Vu tổng." Hồng Tiểu Hiền tức khắc trở lại trạng thái làm việc.

"Cô cảm thấy Lâm Mộ Mai thế nào?" Vu thiếu gia chống tay lên cằm như đang trầm tư, đáng vẻ vô cùng anh tuấn, nhưng Hồng Tiểu Hiền không dám ngấm nhiều.

"Cô ấy rất tốt ạ!"

"Tốt chỗ nào?"

"Xinh đẹp, gọi cảm, hút hồn." Hồng Tiểu Hiền nghiêm túc khen ngợi Lâm Mộ Mai bằng những lời mà đám con trai ở Anh hay nói.

"Cô thích cô ấy à?"

"Vâng, thích ạ!" Hồng Tiểu Hiền thích Lâm Mộ Mai vì cô ấy là cô gái Vu thiếu gia thích. Với thân phận là fan cuồng của Vu thiếu gia, quy tắc đầu tiên của cô chính là Vu thiếu gia thích gì thì cô sẽ thích theo vô điều kiện.

Về mặt Vu thiếu gia hơi khó coi, anh quay đầu lại đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Vì khu Hồng Tiểu Hiền ở lúc trước có rất nhiều vận động viên nam chơi bóng bầu dục, nên cô cũng nhiễm vẻ nam tính phần nào. Chợt nghĩ ra có điều gì đó sai sai, cô vội vàng xua tay, lấp ba lấp bắp: "Vu tổng, không phải, không phải thích kiểu kia, không phải đâu."

"Vậy sao cô khen cô ấy gọi cảm?" Vu thiếu gia không chịu bỏ qua.

Hồng Tiểu Hiền đầu đầu, Vu thiếu gia đúng là đã đánh đồng ai cũng như nhau rồi. Cô áp ứng: "Hồi đi học giáo viên đã dạy nên dùng từ này để khen một phụ nữ xinh đẹp cơ mà."

Mười một giờ sáng, Vu Liên Thành xuất hiện trên tivi, chương trình thời sự kinh tế của Bắc Kinh đã truyền hình trực tiếp cuộc họp báo ký kết lần này. Vu Liên Thành và một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi ngồi ở vị trí chính giữa, còn Chu Á Luân ngồi bên cạnh Vu Liên Thành. Đây là lần đầu tiên Lâm Mộ Mai thấy Chu Á Luân kể từ khi rời khỏi dinh thự Vu. Cô từng hỏi ý Vu Liên Thành, xem mình có nên đi gặp Chu Á Luân hay không. Tuy nhiên anh đã gạt ngay ý nghĩ này của cô, nói rằng không cần thiết, bởi anh ta đâu phải là gì của cô.

Chắc anh lại coi cô là cô gái được vận người si mê rồi?

Mộ Mai nhếch môi buồn cười. Máy quay lại chuyển đến một vị trí khác, trong cái liếc mắt lơ đãng, nụ cười Mộ Mai chợt sượng cứng. Ở khu trung tâm của dãy ghế đại diện xuất hiện một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Triệu Cẩm Thu! Triệu Cẩm Thu cũng có mặt trong buổi họp báo lần này, chỉ ngồi cách Vu Liên Thành sáu ghế.

Máy quay lại chuyển về phía chính giữa, ký giả đặt câu hỏi với Vu Liên Thành. Mộ Mai không còn tâm trí gì chú ý đến câu hỏi, chỉ loáng thoáng nghe thấy nhắc đến tên Vu Lăng Vân thôi.

Nếu không trông thấy Triệu Cẩm Thu trên tivi, Mộ Mai gần như quên mất nghề nghiệp của anh, quên mất công việc của Triệu Cẩm Thu cũng liên quan đến hàng không, quên mất anh là kỹ sư thiết kế máy bay xuất sắc.

Triệu Cẩm Thu thiết kế máy bay, Vu Liên Thành là nhà thu mua máy bay, thế giới này bé thật! Từng lời nói chân thành của anh hôm ở sân bay vẫn còn

văng vẳng bên tai, Lâm Mộ Mai, mày đúng là đứa tẻ bạc, tẻ bạc vô cùng.

Còn chưa thoát khỏi cảm xúc áy náy, bỗng một câu hỏi sắc bén như đâm vào tai cô: "Anh Vưu, xin hỏi Vinh lão tiên sinh và cô Ngô Phương Phi giữ vị trí thế nào trong hợp đồng hợp tác lần này?"

Không khí xung quanh im bất, ống kính chĩa thẳng vào Vưu Liên Thành. Anh khẽ nhú mày, hơi đổ người về phía trước, chống khuỷu tay lên mặt bàn, nghiêm trang nói: "Anh có thể cho tôi xem thẻ ký giả của anh không?"

Ký giả kia đưa thẻ cho Vưu Liên Thành xem, Vưu Liên Thành chuyển sang giọng đùa cợt: "Anh này, anh làm tôi giật cả mình đấy. Tôi còn tưởng anh là ký giả do Murdoch cử đến nữa chứ. Chào anh, trong trường hợp này tôi nghĩ không thích hợp trả lời mấy câu hỏi kiểu như thế, nhưng nếu anh thích, có thể gặp riêng tôi phòng vẫn sau nhé!"

Không khí xung quanh trở nên thoải mái hơn, một vài tiếng cười vang lên khiến anh ký giả kia ngượng ngùng ngồi xuống. Murdoch hiện đang bị tai tiếng trong giới truyền thông Anh vì hành động tọc mạch vào đời tư của người khác, Vưu Liên Thành cố ý hỏi anh ký giả kia bằng giọng bồn chồn khiến giới truyền thông không thể không quay lại chủ đề chính.

"Cô Lâm, Ngô Phương Phi mà ký giả kia hỏi là ai thế?" Di Nấu ăn vẫn ngồi bên cạnh Mộ Mai xem tivi nãy giờ bỗng cất tiếng hỏi.

Mộ Mai cau mày. Đúng vậy, Ngô Phương Phi là ai? Cô có nên nói cho di ấy biết Ngô Phương Phi là bạn gái hiện nay của Vưu Liên Thành không? Vậy còn cô là ai? Lâm Mộ Mai hằng đêm triền miên với Vưu Liên Thành là gì của anh?

Mộ Mai đau đầu, tên Vưu Liên Thành khôn kiếp này!

Di Nấu ăn thấy cô không vui, ngượng ngùng đứng dậy đi vào phòng bếp nấu bữa trưa.

Cuộc họp báo nhanh chóng kết thúc, Mộ Mai ngồi tựa vào sofa, suy nghĩ rối tung rối mù. Những cái tên Vưu Liên Thành, Triệu Cẩm Thư, Ngô Phương Phi không ngừng hiện lên móc lấy nhau trong đầu cô, và cả... Và cả cái tên Vưu Lăng Vân bị cô cố ý lờ đi nữa.

Vưu Lăng Vân là ngọn núi cao ngất chẵn ngang cô và Vưu Liên Thành, từ lúc bước chân vào dinh thự Vưu cô đã biết rõ ông ta lợi hại đến cỡ nào.

Số tiền đầu tiên Vưu Lăng Vân kiếm được là từ chiến trường gió tanh mưa máu, nơi mà người khác tránh còn không kịp, vậy mà ông lại nghênh ngang bước vào. Ông đã hợp tác khai phá dầu hỏa với bộ lạc ở Trung Đông trong suốt tám năm chiến tranh loạn lạc nơi ấy, tạo nên chiến tích vượt xa tổ tiên, gây dựng được vương quốc cho riêng mình.

Liệu người như ông có chấp nhận được việc con trai cưng của mình sống chung với đứa con gái đã hại chết vợ mình không? Có thể không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 31

Chương trình truyền hình trực tiếp cuộc họp báo kết thúc. Phía hậu trường, tổng giám đốc của Air China giới thiệu Triệu Cẩm Thư với cương vị là cố vấn kỹ thuật cho Vưu Liên Thành.

"Cậu Vưu, đây là cố vấn kỹ thuật của công ty chúng tôi từng sống ở London mười năm, nhất định hai người sẽ có rất nhiều chủ đề chung đấy." Dân kinh doanh thường hay khéo đưa đẩy câu chuyện.

Kéo Triệu Cẩm Thư đến giới thiệu là cố vấn kỹ thuật chắc không chỉ vì mặt mũi của công ty thôi đâu, ắt hẳn còn do ông cậu có thể hô mưa gọi gió ở thủ đô của anh ta nữa. Vưu Liên Thành nheo mắt cười đắc ý, chìa tay ra.

Hai bàn tay lịch sự nắm lấy nhau theo tiêu chuẩn xã giao kiểu Anh.

"Triệu Cẩm Thư, không ngờ có thể gặp anh trong trường hợp này."

"Vưu Liên Thành, cậu vẫn vậy nhỉ! Tôi phải nhắc nhở cậu một chút, người Bắc Kinh không thích những vị khách kiêu căng hợm hĩnh, họ chỉ thích người khiêm tốn chân thành thôi."

Vưu Liên Thành khẽ vỗ bả vai Triệu Cẩm Thư, chắc mắt Triệu Cẩm Thư đang lấy thân phận chủ nhà để ra oai phủ đầu mình đây mà! Anh mỉm cười: "Anh Triệu ám chỉ vị khách kiêu căng là tôi đây ư? Khéo sao vị khách kiêu căng này hiện giờ đang trở thành thượng khách của người Bắc Kinh anh đấy." Rồi anh chỉ vào lồng ngực Triệu Cẩm Thư, "Mà tôi thấy, thân phận làm chủ nhà như anh không có quyền lên tiếng thì phải!"

Tổng giám đốc Air China đưa cho mỗi người một ly rượu champagne rồi cùng nhau chạm cốc ăn mừng ký kết hợp tác thành công.

Triệu Cẩm Thư: "Tình cảm của cậu Vu và bạn gái mình hẳn tốt lắm, mấy hôm trước tôi đọc được một tin tức khá thú vị, cậu sắp sửa trở thành chàng rể Bắc Kinh phải không. Nếu là thật thì còn gì tốt bằng, tôi tin rằng rất nhiều người Bắc Kinh sẽ tự hào về chàng rể xuất sắc như cậu cho xem."

Vu Liên Thành cười nhẹ: "Triệu Cẩm Thư, nghe anh nói cứ gương gao thế nào ấy, y chang lời thoại trong phim vậy. Nếu anh cũng muốn quan tâm đến đời tư của tôi như gã ký giả khi này, tôi có thể tiết lộ một chút với anh coi như nể mặt giao tình của chúng ta." Anh cong cong môi, "Hiện tại, tình cảm của tôi và cô ấy rất tốt, hơn nữa, tôi đã chuyển đến nhà cô ấy rồi."

Vu Liên Thành nhấn mạnh vào câu "nhà cô ấy". Chiếc đèn treo kiểu Ý trên trần soi sáng từng góc cạnh gương mặt anh, tôn lên đôi mắt sáng quắc và đầy cuốn hút, khiến người ta khó thể kháng cự.

Một nỗi bất an khó tả đột nhiên trào dâng trong lòng, Triệu Cẩm Thư quay mặt đi không muốn nhìn Vu Liên Thành nữa. Hương vị champagne tượng trưng cho thắng lợi trong miệng anh cũng trở nên đắng chát.

Đặt ly rượu xuống, Triệu Cẩm Thư bỏ đi, bây giờ anh không có tâm trạng đầu võ mồm với Vu Liên Thành. Anh đến một góc, chần chờ chốc lát mới lấy điện thoại di động ra, tìm đến số điện thoại của Minh Định Viễn. Nửa tháng trước, Triệu Cẩm Thư gọi điện thoại đến công ty du thuyền Lâm Mộ Mai làm việc, đã được nhân viên cho hay Mộ Mai vẫn đang nghỉ phép. Ấy thế mà, anh tìm mãi mà không gặp được cô đâu cả.

Anh ngơ ngác nhìn chăm chăm vào số điện thoại trên màn hình, chỉ cần ấn một nút thôi biết đâu nỗi bất an của anh sẽ tan thành mây khói. Nhưng mà, nếu như...

Triệu Cẩm Thư vô thức tìm kiếm bóng dáng Vu Liên Thành. Trùng hợp Vu Liên Thành cũng đứng ở một góc khác cách xa anh nhất, hai người một Đông một Tây. Cậu ta cũng đang gọi điện thoại, và càng trùng hợp hơn là đối phương cũng đang nhìn anh. Thời điểm hai ánh mắt giao nhau, họ đồng thời nhếch môi nở nụ cười nhạt.

Sao không khí bây giờ giống mấy tình tiết mờ ám trong phim thế chứ! Triệu Cẩm Thư thấy buồn cười, cất điện thoại đi. Lâm Mộ Mai không phải người vô tình vô nghĩa, nếu cô ở Bắc Kinh, nhất định sẽ không trốn tránh anh, nhất định sẽ nói cho anh biết.

Mộ Mai dờ dẩn nhìn màn hình tivi tối đen, tin tức về cuộc họp báo đã kết thúc, ngoại trừ hình ảnh Triệu Cẩm Thư được quay từ xa trong vài giây ngắn ngủi thì phần lớn máy quay ở đó đều hướng về phía gương mặt tươi cười của Vu Liên Thành.

Điện thoại di động vang lên, số điện thoại duy nhất trong danh bạ nhấp nháy trên màn hình.

"Em có xem tivi không?" Vừa bắt máy đã nghe thấy câu hỏi thân nhiên bên đầu kia của Vu Liên Thành.

"Em à... anh đoán xem..." Mộ Mai kéo dài giọng, thoáng chần chờ rồi đi đến nhà bếp, âm thanh xào nấu thức ăn vang lên lanh canh, "Tin tức họp báo có gì hay đâu."

Cô khẽ khàng cất giọng nũng nịu: "Liên Thành, em đang học nấu ăn với dì, lát nữa anh đến ném thử nhé?"

"Thôi thôi!" Bên đầu kia vang lên tiếng từ chối đầy đẩy của Liên Thành, "Mà cũng đúng, tin tức họp báo chán chết được. Em kể anh nghe hôm nay học nấu món gì đi."

Mộ Mai nhìn lướt qua bếp lò, bắt đầu chém gió. Đang lúc cô nói say sưa thì bỗng nghe thấy anh nói: "Mộ Mai, nói em yêu anh đi!"

Mộ Mai cảm điện thoại ra tận chỗ mái hiên treo chuông gió, lắng nghe âm thanh leng keng theo từng cơn gió thổi qua: "Em yêu anh!"

Nếu yêu ai xin đừng kiêu lời thổ lộ. Hằng ngày mặt trời mọc rồi lại lặn, trăng lên rồi lại khuất, hãy nói cho đối phương biết ta yêu họ nhường nào. Để đến ngày mái đầu bạc phơ, lia khỏi trần thế, ta không còn gì tiếc nuối với cuộc đời đã qua - Một du khách Thụy Điển đã từng nói với cô như vậy.

Thế nên, nếu Vu Liên Thành muốn nghe Lâm Mộ Mai nói một vạn lần em yêu anh, vậy Lâm Mộ Mai sẽ nói cho anh nghe hơn vạn lần.

"Nói rằng trong lòng em chỉ có anh đi."

"Trong lòng em chỉ có anh thôi." Mộ Mai mỉm cười.

Cúp điện thoại, Mộ Mai ngồi xuống ghế mây, lắng nghe tiếng chuông gió reo vang. Bây giờ cô mới nhớ ra mình lại nói dối Vu Liên Thành rồi, rõ ràng cô có xem tivi mà. Thói quen đúng là khó sửa, nhiều năm trôi qua, nói dối đã trở thành thói quen khi cô ở bên anh.

Trong rất nhiều thói quen của mình, Mộ Mai đã chọn ra cái ít xung đột và dễ làm người ta vui lòng nhất. Ví dụ như cô giấu việc mình nhìn thấy Triệu Cẩm Thư trên tivi, cô nghĩ nếu Vu Liên Thành biết chắc chắn sẽ hỏi cô có tâm trạng gì khi nhìn thấy Triệu Cẩm Thư cho xem, mà đây là câu cô không muốn trả lời nhất. Vì vậy cứ nói dối là không xem thì sẽ tránh được câu hỏi dễ gây cãi vã kia đi.

Nhưng thói quen xấu này có ngày sẽ phải thay đổi!

Tiếp theo Mộ Mai bắt đầu an ủi mình. Thật ra những câu sau không phải lời nói dối, cô yêu anh thật lòng mà. Càng nghĩ, cô càng tự tin vào chính mình hơn.

Lát sau, chuông điện thoại di động lại vang lên.

"Sao nữa đây?" Không buồn nhìn màn hình, giọng điệu Mộ Mai rất thản nhiên. Trên thế giới chỉ có một người gọi vào số điện thoại này của cô thôi.

Bên kia im lặng một lát mới e dè cất lời: "Mộ Mai, tối nay anh phải tham gia tiệc rượu chúc mừng."

"Ừ." Mộ Mai dịu dàng đáp lời.

"Mộ Mai, bữa tiệc tối nay mãi muộn mới tan, nên anh không về được. Với lại..." Giọng anh thoáng dịu nhẹ, "Với lại, mấy ngày tới anh sẽ khá bận, chưa biết chắc lúc nào có thể về."

Mộ Mai nghĩ ngợi rồi lại khe khẽ "ừ" một tiếng.

"Em giận rồi hả?" Bên đầu kia Vụ thiếu gia bắt đầu xuống giọng.

"Đâu có." Mộ Mai quả quyết đáp lại. Làm phụ nữ, có một vài điều phải nghĩ thoáng một chút.

Hai bên trầm mặc chốc lát.

"Em yêu, qua ba tuần lễ năm ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây. Mộ Mai, anh hi vọng em chỉ nghĩ đến việc này thôi."

"Ừ, qua ba tuần lễ năm ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây." Tuy biết anh không thể nào nhìn thấy, Mộ Mai vẫn nghiêm túc gật đầu, "Em sẽ nhớ kỹ điều này, chỉ nghĩ đến việc này thôi."

Tiếng chuông gió vẫn ngân dài, nhưng chỉ là những giai điệu đơn độc. Mộ Mai ngẩng đầu nhìn trời, mùa đông đã về rồi, sắc trời xám xám, ban ngày cũng ngắn đi, vừa đến sáu giờ màn đêm đã phủ xuống thành phố. Sau khi màn đêm buông xuống, nơi nào đó ở Bắc Kinh sẽ tổ chức một bữa tiệc xa hoa đông vui.

Mộ Mai nhắm mắt lại, tưởng tượng cảnh người nhộn nhịp qua lại, rượu ngon hoa tươi khắp nơi, các cô gái mặc lễ phục lộng lẫy khoác tay những người đàn ông trong buổi tiệc. Tối nay Vụ Liên Thành sẽ mặc gì nhỉ? Mà bất kể anh mặc gì cũng sẽ trở thành tiêu điểm của cả buổi tiệc thôi. Chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều ánh nhìn của phụ nữ, sau đó... sau đó họ sẽ nhìn cô gái khoác tay Vụ Liên Thành bằng ánh mắt hâm mộ.

Mộ Mai vò rối tóc mình. Không sao, không sao, Lâm Mộ Mai, còn ba tuần lễ năm ngày nữa, không, chỉ còn lễ bốn ngày nữa thôi cô và anh sẽ rời khỏi đây rồi.

Ngày hôm sau, Vụ Liên Thành không đến tư hợp viện, mãi muộn Hồng Tiểu Hiền mới tới, mang theo vẻ mặt mệt mỏi báo cho Mộ Mai biết lần này công ty Boeing đã ngăn chặn họ, để báo thù vụ nửa năm trước bị S.S. Y cướp mất. Bên Boeing còn cử đội thuyết khách tốt nhất của họ đến nữa.

Mộ Mai không hỏi Hồng Tiểu Hiền có phải Vụ Liên Thành đi dự tiệc cùng Ngô Phương Phi không. Cô không muốn nhắc đến việc khiến mình khó chịu, nhưng không cần hỏi, Mộ Mai cũng nhanh chóng biết được thôi.

Ngày kế là thứ Bảy, thứ Bảy tuần này vô cùng náo nhiệt, cái tên Ngô Phương Phi xuất hiện dày đặc trên các báo đài. Đầu tiên là một nhân vật quyền quý đăng vài tấm hình trong buổi tiệc xa hoa kia lên trang cá nhân, tấm ảnh bắt mắt nhất trong đó là ảnh chụp chung của Vụ Liên Thành và Ngô Phương Phi.

Trong ảnh, Ngô Phương Phi khẽ nép vào ngực Vụ Liên Thành, Vụ Liên Thành rất tự nhiên khoác vai cô ấy. Mỗi góc độ trong ảnh đều đẹp đến mức ai ai cũng xuýt xoa khen ngợi họ là một đôi trai tài gái sắc, rồi rít bình luận chúc phúc. Điều này càng tô đậm danh hiệu chàng rể Bắc Kinh của Vụ Liên Thành.

Hình ảnh được đăng lên không lâu, Ngô Phương Phi lại được báo chí nhắc đến với thân phận là nhân tài mới. Lãnh đạo công ty kiến trúc nhất nhì thành phố đã đích thân gửi thư mời đến tay cô ấy, bày tỏ mình đánh giá cao tài năng của nữ sinh viên kiến trúc tốt nghiệp tại ngôi trường đại học danh giá ở Anh này.

Đến tối lại thêm một tin sốt dẻo được công khai. Vụ Liên Thành bị ký giả chụp được ảnh uống trà chiều và dùng điểm tâm với Vinh Trinh và Vinh Luật trên núi. Đồng thời đi cùng với họ là Ngô Phương Phi và cô con gái rượu của Vinh Luật là Vinh Ái. Tấm ảnh đó đã minh chứng cho việc Vụ Liên Thành đang hòa nhập vào cuộc sống của người Bắc Kinh, dành thời gian đến lấy lòng người nhà bạn gái mình.

Song, dường như Vụ Liên Thành cảm ứng được nỗi giận dữ của Mộ Mai, anh vẫn không xuất hiện, hằng đêm vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Đã bốn ngày qua Vụ Liên Thành không về tư hợp viện, đã bốn ngày rồi Vụ Liên Thành không xuất hiện trước mặt Lâm Mộ Mai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 32

Sáng Chủ nhật, Mộ Mai vừa thức dậy đã gặp Hồng Tiểu Hiền còn ngái ngủ trong sân. Thấy cô, Hồng Tiểu Hiền vội lên tiếng: "Lâm Mộ Mai, tối qua Vu..."

"Đừng nói nữa! Hồng Tiểu Hiền, bây giờ tôi không rảnh thảo luận việc này với cô." Mộ Mai nghiêm túc ra hiệu với Hồng Tiểu Hiền, "Giờ tôi có việc phải ra ngoài."

Hồng Tiểu Hiền vội bảo sẽ đi cùng với Mộ Mai, bởi vì nhiệm vụ của cô là trông coi bạn gái của Vu thiếu gia. Vu thiếu gia đã ra lệnh, kể cả Lâm Mộ Mai ho một tiếng cũng phải báo cáo với anh.

Nào ngờ Mộ Mai lại chỉ vào mấy bồn hoa trong sân: "Hồng Tiểu Hiền, hôm nay cô ở nhà bảo vệ mấy bồn hoa này đi."

Hồng Tiểu Hiền chỉ biết trở mặt. Mộ Mai muốn cắt đuôi cô cũng đâu cần tìm cái cớ tệ vậy chứ.

Lúc ra cửa, Mộ Mai đã chỉnh điện thoại im lặng. Đúng vậy, hôm nay Mộ Mai phải đi xin lỗi một người đàn ông Bắc Kinh khác, đi chịu đòn nhận tội với anh ấy. Mà muốn dễ dàng được người ta tha thứ thì trước tiên nên làm người ta nhìn thuận mắt cái đã.

Chập tối, Triệu Cẩm Thu rủ ba đồng nghiệp người Anh đến quán bar xem trận đấu cúp C1 của đội MU và Arsenal. Đa số người ở đây đều là fan cuồng của hai đội, họ reo hò điên cuồng khi đội mình dẫn bóng và mắng chửi ầm ĩ khi đội khách đá lọt lưới. Trong tiếng cười nói huyên náo, một đồng nghiệp kéo tay Triệu Cẩm Thu, ngả ngón chỉ về phía khác: "Cô gái kia vừa bước vào đây đã nhìn chằm chằm về phía chúng ta, rõ ràng là nhầm trúng cậu đây."

Triệu Cẩm Thu nhìn về phía kia liền thấy Lâm Mộ Mai để tóc xoăn, mặc áo khoác da và váy ngắn theo phong cách của Julia Robert mà anh thích. Cô vẫn yên lặng ngồi đấy, ánh mắt né tránh anh. Bất chợt trong đầu anh ngờ ngợ hiểu ra lý do gì đó, bình tĩnh chờ xem diễn biến.

Cốc bia to dùng đặt trước mặt Mộ Mai khiến Triệu Cẩm Thu không khỏi nhú mày. Quả nhiên ba phút sau, một người đàn ông mặc áo đội MU đi đến, kẻ sát vào người cô bắt chuyện làm quen. Mộ Mai chẳng buồn nhìn anh ta lấy một cái, chỉ giờ bình xịt hơi cay trong tay lên.

Năm phút sau lại có một người đàn ông mặc áo đội Arsenal đến bắt chuyện với cô, Mộ Mai lại giờ bình xịt hơi cay lên lần nữa.

Tám phút sau, một đám đàn ông đến vây quanh Lâm Mộ Mai, bởi hành động lúc nãy của Mộ Mai đã chọc giận đám bạn của gã đàn ông mặc áo Arsenal kia.

Trong quán bar bóng đá luôn tràn ngập mùi thuốc súng thường xảy ra chuyện gây hấn. Ví dụ trong trường hợp fan của đội Arsenal đang bị dẫn trước thế này, họ sẽ dễ nổi nóng, trút giận lên cô gái kiều căng chỉ có một mình như Mộ Mai.

Triệu Cẩm Thu lập tức đứng dậy chạy đến góc quầy bar, đẩy đám người rồi kéo Lâm Mộ Mai ra sau. Anh đám một cú vào mặt gã đàn ông hất cốc bia vào cô đến nỗi lão đảo. Ba vị đồng nghiệp của anh cũng chạy theo.

Có lẽ do vóc người Triệu Cẩm Thu cao lớn, cộng thêm vóc dáng của ba người bạn ngoại quốc tạo nên khí thế át người, đám đàn ông cổ vũ đội Arsenal cũng không dám manh động, chỉ trừng mắt nhìn họ chòng chọc.

Ông chủ quán bar vội đến hòa giải hai bên, cùng lúc đó nửa hiệp sau của trận đấu cũng bắt đầu, cuộc ẩu đả chưa kịp mở màn đã bị dập tắt. Đám đàn ông kia lôi bạn mình về chỗ, vây quanh trước màn hình tivi theo dõi tiếp trận đấu, còn Triệu Cẩm Thu kéo Lâm Mộ Mai ra một góc khác cách xa chỗ họ.

Mộ Mai giả vờ giả vịt cầm tay anh lên nịnh nọt: "Cho em xem quả đấm của anh Cẩm Thu chắc hay là cầm gã kia chắc hơn nào. Eo ôi, quả nhiên là anh Cẩm Thu lợi hại mà, tay không hề trầy xước gì cả."

Những phỏng đoán khi nhìn thấy cô cộng thêm tâm trạng tức giận vừa rồi làm Triệu Cẩm Thu phiền não. Trong đầu anh văng vẳng câu nói mấy ngày trước với Vu Liên Thành, trái tim như thắt lại: "Lâm Mộ Mai, em và Vu Liên Thành sống chung với nhau rồi hả?"

Mộ Mai không dám trả lời.

"Em không hề rời khỏi Bắc Kinh đúng không?"

Mộ Mai cắn môi im thin thít.

Triệu Cẩm Thu phần nộ lùi về sau một bước: "Lâm Mộ Mai, em giỏi lắm."

Những tức giận bị ai len lỏi trong từng mạch máu anh, khiến ruột gan anh như lộn ngược: "Mẹ kiếp, nếu em đã to gan làm vậy thì sao còn xuất hiện trước mặt tôi làm gì? Còn ăn mặc kiểu này không phải làm điều thừa sao? Để tôi đoán nhé, cả tháng nay ở Bắc Kinh chắc em luôn nghĩ đủ cách để lấy lòng Vu thiếu gia của em đúng không. Giờ cậu ta thỏa mãn rồi thì em lại đến đây dỗ dành tôi à? Lâm Mộ Mai, em đúng là vĩ đại thật đấy, loay hoay giữa hai người đàn ông không làm em mệt mỏi sao."

Mộ Mai giữ chặt tay Triệu Cẩm Thu, nài nỉ van xin: "Anh Cẩm Thu, anh hãy tha thứ cho em đi. Em biết mình là con nhỏ đốn mạt, anh có thể là em mắng em, nhưng xin anh đừng bỏ mặc em."

Nhìn Mộ Mai bị bia xối ướt mềm, Triệu Cẩm Thu thoáng mềm lòng, dù trước đây cô dầm mưa đêm khuya chạy đến mái hiên nhà anh cũng không nhếch nhác đến vậy. Giờ khắc này người anh như bị rút cạn sức lực, một khi tình cảm trao ra qua nhiều thì ngược lại trái tim càng nặng trĩu. Tình cảm anh dành cho cô như một dây công thức tích cóp theo thời gian dài đằng đẳng.

Triệu Cẩm Thu yêu Lâm Mộ Mai = Thương hại + Thiện cảm + Động lòng + Si Mê + Chờ Đợi + Tiếp tục Chờ Đợi... Tuy nhiên bây giờ thì không còn gì có thể tiếp tục được nữa.

Anh cố dần lòng xuống, cố gạt tay cô ra: "Lâm Mộ Mai, anh mệt rồi, nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy nữa, em đã lựa chọn cậu ta, anh cũng phải đi tìm cuộc sống thuộc về anh, chúng ta chấm dứt ở đây thôi."

Mộ Mai chậm rãi buông tay ra, rú mi mắt. Năm nay Triệu Cẩm Thu đã ba mươi mốt tuổi, nếu không phải anh xui xẻo gặp cô, hiện tại chắc anh đã có gia đình êm ấm, vợ đẹp con ngoan hết như những người bạn anh rồi. Thế nhưng cô chỉ còn một người anh này thôi, cô không thể để mất anh được.

"Nếu mấy năm trước anh nói câu này, em nghĩ em cầu còn không được ấy chứ. Nhưng hiện giờ thì không, hiện giờ Lâm Mộ Mai vẫn sẽ mặt dày mày dạn bám riết Triệu Cẩm Thu, bởi vì người thân duy nhất trên đời của Lâm Mộ Mai chỉ còn mỗi mình anh thôi, không có anh, cuộc đời em sẽ không trọn vẹn. Nếu hôm nay em nghe theo anh, không xuất hiện trước mặt anh nữa, như vậy những năm tháng qua sẽ trở thành vô nghĩa và chìm vào quên lãng." Tay cô đặt lên lồng ngực anh, "Anh Cẩm Thu, anh tự hỏi lòng mình đi, anh thật sự hi vọng anh em mình cả đời không qua lại với nhau hay sao?"

Cô gái này đúng là tham lam, Triệu Cẩm Thu bật cười chua chát: "Ở Trung Quốc có câu tục ngữ "cá và tay gấu không thể lấy được cả hai". Lâm Mộ Mai, làm người đừng quá tham lam."

"Em biết." Mộ Mai hít vào thật sâu, "Nhưng mà em muốn có cả hai, em cần anh và cần cả anh ấy."

Hãy nghe xem, giọng điệu cô cuồng vọng cỡ nào kìa! Triệu Cẩm Thu bỗng nảy sinh ý nghĩ ác độc, muốn làm tổn thương cô thật đau, giống như cô đã gây ra cho anh. Anh cầm điện thoại di động của mình lên, bấm vào những tấm ảnh đích thân anh chụp vào bữa tiệc rượu mấy hôm trước. Hình ảnh đôi nam nữ tình cảm với nhau trong ảnh giống hệt những đôi tình nhân trong phim được người người hâm mộ.

Những bức ảnh này chụp lại tình cảnh hai người họ phối hợp rất ăn ý. Cô gái tham gia tiệc rượu đã say ngà ngà, chàng trai thì đau lòng. Anh chia bờ vai mình cho cô gái tựa, che mưa che gió thay cô ấy.

Mộ Mai nhìn chăm chăm vào bàn tay Vu Liền Thành ôm lấy eo Ngô Phương Phi hồi lâu mới ngẩng đầu lên, ánh mắt rung rung.

Khuôn mặt Triệu Cẩm Thu ẩn trong bóng tối, cười vô cùng đắc ý: "Lâm Mộ Mai, thượng đế không thích đứa bé quá tham lam đâu." Anh chỉ vào điện thoại di động, lạnh lùng gần giọng: "Bây giờ chắc Vu thiếu gia cũng muốn có cả hai như em đấy. Lâm Mộ Mai, anh nghĩ trong vị trí này, em chắc hẳn là tay gấu, còn thiên kim của Vinh gia thì là cá rồi. Tay gấu cũng có giá trị nhưng chỉ không cao như cá thôi. Hôm đó đáng ra em phải có mặt ở hiện trường, xem thử Vu thiếu gia của em thể hiện cái sự khôn khéo và phong thái áp đảo người khác của bản chất thương nhân như thế nào mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 33

"Lòng tham của nam và nữ không hề giống nhau." Triệu Cẩm Thu nhìn chăm chăm vào Lâm Mộ Mai, "Đa số phụ nữ đều tham lam chuyện tình cảm, còn đàn ông thì tham lam chuyện sự nghiệp."

Nói đến đây, Triệu Cẩm Thu nhích ra khỏi bóng tối, để hai gương mặt họ cách nhau cỡ một bàn tay.

Anh cất giọng nhẹ nhàng: "Lâm Mộ Mai, em đừng quên Vu thiếu gia của em chỉ mới hai mươi ba tuổi, đang trong giai đoạn từ một thằng con trai lột xác thành một người đàn ông, mà đàn ông trong giai đoạn này luôn bùng bùng đã tâm với thành công. Còn người tình bé nhỏ của em luôn xem ba mình vừa là thần tượng, vừa là kẻ địch." Triệu Cẩm Thu thoáng ngừng lại rồi tiếp tục, "Cậu ta từng nói, nguyện vọng lớn nhất của cậu ta chính là vượt qua ba mình trước năm ba mươi tuổi. Mộ Mai, em đoán Vu thiếu gia của em có thể cho chúng ta một sự bất ngờ trước ba mươi tuổi hay không?"

Còn em, Lâm Mộ Mai, em có thể giúp gì cho công cuộc theo đuổi giấc mơ của cậu ta? Em không có gia thế giàu có, em chỉ có mỗi tình yêu của Vu Liền Thành thôi, nhưng mà liệu tình yêu này có bị hoàn cảnh biến chất hay không thì vẫn còn là một ẩn số. Còn Ngô Phương Phi thì khác, cô ta có xuất thân từ danh môn vọng tộc, mà xã hội thượng lưu chú trọng nhất là môn đăng hộ đối, vì vậy đây chính là lý do phân biệt giàu nghèo càng ngày càng lớn. Người nghèo thì càng nghèo, người giàu thì lại càng giàu, bởi vì chỉ có đám nhà giàu mới hiểu được cái gì là đầu tư tốt nhất thôi.

Còn nữa, một điểm trí mạng là Ngô Phương Phi thích hợp với Vu Liền Thành hơn em. Trong đêm tiệc vừa rồi, cô gái đó đã cho anh thấy một chủ đề cũ rích nhưng quả thật là chân lý, phía sau một người đàn ông thành công luôn có bóng dáng của một người phụ nữ. Còn bản thân em thì sao, Lâm Mộ Mai, em là người thông minh và cũng quá nhạy cảm, thân phận của em chính là yếu điểm của em. Một khi có người lôi vắn đề thân phận em ra, một khi có

người có ý nói không tốt là em sẽ phản kích, không có người đàn ông thành công nào thích bạn đời của mình là một thùng thuốc súng có thể nổ bất cứ lúc nào cả."

Mộ Mai yên lặng lắng nghe. Kể từ khi nào mà anh Cẩm Thư của cô lại ăn nói sắc bén đến vậy? Cô im lìm nhìn Triệu Cẩm Thư rạch nát tim cô bằng từng câu từng chữ kia.

Trả điện thoại lại cho anh, Mộ Mai nhún vai ra vẻ bất lực: "Nếu Vu Liên Thành biến thành thương nhân như thế, thì em đành chịu xui xẻo vậy thôi." Tiếp theo cô lại ra vẻ vô vàn quyến rũ chỉ vào ngực anh, khinh khỉnh nói, "Nhưng em còn có anh kia mà? Nếu anh ấy biến thành như vậy thì em sà vào lòng anh nhé? Anh Cẩm Thư, anh thấy vậy được không?"

Triệu Cẩm Thư hất tay Lâm Mộ Mai ra, nhìn cô như nhìn thấy ma.

Mộ Mai thôi bốn cợt, cụp mí mắt: "Anh thấy em lạ lắm đúng không? Cẩm Thư, khi này anh cũng rất xa lạ, chúng ta mỗi người một lần, vậy là huê nhau rồi."

Cô quay người đi đến quầy bar, gọi rượu rồi rót đầy ly: "Cẩm Thư, ly này là em xin lỗi anh."

Nốc cạn ly ba ly liền, Lâm Mộ Mai bắt đầu lái nhà lái nhai.

"Từ bé em luôn nằm ở trạng thái bị động, bị động trở thành cô nhi, bị động được một người phụ nữ tên là Lâm Xuân nhận nuôi, bị động đến bên Vu Liên Thành, hiện tại lại bị động lựa chọn anh ấy và anh. Nhưng mà Cẩm Thư, tại sao em không thể có được cả hai, thật sự không được sao? Em không muốn bị động như vậy nữa. Ba năm trước em để anh đi là vì em thấy hoàn cảnh khi đó làm vậy là tốt nhất, nhưng ba năm trôi qua, hoàn cảnh đã thay đổi, em không thể đẩy anh ra xa nữa. Nếu mất anh, em chẳng còn người thân nào trên đời. Bây giờ em chỉ cố hết sức giữ anh lại, bởi vì cuộc đời Lâm Mộ Mai chỉ còn anh và Liên Thành thôi. Anh hỏi em xoay giữa hai người đàn ông có mệt không ư? Em cho anh biết, mệt, cực kỳ mệt, lòng em cứ giằng xé đau đớn như ở trong chảo dầu, còn anh và anh ấy thì như hai đại lão gia, lấy lòng bên này thì bên kia không vui, lấy lòng bên kia thì bên này giận dữ. Nhưng có cách nào đâu, ai bảo em lòng tham không đáy cơ chứ."

Trong mười lăm phút, Mộ Mai lại uống thêm ly cốc rượu. Ba mươi phút sau, cô nắm lấy vạt áo Triệu Cẩm Thư, vùi đầu vào lòng anh khóc rầm rức, tiếp tục lâm bầm trút nỗi oán thán.

"Triệu Cẩm Thư, em cũng muốn như bao người khác, đi làm kiếm tiền mua quà cho ba mẹ vào mỗi dịp lễ tết, nhưng tại sao họ lại không cho em cơ hội này..."

Triệu Cẩm Thư từ từ đặt tay lên đầu Mộ Mai, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Lâm Mộ Mai say rồi, chỉ có lúc say cô mới nhắc đến ba mẹ mình, không ngừng oán trách, không ngừng khát khao và không ngừng mong nhớ.

"Được rồi, được rồi, Lâm Mộ Mai, anh Cẩm Thư tha thứ cho em." Triệu Cẩm Thư thở dài. Anh có thể làm gì đây, cái Lâm Mộ Mai cần là vào những thời khắc này có thể sà vào lòng anh trút nỗi oán hờn mà không cần kiêng dè thôi. Cô đã quen rồi, mà anh cũng đã quen với việc như vậy rồi.

Dường như Lâm Mộ Mai không nghe thấy lời anh nói, tiếp tục trách móc. Lần này đối tượng là Vu Liên Thành. Lâm Mộ Mai đắm chìm vào thế giới của cô trong quán bar âm ỉ, trút nỗi bức tức từ nước Anh sang tận Bắc Kinh, kể kể mấy năm đầu làm hầu học cho Vu Liên Thành chịu nhiều uất ức cỡ nào, rồi từ chán ghét Đồng Tiểu Quý biến thành chán ghét Ngô Phương Phi.

Lâm Mộ Mai say rượu giống như một đứa trẻ, cô vung tay đâm vào vai anh bình bịch: "Vu Liên Thành, anh là tên khốn kiếp, tại sao anh dám để cô ta tựa vào vai anh hả?"

Vừa rồi, cô gái này còn tỏ vẻ chẳng buồn đếm xỉa, phóng khoáng vô cùng, hóa ra... Lâm Mộ Mai không những là một cô gái hẹp hòi, còn thích làm bộ làm tịch nữa.

Triệu Cẩm Thư thấy màn hình điện thoại của cô sáng đèn trong chiếc túi trắng, hình như cứ cách một phút nó lại lóe sáng một lần. Triệu Cẩm Thư lấy điện thoại di động của cô ra xem, trên màn hình hiển thị hàng trăm cuộc gọi lỡ. Anh bèn đỡ cô dậy, khẽ vỗ mặt cô. Lâm Mộ Mai cau mày, mở đôi mắt say lơ lơ, nhìn anh hồi lâu mới cười ngu ngốc: "Anh Cẩm Thư, Triệu Cẩm Thư."

"Lâm Mộ Mai, em uống say rồi, giờ anh đưa em về nhà nhé." Thừa dịp cô tỉnh táo lại một chút, Triệu Cẩm Thư lay vai cô hỏi ý.

Cô đỡ đầu gối lát mới lắc đầu xua tay: "Không về, không về, em không về đâu. Trong nhà không có ai cả, mẹ Xuân luôn bỏ em một mình, Liên Thành cũng vậy, cứ bắt em ở nhà chờ anh ấy. Em không về, không về đâu..." Cô gục trên vai anh lâm bầm.

"Vậy em muốn đi đâu?" Triệu Cẩm Thư như thấy lại Lâm Mộ Mai của thời thiếu nữ, lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm trang không quan tâm chuyện xảy ra xung quanh, nhưng thật ra trong nội tâm vô cùng yếu đuối. Mấy người bạn hàng xóm anh luôn khen cô đầu óc thông minh, học hành giỏi giang, còn bọn trẻ thì đuổi theo cô làm ngáo ộp, trên cô là bà phù thủy.

Tay cô đặt trên vai anh, giọng quyến rũ: "Trên thế giới này chỉ Triệu Cẩm Thư là tốt nhất, chỉ có Triệu Cẩm Thư chơi với em. Anh Cẩm Thư đưa em đi chơi đi!" Cô làm nũng, "Có được không anh Cẩm Thư?"

"Được, anh đi chơi với em." Triệu Cẩm Thư đặt cằm lên tóc cô, ngửi lấy mùi hương chỉ thuộc về cô.

"Nhưng mà anh Cẩm Thư, giờ em mệt quá, có thể để em ngủ trước được không?"

"Được, em muốn ngủ cứ ngủ đi." Giọng Triệu Cẩm Thu bắt gặp dịu dàng như thể người trong ngực là một đứa trẻ.

Điện thoại của Mộ Mai lại lóe sáng lần nữa, lần này Triệu Cẩm Thu bắt máy: "Vưu Liên Thành, tối nay Mộ Mai không về đâu, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà tôi."

Nói xong, Triệu Cẩm Thu tắt điện thoại của Mộ Mai, đồng thời cũng tắt luôn điện thoại của mình. Thời khắc này, Triệu Cẩm Thu đã chấp nhận thân phận mình thay đổi, trở thành người anh trai bất bình thay cô em gái bị ảm ức. Nếu Vưu Liên Thành làm Lâm Mộ Mai buồn, vậy anh sẽ cho Vưu Liên Thành chịu khổ gấp bội.

Trên đường đưa Lâm Mộ Mai về nhà, cứ cách năm phút cô lại gọi: "Anh Cẩm Thu!"

"Ừ."

"Triệu Cẩm Thu!"

"Ừ."

"Cẩm Thu!"

"Ừ."

...

Trả lời đến lần thứ mười chín, anh bất chợt cười khỏ, may là người trong lòng anh vẫn còn nhận ra anh, nếu không Lâm Mộ Mai quả thật hết thuốc chữa.

Mộ Mai được Triệu Cẩm Thu ôm trở về căn phòng ký túc xá đơn của công ty cấp, rồi đặt cô xuống sô pha. Thấy mảy cô cau chặt do uống quá nhiều rượu, anh nghĩ chắc hẳn dạ dày cô đang khó chịu đây mà, cộng thêm chiếc áo da nặng trĩu và mấy món trang sức trên người có lẽ khiến cô bức bối lắm.

Anh thở dài một hơi, khom người xuống cởi đồng trang sức giúp cô rồi kéo khóa áo khoác cô xuống. Song dây kéo vừa trượt ra, Triệu Cẩm Thu liền sùng sốt. Bên trong Mộ Mai mặc chiếc váy thấp ngực lộ ra cả khe rãnh sâu hút. Đường cong hút hồn kia đang ẩn hiện dưới mái tóc dài buông rủ.

Anh lập tức bỏ tay ra, hắng giọng kéo Mộ Mai dậy, khẽ vỗ mặt cô: "Lâm Mộ Mai, mau dậy đi, tự cởi áo khoác và giày ra."

Mộ Mai tựa người vào sô pha, mở hé mắt, ngoan ngoãn gạt đầu cởi bỏ áo khoác.

Triệu Cẩm Thu đứng dậy định về phòng lấy khăn ra phủ lên người Mộ Mai rồi mới lấy nước lau mặt cho cô. Anh tính tiếp theo sẽ bế cô về phòng, sau đó mới đi mua thuốc giải rượu, chờ đến sáng mai cô tỉnh hẳn mới đưa về nhà.

Có điều vừa dợm bước thì chuông cửa đã reo lên dồn dập inh ỏi trong đêm khuya an tĩnh. Có thể nhận ra được người đang ấn chuông lo âu đến chừng nào.

Triệu Cẩm Thu nhìn lại sô pha, cảm thấy mình vẫn nên mở cửa trước tốt hơn. Vưu thiếu gia có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt thấy cô gái của mình nằm trong nhà người đàn ông khác với vẻ quyến rũ như thế chắc chắn sẽ giận điên lên đây.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 34

Vưu Liên Thành đứng chờ ngay bên ngoài, cửa vừa mở đã hùng hục hồ hồ xông thẳng vào trong mà không chào hỏi chủ nhà lấy câu nào.

Triệu Cẩm Thu điềm nhiên khoanh tay đi theo sau. Quả nhiên Vưu thiếu gia tức tốc cởi áo khoác của mình ra phủ lên người đang ngủ trên sô pha. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, cậu ta còn tức tốc chạy vào phòng ngủ như một con gió, lấy tấm chăn ra quấn kín mít cả người Mộ Mai lại.

Xong xuôi, Vưu Liên Thành mới quay người, hung tợn nắm lấy cổ áo anh: "Triệu Cẩm Thu, anh đừng có bay quanh cô ấy như ruồi nhặng vậy."

Triệu Cẩm Thu bình thản nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ áo mình: "Vưu thiếu gia, cậu phải làm rõ mọi chuyện trước đã, là hôm nay cô ấy xoay quanh tôi, đuổi mãi không đi mới đứng." Thấy đáy mắt Vưu Liên Thành ánh lên vẻ thù địch, Triệu Cẩm Thu tiếp tục châm dầu vào lửa, "Không tin à? Không tin thì cậu đợi cô ấy tỉnh dậy rồi hỏi đi."

"Cô ấy chỉ đang giận tôi thôi, do gần đây tôi làm chuyện khiến cô ấy không vui nên giận quá mới làm vậy." Vưu Liên Thành cãi cố.

"Cậu cho rằng cô ấy làm vậy là vì ghen đối cậu à?" Triệu Cẩm Thư giễu cợt, "Quả nhiên Vụ thiếu gia là cậu bé sống trong lâu đài mà. Cậu có nghe câu nước chảy đá mòn chưa, từng giọt từng giọt thấm vào đá từ từ xói mòn, chứng minh lực lượng thời gian mạnh mẽ cỡ nào. Đây là lý do vì sao hôm nay Mộ Mai phải ăn diện thế này đến gặp tôi, bởi đây là phong cách Triệu Cẩm Thư thích."

"Vậy mà..." Vụ Liên Thành nhếch môi cười, đôi mắt giấu đi cảm xúc, "Tiếc rằng thời gian không thể khiến Lâm Mộ Mai yêu Triệu Cẩm Thư, nhưng lại khiến Lâm Mộ Mai yêu Vụ Liên Thành."

Đúng vậy, sức mạnh thời gian không làm cô yêu Triệu Cẩm Thư, nhưng lại khiến cô yêu Vụ Liên Thành. Thế nhưng anh vẫn không hề oán giận, không hề hối tiếc.

"Tôi không hề hối hận. Cậu biết không, Lâm Mộ Mai đã nói với tôi rằng nếu không có Triệu Cẩm Thư, cuộc sống của cô ấy sẽ không trọn vẹn, cho dù có cậu ở bên cô ấy, cuộc đời cô ấy cũng sẽ không trọn vẹn. Cô ấy bảo muốn có cả cá và tay gấu đấy."

Lúc quả đấm chỉ cách mặt một tấc, Triệu Cẩm Thư không hề tránh né: "Vụ Liên Thành, cậu có tin chỉ cần cậu đấm tôi một cú, Lâm Mộ Mai sẽ đánh trả lại cậu hai cú không?"

Lần đầu tiên Triệu Cẩm Thư thấy vẻ bối rối trên gương mặt cậu ấm cao quý của thành phố London này. Vụ Liên Thành im lặng hạ nắm đấm xuống hai bên người, quay người bước về phía cô gái đang nằm trên sofa.

Liên Thành nhăn mày vuốt gọn mái tóc cô, rồi lại tự nhiên đi vào phòng ngủ của Triệu Cẩm Thư lấy một bộ quần áo mặc nhà ra, ôm lấy Lâm Mộ Mai đi vào phòng tắm giống như chủ nhân nơi đây.

Ý thức được Vụ Liên Thành định làm gì, Triệu Cẩm Thư vội chặn lại, thậm chí còn muốn giành lấy Lâm Mộ Mai từ tay cậu ta.

"Sao đây? Anh cho rằng anh làm những chuyện này cho cô ấy hợp hơn tôi hay sao? Tôi đánh anh một cú có thể Lâm Mộ Mai sẽ đánh lại tôi hai cú, nhưng..." Vụ Liên Thành gằn giọng, "... anh cũng nên biết rõ, Mộ Mai tuyệt đối không muốn anh làm mấy chuyện như thay quần áo cho cô ấy đâu."

Triệu Cẩm Thư châm một điếu thuốc bên cửa sổ. Bầu trời tối đen như mực, mỗi một giây trôi qua mang theo cảm giác đè nén tựa quả núi. Rốt cuộc, tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, tiếng máy sấy ro ro vang lên.

Cửa phòng tắm mở ra, Lâm Mộ Mai đã được thay bộ quần áo mặc nhà, ngủ mê mệt trong ngực Vụ Liên Thành mà chẳng mấy may hay biết trong không gian nhỏ bé này có hai người đàn ông đang đấu đá vì mình.

Vụ Liên Thành đặt Mộ Mai xuống sofa, xếp gọn lại chiếc váy trễ ngực và áo khoác da, bấy giờ hàng mày của anh mới giãn ra, có điều lòng vẫn còn bức tức. Lâm Mộ Mai chết tiệt dám mặc chiếc áo da nặng trĩu và chiếc váy hở hang này vì Triệu Cẩm Thư, còn nằm ườn trong nhà hắn ta nữa chứ!

Trong đêm khuya yên tĩnh, hai người đàn ông đứng trước cửa sổ nhà khói thuốc, người hút xong đầu tiên và lên tiếng trước là Vụ Liên Thành.

"Triệu Cẩm Thư, anh đi tìm đối tượng thích hợp kết hôn đi. Tôi hi vọng cô ấy được hạnh phúc, chỉ có Triệu Cẩm Thư sống hạnh phúc thì hạnh phúc của Lâm Mộ Mai mới thật sự viên mãn và vững chắc. Đừng nói mấy lời quái quỷ khi này với tôi, trong lúc tôi tắm cho cô ấy, chắc hẳn bản thân anh đã thấy rõ sự thật kia rồi."

Khói thuốc cay nồng hun đến tận đáy lòng Triệu Cẩm Thư.

"Triệu Cẩm Thư, tôi không biết nói mấy lời hoa mỹ, trong mắt tôi, sự thật chính là tôi có thể tắm rửa thay quần áo cho cô ấy, còn anh chỉ được phép đứng canh ngoài phòng tắm. Sự thật là tôi có thể chạm vào người cô ấy, còn anh thì chỉ được phép tượng tượng trong đầu mà thôi. Đây chính là thước đo của Vụ Liên Thành và Triệu Cẩm Thư trong lòng Lâm Mộ Mai, vì vậy anh nên tìm một người phụ nữ sống cùng đi, như vậy sẽ tốt cho tất cả. Hôn nữa..." Mắt Vụ Liên Thành sáng quắc, nhìn xoáy vào Triệu Cẩm Thư rồi hằm hừ đe dọa như một con báo, "Hôn nữa, tôi không cho phép cô ấy xuất hiện trong mơ suy nghĩ thối nát của anh."

Một quả đấm vung đến với khí thế như chẻ tre, tuy nhiên người bị đấm lại không hề tránh né. Vụ Liên Thành lãnh trọn cả cú đấm của Triệu Cẩm Thư. Bình thường Triệu Cẩm Thư hay tập đấm bốc với bao cát, không cần nói cũng biết sức mạnh kia thế nào.

Vết máu đỏ lôm rỉ ra từ khóe môi Vụ Liên Thành, đọng trên làn da trắng ngần như cánh hoa chói mắt. Anh vẫn đứng thẳng người, cười nói tiếp: "Triệu Cẩm Thư, nếu anh là đàn ông thì hãy thẳng thắn như tôi này, đừng mang giao tình của hai người ra làm khó cô ấy, cũng đừng vừa hát vang bài ca tình bạn vừa mơ tưởng đến thân thể cô ấy trong mỗi đêm dài..."

Không chờ Vụ Liên Thành nói xong, quả đấm thứ hai đã vung đến. Lần này anh thụi ngay vào bụng Vụ thiếu gia. Triệu Cẩm Thư rất hi vọng mình có thể đánh nát xương cốt trên người của tên nhóc ngông cuồng này.

Quả đấm thứ ba, thứ tư rồi thứ năm thì nhau ập đến... Mãi cho đến khi vết máu trên môi Liên Thành lan rộng, Triệu Cẩm Thư mới thu tay lại. Vụ thiếu gia anh tuấn ngọc ngà giờ đây đã khom người tựa vào tường.

"Tại sao không đánh trả?" Triệu Cẩm Thư nổi điên, anh rất muốn đánh một trận với Vụ Liên Thành như hai thằng đàn ông, chứ không phải một bên cứ đánh và một bên chịu đòn như bây giờ.

"Đánh xong chưa? Không, phải nói theo kiểu Bắc Kinh là đánh đã chưa mới đúng." Vu Liền Thành hít vào, thẳng lưng lên, "Nếu đánh đã rồi tránh ra."

Liên Thành quay lại sô pha, ôm cô gái ngủ say như chết vào lòng, hít sâu vào lần nữa. Nơi bị đánh đang đau nhức không chịu nổi, cái tên Triệu Cẩm Thư này cũng hẹp hòi chết được! Anh ôm Lâm Mộ Mai đứng trước mặt Triệu Cẩm Thư vẫn còn đang sững sờ.

"Không phải anh hỏi tôi tại sao tôi không đánh trả sao? Mấy cú đấm kia của anh coi như tôi trả lại những gì cô ấy nợ anh. Đồng thời, tôi vẫn khuyên anh một câu, quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ có thể kéo dài hay không thật ra không phải là thời gian mà là thước đo. Thế nên Triệu Cẩm Thư à, anh phải nhận rõ anh có thể làm gì và không thể làm gì với cô ấy."

Vu Liền Thành bế Mộ Mai đứng ở cửa, cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt ngủ say. Trông cô rất tiêu tụy, hẳn đã chịu không ít đau khổ rồi.

Anh gằn giọng: "Triệu Cẩm Thư, tôi xin lỗi vì những lời nói quá đáng của mình lúc trước. Tôi nghĩ, cả đời này tôi và anh không thể nào làm bạn được đâu. Song tôi vẫn cảm ơn tình cảm anh đã dành cho cô ấy, cảm ơn anh đã chăm sóc cho cô ấy khi không có tôi bên cạnh. Nếu như không có tôi và anh, chắc hẳn giờ đây cô ấy đã trở thành một người nát rượu ngày nào cũng lê lét từ quán bar này đến quán bar khác rồi. Người như anh sẽ mãi mãi không hiểu được cô đơn đáng sợ nhường nào đâu. Tôi và cô ấy đều là kẻ cô đơn, nên tôi rất hiểu cảm giác đó. Tất cả mọi người trên thế giới này đều ruồng bỏ cô ấy, nhưng chỉ có anh đứng bên cạnh cô ấy, nắm tay cô ấy và an ủi rằng 'không sao cả, anh vẫn ở bên em', riêng điểm này thôi tôi rất cảm kích anh. Còn nữa, Triệu Cẩm Thư, anh đừng quá đắc ý, tôi sẽ nỗ lực đánh bật vị trí của anh trong lòng cô ấy, sẽ khiến anh không còn quan trọng nhiều trong lòng cô ấy nữa. Hãy chờ đi!"

Lát sau, dưới nhà vang lên tiếng ô tô gầm rú, Triệu Cẩm Thư cười khổ, sao hai người này đều cuồng vọng thế nhỉ?

Đã lâu chưa từng uống say lướt khướt đến nỗi đầu óc nặng trĩu, cổ họng khô khốc như vậy. Mộ Mai vừa tỉnh giấc đã vội tay tìm lấy cốc nước để trên tủ đầu giường. Hồi trước mỗi khi cô say, Minh Định Viễn thường đặt một cốc nước trên tủ giúp cô.

Thế mà cô lại không tìm được, mà thay vào đó là một bàn tay nắm lấy tay cô. Người cô được nâng dậy, một cốc nước đưa đến bên môi cô. Mộ Mai đưa tay nắm lấy bàn tay đang cầm cốc nước ấy, uống một hơi cạn sạch.

Cô dần tỉnh táo lại, nhớ ra hiện tại mình không phải đang ở trên du thuyền, mà chắc chắn người bên cạnh càng không phải Minh Định Viễn. Mộ Mai cố gắng mở mắt ra nhìn xung quanh.

Nơi đây cũng không phải nhà của Triệu Cẩm Thư, nếu cô nhớ không lầm, lần cuối cùng cô vẫn còn ý thức là ở trong căn hộ của Triệu Cẩm Thư mới đúng, anh ấy còn nói đã tha lỗi cho cô nữa.

Trong tầm mắt là căn phòng quen thuộc và cả gương mặt Vu Liền Thành. Mộ Mai day trán, bên ngoài trời đã mờ sáng.

Vu Liền Thành đưa một viên thuốc màu trắng cho cô: "Uống cái này vào sẽ đỡ hơn một chút."

Mộ Mai nuốt ực viên thuốc và nước xuống bụng.

"Uống thêm cái này đi, cả ngày em đã không ăn gì rồi." Vu Liền Thành lại đưa sữa cho cô.

Mộ Mai ngoan ngoãn uống hết, bây giờ đầu óc mới bắt đầu tỉnh táo trở lại.

"Anh đón em về đây à." Mộ Mai tựa vào đầu giường, nhìn Vu Liền Thành đang ngồi ngược sáng.

"Hôm qua em có ý ăn mặc trang điểm kiểu đó là để đi gặp Triệu Cẩm Thư à?" Giọng anh đầy khó chịu.

"Ừ."

"Em nói với anh ta, nếu không có anh ta, cuộc đời của em sẽ không trọn vẹn ư?"

"Ừ."

"Em còn nói với anh ta, em muốn có cả cá và tay gấu hả?"

"Ừ."

"Vậy Lâm Mộ Mai, anh là cá hay là tay gấu?" Vu Liền Thành nghiêng người đến.

Nhìn khuôn mặt càng lúc càng gần kia, đầu Mộ Mai chợt hiện lên ảnh Vu Liền Thành và Ngô Phương Phi trong điện thoại của Triệu Cẩm Thư. Khi xem bức ảnh ấy, cô đã nhận ra một điều: Nếu Vu Liền Thành và Ngô Phương Phi không trải qua thời gian dài qua lại tìm hiểu thì sẽ không ăn ý như thế. Quan hệ giữa họ tựa như xe lửa và đường ray vậy.

Vì thế Mộ Mai cũng lười giải thích với Vu Liền Thành.

"Vậy Lâm Mộ Mai, anh hỏi em một câu nữa, nếu anh đánh Triệu Cẩm Thu một cú, em có đánh trả anh hai cú hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 35

Gương mặt Vu Liên Thành chỉ gần trong gang tấc, ánh nhìn đánh lại, giọng cũng trở nên lạnh lẽo. Mộ Mai dần thấy rõ vết bầm bên khóe môi anh, liền vươn tay quay mặt anh về phía ánh sáng, lại thấy thêm vài vết lốm đốm nữa.

Sắc mặt cô liền biến đổi, nóng giận hỏi: "Có phải anh đã đánh nhau với Triệu Cẩm Thu không? Anh đã đã thương anh ấy hả? Vu Liên Thành, sao anh có thể làm như vậy?"

Vu Liên Thành từng được huấn luyện chính quy, học cả quyền anh lẫn võ thuật Trung Quốc để phòng thân, phải nói anh chính là một đấu sĩ xuất sắc.

Nhìn Mộ Mai trách móc mình vì một người đàn ông khác, Vu Liên Thành thật sự chỉ muốn xé xác cô ra, gần từng câu từng chữ: "Lâm Mộ Mai, em nghĩ tôi tệ đến vậy sao?"

Mộ Mai cảm điện thoại di động lên cười khẩy: "Lẽ nào Vu thiếu gia định nói với tôi rằng anh chỉ chịu đòn mà không hề đánh trả? Nhưng làm sao đây, xưa nay tôi vốn không bao giờ nghĩ Vu Liên Thành là người chịu đứng yên cho người ta đánh đâu."

Triệu Cẩm Thu nhanh chóng bắt máy, Mộ Mai vừa nhìn Vu Liên Thành đang đeo về mặt vô cảm bên cạnh, vừa nghiêng răng hỏi: "Cẩm Thu, anh có sao không?"

"Sao cái gì?" Giọng Triệu Cẩm Thu vẫn tự nhiên như thường ngày.

"Anh..." Mộ Mai bỗng né tránh ánh mắt người đối diện, "Có phải anh đã đánh nhau với Liên Thành không?"

"Đúng, anh đã đánh nhau với cậu ta."

...

Cúp máy, Mộ Mai cúi gầm đầu, miệng lí nhí: "Liên Thành, em xin lỗi!" Khi nãy Triệu Cẩm Thu đã nói rõ trong điện thoại, Vu Liên Thành không hề đánh trả.

Kiểu cư xử từ lúc tỉnh lại cho đến bây giờ của Mộ Mai làm cho Vu Liên Thành thấy thật chán ghét. Sao cô lại như vậy, thảo nào Triệu Cẩm Thu kia dương dương tự đắc đến thế, hóa ra cái kiểu vênh vào ấy đều là Lâm Mộ Mai cấp cho.

Phản ứng trước tiên của cô khi thấy dáng vẻ này của anh lại không hề quan tâm đến anh một chút nào, không buồn hỏi anh bị thương có đau không, mà đi quan tâm liệu có phải Triệu Cẩm Thu đã bị anh đánh hay không. Thật nực cười, Lâm Mộ Mai thật đúng là nực con-mẹ-nó cười!

Nơi bị đánh tới qua càng đau hơn.

"Tôi hôm qua Triệu Cẩm Thu đã khích bác tôi, nói nếu tôi dám đánh hắn một cú, em sẽ đánh lại tôi hai cú. Tôi rất tò mò, liệu em có thật sự làm như hắn nói hay không?"

Mộ Mai không trả lời, chỉ đưa tay chạm nhẹ vào vết thương nơi khóe môi Liên Thành. Xem ra, Vu thiếu gia đã thật sự chọc giận anh Cẩm Thu rồi, trước nay tính tình Triệu Cẩm Thu vốn rất ôn hòa.

Vu Liên Thành hất tay Mộ Mai ra, nhìn cô chòng chọc: "Trả lời tôi đi!"

Mộ Mai rù mắt, chần chờ chốc lát mới lên tiếng: "Có, nếu như anh là người động thủ trước."

Vu Liên Thành bật cười chua chát. Mẹ kiếp, vừa cười lên liền thấy đau kinh khủng! Anh cúi đầu, tay bưng lấy khóe môi, cố gắng không để nụ cười méo xệch: "Tốt lắm, tốt lắm, giờ ngay cả nói dối cũng không muốn rồi. Bởi vì Triệu Cẩm Thu là rung động đầu đời quý báu của Lâm Mộ Mai, nên em phải ra sức bảo vệ hắn, còn nói dối chính là vậy bản tính cảm cao quý ấy phải không? Phải vậy không hả Lâm Mộ Mai?"

Có phải vậy không ư? Có lẽ là vậy, nếu có người nào Mộ Mai không muốn dối lừa trên thế gian này, người đó nhất định là Triệu Cẩm Thu. Lâm Mộ Mai trao tình yêu cho Vu Liên Thành, nhưng lại dành chân thành cho Triệu Cẩm Thu.

Thật lâu vẫn không chờ được câu trả lời của cô, Vu Liên Thành vung tay lên, ly cốc, búp bê, đèn bàn trên tủ đầu giường đều rơi hết xuống đất, tiếng động cuối cùng vang lên trong phòng chính là tiếng sập cửa bỏ đi của anh.

Mộ Mai cứ thế đỡ đỡ ngồi trên giường

Lúc mười một giờ rưỡi, cô đứng bồn thần trước cửa phòng phía Đông. Tối nay Vưu Liên Thành không ở lại ăn cơm, đến giờ cơm anh bỏ ra ngoài, chừng mười giờ rưỡi mới trở về, cũng chẳng thèm liếc mắt đến Mộ Mai, đi thẳng vào phòng, rồi không ra ngoài lần nào nữa.

Mộ Mai đứng mãi ngoài cửa, do dự có nên đi vào phòng, có nên leo lên giường làm nũng với anh như chú mèo con để anh tha thứ hay không?

Tay vừa chạm vào tay nắm cửa cô đã vội rụt ngay về, ừ rừ dựa vào tường. Mộ Mai bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Thật đúng như Triệu Cẩm Thư nói, xoay vòng giữa hai người đàn ông thật đúng là mệt mỏi. Cảm giác áy náy, tự khinh thường và mệt mỏi thi nhau ủa đến. Lúc này từng tấc da thịt trên người cô đều nhần nhủ rằng nó mệt lắm rồi.

Hơn nửa đêm, Vưu Liên Thành vẫn lăn qua lộn lại trên giường, sao Lâm Mộ Mai đáng chết kia còn chưa chịu đến xin lỗi anh, rõ ràng chính cô đã giẫm lòng tự tôn của anh dưới chân cơ mà. Tại sao Lâm Mộ Mai còn chưa chịu vác xác đến đây, đáng lẽ ra giờ cô phải mặc một bộ đồ ngủ thật gợi cảm, leo lên giường anh, nép vào lòng anh mà thủ thủ mấy câu dỗ dành ngọt ngào mới đúng chứ?

Vưu Liên Thành càng nghĩ càng không cam lòng, đứng dậy rời khỏi giường, dấn tai vào cánh cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Năm phút sau...

Mẹ nó, bên ngoài chả có động tĩnh gì cả!

Rạng sáng, trong cơn mơ màng, Lâm Mộ Mai bị sức nặng đang đè trên người mình đánh thức. Với hơi thở nóng rẫy và hương thơm từ cơ thể người phía trên, Mộ Mai có nghĩ bằng đầu ngón chân cũng đoán ra được đó là ai và đang muốn làm gì. Lần này là Vưu thiếu gia tự bỏ lên giường của cô đây nhé.

Quần áo cả hai đã bị cởi sạch, môi anh đang ngậm lấy vành tai cô, hai thân thể trần trụi dán vào nhau sít sao. Tay cô chèo qua cổ anh, mặt kề vào mặt anh, ngón tay mon trớn gáy anh, nói với giọng dịu dàng như nước: "Anh ấy đánh anh có đau không?"

Thân thể đang gục trên người cô bỗng khựng lại, phút chốc liền nhay dái tai cô, đầu lưỡi không ngừng vờn lấy viền tai cô. Cảm giác râm ran anh mang đến khiến Mộ Mai uốn cong người, muốn gắn sát với thân thể nóng rực của anh hơn.

"Hửm?" Mộ Mai khẽ thốt.

"Hơi đau một chút!" Vưu Liên Thành khàn giọng đáp.

"Tại sao anh không đánh trả?"

Môi anh vẫn quyến luyến bên tai cô: "Bởi vì không muốn cho em cơ hội đau lòng vì hấn."

Dù có muốn đau lòng thì Lâm Mộ Mai chỉ được phép đau lòng vì Vưu Liên Thành thôi. Anh thâm nhủ trong lòng như vậy, vốn cũng muốn nói câu này với cô, nhưng sợ cô nghe được rồi lại càng phách lối hơn. Cô lừa gạt anh để đi gặp tên đàn ông khác, còn ăn diện trang điểm thật xinh đẹp, quần lầy hằn ta đuôi cũng không đi. Nếu còn tiếp tục để như vậy nữa, Lâm Mộ Mai sẽ ngồi lên đầu anh cho xem.

Bởi vì không muốn cho cô có cơ hội đau lòng vì người đàn ông khác ư? Tên ngốc này, anh đúng là ngốc hết chỗ nói mà.

Mộ Mai chủ động hôn Vưu Liên Thành, tay cũng không quên ve vuốt thân thể anh. Nghe thấy tiếng anh xuýt xoa qua khe răng, cô hiểu mấy cú đấm của Triệu Cẩm Thư cũng không phải nhẹ nhàng gì, thế là cô nhóm người dậy trong bóng tối, nói với giọng đầy căm tức: "Liên Thành, để em."

Hai người đổi vị trí, anh nằm lên chiếc gối khi nãy cô gối đầu. Chiếc gối màu xanh biển, ngọn đèn ấm áp nơi đầu giường soi lên những đường nét góc cạnh của anh. Vưu Liên Thành mở to đôi mắt lấp lánh hơn cả ánh sao, nóng bỏng hơn nham thạch và sâu thẳm hơn cả đại dương.

Trong cái nhìn đầy mong chờ của anh, Mộ Mai đỏ mặt ngồi xuống. Anh nhắm hai mắt lại, dựa vào giác quan mà cảm nhận xúc cảm đến từ nơi sâu nhất trong thân thể Mộ Mai, nương theo nhịp điệu của cô, đưa bản thân qua lại giữa ranh giới thiên đường và trần gian.

Đêm nay Lâm Mộ Mai như thể một yêu cơ mê hoặc lòng người, dù biết vòng luân hồi sẽ đưa anh thẳng tới địa ngục, anh vẫn muốn được mang theo cô bên mình.

"Liên Thành, hãy mở mắt nhìn em đi." Cô lại đầu độc anh. Cô luôn nghĩ, dù có thẹn thùng cỡ nào cũng vẫn muốn cho anh phải nhớ kỹ dáng vẻ của mình, ghi tâm khắc cốt thời khắc mà cô quyến rũ nhất.

Vưu Liên Thành chậm rãi mở mắt ra. Mái tóc dài mềm mượt đang buông rủ trên vai cô, phía bên trái được vén ra sau tai, phía bên phải thì phủ trước ngực, theo vận động của cơ thể, nó nhịp nhàng như hải tảo dập dờn trong lòng biển cả. Anh vén nốt tóc cô ra sau vai, để được nhìn thấy màu sắc diễm lệ nhất trong đêm tối, màu sắc mà anh luôn si mê suốt thời niên thiếu.

Tay anh phủ lên nơi ấy, tay Mộ Mai cũng đặt lên tay anh, chỉ một giây sau, mười ngón tay họ như dây leo quấn chặt vào nhau, tựa mãi không rời.

Sau con hoan ái, Mộ Mai mệt lả gục lên người Liên Thành, lắng nghe từng thanh âm thỏa mãn từ anh.

Tay anh cũng chậm rãi từ ngực cô lần đến bắp đùi, rồi vòng lên trên tiếp tục vân vê. Mộ Mai đỏ mặt muốn đẩy ra, nhưng anh lại linh hoạt né tránh được, cứ tiếp tục mon men, thậm chí...

"Đừng... đừng... đừng tiến vào..." Mộ Mai vùi gương mặt đỏ ửng vào ngực anh, dù họ đã thân mật với nhau vô số lần, nhưng mỗi khi Liên Thành làm vậy cô đều thấy rất thẹn thùng.

"Mộ Mai, bảo bối, anh thích như vậy..." Vụ Liên Thành không hề ngừng tay, thủ thủ nói bên tai cô.

Mộ Mai nghe được hận không thể tìm nơi để trốn, vừa thẹn vừa giận: "Vụ Liên Thành, anh là tên biến thái."

Ngón tay đang dò đường vào thân thể cô đột ngột khựng lại, thân thể bên dưới nháy mắt trở nên cứng đờ. Cảm giác được biểu hiện biến hóa của anh, Mộ Mai nghi ngờ ngẩng mặt lên.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Mộ Mai đưa tay lên muốn chạm vào mặt Liên Thành, chợt nghe giọng anh vút lên cao: "Lâm Mộ Mai, sau này em không được nói từ đó nữa."

Từ đó? Từ... biến thái ấy hả? Liên tưởng đến tai nạn anh gặp phải hồi tám tuổi, Mộ Mai cảm thấy rất phiền muộn. Trong lòng mỗi người đều có một vết thương muốn che giấu, giống như Lâm Mộ Mai ghét nhất khi người ta nói cô là cô nhi vậy.

Cô vội vàng chủ động hôn lấy lòng anh, vẻ mặt vừa hứa hẹn vừa mang theo tự trách: "Ừ, em biết rồi, sau này sẽ không nói như vậy nữa. Sẽ không nói những gì anh không thích nữa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 36

Bước vào tháng Mười Một, sau vài trận mưa, thời tiết Bắc Kinh dần chuyển lạnh, Vụ Liên Thành cũng càng bận rộn hơn. Như trong kế hoạch của S.S.Y, tư liệu sản phẩm của công ty họ sẽ xuất hiện vào đại hội cổ đông của tập đoàn Á Mi, Vụ Liên Thành sẽ dẫn theo đội ngũ nhân viên tinh nhuệ nhất thuyết trình trong cuộc họp. Thế nhưng tại tổng công ty Á Mi, anh lại gặp được giám đốc điều hành của công ty Boeing, mà chắc rằng cuộc gặp gỡ này chẳng hề tốt đẹp.

Bởi vì có công ty Boeing xen ngang, S.S.Y không thể lấy được hợp đồng của Á Mi như trong dự tính. Vụ Liên Thành phải ở lại New York thêm ba ngày, trong ba ngày này, anh và Ngô Phương Phi bị cánh săn tin chụp được ảnh vui chơi Disneyland, về mặt hai người vô cùng thư thái, có tấm Ngô Phương Phi đút cho Vụ Liên Thành ăn gì đó trông rất hạnh phúc. Bởi vì Ngô Phương Phi có quan hệ chặt chẽ với Á Mi, cộng thêm biểu hiện nhẹ nhàng của Vụ Liên Thành, giới truyền thông liên tục tung tin đồn S.S.Y đã giành được thể thượng phong trong cuộc cạnh tranh lần này.

Trong quãng thời gian đó, bởi vì công ty Boeing cây to đón gió, sớm gây không ít thù hằn trong giới. Có không ít lãnh đạo trước đây bị công ty đào thải ra mặt trả lời phỏng vấn, cho rằng S.S.Y sẽ có khả năng cao hơn trong việc nhận được hợp đồng với Á Mi. Thình thoảng lại có tin tức tuôn ra hình ảnh vài nhân vật có thâm niên trong giới tài chính giao thiệp mật thiết với Vụ Liên Thành, và cả ảnh nhóm cổ đông cấp cao của Á Mi gặp riêng anh nữa.

Đến ngày thứ tư, truyền thông Anh giật tít đưa tin công ty Boeing hối lộ cổ đông của Á Mi, chẳng những có ảnh bằng chứng mà còn cả ghi âm. Cuộc ghi âm ngắn ngủi kia lập tức được kênh truyền hình tài chính kinh tế và chính trị của New York phát sóng. Sau nửa giờ tin tức này công bố, công ty Boeing tuyên bố rút lui khỏi cuộc cạnh tranh với S.S.Y lần này, và đuổi việc vị giám đốc đã đứng ra hối lộ cổ đông kia.

Khi hình ảnh vị giám đốc huy hoàng ngày trước của Boeing ôm thùng giấy đi ra khỏi tòa nhà tổng công ty được đăng nhan nhản khắp các tờ báo, Ngô Phương Phi và Vụ Liên Thành đang ở trên độ cao mười nghìn mét, lên máy bay rời khỏi New York sáu giờ trước.

Ngô Phương Phi buông tờ báo xuống. Thời điểm vị giám đốc này cuốn gói rời đi, trợ lý đắc lực nhất của ông ta đã chủ động xin thôi việc với Boeing. Ngoài mặt là tự nhận khuyết điểm từ chức, nhưng tình huống thật sự là sau khi vụ tai tiếng lần này lắng xuống, anh ta sẽ chuyển sang làm cho tổng công ty S.S.Y. Và giờ khắc này, khi lãnh đạo ngày xưa của anh ta đang chán chường, thì trợ lý đó đã dẫn theo vợ và con mình, cầm lấy vé máy bay S.S.Y đặt cũng như phí du lịch lên máy bay đến Hawaii nghỉ mát rồi.

Cô vô thức quay sang nhìn Vụ Liên Thành đang ngủ say. Anh mệt sao? Hẳn là mệt lắm. Mấy ngày qua anh hết như chiếc máy bị lên căng dây cót, không lúc nào ngơi nghỉ.

Ngô Phương Phi lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt anh. Nó quả thật hết như mọi người đã miêu tả, gương mặt của thiên sứ tinh khôi, hoàn mỹ và ẩn chứa xa cách. Nếu không phải tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra với anh ba ngày qua, Ngô Phương Phi thật không cách nào gắn liền gương mặt này với người thương nhân trẻ tuổi bày đầy âm mưu quỷ kế trong khách sạn cao cấp nhất Manhattan kia.

Buổi chiều đầu tiên đến New York, khi thấy được nhóm của công ty Boeing, anh đã nói với ekip của mình rằng: Đào cho họ một cái bẫy, để họ biết

được không phải họ mới biết sử dụng thủ đoạn hạ lưu.

Trong suốt mấy ngày đàm phán hợp đồng quan trọng, Vu Liễn Thành chỉ làm mỗi một chuyện, chính là đi gặp trợ lý đặc lực nhất của vị lãnh đạo được công ty Boeing phái đến lần này. Thời gian còn lại đều dùng đi chơi với cô, và gặp mặt bạn của cậu cô ở mấy câu lạc bộ tư nhân xa hoa.

Vu Liễn Thành đã lợi dụng truyền thông tạo ra cảnh tượng giả rằng anh có giao dịch mờ ám với cổ đông Á Mi. Thế là vị giám đốc điều hành cấp cao luôn thông thạo trong lĩnh vực này nghe theo đề nghị của trợ lý đặc lực nhất của mình, giành chân hời lộ trước.

Lần này Boeing rút lui cũng giúp S.S.Y tránh được vào cuộc chiến phá giá. Nếu so về tài chính, S.S.Y căn bản không thể nào là đối thủ của công ty Boeing hùng hậu.

Nếu những việc này xảy ra với người khác, chắc hẳn Ngô Phương Phi sẽ khinh thường kẻ đã giở thủ đoạn thối nát như vậy. Nhưng khi người chủ đạo việc này là Vu Liễn Thành, một vài ý nghĩ của cô đã đổi khác. Dám gây chiến với công ty Boeing, anh thật xứng với danh hiệu dũng sĩ của mình.

Trong ba ngày qua cô luôn phối hợp anh, anh không giải thích, cô cũng không hỏi, anh cần cô có cử chỉ thân mật, cô liền vui lòng làm điều đó cho anh. Ngay khi công ty Boeing tuyên bố rút lui khỏi cuộc cạnh tranh, Vu Liễn Thành đã nở nụ cười thư giãn thật sự lần đầu tiên trong suốt ba ngày qua của mình, ôm cô nói: "Phương Phi, cảm ơn em!"

Khoảnh khắc đó, Ngô Phương Phi cảm động đến mức rơi nước mắt. Cô thật sự cảm nhận được sự chân thành trong sâu tận nội tâm của người cô yêu tại giờ phút ấy.

Bên ngoài là bóng đêm đen như mực, trong khoang thương gia chỉ có bốn người khách, ai cũng đắp chăn ngủ mê mết. Ngô Phương Phi kéo lại chăn cho Vu Liễn Thành, ngừa nó trượt xuống, thế nhưng lại vô tình đánh thức anh. Anh cau mày nhìn cô chốc lát rồi mỉm cười, sau đó điều chỉnh tư thế, tạo ra một khoảng cách khá xa với cô.

Ngô Phương Phi ngỡ ngàng nhìn bàn tay mình, lại nhìn khoảng cách bị kéo xa không biết do cố ý hay vô ý của Vu Liễn Thành, tâm trạng bỗng tối tăm hệt như cảnh bên ngoài. Chỉ còn mười ngày nữa là hết kỳ hạn lúc trước của họ rồi. Trong thời gian qua Ngô Phương Phi chỉ biết hết lòng hết dạ phối hợp anh, gần như đã quên mất giao hẹn ba tháng kia.

Máy bay đáp xuống sân bay thủ đô là vào buổi trưa, giống như lúc rời khỏi Bắc Kinh, Vu Liễn Thành vẫn thể hiện là mình người bạn trai chu đáo của Ngô Phương Phi. Lúc rời khỏi khoang máy bay, anh đưa tay che trên đỉnh đầu cô, ngừa đầu cô đụng phải cửa khoang, nhường cô đi trước. Điều này khiến mấy nữ tiếp viên hàng không nhìn họ đầy hâm mộ, còn có người gan dạ chạy đến xin chụp chung với Vu Liễn Thành nữa. Vu Liễn Thành cười ôn hòa đồng ý, tạo dáng phối hợp. Mấy nữ tiếp viên hàng xuýt xoa khen ngợi với Ngô Phương Phi, nói vô cô bạn trai cô thật ga lăng, hơn nữa còn chúc họ hạnh phúc và bày tỏ sự ủng hộ cho tình yêu của họ.

Bạn trai, tình yêu, hai từ khóa này thốt ra từ những nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp khiến Ngô Phương Phi nảy sinh ý nghĩ hoang đường. Cảm giác mình và Vu Liễn Thành như đôi kim đồng ngọc nữ trong giới giải trí được công ty ghép đôi, cùng nhau tham dự trường hợp công cộng, cùng nhau tham gia làm đại diện thương hiệu, cùng tiếp nhận báo chí phỏng vấn. Nhưng không ai biết được đằng sau những hình ảnh đăng lên tạp chí bày ra trước mặt công chúng, chiếm được hàng nghìn lời hâm mộ chúc phúc, họ thật sự là gì của nhau.

Đến đón họ là tài xế của câu lạc bộ Chicago và Hồng Tiểu Hiền. Vu Liễn Thành bảo Hồng Tiểu Hiền đưa Ngô Phương Phi về, còn bản thân thì ngồi vào xe của Chicago. Khi chia tay anh đã lịch sự ôm cô, áp má và gò má theo kiểu Anh, nói khách sáo: "Cực khổ cho em rồi, liên lạc sau nhé!" Rồi chui tọt lên xe.

Hai chiếc xe từ từ chạy về hai phía khác nhau, Ngô Phương Phi ngồi trong xe Hồng Tiểu Hiền quay đầu dõi theo xe Vu Liễn Thành. Cửa xe Vu Liễn Thành kéo tối đen, Ngô Phương Phi buồn bã quay lại, vô tình giao nhau với ánh mắt của Hồng Tiểu Hiền. Tuy chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cô vẫn thấp thoáng thấy được vẻ thương hại từ đôi mắt của cô gái này.

"Tìm một chỗ massage đi." Vu Liễn Thành không về thẳng câu lạc bộ Chicago, mà bảo anh tài xế đến đón anh như vậy.

Anh tài xế thừa vâng, song trong lòng khá hoang mang, nhân viên massage và máy móc thiết bị ở Chicago đều thuộc hàng bậc nhất kia mà?

Chờ khi xe của câu lạc bộ chạy khuất, Vu Liễn Thành lại bắt một chiếc taxi khác bỏ đi.

Sau bữa cơm trưa, Mộ Mai rửa sạch bát đĩa, đang bỏ vào máy khử trùng bỗng nghe thấy tiếng bước chân dừng ở phía sau. Cô vừa gọi "dì à" thì đã bị một đôi tay ôm lấy eo, hơi thở quen thuộc ập đến, đôi môi ấm áp hôn lên vành tai.

Mộ Mai tức khắc tránh né theo bản năng, chỉ nghe giọng anh khàn khàn: "Mộ Mai, anh nhớ em."

Tay anh cũng thừa dịp luồn vào áo cô, linh hoạt tiến đến nơi áo lót tác quái, khiến tay cô run lên đánh rơi chiếc đĩa

Tuy nhiên hôm nay thân thể cô không hề hoan nghênh người đàn ông mà cô luôn yêu. Mộ Mai bắt đầu phản kháng, thế nhưng càng vùng vẫy anh lại càng ôm chặt.

"Dì giúp việc đang ở ngoài đây." Mộ Mai tức tối quát khê.

"Anh mới cho đi ấy về rồi." Môi Vụ Liên Thành in dấu lên gáy cô, cô càng giãy dụa anh càng hưng phấn, nơi nóng rực kia dính sát vào mông cô, tay cũng lần đến khóa cài áo lót.

Chưa tới một phút, anh đã cởi được áo lót cô ra, nút chiếc quần jeans cũng bị giật bung, anh ôm cô đặt lên bàn bếp, lấn người vào giữa hai chân cô.

Mộ Mai dốc sức cố đẩy Vụ Liên Thành: "Anh điên rồi, đây là phòng bếp."

"Phòng bếp thì tốt chứ sao. Trước kia chúng ta từng làm ở phòng bếp rồi, khi ấy em còn rất thích nữa." Anh lần tay đến đùi cô, "Bảo bối, quần chân vào hông anh đi, cho anh vào đi mà."

"Liên Thành, hôm nay thân thể này không chào đón anh, anh không cảm giác được sao?" Mộ Mai cuống cuống hét lên.

Những ngày qua, cô thường nhốt mình trong phòng, mở toang cửa sổ, nhòai người qua khung cửa nhìn lên bầu trời. Nơi đây tựa thể chiếc lồng giam, cô rất nhớ đại dương xanh ngắt, nhớ hương vị của từng cơn gió biển, tiếng chim hải âu kêu quang quác nơi đỉnh đầu, và tiếng sóng ì oạp vỗ vào mạn thuyền mỗi đêm.

Người ban đầu còn hận không thể nuốt cô vào bụng chột khựng lại, tay anh dòi khỏi ngực đưa đến ôm lấy mặt cô, đau lòng hôn lên chóp mũi của cô. Anh vừa dịu dàng hôn cô vừa dịu dàng kéo lại quần áo ngay ngắn cho cô, rồi dịu dàng ôm cô vào lòng.

Vùi mặt vào ngực anh, khoe nứt Mộ Mai ươn ướt. Là do mùa đông đã đến nên cô mới đa sầu đa cảm ư? Nhất định là vậy rồi.

"Đừng tin vào những gì em nhìn thấy." Anh nắm lấy tay cô đặt lên vị trí trái tim mình, "Hãy tin vào nơi đây."

Dĩ nhiên cô phải tin tưởng anh, bởi vì cô yêu anh đến thế cơ mà.

"Mộ Mai, chỉ còn chín ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây rồi." Giọng anh thì thầm bên tai cô, "Anh đã mua một căn nhà ở bờ biển Brazil, nơi đó có bờ cát trải dài bát ngát, trong nhà còn có một người đàn ông tên Vụ Liên Thành giỏi nấu ăn. Anh còn mua một con chó to màu vàng, đến lúc đó em hãy dắt nó tản bộ trên bờ biển, anh cam đoan, nó nhất định sẽ cho em cảm giác oai phong lẫm lẫm."

Nhà bên biển Brazil, bờ cát trải dài, chú chó vàng oai vệ, người đàn ông tên Vụ Liên Thành giỏi nấu ăn ư? Mộ Mai ngẩng đầu nhìn anh, nhìn vào gương mặt trẻ trung sáng rọi, mỗi lần ghen tuông đều vô cùng trẻ con của anh.

Đàn ông á? Tự tăng bốc mình quá rồi đấy! Rõ ràng anh vẫn là thằng nhóc, một thằng nhóc hay ghen tuông vô cơ mới đúng. Nhưng có một điều anh nói đúng, anh rất giỏi nấu ăn, hơn nữa còn giỏi nấu mấy món Lâm Mộ Mai thích. Điều này là quan trọng nhất.

Lòng cô lại tan chảy, từng lỗ chân lông trên thân thể bắt đầu thả lỏng, trạng thái cũng thôi căng thẳng. Cô vùi mặt vào hõm vai anh, còn chín ngày nữa, đúng vậy, chỉ còn chín ngày nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 37

Chiều nay họ như lại quay về quãng thời gian ở khu phố cổ London, trốn trong nhà ân ái, không màng phân tranh bên ngoài, không có vết nứt thời gian, không có Ngô Phương Phi, càng không có Vụ Lăng Vân.

Ba giờ trước khi Vụ Liên Thành về, Mộ Mai đã nhìn thấy Vụ Lăng Vân trong cuộc phỏng vấn của một ký giả Trung Quốc trên tivi. Ông nói một thời gian ngắn nữa sẽ đến thăm con trai mình ở Bắc Kinh. Trên sóng truyền hình, ông xuất hiện với dáng điệu ung dung, nở nụ cười hết sức lịch lãm trước ống kính. Nhưng dù như vậy, Mộ Mai vẫn cảm thấy run sợ trước nụ cười của ông. Một người đàn ông có thể thản nhiên nhìn người phụ nữ từng là bạn thời thơ ấu lớn lên bên nhau rồi trở thành người yêu, thành vợ mình nhảy xuống ba tầng lầu cao. Nghĩ đến đây thôi cô đã sồn gai ốc rồi.

Vụ Lăng Vân có một trái tim thế nào mới làm được chuyện như vậy nhỉ? Lạnh lùng, tàn nhẫn hay mạnh mẽ?

Ánh hoàng hôn soi vào phòng, chiếu lên khuôn mặt hồng hào của bé gái trong tranh dán cửa sổ. Mộ Mai ngẩn ngơ ngắm cô bé, lòng bắt đầu mơ mộng đến tương lai. Nếu họ có con, nhất định cũng phải chăm đứa bé cho mím mím như thế. Trong lúc lơ đãng bỗng bị người đàn ông phía trên làm đau điếng.

"Anh ghét em không tập trung." Anh nói vô cùng nghiêm túc, làm Mộ Mai dờ khóc dờ cười.

Nhưng cô vẫn vô thức phối hợp anh, uốn cong người và ngửa đầu lên. Gương mặt anh gần trong gang tấc, đẹp đến mức cô không nhận được đưa tay vuốt nhẹ từ hàng mày đến ánh mắt anh.

"Liên Thành, anh nói xem mai một con chúng mình có đẹp giống như anh không?" Mộ Mai si mê ngắm gương mặt như tạc của anh.

Bỗng một cú thúc mạnh như thể muốn đánh bay cả linh hồn cô. Mọi suy nghĩ vẩn vơ về Vu Lãng Vân, về Ngô Phương Phi đều bay biến, ngay cả đứa con trong tưởng tượng, đứa con sẽ có dáng vẻ giống anh cũng bị đánh bay khỏi đầu cô.

Khi anh gục người trên người cô, màn đêm đã phủ xuống từ lâu. Mộ Mai lìm dim vuốt tóc anh, để anh thư giãn: "Khi này anh..."

Song, cô lại không nói hết, bởi chính cô cũng không biết nên hỏi thế nào. Khi này anh không hề dịu dàng, mà lại làm hùng hục như thể coi cô là kẻ thù, muốn bẻ gãy xương cốt nuốt vào bụng, nhiều lần làm cô suýt ngất nữa chứ. Ngoại trừ lần đầu tiên hỏi còn niên thiếu, anh chưa từng thô bạo như hôm nay. Sau cùng cô phải lên tiếng kháng nghị anh mới tỉnh táo, quay lại là Liên Thành dịu dàng ngày nào.

"Có phải xảy ra chuyện gì không?" Mộ Mai háng giọng, đổi cách hỏi.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô hồi lâu mới rúc đầu vào cùng chiếc gối với cô, xấu hổ kể: "Lúc ở trên máy bay anh mơ thấy chúng ta làm chuyện này." Anh vùi mặt vào cổ cô, "Sau khi tỉnh dậy phải lên đến phòng vệ sinh giải quyết, ai ngờ bị hành khách khác bắt gặp. Vì vậy anh đã thế, lúc về nhà phải đòi nợ em ngay."

Mái tóc mềm mượt của anh lát phát qua cổ cô, Mộ Mai nén cười: "Nhóc tóc xoắn, kể em nghe khi ấy anh đã giải quyết thế nào đi."

Vu Liên Thành ôm chặt cô vào ngực, cẩn nhẹ cô xem như trừng phạt, chuyển đề tài: "Nghe nói mấy ngày nay em đều đến chỗ làm của Triệu Cẩm Thu hả?"

"Đi mấy lần nhưng chỉ gặp được anh ấy một lần thôi." Chỗ làm của Triệu Cẩm Thu được bảo vệ rất nghiêm ngặt, cứ như cục tình báo. Cô đến sáu lần mới gặp được một lần, thời gian gặp chỉ đủ uống một tách trà.

Cô ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt Vu thiếu gia sa sầm bèn vội vàng hôn anh, nhắm đánh lạc hướng.

Đêm dần về khuya, Mộ Mai đứng trong con ngõ nhỏ, dõi mắt tiễn Vu Liên Thành rời đi. Tay cô siết chặt. Không sao cả, qua chín ngày nữa thì tốt rồi, chín ngày là một tuần thêm hai ngày thôi mà!

Lúc trở về câu lạc bộ Chicago đã gần mười một giờ, Vu Liên Thành vừa mở cửa phòng ra, champagne và băng lụa màu đã ập đến. Chu Á Luân, Vinh Ái, Ngô Phương Phi và tất cả thành viên tham dự dự án Á Mi lần này đều có mặt.

Vừa gỡ băng lụa màu, Vu Liên Thành vừa mỉm cười với từng người trong phòng, cuối cùng dõi mắt đến chiếc bánh kem nho nhỏ Ngô Phương Phi bung trên tay.

Ngô Phương Phi đỏ mặt, đón lấy ánh mắt của anh. Dường như, anh chưa bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt như thế, không, phải nói là anh chưa bao giờ nhìn cô chăm chú và không hề mang vẻ xa cách như vậy. Ngô Phương Phi ưỡn ngực, đi đến bên cạnh anh, gỡ từng dây ruy băng trên tóc anh.

Cả phòng reo hò ầm ĩ. Chu Á Luân cũng bước đến trước mặt Vu Liên Thành, đưa ly champagne cho anh, đánh giá anh từ trên xuống dưới: "Vu thiếu gia, hiệu quả massage tốt vậy sao?"

Giờ phút này trông Vu Liên Thành tinh thần rất sảng khoái. Ánh mắt Ngô Phương Phi thoáng lướt qua xương quai xanh hơi lộ dưới cổ áo sơ mi anh, lòng chột hổ sớ. Rõ ràng nơi ấy in hằn vết xước do móng tay gây ra.

Mới sáng sớm Mộ Mai đã thức dậy theo đi giúp việc đi chợ mua thức ăn. Đạo gần đây cô đang theo đi ấy học nấu nướng, tuy vẫn không ngon nhưng nhìn hình thức vẫn có thể bày biện trên bàn.

Sau khi đến Brazil cô sẽ phải tự tay lo liệu cuộc sống cho họ như những đôi vợ chồng bình thường khác. Bây giờ lại thêm một ngày trôi qua nữa rồi, họ chỉ còn bảy ngày thôi, một tuần nữa thôi.

Đi giúp việc vừa đi vừa thao thao bất tuyệt kể chuyện con gái mình đi du học, nói vài câu ngoại ngữ bập bẹ mà mấy ngày qua mình học được, tâm trạng Mộ Mai vui vẻ lắng nghe, thỉnh thoảng còn bật cười thích thú.

Có chiếc xe màu đen đỗ trong ngõ, Mộ Mai vừa cười vừa lơ đãng nhìn chiếc xe kia, loáng thoáng nghĩ biển số xe này hẳn là của nhà quyền quý nào đấy. Người Trung Quốc rất mê tín, họ thích mấy con số cho rằng sẽ mang đến may mắn thế này.

Thế nhưng khi thấy cửa xe mở ra, một người đàn ông nho nhã chừng ba mươi tuổi và một cô gái xinh đẹp bước xuống, Mộ Mai lại cười không nổi nữa. Đầu cô lập tức hiện ra cảnh Vu Liên Thành nửa đêm rón rén bò lên giường cô, sáng sớm tỉnh mơ lại thức dậy rồi đi.

Thật buồn cười, rõ ràng là cô và anh yêu nhau trước cả khi quen biết Ngô Phương Phi, nhưng sao lúc đối mặt với nụ cười vô tư của Ngô Phương Phi, Mộ Mai lại muốn tìm một chỗ nào để trốn cơ chứ. Thức ăn trong túi dẫn nặng trĩu, tay cô bần rùn như không thể nắm được nữa.

"Hi, người đẹp!" Ngô Phương Phi giơ tay lên, cười tít mắt.

Mộ Mai đứng thờ người nhìn Ngô Phương Phi mặt mày rạng rỡ, nụ cười tươi tắn hết như mấy cô gái quảng cáo nước giải khát trên tivi. Dáng vẻ sáng láng này của Ngô Phương Phi có phải liên quan đến Vu Liên Thành không? Có phải Vu Liên Thành cũng đối với cô ấy rất tốt hay không? Trong phút

chốc, nổi ghen tị chôn sâu tận đáy lòng lại đẩy lên gào thét.

"Phương Phi, cậu đến đây làm gì?" Mộ Mai bình tĩnh trở lại, sửa sang lại tóc tai quần áo chỉnh tề theo bản năng, đưa lại túi thức ăn cho đi giúp việc.

"Mấy ngày qua mình bận tối tăm mặt mũi, nào là công việc rồi chuyện của anh ấy." Ngô Phương Phi ra vẻ bất đắc dĩ, "Tối qua, ông ngoại nhắc mình mới nhớ, nên dành thời gian đến đây gặp cậu, xin lỗi cậu đây."

Cô ấy khoa trương cúi người chào hết như kỹ sĩ thời cổ đại.

Ngô Phương Phi nói một tràng dài như thế, nhưng Mộ Mai chỉ nghe được bốn chữ "chuyện của anh ấy" được nói bằng giọng rất ngọt ngào thôi. Bất cứ cô gái nào rơi vào lưới tình đều sẽ nói đến người mình yêu bằng giọng điệu như thế cả.

Vưu Liên Thành chết tiệt! Mộ Mai oán hận nghĩ, nếu tối nay anh dám mò vào phòng cô, cô nhất định sẽ đuổi anh thẳng cổ.

"Lâm Mộ Mai." Ngô Phương Phi quơ tay trước mặt Mộ Mai.

Như mới tỉnh khỏi mộng, Mộ Mai miễn cưỡng cười với cô ấy: "Phương Phi, sao cậu biết mình ở đây?"

Ngô Phương Phi nhún mày: "Không phải trước đây cậu từng nói địa chỉ chỗ này cho mình sao? Cậu quên rồi hả? Còn nữa..." Thấy Mộ Mai có vẻ bất an, Ngô Phương Phi chống tay dưới cằm, "Lâm Mộ Mai, lẽ nào cậu không định mời mình vào nhà à?"

Không, không, dĩ nhiên không thể cho cô ấy vào nhà. Nếu cô nhớ không lầm, áo khoác của Vưu Liên Thành còn đặt trên sô pha, tối qua anh lại giờ thối xấu, vừa vào cửa đã bắt đầu quần quýt lấy cô từ sô pha cho đến giường. Sáng nay đi sớm quá nên bỏ quên áo khoác của mình lại.

"Đi thôi, mình có chuyện muốn nói với cậu." Ngô Phương Phi kéo Lâm Mộ Mai.

Mộ Mai cuống quýt rút tay mình ra, buột miệng: "Không, Phương Phi."

"Không á?" Ngô Phương Phi nghiêng đầu ngạc nhiên, "Sao không cho mình vào nhà? Lâm Mộ Mai, không lẽ cậu giấu người đàn ông nào trong nhà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 38

Ngô Phương Phi nói với về tình nghịch. Mộ Mai hoàn hồn trở lại, quay đầu nhìn người đàn ông ấy vẫn lịch sự đứng một bên. Anh ta cũng đang nhìn cô, thấy cô trông về phía mình bèn mỉm cười xem như chào hỏi.

"Phương Phi, anh này là..." Mộ Mai quay sang hỏi Ngô Phương Phi.

Lúc này, Ngô Phương Phi mới nhớ ra chú Tiểu Nhã của mình: "Đây là Dung Nhã, con trai của ông bác rất thân với nhà mình. Ông ngoại mình thích anh ấy lắm, hiện tại anh ấy đang làm tư vấn pháp luật cho hội từ thiện của ông mình. Theo vai vế mình phải gọi anh ấy là chú, nhưng mình thích gọi bằng anh hơn, bởi vì anh ấy là út trong nhà nên ai cũng gọi Tiểu Nhã hết. Cậu thấy cái tên này rất nữ tính đúng không? Nhưng mà..." Ngô Phương Phi hơi khó hiểu, "Lâm Mộ Mai, trí nhớ của cậu có vấn đề à? Cậu không nhớ anh ấy thật hả?"

Mộ Mai lắc đầu.

"Anh ấy là người đưa vé vào cửa Hương Sơn cho bọn mình đấy." Ngô Phương Phi nhìn sang Dung Nhã, rõ ràng anh có vẻ bề ngoài khá ấn tượng kia mà.

"Phương Phi, cậu xem..." Ánh mắt Mộ Mai lại lần nữa nhìn sang người đàn ông kia, "Chúng ta không thể để anh ấy đứng ở đây mãi được, có điều nhà mình bữa bọn lắm. Hay là hôm khác mình dọn dẹp tươm tất rồi mời cậu đến chơi nhé." Không còn hôm nào khác nữa đâu, bảy ngày sau cô sẽ rời khỏi nơi này.

Ngô Phương Phi thấy Mộ Mai nói cũng có lý đành đồng ý: "Được, hôm khác thì hôm khác, dù sao hôm nay mình đến chuyển lời mời thay ông mình thôi. Mộ Mai, ông mình rất hài lòng về tấm ảnh gia đình mà cậu chụp hôm sinh nhật, còn rất nâng niu khung ảnh cậu chọn nữa, nên muốn mời cậu đến nhà ăn bữa cơm cảm ơn. Tối nay cậu đến nhà mình được không?"

Để đuổi Ngô Phương Phi đi sớm, Mộ Mai lập tức nhận lời. Nhìn chiếc xe màu đen chạy ra khỏi con ngõ, cô thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng bốn giờ chiều, người của Vinh gia đến đón cô, tuy nhiên vẫn là người đàn ông tên Dung Nhã kia.

Cùng thời gian ấy, tại văn phòng thuộc sở hữu của câu lạc bộ Chicago, Vinh Ái mặc bộ váy Chanel đến đưa hợp đồng của Á Mi cho Chu Á Luân.

Rõ ràng quý cô Vinh Ái đến đây là để câu kéo cướp bạn trai của em họ của mình. Chu Á Luân thờ ơ dõi theo, cô ta vừa bước vào văn phòng đã nhìn chăm chăm. Vu Liên Thành đang bàn việc với thương nhân khai thác lĩnh vực người Bồ Đào Nha.

Chu Á Luân cố ý đóng "bộp" bản hợp đồng lại, nhằm kéo lại suy nghĩ đang bay xa của cô ta.

"Cô Vinh, tôi đã đọc xong hợp đồng rồi." Chu Á Luân không hề khách sáo ra hiệu tiễn khách bằng ánh mắt với trợ lý của mình.

Vinh Ái chọn thời gian đến đưa hợp đồng rất khéo, ba mươi phút nữa là đến giờ ăn tối, chỉ cần kéo dài thời gian thêm chốc lát là cô ta sẽ có cơ hội đi ăn tối với Vu Liên Thành. Nhìn bộ váy cô ta mặc biết ngay là đã chuẩn bị cho bữa tối hôm nay rồi.

Thấy trợ lý khom người ra chiều tiễn khách, Vinh Ái nghiêm túc trở lại, nói rằng hợp đồng quan trọng như vậy nên xem kỹ sẽ tốt hơn. Cô ta còn chuyên nghiệp liệt kê ra mấy mục cần chú ý trong hợp đồng, chứng tỏ cô ta đã có chuẩn bị từ trước.

Đúng năm giờ, quản gia của câu lạc bộ Chicago cung cấp cho Vu Liên Thành đến báo bữa tối đã sẵn sàng, Vu Liên Thành cũng vừa bàn việc với đối tác xong, thấy Vinh Ái liền sưng sốt chốc lát, rồi lịch sự mời cô ta cùng ăn tối với mình.

Vinh Ái cười rạng rỡ như đóa hoa nở rộ.

"Nghe nói gần đây cô Vinh đang ở nhà ông nội à?" Chu Á Luân không hề muốn quý cô đã tâm bưng bưng này được như ý, cho dù đuổi không đi cũng phải đá đều cô ta vài câu, "Cô Vinh hiểu thảo quá, tôi nghe báo cô muốn dành thời gian chăm sóc cho ông nội nhiều hơn nên mới ở lại Bắc Kinh."

Vinh Ái tỏ vẻ điềm nhiên như không.

Chu Á Luân lại đổi giọng: "Nhưng như vậy không phải cô Vinh nên về ăn tối với ông nội mình sao? Người già thường thích con cháu quây quần đầy đủ mỗi khi dùng cơm." Anh giơ tay lên xem đồng hồ, "Giờ này mà về chắc vẫn còn kịp ăn cơm với Vinh lão tiên sinh đấy."

Vinh Ái thầm rủa mười tám đời tổ tông của Chu Á Luân trong bụng. Song, ngoài mặt không buồn đoái hoài đến anh, chỉ rảo bước đi theo Vu Liên Thành: "Giám đốc Chu không phải lo việc này, tối nay ông nội tôi có khách. A..." Vinh Ái kéo dài giọng nhằm thu hút sự chú ý của Vu thiếu gia, "Nói chính xác thì tối nay ông nội tôi tổ chức một bữa tiệc xem mắt. Con trai của ông bác thân thích với nhà tôi thích cô bạn của Phương Phi, chính là cái cô chụp ảnh trên du thuyền đấy. Vì vậy ông nội tôi liền mượn cơ hội bạn của Phương Phi đến dùng cơm, sắp xếp cơ hội gặp mặt cho họ. Mấy bữa ăn kiểu này chỉ cần phía liên quan có mặt là được, tôi ở lại chỉ tổ chật chỗ thôi, phải không giám đốc Chu?"

Chu Á Luân đành nói: "Đúng, đúng, kiểu gặp mặt này chỉ cần phía liên quan có mặt là được rồi."

Trong lúc lờ lờ qua tiếng lại, họ không hề để ý đến Vu Liên Thành này giờ vẫn im lặng bỗng khựng bước, anh lập tức cắt giọng áy náy: "Hai người đi trước đi, tôi nhớ còn việc vẫn chưa làm xong."

Dứt lời đã lập tức chạy quay lại văn phòng.

Thật ra Vinh gia cũng khá gần nhà Mộ Mai, đi lại chưa đến một giờ chạy xe. Căn nhà mà Vinh lão tiên sinh đang ở là căn tứ hợp viện rất rộng và vô cùng cổ kính, bên trong mang đậm văn hóa Bắc Kinh truyền thống, khiến mọi người cảm thấy bản thân mình rất nhỏ bé khi ở nơi đây.

Nghe nói căn nhà này được xây dựng từ thời Thanh, vốn là phủ đệ của Vinh gia, thuộc diện được chính phủ sửa chữa và bảo tồn như di tích lịch sử. Song vì Vinh Trình đã giúp đỡ nhiều trong cuộc chiến tranh ở Trung Quốc, chính phủ Bắc Kinh đã trả lại phủ đệ này cho ông xem như bày tỏ lòng biết ơn.

Bước qua cổng sắt là khoảng sân rộng rãi trồng khá nhiều cây tùng được cắt tỉa gọn gàng, bồn hoa to sụ và hòn non bộ được thiết kế tinh xảo. Mộ Mai dè dặt bước đi trên con đường đá sỏi theo sau Dung Nhã, thế nhưng dù như vậy cô vẫn bị trượt chân, may mà có Dung Nhã đỡ cô kịp thời.

Đến khi đứng vững lại, Mộ Mai mới thấy Ngô Phương Phi đang khoác tay ông ngoại, cười tủm tỉm nhìn cô ở cuối con đường. Vinh Trình mặc bộ quần áo màu xám nhạt như cây tùng kiên cường đứng thẳng trong khu vườn xanh um. Không hiểu tại sao Mộ Mai có cảm giác rất thân thiết với ông cụ này.

Dưới lời mời nhiệt tình của ông, Mộ Mai theo ông đến phòng trưng bày hình ảnh của gia tộc. Căn phòng này khá lớn, trang trí rất hoành tráng, trên tường treo đầy ảnh gia đình, từ ảnh trắng đen cho đến ảnh màu. Con người và cảnh vật trong ảnh bày ra trước mắt cô hết như một cuốn biên niên sử.

Tâm trạng Vinh Trình rất tốt, ông đứng trước vài bức ảnh, kể cho Mộ Mai nghe những câu chuyện đằng sau nó. Trong số đó, Mộ Mai chợt thấy được dáng vẻ Ngô Phương Phi hồi còn bé, tết bím tóc nhỏ nhỏ đứng cạnh mẹ mình. Cô bé ấy dần dần lớn lên theo từng bức ảnh, đến tấm cuối cùng, chàng trai Vu Liên Thành đã thay thế mẹ cô đứng bên cô. Mà tấm này còn do đích thân Mộ Mai chụp.

Mộ Mai thầm cười khổ, rốt cuộc cô và anh phải trải qua mấy kiếp luân hồi mới có duyên đến vậy.

Vinh Trình đứng bên cạnh cô cũng thờ dài, có lẽ giọng của ông quá thương cảm, Mộ Mai không kiềm được nhìn theo ánh mắt của ông. Trong hai mươi mấy tấm ảnh liên tiếp, vị trí thứ ba bên trái của Vinh Trình luôn để trống, ngón tay nhăn nheo của ông miết nhẹ chỗ trống kia, lầm bầm: "Con đây, bóc đồng quả!"

"Đáng lẽ nơi này còn có một người nữa, nó tên là Vinh Tây - con gái thứ ba của ông, trên nó có hai người anh trai. Hồi bé nó rất linh lợi và lâu lành, ông và bà yêu thương nó nhất. Nhưng cũng chính vì vậy mà nó càng ngang ngạnh tùy hứng..." Nói đến đây ông chợt dừng lại, thở hắt ra, giọng cũng trở nên ầu ầu già cỗi trong nháy mắt.

"Vinh lão tiên sinh." Mộ Mai đến dịu tay ông theo bản năng.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, ông cụ cứ nhìn cô đắm đắm, như thể đang nhớ về hồi ức xa xăm của mình.

"Vinh lão tiên sinh." Mộ Mai khẽ gọi, "Ông có cần nghỉ ngơi chốc lát không ạ?"

Vinh Trinh như vừa tỉnh mộng, nói như thể tự giễu: "Vừa rồi ông còn tưởng..."

Sự xuất hiện của Ngô Phương Phi và Dung Nhã đã ngắt ngang lời ông. Vì lát nữa mới đến giờ ăn tối, Ngô Phương Phi bèn lôi Mộ Mai đến phòng mình. Gần đây Ngô Phương Phi ở nhà ông ngoại, nguyên nhân là chỗ này khá gần công ty cô làm việc.

Trong phòng Ngô Phương Phi toàn sách và bản vẽ, nơi gọn gàng nhất là chỗ trưng bày các cúp giải thưởng. Ngô Phương Phi khoe với Mộ Mai từng giải thưởng mình đạt được, đáng diệu hết như ông ngoại cô. Giữa chừng Ngô Phương Phi phải ra ngoài nghe điện thoại, trùng hợp thay cô ấy vừa đi thì điện thoại của Mộ Mai cũng vang lên.

Cô mới bắt máy, còn chưa kịp nói gì thì bên kia Vưu Liên Thành đã vội vàng hỏi: "Có phải em đang ở chỗ Phương Phi không?"

Nghe thấy giọng anh gấp rút như thế, Mộ Mai hơi khó chịu, cho rằng Vưu Liên Thành như một gã đàn ông đang lo sợ trận chiến giữa bạn gái cũ và bạn gái hiện tại bùng nổ. Càng tệ hơn, thân phận của cô lại là kẻ phải bị che giấu không thể cho ai biết.

"Vậy thì sao?" Mộ Mai lạnh giọng hỏi lại.

"Về nhà ngay cho anh!" Vưu thiếu gia ra lệnh.

Tâm trạng cô càng tệ hơn: "Vưu thiếu gia, tối nay tôi phải dùng bữa với người ta." Nhìn gương mặt vô cảm của mình in bóng trên tủ trưng cúp, Mộ Mai cười khẩy, "Có phải anh đang lo tôi sẽ làm bại lộ bí mật trước mặt bạn gái anh không? Vưu thiếu gia đừng lo lắng quá, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, không phải anh đã từng tận mắt chứng kiến năng lực của tôi một lần rồi sao?"

Bên này Vưu Liên Thành rất muốn chửi um lên. Cô gái này hoàn toàn không rõ tình huống của mình mà. Xem mắt á? Chó chết, cả ngày không chịu ở yên trong nhà cứ đi lôn vôn khắp nơi trên người bọn đàn ông. Nghe nói mỗi lần đi xem mắt, các cô gái đều trang điểm xinh đẹp, phô bày nhan sắc của mình với tên đàn ông kia thì phải? Lâm Mộ Mai trang điểm xinh đẹp ư? Mẹ kiếp, mẹ kiếp!

"Lâm Mộ Mai, em lập tức về ngay cho anh." Vưu Liên Thành đằng đằng sát khí, "Anh nói cho em biết..."

Thấy Ngô Phương Phi bước vào, Mộ Mai lập tức cúp điện thoại của Vưu Liên Thành.

Bên này, Vưu Liên Thành thở hổn hển, tức điên lên. Anh chạy ra khỏi văn phòng, đuổi theo Vinh Ái, cười vô cùng hào hoa phong nhã: "Cô Vinh, nghe nói nhà Vinh lão tiên sinh đang ở trước đây là vương phủ, tôi rất hứng thú với kiểu kiến trúc cổ này, không biết cô có thể đưa tôi đến thăm nhà được không?"

Đưa mắt nhìn đôi trai xinh gái đẹp kia rời đi, Chu Á Luân cực kỳ hoang mang. Từ khi nào mà Vưu Liên Thành có hứng thú với kiến trúc thế? Còn nữa, tại sao Vưu thiếu gia không dẫn theo anh đi cùng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 39

Ngô Phương Phi cầm điện thoại Mộ Mai lên ngắm nghía với vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt soi mói hết nhìn điện thoại lại chuyển sang mặt cô, khiến tâm trạng sa sút kia lại càng tồi tệ hơn.

"Phương Phi, sao cậu lại nhìn mình như vậy?" Mộ Mai chợt dạ.

"Lâm Mộ Mai, bảo bối này ở đâu ra thế? Có phải..." Ngô Phương Phi kẻ mặt đến gần, "... Có phải cậu được ai bao nuôi không?" Rồi cô đưa điện thoại cho Mộ Mai, chỉ vào màn ảnh, "Đây là bản giới hạn không bán năm 2011 của Blackberry có tổng cộng năm màu, trên thế giới này chỉ năm người sở hữu. Chiếc của cậu có tên Phiêu Lưu Nơi Rừng Rậm, là chiếc mang ý nghĩa chính trong năm chiếc điện thoại kia."

Ngô Phương Phi vẫn nhìn Mộ Mai chăm chăm: "Lâm Mộ Mai, mình rất tò mò sao cậu có được nó?"

Mộ Mai chỉ biết trầm mặc. Kể từ khi gặp lại Vu Liên Thành, cô thường hay im lặng trước Ngô Phương Phi.

"Mình đoán." Trái lại, Ngô Phương Phi trở nên hào hứng, "Chắc là bạn trai tặng hả? Mình cũng thích điện thoại của hãng này lắm, còn có vài người bạn là fan cuồng của Blackberry luôn cơ. Cậu không biết đâu, trong sự kiện 11/9, mấy chiếc điện thoại của những hãng lớn như Nokia đều bị mất sóng, một đôi tình nhân đã tìm được nhau trong đông đảo nát nhừ liên lạc qua điện thoại Blackberry đấy. Năm sau hai người họ đã tổ chức đám cưới đúng ngày 11/9, công ty Blackberry còn gửi thiệp chúc mừng nữa. Vì vậy fan của Blackberry đã coi chiếc điện thoại này là sứ giả tình yêu, những người có sở thích sưu tầm điện thoại luôn cho rằng điện thoại Blackberry mới quý nhất. Nếu mình đoán không lầm, chiếc điện thoại này chắc chắn do bạn trai cậu tặng." Ngô Phương Phi bỗng nhớ tới "anh Cẩm Thư tốt nhất thế giới" mà Lâm Mộ Mai hay nhắc đến, "Là Triệu Cẩm Thư đúng không?"

Mộ Mai như muốn nổi điên, tại sao số phận luôn khiến cô trở thành tên lừa gạt thế này? Trước kia thì lừa Vu Liên Thành, bây giờ thì lừa Ngô Phương Phi. Mộ Mai rửa thầm Vu Liên Thành trong lòng. Tuy nhiên ngoài mặt cô vẫn mỉm cười, cầm lấy điện thoại khẽ gõ vào đầu Ngô Phương Phi: "Cậu do tòa báo nào cử đến hả? Cậu thừa biết xưa nay mình không trả lời mấy câu hỏi riêng tư mà. Còn nữa, cậu muốn đề khách nhà cậu đối bụng sao?"

Lảng tránh câu hỏi sẽ tốt hơn là nói dối phải không? Lâm Mộ Mai cười khỏ.

Ngô Phương Phi cào tóc ngại ngùng. Sao cô lại cảm thấy thái độ trả lời câu hỏi của Lâm Mộ Mai hệt như Vu Liên Thành ấy nhỉ?

Đúng sáu giờ họ ngồi vào bàn ăn, Mộ Mai và Ngô Phương Phi ngồi một bên, Dung Nhã và Vinh Trinh ngồi một bên, lần lượt đối diện nhau. Tuy món ăn trên bàn không đến mức cao lương mỹ vị nhưng đều là những món tinh xảo, màu sắc và hương vị đều không phải bàn. Nhìn cách trang trí món ăn cũng biết được đây là bữa tiệc chính quy của gia đình trăm anh thế phiệt.

Vinh Trinh là một ông cụ hòa đồng hay nói, cộng thêm Ngô Phương Phi và Dung Nhã phối hợp nên Mộ Mai không cảm thấy ngại gì nữa. Thành thạo Dung Nhã ngồi đối diện còn giúp thức ăn cho cô. Mà với sự chu đáo của anh ta, Mộ Mai lại tự nhiên coi như chủ nhà nhiệt tình tiếp đãi khách, nên cũng vui vẻ nhận lấy.

Chú Tiểu Nhã khá nghi thật đấy! Từ lúc nào mà anh ấy biết cư xử dịu dàng với con gái thế kia? Ông ngoại cũng đáng nghi nữa, lúc nào cũng nói gần nói xa Dung Nhã là một người đàn ông đáng để phó thác chung thân. Không phải...

Ngô Phương Phi nhanh chóng nhớ lại khoảng thời gian trước Dung Nhã từng hỏi cô Mộ Mai có bạn trai chưa. Nhưng lúc đó chỉ là câu hỏi băng quơ rất bình thường, nên cô không để ý lắm, chỉ trả lời "không có" rồi thôi.

Ôi, xong rồi! Tình cảnh này hẳn đã biến thành vụ xem mắt đây mà!

Nhưng xui xẻo thay ông cô và Dung Nhã không hề biết rõ tình trạng đối phương. Ngay cả cô cũng vừa mới biết Mộ Mai đã có bạn trai rất siêu đây thôi, người có được món quà tốt nhất từ công ty Blackberry đương nhiên là nhân vật tài ba rồi. Cô nhất định phải ngăn cản vụ khó đỡ này mới được.

Tiếc rằng cô còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp thì tiếng cười giả tạo của Vinh Ái đã vang lên. Và điều Ngô Phương Phi càng bất ngờ hơn chính là Vu Liên Thành lại đi chung với cô ta. Vinh Ái còn khoác tay anh, xuất hiện trước mặt mọi người với tư thế hết sức đắc thắng nữa chứ.

Bàn ăn đang bốn người bỗng biến thành sáu người, vị trí ngồi cũng khá quái gở. Không hiểu sao Vu Liên Thành lại ngồi bên cạnh Lâm Mộ Mai, Vinh Ái lại ngồi bên cạnh Dung Nhã. Còn Ngô Phương Phi thì gườm gườm nhìn Vinh Ái. Xét theo tình hình này, chắc Vinh Ái đang sung sướng lắm đấy. Vì như vậy cô ta mới có thể khoe khoang đáng vệ thực nữ của mình với Vu Liên Thành được.

Từ lúc Vu Liên Thành bước vào, tâm trạng Mộ Mai có lẽ mới điều chỉnh tốt lại trở nên khó chịu. Dĩ nhiên, cô tuyệt đối không tin rằng Vu Liên Thành chạy đến đây vì quan tâm đến cô đâu. Có lẽ Vu thiếu gia sợ cô sơ suất làm lộ chân tướng, phá hỏng quan hệ của anh với Vinh gia thôi. Thời điểm hiện tại, anh chỉ còn một bước nữa là ký xong hợp đồng với Ái Mĩ rồi.

Cô cố tỏ vẻ thân nhiên nghe Vu Liên Thành ân cần hỏi thăm Vinh lão tiên sinh, chỉ qua vài ba câu ngắn ngủi đã đỡ ông cụ rất đổi vui thích, nhìn anh với ánh mắt ái như nhìn cháu rể.

Dạ dày Mộ Mai khẽ quặn lên.

Dung Nhã ngồi đối diện đưa cốc nước cho cô: "Cô Lâm không ăn cay được sao?"

Bấy giờ Mộ Mai mới nhận ra khi này mình vừa ăn phải món kia khá cay. Trong ánh nhìn quan tâm của mọi người, cô đành ngại ngùng định nhận lấy cốc nước của Dung Nhã, nào ngờ một bàn tay khác nhanh chóng cầm lấy cốc nước trước cô.

Quý công tử người Anh biểu hiện khá khoa trương, uống cạn cốc nước trong vòng một hơi, sau đó mới thẳng thốt giải thích: "Tôi cay quá, nhất thời..." Anh không nói tiếp, chỉ tỏ vẻ áy náy, rồi đưa cốc nước của mình đến trước mặt Mộ Mai, "Vô cùng xin lỗi."

Vì đây chỉ là chuyện nhỏ nhất thường xảy ra trong bữa tiệc nên không ai để ý nhiều, mau chóng quay lại chuyện chính.

Hiển nhiên Vinh Ái là người sôi nổi nhất ở đây. Lễ phép trả lời vài câu của Vinh lão tiên sinh, ánh mắt cô ta liền chuyển sang cô gái ngồi bên cạnh Vu Liên Thành.

Cô gái này không giống với mấy người thợ chụp ảnh trên du thuyền trong ấn tượng của Vinh Ái.

Cô nhiếp ảnh gia để tóc dài buông xõa, mặc bộ vest không rõ thuộc nhãn hiệu nào, trang điểm nhạt, khuôn mặt trái xoan, điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt là cằm và đôi mắt. Có thể tạm coi là một mỹ nữ, nhưng đặc biệt hơn là trên người của cô nàng toát lên sức hút khiến đám đàn ông tơ tưởng, muốn bóc hết sức muốn hòa tan nét lạnh đậm của cô, để cô nở nụ cười tươi tắn với mình. Còn bộ quần áo kín đáo kia nữa, cánh đàn ông sẽ không nhìn được muốn coi sạch bộ quần áo bảo thủ đó ra bằng mọi cách, rồi đặt cô nằm dưới thân họ, quần quýt triền miên. Nét phong tình này toát lên rất tự nhiên, dù phải trả giá bao nhiêu, học hỏi không ngừng hay đắp tiền bạc lên người cũng không có được.

Bình thường người ta hay gọi mấy cô gái gọi cảm là vụ vật, nhưng với Vinh Ái, cô gái trước mặt mới đích thị là vụ vật. Nói chính xác hơn, từ vụ vật chỉ mấy cô gái có nét quyến rũ không ai kháng cự được. Thảo nào ông chú Dung Nhã luôn tham công tiếc việc lại nổi hứng với phụ nữ, không chỉ xung phong làm tài xế mà còn sẵn sàng chu đáo cho cô gái này suốt bữa ăn.

Với bản năng nhạy cảm của phụ nữ, Vinh Ái cho rằng cô gái này không nên xuất hiện ở đây. Cô ta uống một hớp nước, hờ hững cất lời: "Cô thợ ảnh, có có ấn tượng gì với chú Tiểu Nhã nhà chúng tôi không?"

Một cô gái kiêu ngạo như cô ta không cho phép mình thất bại trước người phụ nữ không có tiếng tăm thế này. Vinh Ái muốn giẫm đạp cô gái trước mắt với tư thái cao sang của bản thân.

Ngô Phương Phi sờn tóc gáy, Vinh Ái rõ ràng đến đây phá rối mà.

Mộ Mai khẽ giật mình, lát sau mới hiểu ý Vinh Ái. Ánh mắt cô liếc nhìn về phía người đàn ông đối diện theo bản năng. Mặt mũi anh ta đoan chính, cử chỉ lịch thiệp và thân thiện.

Không khí trong bữa ăn thoáng chốc trở nên kỳ lạ. Vinh lão tiên sinh hơi lúng túng, song Dung Nhã lại khá tự nhiên. Anh ta lấy khăn ăn lau miệng, khẽ giọng quở trách cô cháu chỉ kém mình vài tuổi: "Vinh Ái, cô Lâm có tên có họ đang hoảng, cháu gọi như vậy là không lễ phép." Rồi quay sang mỉm cười với Mộ Mai, "Tuy trong trường hợp này nói ra có hơi đường đột, nhưng có thể bày tỏ thành ý trước mặt mọi người thế này vẫn là cơ hội tốt. Cô Lâm, có cảm thấy tôi thế nào?"

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, chỉ trong phút chốc Mộ Mai đã cảm nhận được ánh mắt như dao găm vút đến từ người bên cạnh, cô chỉ biết mỉm cười xem như đáp lời với Dung Nhã.

Không nhận được câu trả lời, Dung Nhã chẳng hề khó xử, điềm tĩnh nói tiếp: "Tôi hiểu ý cô Lâm rồi. Chúng ta vừa mới gặp mặt, trong mắt cô tôi chỉ là chú Tiểu Nhã của Phương Phi thôi. Nhưng tôi có thể khẳng định một điều, tôi là một người đàn ông không tệ, làm công việc liên quan đến pháp luật nên thu nhập khá ổn định. Chỉ tiếp xúc với vài cô gái qua vài lần đi xem phim ở thời đại học, nên tình sử có thể xem như tờ giấy trắng. Nhìn chung tôi là người rất khá, tôi nghĩ điều đặc biệt duy nhất chính là tôi vừa gặp đã mến cô Lâm. Có thể hình dung việc này giống như một đầu cô phiếu luôn có giá ổn định bỗng ngày nào đó tăng vọt đến điểm cao nhất, mà cô Lâm chính là điểm cao nhất kia của tôi, và đó cũng là một niềm vui bất ngờ dành cho tôi."

Ngô Phương Phi gần như muốn vỗ tay nhiệt liệt khen Dung Nhã, quả nhiên là thầy cãi, phản ứng mau lẹ nói năng xác đáng, dù không hoa mỹ nhưng cũng khiến người ta xiêu lòng. Có điều là... chú Tiểu Nhã của cô nhất định sẽ bị tổn thương rồi.

Ấy thế mà chuyện khiến Ngô Phương Phi xấu hổ hơn lại nằm ở phía sau. Dung Nhã vừa bày tỏ cảm tình xong, bạn trai của cô lại bật cười giễu cợt: "Nếu nói câu này với mấy phụ nữ nước Anh thì tên anh nhất định sẽ bị liệt vào danh sách đen cho xem. Thứ nhất, nghe nó giống một thương nhân đầu cơ trục lợi. Thứ hai, đoạn đầu giọng điệu anh cứ như đang báo cáo tiến độ công việc với sếp, còn đoạn sau thì hệt như nhân viên kinh doanh nhiệt tình chào hàng. Thứ ba, anh đã đặt vị trí của mình cao hơn phái nữ, những lời của anh như đang thông báo rằng, được anh coi trọng chính là niềm vinh hạnh của cô gái này vậy." Anh còn tốt bụng chỉ ra, "Và điều thứ ba là tôi kỵ nhất."

Ngô Phương Phi chỉ biết mắt tròn mắt dẹt nhìn Vu Liễn Thành.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 40

Đến đây Vu Liễn Thành vẫn không chịu thôi, còn nói thêm: "Chi bằng anh hỏi thử Phương Phi đi, cô ấy từng ở Anh vài năm, nên có thể phát ngôn đây."

Ặc! Ngô Phương Phi mãi mới nuốt trôi thức ăn, chuyển mắt sang ông ngoại chờ được giải vây, vậy mà ông ngoại có vẻ thích thú thưởng thức cuộc khẩu chiến trên bàn cơm này. Ngô Phương Phi nghĩ muốn nổ đầu, hình như hai người này nói đều có lý, mà đầu óc hạn hẹp của cô thì chỉ biết mỗi kiến trúc thôi, đầu óc kinh nghiệm yếu đương gì. Cô đành quay sang nhìn Vu Liễn Thành theo bản năng, nhưng bị Lâm Mộ Mai chắn mắt nên không thể thấy rõ vẻ mặt anh.

May mà Dung Nhã làm nghề luật sư ăn nói khéo léo, trong nháy mắt đã soi được vấn đề. Anh ta hòa nhã đáp lời: "Cậu Vu chớ quên, đối tượng mà cậu nói là phụ nữ Anh, còn cô Lâm là phụ nữ phương Đông. Từ điều này đã cho thấy lời nói vừa rồi của cậu Vu quá vô đoán."

Vưu Liên Thành cất giọng bình thản pha chút chế giễu: "Không hề vô đoán đầu. Phụ nữ Anh và phụ nữ Pháp đều được thế giới công nhận là kiểu phụ nữ lãng mạn nhất. Anh thất bại trước họ thì liệu tỷ lệ tỏ tình thành công với phụ nữ khác được bao nhiêu?"

Theo diễn biến này dường như họ muốn biến bàn ăn thành một cuộc tranh biện rồi. Mộ Mai thờ dài một hơi, nếu còn tiếp tục vậy nữa, trước sau gì Vưu thiếu gia cũng bị bại lộ bí mật cho xem. Bà chị họ của Ngô Phương Phi có ánh mắt rất sắc bén, này giờ cứ không ngừng sẫm soi cô mãi.

"Được rồi hai quý ông." Mộ Mai giơ tay lên, mỉm cười, "Tôi nhớ hình như tôi được mời đến dùng cơm mà, có thể để tôi ăn xong bữa cơm đã không? Đề tài của hai anh thật sự không thích hợp với không khí hiện tại chút nào."

Vinh lão tiên sinh cũng vui vẻ đứng ra giảng hòa, không khí trên bàn lại đầm ấm như trước. Dung Nhã vẫn điềm nhiên như không, ân cần gấp thức ăn cho Mộ Mai. Cho đến khi anh ta lại gấp một miếng sủi cảo tôm bỏ vào đĩa cho cô, cốc nước đặt bên cạnh Vưu Liên Thành bỗng bị đổ, làm ướt cả áo Mộ Mai.

Một tấm khăn giấy trắng muốt nhanh chóng nhét vào tay cô trước khi Dung Nhã kịp làm gì. Tình huống thế này khiến cô dờ khóc dờ cười, như thể cô biến thành mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành vậy.

Không khí khá quái gở, Vinh Ái khẽ nghiêng đầu nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện một trước một sau rồi khỏi phòng ăn. Đầu tiên Mộ Mai nhã nhặn từ chối Ngô Phương Phi đòi đưa cô đến phòng vệ sinh, rồi đi theo quán gia. Cô vừa đi không lâu, năm phút sau điện thoại Vưu Liên Thành vang lên, anh đi ra ngoài nghe điện thoại. Nếu theo tình tiết trong phim, đôi nam nữ này nhất định đang giấu người yêu mình lên lút vụng trộm với nhau. Tuy nhiên biểu hiện của hai người này quá tự nhiên, đến mức người ta chẳng hề phát hiện có sơ hở gì.

Thời điểm Vưu Liên Thành đứng dậy ra ngoài còn cười với mọi người, nụ cười trong sáng tựa thiên sứ. Vinh Ái lại nhìn sang cô em họ xinh xắn của mình, Ngô Phương Phi luôn nhìn chăm chăm bụi chuối tây nơi Vưu Liên Thành đứng ngoài cửa sổ.

Cô ta thậm chí ngỡ mình bị thần kinh. Rõ ràng Vưu Liên Thành và con bé chụp ảnh trên du thuyền kia thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Hôm nay tình cờ được ngồi cùng bàn thôi.

Bên này, vị quản gia vừa rời đi Vưu Liên Thành đã chạy tọt vào phòng vệ sinh, kéo đôi tay cô đang lau áo ghì chặt trên đỉnh đầu, áp người cô trước bồn rửa tay, đôi môi vội vã hôn ngẫu nhiên.

Mặc dù biết cô không hề hay biết gì về cuộc xem mắt này, nhưng Vưu Liên Thành vẫn giận vô cùng. Tại sao cô lại đi trêu người dám đàn ông, tại sao cô lại dám thân nhiên ngồi đối diện kẻ có tình ý với mình, tại sao đã biết hắn có ý mà cô còn vui vẻ nhận thức ăn hắn gấp? Như vậy rõ ràng cô đang có ý để hắn hi vọng tơ tưởng mà. Không phải cô nên tỏ rõ lập trường của mình sao? Không phải nên nói cho hắn biết cô đã có bạn trai rồi sao?

Ôm siết cô vào ngực, Vưu Liên Thành hầm hè: "Tại sao không nói là em có bạn trai rồi? Tại sao không ngăn chặn ý định xấu xa của hắn? Lâm Mộ Mai, rốt cuộc em đang mưu tính điều gì?"

Mỗi khi thấy tên đàn ông nào nhìn cô, Vưu Liên Thành đều hận không thể móc mắt đối phương ra. Tình yêu càng lúc càng sâu đậm, dục vọng chiếm hữu của anh cũng càng ngày càng mãnh liệt. Anh biết suy nghĩ của mình không được bình thường, có lẽ phải nói là bệnh hoạn, nhưng thật sự trong tâm trí anh lúc nào cũng lo được lo mất cô. Bởi vì... bởi vì anh là người không có tư cách có được cô nhất trên thế giới này, tại anh cố ý chống lại số phận cướp lấy cô mà thôi.

Nếu Mộ Mai yêu anh, anh sẵn sàng từ bỏ tính mạng của mình. Nhưng nếu một ngày Mộ Mai không yêu anh nữa, anh sẽ sẵn sàng hủy hoại mọi thứ kể cả cô. Cho nên, mọi người thường nói, yêu và hận chỉ cách nhau một sợi tơ mà thôi.

"Bạn trai ư? Em có bao giờ?" Mộ Mai giễu cợt đáp lại, "Anh đang nói mình đấy hả? Nhưng em nhớ, Vưu Liên Thành hiện tại là bạn trai của Ngô Phương Phi, hơn nữa, người bạn trai này đang ở nhà bạn gái mình với vai trò khách quý nữa kia."

"Anh đến đây vì em thôi." Vưu Liên Thành vòng tay ôm Mộ Mai, kéo cô dán chặt vào người mình, "Anh nghe nói họ muốn giới thiệu em cho tên đàn ông khác nên mới chạy đến đây."

Mộ Mai lập tức im lặng.

"Lát ra ngoài em hãy nói cho hắn biết em đã có bạn trai, rồi quay về nhà ngay cho anh." Liên Thành kiên quyết ra lệnh, "Có nghe không?"

"Biết rồi." Mộ Mai đáp lời, "Ăn tối xong em sẽ nói với họ em phải về."

"Lâm Mộ Mai." Vưu Liên Thành cau mày, "Lẽ nào em không định nói rõ ràng với tên đàn ông kia sao?"

"Vưu thiếu gia." Mộ Mai ngẩng lên nhìn khuôn mặt ghen tuông của Vưu Liên Thành, "Không cần nói với anh ta vậy đâu. Với em, anh ta chỉ là chú Tiểu Nhã của Phương Phi thôi, đừng bận tâm nhiều, dù sao mấy ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây rồi đúng không?"

Vưu Liên Thành nghĩ lại cũng phải, nhưng nhìn gương mặt trang điểm giản dị của Mộ Mai, anh lại hầm hầm tức tối: "Tiểu Nhã á, tên gì hệt như con gái."

Mộ Mai định đẩy Liên Thành đi ra ngoài, thế nhưng lại bị anh áp vào vách tường, hôn cô lần nữa.

Đang lúc đắm đuối thì bỗng môi cô đau nhói, Mộ Mai tức khắc hiểu được chuyện gì xảy ra liền quát khẽ: "Vưu Liên Thành, anh là đồ điên."

Chàng trai bị mắng lại không hề giận dữ hay hối lỗi, dương dương đắc ý chỉ vào môi cô: "Khi này vừa vào phòng ăn anh đã muốn làm vậy rồi. Đây là sự trừng phạt cho việc em dám đi treu ong ghẹo bướm, mấy khoản nợ khác lát nữa chúng ta về nhà lên giường sẽ tính!"

Vưu Liên Thành uốn lưỡi nhả hai chữ "lên giường" rất nặng, chắc chắn về đến nhà sẽ hành hạ cô đến sáng mai không xuống giường được cho xem.

Mộ Mai đau đầu không biết làm sao với đôi môi bị cắn đến bật máu của mình, đành quay lại phòng ăn với đôi môi sưng mọng. Thấy vị trí của Vinh Ái trống rỗng, cô liền thờ phào nhẹ nhõm.

Vưu Liên Thành vẫn ngồi vị trí cũ, nịnh nọt trò chuyện vui vẻ với Vinh lão tiên sinh. Ngô Phương Phi vừa gấp thức ăn cho ông mình vừa thỉnh thoảng góp vài lời.

Đối diện với ánh mắt của Dung Nhã, Mộ Mai như có cảm giác ngồi trên bàn chông.

"Cô Lâm, môi cô sao thế? Khi này vẫn bình thường mà? Có phải lúc ăn đã không cẩn thận cắn vào môi không?" Dung Nhã biết câu hỏi này có hơi mạo muội, nhưng vẫn buột miệng hỏi han, "Có cần bôi thuốc không?"

"Ồ, bị anh phát hiện rồi." Mộ Mai hùa theo lời Dung Nhã, "Ừ, này bị cắn phải môi, từ bé đến lớn tôi thường bị vậy lắm."

Nhìn cô gái mặt ửng đỏ kết hợp với đôi môi tươi thắm toát lên vẻ duyên dáng động lòng người, trong phút chốc Dung Nhã không sao dời mắt được. Ngô Phương Phi ngồi hơi chếch đối diện với Dung Nhã thấy rõ mồn một biểu cảm của anh ta, lòng thâm thò dài: Không ổn rồi, chú Tiểu Nhã chưa có mảnh tình vắt vai lần đầu tiên thích một người con gái, nếu biết Lâm Mộ Mai đã có bạn trai sẽ buồn chết cho xem.

Ngô Phương Phi dứt khoát đi đến chỗ của Vinh Ái rồi ngồi xuống, quan sát kỹ môi Mộ Mai. Đúng là churong mất thật! Không hiểu sao giờ phút này trong đầu cô lại hiện lên hai từ "churong mất" nữa.

Nhìn Mộ Mai và Liên Thành ngồi sòng vai nhau rất tự nhiên, cảm xúc trong cô bỗng trở nên khác lạ. Lẽ ra Lâm Mộ Mai không nên ngồi kế bên Vưu Liên Thành. Hơn nữa đây không phải là bữa cơm thông thường, là bữa tiệc hân hoan nên vị trí ngồi phải rất được chú ý.

Nhìn lại vết rách đỏ tươi trên môi Mộ Mai, trông thế nào cũng giống như bị đàn ông hôn vậy. Mà sao hai má cô lại ửng hồng?

Mộ Mai hiện giờ hệt như trái đào chín mọng rất gợi cảm, gợi cảm đến mức chú Tiểu Nhã cũng vô lễ nhìn cô ấy không chớp mắt. Và cả, tại sao bạn trai cô lại nhìn chòng chọc chú Tiểu Nhã với ánh mắt kỳ quặc, tựa như chán ghét, tựa như căm thù, tựa như phẫn nộ và...

"Mấy đứa trẻ bọn cháu sao vậy?" Thấy mọi người đều im lặng, Vinh lão tiên sinh lên tiếng, "Sao như bị điểm huyết hết thế kia?"

Lời của ông ngắt ngang suy nghĩ miên man của Ngô Phương Phi. Cô thầm khinh bỉ mình, cười trừ cô bạn thân: "Này Mộ Mai, đáng vẻ này của cậu rất dễ khiến người ta hiểu lầm đấy. Trông môi cậu hệt như bị ai hôn cuồng nhiệt quá í."

Mộ Mai chỉ cúi đầu cười trừ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 41

Bữa tối vừa kết thúc vào lúc tám giờ, Mộ Mai lập tức cáo từ Vinh lão tiên sinh. Dung Nhã còn chưa kịp nói đưa cô về thì Vưu Liên Thành đã tỏ ý muốn tìm hiểu đôi chút quy trình quyền tiền từ thiện cho quỹ của Vinh Trinh, thế là Ngô Phương Phi thành tài xế cho Mộ Mai.

Suốt quãng đường, Ngô Phương Phi thường ngày hay nói tíu tít bỗng im lặng đến lạ, ngay cả nghe cũng không yên lòng. Xe đỗ trong con ngõ nhỏ, đứng dưới ánh đèn mờ mờ, Mộ Mai gọi cô ấy lại: "Phương Phi, mấy ngày nữa mình sẽ rời khỏi Bắc Kinh, sẽ rất lâu mới quay về đây."

Ngô Phương Phi bắt gặp nhẹ nhõm, nổi bất an chôn sâu tận đáy lòng dường như tan thành mây khói kể từ giây phút cô nghe tin Mộ Mai sắp rời khỏi Bắc Kinh.

Chần chờ chốc lát, Mộ Mai lại nói tiếp: "Hình như mình rất ít khi nói cảm ơn cậu. Từ bé đến giờ bạn thân là con gái của mình vô cùng ít ỏi, ai cũng bảo mình khó hòa đồng, vì vậy Phương Phi à, cảm ơn cậu đã làm bạn với mình. Còn nữa, bạn trai mình không phải Triệu Cẩm Thư, mấy ngày nữa anh ấy sẽ đưa mình rời khỏi đây."

Trong con ngõ cổ xưa như thế có ma lực nào đó khiến Ngô Phương Phi cảm thấy xấu hổ vì những ý nghĩ kỳ quái nảy sinh trong đầu mình khi này. Cô ấy bước đến ôm Lâm Mộ Mai: "Mộ Mai, mình xin lỗi, khi này thấy cậu ngồi cạnh Liên Thành, lòng mình bỗng có dự cảm không lành, dờ hơi lăm phải không? Nhìn cậu ngồi bên anh ấy, mình cảm giác giữa hai người có một sự thân thuộc nào đó, vì vậy mình bất an và suy nghĩ lung tung."

Ngô Phương Phi ngai ngừng tâm sự: "Mộ Mai, mình ghen tỵ với cậu, rõ ràng mình ưa nhìn hơn cậu, nhưng mình lại thấy dù mình có đẹp cỡ nào cũng không thể trở được như cậu. Thật ra mình không biết phải hình dung thế nào nữa, mình chỉ cảm nhận trên người cậu toát ra nét quyến rũ vô vàn, lấy được trái tim của đàn ông là chuyện quá dễ dàng với cậu. Giống như chú Tiểu Nhã chỉ biết cầm đầu cầm cổ làm việc mà lại dám thẳng thừng tỏ tình trước mặt mọi người vì cậu. Thế nên từ chuyện này mình lại liên tưởng đến Liên Thành, mình..."

Tay Mộ Mai nhẹ nhàng đặt lên lưng Ngô Phương Phi. Ngô Phương Phi càng ôm chặt cô hơn, hi vọng nhận được sức mạnh từ cô: "Mộ Mai, mình rất yêu, rất yêu anh ấy. Tình cảm mình dành cho kiến trúc mười mấy năm đều không bằng một phần mười tình cảm mình dành cho anh ấy, không, phải nói là một phần một trăm mới đúng."

Giọng Ngô Phương Phi trở nên thương cảm: "Mộ Mai, mình tiết lộ cho cậu biết một bí mật nhé. Thật ra anh ấy chỉ cho mình ba tháng thử việc thôi, thử làm bạn gái anh ấy đấy. Có phải bất cứ cô gái nào nghe xong câu này đều tự ái đúng không? Nhưng mà mình yêu anh ấy, ai bảo mình yêu anh ấy quá nhiều, hơn nữa mỗi ngày trôi qua tình cảm ấy càng sâu đậm. Nhưng giờ chỉ còn một tuần nữa thôi là hết thời hạn ba tháng thử việc của mình rồi."

Bí mật ư? Đúng là cô gái ngốc nghếch. Cô ấy không bao giờ ngờ rằng, thật ra cô đã biết bí mật này từ lâu rồi. Thật quái lạ, tại sao mọi người đều thích kể bí mật cho cô nghe thế. Trước kia là Vu Liên Thành, bây giờ là Ngô Phương Phi. Bí mật đúng là thứ làm người ta muốn trốn tránh mà.

Mộ Mai im lặng lắng nghe những lời tâm sự của cô gái rơi vào lưới tình.

"Chỉ còn một tuần thôi nhưng mình chẳng có chút lòng tin nào cả Mộ Mai. Nếu anh ấy nói bọn mình không thích hợp thì mình có nên mặt dày tiếp tục bám lấy anh ấy không?" Ngô Phương Phi tự hỏi tự đáp, "Nhất định mình không từ bỏ anh ấy đâu. Kể cả anh ấy có đề nghị chia tay thì mình vẫn bám lấy anh ấy thôi. Mình sẽ nói cho anh ấy biết anh ấy không có lý do gì bỏ qua cô gái tốt như mình cả, bỏ qua mình sau này anh ấy sẽ hối hận cho xem..."

"Phương Phi!" Mộ Mai khẽ liếc đôi môi khô nẻ, "Tại sao phải làm vậy, đàn ông đã không muốn thì cho dù cậu có đeo bám cỡ nào cũng không được đâu."

"Mình biết, nhưng mình yêu anh ấy. Mọi người đều nói xác suất để gặp được tình yêu trong đời cực kỳ thấp, nên nếu gặp được thì đừng từ bỏ một cách dễ dàng, nếu dễ buông tay còn gì gọi là tình yêu nữa?"

"Nhưng mà..." Mộ Mai nói rất chậm, nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Yêu đơn phương khác với hai người yêu nhau, cậu thừa biết điều này đúng không!"

Ngô Phương Phi buông Lâm Mộ Mai ra, nghi ngờ: "Cậu không ủng hộ mình sao?"

Trong mắt cô ấy dạt dào hi vọng, như thể mỗi câu cự tuyệt của Mộ Mai cũng có thể đánh cô ấy rơi xuống địa ngục.

"Không, mình ủng hộ cậu." Ủng hộ sự dũng cảm của cô ấy dành cho tình yêu, ít ra Mộ Mai chưa bao giờ dũng cảm được như vậy.

Ánh mắt Ngô Phương Phi như được câu nói kia thấp lên sáng rực, sáng đến mức khiến Mộ Mai luống cuống né tránh.

Khoảng mười một giờ tối, Vu Liên Thành bị Mộ Mai chặn ngay cửa nhà: "Chờ anh dứt khoát rõ ràng với Phương Phi rồi hãy đến tìm em."

Vu Liên Thành còn đang không tin vào tai mình thì đã nghe cô nói tiếp.

"Liên Thành, tuy em không phải thiên nam tín nữ gì, nhưng em vẫn không thể nào đối mặt với Phương Phi được. Tối nay em mới chính thức nhận ra cô ấy thật sự là bạn của mình. Từ bé đến lớn không có đứa con gái nào thật lòng chơi với em. Họ luôn chê bai em kiêu căng hợm hĩnh, duy chỉ mình Phương Phi thì khác, dù em có lạnh nhạt cỡ nào cô ấy vẫn ở bên em, vẫn nhiệt tình với em. Vì vậy em luôn bị dày vò khi đứng trước cô ấy. Liên Thành, khi nào anh giải quyết dứt khoát với cô ấy rồi hãy tìm đến em."

Nếu Mộ Mai nói những lời này trước ngày hôm nay, có thể Vu Liên Thành sẽ suy nghĩ thêm. Nhưng trong trường hợp cô vừa mới gặp được một người đàn ông xuất sắc thì nghiêng nhiên lời nói đã bị anh nghĩ khác.

Đúng vậy, Dung Nhã rất ưu tú, trong vài giờ tiếp xúc ngắn ngủi, Vu Liên Thành đã biết được điều đó. Càng chết người hơn, anh ta chính là kiểu đàn ông ôn hòa chu đáo mà Lâm Mộ Mai rất thích.

Vu Liên Thành từng nghiên cứu tâm lý học, từ bé Lâm Mộ Mai đã thiếu thốn tình thương của cha nên trong nội tâm cô sẽ hướng đến những người đàn ông lớn tuổi chính chắn. Có điều trong tám năm ở bên anh, cô không có cơ hội quen biết người đàn ông nào giống vậy, vì vậy cô yêu anh phải nói là do trời xui rủi.

"Liên Thành, anh về đi thôi!" Mộ Mai tựa lưng vào ván cửa, cơn gió đêm thổi lay chuông gió kêu leng keng lạnh lót, vậy mà tâm trạng Mộ Mai lại u ám cực kỳ.

Vu Liên Thành bật cười, tiếng cười thông qua khe cửa vang vọng khắp sân.

"Lâm Mộ Mai, em lại nổi lòng từ bị gì đây? Lúc trước không phải tôi đã nói với em rồi sao, chờ tôi kết thúc với Ngô Phương Phi thì sẽ ở cùng em. Là ai leo lên giường tôi trước? Là ai nói với tôi không để ý đến việc làm một cô gái xấu xa cướp bỏ của bạn mình? Tốt lắm, giờ lương tâm em trở dậy, phát hiện ra mình muốn làm một cô gái tốt ư? Nhưng mà Lâm Mộ Mai, có phải lòng nhân từ của em bộc phát đúng thời điểm quá không? Có phải là vì gặp

được người đàn ông tên Dung Nhã kia không? Chỉ bằng em nói với tôi là em đã phải lòng hắn ngay từ lần đầu gặp gỡ cho rồi đi."

"Anh đừng có tình gây sự!" Mộ Mai dè dặt nỗi phẫn nộ trong lòng. Vưu Liên Thành, cái tên khốn kiếp này đang nói gì vậy? Chuyện như thế mà anh cũng nghĩ ra sao?

Cố tình gây sự à? Giọng điệu của Lâm Mộ Mai hệt như cô giáo la rầy đứa học sinh nghịch ngợm khiến Vưu Liên Thành càng cáu tiết hơn: "Cố tình gây sự ư? Được, được lắm! Lâm Mộ Mai, có phải em cảm thấy ở với tôi phiền phức, cùng lúc phát hiện ông chú Tiểu Nhã kia hợp với em hơn, nên muốn đá tôi để quen với hắn không? Có phải hai người đã vụng trộm qua lại sau lưng tôi không?"

Những lời nói mất kiểm soát kéo nhau bật thốt ra từ miệng Vưu Liên Thành. Mộ Mai đứng khoanh tay chặn ngay cửa, lạnh lùng đáp: "Đúng, Vưu thiếu gia, anh nói đúng hết, ít nhất người kia hiểu cái gì là tin tưởng, hiểu cái gì tôn trọng."

Không khí như đông băng vì câu nói kia của cô. Nhìn vào gương mặt gần trong gang tấc, mỗi tế bào trong người Vưu Liên Thành đều rít gào bảo anh chinh phục cô, không cho cô nói dối nữa, anh ghét cô nói dối như thế.

Vì thế anh đưa tay kéo cô đến, môi ngậm lấy môi cô, đưa lưỡi vào trong dây dưa với lưỡi cô nhất quyết không tha. Cứ thế hôn cô theo cách dịu dàng mà cô thích nhất, chờ thân thể cô thôi căng thẳng, chờ cô mềm mại phục tùng theo anh.

"Không phải em bảo tôi đừng đến gặp em nữa sao? Không phải em nói tôi không tin tưởng, không tôn trọng em sao? Nhưng thân thể em thì ngược lại đây." Vưu Liên Thành rất hài lòng với phản ứng của Lâm Mộ Mai, "Có một điều tôi có thể khẳng định, mấy tên già khủ em thích nhất định không khiến em ham muốn đến vậy đâu." Rồi anh còn gằn thêm một câu, "Lâm Mộ Mai em là đồ dối trá!"

"Bốp!" - Tiếng tát vang lên lạnh lạnh trong con ngõ tối đen yên tĩnh. Mộ Mai siết chặt tay, quay mặt đi. Câu nói "đồ dối trá" của Vưu Liên Thành như mũi dao đâm vào ngực cô, làm cô cảm thấy nhục nhã.

"Liên Thành." Mộ Mai cố kiềm cảm xúc, nhẹ nhàng cất lời, "Không phải nói chỉ còn lại mấy ngày thôi sao? Em sẵn lòng chờ!"

Bên má trái bỏng rát, Vưu Liên Thành nghiêng răng thăm chửi rửa Lâm Mộ Mai nở lòng đánh anh đau như thế: "Thế nhưng làm sao đây Lâm Mộ Mai, tôi không muốn chờ."

Tại sao tất cả đều là cô định đoạt, người nói không muốn chờ là cô, mà người nói muốn chờ cũng là cô.

Mộ Mai gật đầu, đi ra con ngõ, mới được vài bước đã bị lôi trở lại. Vưu thiếu gian phẫn nộ quát to: "Lâm Mộ Mai, em muốn đi đâu?"

"Nếu anh muốn ở đây thì cứ ở, tôi ra khách sạn!" Tháng mười một ở Bắc Kinh rất lạnh, Mộ Mai rút cổ co ro, bởi vì mới tắm xong nên trên người chỉ mặc bộ đồ ở nhà.

Cô gái bước binh đáng chết này! Với cái bộ dạng quái quỷ như thế đến khách sạn không bị người ta đuổi ra mới lạ đấy. Còn nữa, anh dám chắc cô không hề mặc áo lót bên trong, người đã lạnh cóng hết cả rồi. Anh vừa cởi áo khoác vừa tự chửi rửa bản thân, rõ ràng anh mới là người bị ăn tát kia mà.

Thôi, bỏ đi! Đây không phải lần đầu tiên anh bị Mộ Mai tát. Không phải mấy quý ông người Anh thường hồ hởi được người phụ nữ xinh đẹp tát mình là một vinh hạnh hay sao? Vưu Liên Thành viện mọi lý do vớt vát lại mặt mũi cho bản thân.

Anh cài kín áo khoác cho cô, song giọng điệu vẫn không chịu xuống nước: "Giỏi lắm, thư đồng, em uống thuốc liều rồi phải không!"

Mộ Mai im thin thít, cúi gằm đầu. Vưu Liên Thành đành thở dài, xoay bả vai cô lại: "Vào nhà đi ngủ đi, anh sẽ làm như ý em muốn. Chờ anh dứt khoát với cô ta rồi đến tìm em."

Mộ Mai chỉ ngoan ngoãn đi vào nhà không nói tiếng nào.

Chó chết thật! Mình đã xuống nước rồi mà cô ấy vẫn không chịu thể hiện gì là sao. Ví dụ như là hôn mình bảo ngủ ngon hay là dỗ ngon dỗ ngọt gì đó, tốt nhất là nói "Liên Thành, trong lòng em không có bất cứ người đàn ông nào trên thế giới này tốt hơn anh!" mới được chứ.

Khi tay Mộ Mai chạm đến cửa, giọng nói then quá thành giận của Vưu thiếu gia vang lên phía sau: "Lâm Mộ Mai, mỗi tối em đều phải gọi điện cho anh. Nếu không, nếu không anh sẽ cho em thấy hình ảnh anh và bạn gái mình tình tứ ngọt ngào trên báo hằng ngày đấy."

Mộ Mai mím chặt môi, đẩy cửa ra, lòng thầm nghĩ: Vưu Liên Thành, nếu anh dám làm như vậy thì chuẩn bị ăn tát tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Dù đêm hôm đó Vu Luân Thành dặn cô phải gọi điện cho anh mỗi ngày, nhưng hai ngày liền Mộ Mai không hề gọi, mà dường như anh cũng đang thi gan với cô nên cũng chẳng gọi cho cô cuộc nào. Không phải cô không muốn gọi, mà là không thể gọi, không nên gọi, nếu ngày ngày nấu cháo điện thoại với anh thì tất cả mọi chuyện cô đã làm có nghĩa lý gì? Song, vẫn còn may là Mộ Mai không hề thấy hình ảnh Vu Luân Thành và Ngô Phương Phi tình tứ trên báo giấy hay báo mạng.

Hai hôm vừa qua, điều Mộ Mai mong chờ nhất chính là xé lịch vào mỗi buổi sáng sớm. Cô mua quyển lịch cũ rích này ở một hàng sách của Bắc Kinh, trên lịch in hình mấy đứa bé mũm mĩm trông rất đáng yêu. Mỗi một tờ được xé tượng trưng cho một ngày trôi qua, tâm trạng cô cũng dần vui vẻ theo tờ lịch ấy.

Thứ Năm trời trong nắng ấm, đây là ngày quan trọng với Vu Luân Thành, ngày anh và Á Mi chính thức ký kết hợp đồng. Phải công nhận, lần này là chiến thắng đẹp nhất của S.S.Y. Tuy anh không đích thân đứng ra ký hợp đồng tại tổng bộ New York của Á Mi, nhưng đoạn clip dài ba phút quay lại cảnh Vu Luân Thành công bố vào năm 2020 sẽ khai thác thành công khoang máy bay thông minh, năm 2022 sẽ đưa ra thị trường, thậm chí còn sớm hơn cả Boeing được báo chí thế giới đăng tải và truyền hình trực tiếp trên kênh Times Square của Mỹ đã đẩy S.S.Y lên vị trí cao hơn.

Chỉ một đoạn clip ngắn ngủi đã đưa S.S.Y lên đài cạnh tranh với Boeing lần nữa, Như vậy, SSY không những đảm bảo được mức độ phù sổng mà còn có thể duy trì lượng người quan tâm đến mình. Trong clip Vu Luân Thành trầm tĩnh lão luyện công khai danh sách kỹ sư tham gia kế hoạch lần này khiến người ta liú lười, và nó cũng góp phần tăng thêm độ tin tưởng cho bản kế hoạch. Theo biểu hiện xuất sắc và S.S.Y được anh dẫn dắt nhanh chóng vượt khỏi, mọi người đã coi anh là một Mark Zuckerberg (1) thứ hai rồi.

(1) Mark Elliot Zuckerberg là chủ tịch, giám đốc điều hành và đồng sáng lập nên trang mạng xã hội Facebook.

Lần đầu tiên, Mộ Mai cảm nhận được cậu nhóc cay nghiệt, thông minh, xấu tính ngày xưa trong lâu đài đã trở thành người được cả thế giới chú ý tự lúc nào. Chỉ có mình cô coi anh là tên nhóc hay ghen tuông vô cớ, luôn bỏ lên giường cô trong suốt nửa tháng qua thôi. Nhận thức này khiến lòng Mộ Mai hụt hẫng. Nhưng cô càng kinh hoàng hơn khi nghe tin mấy ngày nữa ông trùm tài nguyên khoáng sản Vu Lăng Vân sẽ đến Bắc Kinh.

Báo chí suy đoán gần đây ông đã thuận lợi giành được khai phá tài nguyên ở vùng Bắc Cực ở Russia và Canada nên có ý định chuyển sang khai thác tại Trung Quốc, tuy nhiên Vu Lăng Vân vẫn nở nụ cười xã giao thường trực của mình, bằng quơ trả lời chỉ là thuận đường đến thăm con trai thôi. Câu trả lời kia đã được người dân Bắc Kinh suy diễn thành ông lấy thân phận gia trưởng đến gặp gia đình của bạn gái con mình, để bàn tính cho chuyện mai sau của đôi trẻ. Vì vậy biệt danh "chàng rể Bắc Kinh" kia lại xôn xao khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Mà điều khiến Lâm Mộ Mai lo âu hơn chính là Vu Lăng Vân bảo thứ Hai tuần sau sẽ có mặt Bắc Kinh, cũng là trước một ngày Vu Luân Thành ngả bài với Ngô Phương Phi. Đây tựa như trận Hồng Môn yếm mà vận mệnh cố ý an bài, giương nanh múa vuốt muốn đẩy cô vào vùng nước xoáy.

Thứ Sáu, Mộ Mai đến công ty của Triệu Cẩm Thư để từ biệt anh, nhưng không may là anh đã xuống cơ sở rồi. Trên đường về nhà, cô nhận được điện thoại của Ngô Phương Phi, hẹn cô buổi tối đến quán bar ở khu phố Tây Bắc Kinh uống vài ly.

Quán bar tên là Monica, trang trí theo phong cách Anh, nhân viên phục vụ nơi đây mặc đồng phục sơ mi ôm thắt nơ và quần ống loe. Trước khi Mộ Mai đến, Ngô Phương Phi đã uống không ít, thế mà vẫn liên tục gọi rượu cụng ly với cô, rồi dần mạnh lỵ xuống bàn, dựa vào vai Mộ Mai bắt đầu kể lể từ công việc cho đến Vu Luân Thành, như là mấy đồng nghiệp đều xem thường cô ấy, cho rằng cô ấy dựa vào gia thế và bạn trai mới có thể ngồi vào chức vị mà họ đã phải phấn đấu mười năm, hai mươi năm.

"Mộ Mai, mình nói cho cậu biết, họ ganh tỵ với mình thôi." Ngô Phương Phi khoa tay múa chân, "Mộ Mai, ganh tỵ đúng là tính xấu mà..." Rồi lại lầm bầm, "Họ bảo mình có bạn trai như siêu nhân..."

Ngô Phương Phi lắc đầu, cười ngốc nghếch: "Nhưng mình không mong anh ấy là siêu nhân chút nào, mà dù có là siêu nhân cũng không sao. Chỉ cần anh ấy tên là Vu Luân Thành, là chàng trai đã đỡ mình trong đêm giáng sinh, và hôn mình vào một đêm giáng sinh khác thì được rồi."

Mộ Mai nhắm mắt lại, nụ hôn lễ Giáng sinh mới đẹp và lãng mạn làm sao. Vu Luân Thành đã hôn Ngô Phương Phi với cảm xúc gì, là động tình ngắn ngủi ư? Trong khoảnh khắc nào đó cô gái trước mặt bỗng trở nên cuốn hút đến mức không kiềm được muốn hôn cô ấy sao? Đã vậy tại sao anh lại định ra thời hạn ba tháng với cô ấy làm gì, chắc hẳn trước đó anh vẫn có cảm tình với cô ấy đúng không? Bởi có cảm tình nên mới hi vọng thử một lần với cô ấy, nếu hợp nhau thì họ sẽ tiếp tục, rồi một khoảng thời gian sau tình cảm của họ sẽ trở nên sâu đậm theo từng việc vật vãnh trong cuộc sống. Sau đó sẽ lựa chọn một ngày đẹp trời, dưới sự chứng kiến của bạn bè và người thân bước vào lâu đài tình ái. Nghe nói đa số nam nữ đều đi theo quỹ đạo như vậy.

Chẳng qua quỹ đạo của Vu Luân Thành và Ngô Phương Phi đã bị một cô gái tên Lâm Mộ Mai cắt ngang rồi. Lâm Mộ Mai chỉ là người tình trước kia của Vu Luân Thành, thậm chí còn không được gọi là bạn gái cũ của anh nữa cơ.

Ngô Phương Phi vẫn lải nhải về bạn trai của mình bên tai Lâm Mộ Mai, kể lúc họ đi du lịch chung bỗng nổi hứng tham gia cuộc thi trượt patin vượt chướng ngại vật ở trên phố, kể họ đi leo núi, kể họ...

Hóa ra họ đã từng cùng nhau trải qua nhiều khoảnh khắc muôn màu muôn vẻ như vậy. Mộ Mai loáng thoáng nghĩ, thật ra cô và Vu Luân Thành đã xa nhau gần bốn năm rồi. Nhưng chắc có lẽ bốn năm ấy không đủ để người ta quên đi một cuộc tình. Đặc biệt cô còn là cô gái đầu tiên của anh, được gọi là đối tượng tình dục vỡ lòng. Theo các chuyên gia, đàn ông bình thường đều rất khó quên cô gái lần đầu tiên quan hệ với họ.

Thế nên việc Lâm Mộ Mai và Vu Luân Thành tình cũ lại chấy là một kết quả tất yếu thôi. Có đúng vậy không? Liệu năm năm hoặc bảy năm sau, cô xuất hiện trước mặt Vu Luân Thành, kết quả sẽ khác chứ? Hình ảnh Ngô Phương Phi và Vu Luân Thành trong bữa tiệc kia lại xuất hiện trong đầu Mộ Mai lần nữa, sự ăn ý qua bức ảnh kia khiến cô lo lắng vô vàn.

"Mộ Mai, mình nghĩ kỹ rồi." Ngô Phương Phi nắm chặt lấy tay cô, "Đến khi Vu Luân Thành nói với mình thời hạn thử làm bạn trai bạn gái kết thúc, mình

sẽ tranh thủ kéo dài thời hạn ấy tiếp, mãi cho đến khi tên mình được viết ở cột thân phận là vợ của anh ấy thì thôi."

Cô thật sự không chịu nổi nữa rồi, Mộ Mai rất muốn đứng lên chỉ thẳng vào mặt Ngô Phương Phi, nói với cô ấy mình rất ghét nghe mấy lời suy diễn của một cô gái mê muội trong tình yêu. Mộ Mai còn muốn gào lên với Ngô Phương Phi rằng "Cô bạn thân của tôi ơi, hãy tỉnh lại đi! Điều này nghe hết như một con nhò ngốc đang mơ mộng hão huyền vậy". Mộ Mai còn muốn hỏi Ngô Phương Phi, "Bạn xem phim ngôn tình chuyển thể nhiều quá rồi hả? Xem tình yêu trở thành kiểu thành quả chỉ cần lao động cần cù vất vả là có được sao? Không hề đâu, có một người phụ nữ tên là Ngọc Tang đã dốc hết tất cả tình cảm vì Vu Lãng Vân, nhưng đến cuối cùng còn phải chết trẻ kia kìa!"

Mộ Mai còn muốn nói "Phương Phi, đừng yêu anh ấy, bởi vì anh ấy cũng là người mình yêu, hơn nữa mình còn yêu anh ấy trước cậu nữa kìa".

Mộ Mai còn muốn nói "Phương Phi, mình xin lỗi!"

Suýt nữa thì Mộ Mai đã tuôn hết suy nghĩ của mình thành lời, nhưng tiếng gõ cửa bên ngoài đã ngăn cô lại. Nhân viên phục vụ dẫn một người đàn ông đi vào, chính là chủ Tiểu Nhã của Ngô Phương Phi. Cô ấy đứng lên, say lơ đãng vai Mộ Mai.

"Lâm Mộ Mai, cậu đã cho chủ Tiểu Nhã của mình ném phai hương vị thất tình, nên giờ ở đây tạ lỗi với chủ mình đi nhé." Rồi bỏ đi để lại hai người trong phòng bao.

Mộ Mai đành ngượng ngùng cười với Dung Nhã.

Trong căn phòng nồng nặc mùi rượu, giai điệu êm ái vẫn trôi xuôi. Dung Nhã nói với về mặt hết sức chân thành: "Cảm ơn cô Lâm đã ở lại." Không chờ Mộ Mai lên tiếng, giọng anh lại trở nên xấu hổ, "Mộ Mai, tôi có thể gọi em như vậy được không?"

Mộ Mai gật đầu: "Được ạ!"

"Thật ra lúc trước tôi từng tập gọi cái tên này rất nhiều lần vào những lúc không người. Tôi cho rằng..." Anh bỏ lửng câu, cười tự giễu, "Phương Phi đã kể cho tôi biết thật ra em đã có bạn trai rồi. Tôi xin lỗi vì lời nói mạo muội lần trước của mình, hi vọng sẽ không gây phiền hà cho em."

Lời nói này không hợp với thời đại xô bồ ngày nay chút nào. Nhưng người đàn ông trước mắt lại nói vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến mức có thể cảm nhận được sự chân thành từ đáy lòng anh ta, khiến cô cảm thấy có chút đáng tiếc cho người đàn ông đột ngột xuất hiện trong đời mình này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 43

"Hồi đại học, thấy bạn bè đời sống đời chết vì tình, tôi luôn tự hỏi tình yêu là gì. Lý do tôi tò mò về nó như vậy là vì xưa nay tôi chưa được nếm trải. Tôi từng hẹn hò với mấy cô bạn học, lúc nắm tay họ, tôi thấy giống như đang dắt người cần giúp đỡ băng qua đường; khi đi xem phim, tôi lại ngủ gật; thời điểm ôm họ, tôi lại cảm tưởng như đang ôm đồng đội trên sân bóng; thậm chí từng thử hôn môi nữa." Dung Nhã chỉ đôi môi mình, "Hôn môi ấy? Tôi thấy hôn môi nó hết như nghĩa đen thôi, chỉ đơn giản là hai đôi môi áp vào nhau. Tôi không thích le lưỡi ra, bởi vì sợ dính phải nước bọt của đối phương."

Mộ Mai cười phì, câu chuyện của Dung Nhã vừa đáng yêu vừa buồn cười biết mấy.

"Tôi đã vượt qua năm tháng dễ này sinh tình cảm với người khác phái nhất một cách thảm hại vậy đấy. Bạn bè hình dung tôi như thuốc chống yêu, con gái thì xa lánh tôi, họ liệt tôi vào loài động vật máu lạnh. Đến khi tôi bắt đầu đi làm, trong công việc từng tiếp xúc với khá nhiều cô gái, cũng thử hẹn hò với một vài người khác nhau. Nhưng sau tất cả, tôi vẫn không có cảm giác gì với họ, tôi nghĩ có lẽ cuộc đời tôi sẽ tiếp tục như thế, đến thời điểm thích hợp thì cưới cô gái ba mẹ vừa lòng rồi sinh con dưỡng cái, cứ thế già đi theo ngày tháng. Như vậy cũng hay mà, nghe nói có rất nhiều người đều làm thế."

Dung Nhã thoáng ngừng lại, nhắm nháp ly rượu, hương rượu Tequila pha với việt quất như nhuộm đắm đuối mắt anh ta, chất chứa nỗi đau thương và chút kích động.

"Cảm xúc khi lần đầu gặp em rất kỳ diệu, cả ngọn núi đỏ rực rồi thế mà tôi chỉ thấy mỗi bóng dáng em. Khi ấy, tôi thậm chí nghĩ chắc mình bị ma ám rồi, tại sao lại có thể như vậy. Trong vô thức, tôi không kiềm được nhìn em nhiều hơn, nhưng khi ấy tôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Song chuyện vì diệu hơn còn ở phía sau, suốt quãng đường mười phút lái xe từ Hương Sơn trở về, hình bóng em càng lúc càng lảng vảng trong tâm trí tôi, mỗi đường nét của em đều vô cùng thuận mắt, dần dần tôi nghĩ bạn của Phương Phi trông cũng được đấy chứ."

Ngày hôm sau dự hôn lễ của bạn, thấy chú rể cười rạng rỡ, tôi bỗng nghĩ nếu bạn của Phương Phi làm cô dâu của tôi, chắc chắn tôi cũng sẽ cười vui đến vậy. Lúc đó tôi còn bị ý nghĩ kia dọa sợ nữa kia. Sau bốn mươi tám giờ gặp được em, tôi nghĩ tôi đã biết tình yêu mà người ta hay ca tụng là gì rồi. Tiếc rằng em đã có bạn trai, nhưng mà... không sao cả, tôi vẫn thầm cảm thấy may mắn vì đã biết yêu là gì rồi."

Anh ta nói rất từ tốn, trong năm phút nghe một người đàn ông đã qua lứa tuổi nhiệt huyết sôi trào kể về tình yêu đến muộn của mình, khóe mắt Mộ Mai chợt cay cay.

"Tôi xin lỗi." Lòng Mộ Mai thoáng buồn, cô không biết phải hình dung tâm trạng mình giờ phút này thế nào. Đối mặt với một tình cảm chân thành đến thế, nói không cảm động chính là giả.

Dung Nhã mỉm cười ôn hòa: "Tôi nên xin lỗi Mộ Mai mới đúng. Biết em đã có người yêu rồi mà vẫn nói ra những lời này. Có điều mong em hiểu cho tôi, thật ra tâm tư tôi rất đơn thuần, không muốn vội vã lướt qua người con gái đầu tiên khiến tôi rung động đến vậy. Cho dù chỉ ngang qua đời nhau cũng phải lưu lại một điểm gì đó đúng không?" Dung Nhã đứng dậy, "Mộ Mai không phải xin lỗi tôi đâu. Gặp được em là may mắn của tôi, tôi là một người hết sức hiếu kỳ, mà em lại thỏa mãn lòng hiếu kỳ về tình yêu đó của tôi. Đồng thời, tôi cũng xin chúc phúc cho em."

Những giai điệu xưa cũ liên tục nối tiếp nhau xoay tròn.

Đứng trước cửa quán bar, Dung Nhã lịch sự hỏi: "Mộ Mai, tôi có thể ôm em một cái được không?"

Dĩ nhiên có thể rồi! Mộ Mai chủ động bước đến, Dung Nhã ôm lấy eo cô, trao cho cô vòng ôm rất đỗi dịu dàng.

"Sao hả?" Mộ Mai nhích người ra, "Có còn cảm thấy giống như ôm đồng đội của mình trong sân bóng không?"

Dĩ nhiên không phải! Dung Nhã đưa tay vuốt tóc cô, hóa ra cảm giác ôm người mình yêu vào lòng lại hạnh phúc thế này. Anh im lặng, vẫy tay chào tạm biệt rồi quay đi với bóng lưng thẳng tắp, hi vọng mình sẽ để lại hồi ức thật đẹp trong lòng Mộ Mai.

Tuy nhiên, nếu hiện tại Dung Nhã không vì chút tâm tư nhỏ nhặt này của mình, nhất định anh sẽ phát hiện được một sự thật kinh người sau lưng anh. Cô gái anh yêu đang ôm chặt lấy một người đàn ông khác, không, có lẽ phải nói là người con trai khác thì đúng hơn. Mà người con trai kia anh cũng biết, chính là chàng trai soi mói anh trong bữa tiệc mấy ngày trước, bạn trai của cô bé luôn ngày ngày gọi anh là chú Tiểu Nhã.

Khoảng một giờ trước, Vu Liễn Thành nhận được điện thoại của Ngô Phương Phi, cô ấy bắt anh phải thực hiện trách nhiệm bạn trai đến quán bar Monica đón cô. Nghe giọng Phương Phi là lạ, Vu Liễn Thành bèn gắng hỏi vài câu, kết quả biết được Lâm Mộ Mai và Dung Nhã đang gặp riêng nhau trong phòng bao.

Quán bar, phòng riêng, rượu cồn, ánh đèn mờ tối, âm nhạc chất chứa, một người đàn ông tỏ tình thất bại, khu vực ăn chơi nổi tiếng nhất thủ đô... Xâu chuỗi những điều này lại, cộng thêm việc Mộ Mai để quên điện thoại ở nhà, những phỏng đoán không may thì nhau ủa đến khiến anh bồn chồn không yên. Liệu có khả năng tên đàn ông đó sẽ lừa cô gái mình yêu đến quán bar, chúc rượu cho say rồi cưỡng hiếp cô gái ấy không?

May mà câu lạc bộ Chicago cách quán bar Ngô Phương Phi nói không xa, chỉ lái xe một giờ đã đến nơi. Anh bỏ xe lại ngay chỗ hàng rào chắn, chạy thực mạng vào trong. Từ đằng xa đã thấp thoáng thấy được bóng dáng Lâm Mộ Mai và Dung Nhã đứng trên lề đường, đến gần hơn mới thấy rõ họ ôm nhau chốc lát rồi mới buông ra, sau đó Dung Nhã quay lưng bỏ đi.

Đúng là âu yếm ngọt ngào chẳng coi ai ra gì! Cái tên Dung Nhã này đáng bị đâm gãy răng cửa.

Đối với Triệu Cẩm Thư, Vu Liễn Thành phải kiêng kị vì anh ta là một tồn tại đặc biệt với Lâm Mộ Mai. Nhưng Dung Nhã thì không, anh thề phải trút hết uất ức mình phải nhẫn nhịn từ Triệu Cẩm Thư lên tên đàn ông này.

Siết chặt nắm tay, Vu Liễn Thành xông đến. Mấy ngày nay anh vốn định sẽ làm theo lời cô nói, dứt khoát rõ ràng với Ngô Phương Phi rồi sẽ đi tìm cô, nhưng bây giờ tất cả đều chứng minh chuyện này thật lố bịch.

Thời điểm thấy được Vu Liễn Thành, Mộ Mai hết sức bàng hoàng, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của anh, cô lập tức phản ứng nhanh nhạy nhào đến ôm anh lại: "Liên Thành, đừng, em và anh ta không có gì cả!"

Nếu để Vu Liễn Thành đánh Dung Nhã một trận, như vậy mọi chuyện sẽ vỡ lở ra mất. Hơn nữa đây là khu ăn chơi nhất thủ đô này, ai ai cũng thích náo nhiệt, thích sôi động, tin rằng rất nhiều người thích hóng hớt mấy việc dâm mật tình dục thế này. Hiện tại Vu Liễn Thành có thể xem là nửa nhân vật công chúng, nếu anh trở thành nhân vật chính trong vụ tai tiếng này thì...

Mộ Mai không dám nghĩ tiếp nữa, cứ kéo ghì lấy người đang lòng lộn điên tiết này lại! Cô nhắm chặt mắt, cắn răng nói dối: "Liên Thành, hồi này em ăn phải cua, bây giờ người khó chịu quá, em thấy choáng váng quá đi mất."

Cơ địa Mộ Mai bị dị ứng với cua, lần nặng nhất còn phải tiêm thuốc và truyền dịch nữa. Vu Liễn Thành vội bế cô lên, lập tức chạy đi. Mộ Mai nép sát vào ngực anh, vừa ổn định lại tinh thần vừa len lén hé mắt nhìn anh. Men rượu bắt đầu thấm dần khiến Mộ Mai cảm giác thân thể mình nhẹ tênh. Nghe tiếng gió vù vù bên tai, cô ngỡ như họ đang ở trong rừng sâu, tựa như Edward ôm lấy Bella chạy như bay trong bộ phim Twilight.

Mãi cho đến khi Vu Liễn Thành nhét cô vào trong xe, Mộ Mai vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng. Bỗng cô nghe thấy một tiếng quát gọi tên mình, lúc này mới thấy xấu hổ. Thật là, có ai hai mươi bảy tuổi đầu mà còn mơ mộng như cô đâu. Cô từ từ mở mắt ra. Hiện nhiên vẻ mặt mơ mộng viễn vông đã làm bại lộ lời nói dối khi nãy rồi.

"Lâm Mộ Mai, em..." Giọng Vu thiếu gia cất cao đến ngưỡng điên cuồng, "Em dám gạt anh vì tên đàn ông kia á!"

Cô lại lừa anh lần nữa, càng không thể tha thứ là cô dám lừa anh vì một tên đàn ông chỉ mới quen biết chưa đến hai tháng.

"Em xin lỗi, Liên Thành. Em chỉ không muốn làm lớn chuyện thôi, nếu khi này anh làm ầm lên sẽ rất bất lợi." Mộ Mai ngồi ngay ngắn lại, ôm cánh tay Vu Liền Thành đang đặt lên vô-lăng, "Mấy ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây mà. Chúng ta cứ yên lặng bỏ đi không tốt ư?"

Lần nào cũng vậy, Lâm Mộ Mai luôn dùng chiêu này hạ gục anh. Bởi vì cô chắc chắn anh không thể rời bỏ cô, nên không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của anh. Nhưng cô đâu biết rằng anh phải mất bao nhiêu nghị lực mới thoát được nỗi ám ảnh cô để lại cho anh kia chứ?

Cảm giác đáng sợ như nước biển đen ngòm ngập qua đầu làm người ta không tài nào hít thở lại ập đến. Vu Liền Thành lạnh giọng: "Lâm Mộ Mai, em biết truyện ngụ ngôn Chú Bé Chấn Cừu không? Nếu em tiếp tục như vậy, anh sẽ bắt đầu nghi ngờ từng câu nói, từng việc làm của em đấy. Lâm Mộ Mai, em muốn cuối cùng chúng ta sẽ rơi vào tình trạng thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 44

"Không, nói chính xác hơn, em muốn quan hệ của chúng ta chuyển biến xấu đi, anh sẽ ngày ngày đắm chìm trong nghi ngờ và dần quên mất bản thân yêu em thế nào..." Vu Liền Thành quay đầu, gằn giọng, "Em muốn cuối cùng chúng ta trở thành như vậy sao?"

"Em không muốn, không muốn chút nào cả, Liên Thành." Mộ Mai lắc đầu quầy quậy, cô biết vừa rồi mình đã gây ra chuyện rất ngu xuẩn, "Liên Thành, em sẽ ghi nhớ lời anh, em biết sai rồi, nhưng mà khi này em thật sự không cố ý."

"Anh biết, chẳng qua em không muốn anh đánh hấn ta thôi." Vu Liền Thành lạnh lùng, "Bởi vì Dung Nhã thích Lâm Mộ Mai, mà tình cảm kia rất chân thành tha thiết, nên em mới muốn bảo vệ hấn." Lâm Mộ Mai rất quý trọng những thứ tình cảm chân thành đấy.

Mộ Mai cúi đầu, mím môi: "Đây chỉ là một lý do nhỏ thôi, nhỏ đến mức không đáng kể. Có lẽ em nói vậy giống như đang ngụy biện cho lỗi lầm của mình, nhưng Liên Thành à, càng đến gần ngày chúng ta rời khỏi đây, lòng em càng lúc càng bất an, dù chỉ là chuyện con con cũng khiến em thấp thòm. Giống như khi này..."

Mộ Mai bỏ lửng câu.

"Em không tin anh à?" Ngực Vu Liền Thành nghẹn ứ.

Rõ ràng cô đang không tin anh, có phải cô cho rằng anh không có bản lĩnh bảo vệ cô bình an không? Nếu anh không phải Vu Liền Thành mà là Triệu Cẩm Thư, hay thậm chí là Dung Nhã, liệu cô có thể không?

"Không phải, em tin anh." Mộ Mai nhìn thẳng vào ánh mắt chất vấn của Liên Thành, "Em hoàn toàn tin tưởng anh có thể mang đến cho em cuộc sống hạnh phúc. Thế nhưng, phụ nữ nào cũng thường lo được lo mất trước thời khắc sắp chạm đến hạnh phúc cả."

Con giận trong anh đã dịu xuống không ít, song mặt vẫn lạnh tanh: "Vậy nên em mới cần vòng tay của một người đàn ông khác trấn an à?"

Anh vẫn còn rất giận, tại cô không đứng trước, cô biết rõ Dung Nhã có tình cảm với mình mà vẫn cho hấn ta ôm, còn nói dối vì hấn nữa.

Mộ Mai nhắm chặt hai mắt, cô sợ cô không nhìn được cỏi giày mình ra, đập nát gương mặt tuấn tú kia bằng gót giày nhọn mắt. Mới rồi anh còn chất vấn cô không tin tưởng mình, vậy mà vừa chớp mắt đã trắng tráo vu oan cho cô. Lúc nào anh cũng ích kỷ không chịu nhìn nhận vấn đề của bản thân hết.

Cô đưa tay mở chốt cửa, thế nhưng một bàn tay khác nhanh chóng ngăn lại, sau đó cửa xe bị khóa chết, Vu Liền Thành ghì chặt người cô.

"Sao đây, muốn đuổi theo ông chú Tiểu Nhã kia hả?" Anh cất cao giọng.

"Vu Liền Thành, anh là đồ ngốc, anh hết thuốc chữa rồi. Anh là một tên cuồng kiểm soát, anh trẻ con, anh vô lý..." Mộ Mai chỉ biết trút ra nỗi phẫn nộ của mình bằng cách chửi ầm lên. Men rượu dần khuếch tán theo cảm xúc kích động của cô.

Gương mặt cô đỏ bừng, đôi mắt trở nên mê ly mơ màng, ngực phập phồng theo từng nhịp thở. Dưới ánh đèn mờ mờ trong xe, Vu Liền Thành nhìn chiếc áo lót dây mảnh màu đỏ rượu bên dưới lớp áo Mộ Mai, chiếc áo này rất tôn đường cong mê người kia. Vừa nghĩ đến cảnh cô mặc nó đến gặp tên đàn ông khác, cơn bực tức mà anh vừa đè nén lại dấy lên hừng hực. Anh nghiêng người về phía trước, ngăn lại đôi môi đang lái nhai của cô lại.

Mộ Mai rất muốn cắn anh, nhưng lại sợ làm đau anh, càng đẩy anh thì anh càng hưng phấn. Lời anh nói trong ngõ hẻm vẫn còn văng vẳng bên tai, lời thề quyết tâm của Ngô Phương Phi vừa rồi cũng còn vang vọng trong đầu. Mộ Mai nhắm mắt lại thăm rủa Vu Liền Thành chết tiệt. Mộ Mai không muốn hai người làm chuyện đó trước khi anh giải quyết dứt khoát với Ngô Phương Phi, cô không muốn như vậy.

Cô giữ lại bàn tay đang càn quấy lần đến áo lót mình: "Vu Liền Thành, anh dừng tay lại, không phải anh đã nói sẽ chờ đến lúc nói chuyện rõ ràng với cô ấy sao?"

"Bây giờ em có nói gì cũng vô ích thôi." Vu Liền Thành phản bác, giật tay khỏi tay cô chẳng tốn chút sức lực, lập tức luồn vào trong áo lót, nắm trọn nơi đây đặn và thờ dài đầy thỏa mãn.

Cảm giác này quá tuyệt, nó như đưa anh lên tận đỉnh thiên đường. Chắc chắn Lâm Mộ Mai đã hạ độc anh rồi, khiến anh biết rõ không thể nhưng vẫn cố tình làm. Trong bốn mươi tám giờ xa nhau, không phút giây nào anh không nhớ đến cô, nhớ hương vị ngọt ngào, nhớ giọng nói dịu êm, và càng nhớ đến khoảnh khắc mất hồn cô mang đến, nhớ đến nỗi cuồng hoan chìm ngập trong cơ thể cô.

Bàn tay Liền Thành vội vàng lần đến vạt váy cô. Lâm Mộ Mai đáng chết còn dám mang tất chân màu đen á. Ông chú Dung Nhã trông cảm dục kia chắc chắn từng mơ tưởng khát khao được chạm vào đôi tất chân này lắm đây. Lẽ nào Mộ Mai không biết đàn ông luôn tưởng tượng mấy cảnh kiều diễm với đôi tất phụ nữ hay sao?

Mộ Mai vùng vẫy đẩy Vu Liền Thành ra: "Liền Thành, anh điên rồi, đây là nơi công cộng. Anh không sợ mất thể diện nhưng em thì có!"

Mấy phút sau, Vu Liền Thành lôi tọt Lâm Mộ Mai đến một khách sạn tiện nghi gần đó. Phòng khách sạn được thiết kế dưới lòng đất, kín mít tối tăm, đèn trong phòng mờ mờ ảo ảo, cộng thêm cách bày trí khơi gợi cảm hứng khiến người ta sôi máu. Chiếc giường tròn lớn đặt giữa phòng màu hoa hồng đỏ vừa nhìn vào đã làm người ta lập tức ham muốn.

Trong năm phút bị lôi kéo từ hành lang đi vào phòng, tất chân của Mộ Mai đã bị Liền Thành xé toạc, áo khoác bị cởi phăng, chiếc váy hai lớp nhàu nát thê thảm vô cùng...

Cuối cùng, Mộ Mai bị ném lên giường tròn, bàn tay ban nãy còn vùng vẫy đẩy anh từ từ buông lỏng. Cô nắm chặt lấy ra giường, để mặc anh thô bạo tiến vào, đẩy đưa, va chạm.

Mộ Mai nhìn trần nhà được thiết kế vô cùng nghệ thuật, cả mái trần mông lung như sóng nước dập dờn, huyền ảo, như gần như xa. Cô thấy được hình ảnh mình nằm dưới anh in trên mái trần kia. Chân cô bị chân anh đè chặt, khuôn mặt kề trên bả vai anh không thấy rõ biểu cảm, chỉ thoáng vẻ tái nhợt mơ hồ, đối lập hoàn toàn với chiếc giường đỏ thắm.

Tắm nệm rất mềm, mềm đến mức làm cho Mộ Mai có ảo giác bản thân sẽ lún sâu xuống nệm giường theo một cú thúc sâu nào đó, rồi bị hút vào không gian bên dưới, để anh mãi mãi tìm không được, để anh vĩnh viễn sống trong hối hận không.

Cô của hôm nay thờ ơ lạnh nhạt, khác hẳn với sự nhiệt tình nóng bỏng thường ngày. Vu Liền Thành càng phiền não càng gia tăng sức lực, hận không thể hòa cô vào thân thể của mình, cùng nhau hóa thành tro bụi.

Anh nhắm mắt lại, đi đến nơi sâu nhất nơi cơ thể cô, lòng gào thét: Cô là của anh, cô là của anh...

Rốt cuộc, tất cả đã yên tĩnh trở lại, tiếc rằng tắm nệm êm ái dưới thân cô không hề mang cô rời khỏi không gian này. Mộ Mai chậm rãi quay đầu nhìn Vu Liền Thành. Hiện tại tâm trạng cô rất tệ, không tâm trí đâu ngắm nhìn gương mặt tình xảo đang ửng đỏ vì sóng tình cực hạn của anh. Cuối cùng cô đã biết được cảm giác của những người vợ có chồng bạo lực tình dục là thế nào rồi. Lúc này Vu Liền Thành rất hợp với nhân vật người chồng đáng sợ như thế.

"Đủ chưa?" Mộ Mai lạnh lùng hỏi.

Đáp lại cô là sự im lặng kéo dài và hơi thở đang cố bình ổn trở lại của anh. Hồi lâu sau, Mộ Mai mới nghe thấy giọng nói còn nhuốm tình triêu: "Có phải anh làm em đau không?"

Ha ha ha! Nếu không phải thân thể đã bị anh giầy vò chẳng còn chút sức lực, Mộ Mai thật muốn cười điên cuồng vang dội và hất cằm lên mắng anh "Nói thử xem đồ khốn!". Bản thân sung sướng xong mới nhớ đến đối phương ư, Vu thiếu gia quả nhiên là đứa trẻ bị chiều hư mà.

"Anh xéo ngay cho em!" Mộ Mai bật thốt.

Nhận thấy người dưới thân tràn đầy địch ý với mình, Vu Liền Thành ngoan ngoãn rút ra khỏi người cô, lật người nằm bên cạnh. Ham muốn đã được thỏa mãn, ghen tuông cũng tiêu tan, dù mọi bất an khó hiểu cũng vơi mất, rốt cuộc Vu Liền Thành ý thức được mình đã làm chuyện tổn thương cô thế nào.

Lúc xuống giường chân Mộ Mai run lẩy bẩy, kéo chân quần kín cơ thể. Trong mấy mươi bước lê đến phòng vệ sinh, cô những tưởng mình là nạn dân bị bỏ đói trong cuộc chiến tranh ở Trung Đông cơ.

Đứng trước gương, nhìn từng tác da thịt lộ ra theo vòng chân buông xuống, vai cô run run. Chuyện này là sao? Rõ ràng cô yêu anh và anh cũng yêu cô kia mà? Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Có phải Thượng đế đang muốn dẫn dắt cô rằng, "cô bé, hình như cô đã đắc ý quá rồi đấy!" không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 45

Lúc đến cao trào, anh cứ mãi lẩm bẩm bên tai cô như niệm chú: "Lâm Mộ Mai, em là của anh. Lâm Mộ Mai, em là của anh..."

Đương nhiên cô là của anh rồi. Trái tim thuộc về anh, thể xác cũng thuộc về anh, điều này anh rõ hơn ai hết mà. Nhưng tại sao anh lại bắt cô đối mặt với tình huống gay go thế này?

Bởi vì Vu thiếu gia muốn giống như mấy người bạn của mình, tìm kiếm sự kích thích trong trường hợp phụ nữ càng phản kháng thì càng phấn khích, càng thỏa mãn tâm lý biến thái của bản thân để lên đỉnh sao?

Nếu đối phương là Ngô Phương Phi, phải chăng Vu Liên Thành nhất định không làm vậy? Ngô Phương Phi xuất thân danh giá, Ngô Phương Phi rạng rỡ như ánh mặt trời, người như Ngô Phương Phi đương nhiên sẽ được tôn trọng, chứ không phải...

Ngô Phương Phi, Ngô Phương Phi... Mộ Mai vỗ đầu, trách mình Sao mãi nghĩ ngợi linh tinh. Chỉ có trời mới biết cô hi vọng được anh tôn trọng đến nhường nào.

Bấy giờ ngoài cửa phòng tắm, Vu Liên Thành khẩn khoản cầu xin: "Mộ Mai, em tha thứ cho anh lần này đi!"

Những giọt nước mắt cô nén nhịn này giờ bỗng chốc tuôn rơi. Thân thể trong gương trông càng thảm hại hơn mấy phút trước. Những dấu đỏ lan rộng theo thời gian, màu sắc sẫm lại, chắc chắn ngày mai sẽ khó coi hơn bây giờ nhiều.

Hồi lâu không nghe được tiếng đáp lại, Vu thiếu gia lại dè dặt hỏi: "Mộ Mai, anh có thể vào không?"

Rốt cuộc Vu thiếu gia đã biết lễ phép hỏi han rồi cơ à, giọng điệu nghe cũng giống phết ấy chứ. Mộ Mai tức tối cảm bừa một vật nào đó ném mạnh vào cửa bảo anh rút đi. Vu Liên Thành sợ sệt bỏ đi, bước chân rất nhẹ.

Mộ Mai nằm trong bồn tắm to ấm áp đầy hương hoa hồng dành cho hai người, nghiêng đầu một bên, chẳng mấy chốc đã ngủ mơ màng. Trong giấc mơ cô thấy một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng chải đầu cho cô, dịu dàng đến mức cô muốn quỳ xuống chân bà, ca ngợi bà bằng những lời tuyệt đẹp nhất. Cô muốn xin bà hay khoan thứ cho mình vì bản thân đã gây ra chuyện không đáng khoan dung, nhưng lại còn dám mặt dày ở bên con trai bà.

Trong mơ, Mộ Mai lấy hết can đảm xin bà hãy trừng phạt cô, tuy nhiên Mộ Mai đợi mãi không thấy hình phạt nào cả. Bà vẫn ôn hòa chải đầu cho cô, một lượt, hai lượt rồi ba lượt... Vừa chải vừa nhỏ giọng thì thầm như đang hát ru, âm thanh như gần như xa giống hệt đứa trẻ nghịch ngợm thích chơi trốn tìm. Mộ Mai khua tay nặng nề, cố gắng lắm vẫn không thể nào bắt được chúng.

Cô choàng tỉnh giấc, căn phòng tắm mờ hơi nước và hương thơm tinh dầu khiến Mộ Mai không biết đây là mơ hay thực. Cô chỉ biết ngơ ngác nhìn chằm chằm Vu Liên Thành đang chải đầu cho mình, ngón tay anh lần lượt luồn qua từng lọn tóc cô như cảm giác trong mơ. Lông mi anh uơn ướt khẽ buông rủ trông rất đẹp, nhưng mà...

Mộ Mai quay mặt đi. Mấy vết cào trên mặt Vu Liên Thành đã nhắc nhở cô rằng mấy giờ trước trong phòng này đã xảy ra chuyện gì. Cô vừa định cất lời thì Vu Liên Thành đặt ngón tay lên môi cô: "Mộ Mai, bảo bối, đừng nói gì cả."

Anh đổ tinh dầu ra lòng bàn tay, xoa hai tay thật mạnh, rồi vén tóc cô lên, tỉ mỉ thoa tinh dầu lên huyết thái dương, cổ, bả vai và xương quai xanh đang lộ ra khỏi mặt nước của cô. Anh ngồi đối diện cô, tay áp lên mặt cô, hai ngón cái nhẹ nhàng xoa đều huyết thái dương.

Nhất định là do hương tinh dầu này khiến cô nằm mơ rồi. Mộ Mai quên cả việc đẩy bàn tay kia ra, thần kinh bắt đầu thư giãn theo ngón tay anh.

"Ngaoan, nhắm mắt lại." Giờ khắc này anh tựa như một nhà thôi miên có siêu năng lực.

Mộ Mai chậm rãi nhắm hai mắt, nghe giọng anh êm đềm như gió xuân lướt qua mặt hồ: "Hồi đầu ở Rio, anh sống trong một xóm lao động nghèo, nhà dựng bằng vách tôn mà trên tivi thường chiếu, mỗi trưa mặt trời soi thẳng xuống mái nhà, anh đều cảm tưởng chắc mình sẽ bị nóng cháy thành heo quay mất. Người trong xóm đều cho rằng anh là tên cu li bốc vác giao hàng cho tiệm tạp hóa nào đó. Lúc ấy anh nghĩ, nếu Mộ Mai nhìn thấy mình như thế sẽ đau lòng lắm đây."

Trong một năm ở Rio, anh đã rất cố gắng học tập rất nhiều điều, nào là những trò lầy lòng con gái, học nấu những món em thích. Mỗi khi nấu món gì, anh đều nghĩ đến cảnh mình sẽ hạnh phúc đặt món ăn lên bàn trong ánh mắt trông mong của em. Anh học chạy xe gắn máy, mỗi khi chạy trên đường gấp gềnh, anh đều tưởng tượng em sẽ ngồi sau anh, vươn tay ôm chặt lấy eo anh, ngực em áp chặt vào lưng anh, nếu đi vào chỗ xóc nảy chắc hẳn sẽ thích thú lắm." Vu Liên Thành khẽ cười, tay lần đến bả vai cô, "Anh còn học nhảy samba của bọn con trai ở đấy nữa, anh nghĩ nhất định có một ngày nào đó sẽ nhảy cho em xem trên quảng trường đông người... Cứ thế, trong một năm anh đã học được khá nhiều thứ, không ngừng mơ tưởng về em để vượt qua thời gian đen tối nhất đời mình. Dù anh biết... tất cả, tất cả đều đang nói với anh rằng chúng ta không thể nào đến với nhau được nữa."

Trong giọng kể chậm rãi của Vu Liên Thành, thành phố Rio như hiển hiện sống động ngay trước mắt Mộ Mai: những người Brazil nói tiếng Bồ Đào Nha nhanh như gió, nhóm thanh niên nam nữ lắc mông nhảy samba, mấy thiếu niên ôm bóng đi lại trên phố. Trong xóm lao động nghèo, một chàng trai ngăm đen chạy xe motor âm ầm qua từng cửa nhà, làn khói bốc lên từ bộ xe phả vào mặt mũi người đi đường, theo sau là những tiếng chửi rủa. Thế nhưng chàng trai ấy vẫn cười hớn hở, bởi cô gái anh yêu đang ngồi ngay phía sau, đang áp chặt ngực vào lưng anh.

Chàng trai ấy không phải Vu Liên Thành mà chỉ là một thằng nhóc khiêng bình gas, còn cô gái anh thích thì dốc hết tiền tiết kiệm ra mở một tiệm tạp hóa, dĩ nhiên thường ngày cô sẽ trông tiệm còn anh thì đi giao hàng. Vào ngày lễ họ sẽ tay trong tay đến quảng trường huyền ảo, anh sẽ nhảy điệu

samba sôi động vì cô.

Nếu họ thật sự được như vậy thì tốt biết mấy! Giọt nước mắt trong veo rơi xuống trong thầm lặng. Có bàn tay mềm mại nào đó đã gạt nó đi.

"Khi biết em ngồi trong xe Triệu Cẩm Thu, cách anh chỉ không tới một kilomet, anh đã nghĩ: Đừng để ý đến cô ấy, chỉ cần cẩn thận chịu đựng là một năm sẽ qua thôi, lại cố gắng thêm chút nữa thì năm thứ hai cũng trôi qua. Chỉ cần cố nhẫn nhịn mười năm là có thể quên được em. Thế nhưng chỉ trong tích tắc, anh lại nghĩ nếu để em đi mất, những thứ anh đã học được sẽ đổ sông đổ bể hết. Thế là anh không muốn bỏ lỡ nữa."

Ngón tay đặt trên bả vai cô ấn vào huyệt Kiên Tinh, huyệt Thiên Tông, một mạnh hai nhẹ, rồi gấp ngón tay lại, tiếp tục ấn hai mạnh ba nhẹ vào những huyệt ấy.

"Anh học được kiểu massage này từ một người đàn ông Thái Lan trong xóm. Anh ta ở đối diện nhà anh, anh thường xuyên thấy cảnh anh ta xoa bóp cho vợ mình qua cửa sổ sau nhà. Hai vợ chồng người Thái ấy chuyển đến Rio làm việc và sinh sống khá lâu rồi. Người chồng thì làm công nhân ở xưởng vỏ xe, vợ thì làm bảo mẫu. Làm láng giềng một thời gian, anh và họ trở nên thân thiết với nhau, chị vợ rất tiết kiệm, mỗi tháng đều để dành lại một phần tiền lương của họ. Chị ấy từng tiết lộ cho anh biết, chờ đến khi để dành được đủ tiền, họ sẽ trở về nước, mua một mảnh đất cho anh chồng trồng cây cao su. Anh thấy họ cực khổ quá bèn đề nghị giúp đỡ, nhưng chị ấy từ chối. Sau này, anh mới hiểu được, mảnh đất trồng cây cao su kia chính là một phần tình yêu chị ấy muốn thể hiện với chồng mình. Giống như anh chồng học xoa bóp để thể hiện tình cảm với chị ấy vậy. Mỗi khi chọc vợ mình giận, anh ta đều dùng kỹ thuật xoa bóp điều luyện này để xin vợ tha thứ. Vì thế anh đã bảo anh ta dạy cho anh, anh siêng năng học hỏi từ anh ấy, và đây cũng là thứ anh học nghiêm túc nhất.

Mộ Mai, thành phố Rio đã dạy anh rất nhiều điều, anh luôn tâm niệm sẽ đưa em đến Rio sinh sống. Anh nghĩ ở nơi ấy, anh sẽ có dịp trổ hết tài nghệ mình học được để chứng minh với em: Vưu Liên Thành đã không còn là Vưu thiếu gia bẽ ngoài thông thái nhưng thật ra chẳng hiểu gì cả trong lâu đài nữa rồi. Tha thứ cho anh đi Mộ Mai, sau khi đến Rio, chúng ta sẽ sống như một đôi tình nhân bình thường nhất, được không em?"

Giọng Vưu Liên Thành vừa thành khẩn vừa dè dặt. Mộ Mai vẫn nhắm mắt im lặng, dĩ nhiên cuối cùng cô vẫn sẽ tha thứ cho anh thôi, bởi tình yêu luôn đi kèm sự bao dung. Có điều, cô có nên tha thứ cho anh nhanh như vậy không? Có nên không?

"Mộ Mai, nể mặt anh học nhiều thứ vì em như vậy, em hãy tha thứ cho anh đi?"

Đúng vậy, Vưu thiếu gia đã học đủ việc vì cô thế cơ mà.

"Mộ Mai, tha thứ cho anh một lần này thôi, lần sau anh sẽ không làm chuyện ngu ngốc vậy nữa đâu."

Đúng thế, tha thứ cho anh lần này thôi, anh đã nói lần sau nhất định không làm chuyện như vậy nữa rồi.

"Mộ Mai, em nhìn đi, khi này em đã cào trầy xước mặt mày anh rồi này. Vết thương cũng sâu lắm, không biết mai mốt có để lại sẹo không nữa."

Đúng rồi, bởi vì quá tức giận nên cô đã cào loạn xạ, muốn biến anh trở thành kẻ quái dị. Không biết có để lại sẹo không đây, có sẹo thì xấu lắm.

Cuối cùng, Mộ Mai không kiềm được mở mắt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 46

Quả nhiên trên mặt anh có vài vết cào, vết ngay chính giữa mũi là thê thảm nhất. Cô vô thức kiểm tra móng tay mình, thầm vui mừng vì nó không dài lắm. Chắc mấy ngày sau mặt anh sẽ lành lặn lại như cũ thôi.

Vưu Liên Thành thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, kẻ sát mặt mình gần cô hơn, ngả ngón hỏi: "Em đau lòng không?"

Cô đang định giờ tay chạm vào mặt anh lại hạ xuống.

"Mộ Mai, đừng giận nữa mà." Vưu thiếu gia thở dài thườn thượt rồi giả giọng đáng thương, "Tha thứ cho anh lần này đi, lần sau anh không dám nữa đâu." Sau đó anh còn giơ tay lên trời thề thốt.

Mộ Mai kéo tay anh xuống, nghiêm mặt: "Vưu Liên Thành, anh hãy nghe rõ lời em nói đây."

"Vâng thưa nữ hoàng." Cuối cùng Vưu Liên Thành đã yên tâm hẳn, khom người đợi lệnh.

Nói thật, lúc nhìn mấy dấu vết trên người cô, bản thân anh cũng biết mình vô cùng quá đáng.

"Sau này không được nói mấy câu như là quan hệ sẽ chuyển biến xấu gì đó nữa." Mộ Mai gằn giọng. Thật ra cô rất sợ những lời anh đã nói trên xe, sợ

điều đó biến thành sự thật. Bởi ràng buộc giữa hai người trên thế giới này không chỉ có mỗi tình yêu không.

"Tuân lệnh!" Vu Liền Thành đồng dạ đáp.

"Sau này khi em không muốn thì không được ép buộc em." Cảm giác này tẻ nhạt biết mấy, giống như cá nằm trên thớt mặc người ta chém giết vậy.

"Nhất định." Lần này giọng anh hơi chột dạ.

"Còn nữa..." Mộ Mai ngáp ngừng, ngón tay mon trớn vết cào trên sống mũi anh.

"Nói đi, còn gì nữa?" Vu Liền Thành mở cờ trong bụng. "Dù em bắt anh giết người phóng hỏa, anh cũng sẽ làm ngay mà không mấy may do dự."

"Còn nữa, đừng để em nghi ngờ, đừng để em luôn bất an và đừng để em chờ đợi."

Chờ đợi là loại tâm trạng bị động nhất thế gian này, Mộ Mai ghét tâm trạng đó.

"Không đâu, anh sẽ không để em đợi đâu, tuyệt đối là vậy." Vu Liền Thành trịnh trọng đáp lời, "Hơn nữa, anh không nỡ để lãng phí thời gian của chúng ta vào việc chờ đợi."

"Và cả..." Mộ Mai nghiêm mặt lần nữa.

"Và cả gì..." Vu Liền Thành kinh hồn bạt vía, bởi vì những dấu vết anh để lại trên người Lâm Mộ Mai từ từ lan rộng, càng lúc càng kinh dị, đợi lát nữa cô soi gương thì...

Nhìn ánh mắt anh sợ sệt như chú cún làm sai, Mộ Mai vô cùng đắc ý, lại gần ôm anh, kề mặt lên vai anh: "Và cả, kỹ thuật xoa bóp của Vu thiếu gia chỉ vừa đạt chuẩn thôi, nhưng nhờ gương mặt đẹp trai này, em chăm cho anh năm sao đấy."

Để chứng minh bản thân không phải loại tốt mã giẻ cùi trước mặt giai nhân kiêm người yêu, Vu thiếu gia liền ra đòn hết tâm huyết cho công phu mèo cào của mình. Có điều đường cong quyến rũ dưới lòng bàn tay càng khiến động tác anh trở nên vụng về hơn. May là do tác dụng của tinh dầu khiến Lâm Mộ Mai không rảnh chú ý đến kỹ thuật rơm này.

Lén nhìn cô đang nhắm mắt hưởng thụ, anh gạt đi những cánh hoa hồng đã che đi hình ảnh nóng bỏng trong bồn tắm khiến máu nóng anh sôi trào.

Dĩ nhiên hiện tại Vu thiếu gia nào dám nghĩ ngợi linh tinh gì, chỉ muốn nhìn cho sướng mắt thôi. Ánh mắt anh tham lam nhìn đắm đắm vào da thịt cô, cổ họng bắt đầu khô khốc, yết hầu lên xuống không ngừng.

Như cảm ứng được gì đó, Mộ Mai hé mắt, vội vàng giơ tay che ánh mắt cuồng nhiệt nóng bỏng của anh lại. Nhưng anh đã kịp nắm lấy tay cô, đặt lên bờ môi hôn nhẹ: "Mộ Mai đẹp quá!"

Chết tiệt! Chỉ bốn chữ khăn khăn này thôi đã làm thân thể Mộ Mai râm ran, thật sự mấy lời tình tứ của Vu thiếu gia còn có tác dụng hơn cả kỹ thuật xoa bóp gà mờ của anh nhiều.

Quả nhiên Vu thiếu gia thừa thắng xông lên, bạo dạn đặt bàn tay lên ngực cô: "Mộ Mai, nơi này cũng cần xoa bóp đấy."

Mộ Mai gạt tay anh ra, cảnh cáo: "Vu Liền Thành, anh nói xem mai em có biến thành chó đốm không hả?"

Cả ngày hôm sau, Mộ Mai và Vu Liền Thành ở lì trong khách sạn không hề bước ra ngoài. Chỉ có mỗi Hồng Tiểu Hiền đến một chuyến, mang quần áo mới mua ở trung tâm thương mại cho cô, vì váy áo hôm qua của cô đã bị Vu thiếu gia xé rách tả tơi cả rồi.

Lúc rời khỏi khách sạn, thành phố đã lên đèn, Mộ Mai cúi đầu đi phía sau Liền Thành. Quần áo Hồng Tiểu Hiền đem đến hơi rộng, thỉnh thoảng cô phải kéo quần lên.

Chốc chốc trong hành lang lại có đôi tình nhân âu yếm đi qua, Vu Liền Thành ôm lấy Mộ Mai, ép mặt cô vào ngực mình. Anh luôn cảm giác mấy tên đàn ông đi ngang qua kia luôn nhìn cô bằng ánh mắt rất bỉ ổi. Vu thiếu gia không vui chút nào, dứt khoát cởi áo khoác mình ra, trùm lên đầu Mộ Mai, mặt vênh vào mặc kệ cô gái trong ngực oán trách liên hồi.

"Liền Thành, em không thấy đường."

"Liền Thành, em không thờ nổi."

...

Mấy phút sau, Vu Liền Thành thăm may mắn vì hành động bốc đồng này của mình vô vàn.

Từ bé anh đã sống ở nơi nổi tiếng về những vụ săn ảnh kinh hoàng, cộng thêm anh là nhân vật luôn được cánh nhà báo để ý, nên rất nhạy cảm với camera, đèn flash và ống kính máy ảnh.

Vừa bước ra khỏi khách sạn, tiếng "tách" khe khẽ vang lên ở góc khuất đã khiến anh sồn tóc gáy, trước tiên dùng áo che kín mặt Mộ Mai, rồi vọt đến

chỗ tối.

Mộ Mai nghe thấy giọng anh nói thật khề qua lớp áo: "Mộ Mai, lấy chiếc áo này trùm kín đầu, đừng để ai thấy mặt mũi. Sau đó đi men theo bóng tối rồi khỏi đây đừng quay đầu lại. Về nhà anh sẽ gọi cho em."

Mộ Mai loáng thoáng đoán được chuyện gì xảy ra rồi. Áo khoác của Vưu Liên Thành rất rộng, dễ dàng che kín người cô. Cô chui rúc trong chiếc áo, rồi khỏi khách sạn theo lời anh dặn.

Chờ bóng cô khuất dạng, Vưu Liên Thành mới bước ra khỏi bóng tối, đi đến chỗ chiếc xe màu trắng đỗ ở góc khuất chẳng mấy ai chú ý, đưa tay gõ lên cửa sổ xe đen ngòm: "Hi, Mr. Chuột Nhắt, anh có thể ra khỏi cổng được rồi đấy!"

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, một người mặc chiếc áo jacket bạc màu, mái tóc hệt như ăn mỳ và sắc mặt còn xanh xao hơn cả dân đói xuất hiện. Nổi bật nhất có lẽ là ánh mắt của người kia, trông hau háu như một con sói ác.

"Hi, Vưu thiếu gia, lâu quá không gặp." Người trong xe nhếch môi, nói bằng thứ tiếng Anh nặng giọng đồng quê Scotland.

Vưu Liên Thành thoãn thoát chui vào xe, cho cửa kính chạy lên, nắm lấy tóc đối phương rồi đập thật mạnh đầu hắn vào cửa xe. Tiếp đó anh nhích người lui lại tạo một khoảng cách tránh cái mũi kinh tởm trên người gã, hệt như mới chui từ cống lên vậy.

"Tôi còn tưởng anh đã trở thành thức ăn cho cá sấu ở sông Amazon rồi chứ..." Vưu Liên Thành đưa tay che mũi, giọng điệu tiếu rề, "Mr Robin Hood."

Người này có tên Brooks, là một ký giả không thuộc bất cứ tòa báo nào. Gã tự xưng là Robin Hood của thế kỉ 21, muốn vạch trần tất cả nhưng vụ bê bối của đám danh nhân bằng sự chính nghĩa của mình. Trong sự nghiệp ký giả mười mấy năm qua, gã đã bóc mẽ rất nhiều vụ tai tiếng của giới danh nhân Anh, nên khá nổi tiếng ở London, tuy nhiên không hiểu sao gã lại đề mắt đến Vưu Liên Thành. Khoảng hai năm trước gã theo đuôi anh từ London đến Brazil, chọn chiến thuật đeo bám dai dẳng. Vưu Liên Thành bị gã làm phiền quá mức liền gọi một cuộc điện thoại đến London. Thế là một vị nghị viên từng bị gã vạch trần scandal đã chỉ thật mạnh tay, dụ Mr. Robin Hood đến khu rừng mưa nổi tiếng nhất Amazon.

Brooks nhếch môi cười khẩy. Vưu Liên Thành chán ghét quay đầu đi. Giờ khắc này vong hồn anh hùng Robin Hood thực thụ hẳn phải đang khóc tức tưởi mới đúng. Khi không lại bị một kẻ bản thủ mượn danh tiếng của mình cơ mà.

Brooks nheo mắt lại, đánh giá Liên Thành từ trên xuống dưới, buông lời ca ngợi: "Gương mặt của Vưu thiếu gia quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến cho người người ghen ghét phát điên, nên không nhận được muốn để lại dấu vết trên gương mặt đấy nhì. Tôi tin rằng, thứ gì càng hoàn mỹ thì bên trong sẽ càng thối nát."

"Vậy thì sao?" Vưu Liên Thành vuốt mặt mình, "Nên anh muốn đăng ảnh tôi và bạn gái vừa rời khỏi khách sạn lên mạng à? Anh có ngốc không đấy? Anh thừa biết tôi là một người chưa hề kết hôn, mà cũng chẳng phải là loại ăn chay trường nhé."

Ánh mắt Brooks nhìn chằm chằm vào chỗ tối khi nãy Vưu Liên Thành núp qua kính chắn gió, lắc đầu: "Vưu thiếu gia, người vừa rồi là bạn gái cậu sao? Chi bằng tôi đăng ảnh đó lên mạng, sau đó kèm theo một câu lựa chọn, A - Bạn gái của cậu, B - Không phải bạn gái của cậu. Đến lúc đó người ta sẽ chọn A nhiều hay là B nhiều nhì? Cậu nói xem, dưới ánh mắt còn tinh tường hơn cả tia X-Quang của quần chúng, đáp án cuối cùng là gì?"

Brooks phẩy ống quần, lộ ra vết sẹo chi chít trên chân do đám động vật ở Amazon để lại: "Tôi sẽ làm như vậy, xem như đáp lại sự quan tâm đặc biệt của Vưu thiếu gia dành cho mình. Dĩ nhiên, tôi không chỉ đăng lên mạng mà còn đăng lên báo giấy, như vậy đám con gái ở thành phố London, đám tiểu thư đài các một lòng muốn gã cho cậu sẽ biết nhân vật như thần thánh trong lòng họ chính là một kẻ đầu cơ trục lợi hệt như cha mình. Điểm khác nhau duy nhất cha cậu là thương nhân đầu cơ về tài nguyên khoáng sản, còn cậu là đầu cơ vào tình cảm vô cùng hèn hạ. Đúng rồi, trong tay tôi còn có hình ảnh mờ ám của cậu với vị công chúa Saudi kia đấy, đến lúc đó, tin rằng câu hỏi lựa chọn kia sẽ hiện ra tình trạng nghiêng về một phía cho xem."

Buông ống quần xuống, Brooks phát hiện ra đối phương hết sức thờ ơ với lời hăm dọa của mình, thậm chí thái độ còn giễu cợt, tựa như cười nhạo hành vi của gã trẻ con đến cỡ nào.

"Tôi nghĩ, khi đó mọi người đều tò mò muốn biết cô gái đã ở suốt hai mươi bốn giờ với Vưu thiếu gia trong khách sạn kia là ai đấy." Dựa vào độ nhạy cảm của mình, Brooks ý thức được cô gái đi ra khỏi khách sạn với Vưu Liên Thành là một nhân vật rất quan trọng, có thể là vợ của nhân vật tầm cỡ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 47

Giọng Brooks trở nên hưng phấn: "Có phải người phụ nữ đó là vợ ông chú, ông bác nào của Vưu thiếu gia không?"

Nhưng chưa vui sướng được bao lâu thì phần gáy đã tê rần. Hắn quay đầu lại, nhìn Vưu Liên Thành nhún vai tỏ vẻ áy náy giả tạo, trên tay cầm một vật tương tự cây bút.

Brooks biết cây bút kia là một loại súng gây mê mà chính phủ Anh thường phát cho những cư dân ở vùng ngoại ô để đối phó với đám sóc, khi xông vào nhà; đôi khi còn để đối phó với những người khách không mời nữa. Bất hạnh thay, đây là lần thứ ba hắn bị hạ bệ bởi món đồ chơi này.

Hơn mười một giờ, Mộ Mai nhận được điện thoại của Liên Thành. Anh bảo cô an tâm ngủ đi, mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi rồi. Thế nhưng đêm hôm ấy, Mộ Mai không hề an giấc, toàn mơ lung tung.

Giữa trưa hôm sau, Hồng Tiểu Hiền đến với vẻ mặt nghiêm trọng, kéo Mộ Mai ngồi xuống sofa, bật máy vi tính lên. Rốt cuộc, chuyện Mộ Mai sợ hãi đã xảy ra.

Trên một trang web chia sẻ video nổi tiếng phương Tây có một đoạn phim dài bốn phút rưỡi đã leo lên vị trí đầu tiên chỉ trong 6 giờ đăng tải. Con số thống kê lượt xem bên dưới thật dài khiến cô sồn tóc gáy.

Đoạn phim ghi lại hình ảnh Vu Liên Thành và một cô gái đi ra khỏi khách sạn, đầu cô gái bị anh áp chặt vào ngực và phủ áo che kín. Hành động của hai người trông cực kỳ âu yếm hạnh phúc, rồi Vu Liên Thành lơ đãng nhìn về phía nào đó, lập tức ôm bạn gái mình núp vào bóng tối.

Sau cảnh mờ tối hôn nhau đắm đuối, cô gái bỏ đi. Bởi vì vị trí khuất tối cộng thêm trên đầu khoác chiếc áo kiểu nam nên không thấy rõ được khuôn mặt của cô gái ấy. Tiếp theo chàng trai bước ra, đoạn clip kết thúc với độ dài 4:39.

Hồng Tiểu Hiền lại bật một đoạn clip khác cho Mộ Mai xem, đoạn clip này cũng giống với đoạn clip khi nãy, điều khác nhau là clip này đã được xử lý hậu kỳ, thêm âm nhạc và vài chữ. Lời nhạc nói về một đôi nam nữ vùng trộm, còn dòng chữ là: Đoán xem cô ấy là ai?

Đầu óc Mộ Mai trở nên trống rỗng, Hồng Tiểu Hiền cho cô biết, tối qua sau khi xảy ra chuyện, Vu Liên Thành đã đánh thuốc mê ký giả Brooks, tịch thu hết vật sở hữu trên người hắn, sau đó đưa hắn vào bệnh viện tâm thần ở Bắc Kinh. Hiện nhiên Brooks đã chuẩn bị tử trước, ngay khi tỉnh lại, hắn thừa dịp bác sĩ không chú ý đã lên thực hiện kế hoạch của mình, tung đoạn clip lên web.

Mấy năm gần đây, web chia sẻ video thế này rất đông người xem, ban đầu nó chỉ là nơi chia sẻ những chuyện vui trong sinh hoạt của một số người, dần dần vài phần tử cực đoan chuyển sang đăng những hình ảnh máu me ghê rợn, thậm chí có người còn phát sóng trực tiếp trò chơi giết người trên web. Bởi đây thuộc loại trang web tự do, không bị chính phủ quản lý cho nên người có quyền lực chí cao trong tay cũng không thể làm gì được.

Trong năm phút Hồng Tiểu Hiền kể với Mộ Mai những điều này, lượt xem vẫn tiếp tục tăng vọt khủng khiếp, Mộ Mai chán nản tắt máy vi tính đi.

"Hiện tại Liên Thành thế nào?"

Nếu bây giờ Vu Liên Thành vẫn còn là Vu thiếu gia đang theo học tại học viện Columbo ở London, đoạn clip này sẽ chỉ là một vụ scandal tình ái bình thường thôi. Có cậu ấm nhà nào mà chưa từng một lần thay lòng đổi dạ cơ chứ. Nhưng hiện tại thì khác, giờ anh là lãnh đạo trực tiếp của S.S.Y, hơn nữa danh tiếng đang lên như diều gặp gió, công ty anh vừa khởi bước thành công, nên anh cần sự thành tín. Thành tín sẽ khiến các ngân hàng tín tưởng anh, tiếp tục cấp tài chính cho anh. Thành tín tương đương với nhóm thương nhân đầu tư tín tưởng năng lực anh mua cổ phiếu của S.S.Y, mà cổ phiếu S.S.Y tăng giá trị lên cao sẽ kéo theo số phận cả công ty. Thành tín sẽ khiến nhóm nhân viên của anh cố gắng làm việc nhiều hơn cho công ty...

Thành tín sẽ mang lại rất nhiều điều. Hiện giờ, không ai muốn thấy người sáng lập S.S.Y là một kẻ đầu cơ trục lợi, lợi dụng tình cảm cả. Mộ Mai đã từng thấy rất nhiều danh nhân, rất nhiều nhà chính trị bị hủy hoại chỉ vì một sự việc vô cùng tầm thường.

Hồng Tiểu Hiền nhìn Mộ Mai mặt ừ mày chau, nhún vai ra vẻ điềm nhiên: "Lúc này Vu thiếu gia đang liên lạc quản trị viên của trang web kia, nhờ anh ta xóa clip đó. Yên tâm đi Lâm Mộ Mai, Vu thiếu gia sẽ xử lý tốt. Anh ấy bảo tôi đến tận ở nhà nghe nhạc, xem phim gì đó giải khuây, đừng ra khỏi cửa. Anh ấy sẽ nhanh chóng đến đón cô rồi khỏi đây."

Thật ra Hồng Tiểu Hiền đã che giấu phần nào sự việc. Vu Liên Thành vẫn không liên lạc được với người quản lý trang web kia, càng tệ hơn là có người đã nhúng tay vào thao túng toàn bộ, và phía đối phương chính là công ty Boeing.

Đáng sợ hơn, đoạn clip này đã được đăng lại trên trang web của Bắc Kinh, dân cư mạng còn nhiệt tình chia sẻ đường link nơi nơi. Cộng thêm việc bạn gái danh chính ngôn thuận của Vu Liên Thành vẫn chưa chịu đứng ra bác bỏ tin đồn, mọi người liên lan truyền đủ mọi phiên bản phỏng đoán. Có người bình luận họ từng thấy Ngô Phương Phi ở trong quán bar uống rượu giải sầu vào ngày Vu Liên Thành ký kết thành công hợp đồng với Á Mỹ. Đám báo chí Bắc Kinh thì nhau giật tít theo lời bình kia, dư luận cũng bắt đầu chỉ trích Vu Liên Thành.

Trong thời đại công nghệ thông tin phát triển, dưới sự thao túng của một vài người có quyền lực, việc lan truyền tin tức khắp nơi sẽ dễ dàng dẫn đến phản ứng dây chuyền. Tệ hơn nữa, S.S.Y có khả năng gặp phải nguy cơ tín nhiệm.

Hồng Tiểu Hiền biết, nếu chuyện này xử lý không tốt sẽ dẫn đến hậu quả khủng khiếp. Nhưng cô tin tưởng Vu Liên Thành, anh có một ma lực khiến người ta tin phục. Giống như trong khi phỏng quan hệ công chúng đang vất vả lên cô xử lý nguy cơ cho S.S.Y thì Vu Liên Thành lại bảo cô đến đây, trấn an Lâm Mộ Mai không cần lo lắng.

Hồng Tiểu Hiền dùng cơm trưa rồi rời đi. Đến khi hoàng hôn buông xuống, tứ hợp viện lại chào đón người khách thứ hai trong ngày, đó là người khách Mộ Mai không muốn gặp nhất vào thời điểm này, Ngô Phương Phi.

Lần đầu tiên Mộ Mai thấy Ngô Phương Phi mặt mày ừ rử, tinh thần suy sụp, lão đảo trực ngã trước cửa nhà cô. Mộ Mai vừa mở cửa ra, Ngô Phương Phi đã rung rung nước mắt, ôm chầm lấy cô, nghẹn ngào khóc lóc: "Mộ Mai, rốt cuộc mình đã biết được chân lý kinh điển nhất kia rồi, khi người đàn ông thay lòng đổi dạ, người vợ luôn là người được biết cuối cùng."

Mộ Mai không dám ôm Ngô Phương Phi, không dám an ủi bất cứ câu nào. Số phận đã khiến cô chỉ có thể đóng vai kẻ giả tạo, nếu bây giờ cô ôm Ngô Phương Phi an ủi, chắc hẳn sẽ bị thiên lôi đánh chết cho xem.

Đêm hôm trước cô gái ngốc nghếch này còn phát biểu tuyên ngôn tình yêu với cô bạn mà mình tin tưởng nhất. Thế mà cô gái ngốc nghếch vừa rời đi, người bạn kia và bạn trai của cô ấy đã chung chạ trong khách sạn gần đó, mà còn ở suốt hai mươi bốn giờ nữa.

"Tuy mình không phải vợ anh ấy nhưng mình là bạn gái anh ấy mà, chúng mình thật lòng qua lại với nhau chứ không phải chơi đùa. Anh ấy thừa biết mình yêu anh ấy vô cùng, mình nghĩ phần tình cảm này phải đáng được anh ấy tôn trọng mới đúng chứ."

Ngô Phương Phi nói rất chậm, chậm đến mức không giống Ngô Phương Phi hay nói liến thoắng thường ngày nữa.

"Mộ Mai, xưa nay mình không đeo bám ai cả, mình chỉ cho phép bản thân tiếp tục theo đuổi đối phương với điều kiện trong lòng anh ấy không có cô gái nào, mình luôn cho rằng trong lòng anh ấy không có ai khác. Nếu anh ấy nói cho mình biết anh ấy đã có người yêu rồi, như vậy mình sẽ chúc phúc cho anh ấy, sẽ buông tay từ bỏ. Nhưng trường hợp này, ba tháng quan hệ bạn trai bạn gái của chúng mình vẫn chưa kể thúc, vậy mà anh ấy lại ở suốt hai mươi bốn giờ trong khách sạn với người phụ nữ khác. Cả khi đồng nghiệp nhìn mình bằng ánh mắt thương hại, mình vẫn ngu ngơ không biết gì cả. Mộ Mai, lẽ nào chân tình của mình chỉ được đến đáp bằng sự đáng khinh vậy sao?"

Cuối cùng, cô gái rạn rờ như ánh mặt trời đã rơi lệ vì tình yêu, có lẽ đây không phải là lần đầu tiên Ngô Phương Phi khóc vì Vu Liên Thành. Cô gái ngốc nghếch không ngừng thút thít trên vai bạn thân vì bị bạn trai tổn thương quá mức.

Đúng vậy, đây là một câu chuyện đáng khinh, đáng khinh hết sức.

Mộ Mai đưa tay vỗ nhẹ lưng Ngô Phương Phi: "Được rồi, được rồi, Phương Phi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa."

Số phận núp trong bóng tối rình lên họ rốt cuộc đã hài lòng nở nụ cười đắc thắng, nó đang cười nhạo cô giả mềo khóc chuột. Quả thật nực cười, xem đi Lâm Mộ Mai, mày chẳng thể nào biến thành cô gái tốt đâu, mày không thể nào trở thành cô gái tốt đẹp như Ngô Phương Phi được.

Tiếng khóc lóc kể lể vẫn vang lên bên tai cô: "Mẹ mình, ông mình đều gọi điện thoại cho mình nhưng mình không dám nghe máy. Còn anh ấy lại tuyệt nhiên chẳng gọi một cuộc nào, mà mình cũng không dám gọi cho anh ấy. Lần đầu tiên mình gặp phải chuyện như vậy, mình thật sự không biết làm sao cả. Mộ Mai, cậu nói đi, mình nên làm gì bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 48

Ngô Phương Phi ném vấn đề rắc rối này cho cô. Mộ Mai ngơ ngác, ậm ừ muốn cất lời nhưng mãi không thốt được câu nào.

Mặt trời dần dần lặn xuống, tầm chạng vạng tháng Mười một rét căm căm, Ngô Phương Phi chỉ mặc chiếc áo len mỏng, chắc hẳn lúc ra ngoài cô ấy đã quên mang theo áo khoác, nên hiện giờ đang lạnh run căm cập.

"Phương Phi, vào nhà đi thôi, mình pha cho cậu một tách cà phê nóng, có lẽ uống xong tâm trạng cậu sẽ khá hơn đấy." Mộ Mai khó khăn thốt lời.

Ngô Phương Phi để mặc cô kéo vào nhà, rồi ấn ngồi xuống sofa.

Mộ Mai lấy một chiếc chăn bông từ phòng phía Tây choàng lên vai Ngô Phương Phi, sau đó ngồi đối diện cô ấy nhưng không dám ngước lên nhìn thẳng. Hiện tại Mộ Mai không có mặt mũi để tỏ vẻ nhân từ hay thương hại với Ngô Phương Phi.

"Nghe mình nói này Phương Phi, dù chuyện lớn thế nào đi nữa cũng sẽ qua thôi." Và dường như đây là lời duy nhất Mộ Mai có thể nói với cô ấy.

Đúng vậy, dù chuyện lớn cỡ nào thì cũng sẽ qua đi, vì mỗi ngày mặt trời đều mọc cơ mà.

"Ngày hay tin mẹ Xuân mất, mình đứng trên boong tàu nhìn lên trời, cảm thấy nó như sắp sụp đến nơi rồi. Mình đau khổ nghĩ rằng trên thế giới này chỉ còn lại một mình, không còn người thân nào nữa cả. Ngắm tia nắng ban mai đỏ rực, mình cho rằng có lẽ từ nay về sau sẽ không thể nào cảm nhận được cảnh bình minh tươi đẹp nữa rồi, bởi vì bị thương đã chiếm trọn tâm hồn. Rất lâu sau đó, mình không dám đứng trên boong tàu ngắm mặt trời mọc nữa. Dần dần theo thời gian trôi qua, đáy lòng mình đã tĩnh lặng trở lại, lần nữa mình có đủ dũng cảm để ngắm cảnh sớm mai trên boong tàu. Phương Phi, hãy tin mình, thời gian và thiên nhiên sẽ xóa nhòa tất cả mọi nỗi đau."

Đứng giữa dòng chảy của thời gian và đất trời rộng lớn, nỗi đau sẽ trở nên nhạt nhòa. Lời khuyên của Lâm Mộ Mai như dòng suối êm đềm chảy qua thân thể Phương Phi, xoa dịu linh hồn đang tóa máu. Ngô Phương Phi nghĩ mình đã tìm đúng người rồi. Lâm Mộ Mai là người bạn lắng nghe cô chia sẻ về mối tình đầu, đồng thời đóng vai một người thầy ôn hòa nhất.

"Phuong Phi, bây giờ cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, mình pha cho cậu một tách cà phê nóng, để từng hạt cà phê đầy mà lực tiết lộ cho cậu biết nên làm gì tiếp theo nhé."

Thời khắc đó, Ngô Phuong Phi thật sự tin rằng mọi thứ sẽ xảy ra đúng như những gì Mộ Mai nói.

Trước khi vào phòng bếp, Mộ Mai bật nhạc cho Ngô Phuong Phi thư giãn, giai điệu nhẹ nhàng có thể chữa lành mọi tổn thương tâm hồn.

Dưới ánh đèn ấm áp sáng ngời và trong không gian có đồ gia dụng đơn sơ, ảnh trẻ con đáng yêu dán đầy cửa sổ, hoa hải đường trồng ngoài bệ cửa, ánh tà dương rải đầy trong sân, Ngô Phuong Phi ngỡ như mình đã tìm được một vùng thế ngoại đảo yên. Nơi đây yên tĩnh, ấm cúng, ngăn cách với thế giới bên ngoài; không có điện thoại reo ầm ỉ, không có tin đồn thất thiệt, không có internet độc ác; thời gian như ngược dòng về mấy thập niên trước, niên đại thuần phác và ấm áp tình người biết bao.

Nhà của Lâm Mộ Mai tuyệt quá!

Ngô Phuong Phi vui mặt vào chần bông, chiếc chần như có thể làm vui đi chút đau buồn trong cô, nỗi đau về Vụ Liên Thành. Có điều trong chần còn có một mùi hương đặc biệt, mùi hương này nửa quen nửa lạ, thoang thoảng như gần như xa.

Một số hình ảnh bắt đầu ủa về trong trí nhớ cô theo đó. Ngô Phuong Phi như bị thôi miên, dờ dẩn đứng dậy, đi về phía căn phòng phía Tây mà khi này Lâm Mộ Mai lấy chần.

Cửa phòng chỉ khép hờ, ánh đèn dịu dịu bên trong hắt qua khe hở, sắc thái căn phòng y hệt cảnh tượng kỳ dị nhất trong tiểu thuyết trinh thám. Ngô Phuong Phi mê mải bước vào trong..

Mộ Mai đặt tách cà phê nóng trước mặt Ngô Phuong Phi, cô ấy vẫn giữ nguyên tư thế như khi cô rời đi, mắt nhìn xuống, lông mi uơn ướn phản chiếu ánh đèn. Cô gái gốc nghệch này lại khóc lúc cô đi pha cà phê sao?

"Được rồi." Mộ Mai hắng giọng, "Uống hết đi rồi bọn mình đi chơi, đến trung tâm thương mại mua quần áo đẹp, trang điểm lộng lẫy vào. Mình đảm bảo nỗi buồn của cậu sẽ vui đi một phần ba đấy."

Ngô Phuong Phi cúi đầu nhìn tách cà phê đen đặc bốc hơi nóng nghi ngút. Cô ấy bung tách cà phê lên, kẻ mũi hít hà, hương cà phê thơm ngát giống thứ thuốc mê che mờ ánh mắt và tâm hồn người khác.

Thình lình điện thoại di động của Ngô Phuong Phi vang lên tiếng chuông vui tươi kèm theo cái tên "My Hulk" nhấp nháy trên màn hình.

Mộ Mai biết, đây là biệt danh của Phuong Phi đặt cho Liên Thành, ý nghĩa cái tên này xuất phát từ buổi đầu hai người họ gặp nhau. Ngô Phuong Phi kể cho cô nghe, lúc cô ấy nhảy xuống từ trên bờ tường đã được anh đón lấy, từ đó về sau, anh trở thành người khổng lồ xanh của riêng cô.

Tách cà phê chưa vui giọt nào được đặt trở lại bàn, Ngô Phuong Phi quay mặt sang nhìn điện thoại với ánh mắt nghiền ngẫm trong chốc lát. Cuối cùng cô ấy ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng rực.

Ngô Phuong Phi cầm điện thoại đi ra ngoài, còn Mộ Mai ngồi xuống sofa, ngơ ngác nhìn làn hơi nóng bốc lên từ miệng tách rồi tan dần trong không khí. Mãi cho đến khi tách cà phê gần nguội, Ngô Phuong Phi mới quay trở lại.

Thế là tất cả đã lặng lẽ thay đổi, Mộ Mai ngồi ở chỗ Ngô Phuong Phi vừa ngồi, còn Ngô Phuong Phi đứng ở vị trí của cô, không khí hoàn toàn khác biệt. Mộ Mai ngước mắt lên.

Giờ khắc này tinh thần Ngô Phuong Phi rất hăng hái, đôi mắt trong veo, gò má ửng hồng, bộ ngực phập phồng kích động. Cô ấy cúi người xuống, ôm lấy Mộ Mai.

"Mộ Mai, anh ấy đã gọi cho mình, bảo muốn giải thích. Mộ Mai, ngay cả anh ấy cũng không biết giọng của bản thân sôi ruột đến cỡ nào nữa kia. Rốt cuộc anh ấy đã giống với người bạn trai thực thụ của mình rồi, mình còn tưởng anh ấy chẳng bao giờ như vậy nữa chứ?"

Tay Mộ Mai trở nên cứng đờ, không có sức lực ôm lại Ngô Phuong Phi. Vào lúc này, đứng ở vị trí bạn bè, cô nên ôm lại cô ấy đúng không, trong phim thường diễn như thế mà?

"Mộ Mai, mình biết là Liên Thành quan tâm đến mình mà, điều này mình có thể xác định. Trước đây mấy người bạn của anh ấy nói cho mình biết, ngoại trừ Đồng Tiểu Quỷ ra, xưa nay không có cô gái nào ở bên cạnh Vụ thiếu gia lâu như vậy."

Đám bạn của anh đã nói vậy sao? Rõ ràng họ đang nói dối. Cô gái ở bên cạnh Vụ Liên Thành lâu nhất là Lâm Mộ Mai mới đúng. Không, không phải, có lẽ bạn anh không nói dối, trong mắt tất cả bọn họ, Lâm Mộ Mai chỉ là cô hầu học một tháng mười nghìn bảng Anh của Vụ thiếu gia thôi.

Đầu óc cô trở nên hỗn loạn, cuộc điện thoại gọi đến di động của Ngô Phuong Phi và vẻ mặt bối rối của cô ấy đã khiến Mộ Mai hoang mang.

"Mộ Mai, mình đi gặp anh ấy đây, mình muốn nghe anh ấy giải thích." Giọng Ngô Phuong Phi riu rít bên tai cô, "Đoạn clip kia xuất hiện quá đột ngột làm mình không kịp suy nghĩ. Mình tin Liên Thành không phải loại người bắt cả hai tay, người đàn ông mà Ngô Phuong Phi yêu tuyệt đối không phải người như vậy. Mộ Mai, mình phải tin tưởng anh ấy giống như tin ở chính mình. Mình tin khoảng thời gian bọn mình ở bên nhau, đã từng có khoảnh khắc anh ấy

rung động thật sự vì mình, nhất định có."

Lúc Ngô Phương Phi rời đi, còn nói câu cuối cùng với một niềm tin vững chắc: "Mộ Mai, cậu có tin không? Minh sẽ là người ở bên cạnh anh ấy cho đến giờ phút cuối cùng."

Khi ấy khoảng mười giờ rưỡi, từ đó cho đến mười hai giờ Vuư Liên Thành không hề gọi đến cho cô. Có thể suốt thời gian đó anh phải bận giải thích với bạn gái của mình rồi.

Giải thích? Anh sẽ giải thích thế nào? Vuư thiếu gia có nhớ điều gì mới là trọng điểm không vậy?

Hôm sau, Mộ Mai mua một cặp nhẫn ở trung tâm thương mại, kiểu dáng rất đơn giản. Cô bảo thợ bạc ở cửa hàng khắc hai chữ cái đầu tên mình và Liên Thành vào mặt trong nhẫn. Dĩ nhiên tên Liên Thành phải được đặt trước còn tên cô thì nằm phía sau, bởi lắm lúc Vuư thiếu gia rất gia trưởng.

"Đây thưa cô." Người thợ bạc trung niên mỉm cười giao nhẫn cho Mộ Mai, "Tôi chắc cô yêu cậu ta lắm."

Đương nhiên rồi, cô yêu anh đến mức không đợi nổi đến khi anh cầu hôn, yêu đến mức phải đi cầu hôn anh trước cơ đấy.

Đặt cả niềm tin và hi vọng vào đôi nhẫn, cô ra về trong hạnh phúc. Nhưng không ngờ hai giờ mười phút sau, Mộ Mai lại thấy được Ngô Phương Phi trước cửa nhà mình.

Cô ấy mặc bộ váy màu vàng kem xinh xắn, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ và khuyên tai dài lấp lánh lác lác theo từng cái nghiêng đầu. Ngô Phương Phi đứng đó như ánh nắng nhẹ giữa tháng Mười một lạnh buốt. Tim Mộ Mai nặng trĩu, roi thẳng xuống đáy vực như mất trọng lực.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 49

Ngô Phương Phi đứng dưới ánh nắng dịu dịu của tháng Mười Một, mặt mày rạng rỡ, yêu kiều duyên dáng đi từng bước về phía Mộ Mai, kéo tay cô: "Mộ Mai, chúng mình đi chơi nào!"

Cặp nhẫn đã đặt trong túi hai giờ bốn mươi phút hằn vào da cô đau nhói qua lớp vải mỏng dính. Cô cứ như bức tượng gỗ mặc cho Ngô Phương Phi lôi đi, khề rừ mi mắt nhìn chăm chăm vào bộ đồ vô cùng xinh đẹp mà hôm nay cô ấy mặc. Chiếc váy xòe dài chấm gối, vạt váy viền vải voan màu nâu khê lay động trong gió như cánh bướm dập dờn.

Chiếc xe con sang trọng đỗ nơi đầu ngõ, tài xế mặc đồng phục thẳng thớm đứng bên cạnh. Đám trẻ trong khu vây quanh xe, chốc chốc nhìn người tài xế, lát lát lại ngó nghiêng nhòm vào trong xe xem có nhân vật nổi tiếng nào đang ngồi bên trong không? Hiện nhiên với đám trẻ còn non dại ở ngõ nhỏ, cảnh tượng này chỉ xuất hiện trên tivi, ai ngồi trong chiếc xe hơi này đều chứng tỏ rằng họ có thân phận rất hiển hách.

Từ ánh mắt ngây thơ của đám trẻ, lần đầu tiên Mộ Mai chân chính cảm nhận được điều này. Ngô Phương Phi mà cô quen trên du thuyền đến từ gia tộc hùng hậu, mẹ của cô ấy là nữ danh nhân, còn từng được mời tham dự buổi dạ vũ Crillon nổi tiếng nhất nước Pháp vào năm 19 tuổi. Phải biết rằng buổi dạ vũ Crillon là cung điện cao nhất cho mỗi vị danh媛, một thế kỷ qua, cô gái gốc người Hoa được xuất hiện trong buổi dạ vũ thì hiếm hoi đến mức chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Anh tài xế cung kính mở cửa xe cho họ, Mộ Mai cùng ngồi ghế sau với Ngô Phương Phi. Nhìn tư thái ung dung trang nhã của cô ấy, cô chợt cảm thấy người con gái luôn đeo chiếc ba lô to đùng đi khắp Bắc Kinh đã hóa thành công chúa trong lâu đài chỉ trong nháy mắt.

Cô thấp thỏm đợi Ngô Phương Phi nói gì đó với mình, nhưng tiếc rằng Ngô Phương Phi vẫn luôn im lặng nãy giờ, chỉ chuyên tâm nghe nhạc và ngắm cảnh sắc bên ngoài.

Chiếc xe dừng ở một quảng trường nằm bên trái học viện nổi tiếng của Bắc Kinh. Nơi đây có sân bóng rổ, sân bóng đá, đường chạy điền kinh, dụng cụ tập thể dục... Trên quảng trường đa số là những sinh viên không có tiết đang chơi thể thao.

Mộ Mai và Ngô Phương Phi ngồi xuống băng ghế dài, trên chiếc sân trượt patin hình chữ U đối diện với họ có mấy thiếu niên trang bị đồ trượt đang thực hiện mấy động tác rất khó trên đường trượt.

"Ở London cũng có sân trượt rộng như vậy, từ hồi về nước mình thích đến nơi này nhất, có một thời gian ngày nào mình cũng đến chơi." Ngô Phương Phi chỉ vào cậu thiếu niên đang hăng hái nhảy phốc lên không trung, "Mình thích trượt patin lắm, thích kiểu trượt lượn vòng, thích cảm giác thân thể rời khỏi mặt đất và quay cuồng trong khoảng không. Nhưng mọi người khuyên mình, đây là trò của bọn con trai, không thích hợp cho con gái. Tuy nhiên mình vẫn quyết tâm học cho bằng được, cuối cùng đã gây ra được ngạc nhiên lớn với họ. Về sau mình mới biết Liên Thành."

Rốt cuộc đề tài đã được chuyển sang Vuư Liên Thành. Mộ Mai nhìn phía trước, lần này hai thiếu niên đồng thời tạo dáng rất ngẫu giữa khoảng không, tựa như hai người ôm nhau trong những pha nhảy cầu nghệ thuật vậy. Chắc hẳn khi thực hiện tư thế này, dáng vẻ Ngô Phương Phi cũng ngẫu lòi đây mà.

"Liên Thành biết chơi patin là do mình dạy anh ấy." Giọng Ngô Phương Phi ẩn chứa ngọt ngào, "Khi đó, anh ấy vẫn còn là Vu thiếu gia sống trong lâu đài, cho rằng trượt patin là hành động nguy hiểm. Nhưng mà, dường như anh ấy cũng rất thích trò chơi này, thích cảm giác kích thích như học sinh ngoan lần đầu bùng học."

Mộ Mai biết Vu Liên Thành chưa bao giờ chơi trò trượt patin, bởi vì đó là trò chơi nguy hiểm. Câu lạc bộ cũng nghiêm cấm thành viên tham gia đua xe, cấm chơi bất cứ trò nguy hiểm nào, nhưng con người luôn luôn có khuynh hướng càng bị áp chế thì lại càng muốn phản kháng. Và cứ thế, Vu thiếu gia đã biết trượt patin từ lúc nào mà Lâm Mộ Mai chẳng hề hay biết.

"Bọn mình còn đạt được giải ba trong cuộc thi trượt patin đường phố ở Los Angeles tại Mỹ." Ngô Phương Phi vẫn đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, "Liên Thành vui sướng như một đứa trẻ, công mình chạy tung tăng cả đường. Còn mình ôm chiếc cúp trên lưng anh ấy, ngắm nhìn từng ô chữ của nhóm ngôi sao Hollywood trên đại lộ Ngôi Sao qua từng bước chân băng băng."

Mộ Mai rất muốn nở nụ cười để hưởng ứng câu chuyện của Ngô Phương Phi, song cuối cùng đành bỏ qua. Cô biết lúc này nụ cười của cô nhất định sẽ khó coi chết được. Cô thở hắt, từ đáy lòng có cả nghìn giọng nói đang bảo cô: Đừng để cô gái này lái nhai bên tai cô nữa, bởi vì những lời dong dài kia cứ như đang khoe khoang, hãy nói với cô ấy, chuyện quá khứ dù nhớ lại có huy hoàng hạnh phúc cỡ nào thì cuối cùng vẫn thành ký ức mà thôi.

"Phương Phi, kể cho mình về chuyện tối qua đi." Mộ Mai đã hơi mất kiên nhẫn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Cô không muốn lãng phí thời gian với Ngô Phương Phi và không muốn nghe những ký ức ngọt ngào của cô nàng nữa.

Ngô Phương Phi im lặng chốc lát.

"Người ở chung với anh ấy là Vinh Ái, chị họ của mình, chính là cô gái ngồi kế bên chú Tiểu Nhã của mình hôm cậu đến nhà mình ăn cơm đấy." Ngô Phương Phi nói chậm rãi, "Liên Thành bảo với mình, đêm đó họ không xảy ra chuyện gì cả."

"Anh ta nói vậy là cậu tin ngay sao?" Giọng Mộ Mai thình lình cất lên cao vút, có gì đó không hợp với tình cảnh này.

May là nhóm thiếu niên trượt patin cách đó không xa vừa trình diễn một động tác vô cùng đẹp, kéo theo những tiếng vỗ tay vang dội trong đó có cả của Ngô Phương Phi, át đi giọng nói cất cao của cô.

Tiếng vỗ tay dừng lại, Ngô Phương Phi quay đầu nhìn thẳng vào mắt Mộ Mai, Mộ Mai vội dời mắt đi. Quả thật có tật giật mình mà!

"Dĩ nhiên rồi, anh ấy đã giải thích với mình thì mình phải tin tưởng anh ấy chứ! Liên Thành không phải là loại lừa dối tình cảm người khác."

Thật ngây thơ! Đúng là con gái khi yêu vừa ngây thơ vừa ngốc nghếch!

"Nhưng mà..." Suy nghĩ của Mộ Mai xoay chuyển liên tục, nhưng giọng điệu lại bình tĩnh đến lạ, tựa như cô giáo đưa lời chỉ dẫn cho học sinh, "Nhưng mà Phương Phi, lúc họ bước ra từ khách sạn trông rất tình tứ. Anh ta ôm cô gái kia vào lòng, đôi phương không hề cự tuyệt, bọn họ phối hợp rất ăn ý. Phương Phi, mình là thợ chụp ảnh."

Ý cô là: Ngô Phương Phi, mình là thợ chụp ảnh, sẽ có cái nhìn tinh tường về hình ảnh hơn người bình thường.

Ngô Phương Phi nghiêng nghiêng đầu như đang suy ngẫm lời cô, một hồi mới hiểu: "Mộ Mai, chuyện cậu nói với mình không giống với Liên Thành đã nói, ý cậu là Liên Thành và Vinh Ái thật sự có gì mờ ám sao?"

Mộ Mai lặng thinh, có lẽ lúc này cô nên giúp Vu Liên Thành một tay, ví dụ như nói với Ngô Phương Phi: Đúng vậy, cậu nói rất đúng, hãy giúp anh ấy vượt qua vụ tai tiếng này.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Mộ Mai không làm được, mong muốn duy nhất của cô chính là mau đeo chiếc nhẫn trong túi vào tay Vu Liên Thành, còn mình thì đeo chiếc còn lại, hai người sẽ tản bộ trên bờ biển Brazil, theo sau là một chú chó lớn.

"Lâm Mộ Mai, đừng xem mình là cô gái mù quáng trong tình yêu." Ngô Phương Phi nở nụ cười rất nhẹ, rất xa xôi, "Mình không phải đâu. Tối qua Vinh Ái đã tự giải thích với mình rồi, đơn giản lắm, chị ta muốn cướp Liên Thành từ tay mình. Đêm đó..." Ngô Phương Phi ra chiều hồi tưởng, "Chính là đêm mình uống rượu ở Monica ấy, cậu cũng có mặt mà. Lúc ra về mình gọi cho Liên Thành đến đón, anh ấy bảo mình là đang đi với bạn, về sau mình mới biết người bạn mà Liên Thành nhắc đến là Vinh Ái. Chị ta đã rủ rê anh ấy đến quán bar ở gần Monica."

Mộ Mai choáng váng trước tấm lưới được dệt từ lời trần tình của Ngô Phương Phi.

"Mộ Mai, mình hiểu Vinh Ái, chị ta luôn cho rằng bản thân xứng đôi với Liên Thành hơn mình, chị ta đã bị cậu mình và đám bạn trai nuông chiều hư rồi." Ngô Phương Phi hạ thấp giọng, "Chị ta rủ Liên Thành đến quán bar, cho rằng Liên Thành sẽ giống như mấy người bạn trai của mình, chỉ cần chị ta ngoắc ngón út là sẽ quỳ dưới váy chị ta. Nhưng chị ta thật đen đui vì gặp phải Liên Thành. Lúc mình gọi cho Liên Thành, Vinh Ái đang say khướt..."

"Thế là..." Mộ Mai ngắt lời, "Thế là bạn trai cậu đưa Vinh Ái say mềm đến khách sạn, mà còn ở đó suốt hai mươi bốn giờ. Vậy nên Phương Phi liên tin tưởng?"

"Những điều này là do Vinh Ái nói cho mình biết." Giọng Ngô Phương Phi vút cao, có vẻ khá căm tức, "Mộ Mai, mình đã bảo cậu đừng coi mình là đứa con gái mù quáng trong tình yêu kia mà. Mình rất hiểu Vinh Ái, chị ta sĩ diện hơn bất cứ ai, lúc chị ta say bí tỉ làm loạn trong phòng khách sạn, Liên Thành thấy thú vị đã quay clip lại. Chị ta thừa nhận với mình việc này là vì chị ta sợ Liên Thành đăng đoạn clip ấy lên mạng thôi. Lúc Vinh Ái giải thích với mình

những chuyện này còn không hề cam tâm tình nguyện, hơn nữa mình cũng xem đoạn clip kia rồi." Khóe môi Ngô Phương Phi nhướn lên nụ cười thích thú và kiêu ngạo, "Đề bất chấp ta đến giải thích với mình, Liên Thành đã lấy đoạn clip ấy ra uy hiếp chị ta."

Vinh Ái á? Nếu người ở trong khách sạn với Vu Liền Thành không phải là mình, Mộ Mai sẽ tin sái cổ lời của Ngô Phương Phi. Vu Liền Thành bắt vị tiểu thư kiêu kỳ lạnh lùng kia cam tâm tình nguyện đến giải thích với cô em họ mình luôn xem thường bằng cách nào đây? Và cả anh đã làm thế nào để quay được đoạn clip ấy?

Có phải điều kiện Vu thiếu gia thương lượng với Vinh Ái cũng là bản thỏa thuận làm người yêu ba tháng không? Có phải anh giống như Triệu Cẩm Thu đã nói, người đến lúc trưởng thành sẽ cần lấy được nhiều thứ hơn là việc lo lấp đầy tim mình?

Vu Liền Thành, tốt nhất là đừng để chuyện này xảy ra, đừng xuất hiện thêm một bản thỏa thuận nào nữa? Nếu vậy, chúng ta sẽ chấm dứt.

Mộ Mai xoa mặt để thần sắc mình hồng hào hơn một chút. Không sao đâu Lâm Mộ Mai! Chỉ còn hai ngày nữa thôi, thỏa thuận làm người yêu của Ngô Phương Phi và Vu Liền Thành sẽ kết thúc, dù sao người cuối cùng ở bên cạnh anh ấy vẫn là mình. Đừng không nào?

"Mộ Mai..." Ngô Phương Phi còn định nói gì đó.

"Về thôi Phương Phi, mình đói rồi." Mộ Mai ngắt ngang lời của cô ấy. Bây giờ, cô chỉ muốn về nhà, về nơi thuộc về cô thôi.

Về đến nhà, ăn cho no bụng, Mộ Mai bật máy vi tính lên. Như cô đã đoán, hình ảnh Ngô Phương Phi và Vu Liền Thành nằm nhan nhản trên ngay đầu các trang báo mạng.

Hóa ra, trước khi Ngô Phương Phi đến gặp cô, cô ấy đã cùng với Vu Liền Thành tham dự một buổi họp báo của hãng hàng không China Airlines. Sau khi công bố kế hoạch quý sau với báo chí, Vu Liền Thành đã đưa Ngô Phương Phi xuất hiện trước nhóm phóng viên. Ngô Phương Phi mặc bộ váy đã đến gặp Mộ Mai khi này đoan trang đứng bên cạnh Vu Liền Thành.

Quý công tử người Anh nở nụ cười ôn hòa trước toàn trường: "Vốn đây là việc đời tư của tôi, tôi đã nghĩ không cần giải thích với mọi người. Nhưng tôi nghe nói chuyện này đã kinh động đến công ty cá cược, khiến tôi cảm thấy rất tệ. Một công ty có nộp thuế hẳn hoi lại đem đời tư của người khác ra làm thú vui tiêu khiển, đây quả thật là trò khôi hài được dàn dựng sẵn."

Vu Liền Thành đưa ánh mắt sang nhìn người bên cạnh, mỉm cười: "Hôm nay tôi đưa cô ấy đến đây, mọi người cũng đã đoán được đáp án vụ việc lần này rồi đúng không? Cho nên, mọi người đừng xem khi làm xiếc nữa, chuyện này kết thúc tại đây thôi."

Mộ Mai tắt máy tính, cô nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết chắc chắn bước tiếp theo Vu thiếu gia sẽ vừa đánh vừa xoa, sau đó công ty cá cược sẽ lên tiếng xin lỗi, rồi chuyện này sẽ nhanh chóng lắng xuống.

Và sau đó nữa sẽ thế nào? Mộ Mai thật sự không đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 50

Mãi muộn Vu Liền Thành mới về từ họp viện. Trước khi đi, anh và Chu Á Luân đã đấu kiếm một trận trong câu lạc bộ. Ông anh kia nghe được việc anh và Vinh Ái ở khách sạn suốt hai mươi bốn giờ đã ra tay không hề nể nang, toàn đâm kiếm vào những huyệt đau, vất vả lắm Vu Liền Thành mới thoát thân được.

Đứng trước cửa tứ hợp viện, anh hít thở thật sâu, tập lại những lời giải thích bản thân đã thuộc lòng ở ngoài cửa.

Tốt rồi, đã sẵn sàng! Liên Thành hít vào một hơi thật sâu, lòng thầm cầu chúa phù hộ, rồi đẩy cửa ra, thế nhưng lại gặp được một màn ngoài dự tính.

Phòng khách được trang trí rất lãng mạn, có cả trăm ngọn nến được thắp sáng thay thế ánh đèn. Mộ Mai mặc chiếc váy xinh đẹp mà cô đã tốn rất nhiều tiền mới mua được, và chiếc váy ấy đã thành công hút mắt hồn Vu Liền Thành một cách dễ dàng. Cô đứng trong ánh nến lung linh, nở nụ cười dịu dàng với anh.

Nơi này khung cảnh như mơ, người đẹp như thơ, nhưng bây giờ Vu Liền Thành có chuyện quan trọng hơn việc thưởng thức dáng vẻ mỹ lệ của cô. Anh lại hít thở thật sâu, bước vào trong. Cô đi đến trước mặt anh, cởi áo khoác giúp anh như một người vợ dịu hiền.

Vu Liền Thành quay người lại, ôm lấy người đang cảm áo khoác mình vào lòng. Lúc này cô vẫn hiền hòa như nước.

"Mộ Mai." Vu Liền Thành khẽ gọi tên cô, bây giờ anh chỉ muốn gọi tên cô thôi, hiển nhiên những lời giải thích đã chắn bị từ chối từ trước đã bay lên tận chín tầng mây từ lâu rồi.

"Ừ." Cô nhỏ nhẹ đáp.

"Mộ Mai, anh yêu em."

"Em biết."

"Mộ Mai, chúng ta chắc chắn sẽ ở bên nhau."

"Tất nhiên."

Xung quanh ánh nến chập chờn, chuông gió treo dưới mái hiên kêu leng keng, trong cảnh thơ mộng thế này, điều duy nhất Vưu Liên Thành muốn làm chính là hôn cô. Và cô cũng dịu dàng đáp lại, nghênh đón, quấn quýt.

Tay Liên Thành vô thức luồn vào áo cô song bị cô giữ chặt. Mộ Mai khẽ kháng thì thầm vào tai anh: "Đột lát nữa, chúng ta còn có cả đêm mà."

Cô nhẹ nhàng nhích người ra một chút. Khoảng cách này rồi cuộc đời đã khiến Liên Thành đã nhớ lại chuyện quan trọng nhất tối nay. Có điều anh còn chưa kịp lên tiếng thì Mộ Mai đã nắm tay anh, nhẹ bước làm làn váy lay động như áng mây thướt tha.

Cô dừng lại nơi ánh nến sáng rõ, nghiêng đầu nhìn anh: "Liên Thành, chúng ta kết hôn được không?"

Vưu Liên Thành ngơ ngác nhìn nụ cười ngọt ngào nơi khóe môi Lâm Mộ Mai. Tối nay cô khác hẳn với ngày thường, tất cả biểu hiện đều giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn vậy. Cô vừa hỏi anh: Liên Thành chúng ta kết hôn được không?

Kết hôn ư, vào lúc này sao? Không, không, dĩ nhiên hiện giờ chưa thể.

"Không, không..." Suy nghĩ trực tiếp tác động đến não bộ Vưu Liên Thành, anh dờ dẫm lẩm bảm lắc đầu.

Như thể không nghe thấy lời anh nói, không nhìn thấy cái lắc đầu của anh, Mộ Mai tiếp tục: "Liên Thành, hôm nay em đã đi mua nhẫn, kiểu dáng rất đơn giản, em còn dặn họ khắc chữ cái đầu tên chúng mình lồng vào nhau. Tên anh đặt trước, tên em đặt sau. Liên Thành, trao nhẫn xong chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn, về phần hôn lễ..."

"Lâm Mộ Mai, em quên rồi, bây giờ em là người không quốc tịch, làm sao đăng ký kết hôn với anh được." Anh bình tĩnh ngắt ngang lời cô.

Quả nhiên là thế! Câu hôn bị từ chối mất mặt quá thể! Cái tên này không nghe thấy giọng cô đang run sao? Anh vừa mới bảo yêu cô kia mà? Tên này...

Bỗng nhiên giờ khắc này Mộ Mai không nghĩ ra nên dùng từ nào nặng nề để mắng anh cả. Cô không nghĩ ra và cũng không muốn nghĩ nữa, chắc hẳn cô đã... Chắc hẳn cô đã hết hi vọng rồi, hay nói chính xác là đã tuyệt vọng rồi. Nỗi tuyệt vọng trong sự chờ đợi pha lẫn hoài nghi, và trong cả ý thức thân phận của họ càng lúc càng chênh lệch một trời một vực.

Sau lưng cô là biển nến bập bùng còn gương mặt cô ẩn sâu trong bóng tối. Ánh mắt Vưu Liên Thành liếc sang bên trái, trên chiếc bàn nhỏ đặt hoa hồng, nến, rượu vang và hai chiếc hộp nhỏ. Vô hộp màu đỏ đậm, trong hộp là hai chiếc nhẫn giản đơn, phản chiếu ánh nến.

Hai người cứ thế đứng dưới ánh nến, không ai nói gì với ai câu nào. Chẳng biết ngọn gió từ đâu thổi đến làm tắt một hai cây nến, vang lên động tĩnh rất khẽ, mùi nến tắt ngóm lan tỏa khắp phòng.

Vưu Liên Thành như bừng tỉnh lại, nhào đến ôm lấy cô, hôn siết lên tóc cô rồi thủ thỉ: "Mộ Mai, bảo bố! Anh, anh... không phải, ý anh không phải như vậy. Mộ Mai, xin em nghe anh nói, xin em hãy phải nghe anh nói..."

Mộ Mai mặc cho anh ôm, trong đầu toàn là những hình ảnh cô cảm dỗ anh, tự mình trèo lên giường anh, cuối cùng ngay cả chuyện cầu hôn cũng do cô làm. Cô sẽ không, sẽ không tiếp tục làm chuyện mất thể diện thế nữa.

"Nói gì?" Thử có thể cử động duy nhất chỉ còn lại đôi môi, "Nói rằng Mộ Mai, bây giờ chưa phải lúc sao?"

Vưu Liên Thành nghẹn lời.

"Liên Thành, em hỏi anh lần nữa, ngày mai anh có thể nói rõ ràng với Phương Phi, sau đó đưa em rời khỏi đây không?" Đây là vấn đề Mộ Mai quan tâm nhất.

Hồi lâu sau...

"Mộ Mai, không thể." Vưu Liên Thành khó khăn cự tuyệt, "Ít nhất hiện tại chưa thể, anh nghĩ cần thêm một tháng."

Lại một khoảng lặng kéo dài...

"Liên Thành, chúng ta chia tay đi!" Mộ Mai bỗng thốt lên. Thật kỳ lạ, khi vừa dứt lời, cô lại cảm giác thân thể nhẹ tênh, tâm trạng dần trở nên thư thái.

Quả nhiên cô vốn không phải là người giỏi chờ đợi. Không, nói chính xác hơn là sự kiên nhẫn của Lâm Mộ Mai đã bị mài mòn từ rất lâu rồi.

Anh càng ôm chặt cô hơn, chặt đến mức không có khe hở, dịu dàng thủ thi bên tai cô: "Được rồi, được rồi, Mộ Mai chỉ đang giận thôi. Được rồi, được rồi, anh biết sai rồi. Đầu có người đàn ông nào lại phá hỏng cảnh lãng mạn như thế này vào lúc phụ nữ cầu hôn với mình chứ. Anh đáng chết lắm, đừng giận mà Mộ Mai, em đừng giận, anh sẵn sàng chịu bất cứ hình phạt nào của em."

Anh đang dỗ dành cô như dỗ trẻ con sao? Kiểu như: Được rồi, được rồi, chỉ cần em đừng làm âm ỉ nữa, tôi sẽ dẫn em đi chơi.

"Hãy xem như những ngày qua ở Bắc Kinh chỉ là đoạn nhạc đệm ngắn ngủi trong cuộc đời anh. Có lẽ trước đây ở London chúng ta chưa hề nói chia tay, nên lần này là thượng đế đã cho chúng ta cơ hội gặp lại để nói cho chúng ta biết, duyên phận của chúng ta đã hết. Như vậy cũng tốt, xem như chúng ta không ai nợ ai, sau khi chia tay..."

"Đừng nói chia tay!" Vưu Liên Thành gằn giọng, "Lâm Mộ Mai, em có tin nếu em còn nói chia tay nữa anh sẽ tức giận không?"

Rất tốt, vô cùng bá đạo mang đậm chất Vưu thiếu gia!

Ấy thế mà, Vưu thiếu gia lại lập tức hôn lên tóc cô liên hồi, không ngừng nói: "Anh xin lỗi, Mộ Mai. Anh xin lỗi, hãy tin anh, chờ anh thêm một tháng nữa. Không, không, mười lăm ngày là đủ rồi. Mười lăm ngày thôi, chỉ cần chờ anh mười lăm ngày thôi."

"Trong mười lăm ngày ấy, tôi phải ngoan ngoãn ở đây giống như cô bồ nhí, buổi tối chờ anh mang theo mùi nước hoa của người phụ nữ khác về đây, lên giường với tôi sao?" Mộ Mai cười chua chát, "Vưu Liên Thành, làm sao đây? Tôi không gánh nổi thân phận ghê tởm như thế. Trước kia có lẽ được, bởi vì khi đó tính chất không giống hiện nay." Mộ Mai cười nhưng nước mắt thi nhau tuôn rơi, "Vưu Liên Thành, chúng ta chia tay đi, tôi quyết phải chia tay với anh. Tôi không thể tiếp tục thế này nữa, nếu cứ như vậy rất dễ khiến tôi liên tưởng, có phải thân phận của tôi là loại không thể đưa ra ánh sáng... ví dụ như mẹ tôi là nhân vật xấu xa trong thế giới này, bà là kẻ thứ ba đáng trách đã phá vỡ gia đình người khác, chen chân vào tình cảm của người ta, còn tôi là đứa bé không được thế giới này chào đón. Và giờ tôi đang thay thế bà, kéo dài số phận đó..."

"Im miệng, Lâm Mộ Mai, em im miệng cho anh!" Từng câu từng chữ của cô như đâm xoáy vào tim Vưu Liên Thành, anh siết chặt bàn tay.

"Trong mấy ngày qua, mỗi ngày ở cùng anh là một ngày nơi này..." Mộ Mai đặt tay lên tim mình, "Nơi này đều phải chịu đau khổ, chờ đợi, lo sợ, bất an, và áy náy mỗi khi đối mặt với Ngô Phương Phi, nhưng nhiều hơn là ghen tỵ, tôi không nhận được muốn so bì với cô ấy, mà càng như thế tôi lại càng tự ti, tôi không có xuất thân tốt, thậm chí người sinh tôi ra chính là..."

Mộ Mai không thốt nổi nữa, chỉ biết ngờ ngàng há hốc miệng. Vì tay Vưu Liên Thành đang đặt trên ngọn nến lớn nhất, cốc nến kia to như vậy, chắc chắn ngọn lửa sẽ làm anh đau lắm!

Anh hoàn toàn không có ý định dời tay đi, chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn cô, đau xót: "Mộ Mai, em không phải so sánh với Ngô Phương Phi, không cần thiết! Trên thế giới này anh chỉ cần mỗi em thôi!"

Liên Thành mau rút tay ra, sẽ đau đấy! Mộ Mai suýt buột miệng thốt ra lời này, nhưng cô không thể. Đây là mảnh khóc của Vưu Liên Thành, đứng vậy, đây là mảnh khóc của anh chuyên dùng để đối phó cô. Khiến cô đau lòng, khiến cô thỏa hiệp, và cuối cùng sẽ ngu ngốc ở đây chờ anh, hết mười lăm ngày này đến mười lăm ngày khác. Rõ ràng cô đã nói đừng để cô chờ đợi, đừng để cô hoài nghi rồi cơ mà.

Cô cắn răng quay mặt đi, từ từ đưa lưng về phía anh, lạnh giọng: "Liên Thành, chia tay đi! Tôi không muốn ở bên anh nữa, tôi cần cuộc sống yên bình thanh thản, cần một gia đình ấm áp. Bản thân tôi là một người kiêu ngạo, nhưng ở bên anh tôi chỉ thấy tự ti, ở bên anh tôi sẽ luôn chìm trong ân hận, oán trách mình không có gia thế hiển hách, không có ai nuôi dạy giỏi giang để xứng đôi với anh. Tôi không chịu được điều này, không chịu nổi nữa!"

Mộ Mai cúi đầu, biến giọng mình trở nên hèn mọn: "Vưu thiếu gia, tha cho tôi đi!"

Vưu Liên Thành cười gằn, giống như nghe được chuyện cực kỳ nực cười. Anh bước từng bước đến trước mặt Mộ Mai, nâng cằm cô lên. Mộ Mai rù mi mắt, không dám nhìn vào bàn tay anh. Khi này anh hơ tay mình trên ngọn nến, chắc giờ đau lắm.

"Tha cho em á! Không, không bao giờ, tuyệt đối không!" Anh vén tóc cô ra sau tai, dịu giọng, "Người duy nhất mà em có thể chọn chung sống hết đời này chỉ có thể là anh, chỉ có anh mới cho em cuộc sống yên bình thanh thản em muốn được thôi!"

Từ đầu đến cuối, anh không hề nhắc đến việc kết hôn, thậm chí còn trốn tránh từ đó. Mộ Mai nghĩ, có lẽ cô và anh là một đôi tuyệt phối, cả hai đều tham lam, trơ trẽn, muốn bắt cả cả hai tay. Vưu Liên Thành muốn làm một vị vua đã tâm bưng bưng, vừa có được hồng nhan mang đến lợi ích cho mình, vừa có được tình nhân âu yếm.

Mộ Mai đã thấy rất nhiều kiểu tình yêu này của đám giàu có đã được truyền thừa từ đời này sang đời nọ, và người phụ nữ trong cuộc tình kia một là thông minh ngoan ngoãn sẽ trở thành chim hoàng yến được nuôi trong lồng son, hai là quật cường không cam lòng nhận lấy khoản tiền chia tay kékê xù, đi mua vui trong men rượu cay, ba là lạnh lùng lý trí rút lui, nửa đời sau không bao giờ dính líu đến người nào đó, sống cuộc sống của riêng mình.

Không phải cô không tin anh, mà là không tin vào tương lai.

"Liên Thành, lần này tôi nói thật đấy, tôi thật sự không muốn ở bên anh nữa." Mộ Mai bình tĩnh nhấn mạnh.

"Suýt!" Vưu Liên Thành đặt ngón tay lên môi, "Đừng nói, Mộ Mai, đừng nói."

Cô chán nản quay người đi về phía phòng mình, nhưng bị kéo tay lại. Anh nói: "Không phải em nói đã mua nhẫn cho anh sao? Nào, cho anh xem Mộ Mai đã mua nhẫn gì cho anh."

Mộ Mai bị anh kéo đến trước bàn, tay anh vừa định cầm lấy hộp nhẫn thì Mộ Mai giành trước, gắt giọng: "Đủ rồi, Vưu Liên Thành!"

Anh nhìn cô với vẻ vô tội, còn Mộ Mai thì lạnh lùng nhìn lại anh, giọng lên đặt trên ngọn lửa: "Hiện tại tôi chỉ muốn nghỉ ngơi, anh hãy rời khỏi đây cho tôi. Nếu không, tôi nghĩ tôi sẽ làm ra chuyện khác người, ví dụ giống như hành động vừa rồi của anh, tôi chắc chắn mình sẽ thản nhiên như không khi biểu diễn lại màn kia đây. Nếu Vưu thiếu gia còn chọc tôi xù gai thì mấy kỹ năng như vậy sẽ không ngừng thăng cấp."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 51

Trước khi đi, anh còn đưa tay ôm lấy mặt cô, nhẹ nhàng mon trón, ngọt nhạt hứa hẹn khiến người ta sờn cả gai ốc: "Mộ Mai bảo bối, em hãy nhớ kỹ, sau này không được nói chia tay vậy nữa. Anh không thích nghe những lời ấy từ em, nó khiến anh phát điên, mà một khi đã nổi điên rồi, anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu. Cho nên..." Anh cúi đầu đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô, giống như đồ dành chú mèo con, "Em ngoan, hãy ở đây chờ anh, anh rất mong đợi nụ hôn tình nguyện của em trên chuyến bay từ Bắc Kinh đến Brazil cao hàng vạn kilomet kia."

Vưu Liên Thành rời đi, để lại Mộ Mai lòng như tro tàn ở lại tứ hợp viện. Sau đó Hồng Tiểu Hiền lại đến, còn dẫn theo một người làm vườn đáng vóc cường tráng.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Mai nhìn người làm vườn kia mà vô cùng nực cười. Ông anh này định làm gì với vườn hoa của cô đây? Hơn nữa, nhà cô làm gì có vườn hoa, chỉ có vài chậu cây nhỏ thôi.

Hồng Tiểu Hiền chột dạ né tránh ánh mắt chăm chọc của Lâm Mộ Mai. Cô vô cùng xấu hổ vì Vưu thiếu gia lại bắt cô đảm nhận nhân vật kỳ khôi nữa. Thật sự cô rất muốn làm bạn với Lâm Mộ Mai, cậu chủ đừng đẩy cô vào tình thế khó xử được không.

Cô nhớ lại lúc Chu Á Luân hỏi ai gây ra vết cào trên mặt Vưu thiếu gia, vậy mà anh đáp lại hết sức băng quơ rằng Vinh Ái uống rượu say khướt nên cào anh. Vinh Ái mới lạ ấy, rõ ràng bị con mèo hoang Lâm Mộ Mai cào thì có.

Mèo hoang ư? Hồng Tiểu Hiền lại len lén liếc sang ai kia. Lâm Mộ Mai mang vẻ đẹp thanh tú, làn da trắng mịn, nét mặt lạnh đậm ôn hòa, khác hẳn với hình tượng chú mèo hoang. Vậy cô ấy đã vươn móng vuốt cào Vưu thiếu gia thế nào nhỉ? Không được, không được, hình ảnh kích thích lại kéo đến, nào là roi da, công tay, Lâm Mộ Mai mặc đồ cosplay, Vưu thiếu gia bị trói...

Hồng Tiểu Hiền thầm cười gian. Cô nhất định phải làm bạn với Lâm Mộ Mai, phải trở thành kiểu bạn thân có thể say sưa chề chén, tâm sự tuốt tuột với nhau ấy.

Đáng tiếc là mấy ngày tiếp theo Lâm Mộ Mai không hề hòa nhã với Hồng Tiểu Hiền. Cô chỉ ru rú ở trong phòng mình, ngoại trừ ăn cơm và ngủ thì lên mạng suốt ngày, đã vậy còn sai bảo Hồng Tiểu Hiền mua mấy món linh tinh không có dinh dưỡng.

Là một thám tử được Vưu thiếu gia cử đến bên cạnh Lâm Mộ Mai, đương nhiên Hồng Tiểu Hiền phải báo cáo tình hình này cho sếp mình. Vị sếp ở đầu dây bên kia vừa nghe xong đã nổi trận lôi đình, quát tháo âm ỉ: "Hồng Tiểu Hiền, cô ngốc à? Không phải tôi đã bảo cô phải làm gì cho cô ấy vui vẻ sao?"

Hồng Tiểu Hiền lập tức đưa điện thoại ra xa.

Sau hồi quát nạt, Vưu thiếu gia lại thờ dãi thườn thợt: "Thôi, bây giờ tâm trạng cô ấy không tốt, chắc tính tình không dễ chịu đâu. Cô cứ ở bên cô ấy là được, bầu bạn với cô ấy nhiều một chút."

Lâm Mộ Mai quả thật không dễ chịu chút nào. Mấy ngày qua, thỉnh thoảng lại xuất hiện hình ảnh tình tứ ngọt ngào của Ngô Phương Phi và Vưu thiếu gia trên báo đài. Song một người ngoài như cô cũng thừa biết, rõ ràng mấy tin tức này đều do Ngô Phương Phi tự biên tự diễn thôi.

Trong vòng 24 giờ kể từ lúc xảy ra vụ việc ở khách sạn, dường như Ngô Phương Phi đã thay đổi rất nhiều, nổi bật nhất chính là thường xuyên chạy đến câu lạc bộ Chicago, thậm chí còn chủ động tiếp cận chào hỏi các doanh nhân khác ở nơi ấy, cứ như thể cô ta là bạn gái của một minh tinh nổi tiếng, đến phim trường để cô vũ cho bạn trai mình vậy. Đối với Hồng Tiểu Hiền, chuỗi hành động này chẳng khác nào một vở kịch được dàn dựng sẵn.

Sau đó thì sao, sau đó Ngô Phương Phi sẽ ngoan ngoãn ở phòng khách, lặng lẽ chờ Vưu thiếu gia hoàn thành công việc. Có đôi khi bị Vưu thiếu gia ngó lơ, cô nàng cũng không giận.

Và rồi đám chó săn nhảy bén sẽ tình cờ chụp được cảnh "đôi tình nhân" này đang ăn cơm ở đâu, cùng nhau tham dự bữa tiệc từ thiện nào; rồi chàng trai đưa cô gái về nhà, cô gái sẽ đắm đuối nhìn chàng trai ra sao. Những tin tức ấy cộng thêm biệt danh "chàng rể Bắc Kinh" thì nhau được giật tít trên các tờ báo mạng, muốn Lâm Mộ Mai không thấy cũng khó.

Mở cửa phòng Mộ Mai ra, thấy cô đang chăm chú nhìn màn hình máy tính. Hồng Tiểu Hiền rón rén đi đến, bất ngờ phát hiện thì ra cô đang chơi trò

Plants vs Zombies, có điều trình độ của cô quá kém. Lúc đám Zombie xanh lẻ tiến hành tổng tấn công lần nữa, Hồng Tiểu Hiền không thể nhận được, đề nghị: "Lâm Mộ Mai, để tôi chơi giúp màn này cho."

"Tránh ra đi." Lâm Mộ Mai bị đám Zombie đè đầu vấn cực kỳ thờ ơ.

Hồng Tiểu Hiền vốn định đến làm thân với Lâm Mộ Mai, chẳng hạn như cùng cô tác chiến tiêu diệt đám Zombie không còn manh giáp, nhưng ai ngờ bị đáng về lạnh nhạt của cô làm tổn thương sâu sắc.

Cô ấy đành lúng túng rời khỏi phòng. Trước khi ra cửa, còn thoáng nhìn lại Lâm Mộ Mai lần nữa, hình như cô lại trốn vào thế giới trên mạng nữa rồi.

Hồng Tiểu Hiền bỗng nảy sinh ý nghĩ kỳ lạ, có vẻ mấy ngày qua Lâm Mộ Mai... quá bình tĩnh thì phải.

Chập tối Vụ thiếu gia gọi đến hỏi thăm như thường lệ, Hồng Tiểu Hiền khai báo chi tiết tình trạng của Lâm Mộ Mai, cuối cùng còn không kiềm được nói thêm một câu, Lâm Mộ Mai chơi game dờ quá, khiến Vụ thiếu gia nổi đóa.

Cúp điện thoại, Hồng Tiểu Hiền kéo chăn cười thầm, không ngờ Vụ thiếu gia còn có mặt đáng yêu như vậy. Vừa nãy anh rít gào qua điện thoại: "Hồng Tiểu Hiền, cấm cô chê Mộ Mai chơi dờ, có cô mới chơi dờ ấy."

Đúng là điển hình cho kiểu "đồ của tôi chỉ có tôi mới được chê".

Hợp đồng của S.S.Y và Á Mỹ ký kết xong, đội thuyết khách của S.S.Y phải quay lại tổng công ty chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo. Duy chỉ Hồng Tiểu Hiền vẫn được ở lại với lý do xử lý công việc hậu kỳ, thế nhưng thực tế công việc của cô chính là làm bạn với Lâm Mộ Mai ở tư hợp viện mà không ai biết... Á không, nói chính xác là giám sát Lâm Mộ Mai mới đúng.

Mỗi khi công việc kết thúc, đầu óc Hồng Tiểu Hiền lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Những lúc rảnh rỗi, cô đã phát hiện ra rất nhiều điều nhỏ nhặt và xấu chuỗi chúng lại nhau, ví dụ như có mối quan hệ rắc rối nào đó giữa Lâm Mộ Mai, Vụ Liên Thành, Ngô Phương Phi, Chu Á Luân và thậm chí là Vụ Lăng Vân.

Hình dung chuỗi rắc rối này theo công thức suy luận nổi tiếng của Sherlock Holmes thì trong quan hệ này, Ngô Phương Phi là người được đẩy lên vị trí đầu, Vụ Liên Thành và Ngô Phương Phi chỉ là cặp đôi giả. Nếu Hồng Tiểu Hiền đoán không nhầm, lý do Vụ Liên Thành cố ý tạo ra mối quan hệ này hẳn có liên quan đến Chu Á Luân. Về phần tại sao phải làm vậy thì Hồng Tiểu Hiền cũng không rõ, nhưng chắc chắn một điều rằng Vụ Liên Thành không muốn để Chu Á Luân biết cô hầu học ngày xưa của mình đang ở trong căn tư hợp viện này. Vì vậy Chu Á Luân mới được liệt vào danh sách nhân viên trở về tổng công ty vào ngày kia.

Rất hiển nhiên, Vụ Liên Thành muốn ném củ khoai lang phòng tay này đi thật xa, tránh để đêm dài lắm mộng. Chắc hẳn mấy ngày qua Vụ thiếu gia đã phải đè nén nổi tương tư trong lòng lắm mới kiềm được ý định đến đây gặp Lâm Mộ Mai.

Về phần Vụ Lăng Vân xuất hiện trong chuỗi quan hệ này là vì trước ngày Vụ Lăng Vân lên đường bay đến Bắc Kinh, ông đột nhiên bị tổ chức bảo vệ môi trường đến quấy nhiễu. Xưa nay, công việc khai thác tài nguyên khoáng sản luôn đối lập với vấn đề bảo vệ môi trường, vì vậy thường xảy ra tranh cãi gay gắt. Tuy nhiên lần này tổ chức bảo vệ môi trường như đã quyết tâm đối địch, nắm giữ chứng cứ chứng minh đường ống khai thác dầu mỏ ở Nam Mỹ của Vụ Lăng Vân bị rò rỉ, gây ô nhiễm diện tích lớn ở vùng nào đó. Nghe nói hằng ngày những người này đều đi biểu tình phản đối, cộng thêm bộ phận công nhân ở Nam Phi lại bãi công, khiến Vụ tước gia đau đầu nhức óc. Thế là ông không có thời gian rảnh rỗi đến Bắc Kinh nữa, cũng chẳng hơi sức đâu mà để ý đến mấy tin tức bát nháo của con trai cưng mình.

Suy nghĩ sâu hơn, Hồng Tiểu Hiền hơi hơi lú lẫm. Đừng bảo là... do Vụ thiếu gia không muốn ba mình đến Bắc Kinh nên tiết lộ tin tức cho tổ chức bảo vệ môi trường gây ra phiền phức cản đường ba mình nhé.

Nói vậy, chuỗi rắc rối vô hình kia đã trở nên rõ ràng. Theo suy luận của Sherlock Holmes thì đằng sau chuỗi rắc rối đó ẩn giấu một khuôn mặt dính liền đến lợi ích toàn cục. Rõ ràng Lâm Mộ Mai chính là gương mặt ấy, và ở cô đang cất chứa bí mật gì?

Nghĩ đến đây Hồng Tiểu Hiền lại vỗ đầu mình, xem ra bản thân đọc tiểu thuyết trinh thám nhiều quá rồi. Nếu cô đoán không sai, hành động của Vụ thiếu gia nhằm bảo vệ Lâm Mộ Mai, giống như chuyện ân oán tình thù trong tiểu thuyết hào môn hay viết, thiếu gia nhà giàu yêu một cô gái không môn đăng hộ đối kém xa về giai cấp, cho dù nghe có vẻ hơi phi lý trong thời hiện đại này, nhưng việc này thật sự tồn tại, đặc biệt là trong giới quý tộc nước Anh. Bề ngoài họ ra vẻ đạo đức nho nhã, lại đề cao tự do dân chủ, không phân biệt giai cấp với mọi người, nhưng thật ra họ vô cùng đề tâm đến vấn đề dòng dõi này.

Chủ nhật, sau khi ăn trưa xong Lâm Mộ Mai không về phòng giống như bình thường mà đứng dưới mái hiên hồi lâu, sau đó mới trở về phòng xách chiếc túi lớn ra ngoài. Hồng Tiểu Hiền lập tức đi theo, còn thắng thùng bảo: "Lâm Mộ Mai, cô định đi đâu đấy? Tôi đi cùng cô."

"Ngô Phương Phi hẹn tôi, cô vẫn muốn đi chung sao?" Cô lạnh lùng nhìn Hồng Tiểu Hiền.

Hồng Tiểu Hiền lặng thinh, ra chiều khó xử. Ngô Phương Phi biết cô nên cô không thể theo đuôi được. Lâm Mộ Mai lại liếc cô với ánh mắt giễu cợt rồi thân nhiên bỏ đi.

Hồng Tiểu Hiền núp sau góc khuất, neho mắt trông về nơi cuối con ngõ nhỏ, cô gái cao ráo xinh đẹp đứng đón gió bên cạnh chiếc xe hơi nửa mới nửa cũ. Thấy Lâm Mộ Mai đi đến, cô ta rất tự nhiên khoác tay vào cánh tay Lâm Mộ Mai. Hai người cùng lên xe, và nhanh chóng cho xe chạy đi.

Thoạt nhìn hai người họ như đôi bạn thân hẹn nhau đi dạo trung tâm mua sắm, nhưng thực tế không phải vậy. Hồng Tiểu Hiền cười khổ, e rằng khi

chuyện này vỡ lở, những khoảnh khắc thân thiết này sẽ trở thành vết thương lòng khó phai đối với Ngô Phương Phi sau này cho xem. Bây giờ, người đau khổ là Lâm Mộ Mai, nhưng về sau, người đau khổ sẽ chính là Ngô Phương Phi.

Trong lòng Hồng Tiểu Hiền có chút tức giận. Tất cả đều tại Vu thiếu gia gây ra, tại sao anh lại đùa giỡn tình yêu của hai cô gái xinh đẹp này chứ?

Thật ra khi thấy cảnh Ngô Phương Phi xuất hiện cùng với Vu Liên Thành ở chốn đông người, Hồng Tiểu Hiền cho rằng cô ta rất thích hợp với Vu thiếu gia. Ngô Phương Phi trong sáng thân thiện, hơn nữa xuất thân từ Vinh gia tiếng tăm lừng lẫy, tướng mạo và thân phận của hai người rõ là trời sinh một đôi. Còn Lâm Mộ Mai thì sao? Nhìn ngang nhìn dọc chỉ thấy cô giống kiểu phụ nữ khiến đàn ông mê muội như trong phim ảnh, và cuối cùng số phận đã định trước sẽ là bị kịch.

Một cảm giác khó tả bỗng trào dâng tự đáy lòng Hồng Tiểu Hiền, cô nhớ lại hình ảnh Lâm Mộ Mai đứng dưới mái hiên khi nãy, tựa sinh linh bé nhỏ bị bẻ gãy cánh, trong mắt đầy nỗi bi thương, quỳ lạy nhìn bầu trời.

Thật là, sao Vu thiếu gia lại trêu chọc tình cảm của những cô gái đáng thương như vậy? Nói đến bạn gái của Vu thiếu gia, Hồng Tiểu Hiền bỗng nhớ đến cô Đồng đang ở London kia.

Cô Đồng chính thức xuất hiện trước mắt mọi người với tư cách là bạn Vu thiếu gia sau một vụ tai nạn xe cộ. Cô ta đi cùng với Vu Liên Thành nhưng Vu Liên Thành chỉ bị thương nhẹ, còn Đồng Tiểu Quỳnh lại bị thương khá nặng. Người chứng kiến vụ tai nạn ấy đã kể, cậu ấm nhà Vu tước gia đã uống rượu khi lái xe nên rẽ cua bị trượt rất xa. Kể từ đó người ta mới biết được, trong dinh thự nhà họ Vu có một cô gái Trung Quốc sinh sống, cô ta được Vu tước gia thương yêu hết mực, có lời đồn là Vu tước gia còn muốn nhận cô ta là con gái nuôi, chính là kiểu hợp pháp trên giấy tờ được phân chia tài sản ấy.

Cô Đồng kia đúng là một người may mắn, hiện tại đang theo học ở Học viện nghệ thuật nổi tiếng nhất nước Anh, sắp sửa tốt nghiệp, có khả năng cao sau khi tốt nghiệp sẽ được hoàng thất Thụy Điển ném cành olive, trở thành họa sĩ người châu Á trẻ tuổi nhất trong hoàng thất Thụy Điển.

Nghĩ đến đây, Hồng Tiểu Hiền không khỏi lo lắng thay Lâm Mộ Mai. Trong ba cô gái có quan hệ thân thiết với Vu thiếu gia, thân phận của Lâm Mộ Mai rõ ràng yếu thế nhất, lại còn là cô gái hám tiền trong mắt người London.

Song, điều may mắn duy nhất Lâm Mộ Mai có được chỉ là tình yêu của Vu thiếu gia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 52

Tầm 3 giờ chiều, xe cộ ở trung tâm thành phố khá thưa thớt, suốt quãng đường đều thông thoáng khiến tâm trạng Ngô Phương Phi vui phơi phới. Cô vừa lái xe vừa gõ nhịp hát theo nhạc, mãi lúc sau mới phát hiện cô gái ngồi bên cạnh mình dường như đang thả hồn tận đâu, bèn lên tiếng trách móc: "Lâm Mộ Mai, câm rồi à?"

Lúc này Mộ Mai mới giật mình hoàn hồn, mặt tái đi. Ngô Phương Phi lại được phen khoái chí cười khanh khách: "Câu này chói tai lắm đúng không? Lúc trước Liên Thành cũng hay nhắc mình bằng câu này lắm, có khi tên ấy chẳng thèm coi mình là con gái nữa." Rồi cô ta le lưỡi, "Nhưng giờ thì đỡ hơn rồi."

Ngô Phương Phi nghiêng nghiêng đầu: "Hình như kể từ khi xảy ra vụ bê bối với Vinh Ái, anh ấy mới biết có một cô bạn gái hiểu lý lẽ bên cạnh là may mắn cỡ nào. Đạo này mình hẹn anh ấy tám lần thì anh ấy đã nhận lời hết bảy lần ấy. Hôm nay anh ấy phải ra sân bay tiễn Chu Á Luân nên mới không rảnh đi chơi với mình." Cô nhẹ giọng hỏi, "Như vậy tốt hơn trước kia nhiều đúng không Mộ Mai?"

Mộ Mai không trả lời, chỉ điềm nhiên hỏi ngược lại: "Vì vậy nên bây giờ cô Phương Phi mới nhớ đến tôi sao?"

Ngô Phương Phi lúng túng mím môi: "Thôi nào Mộ Mai, đừng vậy mà. Gần đây mình đã xin viện thiết kế nghỉ phép nửa tháng để vun đắp tình cảm của bọn mình đấy. Chỉ đợt này anh ấy mới có thời gian dành cho mình thôi, mai mốt lại phải bận bịu chuẩn bị cho hội chợ triển lãm mùa xuân rồi."

Bài hát chuyển sang giai điệu du dương, Lâm Mộ Mai cất giọng nhẹ tênh: "Phương Phi, cậu cảm thấy..."

Song, nửa câu còn lại đã bị Ngô Phương Phi ngắt ngang: "Có phải cậu muốn nói mình thấy làm vậy có đáng không đúng không?" Ngô Phương Phi tập trung quan sát đường, "Có đáng hay không thì sau này mới biết được. Ít ra tâm trạng hiện giờ của mình chỉ muốn xông về phía trước chứ không muốn lùi bước. Thượng đế đã đặt cơ hội trước mắt mình rồi cơ mà. Mộ Mai, mình biết cậu đang lo cho mình, mình cũng hiểu nỗi lo lắng của cậu."

Cô ta cười tự giễu, nhìn Lâm Mộ Mai lặng thinh qua kính xe: "Có điều bây giờ mình vẫn còn trẻ nên vẫn có khả năng chấp nhận thất bại. Có thể vài năm nữa khi bằng tuổi cậu bây giờ, mình sẽ chùn bước trước cuộc tình này thôi, bởi khi ấy mình đã quá sợ hãi với việc thất bại." Ngô Phương Phi tỏ ra buồn rầu, không biết phải miêu tả suy nghĩ này của mình với Lâm Mộ Mai thế nào, "Mộ Mai, mình nói vậy cậu có hiểu không?"

Chốc lát sau, Ngô Phương Phi nghe được tiếng thở dài của Lâm Mộ Mai: "Mình hiểu."

Ngô Phương Phi luống cuống giải thích: "Mộ Mai, cậu đừng hiểu lầm, mình không có ý chê cậu già. Ồi... ý của mình, nói thế nào đây nhỉ, mình hình dung thế này nhé. Mình giống như quả táo còn xanh trên cây nên vẫn can đảm đại khờ, còn cậu đã nếm trái gió mưa sương tuyết nên chín mọng mê người rồi."

"Mình hiểu, mình hiểu..." Mộ Mai cười khúc khích, khề vổ vai cô nàng, "Lái xe đi, mình hiểu mà."

Ngô Phương Phi thờ phào nhẹ nhõm: "Thật ra mình rất hi vọng trở nên quyến rũ như cậu, có thể hút hồn bất cứ tên đàn ông nào."

Hiển nhiên cô ta đã tăng bốc quá đáng, nhưng Lâm Mộ Mai chẳng buồn phản ứng. Lúc Ngô Phương Phi cho rằng câu chuyện này chấm dứt tại đây thì cô lại thình lình thốt lên: "Phương Phi, cậu ngủ với anh ta chưa?"

Hự! Ngô Phương Phi suýt bị Lâm Mộ Mai làm sặc. Cô ta nuốt khan, mặt thoát đỏ thoát trắng, im lặng chốc lát mới chậm chạp đáp: "Lâm Mộ Mai, cậu muốn biết chuyện này thật hả?"

Tuy nhiên không đợi Lâm Mộ Mai trả lời, Ngô Phương Phi mặt đỏ như gấc, bẽn lẽn lí nhí: "Hôm đó... anh ấy say... ở trong phòng anh ấy..."

"Thôi... đừng nói nữa..." Giọng nói đột ngột vút cao khiến Ngô Phương Phi giật cả mình, lập tức đạp phanh, ngay sau đó là tiếng phanh xe liên hồi vang lên đằng sau kèm với tiếng chửi bới.

Ngô Phương Phi vội vàng ló đầu ra cửa xe, xin lỗi luôn miệng rồi mới khởi động xe lần nữa. Trước khi cô ta tiếp tục đề tài khi nãy, Lâm Mộ Mai khẽ bảo: "Phương Phi, chú tâm lái xe đi!"

Thế nhưng Ngô Phương Phi vẫn phớt lờ, cố tình nói tiếp: "Lâm Mộ Mai, chính cậu không muốn nghe đây nhé. Cơ hội đã qua thì không lấy lại được đâu, sau này đừng hối hận vì không chịu nghe mình chia sẻ kinh nghiệm."

Câu nói "giấy trước còn vùng vẫy gãy chết, giấy sau lòng như tro tàn" ắt hẳn là tâm trạng của Lâm Mộ Mai lúc này. Cô ngược lên ngắm bầu trời bao la qua cửa xe, thầm nghĩ kỷ hạn của Vu Liễn Thành với Ngô Phương Phi giống như một hình phạt lãng trí đối với mình, tại sao ông trời lại để cô và anh gặp nhau vào thời điểm này kia chứ?

Vào sáng sớm hôm đó, cô vừa mở cửa đã thấy anh, tuy trên người anh mang theo mùi hương của người con gái khác nhưng lòng cô vẫn vui sướng trước sự xuất hiện của anh. Bởi lẽ anh đã đứng chờ cô trong buổi sớm mai, chờ cô thức dậy để làm bữa sáng cho cô. Song, ai có thể ngờ rằng đằng sau câu chuyện cảm động này lại là hiện thực phũ phàng đến thế! Thảo nào Vu Liễn gia lại xuất hiện trước mặt cô với tư thái khúm núm, khiến cô ngỡ ngỡ khó xử.

Lâm Mộ Mai, mày còn lưu luyến gì nữa chứ?

Tối khi Ngô Phương Phi kéo tay cô đi vào tiệm mỹ thuật, đứng trước một bức tranh mang đậm phong cách Tunisia, Mộ Mai mới hoàn hồn trở lại. Ngô Phương Phi và cô chủ tiệm thân thiết trò chuyện với nhau. Qua tiếng riu rít của họ, Mộ Mai mới biết Ngô Phương Phi đến đây để lấy bức tranh đã được đặt trước, ẩn sau bức tranh này cũng là một câu chuyện bi thương không kém. Nhà họa sĩ tàn tật vẽ bức tranh này tặng cho cô gái đã mất đi cha mẹ trong chiến tranh, dùng những màu sắc rực rỡ để khích lệ cô gái ấy đứng dậy. Cô ấy luôn cất giữ bức tranh này thật kỹ. Đến khi trở thành một nhà thiết kế kiến trúc xuất sắc, cô gái mới tới gặp người họa sĩ chẳng còn trẻ trung kia và bày tỏ lòng mình với anh ta. Nhưng mà nghe đâu, cuối cùng họ không đến được với nhau.

"Sao họ không đến được với nhau?" Ngô Phương Phi buồn bã hỏi Jenny.

"Bởi vì lúc anh họa sĩ vẽ bức tranh cho cô gái ấy thì đã có người yêu thanh mai trúc mã rồi. Sau đó họ kết hôn với nhau, khi cô gái kia tìm đến thì con họ đã bảy tuổi. Từ ấy, cô gái kia trở thành người bạn thân của vợ anh họa sĩ, và còn thường xuyên qua lại với nhà họ."

"Vậy cũng được á?" Ngô Phương Phi lẩm bẩm hỏi, liếc mắt sang Lâm Mộ Mai đang đứng trước bức họa khác.

"Đương nhiên rồi, yêu là thấu hiểu mà." Jenny thấy được cô gái đang đứng bên cạnh mình khề cau mày, nhìn chằm chằm cô bạn đi cùng ở phía kia, ánh mắt ẩn hiện sự chán ghét. Song lúc bạn cô ta quay mặt sang, cô ta lại giãn hàng mày ra, mỉm cười thân thiện với bạn mình.

Việc Lâm Mộ Mai đã ra ngoài gần ba giờ, hơn nữa còn đi chung với Ngô Phương Phi khiến Hồng Tiểu Hiền lo sốt vó. Cô cầm điện thoại, do dự nghĩ xem có nên báo cáo chuyện này cho Vu Liễn gia không. Mãi tới khi đồng hồ nhích đến con số 4 giờ 30, Hồng Tiểu Hiền đành phải gọi cho cậu chủ của mình.

Sân bay Bắc Kinh.

Loa phát thanh liên tục nhắc nhở chuyến bay 4 giờ 50 từ Bắc Kinh đến Brazil sắp sửa cất cánh, nhân viên của S.S.Y lần lượt đến chào Vu Liễn Thành trước khi lên đường. Bởi vì vụ làm ăn lần này đã giành được thắng lợi, trên gương mặt mỗi người đều toát lên vẻ phấn khởi, Vu Liễn Thành bắt tay và ôm từng người một, dời mắt tiến họ đến cửa kiểm tra an ninh. Người cuối cùng tạm biệt Vu Liễn Thành chính là Chu Á Luân, nhưng anh ta chưa kịp nói gì thì điện thoại Vu Liễn Thành đã vang lên. Liễn Thành thờ ơ bắt máy, ra hiệu cho anh ta chờ chốc lát.

Chu Á Luân nhìn bóng lưng Vu Liễn Thành nghe điện thoại cách đây mấy chục bước, tâm trạng có chút phức tạp. Mấy ngày qua anh ta luôn lờ mờ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn xảy ra, nhưng không ổn chỗ nào thì không rõ, anh ta chỉ đành cố gắng nghiền ngẫm từng hành động cử chỉ dù là nhỏ nhất của Vu Liễn Thành để tìm ra vấn đề.

Giống như giờ khắc này, Vưu Liên Thành vừa nghe điện thoại xong, đồng thời loa sân bay vang lên lời nhắc nhở lần cuối. Anh vỗ vai Chu Á Luân: "Mau vào đi, đến nơi thì nghỉ thêm một ngày để điều chỉnh lại múi giờ, sau đó gọi cho tôi."

Chu Á Luân gật đầu, lại tò mò hỏi thêm một câu: "Ban nãy Phương Phi gọi à?"

Vưu Liên Thành không trả lời thẳng, chỉ ra vẻ như "anh hiểu mà": "Cô ấy không đến tiền làm anh thất vọng lắm hả?"

Đúng là có hơi thất vọng thật, nhưng điều khiến Chu Á Luân thất vọng nhiều hơn chính là Vưu Liên Thành không hề tỏ ra ghen tuông vì anh có thiện cảm với Ngô Phương Phi. Phải biết rằng Chu Á Luân từng thấy được vẻ ghen tuông lồng lộn của Vưu thiếu gia vì một cô gái khác. Không cần biết là nam hay nữ, chỉ cần ánh mắt đối phương nấn ná trên người cô gái đó hơi lâu thì Vưu thiếu gia sẽ nổi cơn tam bành. Dần dần, nỗi căm ghét khó chịu trong ánh mắt dần chuyển thành hung tợn, và cuối cùng biến thành tràn ngập dự vọng chiếm hữu.

"Tôi chỉ muốn đi thăm thú khắp nơi với cô ấy, biết đâu khi đến nơi nào đó, tôi chợt phát hiện mình thích cô ấy thì sao?" Vưu Liên Thành từng hình dung mối quan hệ của mình và Ngô Phương Phi bằng một câu băng quơ như vậy.

Có phải giờ đây Vưu Liên Thành đã thích Ngô Phương Phi rồi không? Nếu không, sao cậu ta lại căng thẳng trong vụ ở trong khách sạn 24 giờ với Vinh Ái như thế? Nếu Vưu Liên Thành thích Ngô Phương Phi, vậy tại sao khi bắt gặp một người đàn ông khác có cảm tình với bạn gái mình, cậu ta lại tỏ ra ơ hờ thế kia?

Nếu hôm nay Chu Á Luân thể hiện sự cảm mến của mình dành cho "cô gái kia", liệu Vưu Liên Thành sẽ có phản ứng thế này không?

Người trước mặt lại nhắc nhở anh máy bay sắp cất cánh rồi. Chu Á Luân quay người đi, mới vừa cất bước thì chân bỗng khựng lại, quay đầu nhìn xoáy vào Vưu Liên Thành: "Cậu sẽ đưa Phương Phi đến Brazil chứ?"

Chu Á Luân cũng không biết tại sao mình lại muốn hỏi câu này.

Vưu Liên Thành khẽ chau mày rồi nhún vai, ra chiều "anh còn hỏi thêm câu nữa thì chẳng khác nào máy máy mụ đàn bà nhiều chuyện". Chu Á Luân thầm cười trách mình, sao tự dưng anh lại phải lo nghĩ cho chuyện tình cảm riêng tư của người ta thế này.

Kiểm tra vé xong, Chu Á Luân quay đầu lại lần nữa, Vưu Liên Thành vẫn đứng yên vậy tay chào tạm biệt anh. Dáng vẻ của Vưu Liên Thành quá anh tuấn nên thu hút ánh nhìn của mấy cô gái xung quanh.

Chàng trai này thật là...

Chu Á Luân lắc đầu ráo bước nhanh hơn.

Mãi cho đến khi bóng dáng Chu Á Luân mất hút, Vưu Liên Thành mới quay người đi ra khỏi cửa, vừa bước đi như bay vừa cầm điện thoại di động lên nghe.

Ngay tại lối vào kiểm tra an ninh, Chu Á Luân bỗng dừng dừng chân. Không biết xuất phát từ tâm lý gì, anh lại lùi về, một bước, hai bước rồi ba bước...

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 53

Chu Á Luân nhìn lại nơi Vưu Liên Thành vừa đứng ban nãy đã trống rỗng. Bóng người đang chạy như bay nơi cổng ga đi là Vưu thiếu gia sao? Vừa rồi Ngô Phương Phi gọi điện thoại đến à? Liệu có phải sốt sáng muốn đi gặp Ngô Phương Phi ngay nên cậu ấy mới chạy nhanh vậy không?

Vưu Liên Thành cứ lạ thế nào ấy! Đã lâu lắm rồi cậu ấy không kỳ lạ đến vậy!

Chu Á Luân bối rối gãi đầu, đi vào cửa kiểm tra an ninh.

Ngô Phương Phi vừa ra khỏi phòng triển lãm tranh liền lấy ngay điện thoại ra, cái tên My Hulk nhấp nháy trên màn hình điện thoại khiến gương mặt cô ta rạng rỡ, hớn hờ khoe với Lâm Mộ Mai: "Vưu Liên Thành biết nghe lời rồi, mình bảo anh ấy tiền Chu Á Luân xong thì phải lập tức gọi điện cho mình." Rồi cô ta cầm chiếc điện thoại, lắc lư trước mặt Lâm Mộ Mai như thể muốn nói: Nhìn đi, anh ấy nghe lời tôi lắm!

Sau đó cô ta đi sang một bên, hắng giọng bắt máy. Ngô Phương Phi vừa nghe giọng nói người yêu truyền đến qua điện thoại, vừa quan sát Lâm Mộ Mai. Dường như Mộ Mai hơi cụt hứng, ánh mắt dờ dẩn nhìn vào khoảng không.

Cúp điện thoại, Ngô Phương Phi đi đến trước mặt bạn mình: "Mộ Mai, Liên Thành bảo mình đi ăn tối với anh ấy, cậu có muốn đi cùng không?" Nói xong mới nhớ Lâm Mộ Mai và Vu Liền Thành không hợp nhau, cô ta bèn ra về ngượng ngùng, lẩm bẩm, "Ôi mình quên mất, cậu và anh ấy nói chuyện không hợp."

Lâm Mộ Mai nở nụ cười nhạt mang theo vài phần tự giễu với Ngô Phương Phi: "Phải, mình và anh ta không hợp ngồi cùng bàn đâu." Cô xem đồng hồ, "Phương Phi, mình còn có chút việc, không làm phiền cậu đi ăn tối với bạn trai nữa, đi đây."

Ngô Phương Phi không nóng lòng rời đi mà lẳng lặng đứng dõi theo bóng dáng Lâm Mộ Mai dần dần hòa vào dòng người rồi mất hút.

Màn đêm chậm chậm buông xuống, một trận mưa nhanh chóng bao phủ con phố. Mộ Mai đi vào siêu thị nhỏ, mua một ly mì ăn liền vị cay thường thấy trên tivi. Siêu thị có máy cấp nước sôi, cô ngồi ở quầy ăn mì cùng với mấy cậu học sinh cấp ba, đồng thời lắng nghe họ tán gẫu sôi nổi về mấy cô gái trong trường.

Mì ăn liền giống y hệt như trong quảng cáo, vị cay muốn xé cả họng, khiến đầu cô mướt mát mồ hôi, song Mộ Mai vẫn cố nuốt hết những thứ đó vào bụng.

Trong mấy cậu con trai cấp ba ngồi gần cô, chỉ có cậu trai cắt quả đầu đinh là yên lặng nhất. Có điều thông qua cử chỉ, có thể nhận ra cậu ta là đại ca của nhóm. Nhiều lần bọn con trai nói năng quá đáng, cậu ta đều lên tiếng ngăn lại. Hình ảnh này khiến Mộ Mai vô thức nhớ đến Triệu Cẩm Thư thời niên thiếu. Chắc hẳn anh của hồi trung học cũng được rất nhiều người thích và sùng bái như vậy. Trùng hợp mấy cậu con trai này học trường cũ của anh.

Đột nhiên Mộ Mai nổi hứng muốn trêu chọc cậu nhóc để đầu đinh kia, bèn giật tay áo cậu ta.

"Chị à, có chuyện gì không?" Cậu ta quay đầu lại.

Mộ Mai mỉm cười lịch sự: "Hi, ngại quá, em có thể lấy giúp chị hộp khăn giấy không?"

Cậu nhóc ngần ngừ chốc lát rồi nhanh chóng đưa hộp khăn giấy trước mặt mình cho cô bằng hai tay: "Được ạ, dĩ nhiên được ạ."

Mộ Mai cảm ơn và nhận lấy, từ từ rút khăn giấy trong hộp ra, gấp lại ngay ngắn rồi lau khô môi mình. Lúc cô làm những động tác này, đám con trai bên cạnh bỗng im bật, ánh mắt đều vô thức liếc sang ngắm nhìn cô. Tiếp theo cô đứng dậy, cầm lấy túi xách của mình, nhìn thoáng qua đám con trai, cất bước rời đi. Đương nhiên, bóng lưng này trong mắt bọn trẻ đầy mơ màng quyến rũ.

Trước đây, Lâm Mộ Mai đã học rất nhiều chiêu trò khiến đám con trai ở từng lứa tuổi yêu thích mình để cám dỗ Vu Liền Thành. Hiện nhiên giờ đây cô thừa biết cách thu hút được ánh mắt của mấy cậu học sinh này thế nào.

Mộ Mai mua thêm chiếc ô và một chai rượu rồi mới rời khỏi siêu thị. Cô không muốn mình lại trở thành kẻ nát rượu vì cuộc tình này lần nữa, chẳng qua cô muốn ném thử chút men say, chỉ một chút thôi nên đành mua chai rượu nho nhỏ uống tạm.

Bên ngoài trời vẫn còn mưa lâm râm, Mộ Mai mở ô ra chuẩn bị rời đi. Chiếc ô màu đỏ vừa xòe ra thì trước mắt cô thình lình xuất hiện một bóng người, chính là cậu trai đầu đinh khi nãy. Người cậu ta hơi lảo đảo, chắc là bị đám bạn đẩy ra đây.

Cậu ta đeo cặp đứng yên, mặt đỏ như gấc: "À... thì là... đã trễ vậy rồi, một cô gái về nhà không an toàn cho lắm..." Còn có ý hắng giọng để nói cho rõ tiếng, "Đặc biệt là một cô gái xinh đẹp như chị."

Có lẽ cậu ta cũng biết làm vậy quá đột ngột, bèn chỉ vào ô của cô: "Ồ... chiếc ô màu đỏ của chị rất đẹp... Ý... ý em là dễ gây chú ý cho người khác ấy..."

"Vậy sao?" Mộ Mai điều chỉnh giọng mình trở nên êm tai.

"Thật ạ..." Cậu trai bối rối gãi đầu, cố nhấn mạnh, "Chị... chị không tin thì hỏi bạn học của em đi, bọn nó đều nói vậy... Bọn... bọn nó nói... đã trễ thế này, chị..."

Nhìn sắc trời mờ tối, rõ ràng màn đêm chỉ mới kéo đến thôi chứ chưa thực sự muộn lắm, Mộ Mai thầm bật cười trước lời giải thích ngô nghê của cậu trai. Con trai Bắc Kinh đáng yêu hơn con trai ở London nhiều, tuy rằng bề ngoài không đẹp trai lắm nhưng lại khiến lòng người ta thư thái, giống như anh Triệu Cẩm Thư luôn mang đến cho cô cảm giác thoải mái hơn là Vu Liền Thành vừa đom đống vừa hay tức giận.

Bây giờ Vu Liền Thành còn có thêm một tính xấu nữa chứ, đó chính là lừa gạt tình cảm của phụ nữ cộng thêm mạng dã tâm sâu hút. Mộ Mai không muốn nghĩ đến nữa, cô chỉ mong ném anh ra khỏi cuộc đời mình xa tận một vạn tám trăm nghìn dặm càng nhanh càng tốt thôi.

Cậu con trai nhìn về phía bạn mình với ánh mắt cầu cứu, thấy nhóm bạn ra hiệu cố gắng lên, cậu ta dốc hết can đảm hỏi thêm câu nữa: "Chị định đi đâu?"

Mộ Mai cố nén cười, ôn hòa hỏi lại: "Em trai, em muốn biểu đạt việc gì?"

"Có cần em giúp chị bắt taxi không?" Cậu ta lập tức giải thích, "Em đoán chị ít khi ở Bắc Kinh, ý em là nếu chị không có xe hoặc không có ai đón thì em có thể bắt một chiếc xe an toàn giúp chị. Ý em là trễ vậy rồi, em..."

Đến đây, cậu ta lại nói năng lộn xộn, cô thật sự thương cho cậu nhóc mới lớn, bèn thôi trêu chọc, dứt khoát đồng ý với cậu.

Cậu nhóc bắt cho cô chiếc taxi, còn cẩn thận xem kỹ số xe và tên tài xế. Chờ tới khi chiếc xe chậm chậm lăn bánh, Mộ Mai ngồi bên trong mới quay đầu lại, vui vẻ nhìn đám con trai đang vô cùng kích động mà quên cả xin số điện thoại kia.

Sau khi nhận được hai cuộc điện thoại liên tiếp từ phòng bảo vệ khu nhà mình ở gọi đến, không biết Triệu Cẩm Thu nghĩ ngợi thế nào, chợt đưa lời mời Liễu Từ Thanh về nhà mình chơi.

Cô gái này đã làm việc cùng anh gần ba năm, người trong phòng thiết kế đều biết cô ấy có ý với anh. Bỗng nhiên nhận được đề nghị này, Liễu Từ Thanh đỏ mặt ngại ngùng, nhanh chóng nhận lời.

Viện nghiên cứu cách nhà trọ của anh không xa, chỉ đi bộ khoảng mười mấy phút là tới. Khi hai người họ về đến nhà thì đã hơn tám giờ rồi.

Liễu Từ Thanh là một cô gái thông minh đứng mực, biết khơi gợi đề tài trò chuyện. Bởi vì đều từng du học tại Anh và làm cùng ngành nên họ có rất nhiều chủ đề chung, dọc đường về nhà gần như hai người nói chuyện không dứt.

Thế nhưng sau khi về đến nhà, Triệu Cẩm Thu lại đứng một mình trước cửa sổ hơn một giờ đồng hồ, chỉ chừa cho cô ấy một bóng lưng cô quạnh. Liễu Từ Thanh rón rén đi đến phía sau anh, lấy dùi khỉ gọi: "Cẩm Thu..."

Triệu Cẩm Thu quay đầu, vẻ mặt mờ mịt khôn tả khiến Liễu Từ Thanh càng lúng túng hơn: "Sau này em có thể gọi anh là Cẩm Thu mỗi khi tan làm không?"

Dường như anh không nghe rõ lời cô, Liễu Từ Thanh cố gắng xua tan nỗi ngại ngùng, cất lời lần nữa: "Ừm... Triệu..."

"Có thể, dĩ nhiên có thể!" Đường như bấy giờ Triệu Cẩm Thu mới hiểu câu nói của cô, áy náy nở nụ cười thân thiện hết mức.

Nụ cười của anh như ánh sáng soi đường chỉ lối, khích lệ người khác đứng cảm. Liễu Từ Thanh bước đến bên cửa sổ, đứng sóng vai với anh: "Ngoài cửa sổ có gì thu hút anh à?"

"Có, anh đang xem thử ngoài kia có trộm không?"

Vào lúc mười giờ đêm, Lâm Mộ Mai đứng dưới cột đèn bên kia đường, vừa nhìn về ô cửa sổ màu xanh lục vừa uống một hớp rượu nhỏ, ngốc nghếch lăm bằm từ biệt: "Anh Cẩm Thu thân mến, mấy ngày nữa khi anh thấy được lá thư nằm trong hộp thư nhà anh, chắc hẳn anh tức giận lắm nhỉ? Anh nhìn đi, Lâm Mộ Mai lại khiến anh thất vọng rồi. Ngoại trừ tham lam ra, em còn có thêm rất nhiều thói xấu, ngay cả việc chạy trốn em cũng học được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 54

Mười giờ đêm, Triệu Cẩm Thu mở cửa, vô cùng đường đột tiễn khách ra về.

Cùng thời điểm đó, Ngô Phương Phi ngồi trong nhà hàng cao cấp nhất Bắc Kinh, nhân viên phục vụ đã hỏi cô lần thứ ba rằng có cần đổi bữa tối đã nguội lạnh thành bữa khuya không? Cô cười và ra hiệu cho đối phương lui ra. Thế nhưng cô nhân viên phục vụ lại không biết thức thời, còn lịch sự hỏi: "Có phải cô không khỏe không?"

Ngô Phương Phi đã làm chuyện bất lịch sự nhất trong đời mình đó là lập tức cầm ly nước tạt vào mặt đối phương. Nhưng nếu không làm vậy, có lẽ cô sẽ điên mất, sẽ khóc lóc ỉn ỏi, sẽ gọi điện thoại kể lể với ông ngoại mình. Tuy nhiên cô không thể, bởi vì cô là con gái của Vinh Nhung, là đứa con gái đáng yêu trong sáng nhường nào.

Ngô Phương Phi không hề chờ được chàng trai đã hẹn mình cùng đi ăn tối hôm nay. Rõ ràng người ấy đã hẹn cô đến đây nhưng lại quên rằng mình phải đến mất rồi.

Bấy giờ, ở độ cao hơn mười nghìn mét, Chu Á Luân đang ngồi trước tách cà phê và mấy quyển tạp chí kinh tế. Tờ báo Châu Âu có tiêu đề to dùng phân tích mỗi phiên phức của Vu Lãng Vân đang gặp hiện nay: Công nhân khai thác quặng ở Nam Phi bãi công, đội ngũ biểu tình bảo vệ môi trường nhắm vào tập đoàn Vu thị lớn mạnh từng ngày. Người đứng đầu tổ chức bảo vệ môi trường còn công khai mình đang nắm giữ số lượng lớn chứng cứ, sẽ trình lên Hiệp hội bảo vệ môi trường thế giới. Nếu tổ chức bảo vệ môi trường thế giới nhúng tay vào, tập đoàn Vu thị sẽ gặp khó khăn lớn.

Bên cạnh tờ báo kinh tế về Vu Lãng Vân là tờ tạp chí về giới thượng lưu có ảnh bìa Vinh Ái trang điểm rất đậm, với chủ đề cháu gái trưởng của Vinh gia có khả năng sẽ thừa kế vinh quang của cô mình, trở thành thành viên mới của Hội danh viện Crillon, tham gia dạ vũ Giáng sinh năm nay không?

Chu Á Luân chợt nhớ lại Vinh Ái, người đã cùng Vu Liên Thành ở trong khách sạn suốt hai mươi bốn giờ. Hôm ấy vị đại tiểu thư luôn vênh váo đã hạ

mình giải thích với cô em họ, nhưng khuôn mặt kia vẫn mang vẻ chăm chọc chế giễu không sao giấu nổi. Anh nhắm mắt lại, tất cả mọi chuyện xảy ra ở Bắc Kinh như thước phim tua lại chậm chậm, hình ảnh cuối cùng dừng tại bóng dáng cô gái bên dưới chiếc máy chụp ảnh cổ Kodak.

Cũng trong lúc này, Vu Liền Thành lái xe chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, tìm kiếm một người trong vô vọng. Anh đã đến nhà trọ của Triệu Cẩm Thu, đến từng nơi Mộ Mai thỉnh thoảng xuất hiện song vẫn không thấy bóng dáng cô đâu cả. Anh cứ lái xe lang thang như mò kim đáy biển, lần đầu tiên Vu Liền Thành biết được, hóa ra trong dòng người đông đúc qua lại như thôi đưa thành phố Bắc Kinh rộng lớn vô vàn kia, không hề có ai nhắc mang bóng dáng cô gái anh yêu.

Đối với anh, cô là người con gái có một không hai trên thế giới này. Cá tính cô luôn chia thành hai thái cực, tự tin - tự ti, kiên cường - yếu ớt, gian xảo - ngốc nghếch, trẻ con - chín chắn, quyến rũ - ngây thơ...

Bây giờ, người con gái ấy đang ở đâu?

Anh cấp tốc quay đầu xe lại, nhất định lúc này Lâm Mộ Mai sẽ đi tìm Triệu Cẩm Thu cho xem. Cô ấy không thích đêm tối, mỗi khi tâm trạng ngột ngạt là cô lại hi vọng có một nơi nương tựa, có lẽ giờ đây cô đang đứng từ xa, len lén ngắm Triệu Cẩm Thu để cõi lòng an yên. Đây là một thói xấu, có điều Vu Liền Thành không thể làm gì và cũng không biết làm gì hơn là chấp nhận thói xấu này của cô.

Nhà trọ công ty phân cho Liễu Từ Thanh chỉ cách nơi Triệu Cẩm Thu ở vài tòa nhà. Cô vô thức thả chậm bước chân, thể nhưng đáng tiếc là dường như Triệu Cẩm Thu không hiểu được tâm trạng lưu luyến của Liễu Từ Thanh, vẫn bước rất nhanh.

Mộ Mai ngồi trên băng ghế dưới tán cây khá khuất. Mưa đã tạnh, trời cũng lạnh hơn, cô vẫy cổ áo, rút cổ lại, nhủ thầm nên rời khỏi đây rồi. Ấy vậy mà đôi chân không buồn nghe lệnh, cô vẫn muốn nhìn thêm chút nữa, nếu không chẳng biết đến khi nào cô mới được gặp lại anh.

Lâm Mộ Mai vốn rất muốn đến gặp trực tiếp và chào tạm biệt với Triệu Cẩm Thu một cách êm thấm như hai người bạn thân, sau đó vui vẻ đến Brazil với Vu Liền Thành hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc. Đáng tiếc mọi thứ đã thay đổi, hiện tại Lâm Mộ Mai chẳng có mặt mũi nào đến chào Triệu Cẩm Thu cả, vì cô sẽ không đến Brazil nữa.

Đèn trong phòng Triệu Cẩm Thu lại sáng lên, bóng dáng anh xuất hiện bên cửa sổ lần nữa. Hồi thơ ấu cô rất yêu thích kiểu người có dáng vóc cao lớn vạm vỡ giống anh, vì nghĩ chỉ cần ở bên người như vậy sẽ không có ai dám bắt nạt cô.

Mộ Mai ngẩn ngơ ngắm nhìn đến nỗi khóe mắt ươn ướt lúc nào cũng chẳng hay. Nếu ban đầu cô yêu Triệu Cẩm Thu thì giờ đây cô có thể đứng trong ngôi nhà ấm áp ánh đèn của anh, sống cuộc đời êm đềm hạnh phúc, hằng năm được ăn món sủi cảo do mẹ anh nấu, món sủi cảo ngon nhất trần đời này.

Đèn phòng tắt ngóm, ắt hẳn Triệu Cẩm Thu chuẩn bị đi ngủ rồi. Mộ Mai chậm chạp uống hết những giọt rượu cuối cùng, cúi đầu nhìn đồng hồ kẹo chocolate rải đầy bên chân rồi nhìn sang túi mua hàng rỗng tuếch. Trong vô thức, cô đã ăn sạch mấy món ăn vặt mua từ siêu thị, thảo nào lúc này trương bụng thế. Tệ thật, dạ dày cô cũng bắt đầu khó chịu nữa chứ. Sức khỏe Lâm Mộ Mai rất tốt, chỉ mỗi dạ dày là kém nhất. Nghe nói từ lúc cô sinh ra đã bị bệnh về dạ dày, bác sĩ cũng từng nghiêm túc nhắc nhở cô nhiều lần là không được ăn đồ cay.

Mộ Mai khom người xuống, nhặt vỏ kẹo và cả chai rượu kia vào túi. Thế nhưng chai rượu lại lăn lông lốc khiến cô phải đuổi theo, lúc tay sắp chạm được vỏ chai thì một bàn tay khác đã nhặt lấy nó nhanh hơn cô.

Đầu Mộ Mai thầm kêu toại rồi! Cô mau chóng điều chỉnh lại vẻ mặt, thẳng người dậy, nở nụ cười tươi như hoa, ngại ngần nói: "Hi, anh Cẩm Thu, bị anh phát hiện rồi."

Triệu Cẩm Thu đứng trong bóng đêm thiên thần được trời cao cử đến cứu rồi cho cô.

"Anh Cẩm Thu, em trốn kỹ lắm rồi mà anh vẫn tìm được em." Mộ Mai đánh trống lảng. "Anh phát hiện em từ lúc nào thế?"

Phát hiện ra cô từ lúc nào ư? Gần như là từ khoảnh khắc cô vừa đến đây, anh đã biết rồi. Lúc ở phòng ăn, Triệu Cẩm Thu nhận được hai cuộc gọi liên tiếp của bảo vệ khu chung cư. Cuộc gọi đầu, bảo vệ báo cho anh biết là có một chàng trai anh tuấn nhưng nói năng cộc cằn đến tìm anh, anh đã bảo nhân viên bảo vệ tổng cô đối phương ra khỏi cửa. Sau đó, bảo vệ lại gọi đến, nói là có một cô gái bảo mình là nhân viên chuyển phát nhanh đang len lút quanh quẩn trước nhà anh. Lúc bị bắt, cô đã trình ra phần giấy tờ cần chuyển phát nhanh đến tay Triệu Cẩm Thu, còn kiên quyết bảo đây là một món quà bất ngờ, mong bảo vệ phối hợp.

Sau cơn mưa đêm, trời đầy sương mù, vậy mà cô chỉ mặc chiếc áo len rộng bên ngoài chiếc áo sơ mi đơn giản, đeo chiếc ba lô khá lớn trên lưng trông rất cồng kềnh.

Không chỉ vậy, Lâm Mộ Mai còn uống rượu, chắc là cô giận Vu thiếu gia nên chạy đến tìm anh khóc lóc kể lể đây mà! Con bé này điên rồi, muốn say xỉn thì cũng phải xem thời tiết chứ, trời lạnh thế này kia mà!

Anh đưa tay chạm vào mặt cô, quả nhiên lạnh ngắt. Triệu Cẩm Thu sầm mặt tóm lấy cổ áo Lâm Mộ Mai, lôi cô đi ra ngoài. Cô ngoan ngoãn đi được một đoạn thì ngồi sụp xuống, dạ dày cuộn cuộn nãy giờ như dòi sông lấp bề.

Cô ngồi xồm dưới đất, mặt mày nhăn nhó, mồ hôi to như hạt đỗ đọng trên gương mặt trắng bệch nhưng vẫn cố nở nụ cười, nói rằng chỉ là hơi khó chịu chút thôi, không sao cả.

Trông nụ cười đáng thương như đứa trẻ sợ bị người lớn vứt bỏ, Triệu Cẩm Thư bắt đầu đau lòng. Anh cũng ngồi xổm xuống, đưa ống tay áo lau mồ hôi trên trán giúp cô, nhẹ giọng hỏi han: "Mộ Mai, đau dạ dày à?"

"Ừ!"

"Vậy anh Cẩm Thư dẫn em đi khám nhé?"

"Được ạ!"

Triệu Cẩm Thư dìu Lâm Mộ Mai đứng dậy, khi thân thể cô nép sát vào mình, anh mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề: Người cô run lẩy bẩy, giống như bệnh nhân bị động kinh.

Đau thế cơ à? Triệu Cẩm Thư bế thốc Mộ Mai lên rồi chạy đi thật nhanh. May mà viện nghiên cứu có phòng khám, chỉ cần bảy tám phút là tới nơi.

Tuy nhiên, vừa ra khỏi cổng, anh đã bắt gặp cảnh Vụ Liên Thành đang cãi nhau ỏm tỏi với nhân viên bảo vệ tòa nhà. Cậu bảo vệ đang cố hết sức ngăn cản Vụ Liên Thành hùng hổ đòi xông vào.

Triệu Cẩm Thư mãi lo cho Lâm Mộ Mai, không rảnh đi dạy dỗ Vụ thiếu gia vinh quang sáng chói xuất hiện cùng cô gái khác trên các mặt báo. Anh cứ thế đi thẳng qua Vụ Liên Thành như không hề quen biết.

Vụ Liên Thành tức thì lao đến, chắn trước mặt anh, hai nhân viên bảo vệ cũng hoảng sợ chạy theo cản lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 55

Triệu Cẩm Thư vừa bế Lâm Mộ Mai vừa lạnh lùng nhìn Vụ Liên Thành. Anh ngang ngược chặn trước cổng điện tử, chỉ chừa lại một khoảng vừa đủ một người chui qua. Rất hiển nhiên, cảnh tượng người phụ nữ của mình đang ở trong ngực người đàn ông khác đã khiến Vụ thiếu gia nổi cơn thịnh nộ.

"Lâm Mộ Mai!" Vụ Liên Thành đưa tay ra, định giành lấy cô từ tay Triệu Cẩm Thư, "Hề tí là trốn đến chỗ anh ta, thói xấu này em phải bỏ đi."

Lúc tay anh chạm vào tóc cô, Mộ Mai quay mặt đi, vùi đầu sâu vào ngực Triệu Cẩm Thư, nức nở: "Anh Cẩm Thư, em không muốn nhìn thấy người này."

Toàn thân Lâm Mộ Mai run rẩy, Vụ Liên Thành ngớ ngàng.

"Mộ Mai đang đau dạ dày kịch liệt, tôi muốn đưa cô ấy đến bệnh viện. Nếu..." Nếu bây giờ không xảy ra tình huống này, Triệu Cẩm Thư thật sự muốn đánh gương mặt tuấn tú kia của Vụ Liên Thành thành đầu heo, "Vụ thiếu gia muốn tiếp tục để cô ấy vừa chịu đau da dầy vừa chịu nổi lòng giày vò thì có thể tiếp tục dây dưa."

Mặt Vụ Liên Thành nhanh chóng trắng bệch hết như mặt Lâm Mộ Mai, anh lập tức nhường đường, cấp tốc đuổi theo, thậm chí muốn đón lấy Lâm Mộ Mai lần nữa.

Người trong ngực càng run lẩy bẩy hơn, Triệu Cẩm Thư buộc phải dừng chân, quay đầu lại, mọi cảm xúc phẫn nộ bắt đầu tuôn trào, quát lên với Vụ Liên Thành: "Tên họ Vụ kia, mẹ nó cậu không nghe Mộ Mai vừa nói à? Vụ Liên Thành, tai cậu điếc rồi hả, không nghe cô ấy nói không muốn nhìn thấy cậu sao?"

Thông qua cánh tay Cẩm Thư, Mộ Mai nhìn thấy bóng dáng Vụ Liên Thành đứng tiêu điều trong bóng đêm mênh mông, vẻ mặt không rõ, chỉ đứng thờ nơi đó bất động, hệt như tượng đá. Trong tiếng thở hỗn hển của Triệu Cẩm Thư, theo tượng đá ấy càng lúc càng xa, ý thức của cô bắt đầu tan rã.

Thời điểm đến bệnh viện, Lâm Mộ Mai đã đau đến mức hôn mê bất tỉnh, mặt trắng hệt như màu áo blouse của bác sĩ y tá, nhìn cô được đẩy vào phòng cấp cứu, Triệu Cẩm Thư thật sự muốn đánh ai đó một trận. Lúc này, điện thoại anh bất chợt vang lên, lần này là nhân viên bảo vệ sở nghiên cứu gọi đến, nói là chàng trai tuấn tú kia yêu cầu gặp anh.

"Đuổi hán đi!" Triệu Cẩm Thư gằn giọng, "Nếu hán kiên quyết đòi xông vào thì cứ dùng vũ lực cường chế hán, không cần khách sáo, gọi thêm nhiều người, có thể vào được hay không thì phải xem bản lĩnh của hán."

Nói xong, Triệu Cẩm Thư liền tắt điện thoại. Do sở nghiên cứu của anh trực thuộc khu vực bảo vệ quan trọng của chính phủ, nhân viên bảo vệ nơi đây đều được huấn luyện tuyển chọn nghiêm ngặt, Triệu Cẩm Thư rất mong đợi khuôn mặt được người phương Tây ca tụng "thiên sứ trao cho nụ hôn" kia của Vụ Liên Thành mang đầy màu sắc sẽ thế nào.

Mộ Mai vừa tỉnh lại đã thấy Vưu Liên Thành ngồi bên giường, nhìn cô với ánh mắt đầy thương yêu và xót xa. Cô thoáng chốc hoảng hốt, cho rằng mình đang ở tử huyệt, thậm chí cho rằng mình đang ở trong dinh thự Vưu gia leo đầy dây thừng xoắn ở ngoại ô London. Cô định cười với anh, định hỏi anh xem sao lại nhìn mình sần sẫm thế kia thì...

Ánh đèn sáng chói nằm trên mặt tường trắng tinh, hương vị của nước diệt khuẩn đã kịp thời nhắc nhở cô rằng tất cả đã là quá khứ. Mộ Mai nhắm mắt lại lần nữa, cô không muốn gặp lại gương mặt này.

Tay bị nắm lấy, giọng anh rất dịu dàng: "Mộ Mai, bảo bối! Em dọa anh sợ chết khiếp, sau này nếu em còn ăn bậy bạ nữa anh sẽ đánh vào mông em đấy. Bây giờ còn đau không?"

Tuy rằng bác sĩ ở đây là cam đoan hết lần này đến lần khác với Vưu Liên Thành đã làm đủ mọi biện pháp giảm đau cho cô, nhưng anh vẫn không dám tin. Phải điều đến đội bác sĩ ở hội sở Chicago đến tiêm thêm mũi closed, bảo đảm cô không hề chịu đau đớn, Vưu Liên Thành mới an tâm.

Mộ Mai mím chặt môi, rất muốn rút tay ra khỏi tay anh nhưng đáng tiếc không còn sức lực.

Dường như Vưu Liên Thành cũng không chờ câu trả lời của cô, anh tiếp tục lải nhải: "Mộ Mai, trước khi đi Brazil, chúng ta đến London một chuyến, khám kỹ càng toàn thân lần nữa, anh không yên lòng. Bệnh viện này..." Anh nhìn một vòng xung quanh, định bới lông tìm vết, tuy nhiên nghĩ lại vẫn nuốt xuống. Nơi này là chỗ của Triệu Cẩm Thư, nếu anh bới móc anh ta, cô sẽ tức giận cho xem.

Anh thở hắt, vùi mặt vào lòng bàn tay cô: "Mộ Mai, có một số việc em không hiểu, mà anh cũng không giải thích cho em hiểu được. Nhưng mà Mộ Mai, xin em hãy tin tưởng, trái tim anh dành cho em từ đầu đến cuối không hề thay đổi, dù chỉ là một giây cũng không lung lay. Anh biết, hiện tại mình còn quá trẻ, anh cũng biết anh đã bị mọi người nuông chiều trở nên xấu tính, luôn luôn tự cho mình là đúng. Anh cũng thừa biết mình không thể nào mang đến cho em cảm giác an toàn giống như Triệu Cẩm Thư và Dung Nhã, dù rằng anh đã cố gắng trở thành như họ. Mộ Mai, anh rất sốt ruột, anh không biết làm sao để mình có thể chững chạc, nhưng xin em hãy chờ anh, ở bên cạnh anh chờ anh, chờ anh chính chắn như họ, anh sẽ học từng thứ một, mãi cho đến khi em cảm thấy ở bên cạnh anh an toàn mới thôi.

Mộ Mai, hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho tất cả những việc anh gây ra với em trong thời gian qua, tha thứ cho sự tự cao của anh. Anh cứ nghĩ rằng bước đầu tiên để có thể giống như Triệu Cẩm Thư là cho em một cuộc sống yên ổn, không cho mọi người quấy rầy đến em. Anh cho rằng không nói cho em biết gì cả, sau đó tự mình giải quyết mọi chuyện... Nhưng mà, dường như chuyện anh cho là đúng đã làm em đau lòng hơn, là anh không tốt, luôn nghĩ sẽ lật đổ vị trí của Triệu Cẩm Thư trong lòng em, thấy em bị anh ta ôm trong lòng, anh rất ghen tỵ, luôn cảm thấy..."

Giọng anh ân chứa theo chút dè dặt và yếu ớt: "Luôn cảm thấy cảnh anh ta ôm em còn đẹp hơn cả anh ôm lấy em. Anh trẻ con lắm phải không?"

Anh cười khò trong lòng bàn tay cô, cười xong lại thờ dài.

Mộ Mai cố sức giãy bần tay bị anh nắm lấy, khàn giọng cất lời: "Tôi muốn gặp Triệu Cẩm Thư."

Lại nữa rồi! Vưu Liên Thành làm như không nghe thấy lời ấy, đặt môi lên tay cô, nói tiếp: "Bác sĩ nói sau 24h em có thể xuất viện, vốn dĩ anh định lập tức đưa em đến Brazil, nhưng bác sĩ bảo tình trạng hiện giờ của em không thích hợp bay đường dài. Vì vậy chúng ta đợi thêm vài ngày nữa, đón em về nhà xong anh sẽ tranh thủ thời gian nói rõ ràng với Ngô Phương Phi. Trên thực tế, anh cũng đã sớm muốn nói rõ với cô ta rồi."

"Tôi muốn gặp Triệu Cẩm Thư." Mộ Mai cau mày cất cao giọng hơn.

"Mộ Mai, đừng quấy mà!" Vưu Liên Thành nhỏ nhẹ, đứng dậy khỏi ghế, kề đến sát cô, ngón tay nhẹ vuốt chân mày cô.

Anh cúi đầu lặng lẽ nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Khuôn mặt bình thường tươi tắn hồng hào của cô giờ chỉ còn tái nhợt, như cánh hồng phai sắc, chẳng còn sức sống. Anh đau xót cúi đầu, muốn hôn thăm đôi môi cô. Ấy thế mà vừa chạm vào thì cô đã tức khắc quay mặt đi, khiến nụ hôn của Vưu Liên Thành trượt qua bên má.

"Tôi muốn gặp Triệu Cẩm Thư".

Câu nói lặp lại ba lần này hệt như sấm sét bổ vào lòng anh, khiến anh nổi cơn ghen tuôn. Không phải anh đã nói họ sẽ lập tức rời khỏi đây sao? Không phải anh đã bảo sẽ đi nói chuyện rõ ràng với Ngô Phương Phi sao? Có điều, Vưu Liên Thành cố dẫn xuống ngọn lửa ghen tức, cẩn thận quan sát biểu cảm của Lâm Mộ Mai, càng nhìn càng hoảng sợ, nỗi sợ hãi mà anh không tài nào tả được.

- Đừng để em nghi ngờ, đừng để em luôn bất an và đừng để em chờ đợi.

Câu nói này của cô như thanh sắt nung đỏ in dấu vào trái tim Vưu Liên Thành.

Anh dời mặt đi, nhẹ cười bên tai cô: "Anh ồn ào quá phải không? Sao anh lại quên mất em mới tỉnh lại chứ nhỉ? Giờ em cần yên tĩnh, được rồi, được rồi, anh sẽ im lặng ở đây với em, không nói câu nào nữa hết, được không?"

Giọng anh êm dịu như dòng nước, Mộ Mai bỗng nhiên mở mắt ra. Khuôn mặt Vưu Liên Thành chỉ cách cô mấy mươi centimet hằn sâu trong đáy mắt, cô cuồng quýt quay mặt đi.

"Dọa em rồi hả?" Vưu Liên Thành sờ lên má trái mình, "Vì gặp được em, anh phải chịu không ít đau khổ đấy. Không sao đâu, Mộ Mai, anh chỉ không cẩn thận bị đâm một cú vào mặt thôi."

Cú đâm kia chắc chắn ra tay rất nặng, nửa bên mặt anh sưng húp. Nhất định anh không chỉ bị đâm vào mặt thôi đâu! Mô Mai vô thức đưa mắt nhìn vào tay Vu Liền Thành. Quả nhiên tay anh cũng xây xát thê thảm vô cùng, và cả quần áo dính đầy vết máu. Dựa theo mức độ bị thương của anh, vết máu kia hẳn cũng có một phần là của anh rồi.

Quần áo nhăn nhúm, nửa mặt sưng vù, máu me dính bê bết, thế mà anh còn cười nói thản nhiên với cô, tỏ vẻ không sao cả. Vu thiếu gia của London chưa bao giờ nhếch nhác như thế, cô dám chắc anh đang rất đau, đau chết được.

Vu Liền Thành chết tiệt, nhất định là anh cố ý không đi bằng bó để tranh thủ sự thương hại của cô, sau đó thần phục cô đây mà. Một cảm xúc tuyệt vọng lan tràn, dâng lên từ đáy lòng trở thành phần nộ.

Cô sẽ không mắc bẫy, nhất quyết không mềm lòng. Mô Mai đề tay lên kim luân đang truyền dịch, dốc hết sức gằn giọng: "Vu Liền Thành, tôi muốn gặp Triệu Cẩm Thư."

Về mặt Vu Liền Thành cứng đờ.

Bên này Lâm Mộ Mai đang cứng đầu đối chọi với Vu Liền Thành, thì bên kia Triệu Cẩm Thư đang ở trong phòng nghỉ dành cho người nhà của bệnh viện, trên sàn bày la liệt túi lớn túi nhỏ của cô.

Lâm Mộ Mai, em giỏi lắm, giỏi thật sự!

Nhìn những vật đặt trên bàn, Triệu Cẩm Thư giận quá hóa cười, đập mạnh chiếc điện thoại mang kiểu dáng đặc thù xuống đất, chiếc điện thoại tức thì vỡ tan tành. Đó là điện thoại tổ chức Đầu Rắn cấp cho khách nhập cư trái phép liên lạc với chúng.

Cái thằng đàn Vu Liền Thành này thất bại đến mức khiến người phụ nữ của mình dùng cách ngu ngốc như thế rồi đi hấn cơ đấy!

Đầu Rắn, nhập cư trái phép cũng đồng nghĩa với những người khách thỉnh thoảng bị cướp giữa đường và ném xác xuống biển cho cá ăn. Điều này khiến Triệu Cẩm Thư toát cả mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 56

Trong phòng bệnh, Mộ Mai bình tĩnh nhìn Vu Liền Thành, gằn từng chữ nhắc lại yêu cầu gặp Triệu Cẩm Thư.

Một bên mặt anh bị sưng không thấy được biểu cảm, bên còn lại thì giận dữ ngút ngàn, muốn nổi giận nhưng lại cố dằn nén, khiến nó trông vẩn vơ kỳ dị.

Mộ Mai nghĩ, nếu tiếp tục như vậy, chỉ năm giây sau cô nhất định sẽ thỏa hiệp. Cô chưa từng thấy Vu Liền Thành chật vật như thế bao giờ, như thể thiên sứ bị đẩy thẳng xuống trần gian.

Cô nhìn anh chăm chăm, cắn răng làm lệch vị trí kim truyền dịch, anh lập tức hoảng hốt hô to: "Anh biết rồi, anh biết rồi. Mộ Mai, em đừng lộn xộn, anh đi gọi Triệu Cẩm Thư ngay, lập tức đi ngay!"

Vu Liền Thành gơ tay lên đầu hàng lui về sau, ánh mắt vẫn quan sát cổ tay cô, không dám cất lên bất cứ âm thanh nào. Sợ rằng chỉ cần mình thốt lên gì đó sẽ khiến cảm xúc cô kích động.

Lúc lui về sau được vài chục bước, anh quay đầu lại, thỉnh lỉnh va đầu vào ván cửa. Mộ Mai tức khắc quay mặt đi, lòng thầm nhủ: Anh đang cố ý để cô xiêu lòng, Vu thiếu gia sẽ không phạm phải kiểu ngớ ngẩn này, đúng vậy, chắc chắn là thế!

Cánh cửa vang lên âm thanh nặng nề, Vu Liền Thành giữ tay lên chốt cửa, đứng chờ hồi lâu, lòng mong mỏi sẽ nghe thấy giọng nói dịu dàng mừng nộ của cô hỏi han mình có đau không? Thế nhưng anh đổi lấy chỉ là giọng điệu lạnh lùng cảnh cáo: "Vu Liền Thành, trong khoảng thời gian này đừng xuất hiện trước mặt tôi, anh vừa xuất hiện tâm trạng tôi sẽ không tốt, mà tâm trạng không tốt thì tôi không bảo đảm được mình sẽ ăn bậy bạ gì đâu."

Anh thật sự muốn bóp chết cô, muốn bịt kín miệng cô, không để cô nói ra những lời khiến anh hận nghiêng răng nghiêng lợi kia. Triệu Cẩm Thư, cô tình lại câu đầu tiên là đòi gặp Triệu Cẩm Thư. Mẹ kiếp, cô còn dám để Triệu Cẩm Thư ôm mình, đến cùng cô có chịu thôi đi không!

Anh giật mạnh cửa lao ra ngoài.

Ngoài hành lang, Triệu Cẩm Thư cũng đang cầm lấy túi Lâm Mộ Mai giận dữ chạy đến hệt như Vu Liền Thành. Hai người đi ngang qua nhau với khí

thẻ hùng hực.

Vào phòng bệnh, Triệu Cẩm Thư chẳng buồn nhìn đến người đang nằm trên giường, ném phăng chiếc túi xuống sàn, đồ vật trong túi rơi ra tứ tung. Lòng Mộ Mai chùng xuống, cuối cùng anh đã biết rồi. Cô đã dùng bốn mươi nghìn nhân dân tệ đổi lại một chứng minh giả và một tấm vé tàu đi từ Đại Liên đến đảo Jeju, và giờ đây chúng đang nằm rải rác trên nền nhà.

Nghe thấy Triệu Cẩm Thư siết tay nghiền răng vang lên ken két, Mộ Mai thầm thở dài: "Anh Cẩm Thư, em biết sai rồi. Khi đó em quá đau khổ, tất cả mọi chuyện đều đè ép em không thở nổi, một lòng chỉ muốn rời khỏi đây, nên đã làm ra việc ngu ngốc này." Rồi cô lập tức giơ tay lên thẻ thoát biện bạch, "Nhưng khi này tỉnh dậy, em đã biết em sai thật rồi, em hối hận lắm."

"Lâm Mộ Mai, tình yêu khiến em trở nên ngu xuẩn thế sao!" Triệu Cẩm Thư đứng trước giường, lạnh lùng nhìn xuống, "Tình yêu đã làm em kém trí, cũng khiến anh khinh thường em."

"Em biết." Mộ Mai nói lí nhí. Đúng vậy, hiện giờ ngay cả cô cũng xem thường mình nữa là. Không phải chỉ vì tình yêu thôi sao?

"Không, em không hề biết mình sai thế nào." Triệu Cẩm Thư tức giận, "Em không biết sau lưng mỗi một tấm vé tàu đen sẽ có bao nhiêu vong hồn. Có phải em cho rằng dù sao cũng không ai quan tâm đến em đúng không? Em không cha không mẹ nên muốn làm gì với sinh mạng của mình thì làm sao? Bởi vì Vu Liên Thành làm em tổn thương nên em lập tức trả miếng lại cậu ta, nghĩ ra cách này để hành hạ cậu ta, khiến cậu ta hối hận đến chết ư!"

Cô không dám nhìn thẳng vào Triệu Cẩm Thư. Có lẽ sau lưng ý nghĩ điên cuồng kia đúng là tồn tại tâm tư này, cô muốn đánh trả cho hành động Vu Liên Thành đẩy cô vào cục diện bị động như thế.

"Giỏi lắm, giỏi lắm!" Triệu Cẩm Thư quát ầm lên, "Chỉ vì chút trắc trở trong tình yêu thôi đấy. Em giỏi lắm, giờ ngay cả anh em cũng không xem ra gì rồi."

Không phải, không phải! Mộ Mai lắc đầu nguầy nguậy, há miệng nhưng lại không thể thốt ra câu nào.

"Mẹ nó, em đúng là..." Triệu Cẩm Thư giơ tay cao lên, nhưng trở nên nghẹn lời.

Anh không cách nào tưởng tượng được cảnh Lâm Mộ Mai chen chúc trong khoang thuyền chật hẹp thiếu oxy, sau đó bị lây nhiễm bệnh rồi bị người ta vứt xác xuống biển. Anh thật sự muốn đánh cô một trận nhớ đời, song nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy kia, anh lại không nỡ. Anh chậm chậm buông tay xuống, thờ dài vuốt tóc cô.

Cô chỉ bị thẳng nhóc Vu Liên Thành làm giận đến mức lý trí thôi. Lâm Mộ Mai sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy.

"Mộ Mai." Giọng anh trầm ấm, "Chuyện lần này anh bỏ qua cho em. Sau này, nếu một ngày em muốn rời khỏi đây, hãy nói với anh, anh sẽ giúp em đường đường chính chính ra đi. Lâm Mộ Mai luôn luôn tự do, em có thể mang theo sự tự do ấy đi đến chân trời góc biển nào em muốn, chứ không phải trốn tránh ỉn núp. Hãy nhớ lấy, anh có khả năng làm điều đó cho em."

Nước mắt bỗng chốc tuôn rơi ào ạt, không sao ngăn được, cô dịch người, dấn gò má vào bụng Triệu Cẩm Thư, nức nở: "Em nhớ, sẽ luôn luôn ghi nhớ."

Ngày hôm sau, trời rất đẹp, Mộ Mai cùng Triệu Cẩm Thư xuất viện. Vừa ra khỏi cửa bệnh viện đã thấy Vu Liên Thành đứng đấy, nửa bên mặt đã thôi sưng, khôi phục lại dáng vẻ anh tuấn ngày nào. Tóc anh chải ngay ngắn, áo sơ mi trắng sọc xanh, bên ngoài là áo len màu đen, quần kaki vàng nhạt, có cây cỏi xanh thơm và bầu trời xanh trong cao vợi vợi làm nền.

Đây là hình tượng Vu Liên Thành xưa nay Mộ Mai thích nhất, sáng ngời và trong veo! Nhưng mà, Vu thiếu gia định dùng sắc đẹp của mình đến mê hoặc cô sao?

Mộ Mai hồ hững nhìn Vu Liên Thành. Anh mỉm cười chậm chậm đi đến trước mặt cô: "Mộ Mai, anh đến đón em về nhà."

Tiếp theo, Vu Liên Thành đưa tay ra đón lấy túi của cô từ tay Triệu Cẩm Thư, tự nhiên bảo: "Ở nhà an dưỡng vài ngày, sau đó anh đưa em đi Brazil, anh đã đặt vé máy bay rồi, trong tuần này thôi. Nhà ở Brazil anh cũng đã cho sửa sang xong, Mộ Mai thấy nhất định sẽ thích ngay cho xem."

Tuy nhiên, anh không nhận được túi của Mộ Mai, thế mà cũng không hề tỏ ra tức giận, chỉ tỉ mỉ sửa sang lại tóc cho cô. Với khoảng cách gần như vậy, cô có thể thấy rõ vết bầm bên góc mặt anh, còn anh vẫn thản nhiên như không thủ thi: "Mộ Mai, chúng ta về nhà thôi. Hôm qua anh đã tốn một ngày quét dọn nhà cửa sạch sẽ, còn mua mấy chú cá cảnh nhiệt đới, chờ em về đặt tên cho chúng đấy."

Mộ Mai lạnh lùng gạt tay anh ra: "Về nhà? Nhà nào? Có phải Vu thiếu gia nói là nhà của tôi không? Đó rõ ràng là nhà tôi, sao thoáng cái đã trở thành nhà của chúng ta rồi?"

"Được rồi, được rồi." Vu Liên Thành cầu hòa kéo tay Mộ Mai, bao phủ tay cô bằng cả hai bàn tay mình, "Là nhà em, được chưa?"

Rồi thoáng nhìn sang Triệu Cẩm Thư, giọng Vu Liên Thành càng nhỏ nhẹ hơn: "Còn anh, là người hầu của em, là người hầu chung thân của nữ hoàng Lâm Mộ Mai đấy!" Anh cúi đầu hôn mu bàn tay cô.

Trước kia, Vu Liên Thành luôn xem thường mấy trò này, cho rằng đó là mấy chiêu trò sến sẩm buồn nôn, là những thủ đoạn mà đàn ông mang ra dụ dỗ phụ nữ lên giường với mình. Mấy lời đường mật kia chỉ là gió thoảng mây bay, không hề chân thật. Không biết rằng, nếu một người thật sự yêu sâu sắc

đôi phương, những lời này sẽ được thốt ra xuất phát từ tận đáy lòng, đến từ giây phút không sao kiềm lòng được. Nếu anh có thể sống bên cô, và nếu cô có thể sống bên anh, thế thì sẽ không có oán trách hay hối hận gì nữa.

Thế nhưng, anh lại nghe thấy lời cô giễu cợt: "Vuru thiếu gia, anh nên dành những lời này cho mấy cô gái Anh hay Pháp đi thôi."

Mộ Mai lãnh đạm rút tay ra.

Vuru Liên Thành hoảng sợ, muốn đưa tay kéo lại. Ấy thế mà khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo và khó chịu của cô, anh lại buồn bã bỏ xuống, nói năng khấp nấp: "Mộ Mai, trở về bên cạnh anh đi, sau này anh sẽ nghe lời em hết."

Nhìn lên bầu trời xanh trong, Mộ Mai thờ dãi: "Tôi nghĩ, chúng ta thật sự không thích hợp nhau. Mấy ngày qua đã chứng tỏ tất cả, ở cùng anh chỉ khiến tôi u mê lạc lối."

Nhiều lần ngu ngốc trào lên giương anh, kết quả ngay cả chuyện cầu hôn mà cô cũng làm. Sau đó thì sao? Mộ Mai cũng chẳng biết nữa. Điều duy nhất cô biết chính là cuộc đời Vuru Liên Thành đã định trước mang đầy ánh hào quang, được người người ngưỡng mộ, họ say sưa theo từng hành động cử chỉ của anh. Còn đời cô thì đã định trước là một kẻ si tình ẩn trong bóng tối, càng lúc càng muốn độc chiếm anh đến điên cuồng.

Không phải nói, sau lưng người đàn ông thành công luôn là bóng dáng người phụ nữ lẳng lẳng hi sinh sao? Người phụ nữ kia phải dịu dàng nhẫn nhịn, phải rộng lượng khéo léo. Tiếc rằng Lâm Mộ Mai không thể nào và cũng không muốn mình trở thành kiểu phụ nữ ấy.

"Cầm Thư, anh lên xe chờ em một lát." Cô quay sang nói với Triệu Cầm Thư. Anh gật đầu bỏ đi.

Khi chỉ còn lại hai người họ, cô mới dăm dăm nhìn Vuru Liên Thành, đã đến lúc phải nói rõ ràng mọi chuyện: "Liên Thành, cứ vậy đi, tôi nghĩ tôi không còn sức để chờ đợi anh nữa. Chỉ vài tháng nữa thôi tôi đã 28 tuổi, vào độ tuổi này, phụ nữ bình thường đều khát khao có cuộc sống yên bình, mà tôi chỉ là một trong số phụ nữ ấy."

"Em ngốc..." Lòng Vuru Liên Thành vô cùng lo âu, không biết tại sao anh lại sợ hãi đến nỗi cầm tay cô cũng run run, "Ai cần em chờ đợi, không cần nữa, anh cam đoan em không cần đợi thêm nữa. Mấy ngày qua anh đã biết mình dùng sai cách rồi, sau này anh sẽ thay đổi. Mộ Mai, em muốn cuộc sống yên bình, anh sẽ lập tức cho em ngay."

Quả nhiên, Vuru thiếu gia vẫn còn ngây thơ lắm. Cuộc sống yên bình ư? Anh xem cuộc sống yên bình là món hàng bỏ vào tủ kính trưng bày sao?

"Liên Thành, cuộc sống yên bình không phải vật được đặt trong tủ kính, không phải anh quét thẻ tín dụng là có thể nhận được." Mộ Mai thờ ắt, "Tôi đã nói với anh rồi, tôi ghét những con đường gian nan, cho nên anh thấy đấy, mới đi được một đoạn ngắn tôi đã muốn từ bỏ." Cô cúi đầu né tránh ánh mắt anh, "Cho dù hiện tại không từ bỏ thì sau này cũng sẽ vậy. Tôi không có tự tin có thể giữ được trái tim anh cả đời."

"Em nói ngốc nghếch gì đấy." Vuru Liên Thành thở phào nhẹ nhõm, "Không cần em giữ trái tim anh, trái tim anh cả đời chỉ thuộc về mình em thôi."

"Trái tim anh cả đời chỉ thuộc về tôi thôi à?" Mộ Mai lăm bầm rồi chợt cười, "Mọi người bảo, lời hứa hẹn cả đời chẳng qua là lời nói vô tri của những người trẻ tuổi. Bởi vì còn trẻ nên luôn dễ dàng hứa hẹn, mà thật chất lời hứa ấy chỉ là bóng mây qua thềm."

Đến giờ cô vẫn không chịu tin anh, Vuru Liên Thành nén giận: "Việc này liên quan gì trẻ tuổi? Mọi người bảo, vậy mọi người là ai? Có phải mấy ngày qua Triệu Cầm Thư tẩy não em bằng luận điệu này không? Đó là anh ta có mục đích khác..."

"Việc này không hề liên quan gì đến anh ấy." Mộ Mai ngắt lời, gằn giọng, "Điều duy nhất tôi sợ chính là một ngày nào đó thân xác tôi không còn hấp dẫn anh, khuôn mặt tôi không còn xinh đẹp, đề rồi tôi phải đứng trên tầng ba cao cao, thử lòng anh có còn yêu tôi không."

Lúc nói lời này, Mộ Mai nhìn chăm chăm vào Vuru Liên Thành. Cô biết cô đã thành công, cô trắng trợn công kích vào yếu điểm nhất của anh, công kích vào người mẹ thân yêu của anh. Từ lúc quen nhau cho đến nay, họ luôn e dè tránh né đề tài này. Có một số việc, có một số người đã định trước không thể nào chạm đến, giống như vây nước của mỗi con cá, vừa chạm vào sẽ đau thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 57

Mộ Mai cúi đầu, vội vã đi lướt qua Vuru Liên Thành, bàn tay anh siết chặt: "Lâm Mộ Mai, làm tốt lắm, em đừng hối hận, cũng đừng quay đầu lại đấy. Là em muốn buông tay, là em không muốn đi đường gian nan, là em không cách nào tiếp nhận khi em ở bên cạnh anh ta thì em đã ngoại tình tư tưởng rồi. Em căn bản không thể nào chấp nhận biện pháp này."

Song khi sượt qua người anh, cô lại nghe anh nói: "Lâm Mộ Mai, em quay lại đây, nói xin lỗi anh. Chỉ cần em xin lỗi, anh sẽ làm như chưa từng nghe lời vừa rồi."

Cô không xin lỗi, nhất định không, cái cô cần chính là thế này. Nhịp bước càng lúc càng nhanh, Mộ Mai đi trong gió rét, lệ rơi đầy mặt, rốt cuộc đã đến chỗ Triệu Cẩm Thư.

Cô ấy không chịu nói xin lỗi, rõ ràng cô ấy cố ý. Con gió mùa đông lạnh lẽo cắt qua mặt anh, song lời nói của cô ấy còn có sức sát thương hơn cả con gió kia.

Tại sao lại thế? Cô nói cô không muốn đi con đường gian nan, anh biết chứ, cũng vì cô mà mỗi bước anh đi đều kinh hồn bạt vía. Lẽ nào anh đã làm sai rồi sao?

Vưu Liên Thành dờ dẩn đứng đó, đột nhiên có rất nhiều chuyện anh không muốn suy nghĩ nữa. Một, thật mẹ nó một, còn một hơn cả lúc anh học bất cứ chuyên môn nào. Đứng đề ý đến Lâm Mộ Mai nữa, đứng đề ý đến cô gái đang tâm kia nữa!

Không biết qua bao lâu, một giọng nói bất chợt cắt đứt cảm xúc miên man của anh: "Vưu thiếu gia, sao Lâm Mộ Mai lại ngồi xe của người đàn ông khác?"

Gi cơ? Lâm Mộ Mai ngồi xe của người đàn ông khác á? Làm sao thế được? Lâm Mộ Mai chỉ có thể ngồi xe của anh thôi! Đây là phản ứng đầu tiên của Vưu Liên Thành khi nghe Hồng Tiểu Hiền bật thốt câu hỏi.

Mấy lời khi nãy Lâm Mộ Mai nói chắc chắn là do Triệu Cẩm Thư dạy cô, gã đàn ông này luôn có ý định xấu, chưa bao giờ từ bỏ theo đuổi, luôn giả mù sa mưa ở bên cạnh cô ấy. Tình huống thế này anh ta không chằm ngồi ly gián mới lạ ấy!

Hồng Tiểu Hiền vẫn đứng trước mặt Vưu Liên Thành, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Vưu thiếu gia. Trong vài giây ngắn ngủi, biểu cảm của anh thay đổi xoành xoạch, vui buồn lẫn lộn, sau đó trở lại vẻ mặt hoàn mỹ như pho tượng.

Tiếng động cơ nổ vang, Hồng Tiểu Hiền căng thẳng chui vào ghế lái phụ. Hay lắm, xe Triệu Cẩm Thư đã khiến Vưu thiếu gia hoàn hồn lại rồi. Bây giờ xe Vưu thiếu gia đang đi theo xe Triệu Cẩm Thư, Vưu thiếu gia đang thực hiện chiến thuật bám đuôi, xăm xăm chạy theo xe trước, mắt nhìn chằm chằm phía trước như thể muốn đốt xe Triệu Cẩm Thư thùng lỗ.

Được Vưu thiếu gia làm tài xế là niềm vinh hạnh quá đổi cho Hồng Tiểu Hiền. Cô ngồi nghiêm chỉnh, chẳng dám hít thở mạnh, tập trung hết chú ý vào đằng trước. Chốc lát cô nghe thấy tiếng hắng giọng của Vưu thiếu gia, nghe thấy anh lịch sự hỏi cô: "Hồng Tiểu Hiền, cô thấy tôi thế nào?"

Câu hỏi này rõ là vô bổ, theo bản năng, Hồng Tiểu Hiền chỉnh trang lại quần áo: "Vưu thiếu gia rất tốt ạ!" Cô thẹn thùng đáp lời, đầu chi tốt, mà là quá tốt, quá tốt ấy chứ!

"Tốt cỡ nào?" Vưu thiếu gia hắng giọng lần nữa, "À, Hồng Tiểu Hiền, không phải là... chuyện kia... Kiểu tôi như vậy... phụ nữ có thích không? Không phải là bề ngoài hay điều kiện ấy, tôi nói là tính cách của tôi."

Gi mà phụ nữ, cô là con gái cơ mà! Hồng Tiểu Hiền nghiêng đầu ngắm nghía mình qua kính chiếu hậu, thấy bản thân cũng thuộc dạng trắng trẻo nõn nà dễ nhìn. Thoáng chốc Hồng Tiểu Hiền dấy lên tự tin, nói rành rạch: "Tôi cảm thấy Vưu thiếu gia đáng để bất cứ cô công chúa hay quý thiên kim nào xếp hàng xin được yêu. Cậu tuyệt đối thuộc hàng đầu thế giới, bất kể tướng mạo hay điều kiện đều thuộc đẳng cấp vàng. Dĩ nhiên, tôi không đề ý những điều đó. Nói theo cách khác, chính là sắc đẹp thay cơm, Vưu thiếu gia là một đóa hoa, chỉ đặt đó thôi đã khiến người ta nhìn si mê quên cả..."

Tiếng còi chói tai vang lên, Hồng Tiểu Hiền giật cả mình, Vưu thiếu gia tức tối gằn giọng: "Hồng - Tiểu - Hiền, tôi không nói cô, tôi nói là Lâm Mộ Mai. Tôi chả cần mấy cô công chúa thiên kim gì đó. Tôi cần là Lâm Mộ Mai, vấn đề tôi muốn hỏi là Lâm Mộ Mai bảo tôi không thích hợp với cô ấy. Cô xem thử, rốt cuộc là điểm nào ở tôi không thích hợp với cô ấy?"

Hóa ra là vậy! Hồng Tiểu Hiền quyết định chứng minh chỉ số tình cảm cao ngút của mình, nghiêm túc bắt chước giọng điệu chuyên gia tư vấn tình yêu: "Bàn về thích hợp cũng như chỉ số phát triển tương lai, hai người chỉ có thể nhận được nửa sao trong số năm sao."

Quả nhiên lời này vừa thốt ra, mặt Vưu thiếu gia đã lập tức sa sầm.

Hồng Tiểu Hiền tức khắc nói nhanh: "Kiểu phụ nữ kiêu ngạo như Lâm Mộ Mai hẳn rất chú trọng khái niệm giá trị. Mà ở bên Vưu thiếu gia, cô ấy sẽ nghi ngờ bản thân, nghi ngờ không thôi, sau đó sẽ đánh thức cảm giác tự ti ngu đồng dưới đáy lòng, và rồi sẽ không chịu đựng được, sẽ muốn trốn tránh."

Lời này hiển nhiên đã nói trúng tim đen, Vưu Liên Thành hằm hằm cất lời: "Nói tiếp!"

"Ngoài ra..." Hồng Tiểu Hiền thờ dãi, mắt nhìn phía trước, thấy rõ tương tác của Lâm Mộ Mai và người đàn ông kia rất tự nhiên. Cô chỉ vào Triệu Cẩm Thư, "Người đàn ông như vậy rất thích hợp với Lâm Mộ Mai, chín chắn thận trọng, biết chừng mực, mang đến cảm giác an toàn cho phụ nữ. Mà tất cả biểu hiện của người đàn ông kia đều là điều cần thiết nhất trong độ tuổi này của Lâm Mộ Mai."

Hồng Tiểu Hiền vẫn nhìn phía trước, thần nhiên phân tích: "Vưu thiếu gia là giấc mộng điên cuồng của mỗi thiếu nữ, còn Lâm Mộ Mai đã qua độ tuổi mơ mộng ấy rồi. Cô ấy có chủ kiến, có truy cầu về cuộc sống của riêng mình, cho nên..."

Giọng Hồng Tiểu Hiền dần nhỏ, cô không đành lòng nói câu sau nữa. Bởi vì lời cô nói sẽ khiến Vưu thiếu gia của cô đau buồn, vẻ mặt anh giống như một cậu bé đứng dưới giá sách mong mỏi nhìn quyển sách cổ tích mình thích trên đó, rất muốn vươn lên nhưng không với tới.

Không khí trong xe thoáng chốc trở nên đè nén, Hồng Tiểu Hiền nghe được giọng anh trầm trầm: "Làm sao đây, tôi rất yêu, rất yêu cô ấy."

Đúng vậy, anh yêu cô tha thiết, yêu vô vàn!

Hồng Tiểu Hiền thở dài thườn thượt. Đây là Vu thiếu gia của cô, Vu thiếu gia đã mang đến màu hồng cho năm tháng niên hoa của cô, cô phải giúp anh.

"Như vậy thì anh hãy biểu hiện thật tốt để đánh bại người đàn ông kia đi. Ôn hòa, thận trọng, thấu đáo hơn cả anh ta." Hồng Tiểu Hiền ra sức vỗ vai Vu thiếu gia cổ vũ, "Vu thiếu gia cố lên! Không phải anh là chàng trai đây mà lực sao? Hãy vận dụng ma lực của mình giết chết con chó to kia. Thời gian anh và cô ấy ở bên nhau chính là ưu thế của anh, hãy biến ưu thế kia thành năm sao, anh làm được mà!"

Trong xe cực kỳ yên tĩnh, lát sau vang lên tiếng cười lạnh lóe và đầy sức sống của Vu Liên Thành: "Hồng Tiểu Hiền, bây giờ cô biểu hiện giống hệt một người hâm mộ bóng đá điên cuồng không rõ tình huống trên sân ấy."

Hồng Tiểu Hiền ngai ngừng háng giọng.

"Có điều cô nói rất đúng. Tôi phải thận trọng, dịu dàng, chu đáo hơn Triệu Cẩm Thu, tôi muốn hơn hẳn anh ta mọi mặt, sau đó khiến cô ấy trở về bên cạnh tôi."

Hồng Tiểu Hiền thầm cười trộm, nào ngờ giây trước Vu thiếu gia còn mặt mày hớn hờ, giây sau đã tối sầm. Nhìn theo ánh mắt anh, hai người ở xe trước chẳng biết làm sao lại chụm đầu vào nhau rồi.

Vu thiếu gia bấm còi xe inh ỏi, kèm theo giọng mắng chửi cực hung tợn: "Chó chết, Triệu Cẩm Thu lại giờ trò nửa, tôi muốn giết hẳn."

Hồng Tiểu Hiền tròn trừng mắt, ôi cái tính này của Vu thiếu gia... xem ra con đường biến nửa sao thành năm sao vẫn còn chông gai lắm đây.

Mộ Mai được đưa đến nhà mẹ Triệu Cẩm Thu. Trước giờ anh luôn bảo hai người là láng giềng, nghĩ đến đây Mộ Mai lại thấy buồn cười. Đúng là họ ở chung một quận, nhưng cô ở là khu phố cổ, còn anh ở là khu phố mới, cách nhau một giờ đường xe. Nếu nhất định phải lôi kéo được quan hệ nào đó thì chính là giữa hai khu có cùng một cái chợ.

Căn nhà này nằm trong khu biệt thự kiểu Âu, trước khi đến đây, Triệu Cẩm Thu đã ra lệnh, cô phải ở nhà mẹ anh cho đến khi dạ dày lành hẳn. Trước khi về hưu, mẹ anh là một chuyên gia dinh dưỡng nổi tiếng, chịu trách nhiệm khâu phần ăn ba bữa cho đội tuyển thi Olympic, hiện tại vẫn tham dự tọa đàm định kỳ trên đài truyền hình. Cho nên đưa cô về nhà mẹ là quyết định vô cùng chính xác.

Xe anh vừa dừng lại trước cửa, xe sau cũng dừng theo. Triệu Cẩm Thu ấn còi báo hiệu, cửa mở ra, mẹ anh dẫn theo đứa trẻ đi đến tươi cười chào đón.

Gặp lại mẹ Triệu Cẩm Thu, Mộ Mai khá ngượng và có chút phức tạp. Lần trước cô và Vu Liên Thành hôn nhau ở chợ hoa bị bà bắt gặp cách đây chỉ mới hơn một tháng thôi. Qua cửa kính thấy bà đon đả đến đón, cô bỗng muốn tránh né, ngồi lý trên ghế không biết nên làm sao.

Trong lúc Triệu Cẩm Thu mở cửa xe bên phía mình, cửa xe bên Mộ Mai cũng được Vu Liên Thành mở ra. Anh bình tĩnh hết như chuyện ở bệnh viện chưa hề xảy ra, đưa tay đến trước mặt cô, kết hợp với nụ cười vô hại. Đầu óc Mộ Mai thoáng chốc trống rỗng, theo bản năng đặt tay vào lòng bàn tay anh, quên mất trước đó mình đã dốc hết ý chí xua đuổi anh, không tiếc xò xiên cả người mẹ thân yêu của anh.

Tay cô bị nắm lấy, ngây dại theo bàn tay kia dẫn xuống xe như con rối.

Triệu Cẩm Thu đóng cửa xe lại, mày cau chặt, chán ghét nhìn Vu Liên Thành. Anh đoán được Vu Liên Thành sẽ không chịu bỏ qua như vậy, nhưng anh không ngờ là Vu thiếu gia không chỉ bám theo đến tận nhà, còn diễn ra màn kịch thế này.

Vu Liên Thành bình thản mỉm cười nhìn lại Triệu Cẩm Thu, thông qua ánh mắt nhấn gừi: Nhìn đi, cô ấy lại trong tay tôi rồi.

Bà Trình Gia thích thú quan sát vị khách không mời mà đến này, lòng thầm thở dài cho con trai mình. Chàng trai này tướng mạo xuất chúng, phụ nữ trời sinh thích cái đẹp, thường dễ dãi với những anh chàng đẹp trai.

Giống như lúc này, trước chàng trai anh tuấn thế kia, con trai bà bỗng trở nên kệt cỡm. Mọi người đều dồn sự chú ý vào chàng trai ấy, không chú ý đến người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh cậu ta. Có điều, Trình Gia lại bắt đầu tìm kiếm ưu điểm thay cho con trai mình. Ưu điểm của Triệu Cẩm Thu là chính chắn thận trọng, thích hợp với nhân vật anh hùng có thể bảo vệ địa cầu trong mắt trẻ con, đây cũng là lời đứa cháu Đậu Đỏ nhà bà đã nói.

Ánh mắt men theo gương mặt chàng trai tuấn tú chuyển sang người Lâm Mộ Mai. Theo tâm lý yêu ai yêu cả đường đi lối về, bà cũng thích cô, trong lòng từng có ý nghĩ, nếu con mình có thể cưới được cô gái khéo léo này về làm dâu cho bà, ắt hẳn khi giới thiệu bạn bè bà sẽ hâm mộ lắm.

Trong cái nhìn chăm chú của Trình Gia, Mộ Mai hoàn hồn lại, gầy khỏi tay Vu Liên Thành, ngượng ngập cất lời: "Thưa...di..."

"Cháu chào đi ạ!" Vu Liên Thành đã giành chào trước cô, chìa tay ra với bà, "Di là mẹ của anh Triệu sao? Rất hân hạnh được gặp di."

Triệu Cẩm Thu đầu đầu, rõ ràng Vu thiếu gia đến đây với ý xấu, rốt cuộc cậu ta định làm loạn gì đây? Lần trước công khai xâm chiếm địa bàn thế này ở London đã làm hại đời hậu duệ cả cảnh nhiệt đới của anh, lần này thì sao?

Lúc này thì tay anh bỗng bị một bàn tay bé nhỏ nắm lấy, cô bé Đậu Đỏ chớp chớp đôi mắt lấp lánh: "Cậu út, chú ấy là ai thế? Chú ấy đẹp trai như Justin

Bieber ấy!"

Đậu Đỏ đếm ngón tay, sau đó lại bảo: "Ồ không, chú ấy còn đẹp gấp mười lần Justin Bieber cơ!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 58

Trong ba giờ tiếp theo, Mộ Mai chỉ biết ngây dại, một phần là vì thuốc cô uống buổi sáng, một phần là do Vu Liễn Thành.

Sau khi được bà Trình Gia khách sáo mời mọc, anh đã thần nhiên đi thẳng vào nhà họ Triệu. Và chỉ chốc lát sau anh đã thành công khiến tiểu công chúa nhà họ Triệu, cũng chính là con gái cưng năm tuổi của cô con gái thứ hai có biệt danh là Đậu Đỏ vui vẻ đưa phần bánh su mà ngay cả bản thân không nỡ ăn cho "bạn trai tương lai" của mình.

Tiếp theo lại đến con gái thứ ba của Triệu gia - Triệu Lệ Thu làm nghề lồng tiếng cho phim hoạt hình, lúc nào cũng tự xưng forever 18, luôn có cảm tình với những mỹ thiếu niên trong truyện tranh, cười toe toét vô cùng hoan nghênh Vu Liễn Thành với hình tượng em trai nhà bên mỗi ngày đến chơi.

Trong mấy giờ biểu diễn, Vu Liễn Thành không ngừng thể hiện thân phận bạn trai Lâm Mộ Mai của mình, ánh mắt lưu luyến trên người cô, cô vừa nhủu mày anh đã tỏ vẻ quan tâm. Đến giờ cơm trưa anh vô cùng lịch sự chào từ biệt, bởi vì Triệu Cẩm Thu đã bị triệu tập về viện thiết kế.

Cuối cùng, Mộ Mai còn nghe thấy Vu Liễn Thành nói với bà Trình Gia: "Thưa dì, cô ấy xin nhờ dì, con tin rằng dì sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt."

Vu thiếu gia đã mang hết kỹ năng xã giao thầy cô dạy từ trường, hơn nữa còn áp dụng đúng chỗ, khiến bà Trình Gia vốn không chào đón vị khách không mời mà đến cho lắm cũng bắt đầu mê hoặc bởi giọng điệu thành khẩn kia.

Thế là hôm sau Vu Liễn Thành đến chơi còn mang theo một bó hoa tươi vàng óng tặng cho nữ chủ nhân Triệu gia, kèm theo nụ cười hút hồn đủ nấn chìm tất cả. Lần này anh được nhiệt tình mời lại dùng cơm. Ăn cơm xong ba Triệu Cẩm Thu hiếm khi ở nhà còn mời Vu thiếu gia kiến thức uyên bác đến thư phòng của mình, trao đổi về văn hóa Tây Ban Nha mà ông đang nghiên cứu, hai người nhanh chóng trở thành bạn vong niên của nhau.

Trình Gia thờ dài, bắt đầu nhìn chàng trai tuần tú đã dụ dỗ chồng mình mê tít. Khó trách, Triệu Cẩm Thu lại thất bại trước chàng trai trẻ này. Đối với việc Vu Liễn Thành đường đột xuất hiện tại nhà mình, bà không hề tỏ thái độ nào cả. Người Trung Quốc luôn lấy hiếu khách làm gốc, cộng thêm Vu Liễn Thành biểu hiện hết sức đúng mực. Anh dạy thêm tiếng Anh cho Đậu Đỏ, còn không biết lấy được đĩa soundtrack phiên bản hạn chế từ đâu tặng cho Triệu Lệ Thu. Vừa cảm lấy chiếc đĩa kia, Triệu Lệ Thu đã say mê quên cả trời trăng, còn tâm tình đầu đầu ý đến em trai mình.

Còn nữa, về đóa hoa Vu Liễn Thành tặng cho bà lúc nãy, chồng bà xưa này còn chưa hề tặng hoa cho bà lần nào, thế mà làm sao chàng trai trẻ này lại biết bà thích hoa cúc vàng?

Thái độ của Vu Liễn Thành hiện giờ cách biệt một trời một vực với hôm ở chợ hoa. So với vẻ kiêu căng hôm ấy thì giờ đây anh hóa thân thành cậu bé vô hại, luôn chiếm được cảm tình của người xung quanh, còn khéo léo chứng tỏ, mình và Lâm Mộ Mai hiện tại chỉ là đang gần gũi vu vơ thôi.

Là gần gũi vu vơ sao? Đối với sự có mặt của Vu Liễn Thành, Mộ Mai luôn biểu hiện hồ hững, gần như coi anh là không khí, không hề quan tâm.

Trình Gia không kiềm được quan sát Lâm Mộ Mai đang chậm chậm uống nước lê chưng đường phèn ở phòng khách. Cô yên tĩnh ngồi trên sofa xem tivi, Đậu Đỏ ngồi cạnh nghịch tóc cô. Ánh sáng ở phòng khách rất tốt, ánh nắng xé chiều nhân nhật soi lên người cô mang đến cảm giác mộng ảo như xa như gần. Triệu Cẩm Thu và Vu Liễn Thành đã bị vẻ này của Lâm Mộ Mai mê hoặc sao?

Lâm Mộ Mai hẳn cũng thích Triệu Cẩm Thu, điều này Trình Gia có thể khẳng định, nhưng Vu Liễn Thành mới chính là người cô yêu.

Ngày thứ ba khi Vu Liễn Thành nhanh chóng lấy lòng được cô con gái thứ hai của Triệu gia mới đi công tác về, còn được mời ở lại dùng cơm tối. Mộ Mai đã không kiềm nén được nữa, lôi Vu Liễn Thành ra cửa, đi thẳng đến trước xe: "Vu Liễn Thành, tôi mặc kệ anh định làm gì, bây giờ tôi cho anh biết, nơi này không phải là nơi anh nên đến. Vì vậy coi như tôi van xin anh, anh đi về đi!"

Vu Liễn Thành cười rạng rỡ với cô, giọng nói ẩn chứa vui sướng: "Rốt cuộc em đã chịu để ý đến anh rồi." Anh thờ dài, đưa ngón tay mon trón mặt cô, "Hai ngày qua khí sắc của em đã khá hơn, đúng là đi ấy chăm sóc em rất tốt."

Rồi quay đầu lại nhìn về phía cửa nhà Triệu Cẩm Thu, giọng nói đượm vẻ cô đơn: "Không khí gia đình Triệu Cẩm Thu rất ấm cúng, chính vì thế mới tạo nên một Triệu Cẩm Thu ấm áp như thế. Mộ Mai, gia đình trong lý tưởng của em có phải là vậy không. Các thành viên gia đình quây quần bên nhau, ăn những món nóng hổi, cùng xem tiết mục vui nhộn trên tivi, hoặc xem mấy phim truyền hình éo le ngang trái, bên vực nhân vật mình thích mà cãi nhau đến đỏ mặt tía tai. Anh đoán, em thích có một mái ấm thế này đúng không?"

Mộ Mai không trả lời.

"Vì vậy anh mới sợ hãi. Mẹ Mai, tối qua anh đã nằm mơ, mơ thấy em gả cho Triệu Cẩm Thư, trong mơ em đã nói với anh rằng em không tìm ra lý do nào để cự tuyệt anh ta cả. Mẹ Mai, trong giấc mơ ấy anh sợ hãi tột độ, bởi vì anh không có được gia đình giống như Triệu Cẩm Thư."

Vưu Liên Thành nói rất khê khàng, giọng nói kia tựa như con gió đêm bồi hồi ngoài cửa sổ, xào xạc và sầu não. Mái nhà hạnh phúc của Triệu Cẩm Thư là nỗi nguy hiểm với anh, bởi lẽ nói không chừng Mẹ Mai của anh sẽ bị hấp dẫn trong nháy mắt. Mà đây vừa khéo lại là điều thiếu hụt duy nhất của Vưu thiếu gia. Anh có thể xây cả cung điện cho Lâm Mộ Mai, có thể cho cô cuộc sống như công chúa, nhưng anh không thể cho cô được những thứ ấm cúng kia.

Vưu Liên Thành kể đến gần cô hơn, tham lam hít vào hương vị của cô. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, có trời mới biết anh tưởng niệm khoảng thời gian cô ngoan ngoãn nép vào lòng mình thế nào.

"Mẹ Mai, anh biết anh làm vậy kỳ cục lắm. Nhưng anh thật sự lo lắng, anh đến đây là vì muốn để em nhìn thấy anh, muốn cho em yên lòng. Cứ thế em sẽ không để ý đến Đậu Đồ đáng yêu, đáng yêu đến mức em muốn làm vợ con bé. Với sự phiền hà của anh, có lẽ em sẽ không chú ý đến mẹ Triệu Cẩm Thư nấu ăn ngon cỡ nào, anh không muốn em vì những món ăn nóng hổi kia mà nảy sinh ý định ở mãi nơi đây. Và cũng vì vậy em cũng sẽ không làm thân với chị của Triệu Cẩm Thư, sẽ không trở thành bạn bè đi dạo phố của các chị ấy nghĩ đến đầu tiên. Cho nên anh phải đến đây trông chừng em."

Nực cười, thật quá nực cười! Hóa ra Vưu thiếu gia lại để ý từng li từng tí như vậy, nghĩ cả những việc nhỏ nhặt này.

Anh đặt tay lên vị trí tim cô: "Anh phải trông chừng em, phòng ngừa em không chịu được sức hấp dẫn của gia đình này mà phản bội anh. Nghe nói, phụ nữ một khi đã thay lòng thì còn tàn nhẫn hơn cả đàn ông."

Tại sao anh lại nói với cô những điều này? Tại sao mỗi lần anh đều nói những câu kỳ lạ này với cô?

"Mẹ Mai, em đừng thay lòng đổi dạ, trở về bên cạnh anh đi! Chúng mình cùng nhau cố gắng, chúng mình nhất định sẽ tạo dựng được gia đình giống họ. Nếu gia đình chúng mình có hẳn một đội bóng, thì em chắc chắn là huấn luyện viên."

Mẹ Mai đứng ngơ ngác, lòng bàn tay anh đang áp sát tim cô. Thời gian như thể giao hòa, như thể một giây sau anh có thể chạm đến từng mạch máu nơi tim cô, như thể một giây sau nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh sẽ thấm vào máu cô, hòa vào hơi thở của cô.

Bất chợt âm thanh lạnh löt vang lên, Đậu Đồ dẫn theo chú chó Đại Hoàng đeo vòng cổ lục lạc Triệu Cẩm Thư nuôi chạy đến, đứng trước mặt họ, chất vấn "bạn trai tương lai" của mình với giọng non nớt: "Người yêu đầu ơ, anh đang giờ trò lưu manh với dì Mộ Mai đấy hả?" Cô bé còn nói rất tự nhiên, "Ba em cũng thường làm vậy với mẹ em, mỗi lần ba làm thế, mẹ đều nói là ba đang giờ trò lưu manh với mẹ."

Được cô bé nhắc nhở, Vưu Liên Thành mới nhớ ra mình có thể làm chút gì đó để an ủi đôi chút cho nỗi tương tư. Thế là anh ấn bàn tay xuống, thân nhiệt dưới lớp áo lập tức truyền đến lòng bàn tay anh, hiện lên đường cong hình bán cầu đầy đặn. Điều tiếc nuối duy nhất là bị ngăn cách bởi lớp áo lót, và càng tiếc nuối hơn chính là tay vừa mới ấn xuống thì Mẹ Mai đã lập tức hoàn hồn, cúi đầu bắt lấy cổ tay anh, cắn thật đau.

Tuy đau nhưng vẫn còn tốt hơn cô thờ ơ như không với anh. Hành động cô cắn anh được anh lý giải rằng đây là dấu hiệu tiêu tan giận dữ lúc trước, Vưu Liên Thành nhoen môi: "Mẹ Mai chịu cắn anh rồi!"

Như bị điện giật, Lâm Mộ Mai nhanh chóng buông tay Vưu Liên Thành ra. Tại sao lại trở thành như vậy? Anh chỉ nói vài lời ngon tiếng ngọt cô đã mềm lòng, phải biết rằng mấy lời đường mật này không hề có giá trị nhất trên đời.

Ôm lấy Đậu Đồ đang hóng hớt, tay Lâm Mộ Mai gần như muốn đâm mù mắt Vưu thiếu gia: "Vưu Liên Thành, mang những lời này..." Mang những lời này để dành đỡ Ngô Phương Phi đi!

Thế nhưng cuối cùng Mẹ Mai đã dẫn lại được, nếu cô nói ra câu này Vưu Liên Thành sẽ cho rằng cô đang ghen tuông, sau đó sẽ đắc ý vênh váo, mặt dày mày dạn lần tới. Cuối cùng tất cả sẽ trở về quỹ đạo ban đầu.

Cô đành tức giận im lặng, hằm hừ giờ ngón giữa lên với anh, dùng vẻ mặt bảo anh rút khỏi đây ngay!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 59

Hôm nay Vưu Liên Thành gọi cho Ngô Phương Phi không biết bao nhiêu lần, tiếc là không liên lạc được, thuê bao của Ngô Phương Phi đã ngoài vùng phủ sóng. Kể từ hôm lỡ hẹn, Ngô Phương Phi như thể bốc hơi khỏi nhân gian, di động tắt máy, đến công ty thì được cho hay cô đã nghỉ phép, đến tận nhà cũng không gặp.

Chuyện này làm Vưu Liên Thành khá đau đầu. Vào tháng Mười Một rối loạn, Ngô Phương Phi đứng trước mặt anh, nhìn anh với ánh mắt tha thiết, thò miệng anh nói rằng người ở với anh đêm đó là Vinh Ái, cô lập tức bảo "em tin anh".

Có đôi khi, một câu "em tin anh" còn hơn cả muôn câu vạn chữ khác. Nếu nói khi đó anh không cảm động thì là giả, trên thực tế việc nhận lời để Ngô Phương Phi làm bạn gái mình ba tháng vốn có động cơ không trong sáng. Thế nhưng lúc ấy Ngô Phương Phi đã nói một câu khiến anh xấu hổ không thôi, cô vừa khóc vừa bảo: "Liên Thành, anh là người đầu tiên em thích, là mối tình đầu của em. Có thể tương lai chúng ta sẽ ở bên nhau hoặc không, nhưng bất kể thế nào, em đều hi vọng đến khi tóc em trắng xóa, hồi tưởng lại cuộc tình này vẫn là tươi đẹp. Cho nên trong khoảng thời gian tiếp theo, xin anh đừng để cho hồi ức của em phải xóa nhòa lắm bản."

Vưu Liên Thành cho rằng đây là một hợp đồng đôi bên cùng có lợi, và anh phải có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ trong hợp đồng của mình. Anh cố gắng hẹn hò với Ngô Phương Phi, coi như cho cô ta một kỷ ức tốt đẹp về mối tình đầu, một mặt khác anh có thể lợi dụng điều này để lại lần sóng dư luận, tránh khỏi Chu Á Luân nghi ngờ, tránh để...

Nhưng hậu quả của hành động đó lại khiến Lâm Mộ Mai đau khổ. Đó là việc Vưu Liên Thành không muốn nhất, không biết đây có phải gọi khéo hóa thành vụng không?

Anh cố gắng tìm được số điện thoại của mẹ Ngô Phương Phi, hỏi thăm vài câu.

Sau khi Vinh Nhung cúp máy, bà đã đến gõ cửa phòng con gái mình. Hồi lâu sau Ngô Phương Phi mới mở cửa ra, tóc tai rối bù, quần áo nhăn nhúm, cười rất miễn cưỡng.

"Con đang trốn tránh cậu ta à." Vinh Nhung vuốt lại mái tóc cho con gái.

Từ bé đến lớn Phương Phi chưa từng khiến bà lo lắng, cô luôn độc lập, thuần khiết và lạc quan theo kiểu "Cho dù ngày tận thế cũng phải ăn uống thỏa thuê". Có điều lần này còn chưa đến tận thế, con gái bà đã để mình chịu đối, mỗi bữa cơm chỉ ăn qua quýt chút ít. Chắc hẳn là do Vưu Liên Thành nên mới vậy đây mà.

"Không sao cả, Phương Phi." Vinh Ái nâng mặt cô lên, vuốt ve gương mặt xinh xắn ấy, "Mẹ vĩnh viễn ở bên cạnh con."

Mùi Ngô Phương Phi cay cay, bước đến tựa đầu vào vai mẹ mình, vòng tay qua ôm eo bà: "Mẹ, anh ấy chộc con giận, anh ấy bỏ con ở nhà hàng tận bốn giờ, cho nên con thấy phải cho anh ấy một bài học."

"Đúng vậy." Vinh Nhung gật đầu đồng ý, "Phải cho cậu ta một bài học, dám để Phương Phi xinh đẹp ở nhà hàng một mình những mấy giờ là sai quá."

Quả nhiên, không ai thương yêu mình bằng mẹ.

"Mẹ, con đẹp thật hả?" Ngô Phương Phi làm nũng với mẹ mình.

"Đương nhiên." Vinh Nhung quyết định sốc lại tinh thần cho con mình, "Phương Phi nhà chúng ta là đẹp nhất. Phương Phi nhà chúng ta không chỉ tính cách sáng sủa còn rất đáng yêu, không chỉ đáng yêu còn rất dịu dàng, không chỉ dịu dàng còn có gia giáo. Con nhìn lại mình đi, con có được tất cả những thứ tốt đẹp mà cô gái khác đều khao khát ấy."

"Mẹ thấy con trai có thích kiểu con gái như con không?" Ngô Phương Phi lại hỏi tiếp.

"Hiển nhiên, Ngô Phương Phi đẹp từ bề ngoài đến tâm hồn mà." Vinh Nhung thiếu điều vỗ ngực cam đoan.

Ngô Phương Phi gục trên vai bà cười nhạt: "Mẹ, ví dụ thế này nhé. Có một mối quan hệ tay ba, B là bạn trai của A, C là bạn thân của A, một ngày A muốn giới thiệu B cho C biết, bởi vì hai người họ đều quan trọng với A. Sau đó lại xảy ra tình tiết thường thấy, dưới tình huống A không biết, B và C có quan hệ mờ ám với nhau. Nhưng A rất thích bạn trai mình, vậy A phải làm sao? Mẹ, cô ấy rất căm hận. Tại sao bạn thân của cô ấy lại có thể chen chân vào tình yêu của cô ấy. Cô ấy không muốn tha thứ, cô ấy cũng không muốn mất bạn trai."

Vinh Nhung ôm chặt con gái, con bà vẫn chưa khôn lớn, vốn chỉ có con gái mới lớn mới khóc lóc vì con trai thôi.

"Tiểu Phi, mẹ cho là nếu một người muốn có tư tưởng độc lập thì phải biết tự suy xét mọi việc." Vinh Nhung trả lời, "Cứ làm theo lòng mình, nếu cô A kia không muốn tha thứ thì đừng tha thứ, nếu không muốn mất đi bạn trai thì hãy níu kéo. Nhưng quan trọng là, cô ấy phải tự nghĩ xem mình có khả năng gánh chịu kết quả tồi tệ không? Nếu có khả năng thì cứ làm."

Vinh Nhung không biết mình nói đúng hay không, bà chỉ có ý nghĩ duy nhất là không muốn con gái mình chịu áp lực.

"Mẹ, mẹ nghĩ cô A kia có thể giành lại được trái tim bạn trai mình không?" Ngô Phương Phi nín thở.

"Mẹ muốn biết, vậy cô A có thể tha thứ cho việc bạn trai mình lạc lối không?" Vinh Nhung nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

"Anh ấy chỉ bị say nắng thôi mẹ." Ngô Phương Phi lầm bầm, "Anh ấy chỉ là hiểu kỳ với C, bởi vì C là kiểu con gái hoàn toàn khác với A, cô ta chín chắn, quyến rũ. Mẹ, nói không chừng là C chủ động dụ dỗ anh ấy, không chừng là vậy..."

Vinh Nhung trầm thờ dài, con gái một khi yêu thương sẽ xem ảo mộng của mình thành sự thật. Nghe nói ai còn trẻ cũng một lần ngu dại, coi như con gái của bà đang giả ngu đi thôi. Vinh Nhung tin rằng khi Phương Phi vượt qua được chuyện này sẽ trở nên lột xác, đến lúc đó cô mới hiểu cái gì gọi là tình yêu đích thực.

"Vậy thì cứ nghe theo trái tim mình đi." Vinh Nhung vỗ về lưng Ngô Phương Phi.

Khi Vu Liền Thành cho rằng quan hệ của mình và Lâm Mộ Mai sẽ cải thiện tốt đẹp thì lại không ngờ lại nghênh đón kỷ băng hà. Ngày thứ tư, ngày thứ năm, Vu Liền Thành không hề gặp được cô ở nhà họ Triệu, anh đến thì cô về phòng, anh đi cô mới xuất hiện. Tình huống như thế khiến Vu Liền Thành bó tay hết cách, cô chẳng hề cho anh lấy một cơ hội. Trước mặt người họ Triệu anh không tiện nổi nóng, chỉ dỗi mắt trông mong nhìn đến cầu thang uốn lượn, đi theo cầu thang này về phía hành lang bên trái, căn phòng cuối cùng là của Lâm Mộ Mai.

Ngày thứ sáu mưa to tầm tã, người nhà họ Triệu đều đi dự đám cưới, trong nhà chỉ còn đi giúp việc và Đậu Đỏ. Vu Liền Thành biết đây là cơ hội hiếm có, nếu như Lâm Mộ Mai vẫn không thèm đếm xỉa đến anh, anh sẽ mất dây quần lầy cô, không được thì hôn cô, ép cô.

Dưới sự nài nỉ ngoại hợp của Đậu Đỏ, Vu Liền Thành mở được cửa phòng Lâm Mộ Mai ra.

Theo cánh cửa mở rộng từng chút, hết thấy trong phòng bắt đầu hiện ra trước mắt. Cô đang ngồi nghiêng người bó gối bên cạnh xô pha, bàn chân nhỏ nhắn ẩn hiện dưới ống quần culottes, tóc dài buông xõa bên vai che đi một nửa gương mặt, chỉ lộ ra sống mũi cao cao, cằm đặt trên đầu gối, vô cùng yên tĩnh.

Anh rón rén đi vào mới biết cô đang đeo tai nghe, thảo nào anh đến mà cô không hề có phản ứng. Vu Liền Thành mỉm cười, nhìn hai xoáy tóc nho nhỏ trên đỉnh đầu cô.

Song lại như thể có bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt hơi thở của anh, anh lùi về sau theo bản năng. Đập vào mắt anh là đôi mắt cô ngẩn lẹ, trông vừa giống nước mắt vừa giống như hơi nước bao phủ. Đây là một khuôn mặt u buồn, u buồn từ lông mày đến khóe mắt, khiến Vu Liền Thành không sao đành lòng nhìn tiếp nữa.

Hóa ra cô thật sự không hạnh phúc, không phải đang làm nũng hay giận dỗi với anh, là không hạnh phúc thật.

Vu Liền Thành lùi lại từng bước, ra khỏi phòng. Anh không cách nào dùng cái cớ do cô đang nghe nhạc buồn nên mới thể để tự lừa dối bản thân. Thời điểm cửa phòng được đóng lại lần nữa, cô vẫn ngồi ở tư thế kia như vị tăng già ngồi thiền.

Anh đứng ở cửa ngơ ngác nhìn trời mưa mù mịt. Tình yêu không phải khiến người ta hạnh phúc hay sao? Tình yêu không phải là điều muôn người ca tụng hay sao?

Mẹ anh từng nói: Tình yêu là giống như ta đi trên con đường mòn về quê, dù chỉ một mình cũng muốn ca hát nghêu ngao. Tình yêu là khi nhìn đến đối phương, ánh mắt sẽ vô thức đọng đầy nét cười.

Để anh hồi tưởng lại xem, rốt cuộc kể từ khi nào cô lại bắt đầu mang vẻ lạc lõng thế này. Đúng rồi, là lúc hai mươi tám tuổi, Lâm Mộ Mai hai mươi tám tuổi không giống với những người bạn cùng lứa. Vận mệnh và kỳ ngộ quái gở kia đã định trước Lâm Mộ Mai sẽ khác biệt với mọi người.

Đúng vậy, Lâm Mộ Mai quả thật cần một người đàn ông giống như Triệu Cẩm Thư chung sống. Nhưng anh yêu cô, yêu đến mức không nỡ nhường cô cho kẻ khác, cho dù kẻ khác kia có là Triệu Cẩm Thư tốt nhất thế gian đi chăng nữa.

Nếu yêu một người thì hãy để họ được hạnh phúc, cho dù hạnh phúc đó không có ta. Không, không, anh không đồng ý với cái chân lý sến sẩm này. Không, không, không người đàn ông nào có thể có được cô, cô chỉ có thể là của anh thôi.

Khi Triệu Cẩm Thư về đến đã nhìn thấy Vu Liền Thành đang đứng tựa vào cửa nhà mình với ánh mắt xa xăm. Nước mưa đã xối ướt ống quần màu trắng của cậu, vài sợi tóc dính bết trên trán. Dáng vẻ này khác một trời một vực với Vu thiếu gia hồng hách ở London khi xưa.

Triệu Lệ Thư nói, hình tượng của Vu Liền Thành bây giờ giống hệt như con trai của thượng đế bị giáng xuống phạm trần, nên loài người chúng ta phải nhất định giúp đỡ cậu ta.

Giúp cậu ta á? Mơ đi! Triệu Cẩm Thư không thèm nhìn đến Vu Liền Thành nữa, quyết định đi thẳng vào nhà.

"Triệu Cẩm Thư." Vu Liền Thành gọi anh với giọng ôn hòa chưa từng có.

Triệu Cẩm Thư phớt lờ tiếp tục bước đi.

"Triệu Cẩm Thư, anh giúp tôi đi." Không ngờ Vu Liền Thành lại nói như vậy.

Buồn cười, Triệu Cẩm Thư dừng bước lại, rào bước quay về đi đến trước mặt Vu Liền Thành, tóm lấy cổ áo anh: "Vu thiếu gia, có phải cậu uống nhầm thuốc hay đầu bị đập mạch rồi không? Bảo tôi giúp cậu ư? Tôi có nghe lầm không vậy. Mẹ nó cậu đúng là dám ăn dám nói, có tin tôi đánh cậu một trận cho cậu hết nói được không? Bảo tôi giúp cậu, dựa vào cái gì?"

Với khoảng cách gần trong gang tấc, Vu Liền Thành chỉ lẳng lẳng nhìn anh, đôi mắt đen lầy trong suốt như lớp băng ở Alaska.

"Triệu Cẩm Thư, anh phải giúp tôi, vì trên thế gian này, chỉ có tôi mới có thể chân chính khiến cô ấy không cô đơn."

Quyển 2 - Chương 60

Lúc Triệu Cẩm Thư đẩy cửa vào, Mộ Mai đang nghe bài A Perfect Indian của ca sĩ Sinéad O'Connor người Ireland, kể về cái chết của bốn con thiên nga. trong ngày trời mưa, giọng Sinéad O'Connor như thấm thấu qua cốt tủy, đâm thấu tim người, khiến cô thấy bị thương như thể nhìn thấy mình được dẫn đến cung điện của bảy thiên nga, chứng kiến lông vũ của chúng từ từ khô héo.

Tai nghe bị lấy đi, Triệu Cẩm Thư không hài lòng: "Lâm Mộ Mai, tiếp tục thế nữa em sẽ bị trầm cảm đấy."

Trầm cảm ư? Mộ Mai nhướn mày, vẻ mặt như muốn nói "anh nghĩ điều này có thể sao?".

Triệu Cẩm Thư đưa một quyển sổ nhỏ có in cảnh ô-liu màu xanh lục ngoài bìa cho Mộ Mai. Nếu cô đoán không sai, đây là một quyển hộ chiếu vô biên giới, còn được gọi là hộ chiếu quốc tịch, đất nước cấp hộ chiếu này có địa vị càng cao thì màu sắc của nó sẽ càng đậm.

Mộ Mai mở quyển sổ ra. Trên hộ chiếu có in quốc kỳ và chữ Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, song song với tiếng Trung là dòng chữ tiếng Anh, bên góc trái dưới quyển sổ được đóng dấu Liên Hiệp Quốc, bên cạnh dấu Liên Hiệp Quốc là dấu European Union. Quyển hộ chiếu này có thể cho cô đi đến bất cứ ngóc ngách nào trên trái đất, không chịu bất cứ trở ngại của công dân quốc gia nào. Có cái này, Vuறு thiếu gia sẽ không thể làm gì được cô nữa.

Dè dặt vuốt ve quốc kỳ Trung Quốc, lòng Mộ Mai có chút kích động.

"Anh Cẩm Thư, đây không phải đạo cụ đóng phim chứ? Lấy từ đoàn phim 007 sao?" Mộ Mai vùng vẫy quyển sổ, "Cầm cái này em thấy mình oai phong giống như James Bond vậy."

"Lâm Mộ Mai đã được tự do rồi." Triệu Cẩm Thư vuốt tóc cô, cười dịu dàng, "Bây giờ, em muốn đi đâu thì cứ đi đó."

"Muốn đi đâu thì cứ đi đó!" Mộ Mai lăm bắm lặp lại, không rõ vui hay buồn.

"Đừng, cậu anh nói với anh, nếu ai dám bắt nạt cô gái trong quyển hộ chiếu này thì chính là đụng đến lực lượng quốc phòng đấy." Triệu Cẩm Thư hùng hồn kể.

Đáng tiếc là tư tưởng tự do của Lâm Mộ Mai chỉ lớn vốn ngoài cửa sổ. Nụ cười đọng lại trên môi, Triệu Cẩm Thư nhớ đến lời Vuறு Liên Thành nói: Trên thế giới này, chỉ có tôi mới có thể chân chính khiến cô ấy không cô đơn.

Hôm sau, Mộ Mai đến bệnh viện tái khám. Trên người để lại vết mổ nhỏ, đường may bác sĩ rất khéo, ngoại trừ vết đỏ ửng nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ rất khó thấy được vết sẹo xấu xí kia. Đó là dấu ấn kỷ niệm do tình yêu bốc đồng để lại.

Vào mùa đông ban ngày khá ngắn, rời khỏi bệnh viện đã gần hoàng hôn, bầu trời mây mù giăng kín, những tòa cao ốc lạnh lùng và ánh rắng chiều mới ló, đầu đầu cũng là người xe như nước. Đây chính là thành phố lớn, nó giống hệt với những thành phố mà cô từng đi qua.

"Anh Cẩm Thư, bây giờ em bỗng nhớ đến chiếc xe buýt màu đỏ ở London quá." Mộ Mai hà hơi lên cửa kính xe, vẽ chiếc xe buýt đã dừng nửa thế kỷ và buồng điện thoại màu đỏ đặc trưng của nước Anh.

Triệu Cẩm Thư trầm nghĩ, có lẽ điều này chính là thần giao cách cảm của tình nhân với nhau mà người ta thường nói.

Mộ Mai được Triệu Cẩm Thư dẫn đến một quảng trường lớn. Cô vẫn khá xa lạ với Bắc Kinh, thời gian cô đi loanh quanh ở Bắc Kinh thậm chí còn thua cả ở Hong Kong. Quảng trường này rất đẹp, hơi giống quảng trường La Mã nổi tiếng, ánh đèn và đài phun nước trắng lệt tạo nên cảnh sắc như mộng ảo.

Đèn đường vừa lên, quảng trường khá đông người, đa phần là nhóm thanh thiếu niên đi giày patin, rượt đuổi nhau vô cùng náo nhiệt. Mộ Mai theo Triệu Cẩm Thư đi ngang qua mấy đứa trẻ ấy, điều khiến cô cảm thấy kỳ lạ chính là những cô nhóc cậu nhóc này lại cười với cô đầy thân thiện.

Triệu Cẩm Thư dẫn Mộ Mai đi về phía đài phun nước. Theo khoảng cách ngày càng gần, bóng dáng màu đỏ sừng sững dần rõ qua màn nước, tìm Mộ Mai thoáng chốc đập giục giữa.

Đi vòng qua đài phun nước, bước chân nhích gần từng chút, vật màu đỏ hiện ra rõ rệt trước mắt, đó chính là chiếc xe buýt thường băng qua phố lớn nhỏ ở London, là màu sắc tươi đẹp nhất thuở ấu thơ của Lâm Mộ Mai. Thời thiếu nữ cô thường một mình ngồi trên xe buýt, thích nhất là chuyến xe số 159, chạy chuyến đó là một ông bác tài xế mặt mũi hiền hòa, ông hay hỏi cô rằng: Cô bé, có phải muốn đến xí nghiệp thăm ba mẹ không? Mộ Mai cực kỳ thích câu hỏi này của ông.

"Chiếc xe này vận hành năm 1568, đến năm 1595 thì ngừng hoạt động. Nó đã được đưa qua eo biển Anh đến Quảng Châu, lại từ Quảng Châu đi đến Bắc Kinh, đây là vật lưu tâm của một người bạn ba anh, chứa đựng cả thời trai trẻ của ông ấy."

Hôm qua có một chàng trai đến hỏi mượn ông chiếc xe này, cậu ta muốn dùng chiếc xe buýt đỏ tươi gắn liền với nhiều kỷ ức tốt đẹp của bạn gái mình để làm một chuyện lãng mạn. Bạn ba anh nổi tiếng là một ông lão cổ chấp, chàng trai ấy phải vất vả lắm mới mang được chiếc xe sưu tầm này đến đây."

Ánh đèn nơi đài phun nước từ màu vàng biến thành màu xanh lam, kèm theo là bản nhạc xưa cũ với giai điệu du dương. Tay Triệu Cẩm Thu như hóa phép ra một nhành hoa tulip màu hồng. Ngón ngời của đóa hoa này chính là: Hỡi cô gái, hãy nhiệt tình yêu đương rồi cô sẽ hạnh phúc!

Triệu Cẩm Thu đặt đóa tulip vào tay Lâm Mộ Mai, cô ngẩng mặt lên, khoe môi anh nở nụ cười ôn hoà, bàn tay như bến cảng bình an đặt lên huyết thái dương cô, cất giọng trầm ấm: "Mộ Mai, chúc em hạnh phúc."

Cô ngỡ ngác đứng nhìn Triệu Cẩm Thu rời đi, dõi theo bóng lưng anh dần khuất qua màn nước. Rồi tiếng giày patin nhịp nhàng chạy đến, cô bé má lúm đồng tiền vừa trượt vừa chấp tay ra sau lưng, sau đó phanh lại chìa tay ra trước mặt cô, trong bàn tay lại là một đóa hoa tulip giống với đóa hoa Triệu Cẩm Thu tặng khi nãy, cô bé cũng nói một câu giống hệt với anh: "Chúc chị hạnh phúc."

Tiếp theo, cả nhóm thiếu niên nối đuôi nhau chinh tề trượt patin đến trước mặt cô. Cô nhận được rất nhiều hoa tulip, cùng với những lời chúc phúc từ giọng nói ngô nghê của họ.

Thuở bé, mỗi lần gặp cha xứ, cha đều hôn lên trán cô cầu chúc: Cô bé, chúc cháu hạnh phúc. Dần dần trưởng thành, Mộ Mai biết, dù được cha xứ chúc phúc, thượng đế vẫn không đứng về phía cô.

Năm ấy, Mộ Mai đã cầu nguyện trong giáo đường, rất thành kính cầu nguyện nhà họ Vu đừng gọi điện đến nhà cô. Nhưng cuối cùng cuộc điện thoại ấy vẫn đến, quản gia Nguyệt tự mình nói với cô rằng: Lâm Mộ Mai, chúc mừng cháu đã trở thành hầu học của Vu thiếu gia.

Giờ đây, nhận được nhiều hoa và nhiều lời cầu chúc như vậy, cô có chắc được hạnh phúc hay không?

Cất bước chầm chậm đi về phía bóng dáng cao dong dong kia, Mộ Mai cười khổ. Lại là kiệt tác của tên Andrew đây mà, hình như lần này cao thủ tình trường Andrew đã có sơ suất rồi.

Mộ Mai đứng đó, trong ngực ôm một trăm lẻ chín đóa tulip, xinh đẹp hơn hoa. Vu Liên Thành ngắm nhìn say đắm, trên thế giới này không có dụng mạo nào khiến anh ngắm mãi không chán như cô. Dù rằng anh không biết với người khác cô xinh đẹp đến nhường nào, nhưng với anh, ban đầu chỉ là nhìn cô thuận mắt, sau đó là thuận tim, rồi theo ngày từng ngày trôi qua, đến hiện tại đã trở thành tiên giáng trần.

Nắm tay Mộ Mai, Vu Liên Thành dẫn cô đến chiếc xe buýt màu đỏ, trao đóa hoa thứ một trăm mười vào tay cô: "Ồ đây, họ nói con số 110 là đại biểu cho trọn đời trọn kiếp. Mộ Mai, chúc em hạnh phúc!"

Đài phun nước đèn đuốc rực rỡ lung linh, Mộ Mai ngỡ ngác nhìn bàn tay anh đưa đến ôm lấy mặt mình, giữ mặt cô nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt thoáng nhút nhát: "Mộ Mai, tuy hiện giờ nói cho em hạnh phúc trọn đời trọn kiếp thì nghe có vẻ chỉ là lời nói suông, nhưng anh hứa với em, anh sẽ cố gắng hết khả năng để cho em mỗi ngày đều có được nhiều hạnh phúc hơn nữa. Những thứ này không phải do Andrew dạy anh đâu, là do anh tự mình nghĩ ra đây."

Vu Liên Thành hơi chột dạ, thực tế những thứ này anh đã lấy ý tưởng từ trong phim, chỉ có mỗi chiếc xe buýt màu đỏ là do đích thân anh sáng tạo thôi. Vì anh biết Mộ Mai rất hâm mộ việc Susan bạn cô đã được người yêu mình cầu hôn trên chính xe buýt này.

"Mộ Mai, không phải em thích hoa tươi sao? Anh đã nghĩ, thấy được những đóa hoa tươi đẹp thế này nhất định em sẽ vui vẻ."

Dưới ánh mắt sáng quắc của Vu Liên Thành, Mộ Mai cúi đầu nhìn bó hoa tươi trong ngực, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa mềm mại, kiểu mềm mại cần được che chở bảo vệ. Mộ Mai ngắm đóa hoa hồi lâu, lắng nghe hơi thở nặng nề của anh bên tai mình. Chắc hẳn Vu thiếu gia đang hồi hộp lắm nhỉ? Hồi hộp đến mức ngay cả hô hấp cũng trở nên dè dặt.

Mộ Mai gạt bàn tay đang ôm lấy mặt mình ra, lãnh đạm nói: "Liên Thành, cảm ơn, hoa rất đẹp."

Người trước mặt thở phào nhẹ nhõm

"Nhưng mà, làm sao đây Liên Thành, dù cho đứng trước bó hoa tươi thắm này, dù có ở trong chiếc xe buýt màu đỏ đầy ấp tình yêu kia, tôi vẫn không có cảm giác." Mộ Mai nhẹ nhàng thở hắt, xuất thần nhìn chăm chăm vào mặt Vu Liên Thành, "Nếu chuyện tốt lành này xảy ra mấy tháng trước đây, tôi nghĩ tôi sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, sẽ vui vẻ, sẽ cảm động, sẽ cảm kích đến mức hôn anh nồng nàn. Nhưng mà hiện tại tôi thật sự không có cảm giác gì cả." Im lặng chốc lát, nhìn nụ cười sượng cứng trên môi anh, cô nhấn mạnh, "Cho nên sau này, anh đừng làm chuyện ngu ngốc vậy nữa."

Không đành lòng nhìn anh thêm, nói xong những lời này Mộ Mai vội vàng bước ngang qua anh toan bỏ đi, song tay lại bị nắm chặt: "Mộ Mai!"

Theo tiếng gọi của Vu Liên Thành, cảm xúc Mộ Mai như sắp đến rìa sụp đổ. Tại sao anh lại gọi tên cô bằng giọng nói thâm tình tha thiết như vậy, tại sao phải làm những chuyện quái gở thế này? Chết tiệt, sao Vu thiếu gia phải làm những việc sến sẩm chẳng giống hình tượng của mình này? Vu Liên Thành có mục đích gì, định lừa cô lên giường, sau đó lại ngoan ngoãn làm chim lồng cá chậu của anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 61

Mộ Mai gạt phăng tay Vu Liền Thành đang nắm tay mình, nổi dề nén những ngày qua bộc phát như núi lửa phun trào không tài nào kiềm chế, quát lên: "Vu Liền Thành, rốt cuộc anh muốn gì? Không phải tôi đã nói không cảm giác sao?" Cô cười giễu cợt, "Sao đây? Vu Liền thiếu gia thẹn quá thành giận rồi à? Công tử nhà Vu tước gia được mấy cô gái yêu thương khó khăn lắm mới làm chuyện hạ thấp giá trị bản thân, không ngờ lại nhận được lời đáp mặt thể diện như vậy. Đáng lẽ cô nàng nhận được những điều này phải tỏ vẻ mừng rỡ, quỳ mọp dưới chân anh để bày tỏ cảm động mới đúng phải không?"

"Mộ Mai..."

"Anh im đi! Anh muốn cảnh cáo tôi đừng không biết tốt xấu chứ gì?" Mộ Mai thờ hỏn hển, nói liên thanh, "Vu Liền thiếu gia không vui, Vu Liền thiếu gia hối hận mình đã làm chuyện mất mặt rồi phải không? Hay là Vu Liền thiếu gia muốn nói, Lâm Mộ Mai, tôi đã làm đến mức này rồi, em nên trở về bên cạnh tôi, đừng có ngang bướng nữa?"

Giọng Mộ Mai cao vút, âm cuối vang vọng.

Sau khi nói một hồi, cô khiêu khích nhìn Vu Liền Thành, cô rất muốn thấy được vẻ mặt thẹn quá thành giận của anh. Nhưng không hề, anh chỉ bình tĩnh nhìn cô, dần dần vẻ bình tĩnh trở thành một kiểu bất đắc dĩ, và rồi thành yêu thương. Anh vuốt ve vành tai cô: "Đồ ngốc, không có cảm giác thì không có cảm giác, anh chỉ đơn thuần muốn làm vậy cho em thôi. Em vui vẻ, tha thứ cho anh, trở về bên cạnh anh, đương nhiên là việc quá hạnh phúc. Nhưng không có cảm giác cũng không sao, anh chỉ nhớ hình như anh chưa từng làm mấy chuyện lãng mạn này cho em, trước giờ luôn là em chăm sóc anh, nhìn sắc mặt anh, còn anh mãi luôn sai bảo em như người giúp việc. Sau đó chúng ta sống chung với nhau, song đường như chúng ta chưa từng đi hẹn hò, cùng đi du lịch, đi xem concert, đi xem phim và đi ăn cơm, mặc áo tình nhân đi dạo bờ biển như bao tình nhân khác. Mộ Mai, những điều này luôn khiến anh tiếc nuối.

Việc tối nay anh làm chỉ vì muốn khiến em vui vẻ, chỉ vậy thôi. Anh còn nghĩ, anh làm vậy nhất định sẽ có rất nhiều người hâm mộ em, nghe nói, được người khác hâm mộ cũng là hạnh phúc. Anh muốn em là một cô gái được nhiều hạnh phúc, chỉ thế mà thôi." Vu Liền Thành khẽ cười, chỉ tay xung quanh, "Thấy không, mấy người đó đều hâm mộ Lâm Mộ Mai đấy?"

Mộ Mai không kiềm được nhìn theo tay Vu Liền Thành, trời càng tối, quảng trường càng đông người hơn. Nhóm thiếu niên trượt patin đang nhìn về phía họ, còn có mấy người còn hớn hờ lấy điện thoại di động ra quay phim chụp ảnh nữa.

Khi thấy cô quay sang, cả nhóm đều đồng thanh hô: "Lâm Mộ Mai, chúc chị hạnh phúc." Khiến những người đang đi dạo đàng xa bị thu hút nhìn sang đây.

Mộ Mai quay lại nhìn chằm chằm Vu Liền Thành, Vu Liền thiếu gia lập tức giơ tay lên, thanh minh: "Mộ Mai, việc này anh không hề dạy họ..." Rồi lẩm bẩm ra chiều đắc ý, "Kỳ lạ, mình có nói tên cô ấy cho họ biết đâu nhỉ..."

Thấy mấy người dạo phố đều tò mò đi về phía này, cô bỗng nóng nảy đẩy Vu Liền Thành ra: "Vu Liền thiếu gia, sau này đừng làm chuyện ngây thơ vậy nữa. Mấy việc này anh để dành lại làm cho Ngô Phương Phi đi. Cô ấy sẽ xúc động phát khóc vì anh đấy. Tuổi tác hai người xấp xỉ nhau, nên chắc sẽ cùng tần số. Còn như tôi và Triệu Cẩm Thu thì không thích mấy việc này đâu."

Mộ Mai gạt đám đông chen chúc, có người còn hóng hớt chìa điện thoại thẳng vào mặt cô. Lâm Mộ Mai tức tối gạt phăng chiếc điện thoại ấy ném vào đài phun nước, bỏ đi không hề ngoảnh lại. Phía sau lập tức vang lên giọng giận dữ: "Này, này, con người cô..."

Tiếp theo là giọng Vu Liền Thành áy náy: "Xin lỗi, tôi xin lỗi anh, chỉ là cô ấy đang giận tôi thôi. Để tôi đền điện thoại cho anh."

Rõ ràng không phải cô đang giận anh, không hề! Vì muốn thoát khỏi âm thanh kia, Mộ Mai rào bước nhanh hơn, cuối cùng thành cắt bước chạy như bay xuống tầng hầm đỗ xe.

Trong lúc bước đi gấp gáp, có gì đó rơi xuống, theo bản năng Lâm Mộ Mai ngừng lại, cúi đầu nhìn bó tulip hồng thắm nằm trên bậc thang.

Chuyện này là sao? Sao cô lại ôm theo bó hoa này, cô nên vứt nó vào mặt Vu Liền Thành, lớn tiếng bảo là mình không thèm mới đúng.

Bó hoa nằm trên bậc thang như thể cảm nhận được tâm trạng cô, phô bày vẻ đẹp nó nhìn cô khinh khinh. Lâm Mộ Mai, anh ấy làm vậy mà có cảm động không? Mộ Mai ngo ngắc nhìn bó tulip. Cô nên nhặt nó lên hay nên thưởng cho nó vài dấu chân? Nhặt nó lên ư? Mộ Mai sợ trái tim mà cô đã tổn rất nhiều sức lực trấn an sẽ lại vĩnh viễn không biết mệt mỏi chạy theo anh lần nữa.

Một bàn tay nhặt bó hoa lên, nhét vào ngực Lâm Mộ Mai trở lại.

"Tại sao anh lại giúp anh ấy, không phải anh ấy rất đáng ghét sao?" Mộ Mai hoang mang nhìn Triệu Cẩm Thu.

"Phải, thằng nhóc ấy đáng ghét lắm, đáng ra vì những con cá cảnh nhiệt đới chết oan chết uổng ở London, anh không nên giúp cậu ta mới đúng." Triệu Cẩm Thu nở nụ cười hiền hòa, "Nhưng Mộ Mai à, thật ra là anh đang giúp em. Vu Liền Thành có một câu rất đúng, trên thế giới này chỉ có một mình cậu ta mới chân chính khiến em không cô đơn. Anh hi vọng trái tim Mộ Mai sẽ chứa đầy cảm xúc phong phú, không có thời gian để gặm nhấm nỗi cô đơn. Tên nhóc Vu Liền Thành kia quá phiền phức, em ở bên cạnh cậu ta sẽ bận tới mất tới mũi, không có thời gian đa sầu đa cảm."

Sương mù giăng kín đôi mắt, Mộ Mai lắc đầu nguầy nguậy: "Không phải..."

"Không đâu Mộ Mai, lời này đúng đấy."

Cô lại nổi giận, tại sao anh trai Triệu Cẩm Thu tốt nhất trên thế giới này lại đứng về phe Vu Liên Thành: "Anh đừng để anh ấy lừa, anh ấy rất giỏi nói hươu nói vượn, anh ấy biết gì chứ... không hề..."

Đúng vậy, anh thì biết gì? Vu thiếu gia có thể hiểu cô hay sao? Cô đơn á, chết đi, cô không hề, không hề cô đơn...

Nhưng lời thốt ra càng lúc càng yếu ớt, rốt cuộc bị Triệu Cẩm Thu ôm lấy đặt đầu cô lên vai, âm thanh nơi miệng mới im tiếng. Anh nhìn ánh sáng nhá nhem nơi tầng hầm đổ xe: "Mộ mai, em dám nói em không cảm động về những chuyện cậu ấy làm không?"

Tìm cô nhói đau, dòng lệ trượt ra khoe mắt: "Nhưng anh Cẩm Thu, em cầu hôn anh ấy, anh ấy không nhận lời. Em thấy mình không còn mặt mũi nào nữa."

"Vậy thì... tên Vu Liên Thành kia thật đáng đánh, ai lại có thể để phụ nữ cầu hôn trước, đã vậy còn không nhận lời. Nhưng mà Mộ Mai, cậu ta cự tuyệt em à?"

Mộ Mai lắc đầu, ngày đó Vu Liên Thành không cự tuyệt cô nhưng cũng không nhận lời, hơn nữa còn...

"Cẩm Thu..." Cô khó khăn cất lời, "Anh ấy ngủ với Ngô Phương Phi, thời điểm đang yêu em, anh ấy lại đi ngủ với Ngô Phương Phi, em không cách nào chịu đựng được chuyện này."

Triệu Cẩm Thu nhú mày, trong đầu hiện lên gương mặt vô tư và thẳng thắn của Vu Liên Thành. Tình huống này hơi khó hiểu: "Chuyện cậu ta ngủ với Ngô Phương Phi là cậu ta thú thật với em hả?"

"Phương Phi nói... nói anh ấy uống say nên bọn họ..."

"Thế em có hỏi Vu Liên Thành không?"

Mộ Mai lại lắc đầu: "Em không dám!"

Lỡ như là thật thì sao? Nếu như anh nói "là thật", cô phải làm thế nào? Bởi nếu thế cô sẽ không sống nổi. Nhưng nếu anh nói với cô rằng "không có", cô sẽ nghi ngờ là anh nói dối, nếu phát hiện anh nói dối, cô sẽ càng không chịu được.

Triệu Cẩm Thu trầm thờ dài. Tình yêu chẳng những dễ dàng khiến người ta trở nên ngu ngốc, còn có thể khiến người ta trở thành kẻ nhát gan. Lâm Mộ Mai rõ ràng là một cô gái thông minh, thế mà lại tự giả ngu để lừa bản thân như thế.

Vừa đáng thương vừa đáng hận, Triệu Cẩm Thu đặt tay lên lưng cô, vô cùng bất đắc dĩ: "Mộ Mai, em càng lúc càng ngu rồi. Với tư cách là một người ngoài, anh phải nói với em, nếu một người đàn ông thật sự đã say bí tỉ thì không tài nào làm được chuyện kia đâu, ngà ngà thì có thể. Nhưng em cho rằng con người của Vu Liên Thành, đang chung sống với em mà còn có thể ngủ với người khác không? Mộ Mai, không phải anh tin tưởng cậu ta, mà là tin em. Người khiến Lâm Mộ Mai yêu sâu sắc đến thế nhất định là người xứng đáng."

Lời nói của Triệu Cẩm Thu như rỏ mây đen lộ ra trăng sáng. Mộ Mai ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn anh. Là vậy sao? Sẽ là vậy sao?

Nước mắt vẫn còn vương trên mi cô, Triệu Cẩm Thu đưa tay gạt đi.

Cách đó không xa, Vu Liên Thành lẳng lặng nhìn cảnh này, nhìn cô tựa vào vai Triệu Cẩm Thu, nhìn cô ngẩng mặt lên, nhìn tay anh ta lau qua gò má cô. Đây là một hình ảnh vô cùng ấm áp, ấm áp đến mức khiến anh cảm nhận mình là một người ngoài đã vô tình lạc vào bức tranh này.

Vu Liên Thành biết cái cô cần là cuộc sống an yên, mà Triệu Cẩm Thu có lẽ là người thích hợp với cô nhất. Anh từng nghe người ta nói, cuộc sống và tình yêu là hai vấn đề khác nhau. nhưng lần đầu tiên anh hiểu rõ được câu nói này.

Một trăm mười đóa tulip vẫn khoe sắc trong bóng đêm, Mộ Mai thần thờ nhìn cánh hoa xinh đẹp kia, tâm trạng rối loạn, khe khẽ vui sướng, có chút âu lo, hơi hơi mờ mịt, loáng thoáng không cam và một chút đau lòng.

Quảng trường phun nước, xe buýt màu đỏ, hoa tulip tượng trưng cho tình yêu, nhóm thiếu niên mang giày trượt patin, và cả những lời cô nói. Liệu anh nghe có... đau lòng không?

Bỗng từ đâu vang lên tiếng còi xe lạnh lạnh, có tiếng chuông dồn dập phá vỡ không khí yên tĩnh trong khu dân cư. Kế tiếp là âm thanh xuống lầu, tiếng mở cửa, rồi đến tiếng bước chân vội vã càng lúc càng đến gần phòng cô.

Anh đến rồi, anh đã đến tìm cô rồi! Ý nghĩ này hiện ra trong đầu Lâm Mộ Mai theo bản năng. Đến khi cô ý thức được thì đã phát hiện mình đang đứng trước gương sửa sang lại quần áo, xem tóc tai có rối không, sắc mặt có tiêu tụy không, đôi môi có tươi thắm hay không.

Nhẹ đưa tay đặt lên môi, cô trầm nghĩ, nếu anh đến, cô sẽ thẳng thắn hỏi anh rằng anh và Ngô Phương Phi có ngủ với nhau hay chưa. Đáp án gần như

hiện ngay trong đầu cô, Vụ Liên Thành nhất định cau mày, tức giận đùng đùng, quát lên như sấm: Em vì chuyện này mà giận dỗi mấy ngày trời với anh đấy hả.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, giọng anh đã gấp rút vang lên ngoài cửa: "Lâm Mộ Mai, em mở cửa cho tôi, mở cửa ngay."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 62

Vụ Liên Thành đập cửa ầm ầm giữa đêm khuya, chẳng màn đến chuyện lịch sự như mọi khi nữa. Hiện tại, anh chỉ muốn tóm được Lâm Mộ Mai thôi.

Bà Trình Gia ôm cánh tay bắt đắc dĩ đứng phía sau Vụ Liên Thành. Hiện tại chàng trai này đã hiện rõ một mặt khác của mình, không còn ăn nói dè dặt, không còn lịch sự lễ độ như thường ngày. Khuya nay cậu ta như trở thành một con báo đầy hung hãn, ngay lúc bà mở cửa, nét hung tợn ánh lên trong mắt đã làm bà hoảng sợ.

Rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Ánh mắt bà dõi sanh tay còn lại của Vụ Liên Thành, trong tay cậu đang cầm một túi xách nhỏ, bàn tay siết lấy quai túi xách hẳn đốt xương trắng bệch, điều này chứng tỏ bản thân cậu đang cực kỳ phẫn nộ và căng thẳng.

Cửa nhanh chóng được mở ra, Lâm Mộ Mai đứng chắn lối vào, hạ thấp giọng: "Vụ Liên Thành, anh điên rồi, có phải anh say không? Đây không phải là chỗ anh say rượu làm loạn..."

Vụ Liên Thành đưa tay che miệng Lâm Mộ Mai, khiến giọng cô chỉ còn là âm thanh ú ớ. Bà Trình Gia còn chưa kịp ngăn cản, thì Mộ Mai đã bị đẩy vào phòng, sau đó cửa đóng sầm lại vang rền. Bà định lên quở trách Vụ Liên Thành thì chồng bà không biết từ đâu xuất hiện, dẫn bà rời đi, còn cười sang sảng: "Cứ để bọn trẻ giận dỗi nhau, anh thấy em không cần góp vui đâu."

Bên trong, người Mộ Mai đã bị đè sát vào ván cửa, nụ hôn của Vụ Liên Thành ập đến như mưa giông. Cô đưa tay đẩy anh ra, nhưng càng dùng sức thì anh càng ghì chặt, môi cũng càng lúc càng dồn ép.

Đầu lưỡi cô bị mút chặt như đang chịu trừng phạt, hương vị mãnh liệt thuộc về anh xâm lấn từ môi lưỡi lên đến não bộ. Thần kinh cô tê dại từng chút, quả đấm luôn chống giữa hai người cũng dần buông lỏng, trở thành nắm lấy áo anh, mũi chân kiễng lên.

Bỗng dung môi nhói lên như bị kim chích, cơn đau lan rần, anh buông cô ra. Mộ Mai tựa vào tường, bên môi Vụ Liên Thành đọng máu, không cần suy nghĩ cũng biết mình đã bị anh cắn rồi. Lần nào cũng vậy, Vụ thiếu gia luôn xối cho cô một chậu nước lạnh bất ngờ, khi này cô còn định vòng tay qua cổ anh nữa cơ.

"Vụ Liên Thành, anh điên rồi." Mộ Mai thờ hồn hèn, ngẩng mặt lên nhìn anh chằm chằm, "Đây không phải là nơi để anh buông thả..."

Đúng vậy, đúng vậy, anh nghĩ rằng mình đã điên rồi. Vụ Liên Thành không còn kiên nhẫn nổi nữa, vung tay lên, món đồ trong tay rơi xuống đất, chỉ có hủy diệt vật này trước mặt cô, anh mới sáng khoái.

Vật nằm chỏng chơ trên đất là chiếc laptop của Mộ Mai, nếu không phải Hồng Tiểu Hiền vô tình phát hiện, anh còn không biết cô lại muốn vượt biên từ Đại Liên đến đảo Jeju, sau đó thì từ đảo Jeju đi đâu? Hẳn là chẳng đi đâu được, không chừng cô đã bị những tên côn đồ trên thuyền coi trọng rồi. Lâm Mộ Mai luôn có vài phần nham sắc, hơn nữa vẻ mặt lãnh đạm kia của cô còn nhất định khơi gợi lên máu chinh phục của đám đàn ông.

Vụ Liên Thành gần như có thể đoán được diễn biến tiếp theo của câu chuyện. Lâm Mộ Mai sẽ không buồn đếm xỉa đến bọn đây, dĩ nhiên sẽ phản kháng, cuối cùng sẽ bị cưỡng hiếp, song cô chống cự quá kịch liệt khiến bọn chúng nổi giận, kết quả là cô sẽ bị vứt xuống biển cho cá ăn. Lẽ nào cô muốn anh phải mò xuống đáy biển, bắt được đám cá ấy, mổ bụng từng con một tìm lại xương cốt của cô sao?

Lâm Mộ Mai càng lúc càng ngốc nghếch, rốt cuộc làm sao cô móc nối được với đường dây vượt biên kia? Chẳng lẽ giống như trong phim hay chiếu, cô lấy khăn choàng quấn kín mặt mũi như bị bệnh truyền nhiễm, lén la lén lút nói ám hiệu với bọn chúng?

Vừa nghĩ đến cảnh tượng ấy, Vụ Liên Thành đã thấy nực cười không chịu được, anh cười to đến mức sống lưng toát cả mồ hôi lạnh. Trên mặt ngựa ngơ ngơ nóng, đưa tay chạm vào anh mới phát hiện mình đã cười chảy cả nước mắt.

Dĩ nhiên Mộ Mai biết vật bị anh ném xuống đất là gì, cô cũng biết tại sao anh lại đường đột chạy đến đây giữa khuya rồi.

Tiếng cười của anh vang vọng trong phòng, cô muốn lớn tiếng cảnh cáo anh không được quấy rầy người khác nghỉ ngơi như vậy, song lời đến khóe môi lại không tài nào thốt ra được. Mộ Mai chưa từng thấy Vụ Liên Thành thế này bao giờ, tiếng cười kỳ quặc ấy như thể một bàn tay khác của anh, từng chút bóp nghẹn tim cô.

"Liên Thành..." Cô lẩm bẩm gọi, muốn nói cho anh biết việc này chẳng qua cô nhất thời hồ đồ, cô biết sai rồi, sau này sẽ không dám nữa.

Đáng tiếc Vu Luân Thành không cho Mộ Mai cơ hội đó, anh lấy một vật từ túi áo khoác ra, ném thẳng vào người cô, nghiêng răng gằn giọng: "Lâm Mộ Mai, em muốn rời khỏi tôi đến vậy sao? Tốt lắm, tốt lắm, vậy thì em cứ đi đi, muốn làm gì thì làm. Bây giờ em được tự do rồi, hộ chiếu của em đây, em muốn đi đâu thì đi đó, em muốn chọn gã đàn ông nào thì cứ mặc sức chọn, em muốn ở bên ai thì cứ ở. Nhưng mà sau này, em đừng làm chuyện ngu ngốc không phù hợp với chỉ số thông minh của mình nữa."

Vừa nghĩ đến cảnh đại dương đen ngòm vô bờ nuốt chửng lấy cô, Vu Luân Thành thật hận thấu tâm can. Mọi chuyện trên đời này đều có lẽ như, mà anh sợ nhất chính là cái lẽ như ấy.

Nếu cô muốn rời khỏi anh bằng cách như thế, vậy tất cả những chuyện anh làm trước đến giờ còn ý nghĩa gì nữa? Đúng, đến lúc này còn ý nghĩa gì nữa đâu. Bất tri bất giác họ đã đi đến bước thăm hại này.

Vu Luân Thành dờ dẩn đi đến cửa, nghiêng đầu nhìn lại, cô vẫn mang vẻ mặt vô cảm ấy, vô cảm đến mức khiến người ta phát ngán, anh cất giọng đầy oán hận: "Lâm Mộ Mai, cứ vậy đi, từ nay về sau chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa, tôi sẽ không dây dưa em nữa, không bao giờ."

Tiếng cửa phòng đóng ầm long trời lở đất đã gọi hồn Mộ Mai trở về. Khuya nay Vu Luân Thành đến và đi như một con lốc, làm đầu óc cô rối loạn không kịp nghĩ ngợi gì cả. Cô tựa người vào tường, từ từ trượt xuống, vùi đầu giữa hai gối mình.

Tốt rồi, tốt rồi, rốt cuộc anh ấy đã nói sẽ không dây dưa với mày nữa rồi!

Rời khỏi nhà họ Triệu, Vu Luân Thành lái xe vòng quanh khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, trong xe bật nhạc âm ỉ, đồng hồ hiển thị tốc độ cao vút, như chỉ có lâm vậy mới có thể vút bỏ bóng dáng Lâm Mộ Mai ra khỏi đầu.

"Quên cô ấy đi, quên cô ấy đi!" Vu Luân Thành lẩm bẩm.

Thế nhưng khi đồng hồ điểm đúng ba giờ sáng, anh lại phát hiện xe mình lại đỗ tại con ngõ nhà Lâm Mộ Mai. Phát hiện này khiến anh nổi cơn thịnh nộ, lập tức quay đầu xe chạy đi như bay.

Anh có lắm nỗi phàn nàn về nơi này. Đầu tiên là giao thông không thuận tiện, hàng xóm toàn là mấy bà thím, mỗi lần thấy anh, mắt họ đều hau háu như nhìn thấy thức ăn ngon. Điều kiện trong tứ hợp viện thì tệ hết biết, nhất là nước khi có khi không, có lần anh đang tắm giữa chừng thì mất nước, phòng bếp cũng tệ hại, màu sàn nhà xấu òm, phong cách trang trí thì chán ngắt chán ngợ.

Vu Luân Thành thề, anh sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa, sẽ không ngu ngốc co ro trong căn bếp chỉ mười mấy mét vuông để nấu bữa sáng cho Lâm Mộ Mai nữa.

Hồi tưởng lại dáng vẻ ngu ngốc của mình cầm hoa tulip, Vu Luân Thành lại càng thẹn quá thành giận. Không có cảm giác, anh đã chịu mất mặt như vậy mà cô còn nói mình không có cảm giác. Chết chết cái không có cảm giác kia!

Đến bốn giờ rưỡi sáng, Vu Luân Thành trở về câu lạc bộ Chicago, ánh đèn xa hoa thuộc về nước Dubai quả thật tốt hơn nghìn vạn lần căn tứ hợp viện cổ lỗ của Lâm Mộ Mai. Phong cách sang trọng giàu có này vô cùng hợp ý Vu Luân Thành bấy giờ.

Dừng xe ở cổng Nghìn Lẻ Một Đêm - khu giải trí náo nhiệt nhất của Chicago, anh vút chìa khóa cho bảo vệ, nhân viên tiếp tân rồi rít mở cửa chào đón anh. Cửa vừa mở ra, Vu Luân Thành như thể bước chân vào sông bạc xa xỉ bậc nhất Las Vegas. Khách tứ phương tụ tập đông đúc ở các chiều bạc, người đẹp thì dập dìu qua lại như mây, anh vừa giờ tay ra thì đã có mấy em phục vụ thân hình quyến rũ sà đến.

Hai giờ sau, Vu Luân Thành rời khỏi Nghìn Lẻ Một Đêm, thưởng hết số tiền thắng bài cho mấy cô em, môi son đỏ chót của họ in đầy mặt anh.

Phòng anh nằm ở tầng hai mươi mốt, đứng trong thang máy, thế giới muôn màu muôn sắc dưới chân càng lúc càng xa. Cửa thang máy vừa mở ra, quản gia 24/24 vội đến nghênh đón, cung kính báo cho anh biết cô Ngô Phương Phi đã chờ anh từ tối qua đến giờ, đang ở phòng khách.

Trong lúc quản gia báo cáo, cửa phòng khách được đẩy ra, anh thấy được Ngô Phương Phi đứng trên tấm thảm màu vàng, mặc bộ vest màu trắng sang trọng, hiền hòa cười nhìn mình. Qua khung cảnh vàng son chói lọi, Vu Luân Thành bỗng cảm giác được cô gái phóng khoáng từng chơi trượt patin với anh dường như đã lột xác.

Cô ấy đi đến trước mặt anh, dịu dàng lấy ra khăn tay ra lau đi từng vết son trên má anh, đến khi lau sạch cả khuôn mặt, lúc này Ngô Phương Phi mới hài lòng mỉm cười cất lời: "Vu Luân Thành, tối nay em muốn anh làm bạn nhảy của em."

Sau mười giờ Ngô Phương Phi nói câu này, Lâm Mộ Mai tiếp một người quen đã lâu không gặp tại phòng khách nhà họ Triệu. Lúc nghe ba Triệu Cẩm Thư báo có một cậu đến tìm mình, tìm Mộ Mai đáp rộ rã. Theo bậc thang từ từ xuống thấp, người đang đứng đưa lưng về phía cô ở bậc thang cuối cùng từ từ quay lại.

Vẫn là vẻ mặt ngông nghênh, vẫn là giọng điệu ngả ngón thuở nào: "Hi, em yêu, đã lâu không gặp."

Đúng vậy, Chu Á Luân, đã lâu không gặp!

Lâm Mộ Mai luôn không thích Chu Á Luân, anh ta như thể đặt máy cảm ứng trong người cô, luôn dễ dàng đánh hơi được chút tư tưởng tối tăm từ tận tâm cô.

Quyển 2 - Chương 63

Sau ba năm lẻ bảy tháng, Chu Á Luân đã gặp lại Lâm Mộ Mai. Dưới bóng cây trong sân, cô vẫn quyến rũ dù không tô son điểm phấn, dù đang mặc chiếc áo len rộng thùng thình và chiếc quần lố thời của mấy bà thím.

Thật ra nguyện vọng của Chu Á Luân không hề mong gặp lại Lâm Mộ Mai, hơn nữa còn vĩnh viễn đừng gặp lại mới tốt.

Thế nhưng cuối cùng Lâm Mộ Mai vẫn xuất hiện, vậy nên đây là vấn đề nan giải nhất trước mắt anh ta. Mà vấn đề sâu xa hơn là giai đoạn này Vu Liên Thành có sống chung với Lâm Mộ Mai hay không, thật sự anh ta không dám nghĩ đến.

"Lâm Mộ Mai, cô ăn mặc như thế gặp tôi á?" Chu Á Luân điềm tĩnh mở lời bằng câu bốn cọt.

Bởi vì, tiếp theo anh muốn nói với cô một số việc rất nghiêm túc, việc mà anh luôn không đành lòng nói ra. Với sự hiểu biết về cô, sau khi cô nghe xong, anh dám chắc cô sẽ bỏ trốn ngay tức khắc, trốn xa thật xa cho xem. Đây là một cô gái vô cùng ích kỷ.

"Chu Á Luân, có gì cứ nói thẳng đi." Mộ Mai không chút kiên nhẫn. Với sự xuất hiện đột ngột này của Chu Á Luân, cô cũng phỏng đoán được đôi chút.

Chu Á Luân thở hắt, thôi về bông đùa: "Lâm Mộ Mai, nếu tôi là cô, tôi sẽ rời khỏi cậu ấy, càng xa càng tốt."

Quả nhiên! Bàn tay Mộ Mai giấu trong áo len siết chặt. Hình như Chu Á Luân không làm rõ tình huống rồi, cách đây mấy giờ Vu Liên Thành đã phát biểu tuyên ngôn chia tay, giờ anh ta lại đến đây làm gì?

"Chu Á Luân, ông Vu bảo anh đến đây nói những lời này à?"

Mộ Mai biết thân phận của Chu Á Luân cũng giống như cô, tất cả kiến thức học được đều nhằm một mục đích là phò tá cho người thừa kế nhà họ Vu. Bây giờ, Lâm Mộ Mai đã trở thành chứng ngại vật cho Vu Liên Thành, cho nên đương nhiên anh ta phải đi dời đồng chứng ngại vật này đi.

"Nếu..." Mộ Mai cực kỳ phiền não, trên căn bản cô muốn nói rằng, nếu là vậy thì không cần thiết, Vu thiếu gia đã nói dứt khoát rồi, Lâm Mộ Mai và anh không còn liên quan gì nữa cả. Song những lời này lại nghẹn ứ nơi cổ họng, sau đó biến thành, "Nếu tôi nói không thì sao?"

"Cô phải rời khỏi cậu ấy." Chu Á Luân lạnh lùng nhìn chăm chăm vào thân thể đang run run trong gió lạnh kia, "Vi trên thế gian này, người không có tư cách yêu cậu ấy nhất chính là cô."

Mộ Mai nhìn xoáy vào Chu Á Luân, xưa nay cô chưa từng thấy một Chu Á Luân khí thế át người thế này.

Chu Á Luân bước đến gần hơn, như vậy cô sẽ nghe rõ ràng từng lời anh nói: "Lâm Mộ Mai, là người chứng kiến cảnh bà Tổng Thư Duyệt hấp hối, tôi cho rằng mình cần nói cho cô biết một chuyện. Trước khi Tổng Thư Duyệt chết, có một người tên là Lâm Xuân đến thăm và công kích bà ấy với những lời cực kỳ ác độc. Mà trước khi bà Lâm Xuân đến, chúng tôi đã bàn bạc với viện trưởng chuyện xuất viện, quản gia Nguyệt cũng đã đặt vé máy bay ba ngày sau bay về Argentina rồi."

Trước đây Mộ Mai từng suy đoán hàng trăm hàng nghìn lý do, có tốt có xấu, nhưng đó chỉ là suy đoán trong đầu cô thôi. Bây giờ sự thật đau đớn bày ra trước mắt, và lý do xấu nhất, cũng là lý do đã nằm trong dự liệu trước nhất. Làm sao Mộ Mai không hiểu được tâm tư của mẹ Xuân, chẳng qua cô không muốn tin mà thôi.

Bây giờ thì hay rồi, cô không muốn tin cũng vô ích. Nhưng mà, Mộ Mai vẫn lắc đầu theo bản năng, phí công biện bạch: "Chu Á Luân, tôi không biết những việc này, anh nói với tôi làm gì? Nó đâu liên quan đến tôi, là tự mẹ Xuân muốn đi, tôi không biết, thật sự không biết gì cả."

Gió rét khiến người cô run lay bầy, cuối cùng lan đến môi cô. Những lời nói ra bắt đầu lắp bắp như trẻ con mới học nói, không ngừng tái diễn: "Tôi thật sự... không... không biết..."

"Phải, cô không biết, nhưng giờ tôi đang nói cho cô biết đấy thôi." Giờ khắc này Chu Á Luân cũng thấy mình tàn nhẫn, đúng vậy, anh sắp sửa đâm thêm một nhát vào trái tim cô gái vừa đáng thương vừa đáng hận này, "Tên gốc Vu Liên Thành kia không muốn cho cô biết, nhưng tôi nghĩ cô cần phải biết. Vì vậy Lâm Mộ Mai, cô chính là một kẻ có tội."

Nhát dao này chắc chắn là nhát trí mạng. Chu Á Luân chậm rãi nắm lấy tay áo len của Mộ Mai đang đung đưa trong gió, kéo lên từng chút, để lộ ra bàn tay trắng nõn xinh xắn, không chút dơ bẩn.

"Cô biết không? Ngày đó mẹ Xuân của cô không biết đã nói với mẹ Liên Thành điều gì, khiến mẹ Liên Thành rất tức giận, còn bắt Vu Liên Thành thề độc rằng không bao giờ ở bên cô nữa. Bà Tổng Thư Duyệt luôn dịu dàng thế kia lại bắt con trai mình thề độc, có thể thấy được hôm đó mẹ Xuân của cô

đã đá kích bà ấy đến cỡ nào. Hôm ấy quả thật Liên Thành đã thề, nếu Vu Liền Thành còn ở bên Lâm Mộ Mai, cậu ấy sẽ bị trời đánh, chết không được tử tế. Nếu bây giờ bà Tổng Thư Duyệt trên trời biết được, vậy sẽ đau lòng đến cỡ nào nhỉ? Đứa con mà bà ấy tin tưởng thương yêu nhất vậy mà làm trái lời thề."

Mộ Mai rất muốn bịt tai mình lại, bảo Chu Á Luân im đi, nhưng thời tiết lạnh quá, khiến tay và môi cô đều tê cóng.

Chu Á Luân vẫn nắm chặt lấy tay cô, vẫn nói tiếp không tha: "Mộ Mai, cô có từng nghe câu này chưa, 'ta không giết Bá Nhân nhưng Bá Nhân lại chết vì ta'. Hiện giờ, trên tay cô đang nọ một tính mạng, xét theo mặt nào đó, cô đã gián tiếp giết người. Lẽ nào cô muốn dùng bàn tay này đeo cravat cho Vu Liền Thành, vòng qua cổ hân cậu ấy, ôm lấy mặt cậu ấy, nói với cậu ấy cô yêu cậu ấy sao? Cô nghĩ mình có tư cách đó không?"

Giọng Chu Á Luân như một thầy giáo dạt dào cảm xúc, lần lượt khỏ tâm khuyên bảo học sinh của mình. Mộ Mai như bị đầu độc, lắc đầu nguây nguậy.

"Trước kia cô không biết những việc này nên không trách cô. Bây giờ cô biết rồi, cô còn có lòng tin ở bên cạnh cậu ấy cả đời à? Mộ Mai, cả đời dài lắm đấy, cô còn can đảm ở bên cạnh cậu ấy không?"

Cô lại lắc đầu liên hồi, Chu Á Luân gật gù, giọng từ bi: "Hai người ở bên nhau không chỉ cô đau khổ, cậu ấy cũng đau khổ. Cậu ấy sẽ luôn nhớ đến mẹ cậu ấy bắt cậu ấy thề độc trước mặt bà, cô muốn cậu ấy cũng đau khổ như cô ư?"

Cô tiếp tục lắc đầu.

"Như vậy cô biết mình phải làm sao rồi chứ?"

Mộ Mai dờ dẩn gật đầu.

Chu Á Luân kéo kín áo giúp Lâm Mộ Mai, không dám nhìn vào gương mặt tái nhợt của cô. Bởi như thế một giây sau nó sẽ hóa thành tro bụi, sau đó bay mất tầm hơi.

"Như vậy, cô trở về đi, ở đây lạnh, sau khi trở về thì nhớ uống nước ấm, nghỉ lại xem mình nên làm thế nào."

Giống như con rối được điều khiển bằng dây, Mộ Mai quay người lại rồi đi, trở vào nhà họ Triệu, đi vào phòng bếp uống nước ấm; sau đó lên cầu thang về phòng, thu dọn đồ đạc bỏ vào túi, gọi điện thoại cho taxi rồi đeo túi xuống lầu, chào bà Trình Gia: "Dì, trong thời gian này con xin cảm ơn dì."

Bà Trình Gia đang chuẩn bị cho buổi tọa đàm sùng sốt, tháo mắt kiếng ra. Hôm nay Mộ Mai kỳ lạ quá, có điều bà vừa định cất lời hỏi han thì cô đã vội vàng bỏ đi. Bóng lưng kia...

Bà vội đứng dậy, đến khi mặc áo khoác chạy đến cửa thì cô đã ngồi vào taxi rồi.

Ở trong taxi, Mộ Mai gọi điện thoại đặt vé máy bay, tìm chuyến nào sớm nhất rời khỏi Bắc Kinh, và được nhân viên phòng vé cho cô hay chuyến sớm nhất là bay đến Frankfurt. Tuyệt, nghe nói đường cao tốc của Frankfurt cực êm, đến đó cô sẽ thuê một chiếc xe, thử nghiệm chạy xe như vũ bão trên cao tốc. Bây giờ chưa đến đó cô đã nhiệt huyết sôi trào, âm thanh động cơ xe rầm rú như đang vang lên bên tai.

Về đến tứ hợp viện, Mộ Mai vội vàng mở cửa ra, cuống cuống lấy vali. Nỗi khủng hoảng tự đáy lòng thôi thúc tay chân cô nhanh hơn, giống như chậm một chút là Chu Á Luân sẽ chạy đến trước mặt cô, nói cho cô nghe thêm chuyện đáng sợ vậy.

Máy móc nhét hết đồ đạc vào vali. May quá, hộ chiếu đang ở trong xách tay, mấy vật thường dùng đều đầy đủ, nhưng sao mãi mà cô không đóng vali lại? Tại sao? Đúng rồi, hình như cô còn quên một vật quan trọng, vô cùng quan trọng, nhưng mà nó là gì?

Mộ Mai ôm đầu, hiện tại trí não hơi rối loạn như bị thứ gì đó nhét kín. Không biết tại sao nước mắt tuôn rơi không ngăn được. Cuối cùng cô đã quên món gì rồi?

"Lâm Mộ Mai, không được khóc, mày là kẻ giết người gián tiếp, ngay cả bái tế cũng không có tư cách." Một giọng nói bất chợt vang lên trong đầu.

Rốt cuộc cô đã đóng được vali lại, kéo nó ra khỏi phòng, bánh xe vali ma sát trên sàn nhà cất lên âm thanh đơn điệu.

Đến phòng khách, Mộ Mai thấy được những chú cá cảnh nhiệt đới bơi qua bơi lại trong hồ. Hồ cá được ốp khắp mặt tường, Vu Liền Thành đã trang trí nó như mạng cá đại dương về nhà, bên trong còn có vỏ ốc và rong biển.

Ra đến sân, Mộ Mai nhìn thấy cả vườn hoa muôn hồng nghìn tía, gần như anh đã mang hết loài hoa nở rộ tươi đẹp về trồng trong sân, dù vào mùa đông giá rét vẫn khoe sắc rực rỡ.

Mộ Mai đứng lại, những đóa hoa kia thật đẹp, đẹp đến mức bước chân cô quên cử động, cứ đứng ngây dại cho đến khi hoàng hôn phủ xuống, cho đến khi chuông gió vang lên leng keng.

Lúc này, Mộ Mai mới hoàn hồn, mới nhớ ra mình thứ quan trọng mình đã quên là gì. Cô chạy ào vào phòng, mở tủ quần áo ra, cô đã quên mang theo chiếc váy xinh đẹp chỉ mặc cho anh ngắm và đôi hoa tai anh mua tặng rồi.

Mộ Mai run rẩy đeo hoa tai vào, nhưng bộ quần áo cô đang mặc không hề phù hợp, thế là cô lại thay vào chiếc váy kia.

Đứng trước gương, cô khóc nức nở không sao kiềm được như đứa trẻ.

Bây giờ không phải cô còn rất đẹp sao? Ở lứa tuổi xinh đẹp này không phải nên ở bên anh sao? Cô không nờ rời khỏi anh vào thời khắc này, cô vô cùng, vô cùng muốn ở bên anh cho đến khi răng long đầu bạc.

Cô không thể nào đành lòng rời xa anh, phải làm sao đây?

Cuối tuần có một cuộc dạ vũ từ thiện long trọng nhất thủ đô do quỹ từ thiện Vinh Trinh và hãng hàng không Chinese Airlines tổ chức. Ngoài giới thượng lưu và minh tinh nổi tiếng, buổi dạ vũ còn có phần tham dự của mười vị khách mời danh dự là thành viên của Hội Danh viện Crillon nổi tiếng Châu Âu do công tử nhà Vuư tước gia đã đích thân mời đến.

Vì có sự tham dự đặc biệt này nên đã hấp dẫn sự chú ý hơn năm mươi nhà báo từ chính quy đến giải trí thế giới, trong đó truyền thông Anh chiếm đa số. Họ tò mò muốn biết nhóm thực nữ Châu Âu lần đầu đến phương Đông này sẽ mặc trang phục, đeo trang sức nhãn hiệu gì, và quan trọng hơn bạn trai thấp tùng cùng họ sẽ là ai. Và đương nhiên sự quan tâm này cũng không thiếu phần dành cho chàng trai luôn được nước Anh ưu ái là Vuư Liên Thành.

Lần này, Hồng Tiểu Hiền được cử làm đại diện cho S.S.Y tham dự dạ vũ nên phải trang điểm chải chuốt một phen. Đang nhìn ngắm mình trong gương, điện thoại di động của cô bất chợt vang lên, là Lâm Mộ Mai gọi đến. Ban đầu Hồng Tiểu Hiền định trực tiếp cúp điện thoại, cô gái này đã hành hạ Vuư thiếu gia quá thể. Vuư thiếu gia cao sang quyền quý như vậy mà phải muối mặt đến nhà tình địch lấy lòng từng người, thậm chí là trẻ con và cả chó.

Không chỉ vậy, vì muốn Lâm Mộ Mai vui, Vuư thiếu gia còn phải tự tay trồng cả vườn hoa trong sân, ốp từng chiếc hồ cá lên vách tường tứ hợp viện, cực nhọc như trâu.

Thế nhưng dù làm nhiều việc đến vậy, Lâm Mộ Mai vẫn chẳng mấy may xiêu lòng, cuối cùng còn muốn lén lút vượt biên từ Đại Liên đến đảo Jeju. Chẳng biết đầu óc Lâm Mộ Mai có bị chập mạch không, vậy mà lại muốn rời khỏi Vuư thiếu gia bằng cách này. Khi thấy được mấy thứ ấy, Vuư thiếu gia đã nổi cơn tam bành, còn không la hét đòi chặt đứt chân Lâm Mộ Mai nữa.

Chặt đứt chân Lâm Mộ Mai được mới lạ! E rằng cô ấy vừa rụng một sợi lông chân thôi, Vuư thiếu gia đã đau lòng như cắt rồi.

Điện thoại di động vẫn siêng năng vang lên, Hồng Tiểu Hiền thảm máng một trận rồi bắt máy. Bên kia vội vã hỏi: "Anh ấy đang ở đâu?"

"Anh ấy ư? Ý của cô Lâm là hỏi Vuư thiếu gia sao?" Hồng Tiểu Hiền dần xuống nổi tức giận, từ từ trả lời, "Nếu là vậy thì tôi có thể nói cho cô biết, bây giờ Vuư thiếu gia đang ở cùng với cô Ngô Phương Phi."

Đúng vậy, công chúa mới xứng với hoàng tử, đặc biệt là công chúa hiểu chuyện và biết chừng mực. Còn Lâm Mộ Mai là một con nhím, một cô gái ngu xuẩn không biết tốt xấu.

Hơn một giờ trước, Hồng Tiểu Hiền thấy được Vuư thiếu gia và Ngô Phương Phi ở phòng khách Chicago, với hai bộ lễ phục ton sur ton, phải nói rằng hai người họ như thể trời sinh một đôi. Nhất định khi họ bước xuống xe Lincoln, tất cả ống kính của các ký giả đều đồng loạt quay về phía họ, và hình ảnh trai tài gái sắc này sẽ nằm trên trang đầu các báo, được ca ngợi hết lời cho xem.

Tuy nhiên, xét từ mức độ nghiêm túc của Vuư Liên Thành lần này, Hồng Tiểu Hiền mơ hồ đoán được, chắc anh sẽ ngả bài với Ngô Phương Phi trong buổi dạ vũ tối nay rồi.

Bên kia điện thoại im lặng hồi lâu, Hồng Tiểu Hiền chau mày, chị gái Lâm Mộ Mai hẹp hòi chắc đang giận rồi, tiếp theo có khi nào cúp điện thoại không nhỉ? Ấy vậy mà...

"Hồng Tiểu Hiền, trước kia là tôi không tốt, cô hãy giúp tôi, tôi muốn gặp anh ấy nhưng không tìm được. Hồng Tiểu Hiền, tôi cam đoan với cô, sau này tôi sẽ không rời khỏi anh ấy, cho dù anh ấy đuổi tôi cũng không đi." Lâm Mộ Mai cần khẩn qua điện thoại.

Cho dù anh ấy đuổi tôi cũng không đi á? Hồng Tiểu Hiền há hốc. Hay lắm, câu này nói đúng trọng tâm rồi, giọng điệu cũng khúm núm, rõ ràng Lâm Mộ Mai đã tỏ tường tình huống.

Cúp điện thoại, Hồng Tiểu Hiền đau đầu. Buổi dạ vũ từ thiện hôm nay có không ít đại sứ dẫn theo phu nhân mình đến, vì vậy được bảo vệ rất nghiêm ngặt, cô phải làm sao dẫn Lâm Mộ Mai vào đây? Lúc này đừng hòng liên lạc được Vuư Liên Thành, chắc chắn anh đang dẫn giai nhân bước trên thảm đỏ đèn flash nhấp nháy rồi.

Bây giờ có thể dẫn Lâm Mộ Mai vào đây chỉ có một cách là trộm một tấm thiệp mời thôi. Lần này ban tổ chức phát những bốn trăm tám thiệp, do sợ trong công tác có điều sơ suất nên in dư một chút, hiện giờ còn lại ba tám, may mắn là cô biết được chúng được đặt ở đâu.

Cuối thảm đỏ, bà Vinh Nhung trưởng ban tổ chức buổi dạ vũ dẫn theo con gái và con rể tương lai trả lời phỏng vấn về chủ đề buổi từ thiện lần này với cánh báo chí Anh.

Ngô Phương Phi kéo tay Vuư Liên Thành, đưa ví lên che môi khẽ nói: "Liên Thành, cảm ơn anh." Cô biết nhất định Vuư Liên Thành đã nói trước với nhóm ký giả, cho nên chủ đề phỏng vấn lần này không hề lan man đến chuyện tình cảm của họ, chỉ tập trung vào buổi tiệc từ thiện và hoạt động từ thiện của nhà họ Vinh.

Sau khi tất cả khách mời đều vào hội trường, lúc nhân viên ban tổ chức đang thu dọn thảm đỏ thì một cô gái xinh đẹp xuất hiện ở cuối đường. Nét đẹp ấy không hề dựa vào kỹ xảo trang điểm, đeo len giãn tròn hay gắn lông mi giả cong vút như được sản xuất hàng loạt từ mấy người đẹp minh tinh khác.

Tóc cô được vấn hết ra sau, đường nét thanh tú kết hợp với đôi hoa tai màu lam toát lên vẻ cổ điển. Vóc dáng uyển chuyển ẩn hiện với chiếc váy be mỏng dưới ánh đèn trông tinh khôi ngời sáng.

Nhân viên dọn thăm bắt gác ngừng tay. Lúc cô chậm rãi đi ngang qua, họ còn mãi mê dõi theo bóng dáng cô một mình đi vào hội trường, lòng thầm tiếc nuối, nếu mỹ nhân này đi cùng với một quý ông cao lớn lịch lãm thì đẹp biết mấy.

Mộ Mai bị nhân viên an ninh chặn lại ở cửa đại sảnh, do trên người cô không có dán bất cứ logo nào của chi nhánh công ty hay nhà tài trợ nào. Việc đột xuất này khiến cô luống cuống, Hồng Tiểu Hiền chỉ cho cô một tấm thiệp mời, không hề nói cho cô biết tình huống này. Điện thoại di động đã bị mấy nhân viên an ninh ngoài cổng giữ lại, giờ trong tay chỉ có chiếc ví đựng đồ trang điểm bé tẹo, phiền phức rồi đây.

Cách cánh cửa, tiếng nhạc du dương truyền ra, hiện giờ anh đang ở bên trong, đứng cạnh Ngô Phương Phi. Nếu bây giờ cô rời khỏi đây, có phải sau đó cô và anh sẽ kết thúc luôn không? Không, Mộ Mai không muốn, cô không muốn để anh ở bên Ngô Phương Phi thêm một phút một giây nào cả, cô muốn lập tức mang anh đi.

Cô muốn quang minh chính đại giành lấy anh, dùng cách như vậy nói cho anh biết Lâm Mộ Mai không phải là con bé nhát gan cần trốn sau lưng anh để anh che chở; dùng cách này nói anh biết, Lâm Mộ Mai không sợ chông gai, dù cả thế giới đối địch với anh, cô cũng sẽ đứng bên cạnh anh.

Mộ Mai cố thuyết phục nhân viên ban tổ chức đi vào báo giúp cho Vụ Liên Thành một tiếng, thế nhưng vẫn luôn nhận được lời từ chối lịch sự, đang lúc rối rắm thì bỗng một giọng nói vang lên: "Đây là bạn gái của tôi."

Dung Nhã mặc bộ vest xám đứng phía sau họ.

Nhân viên tổ chức thức thối nhường bước để cả hai đi vào. Mộ Mai thoáng chân chờ, nhìn thẳng vào Dung Nhã: "Anh Dung, nếu tôi nói cho anh biết, tôi đi vào sẽ làm ra chuyện khiến Phương Phi đau lòng thì sao?"

"Cô sẽ mang cậu ấy đi đúng không?" Ánh mắt Dung Nhã lạnh nhạt nhìn cửa sảnh tiệc, "Đừng kinh ngạc, hôm đó tôi đã thấy được hai người."

Hôm ấy, Dung Nhã lái xe rời khỏi quán bar vô tình thấy được một chiếc xe rất bắt mắt. Lúc đó anh còn cho rằng mình nhìn lầm bèn dừng xe lại, quan sát đôi nam nữ cãi vã trong xe, sau đó họ hôn nhau mãnh liệt, cuối cùng là đi vào khách sạn. Theo anh nhận xét, ngôn ngữ cơ thể giữa họ tuyệt đối không phải là kiểu nam nữ tình cờ gặp nhau trong quán bar rồi cùi khô bốc cháy ngắn ngủi, mà là tình cảm thâm thiết từ lâu.

Nhìn cánh cửa khép hờ hiện tại, Dung Nhã như thấy được dáng vẻ Ngô Phương Phi tươi tắn linh hoạt bên trong.

"Có một số việc, đau lòng sớm còn hơn muộn."

Đây là có lẽ là giờ phút quan trọng nhất với cuộc đời của cô bé luôn miệng gọi anh là chú Tiểu Nhã, một bài học vô cùng ý nghĩa dành cho cô ấy. Qua bài học này, Ngô Phương Phi sẽ tốt nghiệp, đón chào lễ thành nhân thuộc về cô, tuy tàn khốc nhưng không thể trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 64

Mở đầu buổi dạ vũ từ thiện là dàn đồng ca của những đứa trẻ khuyết tật, sau đó là bản nhạc tango hùng hồn vang dội. Vinh Nhung nhảy điệu đầu tiên, bạn nhảy là một vị Hoa kiều tóc hoa râm, ông ta đã bỏ ra năm trăm nghìn để được nhảy mở màn với bà.

Trong cả nghìn người ở đại sảnh này, chắc chỉ mỗi Hồng Tiểu Hiền là lơ đãng nhất. Trách nhiệm của cô tối nay là đến tiết mục cuối cùng, nghe chủ mình sai bảo giờ bảng đấu giá vật phẩm. Còn bây giờ Hồng Tiểu Hiền chỉ có thể thầm lo lắng suông, chờ Lâm Mộ Mai nghĩ được cách trà trộn vào đây.

Điệu nhảy đầu tiên kết thúc, MC lên công bố người được bầu chọn nhảy điệu thứ hai. Âm nhạc vang lên lần nữa, Ngô Phương Phi mặc bộ váy trắng lấp lánh thất eo nắm tay Vụ Liên Thành mặc bộ vest trắng thất nơ cổ màu đen đi ra sàn nhảy, ánh đèn xung quanh toàn bộ tắt ngóm, đèn pha rọi đến hai nhân vật chính tạo nên bối cảnh đầy ma lực. Họ di chuyển theo nhạc, còn ánh sáng di chuyển theo họ, cả hai phối hợp rất ăn ý, tất cả mọi người ở đây như thể bị cuốn vào bộ phim đen trắng thuở xưa.

Hồng Tiểu Hiền thờ dài, nếu không có Lâm Mộ Mai, cô nhất định sẽ bỏ phiếu cho Ngô Phương Phi. Cô gái có nụ cười sáng láng và mộc mạc này đã hóa thân thành thiên nga trắng, đủ xứng đôi với Vụ thiếu gia rồi.

Bản nhạc đến vĩ thanh, người ở giữa sàn xoay tròn, vạt váy bông bành nơi gót chân, thời gian như yên tĩnh giao thoa nơi vạt váy pháp phới. Mắt Ngô Phương Phi long lanh ánh lệ, tiếng nhạc vẫn quanh quẩn bên tai, cô ta kiễng chân vòng tay qua cổ anh, tựa đầu vào vai anh, rú mi lặng lẽ để giọt nước mắt rơi.

"Phương Phi, đây là điệu nhảy cuối cùng của hai chúng ta."

"Phuong Phi, tôi xin lỗi vì những gì mình đã làm với em."

"Phuong Phi, chúng ta kết thúc ở đây thôi."

"Phuong Phi, thật ra thì trong lòng tôi luôn có một cô gái."

Bốn câu anh nói bên tai Ngô Phuong Phi như áng mây trôi lững lờ theo bước nhảy, song giọng nói bình tĩnh ấy lại như mũi kim đâm thẳng vào màng nhĩ cô.

Tại sao người mà cô đã hết lòng yêu thương lại có thể nói với cô những lời này bằng giọng nhẹ tênh như thế? Giống như đang băng quơ bảo: Hi, cô bạn, xe đến trạm rồi, chúng ta tạm biệt nhé!

Bản nhạc kết thúc, tay Ngô Phuong ôm lấy eo anh, cúi đầu để nước mắt thấm vào vai anh, đèn cả sảnh sáng lên. Đầu cô từ từ ngẩng lên, lớp trang điểm hiện giờ không cho phép cô rơi nhiều nước mắt, như vậy sẽ thành chú gấu mèo mắt. Dưới ánh đèn rực rỡ, trong cái nhìn chăm chú và tiếng vỗ tay vang dội của mọi người, Ngô Phuong Phi mỉm cười, kéo tay Vu Liê Thành khom lưng cảm ơn.

Vốn họ nên rời khỏi sàn nhảy, bởi điệu tiếp theo là dành cho những quý cô đến từ phương xa, nhưng bạn nhảy của cô không hề có ý rời đi, Ngô Phuong Phi nghiêng mặt qua, dõi theo ánh mắt của anh.

Trước tượng đá khắc hoa hồng to lớn, chú Tiểu Nhã của cô đang sánh đôi với một giai nhân. Giai nhân ấy mang vẻ lãnh đạm, ánh sáng lấp lánh phát ra từ tượng đá khiến cô như nàng tiên lướt sóng đến đây.

Chắc hẳn rất nhiều đàn ông nơi đây đều bất giác bị cô ấy thu hút nhỉ? Dĩ nhiên trong số đó bao gồm cả bạn nhảy của Ngô Phuong Phi, anh đã mất hết vẻ thông dong điềm tĩnh thường ngày. Tinh tế quan sát ánh mắt Vu Liê Thành, Ngô Phuong Phi thấy được ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm lấy cánh tay của chú Tiểu Nhã kia.

Ngô Phuong Phi cười chua chát, ánh mắt lại dời sang hoa tai của Lâm Mộ Mai. Hôm đó cô ta đã thấy được đôi hoa tai bảo bối của Vu Liê Thành nằm trong hộp trang sức của Lâm Mộ Mai. Thế nghĩa là sao? Song chỉ giây lát, Ngô Phuong Phi đã nhanh chóng bình tĩnh lại, sự tỉnh táo đó khiến cô hoảng loạn, vậy nên đã làm ra chuyện đáng khinh nhất xưa nay.

Ánh đèn pha vẫn soi vào người Vu Liê Thành, anh biết hiện tại mọi người đều đang đổ dồn nhìn mình, bao gồm cả Ngô Phuong Phi. Nếu có lý trí, anh nên kéo bạn nhảy của mình rời khỏi sàn ngay lập tức, song buồn cười chính là hiện giờ trong đầu anh chỉ có mỗi ý nghĩ: Nơi này có hơn bốn trăm người đàn ông, nói cách khác, bây giờ cô đang mặc chiếc váy mà cô bảo đã tốn rất nhiều tiền mới mua được và chỉ mặc cho anh xem xuất hiện trước bốn trăm người đàn ông ở đây.

Đồ lừa dối, cô vẫn dối trá trước sau như một, luôn lừa anh bằng lời ngon tiếng ngọt!

Vu Liê Thành nheo mắt lại, ánh mắt lướt từ tay sang người Mộ Mai. Nhìn xem cô đang mặc cái gì kia, từ eo trở xuống thì còn kín đáo, nhưng từ eo trở lên thì...

Đầu anh đau như búa bổ. Cổ chữ V xè đến rón, nhìn men lên theo cổ chữ V kia, Vu Liê Thành càng đau đầu hơn. Hai quả cầu ả sau lớp voan mỏng trông cực kỳ sống động, chắc chắn chúng đã hút hết hồn đám đàn ông ở đây rồi.

Giỏi, giỏi lắm!

Nếu để Vu Liê thiếu gia chấm điểm cách ăn mặc hiện giờ của Lâm Mộ Mai, anh sẽ không chút nể tình cho cô một quả trứng vịt to tướng. Xấu phát sợ, xấu thấy gớm! Quý cô mười mấy giờ trước đã bị mình bỏ mặc đã cấp tốc tìm được người yêu mới, bây giờ còn quỳ rũ muôn vãn nẹp vào lòng tên ấy, nhìn anh với đôi mắt cá chết kia.

Lâm Mộ Mai muốn làm gì? Thị uy á? Cô tưởng mình còn là cô bé mười mấy tuổi sao? Ánh mắt Vu Liê Thành hung tợn nhìn vào bộ ngực của Lâm Mộ Mai vô ý kẻ vào cánh tay Dung Nhã.

Anh cố kiềm nén nổi kích động, động thủ trong trường hợp này sẽ trúng ý cô, không phải cô bị anh đá nên mới đến đây thị uy với anh sao?

Vu Liê Thành chìa tay trái ra, Ngô Phuong Phi ngoan ngoãn nắm lấy tay anh. Đúng vậy, chỉ có cô gái như Ngô Phuong Phi mới đáng được thương yêu.

Điệu valse hoa lệ đứng lúc vang lên, nhóm danh viện Châu Âu mang theo bạn nhảy của mình ra sàn. Ngô Phuong Phi xoay tròn theo Vu Liê Thành, ánh mắt cô nhìn anh chăm chăm, nhưng ánh mắt Vu Liê Thành chỉ chú tâm vào Lâm Mộ Mai. Ngô Phuong Phi thẳng lưng, phối hợp nhịp điệu với bạn nhảy của mình, tự nhủ không sao, không sao cả.

Tuy nhiên, tiết tấu nhanh chóng lại khiến lòng Ngô Phuong Phi rối loạn, như người bị mắc chướng ngại tinh thần không ngừng ám chi mình: Cô không nghe thấy những lời anh nói khi này, cô có thể dùng sự bao dung của mình để hòa tan trái tim anh, sẽ khổ tận cam lai.

Nhưng mà theo bàn tay đặt trên eo như muốn bóp nát xương cốt của cô, theo bước nhảy lộn xộn, ánh mắt mất dử tợn của anh, thời gian lúc này như bị kéo dài đằng đẵng, mỗi một giây trôi qua dài bằng một năm, từng giai điệu đều trở nên xốc xếch.

Ngô Phuong Phi đắm đắm nhìn Vu Liê Thành, lòng thầm nói: Liê Thành, hãy nhìn em, hãy nhìn em đi!

Có lẽ giờ khắc này trong ánh mắt của cô cũng ánh lên nét u sầu thấp thoáng như đáy mắt Lâm Mộ Mai. Tiếc rằng anh không hề nhìn đến cô, Ngô Phương Phi bèn ôm lấy mặt Vu Liên Thành nhìn thẳng vào mình, thỏ thẻ: "Liên Thành, ba anh tặng em 110 viên trân châu này, anh thấy nó đẹp không?"

Ý là, Liên Thành, ba anh rất thích em đấy!

Lời nói của Ngô Phương Phi đã kéo suy nghĩ của Vu Liên Thành trở về hiện thực, cúi đầu nhìn chuỗi trân châu trên cổ cô ta. Trong lúc hoảng hốt, hương thơm thoang thoảng, bạn nhảy trong tay anh bỗng bị đổi đi, gần trong gang tấc là gương mặt đáng ghét khác.

Dung Nhã cười rất gọii: "Cậu Vu, có thể cho tôi được vinh hạnh không?"

Vinh hạnh á? Vu Liên Thành chỉ muốn đạp thẳng vào mông anh ta thôi.

Khó chịu khiêu vũ với Dung Nhã, nhưng ánh mắt anh vẫn chòng chọc nhìn vào Lâm Mộ Mai và Ngô Phương Phi. Điều duy nhất khiến anh dễ chịu lúc này chính là người đang kề vai sát cánh với Lâm Mộ Mai là Ngô Phương Phi chứ không phải ông chú Tiểu Nhã.

Bản nhạc đến cao trào, Ngô Phương Phi và Lâm Mộ Mai nắm chặt lấy eo nhau, khom người kiễng chân, mũi chân trượt nửa vòng tròn trên sàn rồi rút lại, vạt váy xòe rộng theo vũ điệu như lá sen đan vào nhau trong khoảng không.

Âm cuối dừng lại, tất cả các cô gái trong sàn nhảy đều đợi vạt váy mình rơi xuống. Bình thường Ngô Phương Phi cao hơn Lâm Mộ Mai 5-6cm, nhưng cộng thêm đôi giày cao gót tối nay, bây giờ có vẻ cao hơn những 8cm. Vì vậy, Ngô Phương Phi nhìn Lâm Mộ Mai với tư thế bề thế, nheo mắt mỉm cười: "Mộ Mai, không ngờ lần đầu chúng ta khiêu vũ lại phối hợp ăn ý đến thế."

"Bởi vì chúng ta cùng yêu một người đàn ông." Mộ Mai ngược mắt lên, thản nhiên đáp lại.

Ngô Phương Phi làm ra vẻ kinh ngạc: "Có chuyện trùng hợp vậy sao?"

Mộ Mai thở dài, bình thản vạch trần: "Người chúng ta cùng yêu tên là Vu Liên Thành. Mình không biết sao cậu lại biết được chuyện của bọn mình, nhưng mình có thể khẳng định cậu biết điều này. Ngô Phương Phi, đừng giả bộ nữa, giả bộ tiếp sẽ khiến cậu trông đáng thương hơn thôi."

"Đáng thương?" Giọng Ngô Phương Phi ẩn chứa chút hoang mang và lầy lăm lăm, "Xưa nay tôi chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ dính líu đến hai chữ đáng thương này."

Nhìn sang bà Vinh Nhung đang mỉm cười chăm chú nhìn cô con gái từ xa, Ngô Phương Phi cười đáp lại bà rồi nói tiếp: "Lâm Mộ Mai, để tôi đoán thử tâm trạng hiện giờ của cô nhé. Trong trường tôi thường nghe thầy tâm lý giảng, những cô gái có hoàn cảnh trưởng thành như cô tâm tính sẽ rất khó đoán. Bởi vì tôi có tất cả những điều cô không có, chẳng hạn như tôi có một gia đình cô nằm mơ cũng chẳng được. Và ví dụ như tôi đã có gia đình hoàn hảo lại còn may mắn có được người bạn trai như Liên Thành. Thế là cô cảm thấy tôi đã được Thượng đế quá ưu ái, mà cô thì trùng hợp ngược lại, bất kể cô có cố gắng cỡ nào thì cô vẫn không được Người để mắt."

"Cho nên mình đã xen vào hạnh phúc của cậu, cướp đi đồ vật yêu quý nhất của cậu, để biểu đạt sự bất mãn của mình với Thượng đế, thị uy với Người rằng, "xem đi, cuối cùng không phải vẫn vậy sao"." Mộ Mai tiếp lời Ngô Phương Phi, giọng tiếu nạo, "Ngô Phương Phi, trong lòng cậu, vô hình trung Vu Liên Thành đã trở thành một món đồ, dù rằng cậu rất yêu anh ấy."

Mộ Mai ngừng lại liếc sang Vu Liên Thành, vừa khéo anh cũng đang nhìn cô. Cô tình nghịch nháy mắt với anh, thế mà Vu thiếu gia lại không hề nể tình quay phắt mặt đi. Vu thiếu gia lại giận dữ rồi, Mộ Mai cong cong khóe môi, nhìn lại Ngô Phương Phi: "Phương Phi, cậu cố như vậy là vì cái gì? Mình tin có một vài chuyện tự trong lòng cậu thừa biết."

"Lâm Mộ Mai, Liên Thành chỉ bị mê hoặc nhất thời thôi." Ngô Phương Phi nghe giọng mình trống rỗng, như thể phiêu diêu theo tiếng nhạc.

Đúng vậy, Vu Liên Thành chỉ bị mê hoặc nhất thời thôi, họ mới biết nhau bao lâu, chẳng qua Vu Liên Thành chỉ bị thứ gì đó ở Lâm Mộ Mai hấp dẫn, ví như vẻ mờ mịt thính thoảng toát lên từ cô ta.

Song, đánh trả lại giọng nói phiêu diêu kia là một giọng nói trong trẻo kiên định: "Anh ấy chỉ thích chứ không yêu cậu, hơn nữa còn là kiểu thích có cũng được, không có cũng không sao."

Có cũng được không có cũng không sao ư? Đúng là can đảm khoác lác thật.

"Lâm Mộ Mai, anh ấy đối với tôi không hề có cũng được, không có cũng không sao." Giọng nói cất cao như một tấm chắn phòng thủ, Ngô Phương Phi thật muốn nhét chiếc tát thối vào miệng Lâm Mộ Mai.

Cô chưa bao giờ ghét ai như hiện giờ. Tại sao người này đã sắm vai kẻ thứ ba khốn kiếp còn dám nói chuyện với cô bằng giọng hóm hỉnh ấy? Không phải là nên đến làm ra vẻ đáng thương hoặc diễn vở dương oai với cô sao?

Cô và Vu Liên Thành thật sự từng có rất nhiều khoảng thời gian vui vẻ, họ từng dám chạy xe trên đường Las Vegas trong cơn bão, như hai đứa trẻ nổi loạn, anh bỏ hai tay ra khỏi vô-lăng, còn cô thì giang tay ra cửa sổ, hai người hát nghêu ngao trên suốt quãng đường. Họ họp nhau đến vậy cơ mà.

"Đó chỉ là khoảng thời gian vui vẻ trong suy nghĩ của cậu thôi, mình nghĩ anh ấy chẳng nhớ mấy đâu. Và cả, mình dám khẳng định một điều, trong khoảng thời gian vui vẻ của hai người, không hề có việc cậu lên giường với anh ấy."

Quyển 2 - Chương 65

Trong khoảng thời gian vui vẻ của hai người, không hề có việc cậu lên giường với anh ấy - Câu nói này giống như cái tát đau đớn đầu tiên trong hai mươi ba năm cuộc đời của Ngô Phương Phi. Cảm xúc xấu hổ, phẫn nộ, đau khổ thậm chí là tự rước lấy nhục đan xen cuộn cuộn trong lòng.

Sau vài phút dừng lại gần ngủ, giai điệu du dương của bài hát Dòng sông Danube xanh đầy lãng mạn vang lên. Mộ Mai lập tức nắm lấy tay Ngô Phương Phi, hai người là lướt theo điệu vũ, phối hợp vẫn vô cùng ăn ý.

Mộ Mai vừa dạo bước theo tiếng nhạc vừa kể: "Năm mười sáu tuổi mình nhận được một công việc, đó là trở thành hầu học cho Vu Liễn Thành. Năm hai mươi bốn tuổi mình rời khỏi anh ấy, năm hai mươi bảy tuổi bọn mình gặp lại nhau. Mình nghĩ cậu hẳn đoán được quỹ tích của câu chuyện đúng không. Cho nên mình dám khẳng định, anh ấy không hề nhất thời mê muội vì mình, bọn mình đã ở bên nhau trước cậu rất lâu rồi."

Chỉ vài câu nhẹ tênh, song lại khiến bước chân Ngô Phương Phi nặng như tưới chì. Trước đây có vô vàn câu hỏi xoay vần trong đầu cô. Rốt cuộc Lâm Mộ Mai đã dùng cách gì quyến rũ Vu Liễn Thành trong thời gian ngắn? Thế xác, gương mặt, trò vờ tha để bắt hay là bùa ngải? Nhưng mà Ngô Phương Phi chưa bao giờ nghĩ đến lý do sẽ là thế.

Đôi hoa tai hình hoa mai màu lam không ngừng đưa trước mặt làm đầu óc Ngô Phương Phi choáng váng. Lâm Mộ Mai đang đeo bảo bối của Vu thiếu gia, ngay cả Chu Á Luân cũng lừa cô bảo rằng nó thuộc về mẹ Vu thiếu gia. Đi một vòng lớn, cuối cùng cô chỉ là cầu nối làm mai cho người khác mà thôi.

Ngô Phương Phi nhắm mắt lại, cảm giác mình giống như một tên hề. Cô không thể chịu được, cảm thấy mình nên cho Lâm Mộ Mai một cái tát thật đau, một cái tát đủ để đánh bật gương mặt dối trá của cô ta. Bọn họ đã lừa cô thật thâm hiểm, bọn họ khiến tình yêu của cô rơi vào kết quả thê lương.

"Phương Phi, mình không nói rõ với cậu từ đầu là lỗi của mình, mình xin lỗi cậu."

Xin lỗi á? Ngô Phương Phi thầm cười lạnh, bây giờ người không có tư cách nói lời đạo mạo này với cô nhất chính là Lâm Mộ Mai. Trên đời này có một câu rất kinh điển rằng, nếu xin lỗi có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì? Ngô Phương Phi siết bàn tay lại.

"Phương Phi, hôm nay mình đến đây để mang anh ấy đi."

Chúa ơi, nghe thử con diên này đang nói gì kia? Đây là lời nói cuồng vọng nhất xưa nay Ngô Phương Phi từng nghe, cô buông bàn tay ra, vung lên, thật sự muốn thưởng một cái tát cho cô gái ngông cuồng này. À từng là người bạn thân thiết nhất chia sẻ mọi niềm vui nỗi buồn với cô đấy, bởi vì cô luôn nói những lời ngọt ngào với ả nên hôm nay nhận lấy kết cuộc ngu si này.

Cái tát này là được ăn cả ngã về không. Nếu đổi lại là thương nhân khôn khéo thì họ sẽ làm gì trong trường hợp muốn người chú ý này? Chọn làm ngọc nát hay ngọc lành?

Thế nhưng bàn tay Ngô Phương Phi không hề toại nguyện tát vào mặt Lâm Mộ Mai, cũng không hề có âm thanh vang dội chấn động toàn hội trường, nó đã bị một bàn tay khác giữ lại trong không trung. Bàn tay kia không hề nể nang, thậm chí Ngô Phương Phi nghi ngờ chủ nhân bàn tay ấy đang muốn bóp nát xương cốt mình nữa cơ.

Dòng lệ ngân ngấn trong hốc mắt rốt cuộc rơi xuống, thế giới trở về rõ ràng. Ánh mắt toàn hội trường đang đổ dồn vào cô, không, phải nói là dồn vào ba người họ mới đúng.

Ngô Phương Phi, mày đã thất bại thảm hại rồi!

Vu Liễn Thành xưa nay đều đặt lợi ích lên hàng đầu lại không hề kiêng dè ở trường hợp công cộng, tất cả điều này không cần phải nói cũng hiểu được ý nghĩa của nó. Ngô Phương Phi cho rằng có lẽ Vu Liễn Thành sẽ tro mắt nhìn cô tát vào mặt người anh yêu, giống như những người giàu có khác luôn đặt lý trí và lợi ích trên tình cảm.

Nhưng không hề, Vu thiếu gia đã nộp bài thi thất bại.

Anh thả tay Ngô Phương Phi ra, cánh tay cô bắt lực rủ xuống, đau khổ nhìn Vu Liễn Thành đang che chắn trước người Lâm Mộ Mai. Sắc mặt Vu thiếu gia rất tệ, thật sự rất tệ. Ngô Phương Phi nghĩ, nếu lúc này cô tát vào mặt Lâm Mộ Mai thành công, thì giờ đây Vu thiếu gia sẽ nổi cơn thịnh nộ đâm gãy răng cô cho xem. Nhìn dáng vẻ anh khấn trương che chở Lâm Mộ Mai ở phía sau thật nực cười, cô đâu phải là yêu quái ăn thịt người.

Âm nhạc vẫn trầm bổng ngân dài, chỉ mới được nửa bài thôi, nói cách khác, tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong nửa bài nhạc. Khách khứa do chú ý thể diện cho chủ nhân bữa tiệc nên làm như không nhìn thấy cảnh này, nhóm thiên kim danh媛 vẫn vui vẻ khiêu vũ.

Dung Nhã kéo tay Ngô Phương Phi đang mặt mày trắng bệch mặt, nhưng đối phương chẳng mấy may di chuyển, chỉ nhìn chăm chăm vào chàng trai một phút trước còn là bạn trai mình.

Tuy nhiên, Vu Liên Thành không hề chú ý đến cô ta, anh nghiêng mặt qua, lạnh giọng nói với Mộ Mai ở phía sau: "Em mặc thứ quái quỷ này đến đây làm gì?"

Người phía sau không trả lời anh, chỉ ló đầu ra khỏi sau lưng anh, nhìn chăm chăm Ngô Phương Phi.

"Đi thôi, Tiểu Phi." Dung Nhã kéo tay Ngô Phương Phi lần nữa.

"Không, chú Tiểu Nhã." Ngô Phương Phi chăm chăm nhìn Lâm Mộ Mai, nhìn đáng vẻ mè nheo chuột kia, gằn từng chữ, "Cháu muốn xem thử tình yêu này rốt cuộc vĩ đại đến cỡ nào." Nó có thể vĩ đại đến mức khiến cô ta hết hi vọng không?

Mộ Mai dời mắt đi, không nhìn Ngô Phương Phi nữa.

"Lâm Mộ Mai, anh hỏi em đi với người đàn ông khác đến đây làm gì?" Vu Liên Thành mất hết kiên nhẫn.

Anh không hề biết mấy phút vừa rồi mình đã làm gì, điều duy nhất biết được là anh vừa phát hiện ra thêm một thế mạnh của mình nữa. Nếu bắt anh tham gia cuộc thi chạy điền kinh trăm mét, anh nhất định sẽ đạt giải nhất cho xem. Nếu không thì anh làm sao có thể vượt qua đám người đang khiêu vũ một cách chớp nhoáng, chạy đến chặn lại bàn tay Ngô Phương Phi sắp tát vào mặt Lâm Mộ Mai.

Đến khi lý trí quay lại thì tất cả đã quá muộn. Anh thừa biết giấy lát sau thôi, mọi hành động của anh tối nay sẽ đón lấy một trận phong ba kinh khủng. Nhưng mà anh có thể làm gì? Anh không thể để bất cứ ai trên đời này tát cô, cho dù là Thủ tướng hay Tổng thống cũng không được. Anh đã nói, nếu ai nói xấu cô, anh sẽ giết người đó, mà hành động tát cô này thì còn tồi tệ hơn việc nói xấu gấp trăm nghìn lần.

Mộ Mai cúi đầu ti mỉ nhìn bàn tay Vu Liên Thành, lát nữa đây cô sẽ nắm bàn tay này trước mặt vô số người để khẳng định chủ quyền. Thế là cô kéo tay anh, mười ngón đan xen thật chặt, ngẩng đầu mỉm cười, cất tiếng nói trong giai điệu ngân nga: "Liên Thành, chúng ta về nhà thôi."

Trở về căn nhà tứ hợp viện kia sao? Lúc này Vu Liên Thành lại nhớ đến nỗi ngột ngạt của mình trước đó. Lâm Mộ Mai đang nói đùa à? Tại sao hề cô kêu thì anh phải đến, hề cô đuổi là anh phải đi? Mười mấy giờ trước anh đã tuyên bố đường ai nấy đi với cô rồi kia mà.

Tạm thời không bàn đến chuyện sĩ diện, Vu Liên Thành nhìn lướt mấy trăm vị khách mời và các nhà truyền thông nổi tiếng trong hội trường, họ sẽ là những ngọn nguồn truyền bá, đặc biệt là đám truyền thông Anh luôn thích tọc mạch vào đời tư của người khác.

Trước khi sự việc phát triển theo chiều hướng tồi tệ hơn, anh nên buông tay cô ra, như vậy tất cả những việc xảy ra nơi này sẽ không còn bị phóng đại nữa, và anh sẽ giải thích với mọi người rằng hành động này là hành động ga-lăng như một quý ông người Anh chân chính.

Thế là Vu Liên Thành chuyển bước, anh nghĩ chuyện chính xác nhất mình nên làm lúc này là rời khỏi sàn nhảy, gia nhập với mấy vị khách đang giả mù sa mưa cầm lấy ly rượu chân cao trò chuyện rôm rả với vẻ mặt tự nhiên, giọng nói bình thản.

Ấy vậy mà khi anh vừa cất bước, bản nhạc Dòng sông Danube xanh lại vừa khéo kết thúc, Mộ Mai đã chọn đúng vào thời khắc ngắn ngủi ấy, cất lời: "Liên Thành, em không sợ gì nữa cả."

Cả hội trường cực kỳ an tĩnh, ánh mắt mọi người dồn về phía họ, nhóm phóng viên được cho vào hội trường gần như chẳng dám thở mạnh. Hồng Tiểu Hiền đứng bật dậy, cô biết sẽ xảy ra chuyện mà, biết ngay mà!

Vu Liên Thành dừng bước. Chết tiệt! Lần này dù anh có ba đầu sáu tay cũng không cách nào ngăn trở sự việc phát triển. Nhưng trong lòng như có hàng trăm nghìn tiếng ca cùng thanh hợp xướng cất lên giai điệu tuyệt vời như thể đưa anh đến tận thiên đường.

Lâm Mộ Mai nói không sợ gì nữa cả, cô gái nhát gan như cô ấy đã nói không sợ thì chính là không sợ thật rồi.

Lúc này, ngoại trừ Vu Liên Thành, tất cả mọi người đều nhìn Mộ Mai, điều này khiến cô hơi khó chịu, bọn họ nhìn cô làm gì, cô chỉ cần mỗi anh nhìn cô thôi.

"Vu Liên Thành, em đã nói em không sợ gì nữa cả." Mộ Mai cất cao giọng nhắc lại. Vu thiếu gia kiêu ngạo kia, nếu anh không quay đầu lại nắm tay em, em sẽ bắt chắp hình tượng nhảy lên lưng anh, cắn lỗ tai anh, đá vào mông anh đấy. Và mọi người trong hội trường đều sẽ trở thành khán giả cho màn kịch khôi hài của hai người đấy.

Hồng Tiểu Hiền ở đằng xa cũng thầm cầu khẩn Vu thiếu gia mau quay đầu lại, đừng để Lâm Mộ Mai xấu hổ, dù sao người ta cũng là phụ nữ mà..

Như nghe được lời trong lòng của cả hai cô gái, cuối cùng Vu Liên Thành quay đầu lại, tiếp theo vội vàng đi đến trước mặt Lâm Mộ Mai, gấp rút kéo tay cô cấp tốc đi ra cửa hội trường. Giữa chừng do mang giày khá cao, Mộ Mai đánh rơi một chiếc, Vu thiếu gia sốt ruột đành bế thốc Mộ Mai lên.

Mấy nhân viên lễ tân bị cảnh tượng này hù dọa ngây ngốc mở rộng cửa cho họ.

Thật lâu về sau, mỗi khi nhớ lại cảnh này, trong đầu Hồng Tiểu Hiền đều hiện lên cảnh Vu thiếu gia với gương mặt sắt nét, tóc chải bóng mượt, mặc vest trắng bế Lâm Mộ Mai bằng cái ôm công chúa, để mặc vạt váy voan mỏng kéo lê trên sàn như cặp đôi thần tiên. Cả hội trường đều lặng im phăng phắc tô điểm cho hình ảnh sống động duy nhất là họ.

Họ rời đi, âm nhạc lại cất lên, cả nhóm người thượng lưu như mới thoát khỏi trận ma thuật, vội thể hiện sự gia giáo tốt đẹp của mình, xem như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, tiếp tục thân thiết trò chuyện với chủ tiệc.

Hóa ra Vu Liên Thành lại có đức hạnh như thế. Hành động khi nãy của anh phải hình dung bằng từ gì nhỉ? Giống như một con khỉ đực cuồng cuồng, còn Lâm Mộ Mai đương nhiên là con khỉ cái. Ngô Phương Phi ngơ ngác nhìn cánh cửa kia, cánh cửa khép kín đã đưa hai người họ rời đi. Có phải mọi thứ đã kết thúc rồi không? Phải vậy không?

Mãi cho đến khi có một bàn tay quen thuộc nắm lấy tay Ngô Phương Phi, mẹ cô dịu dàng nói bên tai: "Phương Phi, mẹ con mình nhảy một bài nào."

Ngô Phương Phi tựa đầu vào vai mẹ mình: "Mẹ, con làm mẹ bề mặt rồi."

"Không, không hề."

"Mẹ, mẹ thấy con có buồn cười không?"

"Không, không hề."

"Mẹ, thật ra thì cô ta đã quen với anh ấy trước cả con."

"Bảo bối nhà chúng ta chỉ thua ở thời gian thôi."

Bảo bối nhà chúng ta chỉ thua ở thời gian thôi! Bà Vinh Nhung đúng là người mẹ thông minh. Khi Lâm Mộ Mai và Vu Liên Thành đang quán quýt ở dinh thự nhà họ Vu trông đầy dây thừng xuân kia, Ngô Phương Phi đang làm gì? Chắc hẳn đang đi học, được thầy cô khen ngợi, được bạn bè quý mến, cũng như hưởng mọi điều ưu ái do gia cảnh mang đến. Trong hai mươi ba năm xuôi chèo mát mái của Ngô Phương Phi, gặp phải Vu Liên Thành chính là thất bại nặng nề nhất.

Bỗng chốc Ngô Phương Phi nhớ lại cô gái tên Đông Tiểu Quy ở nước Anh kia. Mùa giáng sinh năm đó, cô ta đã nói với cô: "Ngô Phương Phi, hoan nghênh cô gia nhập câu lạc bộ những kẻ ngu ngốc. Mọi thành viên trong câu lạc bộ này đều là kẻ vô tri, đều đơn phương tình nguyện, đều từng làm chuyện ngốc nghếch vì Vu Liên Thành."

Đơn cử là năm 2008 thôi. Đầu năm 2008, một phóng viên người Pháp đã chụp được ảnh Vu Liên Thành đi chơi với một người bạn đồng tính vào cuối tuần, sau đó phao tin giật tít rằng Vu thiếu gia là người lưỡng tính. Ngày thứ ba tin tức được đăng lên, có một cô gái tên là Jenny đã tự sát trước cửa tòa soạn báo kia, dùng việc này kháng nghị chuyện tòa báo đã bôi nhọ anh ấy. Vu Liên Thành đến tham dự tang lễ của Jenny với những đóa hoa hồng tươi đẹp và bài điệu văn vô cùng thương tiếc, bài điệu văn kia đã lấy hết nước mắt của người đến viếng. Mấy giờ sau, bài điệu văn đó được công khai chia sẻ khắp trên mạng, tiếp theo hacker nước Anh đã tấn công mạng giao thông của nước Pháp, dẫn đến đường sắt ngừng rơi vào hỗn loạn. Vì thế, từ cái chết của Jenny đã dẫn đến phong ba chính trị, bộ trưởng bộ thông tin Pháp phải đứng ra công khai xin lỗi, cường chế tòa báo kia đóng cửa. Song, khi đó không ai biết được bài điệu văn đầy cuộc phong ba này đến cao trào này chỉ vừa được gửi đến tay Vu Liên Thành năm phút trước khi đến tham gia tang lễ, và người viết bài này cho anh là một chuyên gia soạn thảo các bài phát biểu. Thật ra Vu thiếu gia chẳng hề nhớ được tên cô gái đã tự sát vì anh nữa kia.

Không lâu sau chuyện này, có một bà tên là Y Lâm đến tìm, đau khổ cầu xin Vu Liên Thành đến Manchester thăm con gái bà chỉ còn sống được vài tuần nữa vì căn bệnh ảo tưởng, bởi vì anh chính là đối tượng người yêu trong ảo giác của cô ấy.. Nhưng người của dinh thự đã đóng cửa không tiếp bà mẹ đáng thương kia với lý do Vu thiếu gia không có ở nhà. Nhưng sự thật là khi ấy Vu Liên Thành đang chơi bài blackjack với bạn của mình trong phòng khách cơ.

Cuối năm 2008, có một cô gái rất đặc biệt với Vu thiếu gia gặp tai nạn xe cộ và bị thương rất nặng. Nguyên nhân bị thương nặng của cô ấy là do muốn bảo vệ cho Vu Liên Thành. Ba phút trước khi rơi vào hôn mê, cô gái ấy đã dùng ánh mắt cầu khẩn Vu Liên Thành nói rằng anh yêu mình dù chỉ là lời nói dối cũng được, vì cô ấy không biết mình có thể còn sống ra khỏi phòng phẫu thuật hay không. Thế nhưng cô ấy chỉ nhận được một lời quả quyết: Em mãi mãi là em gái của tôi, nhưng nếu em chết thì ngay cả tư cách làm em gái cũng không có."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 66

Mộ Mai không biết tại sao họ lại biến thành như bây giờ.

Khi này Vu Liên Thành bế cô một mạch ra khỏi hội trường, nhét cô vào xe. Tức khắc lái xe chạy như vũ bão, cô chỉ dám ngồi im thín thút, len lén nhìn Vu Liên Thành. Kể từ lúc ra khỏi hội trường đến giờ, Vu thiếu gia vẫn hằm hằm, không biết đang tức giận việc gì?

Kinh nghiệm mách bảo cô rằng, vào những lúc thế này cô nên im lặng là vàng, tốt nhất đừng chọc anh. Thế nhưng khi Mộ Mai giữ im lặng thì vẻ mặt Vu thiếu gia càng tối tăm hơn. Xe phóng đi như bay, anh còn liên tục ấn còi inh ỏi.

Kinh nghiệm lại lần nữa nói cho cô biết, Vu thiếu gia đang kháng nghị với sự im lặng của cô. Thế là Mộ Mai bắt đầu huyền thuyên mấy lời có cánh để dỗ dành anh. Song những lời ấy không hề có kết quả, Mộ Mai lại bắt đầu kể mấy chuyện ‘uớt ớt’ nghe được ở Triệu Lệ Thụ. Cô vừa kể vừa động tay động chân, bởi vì Vu Liên Thành được chải chuốt tỉ mỉ quả thật là nghiêng thành đổ nước, điểm tiếc duy nhất là gương mặt anh tuần kia không hề dịu đi, cứ như pho tượng cẩm thạch vậy.

Vậy nên cô nghĩ ra trò tai quái trêu chọc anh. Tay lần theo huyết thái dương mon trón đến bụng anh, bị Vu thiếu gia sắc bén liếc xéo, Mộ Mai đành ngoan ngoãn rút tay lại, ngồi yên.

Vu thiếu gia lập tức quay tay lái, xe xoay đầu đi, sau đó... sau đó là biến thành như bây giờ.

Họ đỗ xe ở một dãy nhà bỏ hoang đang di dời, nơi nơi tối om, ánh sáng duy nhất nơi đây chính là phát ra từ xe họ. Về phần trong xe thì...

Mộ Mai thừa nhận, tư thế hiện tại của họ lúc này hơi ảm muội, do trong lòng ẩn chứa tâm tư kia nên mọi việc cũng sẽ thuận theo tự nhiên phát triển. Cô ngồi trên ghế lái phụ, còn anh ngồi trên người cô, nơi cứng rắn kề sát vào nơi mềm mại cách lớp quần áo. Ánh mắt hai người giằng co, tiếc rằng từ lúc ra khỏi hội trường đến bây giờ, Vu thiếu gia chẳng hề nói với cô lấy một lời.

Mộ Mai dẫu môi, vân vê nút áo anh, phả nhẹ hơi thở: "Liên Thành, anh nói gì đi, anh cứ im thế này làm em sợ đấy."

Sợ mới la ầy! Thật ra cô không hề sợ gì cả, đây là chiến lược xuống nước của cô thôi.

Quả nhiên, rốt cuộc Vu thiếu gia đã hé đôi môi gọi cảm của mình ra: "Mộ Mai, em thật sự không sợ nữa hả?"

"Ừ, em không sợ, chỉ cần có thể ở bên anh, em không sợ gì cả."

Ngay cả ngọn núi sừng sững như Vu Lăng Vân cũng chẳng là gì với cô nữa.

"Mộ Mai, hãy tin anh, anh sẽ không để em chịu bất cứ ảm ức nào."

"Em biết."

Mộ Mai tin, cuối cùng cánh chim của anh sẽ giang rộng che chở cho cô, trở thành tòa thành vững chắc bảo vệ cô cả đời an khang.

Sau khi Chu Á Luân nói cho cô biết sự thật, chàng trai trông luôn lạnh lùng này đã gây xúc động vô vàn cô cô. Nỗi xúc động ấy đã kích thích cho cây non mang tên là can đảm nơi đáy lòng cô bỗng chốc vươn cao, trở thành cây đại thụ chọc trời.

Trong nháy mắt, cô bé luôn ngồi bên bờ ruộng lúa mạch luôn đợi người khác đến nắm tay mình đã trưởng thành, hiểu được chân lý cuộc sống, có vài thứ không thể chỉ ngồi không chờ đợi, có vài thứ cần phải đi bắt lấy và nắm chặt trong lòng bàn tay! Cuối cùng cô đã dám vươn đến tương lai, tương lai của hai người họ, tương lai của Lâm Mộ Mai và Vu Liên Thành.

"Liên Thành, em tin anh..." Mộ Mai mỉm cười, nói với người mình yêu, "... mãi mãi."

Về mặt Vu Liên Thành dịu đi, đáy mắt sáng ngời lấp lánh, si mê nhìn cô.

Không biết do đêm đã khuya hay do đôi mắt anh quá sâu thẳm, trái tim Mộ Mai dần dần tan chảy, như thể một giây sau sẽ hóa thành hồ nước mùa xuân.

Khi dưới đáy mắt anh như có thứ gì đó tuôn trào, gương mặt Mộ Mai cũng bắt đầu đỏ ửng. Sức nóng ở nơi cứng rắn kia lan dần đến toàn thân cô, từng lỗ chân lông trên thân thể cô đều xao động, xao động đến mức tay cô bất giác dời từ chiếc nút áo thứ hai của anh đến chiếc nút thứ ba rồi từ cõi ra, luồn tay vào tìm điểm cao nhất, đánh vòng xung quanh kêu gọi.

"Liên Thành, câu chuyện em kể khi nãy anh thấy có hay không?" Cô dẫu môi lên, khiến nó trở nên cảm dỗ, đợi chàng hoàng tử của mình kia đặt xuống nụ hôn.

Câu chuyện á? Rõ ràng là mấy mẩu chuyện sắc tình thì có. Vu Liên Thành khàn giọng: "Cũng tạm."

Thật ra anh chẳng hề nghe được nội dung câu chuyện cô kể là gì. Hơi thở cô cứ lượn lờ bên tai, cơ thể anh gần như đã muốn đắm chìm trong hương thơm của cô. Đáng ghét hơn là cảnh đẹp trước ngực cô gần như sắp bóp chết chút lý trí ít ỏi của anh, ý nghĩ duy nhất khi ấy trong anh chỉ là xé toang chiếc váy của cô ra, khiến cô kiệt sức dưới người mình.

Khoan đã, cảnh đẹp ư? Rốt cuộc Vu Liên Thành đã nhớ ra chuyện gì làm anh tức giận rồi. Lâm Mộ Mai được Dung Nhã dẫn vào hội trường, cô còn khiêu vũ với hắn nữa. Nhất định trong lúc Lâm Mộ Mai lơ đãng, tên Dung Nhã ấy đã liếc trộm ngực cô. Khe ngực sâu hút như ẩn như hiện kia luôn có sức cám dỗ trí mạng đối với đám đàn ông.

Anh dám cá rằng, tên Dung Nhã chết tiệt ấy cũng hận không thể xé váy cô, để thân hình cô trần trụi nằm dưới thân hắn giống như mình. Không, không, chắc chắn tất cả đám đàn ông trong hội trường đều có ý nghĩ bẩn thỉu ấy mới đúng.

Vừa thấy Vu Liên Thành cau chặt mày, Mộ Mai đã biết không ổn, bèn ấn ngón tay vào đỉnh ngực anh, nhẹ vân vê, giọng càng nũng nịu hơn: "Liên Thành, Liên... Thành..."

Chó chết! Vưu Liên Thành hít sâu vào. Lâm Mộ Mai lại dẫu môi lên nữa, mỗi khi như thế anh chỉ muốn hôn cô mãnh liệt, còn nổi tức giận đang bùng cháy kia chờ sau khi hôn xong rồi sẽ tính. Thế là anh cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Mộ Mai.

Hừ, sao cô lại tô môi đỏ chót thế này làm gì? Nhất định trong đầu Dung Nhã cũng vô cùng mong mỏi được hôn sạch son đỏ trên môi cô giống anh đây mà.

Vưu Liên Thành ngấu ngiến hôn môi cô, đồng thời tay luôn vào váy cô, xé đi miếng dán ngực. Bàn tay tức thì phủ trọn lên ngực cô, xoa nắn giày xéo, hóa chúng thành mọi hình thù theo ý muốn của anh.

Cảm giác căng tròn nơi lòng bàn tay thôi thúc môi Vưu Liên Thành trượt xuống, gò cao mềm mại kia cọ vào sườn mặt anh, dẫn đến thân thể anh run run, tiếp theo là thỏa mãn. Nơi này là lãnh thổ thuộc về anh, nó không hề để phòng và còn giang rộng cánh tay đón chờ anh.

Tìm được nút điều khiển, anh vội vàng ấn cho ghế nằm ngang, chống tay hai bên người cô, rút đi trăm cái tóc của cô, để mái tóc dài mượt mà xỏa tung. Vưu Liên Thành cúi hoa tai cô ra, cúi đầu nhìn đắm đắm khuôn mặt Mộ Mai. Tối nay cô quyến rũ hơn bao giờ hết, gò má ửng hồng, đôi môi tươi mọng, ánh mắt trong veo.

Và đỏ hơn cả gò má chính là nụ hồng mai kia, chúng nở rộ trong đêm tối hút hồn người xem. Vưu Liên Thành ngậm lấy nụ hoa đỏ ấy, đầu lưỡi nhẹ nhàng đánh vòng quấn quýt hết lần này đến lần khác, như muốn khẳng định chủ quyền của mình.

Mộ Mai ngửa đầu thờ hờn hờn, ngón chân xòe rộng, duỗi thẳng hết mức, dùng cách nào để đè nén cơn sóng tình do đầu lưỡi anh mang đến. Tay anh vẫn vuốt ve nơi bắp đùi cô, không ngừng kết hợp với lưỡi châm điện râm ran khắp người.

Mộ Mai không kìm nén được nữa, mũi chân vô thức ma sát chân anh cách lóp vài.

Đáng chết, anh chỉ mới coi áo khoác thôi nhưng bộ váy trên người cô đã thâm nhập vô cùng. Như vậy không công bằng, Mộ Mai tức giận đưa tay kéo phẳng nơ cổ anh ra, rồi lại coi áo sơ mi anh, tiếp đó là đến quần. Khi tay cô cầm lấy dây kéo, trên đỉnh đầu vang lên nụ cười khê khàng đắc ý của Vưu Liên Thành, giống như đang cười cô sốt ruột muốn ăn anh vậy.

Vì vậy Mộ Mai buông tay ra, nhú mào ra oai với Vưu Liên Thành, luôn tay đến nơi nghẹn đến sắp nội thương kia, lưỡi men theo vành tai anh: "Liên Thành, cậu nhóc tóc xoắn đang kháng nghị kia."

Vưu thiếu gia lập tức sầm mặt, anh ghét nhất bị ví von kiểu thế, nghe rất chạm tự ái đàn ông của mình, đặc biệt là những lúc thế này.

Vào lúc Mộ Mai cho rằng mình sẽ nghênh đón cú xâm nhập mạnh mẽ từ anh thì...

Váy cô bị đẩy cao lên tận eo, thân thể anh bao trùm lấy cô, đúng là anh đang tiến vào bên mớ ấy, nhưng mà...

Giọt mồ hôi to như hạt đỗ từ trán Vưu Liên Thành rơi xuống người Mộ Mai, anh khẽ cau mày, khó khăn thốt ra: "Mộ Mai, bị kẹp rồi."

"Bị kẹp á?" Cô hoàn hồn lại, mờ choàng mắt ra, tay chống lên ngực anh, "Bị kẹp ở đâu? Có đau không? Bị kẹp ở đâu thế?"

Về mặt Vưu Liên Thành hết sức khó chịu, Mộ Mai thoáng nghĩ, đúng là làm trong xe không thoải mái mà. May mà hôm nay Vưu Liên Thành lái chiếc SUV của Merc, không gian khá rộng ấy.

Anh vùi đầu trước ngực cô, thờ dòn đập, như thể không chịu đựng nổi.

"Liên Thành, nói em biết bị kẹp ở đâu vậy, có cần em giúp anh không?" Mộ Mai toan ngồi dậy, nhưng vừa cử động thì người càng bị anh ấn chặt vào ghế hơn.

"Ừ, đau, đau lắm." Giọng anh khàn khàn thốt ra giữa rãnh ngực cô, nắm lấy tay cô lần xuống bên dưới, "Mộ Mai, do bị em kẹp ấy."

Như có vô số con quạ đen bay qua đầu Mộ Mai. Vưu Liên Thành cười phá lên đắc ý, dù rằng mồ hôi trên trán anh đã lấm tẩm.

"Vưu Liên Thành, anh là đồ mất nết." Mộ Mai ngượng chín cả mặt vùi mặt vào vai anh, bàn tay cuộn lại đầm như mưa vào lồng ngực anh, "Đồ xấu xa, đồ xấu xa!"

"Mộ Mai, nói em muốn đi." Vưu thiếu gia tiếp tục trêu ghẹo.

"Đồ khôn." Tuy nói vậy nhưng cô đã không còn vùng vẫy nữa, trên thực tế người cô đã bị Vưu Liên Thành thiêu đốt bốc hỏa rồi.

Vưu thiếu gia vui sướng, động eo đẩy người dần sâu.

Chật thật, chặt đến mức như muốn bóp nghẹt hơi thở của anh. Nơi chật chội này chỉ có thể thuộc về một mình anh, dù có chết anh cũng không để cho bất cứ gã đàn ông nào khác bước vào, cả đời này chỉ cất chứa mỗi mình anh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 67

Bên ngoài đêm đã sâu, nhưng trong xe cảnh kiêu diêm chỉ vừa mở màn. Cửa sổ xe màu đen đóng kín, chỉ có ánh sáng dịu dịu trên trần, soi lên đường cong thướt tha của Mộ Mai. Vụ Liên Thành nhắm hai mắt lại, cảm nhận cơ thể họ quấn quýt không rời.

"Lâm Mộ Mai, em thề đi, thề nơi này mãi mãi chỉ thuộc về mình anh thôi."

Trong khí thế chế trụ của Vụ Liên Thành, Mộ Mai thề ngắt ngứ: "Em thề, tất cả của Lâm Mộ Mai, đều thuộc về Vụ Liên Thành."

Vừa dứt lời, cô lại nghênh đón một trận liễu chết triền miên. Ghế dựa trong xe cũng phát ra âm thanh theo từng nhịp điệu của anh, lúc nhanh lúc chậm còn pha lẫn tiếng thờ hồn hể, tiếng ngâm nga và tiếng gọi "Liên Thành" khe khẽ dứt quãng.

Vụ Liên Thành mặc bản thân mình rong ruổi trên cơ thể Mộ Mai, anh thề phải đòi lại những đêm khát khao đau khổ thời gian qua. Những ngày trước anh quá ngọt ngào, nằm trên chiếc giường vương mùi hương của cô, nhớ đến đủ mọi cảnh hai người triền miên, rồi nằm mơ, tiếp theo lại phải đi tắm nước lạnh, vòng tuần hoàn này cứ thường xuyên lặp đi lặp lại mỗi đêm.

"Liên... Thành... có thể nhẹ... nhẹ một chút... không?" Mộ Mai yếu ớt cầu xin, Vụ thiếu gia cứ hăng hái xông pha thế này khiến xương cốt cô sắp sửa rã rời rồi.

"Nhẹ hả? Được thôi em yêu." Vụ Liên Thành mỉm cười, nhưng tuần suất ra vào lại càng mạnh mẽ, càng hung hãn hơn.

Tiếng hít thở yếu mềm trở thành tiếng hét lạnh lạnh, Vụ thiếu gia còn hỏi bên tai cô: "Mộ Mai, bảo bối, có thích không? Thích như vậy không?"

"Th... Thích..." Mộ Mai bật thốt chẳng tròn câu.

Hơi thở của hai người động đầy cửa kính, trong tiết tấu kịch liệt của anh, Mộ Mai cảm nhận mình như một chiếc lá thu lay động trong gió, khi cơn gió thổi chiếc lá rời khỏi cành, cô cảm giác thân thể mình nhẹ bổng và được bay lượn tự do. Cô hét lên thật to, được cơn gió đưa lên tận đám mây, ngay khoảnh khắc đó, chất lỏng nóng rực cũng phóng thẳng đến nơi sâu nhất trong người cô, và thời gian cũng như ngừng lại.

Lát sau mở mắt ra, Mộ Mai thấy được gương mặt Vụ Liên Thành hơi tái, khăn giọng ảo não: "Anh quên đeo bao rồi."

Cô lẳng lặng nhìn anh, anh rù rì, khó khăn cất lời: "Mộ Mai, bây giờ anh vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm cha."

Mộ Mai cọ mặt vào cổ anh: "Liên Thành, anh có thích em sinh con cho anh không?"

"Đương nhiên, đương nhiên..." Anh lăm bầm đáp, nâng mặt cô lên bằng hai tay, nói với giọng ảm ức, "Nhưng hiện tại anh không muốn có con, mấy đứa trẻ đáng ghét đó nhất định sẽ chia sớt tình yêu của em, nghĩ đến đây thôi đã khiến anh đau đầu."

Mộ Mai dờ khóc dờ cười vì câu này.

"Anh không thể chịu được việc lúc em mang thai anh không thể chạm vào em. Không thể chịu được đứa bé sơ sinh da nhăn nheo kia cướp đi sự chú ý của em. Không thể chịu được khi nó lớn hơn một chút, vào thời điểm chúng ta thân mật thì nó lại ngăm tí xuất hiện làm gián đoạn..."

"Vụ... Liên... Thành!" Mộ Mai thật bó tay.

"Mộ Mai, hay là chúng ta đừng sinh con." Vụ thiếu gia chợt nảy sinh ý nghĩ kỳ dị, nắm chặt tay Mộ Mai, hôn từng đầu ngón tay, "Như vậy thì anh sẽ có thể độc chiếm em rồi."

Mộ Mai muốn rút tay mình lại, nhưng Vụ Liên Thành đã dứt khoát ngậm ngón tay cô vào miệng, mút ngon lành, giống như ngón tay cô là que kẹo mút vậy.

"Mộ Mai, chúng ta đừng có con được không?" Vụ thiếu gia càng cả gan hơn, dĩ nhiên tay anh không hề nhả rời, lại dạo chơi trên người cô với ý định khiến cô ý loạn tình mê, đáp ứng suy nghĩ hoang đường của anh.

Thế nhưng Mộ Mai lại đẩy tay Vụ Liên Thành ra, sa sầm mặt: "Được thôi, em đi tìm người đàn ông khác sinh con, sinh hẳn một đội banh luân."

"Em dám." Huyết thái dương Vụ thiếu gia gồ lên.

Mộ Mai liếc mắt khiêu khích, em dám đấy thì sao!

"Hay là, đợi đến khi anh ba mươi tuổi hẳn có con được không Mộ Mai?" Vụ Liên Thành đành xuống nước làm nũng.

Thế là họ lại tiếp tục cò kè mặc cả thời gian có con, cuối cùng bàn bạc một hồi Vưu Liên Thành lại cùng cô chơi trò "xe rung". Không biết Vưu thiếu gia đã học được mấy kỹ năng mê hoặc kia từ đâu, lại khiến Mộ Mai không ngừng "cất đất bồi thường" cho anh.

"Bảo bối, đến lúc anh ba mươi tuổi hẳn có con được không? Hả?"

"Được..."

"Vậy em yêu con nhiều hơn hay yêu anh nhiều hơn?"

"Con... á? Bây giờ không phải còn chưa có con sao?"

"Không được, anh muốn biết ngay bây giờ."

"Em... yêu... cả hai."

"Yêu cả hai?"

"Không... không, em yêu anh nhiều hơn..."

"Thật?"

"Thật... Liên... Thành, nhẹ chút... Đừng... đừng... nhẹ một chút..."

Lúc xe rời khỏi dãy nhà hoang thì đã ba bốn giờ sáng, trên đường cực thừa thớt người, một vài đèn bảng hiệu đã tắt. Soi sáng cả con đường là ánh đèn vàng cũ kỹ Mộ Mai yêu thích, cô khẽ dựa vào vai anh. Xe đi vào đường hầm, vạn vật đều bị đè áp, âm u và yên tĩnh.

"Liên Thành, em đã gặp Chu Á Luân." Nói xong câu này, âm thanh của cô càng lúc càng nhỏ, "Anh ta nói hết chuyện của mẹ anh cho em biết." Mộ Mai không dám nhìn Vưu Liên Thành, đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc, "Liên Thành, em xin lỗi."

Yên lặng, yên lặng như tờ!

Lúc xe sắp ra khỏi hầm, cô mới nghe anh "ừ" một tiếng. Mộ Mai cúi thấp đầu, có một vài vết thương không thể chạm vào, bởi vì nó rất đau, càng sợ đau thì càng muốn trốn tránh, rồi theo thời gian trôi qua, nó hóa thành bóng ma ám ảnh ta suốt đời. Cách xua đi bóng ma ấy chính là đừng sợ đau đớn.

Anh đưa tay nhẹ vuốt tóc cô: "Đều qua rồi."

Xe ra khỏi đường hầm, ánh sáng soi thẳng vào mắt.

Mộ Mai xách váy đi theo Vưu Liên Thành trong con ngõ tứ hợp viện, khẩn trương nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh. Kể từ lúc nhắc đến chuyện mẹ anh ở trên xe, về mặt Vưu Liên Thành khiến lòng cô bất an. Nhìn chốc lát, cô đành cắn răng nói dối: "Liên Thành, chân em đau, đi không nổi."

Giây lát sau, Mộ Mai lại được Vưu Liên Thành bế lên, lại là cái ôm công chúa. Cô vui sướng nghịch huyết thái dương anh, tối nay anh chải vuốt tóc lên hết để lộ huyệt thái dương trông cực gợi cảm.

Bước vào tứ hợp viện, lòng Mộ Mai bỗng bình yên. Cả một ngày dài đằng đẵng đã trôi qua, rốt cuộc cô tìm lại được anh, mang anh ra khỏi buổi dạ vũ xa hoa, trở về tứ hợp viện đơn giản này.

"Liên Thành, tối nay anh đẹp trai thật ấy."

"Anh biết."

"Liên Thành, em nói đau chân là gạt anh thôi, em chỉ muốn thăm dò anh có để ý đến em không." Mộ Mai thỏ thẻ.

"Anh biết."

Hóa ra anh biết hết, nói vậy nghĩa là anh vẫn luôn để ý đến cô. Tình cảm tha thiết từ từ trào dâng, cô muốn cho anh vui vẻ, muốn lấy lòng anh. Nhìn sang phòng tắm, Mộ Mai mạnh mẽ ý nghĩ: "Liên Thành, có muốn tắm chung với em không?"

Anh dừng bước, cúi đầu, giọng khàn khàn: "Em không mệt à? Em có chắc chịu nổi không?"

Thật ra khi vừa thốt ra câu hỏi kia, Mộ Mai đã hối hận. Vưu thiếu gia ở phòng tắm luôn đứng mãnh hơn ở trên giường, cộng thêm ở trong phòng tắm chiều trò của anh còn gấp bội.

"Anh nghĩ đi đâu vậy, chỉ nói là tắm bình thường thôi." Mộ Mai lảng tránh.

Kết quả dĩ nhiên không chỉ tằm bình thường, qua góc gương bốn mươi lăm độ, thân thể họ lại dán chặt lấy nhau từ phía sau như cặp song sinh. Cô kẻ sát người anh, một tay chống trên tường, một tay vòng ra sau ôm lấy đầu anh. Còn Vưu Liên Thành thì một tay giữ lấy eo cô, như muốn dùng hết toàn lực khâm cô vào thân thể mình, tay còn lại thì ôm lấy gò bồng đảo căng tròn, đỉnh ngực lộ ra từ khe tay anh, màu đỏ tươi thắm như nụ hồng mai nở rộ trong trời đông tuyết trắng xóa, cực hút hồn người.

Trần nhà trên cao dường như cũng đứng đưa theo thân thể họ, một tay chống lên tường biến thành hai. Vào lúc cực hạn, chất lỏng nóng bỏng kia lại tiến thẳng đến nơi sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 68

Sau cuộc hoan ái mê mẩn trong phòng tắm, dường như mọi phiền não đều theo mồ hôi thấm thấu qua lỗ chân lông giãn nở bốc hơi bay biến. Họ thư thái nằm trên giường, gác chân lên bệ cửa sổ, hai chiếc gối chồng lên nhau. Vưu Liên Thành nằm lên gối cao, còn Mộ Mai tựa đầu vào hóm cổ anh, nghiêng mặt áp vào lồng ngực anh, chân khều lên góc rèm cửa sổ. Lúc này bên ngoài sắc trời tờ mờ sáng, cả thế giới như thể chỉ còn lại hai người họ.

Mộ Mai cực thích kiểu nhà Tứ hợp viện thế này, tường vây bốn phía bao bọc lấy họ, không ai có thể quấy rầy. Thi thoảng trong sân sẽ xuất hiện bóng dáng mảnh mai, trông lọt thỏm chút gì đó trong vườn. Theo thời gian trôi đi, bóng dáng ấy từ từ trở thành một người vợ hiền mẹ đảm, căn nhà có thêm thành viên, và rồi hai vị chủ nhân cũng cùng nhau già đi.

Đó... chẳng phải là ý nghĩ của từ “nhà” hay sao!

"Ngôi nhà" trong ao ước của cô đã dần hình thành rõ nét theo từng hơi thở gần trong gang tấc của anh. Nó sưởi ấm cõi lòng Mộ Mai, góc cạnh từng chút mài mòn, sau đó trở nên ấm cúng và êm đềm.

Nhìn từ góc độ này của Vưu Liên Thành chỉ thấy được chớp mũi xinh xinh của cô. Sóng mũi Mộ Mai cao thẳng nhưng không phải kiểu hơi quặp xuống của người phương Tây, chớp mũi cô tròn tròn, mỗi khi cười lộ khuôn mặt vốn thanh tú sẽ toát lên nét yêu kiều. Kết hợp với đôi mắt ơ hờ lại khiến vẻ yêu kiều này ẩn chứa chút sâu lắng.

Nụ cười của Lâm Mộ Mai giữa đám đông tuyệt đối là liều thuốc ephedrine nguy hiểm nhất với Vưu Liên Thành, nó thôi thúc anh không kiềm chế được cảm xúc muốn dán thân mạo hiểm.

Thế là Vưu Liên Thành lại nhớ đến cảnh trong buổi dạ vũ trước đó. Anh cá là lúc này cô đã cười với ông chú Tiểu Nhã kia không dưới ba lần, đồng nghĩa đã khơi dậy lòng ham muốn dán thân mạo hiểm của ông chú này hơn cả ba lần. Niềm vui sướng sau cơn hoan ái bỗng chốc biến mất.

"Lâm Mộ Mai, ở hội trường dạ vũ, em đã cười với Dung Nhã mấy lần?" Vưu Liên Thành hạ thấp giọng.

Năm lần thì anh còn chịu được, nếu hơn năm lần thì..

Vưu Liên Thành biến thái nghĩ, nếu cô dám trả lời là bảy lần, như vậy từ giờ khác này anh sẽ cùng cô làm bảy lần; nếu là mười lần thì sẽ làm mười lần; nếu hơn mười lần thì anh sẽ khiến cô một tuần lễ không xuống giường được luôn.

Sau khi dấy lên ý nghĩ điên cuồng kia. Vưu Liên Thành lại hoài nghi chỉ số IQ của mình. Sao mấy chuyện ghen tuông dị hợm này luôn dễ dàng chiếm dụng đầu óc anh thế?

Thế là sau một phen tự khiển trách bản thân đã bị những ý nghĩ kia làm cho ngu muội, đầu óc anh lại xoay chuyển như quỹ tích vận hành bình thường của trái đất. Mà lúc đầu óc đã trở lại bình thường, đương nhiên Lâm Mộ Mai sẽ trở thành nơi trút giận. Đều do cô gái này làm hại, cô ngoan ngoãn ở nhà không được hay sao mà cứ thích ra ngoài trêu ơng gọi bướm?

Chờ mãi không nghe thấy câu trả lời của Mộ Mai, thế là anh lại nghĩ ngợi lung tung, cho rằng cô đang chột dạ, nhất định không chỉ cười với Dung Nhã, có thể còn..

"Lâm Mộ Mai, em và ông chú Tiểu Nhã kia đã khoác vai bá cổ nhau phải không?" Lần này giọng Vưu Liên Thành đánh lại, lộ ra hàm răng trắng đang nghiền chặt, "Có phải trong lúc khiêu vũ hân đã chạm vào nơi không được chạm đến trên người em không?"

Tay anh luôn qua chiếc váy ngủ hai dây, cầm lấy nơi căng tròn, gần giọng: "Có phải chạm vào nơi này không?"

Giờ khác này, trong đầu Vưu Liên Thành toàn hình ảnh đáng khinh, bộ ngực trắng nõn của cô đã bị Dung Nhã xem sạch rồi.

Mộ Mai thờ dài, Vưu thiếu gia đã bão nổi rồi đây! Cô nhủ thầm, nếu là đàn ông chín chắn thì vào giờ khác này phải nói với giọng hỏi han ân cần mới đúng, thế nhưng Vưu thiếu gia lại trái ngược.

Còn nữa, vậy mà cậu chủ nhà cô lại hỏi câu kỳ cục này với giọng nghiêm nhiên thế cơ đấy. Làm sao cô biết được mình đã cười với Dung Nhã bao nhiêu lần? Làm sao cô...

Mộ Mai có chút tức giận, song khi bắt gặp huyết thái dương anh hằn lên gân xanh, cảm xúc ngọt ngào lại trào dâng. Tên ngốc này cứ thích ghen tuông vô cớ. Cô từng nghe một câu nói, đàn ông sẽ luôn vô thức trở thành một đứa trẻ trước người phụ nữ anh ta yêu.

Cô nở nụ cười rạng rỡ, ngẩng đầu, móng tay vẽ vòng tròn trước ngực anh: "Sao em có thể cho anh ta chạm vào được, còn cười á, em chỉ cười với nhóc tóc xoăn này thôi."

Chết tiệt, cô lại dùng giọng điệu, vẻ mặt, cộng thêm cử chỉ cáu đồ này. Ngay cả sợi tóc của Vu Liên Thành cũng mềm nhũn, ngay cả biệt danh đáng ghét cô gọi cũng không làm anh chán ghét nữa.

"Lâm Mộ Mai, không được..." Vu Liên Thành miệng đắng lưỡi khô.

"Không được gì hả?" Mộ Mai dứt khoát trở mình áp lên người anh.

Việc này càng trí mạng anh hơn rồi! Sau khi hoan ái cô lại thể hiện ra tư thái quyền rũ vô cùng nhuần nhuyễn, mái tóc dài như hải tảo buông rơi xuống ngực và trên cánh tay anh, như thể một giây sau sẽ quần lấy ruột gan anh.

"Không có gì..." Tay anh chạm vào vành tai cô, tất cả đều hóa thành cử chỉ vờn ve nhẹ nhàng.

Bên này cơn giận của Vu Liên Thành đã bay biến, song bên kia Lâm Mộ Mai lại nhớ đến một việc khác: "Vu Liên Thành!" Ngón trở cô chọc mạnh vào cằm anh, "Nói mau, anh có ngủ với Phương Phi không?"

Dù rằng trong lòng đã có đáp án khẳng định, nhưng cô vẫn muốn chính tai nghe câu "Không có" từ anh.

Vu Liên Thành nhìn cô vờn ve mặt "câu vớ vẩn vậy mà em cũng hỏi", ngón tay quần lấy tóc cô, chậm rãi đáp lời: "Lâm Mộ Mai, em giống như kem đánh răng anh đã dùng từ hồi còn bé vậy."

Kem đánh răng ư? Ý nghĩ đầu tiên là Mộ Mai gần như muốn tấn cho Vu thiếu gia một trận, sau đó kịp bừng hiểu, tiếp theo lại im lặng, cảm động dạt dào.

Cả London đều biết từ bé đến lớn Vu thiếu gia chỉ dùng sản phẩm của công ty P&G, ai ai cũng biết Vu thiếu gia dùng kem đánh răng của nhãn hiệu khác sẽ nôn mửa. Bác sĩ tâm lý còn từng chẩn đoán bệnh cho anh là mắc chứng sạch sẽ thái quá.

Sạch sẽ thái quá là một loại bệnh sinh ra từ nỗi hoài cựu thâm căn cố đế. Có một chú bé tóc xoăn nho nhỏ thích siêu nhân, chú luôn khát vọng có thể bay lượn như thần tượng của mình. Khi ấy công ty P&G đã dùng hình tượng siêu nhân với hàm răng trắng ngần để quảng cáo cho sản phẩm kem đánh răng kia. Vì thế chú bé tóc xoăn cũng chung tình với kem đánh răng siêu nhân của họ, tưởng tượng sau này mình lớn lên sẽ cười tỏa nắng hết như siêu nhân.

Nói cách khác, Lâm Mộ Mai là nhãn hiệu kem đánh răng anh luôn chung tình này. Còn Ngô Phương Phi là loại nhãn hiệu khác mà Vu Liên Thành mãi mãi không đụng đến.

Ngón tay cô dần mềm, nụ cười cũng dịu dàng, cảm đặt lên ngực anh. Lần này vấn đề chuyển sang một việc đơn thuần là tò mò khác: "Liên Thành, anh đã làm gì mà Vinh Ái chịu phối hợp với anh vậy?"

Cô tiểu thư kiêu kỳ kia là một điều phiền phức cực lớn ấy!

"Anh nhận lời giới thiệu cô ta vào hội danh viện Crillon, cộng thêm để Andrew dẫn cô ta tham dự buổi dạ tiệc giáng sinh tại Kremlin Moskva."

"Anh có cho cô ta chạm vào một ngón tay nào của mình không?" Mộ Mai bắt chước giọng điệu ghen tuông của Vu thiếu gia.

Vu thiếu gia vui vẻ hást cằm lên cao. Đường nét quai hàm của Vu Liên Thành thật đẹp, từ cằm cho đến yết hầu của anh nói thành một đường uyển chuyển gợi cảm. Mộ Mai thầm nuốt khan.

Theo năm tháng trôi qua, Vu Liên Thành sẽ dần dà chín chắn, nhất định sẽ có một đám phụ nữ xinh đẹp đào đủ bấy rập chờ anh. Đến khi ấy, anh có thể còn như bây giờ, hề tí là ghen tuông vô cớ với cô không?

"Đúng rồi, Lâm Mộ Mai, hôm đó em để Triệu Cẩm Thư ôm em trong tầng hầm đỗ xe." Vu Liên Thành chợt nhớ đến hình ảnh khiến anh tan nát cõi lòng. "Sau này em còn dám sà vào lòng bất cứ tên nào khác, anh sẽ nhốt em lại đấy. Người ta nói như vậy là bị cấm sùng, anh không muốn đầu mình có sùng đầu, xấu chết được."

Lời nói của Vu Liên Thành trái lại đã nhắc nhở Lâm Mộ Mai, dấy lên lòng hiếu kỳ của cô: "Liên Thành, anh kể xem sao ông bác bướng bỉnh kia lại cho anh mượn chiếc xe bus đỏ chạy đến quảng trường thế."

Vu Liên Thành đau đầu, Lâm Mộ Mai tò mò mấy việc này làm gì?

"Liên Thành, nói đi mà! Em muốn biết, nói em nghe đi!" Lâm Mộ Mai đã thiết lập chiếc bẫy ngọt ngào cho Vu thiếu gia, cọ chóp mũi vào cằm anh.

Chết thật! Vưu Liên Thành thầm nguyên rủa!

"Nói đi mà! Em nghe xong sẽ quên ngay, thật đấy!" Vưu thiếu gia càng chần chừ, lòng hiếu kỳ của Lâm Mộ Mai càng lớn. Cô giờ tay lên giá bộ thẻ thoát.

"Thật nghe xong sẽ quên chứ?" Vưu Liên Thành hơi nhòm người dậy, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Lâm Mộ Mai.

Mộ Mai thành khẩn gật đầu.

"Chuyện này..." Vưu thiếu gia áp ứng, "Ồ lán sau vườn của bác ấy... trồng rau organic... mấy loại rau cải ấy cần... phân bón đặc thù. Anh... bác ấy bảo anh... đẩy xe ba bánh đi theo... thu gom mấy loại phân bón kia..."

Phân bón cho rau organic á? Nói cách khác... là vật bài tiết của người sao? Vưu thiếu gia sang trọng được mọi cô gái yêu thích London lại đi làm chuyện này để mượn được chiếc xe bus đồ kia chạy đến quảng trường lấy lòng cô ư?

Thật là... Thật là...

Mộ Mai cúi đầu, vùi mặt vào lòng anh, bắt đầu cảm động đến mức muốn rơi lệ.

Nhìn mái đầu đang cọ vào người mình kia, chuyện mất mặt vừa rồi dường như cũng thoáng chốc hóa thành vĩ đại, Vưu Liên Thành vuốt tóc cô: "Lâm Mộ Mai, bị anh làm cảm động rồi phải không? Vì vậy từ nay trở đi em phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh."

Ừ, nhất định sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, sẽ tốt với anh thật nhiều, thật nhiều.

Hình như, Vưu thiếu gia lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, "chú nhóc tóc xoăn" kẻ vào chân cô đang nhanh chóng thay đổi, trở nên nóng rực.

"Liên Thành, anh còn muốn không?" Mộ Mai hôn lên khóe môi anh.

Vưu Liên Thành cố hết sức nuốt từ "muốn" kia xuống bụng, ra vẻ ân cần như đàn ông chừng chạc: "Không được, bảo bối, anh không muốn làm em kiệt sức đâu."

Mộ Mai nghe lời nằm xuống gối mình, trong lòng thầm đếm ngược: Ba, hai, một!

"Mộ Mai, thằng White nói với anh một đêm nó có thể làm được mười ba lần. Chúng ta chỉ làm có ba lần thôi, anh nghĩ có thể làm thêm một lần nữa. Mộ Mai, hay là một đêm chúng ta làm bốn lần nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 69

Buổi trưa hôm sau, Mộ Mai tỉnh dậy trong tình trạng đầu óc choáng và bụng đói cồn cào. Chân vừa chạm đất đã bủn rủn, suýt nữa ngã quỵ, còn kẻ đầu sỏ đã gây ra việc này thì biến đầu mất.

Giỏi lắm, giỏi lắm Vưu Liên Thành! Mộ Mai thật sự muốn níu lấy lỗ tai Vưu thiếu gia, hét thật to vào cho hả giận. Cái tên khốn Vưu Liên Thành này, không phải nói là bốn lần thôi sao?

Thế mà cuối cùng lại những năm lần rưỡi! Sau lần thứ năm là đến lần thứ sáu, nhưng được giữa chừng Mộ Mai đã mệt mỏi ngủ thiếp. Nói cho chính xác là nửa đoạn đầu lần sáu cô đã ngủ gà ngủ gật rồi.

Tối qua Vưu thiếu gia vô cùng thỏa thuê. Sau lần thứ tư, anh đã biết được một thứ gọi là "giai đoạn an toàn" mà trước giờ chưa hề nghe đến. Qua giảng giải của Mộ Mai, anh biết trong giai đoạn an toàn này không phải đeo bao, Vưu Liên Thành cho rằng trước giờ mình đã thiệt thòi quá thể. Vì vậy mới có lần thứ năm và lần thứ năm rưỡi.

Dựa theo trạng thái chân mềm nhũn như giò, Mộ Mai biết nhất định Vưu thiếu gia đã hoàn thành nốt lần rưỡi kia rồi.

Anh quả thực như người máy, nhưng cô đâu phải làm bằng điện, cô là người bằng da bằng thịt hẳn hoi mà.

Vất vả lắm mới đứng dậy đi đến phòng khách, con giận của Mộ Mai mới vơi đi đôi chút. Phòng khách được dọn dẹp gọn gàng, trên bàn còn đặt hoa tươi, những đĩa hồng tươi thắm tỏa sáng long lanh buổi ban trưa khiến lòng người ta thư thái.

Đến phòng tắm, Mộ Mai lại nguôi giận thêm một chút.

Bài chải đã được bôi kem ngay ngắn và được đặt vào chỗ thuận tay của cô. Vừa đánh răng vừa nhìn bọt kem qua gương, trong lòng Mộ Mai chợt dâng nổi cảm khái.

Thời gian như đã bị đảo ngược trong căn tứ hợp viện rồi. Trước đến giờ đều là cô làm điều này cho anh, Vuưu thiếu gia là tên nhóc cực kỳ soi mói, kem bóp ra phải thẳng tắp, không thẳng sẽ bị vứt vào thùng rác.

Mộ Mai nhoeén môi cười, thế nhưng phút chốc lại nghiêm mặt. Nơi da thịt lộ ra khỏi áo ngủ chỉ chút những đốm đỏ, giờ phút này trông cô chẳng khác gì con báo đốm.

Mẹ kiếp! Mộ Mai học theo Vuưu Liên Thành chứ tặc.

Đánh răng xong, vừa quay người thì lửa giận lại giảm xuống. Áo khoác của cô đang treo trên vách phòng tắm, trên áo còn dán tấm giấy tiện lợi mang nét chữ của Vuưu Liên Thành.

- Em yêu, đói bụng chưa, đói bụng thì đến phòng ăn nhé, anh đã chuẩn bị món ngon cho em rồi đây.

Tốt lắm, Vuưu Liên Thành không bỏ trốn mất dạng, anh chỉ đang ở phòng bếp nấu ăn cho cô thôi. Soi gương khoác áo vào, khoe môi cô cong cong, con báo đốm trong gương hình như đã thuận mắt hơn phần nào.

Nếu nói, trong phòng tắm Mộ Mai vẫn còn hơi khó chịu, thì khi bước vào phòng bếp, chút giận dỗi còn sót lại đã bay khỏi chín tầng mây.

Trên bàn ăn không có mấy món thịnh soạn, chỉ là những món hết sức bình thường. Anh đang cầm củi nấu cháo cà rốt cho cô, cầm muôi khuấy nhẹ, nghe nói khuấy như vậy sẽ dễ cháo và cà rốt sẽ mau tan vào nhau. Anh rất chăm chú, chăm chú đến mức không hề hay biết cô đến.

Vuưu thiếu gia biết cả nấu cháo nữa cơ, đáng vẻ kia trông chẳng khác gì đầu bếp nhà nghề cả!

Mộ Mai rón rén đi đến, ôm lấy anh từ sau lưng, hương cháo thơm ngát kia len đến tim cô, từng chút tràn lan cả cõi lòng.

Người anh ấm áp, bả vai vững chãi, vòng eo ôm lấy vô cùng êm ái. Tiếc nuối duy nhất là chiều cao hai người họ không phù hợp lắm. Nhưng không sao cả, Mộ Mai kiễ chân lên, tim cô đặt lên vị trí xương bướm của anh, nghe nói đây là chiều cao phù hợp nhất cho một đôi tình nhân.

Cô vui mặt vào lưng anh cò cọ.

Vuưu Liên Thành đưa tay rảnh rỗi đặt lên đôi bàn tay đang ôm lấy mình, cúi đầu nhìn chúng đang che chở cho nhau.

"Liên Thành, anh biết cả nấu cháo ư." Chàng trai nấu cháo này thoáng cái đã làm tim cô tan chảy.

Nghe giọng của Mộ Mai, rốt cuộc Vuưu Liên Thành mới nhẹ lòng. Tối qua sau lần thứ sáu, anh phát hiện ra cô đã ngủ mất, điều này khiến anh hơi lo lắng, bởi vì lần thứ sáu được diễn ra trong tình huống cô không cam tâm tình nguyện, nhưng anh lại cảm thấy không mang bao thật sự quá vui sướng. Để vượt cơ hội này sẽ không có lần sau!

Vuưu Liên Thành hắng giọng, tuy trong lòng lo ngay ngáy nhưng lời thốt ra vẫn dịu dàng: "Đây cũng là phục vụ đặc biệt chỉ dành riêng cho Lâm Mộ Mai thôi, em có thích không?"

Còn phải hỏi ư! Mộ Mai cười khanh khách, sau đó rơi vào chiếc bẫy dịu dàng của Vuưu Liên Thành, quên phứt con giận khi vừa thức dậy.

Đến lúc trời tối, thừa dịp Vuưu Liên Thành đi tắm, Mộ Mai mở laptop ra đặt lên chân, xem tin tức trên mạng.

Cả buổi chiều cô và Liên Thành đều tắt điện thoại ôm nhau trên sofa, nghe nhạc xem phim, chơi bài. Tường vây xung quanh đã ngăn cách họ với thế giới bên ngoài.

Mộ Mai không biết, sau tối hôm qua sự tình sẽ phát triển thế nào, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn đúng không?. Song, Vuưu Liên Thành không nói, và cô cũng không hỏi.

Chắc hẳn trên các trang báo mạng đều đang giật tít tiêu đề "Người sáng lập S.S.Y lại là kẻ lợi dụng tình cảm để đầu cơ trục lợi". Những người có thù với Vuưu Liên Thành đại gì không lợi dụng báo chí để công kích chửi mắng anh.

Mộ Mai sợ sệt, chậm chạp không dám mở máy tính ra, cô sợ vừa mở trang web lên sẽ tràn ngập trời đất tiếng thóa mạ về họ. Cô không ngại người ta lăng mạ mình, nhưng lại không chịu được bất cứ ai mắng chửi chỉ trích anh.

Trong lúc rối rắm, cô lại được một vòng ôm thơm ngát bao bọc, anh nắm lấy tay cô bật máy tính lên, nhưng không hề vội vàng vào web, mà là ngậm lấy vành tai cô xong mím mím chốc lát, mới nghiêm túc hỏi: "Mộ Mai, nếu anh chỉ còn hai bàn tay trắng, thậm chí ba anh cũng từ anh, em vẫn cần anh chứ?"

"Để em nghĩ xem..." Mộ Mai ra vẻ trịnh trọng giây lát, bất đắc dĩ gật đầu, "Được rồi, xét điều kiện bề ngoài điển trai của anh, hơn nữa tài nấu ăn cũng tạm tạm, kỹ thuật trên giường khá tốt, em có một chút tiền để dành, để em bao nuôi anh vậy!"

Thời điểm nói những lời này, Mộ Mai còn vỗ ngực hào hùng. Vuưu thiếu gia thờ ắt, nhếch môi cười: Kỹ thuật trên giường tạm tạm á! Lâm Mộ Mai đáng yêu quá rồi.

Nửa giờ sau, Mộ Mai tròn tròn mắt, lẩm bẩm: "Tại sao lại vậy? Tại sao lại như vậy?"

Đúng thế! Điều này hoàn toàn trái ngược với kiểu truyền thông bình thường thích châm dầu vào lửa. Ngoại trừ một vài nhà truyền thông Bắc Kinh chỉ trích Vu Liên Thành với giọng điệu cay độc, những tờ báo chính thống có sức ảnh hưởng đều nhất trí dùng câu "tình cũ lại cháy" để hình dung sự việc trong buổi dạ vũ tối qua.

Thậm chí các nhà truyền thông Anh còn dùng cuộc phỏng vấn qua video call với anh viết về sự việc này thành câu chuyện muộn màng nhận ra tình yêu đây lâu mạn. Trong cuộc phỏng vấn, Vu Liên Thành bày tỏ vô cùng áy náy với Ms Wu (Cô Ngổ), sau khi chân thành xin lỗi bạn gái đương nhiệm, anh mới nói với giọng chậm chậm đầy kiềm nén: "Khi cô ấy xuất hiện trước mặt tôi, tôi mới phát hiện ra tôi căn bản chưa hề quên cô ấy."

Thế là trong vài giờ, không ngừng có người nhẩy ra nói tốt cho Lâm Mộ Mai. Ví dụ như hàng xóm trước kia kể cô là một cô bé hiếu thảo; ví dụ như bạn học trước đây của cô nói cô luôn sẵn sàng giúp đỡ những bạn học khác; ví dụ như cha sử nói cô là một cô gái lương thiện nhiệt tình với giọng cực kỳ thành kính. Và còn rất nhiều, rất nhiều người khác nữa...

Tiếp theo có nhân viên của cơ cấu từ thiện nào đó đứng ra tiết lộ Lâm Mộ Mai đã bí mật quyên tiền cho họ, dĩ nhiên không chỉ có một nhà tiết lộ điều ấy.

Như thế, trong một đêm, cô Tess ham mộ hư vinh trong dinh thự họ Vu đã hóa thành cô gái tốt bụng, lặng lẽ chịu đựng người khác chỉ trích vu khống.

Tình cũ lại cháy ư? Nghe mới hay làm sao! Tiêu đề này tốt hơn câu "lợi dụng tình cảm" gấp trăm gấp nghìn lần, quan trọng nhất là S.S.Y không hề chịu bất cứ liên lụy gì.

Phải biết rằng, một doanh nhân dính với câu tình cũ lại cháy cao lắm chỉ là tin tức giải trí để người ta hóng hớt. Còn những ngân hàng và nhà đầu tư khác sẽ không bất chấp làm khó gì với doanh nhân kia.

Vu Liên Thành đã hóa con phong ba lần này thành tin tức scandal tình ái hường phấn, hơn nữa câu tình cũ lại cháy làm người ta dễ dàng chấp nhận hơn câu "thay lòng đổi dạ" nhiều.

Mộ Mai không ngờ, chuyện khiến cô lo âu suốt cả ngày lại kết thúc bằng cách nhẹ nhàng thế này. Đóng máy tính lại, cô quay người ôm lấy mặt anh, hôn lấy hôn để như chìm gỗ kiến.

"Vu Liên Thành, anh làm sao khiến mấy tay rắc rối kia chịu nói tốt cho anh vậy?" Mộ Mai vui mừng vòng tay qua cổ anh.

Cô hầu học của anh lại trở nên ngốc nghếch rồi! Không, phải là trở nên ngây thơ rồi mới đúng! Vu Liên Thành cảm thán, nếu là trước kia, chỉ trong vài giây thôi cô sẽ đoán được đầu cua tai nheo ngay. Có điều trở nên đơn thuần vậy cũng tốt, đơn thuần như vậy sẽ không nghĩ ra mấy chuyện quái dị để hành hạ anh.

"Đơn giản thôi, cho họ chút lợi ích, gửi đến hộp thư cá nhân của họ vài thứ thực tế, sau đó hứa với họ lần sau sẽ nể mặt họ, phối hợp với họ." Vu Liên Thành gỡ nhẹ trán Mộ Mai, cô lập tức bày ra vẻ nghe giảng dạy, ngoan hiền giương mắt, "Còn nữa, Lâm Mộ Mai, phòng quan hệ công chúng của công ty anh được trả lương hậu hình lắm, họ còn ước gì xảy ra chuyện như vậy để thể hiện tài năng của mình xứng đáng với đồng lương hiện có cơ."

Trong lúc Vu thiếu gia chờ cô dâng hiến thân thể để bày tỏ nỗi cảm kích của mình thì Lâm Mộ Mai lại hét dài sáng khoái rồi nằm phịch xuống giường, cười khanh khách.

Truyền thông Anh gần như dập nặn cô thành hình tượng Đức Mẹ Maria, điều này khiến cô rất dỗi buồn cười. Mấy người bạn học nói tốt cho cô trước đây đều ghét cô, chắc khi nói ra những điều dối lòng này họ cũng ngọt ngạt lắm đây.

Vu Liên Thành vừa kể đến, Mộ Mai tức khắc giờ tay cản lại, quắc mắt cảnh cáo: "Tối nay anh đừng hòng làm gì cả."

Vu thiếu gia còn định ăn vạ nhưng cô lại ra đòn đe dọa mạnh hơn: "Anh yêu, anh muốn nhịn đói một đêm hay muốn nhịn đói một tuần?"

Vì vậy Vu Liên Thành đành ngoan ngoãn nằm về chỗ của mình.

Trước khi ngủ, Mộ Mai mơ màng nghĩ, liệu Vu Lăng Vân có xem được những thứ tin tức này không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 70

Qua một đêm ngủ ngon giấc, tinh thần Mộ Mai phấn chấn dạt dào. Còn Vu thiếu gia sau khi "đòi hỏi" không được đáp ứng lại trần trọc đến tận nửa đêm mới ngủ.

Sau khi rời giường, Mộ Mai cho đám cá Vưu Liên Thành mua về làm cô vui ăn, cắt tia những chậu hoa anh trồng lấy lòng cô. Tiếp theo hâm nóng sữa, làm sandwich, lại chải chuốt bản thân một phen mới đặt sữa và sandwich lên tủ đầu giường, lẳng lặng ngồi bên cạnh chờ anh tỉnh lại.

Vưu Liên Thành vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt tươi tắn như hoa của cô, bèn đưa tay nựng nịu: "Lâm Mộ Mai, em ngồi chờ ở đây làm gì?"

"Chờ anh dậy cùng nhau đánh răng!"

Câu nói này đáng yêu làm sao! Vưu Liên Thành cười toe toét, bật dậy khỏi giường, ôm lấy Lâm Mộ Mai vào phòng tắm. Mới thức dậy mà cô đã làm anh điên đảo tâm hồn rồi.

Qua gương, Vưu Liên Thành ôm cô trong lòng, hai người đánh răng cùng nhịp điệu. Mộ Mai nghĩ, nếu tình yêu cũng có thời kỳ hưng thịnh, vậy giờ khắc này nhất định là thời kỳ ấy.

Đánh răng xong, anh uống sữa và ăn sandwich cô đã chuẩn bị cho mình. Mộ Mai hỏi: "Liên Thành, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?"

"Tiếp theo à..." Vưu Liên Thành kéo dài giọng, "Tiếp theo anh tự cho mình mười ngày nghỉ." Mười ngày hẳn đủ giải quyết một số chuyện rồi.

"Trong vòng mười ngày nay, anh sẽ đưa em đi chơi, chúng ta sẽ hẹn hò giống như bao chàng trai và cô gái Bắc Kinh bình thường khác." Vưu thiếu gia vỗ ngực thề son sắt thế đấy, nhưng chỉ sau mấy ngày, Mộ Mai mới biết lời này của anh thậm xưng đến cỡ nào.

Ngày đầu tiên, vào buổi trưa tại một nhà hàng buffet Trung.

Ban đầu, Mộ Mai hoàn toàn thỏa mãn, Vưu Liên Thành không hề đòi nói chuyện với ông chủ nhà hàng vì một vài nguyên do vật vãnh nào đó, cũng không dùng ánh mắt như tia X-Quang cân quét đồng đồ ăn xem có vệ sinh hay không... Trong lúc ấy, anh còn thể hiện chu đáo ăn cần, tuyệt đối là hình tượng bạn trai đạt được 70 điểm.

Song giữa chừng, có một bác gái nói tiếng Quảng Đông đến ngó ý ngời chung với họ. Bác ấy luôn miệng khen Vưu thiếu gia đẹp trai, anh cũng hòa nhã lịch sự cảm ơn. Bởi vì nguyên quán ở Hong Kong, nên Vưu Liên Thành nói rất thạo tiếng Quảng, điều này khiến bác gái kia vô cùng cao hứng.

Bác gái người Quảng hỏi han: "Cậu đẹp trai này chắc còn đang đi học hả? Năm nhất phải không?"

Lúc này Vưu Liên Thành mặc chiếc áo len sọc tím kiểu sinh viên, quần jeans xanh cổ điển, đầu đội mũ đen. Bộ trang phục này phối với gương mặt búng ra sữa của anh, nói anh học lớp mười hai người ta cũng sẽ tin nữa là.

Vưu thiếu gia nghe bác ấy hỏi mình có phải đang học năm nhất không thì sắc mặt bắt đầu khó coi, liếc nhìn sang Mộ Mai, cố gắng kiềm chế không nói dối. Ngay sau đó bác gái kia lại khen: "Hai chị em cậu đều đẹp cả."

Mặt Vưu thiếu gia tái đi, lại liếc nhìn Lâm Mộ Mai lần nữa. Thấy cô đang nhìn mình với ánh mắt cảnh cáo, anh đành nhắm mắt lại kiềm chế tiếp tục.

Mộ Mai thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi cô thật sự sợ Vưu Liên Thành sẽ úp đĩa salad trái cây đặt trước mặt lên đầu bác gái kia mất. Thế nhưng vừa thờ phào, đã nghe thấy Vưu Liên Thành hỏi: "Em có cần cái này không?"

Anh lắc lư nửa quả dâu, Mộ Mai vội vàng gạt đầu, cô rất vui khi Vưu Liên Thành chuyển sự chú ý sang việc khác. Nào ngờ...

Tay anh thình lình vòng qua cổ cô, một sức mạnh kéo người cô đến, tức thì miệng cô bị ngăn lại, Vưu Liên Thành miệng đối miệng đút quả dâu cho cô.

Đút quả dâu xong, Vưu thiếu gia đắc ý ngồi lại ghế của mình. Mộ Mai ngậm lấy quả dâu dính đầy nước bọt của Vưu Liên Thành, nuốt không được mà nhả ra cũng không xong, mặt đỏ bừng bừng ngời ngời. Hiện giờ vào lúc cơm trưa, trong nhà hàng có cả trăm khách, hơn chín mươi phần trăm người ở đây đang trở mặt ghen hòng nhìn họ.

Ôi trời ơi, đây không phải là London phóng khoáng, đây là Bắc Kinh cổ kính đấy! Mộ Mai dờ khóc dờ mếu, thế mà Vưu thiếu gia còn dịu dàng hỏi cô dâu ngon không: "Bảo bối, khi nãy anh ăn thử rồi, dâu ngọt lắm."

Mộ Mai di chuyển hàm răng, Vưu Liên Thành hài lòng chuyển sang ngồi cạnh Mộ Mai, lịch thiệp hỏi bác gái người Quảng: "Bác à, giờ bác còn cho rằng cháu và cô ấy là chị em không?"

Bác ấy cười khúc khích: "Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, có điều cậu đây chắc nhỏ tuổi hơn cô nhĩ?"

Vừa dứt lời thì tiếng bát rơi xuống sàn nhà vang lên giòn giã, Vưu Liên Thành đứng bật dậy, chiếc nĩa trên tay hùng hổ như thể muốn đâm xuyên qua gương mặt người đàn bà "có duyên" kia: "Bác à, sống đến từng tuổi này mà đầu óc còn chậm lụt như bác thì thật lãng phí cho tạo hóa đã tặng bác mái tóc xoăn kia quá rồi."

Bác gái đáng thương không hiểu gì cả, miệng ngậm lấy thức ăn, tròn to mắt vô tội.

Mộ Mai đau đầu, lần này thì trăm phần trăm người ở đây đều dồn hết ánh mắt về bàn họ. Vưu Liên Thành nhét tiền tiếp vào người nhân viên phục vụ, dùng dùng kéo Mộ Mai bỏ đi không hề ngoảnh lại. Vừa ra khỏi nhà hàng, anh đã còi mũ ném thẳng vào thùng rác.

Ngồi trong xe, nhiều lần Mộ Mai định cất lời nhưng đều bị ánh mắt hung tợn của Vưu Liên Thành ngăn lại.

Mười lăm phút sau, lại nghe giọng anh áy náy: "Xin lỗi Mộ Mai, làm hại em mất mặt rồi."

"Liên Thành." Mộ Mai thờ dãi, "Tại sao phải để ý họ nói gì? Em đâu có để ý. Miệng là của họ, họ muốn nói gì là quyền tự do của họ. Lẽ nào họ nói chúng ta là chị em thì chúng ta sẽ biến thành chị em thật à?"

Tiếng phanh xe khàn cấp vang lên chói tai, Mộ Mai sợ hoảng vía. Chốc lát sau anh lại khởi động xe, đánh tay lái, tấp xe vào ven đường.

Mộ Mai khiếp đảm, phải biết rằng vừa rồi Vưu Liên Thành đột ngột dừng xe như vậy rất nguy hiểm, may mà xe phía sau cách họ những trăm mét.

"Hôn anh!" Vưu Liên Thành hùng hổ ra lệnh.

Tên này điên rồi, giờ đang là ban ngày ban mặt, cứ mấy mươi giây là có xe chạy ngang qua cơ đấy.

"Nếu em yêu anh thì hôn anh đi." Anh nhấn mạnh.

Xem ra lời nói của bác gái kia đã ảnh hưởng to lớn đến Vưu Liên Thành. Mộ Mai thờ hất, Vưu thiếu gia thật đã bị chiều hư rồi! Cô cời dây an toàn, nghiêng người đến hôn anh.

Đúng vậy, yêu anh dĩ nhiên phải hôn anh thôi! Nụ hôn lạ lùng này bỗng chốc hóa thành thiên nhiên, môi lưỡi quấn quýt nhau như đang nhả nhủ nỗi lòng về tình yêu về hạnh phúc.

Lưu luyến buông nhau ra, trong chớp nhoáng Mộ Mai thấy được vẻ u buồn và bất đắc dĩ chột lút qua khuôn mặt anh.

"Anh sao thế, Liên Thành?" Mộ Mai mon trón hàng mày anh, khi nãy nơi này đã cau lại.

"Mộ Mai, là em cảm dỗ anh trước, hãy nhớ lấy."

Vưu Liên Thành lại quay về là Vưu thiếu gia ngang tàng thuở nào. Mộ Mai tức giận buông anh ra, ngồi về ghế mình, đeo dây an toàn lần nữa, khoanh tay lại, mắt nhìn chăm chăm phía trước. Tên hâm Vưu Liên Thành này!

"Anh chỉ sợ em chối bỏ thôi!" Anh nhanh chóng thay đổi về mặt, giọng trở nên âm ỉ, còn khẽ kéo áo cô, vô si nói.

"Vưu-Liên-Thành!" Mộ Mai nghiêng răng.

"Có!" Giọng mới ngoan ngoãn làm sao!

Đến khi gương mặt trắng trẻo của anh kè đến, Mộ Mai lại mềm lòng, cô vốn định dùng móng tay mình cào nát mặt anh cơ! Thế rồi tay đổi thành chân, cô đá anh thật mạnh, găm lên như sư tử Hà Đông: "Anh lái xe đi, lúc lái xe thì im miệng cho em, em cho anh lên tiếng thì mới được nói!"

Vưu thiếu gia ngậm miệng, gật đầu lái xe.

Tiếp theo họ đến tiệm cắt tóc, Vưu Liên Thành cho rằng mình bị người ta ngộ nhận là học sinh chính vì mái tóc xoăn này, gần đây anh không có thời gian đi cắt tóc, mấy lọn tóc xoăn kia đã làm mất hết hình tượng bánh bao lịch lãm của anh.

Mộ Mai ngồi trên sofa cầm tạp chí che mặt, len lén nhìn Vưu thiếu gia giơ tay múa chân với thợ cắt tóc. Hiển nhiên anh đang bày tỏ nỗi bất mãn với đôi phương.

Trước đây Vưu Liên Thành có một thợ cắt tóc riêng, mỗi tháng người đó sẽ đến dinh thự một lần. Từ thời thiếu niên Vưu thiếu gia khó ưa khó chịu đã cực kỳ phiền não mái tóc xoăn tít của mình, mỗi tháng phải cắt một lần. Rất nhiều lần Mộ Mai còn bắt gặp được anh phải dùng đến thuốc nhuộm tóc để chỉnh sửa mái xoăn ấy.

Nghĩ đến Vưu thiếu gia ngày đó, cô không kiềm được cong môi.

"Lâm Mộ Mai, em cười nữa xem!" Giọng nói lạnh lùng truyền đến, Mộ Mai lập tức che miệng.

Loay hoay chừng hai giờ, mái tóc của Vưu Liên Thành đã được cắt ngắn, kiểu tóc khá nghiêm túc, nhưng được cái là gọn gàng. Vưu thiếu gia rất hài lòng, bởi vì thợ cắt tóc bảo anh để tóc này mới trông ra dáng đàn ông chững chạc. Vưu Liên Thành vừa ý nhất là câu đàn ông chững chạc kia. Hôn nữa, thợ cắt tóc nhẩy bèn thông mình còn dẻo miệng khen anh và bạn gái anh rất xứng đôi, thế là được anh cho tiền tiếp thật nong hậu.

Vưu Liên Thành vui phơi phới kéo Mộ Mai đi dạo phố mua sắm, hết như bao chàng trai cô gái Bắc Kinh bình thường. Anh nói hôm nay sẽ đích thân lựa chọn quần áo cho cô, còn nhiệt tình kéo cô đến một cửa hàng quần áo, tỉ mỉ lựa chọn. Vưu thiếu gia nhanh chóng chọn được một chiếc váy ren trắng.

Sự thật chứng minh, ánh mắt Vưu Liên Thành rất tinh, chiếc váy trắng thiết kế đơn giản cực hợp với Mộ Mai, mặc trên người cô cứ như được cắt đo riêng, lớp ren như ẩn như hiện vừa quyến rũ mà không hở hang.

"Chiếc váy này cô mặc vừa thanh thuần vừa gợi cảm." Nhân viên bán hàng xuýt xoa khen ngợi.

Nhìn đầm đẫm Lâm Mộ Mai trong bộ váy trắng, đầu óc Vưu Liên Thành bỗng hiện lên một cảnh tượng. Thời niên thiếu anh luôn nghe bạn bè mình nói về cô với những chiếc áo trắng, họ nói Lâm Mộ Mai trong chiếc áo sơ mi trắng luôn khiến đầu óc họ trở nên hư hỏng, muốn kéo cô đến góc giáo đường, áp cô trên ghế cầu nguyện, làm hơi thở cô hỗn hển thay bài thánh ca.

Hôm nay hồi tưởng lại những điều này, màu trắng thuần khiết trên người Lâm Mộ Mai đột nhiên trở nên chói mắt, Vưu Liên Thành cũng bắt đầu đau lòng, tại sao lúc xưa anh lại thờ ơ lắng nghe bạn bè mình nói những điều dơ bẩn kia?

"Liên Thành đẹp không?" Mộ Mai ngượng ngùng sờ mũi, lúc này Vưu thiếu gia nhìn cứ là lạ.

"Xấu chết được, đi thay đi!" Vưu Liên Thành nhủ mày, Lâm Mộ Mai mặc váy trắng còn sờ mũi làm gì? Có biết là...

Mộ Mai dẫu môi đi vào phòng thay đồ, lòng thăm nhủ: Vưu thiếu gia đúng là khó hầu hạ, khi này còn hơn hờ bảo cô mặc chiếc váy này, bảo rằng cô mặc nó chắc chắn sẽ mê hoặc anh điên đảo.

Song vừa nghiêng người kéo khóa váy, cửa phòng thay đồ lại thỉnh linh bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 71

Nguyên Trần dịch

Hàn Vũ Phi biên tập

Mộ Mai vừa mới nghiêng người kéo khóa kéo xuống, cửa phòng thay đồ đã bị đẩy ra. Vưu Liên Thành lách người tiến vào, áp cô vào tường.

Anh nhìn cô chăm chăm, mắt sâu hút, mái tóc ngắn tôn đường nét gương mặt thêm sắc sảo, như có ma lực khiến người khác không sao rời mắt được.

"Liên Thành, anh làm gì thế..." Mộ Mai thì thào.

"Mộ Mai, về sau anh bất luận sẽ không để kẻ nào ức hiếp em nữa." Giọng nói anh khàn khàn, cực kỳ gọi cảm vang vọng trong không gian chật hẹp.

"Em biết, em biết rồi." Lòng Mộ Mai rất đổi ngọt ngào.

"Mộ Mai."

"Ừ."

Tiếng thở dốc của hai người cứ thế khiến không khí trở nên mờ ám.

"Mộ Mai, bộ váy em vừa thử thật ra rất đẹp."

Đương nhiên cô biết chứ, cô có mất thẩm mỹ cơ mà! Bàn tay của Vưu Liên Thành đặt bên eo cô dần mon trớn, mỗi chuyển động nhỏ đều khiến toàn thân Mộ Mai râm ran.

Mộ Mai thoáng đẩy anh ra, đề anh tiếp tục thì thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện cho xem, dường như anh xem phòng thử đồ này thành vườn hoa sau nhà mình rồi. Song, Mộ Mai đẩy thế nào Vưu Liên Thành cũng không suy suyển, ngay sau đó tay bị anh nắm lấy. Như thể biết được tiếp theo Vưu Liên Thành sẽ làm gì, Mộ Mai vô thức giãy dụa.

Quả nhiên, Vưu Liên Thành kéo tay Lâm Mộ Mai lần sâu xuống bụng mình, qua lớp vải jeans, nơi nào đó đã ngẩng cao thật cao.

"Mộ Mai, bảo bối." Anh phả hơi vào tai cô, "Chiếc váy em thử đã chọc nó khó chịu rồi này. Em chính là tội đồ, ai bảo em tối hôm qua đòi ngủ chay cơ chứ."

Hơi thở nóng rẫy của Vưu Liên Thành len thẳng vào tai Mộ Mai. Chết thật!

Quả nhiên tuổi trẻ tình lực vô hạn. Mộ Mai đành để mặc bàn tay mình nghe theo sự dẫn dắt của anh. Một tay anh giữ chặt tay cô, tay còn lại vươn đến khóa váy khi này được cô kéo xuống một nửa: "Hay thử cách mới xem, chúng ta chưa từng làm ở phòng thử đồ lần nào cả thì phải?"

Chiếc khóa bị nhẹ nhàng kéo xuống, vòng eo vừa cảm nhận được con lạnh thì tay anh đã luồn qua lớp vải ren chạm đến da thịt cô.

“Anh điên...” Mộ Mai vừa hé miệng đã tức khắc bị ngăn lại, lưỡi anh tiến quân thần tốc, nửa câu còn lại chưa kịp thốt ra hóa thành tiếng ú ớ.

Cùng lúc ấy, chân Mộ Mai bị anh mở ra. Kế tiếp là tiếng của khóa kéo kim loại và tiếng quần áo sột soạt vang lên.

Cái tên Vưu Liên Thành háo sắc khôn khiếp này! Mộ Mai nhắc chân đá anh, thế nhưng dưới bàn tay vuốt ve của anh lại biến thành vòng quanh eo anh như dây tầm gửi quấn quanh thân cây. Trong lúc mê, cô mơ hồ nghe được giọng nói ngọt ngào của nữ nhân viên bán hàng bên ngoài: “Thực xin lỗi quý khách, bởi vì xảy ra một chút vấn đề, cửa hàng chúng tôi tạm thời đóng cửa ạ.”

Rõ ràng, tên khốn này có âm mưu trước đây mà!

Sau khi xong việc, Mộ Mai không dám nhìn lại căn phòng. Móc treo đồ bị cô kéo gãy hai cái, chiếc váy trắng kia rách burom, phòng thử đồ biến thành một mớ hỗn độn.

Lúc đi ra khỏi phòng thử đồ mặt cô đỏ như mông khi, nín lấy vạt áo len của Vưu Liên Thành, trốn sau lưng anh, không dám nhìn mặt cô nhân viên bán hàng.

Vưu Liên Thành bồi thường cho chiếc váy bị anh xé hỏng, đồng thời bảo cô bán hàng lấy thêm nhiều bộ trang phục sang trọng sành điệu rồi ký tên thanh toán. Trong suốt quá trình, Mộ Mai luôn cúi gằm mặt nhìn mũi chân mình.

Khi cả hai rời khỏi cửa hàng, cô nhân viên còn nói với giọng cực kỳ vui sướng: “Cảm ơn quý khách, hoan nghênh lần sau ghé thăm.”

Vưu Liên Thành tai xách nách mang túi lớn túi nhỏ, tinh thần vô cùng sáng khoái. Còn cô bạn gái Lâm Mộ Mai trên danh nghĩa được bạn trai hào phóng mua sắm cho thì lại thấp tha thấp thỏm.

Mãi cho đến khi ra khỏi trung tâm thương mại, chui vào xe cái dây an toàn lại, Mộ Mai mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó tức giận chòng chọc nhìn Vưu Liên Thành còn chưa có ý định lái xe đi.

Giờ phút này Vưu thiếu gia mang vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn như chú mèo con vừa ăn vụng cá, hớn hờ trước ánh nhìn tức tối của cô, bật thốt câu nói kinh người: “Andrew nói mấy chỗ như phòng thay đồ, nhà vệ sinh công cộng hay ghế ngồi trong rạp chiếu phim là nơi làm tình tuyệt nhất ấy. Đúng thật! Nó còn nói với anh sẽ mua tàu không gian bay ra ngoài vũ trụ để thử làm ở ngoài tầng khí quyển nữa. Mộ Mai, đến lúc đó chúng ta cũng thử nhé.”

Cái tên này lại nói những lời ngu ngốc không tương xứng với chỉ số thông minh của mình rồi!

Vưu Liên Thành tiếp tục phát ngôn bừa bãi: “Anh luôn tò mò, nếu làm chuyện ấy ở ngoài không gian thì có thể vừa làm vừa lộn nhào hay không nhỉ...”

“Im miệng!” Rốt cuộc, Lâm Mộ Mai không tài nào chịu đựng nổi nữa, cầm túi đồ mua sắm nện Vưu Liên Thành, trút hết cơn giận vào người anh: “Vưu thiếu gia, mấy đôi trai gái Bắc Kinh hẹn hò không hề giống với kiểu anh đã làm chút nào, con trai Bắc Kinh tuyệt đối không bao giờ để bạn gái mình bị mọi người nhìn chằm chằm như sinh vật lạ trong nhà hàng buffet, con trai Bắc Kinh...”

Thế mà Vưu Liên Thành lại còn cãi cố: “Lâm Mộ Mai, là em quyến rũ anh trước mà.” Điều này khiến Mộ Mai càng thịnh nộ hơn!

Sau khi đánh đập Vưu Liên Thành một trận toi bời, lửa giận của cô cũng vơi bớt, cuối cùng đưa chân đá anh ra lệnh: “Vưu Liên Thành, lái xe!”

Mười phút sau, dường như Vưu Liên Thành lương tâm trời đất, thỏ thẻ nói: “Mộ Mai, ngày hôm nay không tính, ngày mai, ngày mai anh nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.”

Ngày mai? Ngày mai á!

Hôm sau, 4 giờ chiều, tại một địa điểm tham quan nào đó.

Nếu tính từ thời điểm trước 4 giờ thì biểu hiện hôm nay của Vưu Liên Thành tạm được, thậm chí khá ra vẻ thanh niên nghiêm túc.

Vì là cuối tuần nên có điểm tham quan khá đông người, thấy một ông lão khiếm thị bị ngã, Vưu Liên Thành cho rằng mình cần phải sắm vai hình tượng thanh niên mẫu mực trước mặt người yêu, bèn xung phong đưa ông cụ đi đến phòng bảo vệ.

Mộ Mai ngồi ở một bên đợi anh. Vưu Liên Thành vừa mới rời đi mười phút lại có một tốp thanh niên nam nữ người Pháp xuất hiện. Đại khái họ định nhờ du khách xung quanh chụp giúp một bức ảnh chung cho cả nhóm, tiếc rằng không ai hiểu tiếng Pháp cả.

Thế nên Mộ Mai nhiệt tình giúp đỡ. Gặp được người biết nói tiếng Pháp tại Trung Quốc, nhóm thanh niên vui mừng khôn xiết, hiển nhiên việc bất đồng ngôn ngữ đã mang đến khá nhiều rắc rối cho họ.

Chụp ảnh xong, một chàng trai có đôi mắt màu nâu xám trong nhóm xin phép được chụp ảnh chung với cô. Cậu ta luôn miệng khen cô đẹp như đóa hoa sơn trà.

Phụ nữ trời sinh thích được khen ngợi, thế là Mộ Mai liền đứng bên cạnh chàng trai người Pháp, và anh chàng này cũng tự nhiên khoác tay lên vai của cô.

Thật không may, đúng lúc này Vưu Liên Thành quay lại. Cảnh tượng trong mắt anh chính là một tên Tây cao to ắt ơ nào đó đang dính sát lấy Lâm Mộ

Mai, còn cô thì mỉm cười tươi tắn nép vào lòng gã.

Mẹ kiếp lại nữa rồi!

Chụp ảnh xong thì lại thêm một anh chàng khác đề nghị được chụp chung với cô. Có điều, Mộ Mai chưa kịp phản ứng thì cô đã bị sức mạnh to lớn kéo vào lòng ngực vững chắc, và chiếc máy ảnh vừa mới hoàn thành nhiệm vụ kia liền rơi vào tay của Vu Liền Thành.

Tiếp theo, dưới cái nhìn ngơ ngác của nhóm thanh niên người Pháp, Vu Liền Thành đã xóa thẳng tay tấm ảnh của cô chụp chung với chàng trai mắt nâu xám trước đó.

Có lẽ sợ Vu Liền Thành hiểu nhầm, anh chàng kia lập tức giải thích: "Chào anh, tôi chỉ nghĩ thật vô cùng vinh hạnh nếu được chụp ảnh với cô bạn gái xinh đẹp của anh thôi."

"Sau khi chụp xong, mày sẽ thuận tiện xin số điện thoại và địa chỉ email của cô ấy. Rồi tiếp theo sẽ gọi điện và gửi email cho cô ấy đúng không?" Vu Liền Thành hùng hồ dọa người.

"Không....Không phải....Tôi không hề có ý đó..." Chàng trai xoa tay.

"Cút." Vu Liền Thành lại bày ra thói thiếu gia ngang ngược.

Cuối cùng, chàng trai kia đành nghe theo lời khuyên của bạn bè mình, ngượng ngùng rời đi.

Nhóm thanh niên Pháp vừa đi khỏi, Vu Liền Thành lập tức quay đầu định tìm Lâm Mộ Mai tính sổ. Thế nhưng khi phát hiện đây mất cô ảnh lên vẻ buồn bã, anh mới hoàn hồn lại. Vu thiếu gia biết mình lại không kiểm chế được tính khí nóng nảy của bản thân gây ra sai lầm nữa rồi.

Trong thâm tâm, anh luôn sợ mất cô, vì trong quan hệ của hai người lúc nào cũng ẩn chứa một thùng thuốc nổ đủ để chôn vùi tất cả mọi thứ.

Mộ Mai giận dữ quay người bỏ đi. Vu Liền Thành điên khùng, Vu Liền Thành thần kinh!

Cô đi một mạch phía trước, còn anh lèo đèo theo sau. Cô đi nhanh anh đi nhanh, cô đi chậm anh đi chậm. Song, thời điểm ra khỏi cổng khu tham quan, xui xẻo thay vì đi quá nhanh cô đã bị trật chân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 72

Vu Liền Thành thấy thế vội đến ôm cô: "Mộ Mai, anh xin lỗi, anh không kiểm soát được bản thân. Nếu em muốn, anh có thể tìm họ xin lỗi, nhưng em không được chụp ảnh với họ nữa, nhìn thấy tên đây ôm em, anh không chịu được."

Trên đường trở về, Mộ Mai ngồi trong xe không nói một lời, mặc cho Vu Liền Thành kể đủ chuyện cười nhạt nhẽo. Mãi cho đến khi xe rẽ vào con ngõ tứ hợp viện, anh đành bỏ tay bắt lực.

"Mộ Mai, em nói đi, làm sao em mới không giận nữa?" Giọng anh cực phiền não, hoàn toàn là một người khác với tên hợm hĩnh ở khu tham quan.

Không, phải nói là so với rất nhiều thời điểm, đều tưởng chừng là hai người khác nhau.

Mộ Mai nhìn xoáy vào Vu Liền Thành, chắc hẳn do vẻ mặt cô quá nghiêm trang, nên đáy mắt anh ánh lên đôi chút bối rối.

Nhìn vào gương mặt anh, Mộ Mai nghĩ có phải mình đã bói móc quá rồi không? Trong tám năm trước đây, cách họ chung sống đã bị hình thức hóa. Thân là hầu học cho người thừa kế nhà họ Vu, cô luôn nằm ở vị thế ăn nói khép nép, còn là người thừa kế duy nhất nhà họ Vu, anh luôn đứng ở vị trí vênh mặt sai khiến. Sự tồn tại của cô cũng chỉ vì lấy lòng anh, mà điều này dường như đã hóa thành một thói quen tương tự với bản năng. Thói quen này khi chỉ có hai người họ thì còn ổn, nhưng khi ở nơi đông người thì thoáng cái đã hiện ra rõ rệt.

Mà cách thức này cũng đã ăn sâu vào trong tiềm thức của cả hai. Có vài lần ở nơi đông người lộn xộn, cô đều xông lên chắn trước anh theo bản năng, còn anh cũng tự nhiên để cho cô che chắn cho mình, lát sau họ mới kịp nhận ra lại không ổn rồi mới trao đổi vị trí. Hiện tại thân phận của cô không phải là hầu học của anh mà đã là người yêu của anh rồi. Song, muốn thích nghi với thân phận thay đổi này e rằng không phải là việc một sớm một chiều.

Thôi, cho anh chút thời gian đi!

Mộ Mai lờm Vu Liền Thành, Vu thiếu gia lập tức thờ phào nắm lấy tay cô, giọng thành khẩn: "Mộ Mai, anh hứa với em, sau này khi gặp phải chuyện tương tự, anh sẽ tự nhắc nhở mình phải suy nghĩ lại một giây. Em đừng xem thường một giây này, trong lĩnh vực tâm lý học, có một thuyết tên là "Một giây lắng đọng", thuyết này giống câu thành ngữ "Trong một ý niệm" của Trung Quốc ấy. Anh nghĩ, hôm nay nếu anh cho bản thân mình một giây, như

vậy anh nghĩ anh chỉ sẽ xóa tấm ảnh kia thôi, chứ không ăn nói thô lỗ với bọn họ."

Con giận của Mộ Mai vốn đã voi hơn nửa, nhưng lúc nghe anh bảo vẫn sẽ xóa ảnh thì lại có chút bất mãn: "Vẫn xóa ảnh á?"

"Dĩ nhiên." Vu Liền Thành ra vẻ cương quyết, "Em nghĩ đi, tên kia nếu rửa ảnh em ra treo trong phòng ngủ, ngắm nhìn em từ sáng đến tối, nhất là vào buổi tối còn có thể sẽ tưởng tượng ra em..."

Vu Liền Thành lập tức im miệng, bất an nhìn Mộ Mai, cười gượng.

Tên này vừa rồi còn bảo một giây lắng đọng kia đấy. Đã một giây lắng đọng còn phát ngôn bừa bãi gì thế kia? Mộ Mai thở dài thườn thượt, thôi, không phải nói cho anh chút thời gian sao.

Vu Liền Thành ra vẻ đáng thương kẻ đến, thăm dò hôn nhẹ lên khóe môi cô. Thấy cô không phản kháng mới dám ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô, cảm khái: "Mộ Mai đúng là cô gái đáng yêu nhất trần đời, là món quà tốt nhất Thượng đế đã ban tặng cho anh."

Bớt mồm mép đi ông! Mộ Mai ngọt ngào thầm nhủ.

"Mộ Mai, anh biết hôm nay biểu hiện mình hơi tệ." Vu Liền Thành áy náy, "Ngày mai, ngày mai nhất định anh sẽ nộp bài thi đạt điểm tuyệt đối cho em."

"Không cần đâu Liền Thành, em không để ý đến mấy việc này." Mộ Mai vòng tay qua eo anh. Đúng vậy, cô không để ý đến những việc kia, thật ra cô chỉ cần được ở bên anh thôi, những thứ khác đều không quan trọng.

"Nhưng mà anh để ý. Mộ Mai, anh chỉ muốn trở thành một bạn trai đạt chuẩn trong lòng em, chứ không phải là Vu thiếu gia phát lương cho em." Vu Liền Thành khẳng khái, "Trước kia là anh không tốt."

Anh ngập ngừng chốc lát, khó khăn cất lời: "Anh biết trước đây đám bạn anh thường gọi em là cô Tess, anh biết mấy đứa con gái thích anh từng nhỏ sấp nển vào người em, thậm chí biết bọn họ còn định để lại những vết sẹo xấu xí trên người em, biết bọn họ từng đẩy em xuống thuyền..."

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, qua hết rồi." Mộ Mai đưa tay che kín môi Vu Liền Thành, "Mấy chuyện đó đã qua rồi." Cô hắng giọng, nhướn mày nâng cằm anh lên, nháy mắt với anh, "Không phải bây giờ Vu thiếu gia đã bị em thu phục rồi sao?"

Hai người nhìn nhau cười. Cô cười chưa xót, còn anh thì cười đau lòng.

Ngày thứ ba, Vu Liền Thành hăm hở vỗ ngực cam đoan lần nữa với Mộ Mai, anh sẽ lột xác trở thành người yêu hoàn mỹ không một tỳ vết.

Suốt cả ngày, Mộ Mai thừa nhận Vu Liền Thành quả thật biểu hiện rất đúng mực, nói chính xác hơn là Vu thiếu gia không hề làm ra chuyện thất thường gì cả. Họ cùng nhau đi tham quan thủy cung, xem đua ngựa, lúc tối anh còn nổi hứng kéo cô đi ăn buffet lẩu. Trong lúc ăn, một nhân viên phục vụ mới vào làm đã vô ý làm đổ gia vị vào người Mộ Mai, cậu ta lập tức cầm lấy khăn giấy định lau giúp khách. Tuy nhiên không khéo là vị trí bị đổ lại là trước ngực cô mà đích thân mình làm. Dĩ nhiên Vu thiếu gia không cho cậu ta lau giúp, anh đã dùng một giây lắng đọng để kiểm chế bản thân không trực tiếp tóm cổ áo của nhân viên phục vụ, mắng chửi người ta te tát.

Sau đó họ còn cùng nhau đi xem một bộ phim tình cảm lãng mạn.

Về đến tư hợp viện, Vu Liền Thành hình dung ngày hôm nay là một ngày quan trọng, anh nói kể từ nay sẽ dùng nghị lực của mình chứng minh anh không hề kém cạnh mấy người đàn ông chín chắn khác.

Ngày thứ tư, Vu Liền Thành lại hơn hờ muốn thể hiện mình. Lần này Mộ Mai đã ngăn cản, bởi vì Vu thiếu gia chột này sinh sáng kiến muốn đưa cô đến công viên giải trí. Công viên giải trí á? Tha cho cô đi!

Nói không chừng Vu thiếu gia sẽ bảo cô ngồi trên vòng quay ngựa gỗ, làm ra vẻ mặt bên lên liếc mắt đưa tình với anh cho xem. Như vậy nhất định cô sẽ bị đám con gái đâm nghìn nhát bằng ánh mắt sắc lẹm của họ mắt. Mỗi ngày hẹn hò với Vu Liền Thành, thần kinh cô luôn căng thẳng vì lo lắng đề phòng, chỉ sợ xảy ra tình huống đột phát gì đó. Cứ theo mỗi cuộc hẹn hò trôi qua, Mộ Mai luôn có ảo giác thần kinh mình bị suy nhược thêm đôi chút.

"Liền Thành." Mộ Mai kéo tay anh, "Không cần làm những việc ấy, cũng không cần phải chứng minh điều gì. Em không phải là kiểu con gái cần người yêu dỗ dành, em biết rõ em cần gì. Chỉ cần anh vẫn yêu em thì dù thế nào em vẫn sẽ ở bên anh."

Vu Liền Thành rủ mắt, che giấu cảm xúc: "Vậy em sẽ không luôn thăm so sánh anh với Triệu Cẩm Thư và Dung Nhã chứ?"

"Đương nhiên không rồi." Thế mà anh lại nghĩ như vậy, Mộ Mai buồn cười, "Trên thực tế, xưa nay em chưa từng so sánh anh với họ."

"Vậy em còn chăm chăm vào tuổi tác của anh nữa không?" Vu Liền Thành hỏi thêm.

"Gia ơi, em chưa bao giờ để ý đến chuyện tuổi tác của gia mà!" Mộ Mai thấy anh đã làm quá việc này, đúng là thi thoảng cô có ý nghĩ ấy, nhưng chỉ là thi thoảng thôi.

Vừa dứt câu, Mộ Mai đã bị ôm chầm lấy, Vu Liền Thành nhấc bổng lên cô quay vòng vòng trong khoảng không. Mộ Mai không hiểu sao anh lại bỗng dưng vui sướng như thế, chỉ thấy đầu óc bị quay đến mức choáng váng.

"Gọi lại lần nữa đi!" Vu Luân Thành hí hửng, "Không, không, để tôi lên giường hẳn gọi. Mộ Mai, tiếng gọi vừa này của em làm xương cốt anh rợn rạo luôn ấy. Hay là bây giờ chúng ta lên giường đi! Đúng, đúng, ngay bây giờ đi, anh không chờ nổi đến tối."

Vì thế Vu Luân Thành bị Mộ Mai búng vào trán rồi đau. Cái tên này, thật là thật là làm trò tai quái. Ôi đau đầu rồi đây, tối nay cô chắc chắn sẽ bị anh hành hạ thể thảm cho xem!

Đến trưa, Mộ Mai trong phòng bếp làm món bánh taco của Mexico cho anh. Cô vừa cắt bắp cải vừa nhìn qua cửa kính ngắm Vu Luân Thành trong sân. Anh đang lắp đặt máy tưới cho mấy chậu hoa trong nhà kính. Đến tháng Mười hai, kỳ nghỉ của anh kết thúc, sau đó họ sẽ đến Brazil, về sau căn tư hợp viện này sẽ có người định kỳ đến đây quét dọn chăm sóc.

Ừ, tay nghề của Vu Luân gia rất lão luyện, xem ra một năm ở Brazil anh đã học được không ít thứ. Nghe nói còn biết sửa xe hơi và đổi sầm lốp xe nữa cơ.

Lúc chuông cửa vang lên, Mộ Mai đang đánh trứng gà, tiếng chuông ngăn ngủi ấy khiến tay cô run bần. Mấy ngày qua, Mộ Mai thường vô thức đồng tai lắng nghe tiếng chuông điện thoại và chuông cửa của mình với tâm trạng sợ hãi. Ấy thế mà mấy ngày trôi qua, điện thoại di động vẫn im ỉm, trái lại chuông cửa lúc này lại vang lên.

Mộ Mai cúi tay dính lòng trắng trứng vào tạp dề, ló người ra khỏi cửa bếp.

Vu Luân Thành đi ra mở cửa, tìm Mộ Mai thót lên tận cổ họng.

Một mái đầu nho nhỏ len qua cửa, đó là chú bé Tiểu Bồn nhà bên. Chú bé rất lanh lợi đáng yêu, thường chạy sang nhà cô chơi với lý do rằng "kẹo của nhà đi đẹp ăn ngon mấy nhà khác".

Cô thở phào, đồng thời đan xen chút cảm xúc phức tạp, trong nhẹ nhõm có mang theo chút hụt hẫng.

Mộ Mai lại tập trung vào món Mexico, loáng thoáng nghe thấy cuộc đối thoại đứt quãng của Vu Luân Thành với Tiểu Bồn. Đến khi Mộ Mai nhìn ra lần nữa thì cửa đã được khép kín rồi.

Lát sau Vu Luân Thành đi vào nhà, vừa vào đã động tay động chân với cô, còn nói với giọng cực kỳ phiền muộn: "Lâm Mộ Mai, ngay cả trẻ vị thành niên mà em cũng không tha à?"

Trẻ vị thành niên? Tiểu Bồn ư? Mộ Mai thật muốn úp bát trứng đang đánh vào đầu Vu Luân Thành.

"Anh đi ra ngoài một lát, chờ anh về ăn cơm." Vu Luân Thành ngậm lấy vành tai cô nút mát, trước khi rời đi còn lợi dụng sàm sờ ngực cô chốc lát nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 73

Tại một công viên gần đó, thay vì người đến trong kế hoạch là Lâm Mộ Mai, vậy mà Chu Á Luân lại chờ được sự xuất hiện của Vu Luân Thành. Hai mươi phút trước, Tiểu Bồn đã cam đoan chắc chắn sẽ chuyển thư của anh đến tận tay di hàng xóm, cậu nhóc còn nhấn mạnh rằng cô rất thích trẻ con nên đây là chuyện dễ như bỡn.

Chuyển thư ư? Đây vốn là cách không đáng tin chút nào, nhưng chuyện đến nước này, Chu Á Luân đã bị Vu Luân Thành dồn ép đến mức túng quá hóa liều.

Sau khi tin tức Vu Luân Thành và cô hầu học của mình tình cũ lại cháy được lan truyền khắp nơi, Chu Á Luân phát hiện mình muốn tìm Lâm Mộ Mai là việc còn khó hơn lên trời, anh sốt ruột như bị lửa đốt.

Điều duy nhất Chu Á Luân nắm chắc là muốn cuộc tình này tan vỡ, thì ra tay ở phía Lâm Mộ Mai sẽ dễ hơn Vu Luân Thành. Vu Luân Thành đã dám vì Lâm Mộ Mai và phản bội lời thề với người mẹ kính yêu của mình kia mà.

Trong ba ngày qua, Chu Á Luân gần như dùng hết mọi cách, gọi vào di động của Lâm Mộ Mai không được, nếu anh đoán không sai, Vu Luân Thành đã cài ứng dụng chặn cuộc gọi vào máy cô. Vu Luân gia còn mời vệ sĩ có kinh nghiệm phong phú canh gác xung quanh nhà tình nhân của mình, gần như thiết lập một mạng lưới bảo vệ kín kẽ đến mức con kiến cũng không chui qua lọt. Hơn nữa, Vu Luân Thành dính với Lâm Mộ Mai như hình với bóng 24/24, cho dù có rời đi thì những vệ sĩ kia cũng xoay quanh cô như vệ tinh.

Giữa buổi ban trưa, công viên vô cùng yên ắng, sắc trời âm u. Vu Luân Thành mặc áo khoác màu đen thông dong cất bước đi về phía Chu Á Luân, rồi dừng lại cách anh ta vài bước, bỏ tay vào túi áo khoác, nghiêng đầu nhìn trời, nhún mày cau có.

Sau đó, Vu Luân Thành chuyển ánh nhìn từ vòm không sang mắt Chu Á Luân, tươi cười: "Cậu nhóc gián điệp của anh đã bán đứng anh chỉ vì 100 tệ

rồi."

100 tệ ư? Chu Á Luân nở nụ cười khô khốc: "Sớm biết vậy tôi đã cho nó 200 tệ."

Dứt lời, vẻ mặt hai người đồng thời nghiêm túc.

"Chu Á Luân, chuyện của tôi với cô ấy chưa đến lượt anh nhúng tay vào đâu." Vu Liên Thành lạnh giọng.

"Nếu tôi nói, tôi có lý do để nhúng tay thì sao?" Chu Á Luân bật lại.

Vu Liên Thành làm ra vẻ "tùy anh", cúi đầu lấy ra hộp thuốc lá, rút điếu thuốc, vừa định châm hút đã nghe Chu Á Luân hỏi một câu rất tọc mạch: "Vu Liên Thành, cậu và Lâm Mộ Mai có ngủ với nhau chưa?"

"Tôi và cô ấy có ngủ với nhau chưa á?" Vu Liên Thành ngẩng đầu, cười châm chọc, "Chu Á Luân, anh hỏi câu này buồn cười quá đấy. Quan hệ của chúng tôi là người yêu, và cả hai đều ở độ tuổi trưởng thành tự chịu trách nhiệm trước pháp luật, còn là một đôi nam nữ vô cùng bình thường, có làm chuyện đó cũng đâu có gì lạ đúng không?" Vu Liên Thành cao giọng huênh hoang, "Tôi và cô ấy đã ngủ với nhau rồi, tối qua cô ấy còn phải luôn miệng xin tôi tha cho đấy."

Chu Á Luân lập tức vung quả đấm đến, Vu Liên Thành không hề tránh né.

Hơn một giờ sau, tại phòng tập bắn của câu lạc bộ Chicago vang lên sáu phát súng liên hồi, mục tiêu bị bắn trúng bốc khói lượn lờ. Làn khói ấy nồng nặc mùi thuốc súng.

Tay Vu Liên Thành cầm lấy súng, vẫn giữ tư thế bắn, chẳng qua giờ phút này ánh mắt anh nhắm thẳng vào Chu Á Luân.

"Cậu điên rồi, cậu không biết nơi này có luật pháp sao?" Nhìn vẻ mặt điềm nhiên của Vu Liên Thành, Chu Á Luân thật sự muốn đấm cho đối phương thêm một cú. Nơi đây không phải là xã hội phương Tây được mua bán súng công khai, đây là nơi pháp luật kỷ cương nghiêm ngặt, không có chuyện mỗi ngày đều có người chết dưới họng súng.

Khẩu súng Vu Liên Thành đang cầm là quà sinh nhật mười tám tuổi Vu Lăng Vân tặng. Khẩu súng lục Ruger Super Redhawk Revolvers, kiểu dáng cổ điển, một lần có thể bắn sáu viên có kích cỡ 53 ounce, dù ở Anh cũng bị nghiêm cấm sử dụng cá nhân. Thế nhưng ủy ban quản lý súng đạn vẫn mắt nhắm mắt mở, liệt khẩu súng của Vu Liên Thành vào loại súng săn. Không ngờ lần này Vu Liên Thành lại mang theo nó đến đây.

Vu Liên Thành nheo mắt, chậm rãi chia họng súng về phía trán Chu Á Luân, lưng Chu Á Luân toát mồ hôi lạnh. Nếu không phải xác định khẩu súng đã hết đạn, Chu Á Luân nhất định cho rằng Vu Liên Thành sẽ xử tử anh ta tại đây rồi, hơn nữa sẽ còn bắn thẳng vào huyết thái dương của anh ta nữa.

Chu Á Luân biết, bên trong tâm lý của chàng trai trẻ này luôn ẩn núp nhân tố điên cuồng, nhân tố ấy chắc chắn khiến cậu làm ra chuyện bất chấp hậu quả.

Vu Liên Thành chậm chạp hạ tay xuống, Chu Á Luân thầm thở phào, song hơi thở còn chưa dứt thì cổ họng đã thất lại. Bởi Vu Liên Thành lại móc ra đạn từ trong túi áo khoác của mình ra.

Một viên, hai viên, ba viên, bốn viên rồi năm viên! Anh từ từ nhét đạn vào ổ.

Chu Á Luân nín thở, mồ hôi sau lưng lại tuôn ra như tắm.

Đến lần thứ sáu, tay anh đưa vào túi áo, sau đó nhú mảy rồi nở nụ cười nhạt, nụ cười ấy kết hợp với gương mặt tinh khôi của anh lại có vẻ càng phốt đời hơn.

"Tôi rồi anh Chu, thiếu một viên rồi." Vu Liên Thành ra chiều tiếc nuối.

Từ hồi còn rất bé, ba của Chu Á Luân thường đưa anh ta đến dinh thự nhà họ Vu chúc tết Vu Lăng Vân. Trong đại sảnh vàng son rực rỡ, nữ chủ nhân xinh đẹp cho anh một bao lì xì rất dày, đứng bên cạnh bà là một cậu nhóc tóc xoăn đẹp như thiên thần. Bà dịu dàng bảo với cậu nhóc: "Liên Thành, chào anh Chu đi con." Cậu nhóc lễ phép cười với anh, ngoan ngoãn gọi: "Anh Chu."

Mấy phút sau, khi nữ chủ nhân rời đi, cậu nhóc thiên sứ kia đi đến gần anh, mặc chiếc áo vest ca-rô thắt nơ đỏ, tươi cười với anh nhưng lại khề giọng mắng: "Đồ ăn mày!"

Trong nụ cười tươi tắn kia, hình ảnh Vu Liên Thành hiện tại bỗng trùng lặp với cậu nhóc thiên sứ khi ấy.

Vu Liên Thành giờ súng lên, ổ súng xoay nhanh chóng tra vào khớp, tức khắc móc ngón tay vào cò, giọng trong ngần: "Cơ mà không sao, năm đầu với một!"

"Năm đầu với một gì chứ?" Nửa tháng trước, Chu Á Luân vừa trải qua sinh nhật hai mươi tám tuổi, trong suốt hai mươi tám năm qua, anh ta chưa bao giờ nếm trải nỗi khiếp sợ như hôm nay.

Trước chàng trai nhỏ tuổi hơn mình này, anh ta tựa như một tên ngốc, ánh mắt Vu Liên Thành sáng quắc hệt như gã thợ săn nhìn con mồi.

Vưu Liên Thành đứng cách Chu Á Luân chừng bảy mét, chậm chậm dời họng súng qua bên trái rồi dừng lại.

Đối diện với họng súng đen ngòm, Chu Á Luân trở nên khó thở, tiếng súng khi nãy của Vưu Liên Thành vẫn vang vọng từng hồi bên tai anh.

"Liên Thành, đừng làm loạn." Chu Á Luân cố gắng tìm về giọng nói của mình.

"Ok!" Vưu Liên Thành vui vẻ trả lời, tiếp theo lầm bầm, "Mới vừa rồi không phải anh hỏi tôi năm đầu với một là gì sao?" Anh thở dài, "Năm đầu với một là năm viên đạn và một tính mạng ấy. Chu Á Luân, anh cảm thấy tỷ lệ sống sót của một tính mạng với năm viên đạn sẽ được bao nhiêu."

Giọng điệu anh nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại như một quả bom oanh tạc đầu óc Chu Á Luân trống rỗng.

Phòng bắn súng đã bị khóa trái, lúc đến Vưu Liên Thành đã dán gì đó vào máy camera giám sát, lúc ấy Vưu thiếu gia còn đùa cợt bảo rằng dán thứ này vào, phòng bảo vệ sẽ không thấy được gì cả. Bây giờ Chu Á Luân đã biết, thứ Vưu Liên Thành dán vào chắc hẳn là chip gây nhiễu sóng rồi.

Họng súng rất gần huyết Thái dương, bóng dáng Tử thần giờ khắc này đã hiện rõ ngay trước mắt. Chỉ cách bảy mét, ngón tay của Vưu thiếu gia vừa cử động là Tử thần to lớn sẽ cắn nuốt sinh mệnh của anh ngay.

Lưng và trán lấm tấm mồ hôi, Chu Á Luân không dám nhúc nhích: "Đừng làm càn Vưu Liên Thành. Đây là cách giải quyết cực ngu ngốc."

"Dĩ nhiên." Vưu Liên Thành gật đầu tán thành.

Thấy họng súng dời đi, Chu Á Luân thở phào nhẹ nhõm.

Vưu Liên Thành cười trừ: "Đồ nhát cáy!"

Cùng lúc đó âm thanh khóa an toàn được mở vang lên lanh lảnh. Nếu phải hình dung cảnh tượng vào lúc này, Chu Á Luân sẽ hình dung bằng câu nói, tìm anh như nhảy ra khỏi cổ họng. Vưu Liên Thành chia họng súng vào huyết Thái dương của mình, theo đó tiếng bóp cò vang lên.

Ấy thế mà Vưu Liên Thành đã giành được cơ hội sống duy nhất, đạn không hề bắn vào đầu anh, anh vẫn tươi cười: "Chu Á Luân, chẳng qua điều khiến anh canh cánh trong lòng chính là câu nói khi đó của mẹ tôi đúng không? Anh cho rằng cứ khoanh tay bằng quan thế này sẽ có lỗi với bà. Nhưng mà Chu Á Luân, tôi mới chính là con trai của bà, điều này anh phải nhớ kỹ."

Khoảng cách bảy mét còn lại sáu mét, Vưu Liên Thành khí thế át người: "Như vậy, anh Chu, phát vừa rồi đã làm anh sáng suốt ra chưa?"

"Cậu điên rồi, Vưu Liên Thành, cậu thật sự điên rồi..." Chu Á Luân lầm bầm, Vưu thiếu gia trước mặt anh ta chẳng khác nào tên tâm thần. Vậy mà cậu lại dám nổ súng vào đầu mình, đây rốt cuộc phải tự tin bao nhiêu, phải ngu ngốc nhường nào cơ chứ? Hay cậu thật sự cho rằng cậu chính là cậu con trời như vô số người đã ca ngợi?

Vưu Liên Thành nhú mày, chẳng buồn đếm xỉa: "Tôi chỉ cho anh thấy được ý trời thôi. Chu Á Luân, nếu anh còn cảm thấy có lỗi với mẹ tôi, như vậy phát súng kia đã nói cho anh biết ý chỉ của mẹ tôi rồi." Anh lại tiến đến gần hơn, "Chu Á Luân, hãy quên lời nói của mẹ tôi đi, được không?"

Được không ư? Câu nói ấy của Vưu Liên Thành bình tĩnh đến mức như một người em trai đang làm nũng với anh mình: Anh ơi, anh nhường chocolate cho em đi, được không?

"Vưu Liên Thành, cậu biết rõ..." Chu Á Luân lắc đầu, chỉ trong sáu bảy phút, chuyện xảy ra trong phòng bắn súng này như thể một cuộc đua marathon giành lấy tính mạng giữa anh và tử thần.

"Vậy là anh không chịu phải không?"

Khoảng cách sáu mét lại rút ngắn, họng súng lại lần nữa chia vào huyết Thái dương của anh. Đúng vậy, chính là huyết Thái dương của Vưu Liên Thành.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 74

Vưu Liên Thành hỏi với giọng tức giận: "Chu Á Luân, anh vẫn không muốn đứng không?"

Điên rồi, Vưu Liên Thành điên rồi! Hiện giờ trong đầu Chu Á Luân chỉ quanh quẩn mỗi câu này. Tất cả hành động của Vưu Liên Thành khiến đầu óc anh ta trống rỗng.

"Tốt thôi, anh cảm thấy tiền cược của tôi còn chưa đủ phải không?" Vưu Liên Thành lại làm ra hành động kinh hồn bạt vía, ngón tay móc vào cò súng khẽ bóp, "Như vậy, cược thêm nhé, phát súng thứ hai của tôi đánh đổi việc anh chôn vùi bí mật kia trong bụng. Chu Á Luân, anh nói xem lần này

Thượng đế có đứng về phía tôi nữa không, liệu ngài sẽ sắp xếp ra việc ngoài ý muốn thế nào." Vưu Liên Thành ra vẻ nghiêng ngả, "Kẹt đạn? Theo thống kê không chính xác, tỷ lệ kẹt đạn của một khẩu súng cực kỳ nhỏ, một trên cả triệu lần, anh nói xem tỷ lệ này có may mắn rơi vào người tôi không?"

"Vưu Liên Thành, bỏ súng xuống. Vưu Liên Thành, tôi xin cậu đấy, bỏ súng xuống đi." Chu Á Luân đứng như trời trồng, chỉ cử động mỗi miệng.

"Không." Vưu Liên Thành làm mặt quỷ với anh, "Tiếp tục lời nói vừa rồi, nếu tỷ lệ kia không rơi vào người tôi, như vậy có nghĩa tôi sẽ "say goodbye" với thế giới này rồi."

Vưu Liên Thành từ từ thu hồi vẻ mặt bốn cọt, ngũ quan tinh xảo được chiếc áo khoác đen tôn lên lạnh lùng như pho tượng cẩm thạch vô hồn.

"Chu Á Luân, tôi đếm đến ba, nếu anh ngăn cản tôi trước số ba, tôi sẽ cho rằng anh chấp nhận lời đề nghị của tôi."

Vưu Liên Thành móc tay chặt vào cò súng, đếm thật: "Một... Hai..."

"Ngừng, Vưu Liên Thành, cậu là thằng điên, thằng thần kinh, mẹ nó cậu dừng lại cho tôi..." Bất thành linh đảy lòng Chu Á Luân dấy lửa hùng hực, gào thét khản cả cổ họng.

Giờ khắc này, anh chỉ có thể dựa vào tiếng hét để trút ra cơn thịnh nộ trong thâm tâm mình. Tên thần kinh Vưu Liên Thành trong vòng chưa đến mười phút đã khiến tay chân anh luống cuống như một gã ngốc, cậu ta đã cho anh ném trái cảm giác bị kẻ khác nắm mũi dẫn đi lần đầu tiên trong suốt hai mươi tám năm qua.

Chó chết, thật là chó chết!

Sau khi trút giận, Chu Á Luân tóm lấy khẩu súng trong tay Vưu Liên Thành, trở báng súng gỗ đầu đối phương, luôn mồm chửi rủa: "Vưu Liên Thành, mẹ kiếp tôi khinh cậu, vậy mà cậu lại đòi sống đòi chết vì một người phụ nữ. Mặt mũi đàn ông bọn tôi đã bị cậu làm mất sạch, hơn nữa, người phụ nữ kia còn là..."

"Im miệng!" Giọng nói lạnh lẽo ngắt lời Chu Á Luân, "Lời tôi nói vừa rồi anh nghe rõ rồi đấy, anh cũng biết mình nên làm gì chứ! Thật ra tôi có thể dùng cách khác ngăn cản anh, nhưng tôi cảm thấy dùng cách này sẽ khiến lòng anh dễ chịu hơn. Bởi vì anh và cô ấy đều là người đã ở bên tôi suốt trải qua những năm tháng vô tư kia. Đối với tôi, anh không phải là người do ba tôi cử đến để phò trợ cho tôi, anh là đồng bọn, là người bạn đã cùng tôi uống rượu, xem bóng và chửi thề ồm ồm trên khán đài, tôi xin lỗi vì đã làm anh khó xử."

Anh cúi đầu, vỗ nhẹ vai ông bạn chí cốt của mình: "Chu Á Luân, vậy đi, coi như anh giúp tôi, không có cô ấy tôi thật sự không sống được, một ngày cũng không được. Hơn nữa khi này tôi đã chứng minh với anh, vì cô ấy tôi có thể liều cả cái mạng này."

Vưu Liên Thành cúi đầu thấp hơn, giọng hạ thấp đến mức như tự thì thầm: "Anh yên tâm, mẹ tôi... mẹ tôi sẽ hiểu..."

Chu Á Luân chỉ thấy cổ họng mình khô rát như thể bị lửa thiêu, có muôn câu vạn chữ nhưng chẳng thốt ra được một lời, cả người hoàn toàn bất lực.

Lát sau, giọng Vưu Liên Thành trở về trong trẻo, vẻ mặt vui sướng, tiến lên ôm lấy anh: "Chu Á Luân, cảm ơn anh, tôi phải về đây, cô ấy đang chờ tôi ăn cơm. Hôm nay cô ấy làm món taco của Mexico trông rất đẹp mắt, tôi nghĩ sẽ ngon lắm."

Chu Á Luân ngỡ ngàng, đến khi bóng dáng Vưu Liên Thành đi khuất, chân anh bần rần ngồi phịch xuống đất, tay chạm đến khẩu súng lạnh ngắt, lập tức khiếp đảm rút tay về. Anh vô thức lấy hộp thuốc lá, hút hết điếu này đến điếu khác.

Bên này Mộ Mai sốt ruột ngồi trước bàn ăn, lòng cứ bồn chồn, người bảo cô đợi mình về dùng cơm đã đi ra ngoài lâu lắm rồi.

Bỏ món taco vào lò vi sóng, Mộ Mai ngồi trên sofa phòng khách vừa xem tivi vừa chờ Vưu Liên Thành.

Khoảng hai giờ trưa, Vưu Liên Thành trở về, ập vào mắt là cảnh tượng cô đang co cuộn trên sofa, mắt lim dim. Anh rón rén đi đến ngồi xuống cạnh cô, vén mấy sợi tóc lòa xòa bên gò má, lộ ra đường nét khuôn mặt thanh tú, làn da trắng nõn và đôi môi đỏ thắm.

Ánh mắt say đắm nhìn vào môi cô chốc lát, anh cúi đầu hôn nhẹ. Song nhiều đó không đủ thỏa mãn Vưu thiếu gia, tay anh lại bắt đầu hờn hờn vào áo cô, cời khóa áo lót. Có điều khóa vừa mở ra thì cô đã choàng tỉnh dậy.

Trong lúc mơ màng Mộ Mai đã mơ thấy Vưu Liên Thành ôm một chú cún từ đâu về, cô tắm rửa cho nó dưới ánh nắng ban trưa, tắm một hồi lại bị chú cún liếm mặt. Hóa ra chú cún kia là Vưu Liên Thành, cô tức giận nhìn chăm chăm vẻ mặt hơn hớn cầu hoan của anh.

Anh đắc ý giờ chiếc áo lót màu đỏ đô rút ra từ áo cô lên lắc lư, rồi vứt ra phía sau, đứng lúc rơi trên tivi, che đi mặt MC.

Mộ Mai vừa định nổi giận thì đã bị Vưu Liên Thành nhanh chóng che đi hơi thở, cả người bắt đầu như bị châm lửa.

Trong lúc mê mẩn, cô chợt nhớ ra món taco trong lò vi sóng: "Liên Thành, món..."

"Làm xong rồi ăn." Vưu Liên Thành quyết không khoan nhượng, "Bảo bố, gọi lại câu lúc sáng em gọi anh đi!"

"Giờ cơ... em... em không nhớ..."

"Không nhớ á?"

"... Nhớ... nhớ..."

"Vậy gọi đi!"

"Gia... gia... gia..."

Khác với khung cảnh nông nản ở tư hợp viện, trong phòng bắn súng tại câu lạc bộ Chicago, sau khi Vưu Liên Thành rời đi, nhân viên câu lạc bộ đến kiểm tra máy giám sát. Cho đến khi nhân viên ấy cũng rời đi, Chu Á Luân vẫn còn trầm tư hút thuốc trong phòng, số lượng thuốc anh hút hôm nay nhiều hơn cả một tháng qua.

Cuối cùng khi hộp thuốc lá đã bị hút sạch, Chu Á Luân mới nhìn thoáng qua đồng hồ, 2 giờ 20 phút. Chắc hẳn giờ này Vưu Liên Thành đã ở bên cạnh Lâm Mộ Mai, hai người họ đang cùng nhau ăn món taco trông ngon lành đẹp mắt kia. Cái cô Lâm Mộ Mai vụng về ấy mà biết làm món Mexico á? Cô gái Lâm Mộ Mai ngày cả chiến trứng còn không xong mà lại biết làm bánh taco cơ đấy!

Sức mạnh tình yêu đúng là vĩ đại, có thể biến gỗ mục thành tảng đá thần kỳ! Hãy nhìn xem, cô Tess ngày xưa chỉ có thể đáng thương theo đuôi cậu chủ của mình giờ đây là trở thành nữ hoàng hiền ngang rồi.

Lâm Mộ Mai, cô hay lắm! Hãy xem Vưu thiếu gia xưa nay kiêu căng hợm hĩnh, thông minh lý trí đã làm gì vì cô kia?

"Lâm Mộ Mai, cô xem cậu ta đã làm gì vì cô đi!" Chu Á Luân gào to với căn phòng không một bóng người, cảm phần nhặt khẩu súng lên.

Trong mấy giờ ngắn ngủi vừa qua đã khiến anh cực kỳ uất ức, cầm lấy khẩu súng lục trong tay, nhắm vào bia bắn hình con báo. Con vật này cực kỳ giống Vưu Liên Thành, luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng ngự.

Chu Á Luân bóp cò. Bây giờ trong ổ súng vẫn còn năm viên đạn, tôi sẽ thưởng cho cậu hết đây Vưu thiếu gia!

Ấy thế mà bất ngờ là tiếng súng chất chứa trong dự liệu không hề vang lên. Lẽ nào thật kẹt đạn như Vưu Liên Thành đã nói sao? Chu Á Luân bóp cò lần nữa, lần khẩu súng đã có phản ứng, có điều là... chỉ có một dòng nước phun ra từ nòng súng.

Anh giật mình giờ báng súng lên xem, thấy được dòng chữ "Made in China". Khẩu súng được chế tạo tinh xảo ngần này chỉ là khẩu súng nước đồ chơi thôi á!

"Ha ha ha ha!" Chu Á Luân cười như điên dại. Vưu Liên Thành lại dùng khẩu súng đồ chơi lừa anh. Đầu tiên Vưu thiếu gia khiến thần kinh anh căng ra như dây đàn, kéo theo logic sẽ hỗn loạn. Một khi lý trí hỗn loạn, suy nghĩ rối tung thì hiển nhiên tất cả mọi việc sẽ vận hành theo quỹ tích cậu ta mong muốn.

Nếu Chu Á Luân đoán không sai, khẩu súng ban đầu Vưu Liên Thành dùng chính là đồ thật, chẳng qua khi dùng lời nói quấy rối thần kinh anh, Vưu thiếu gia đã dùng trò ảo thuật tráo đổi nó đi.

Vưu Liên Thành từng vì nhất thời hứng thú mà đi học ảo thuật, không ngờ thằng nhóc chết giẫm này lại dùng mảnh khóc ấy để lừa bịp anh.

Quá ghê tởm! Vưu Liên Thành là tên biến thái, tên hèn hạ, tên thần kinh, đúng là rắn chuột một ổ, trời sinh một đôi với cô ả lừa bịp Lâm Mộ Mai kia.

Khốn kiếp! Chu Á Luân ném phăng khẩu súng nước vào tường, âm thanh phần nộ và bất lực vang vọng cả phòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 75

Ngồi trên chiếc Volkswagen màu đen, Ngô Phương Phi nhìn chăm chăm vào con ngõ sâu hút. Nhờ kiểu dáng xe quá thông dụng có thể thấy nhan nhản khắp phố, nên nhiều ngày đổ ở đây đều không bị ai chú ý.

Nơi cuối con ngõ, nhà Lâm Mộ Mai vẫn còn sáng đèn. Nếu hỏi tại sao Ngô Phương Phi phải đến đây, thật ra cô cũng không biết. Suốt cả tuần nay, các nhà truyền thông nước ngoài luôn đưa tin người sáng lập S.S.Y cùng bạn gái trước của mình tình cũ lại cháy, Ngô Phương Phi gần như trở thành nhân vật hi sinh đau khổ, ai ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. Đồng nghiệp của cô còn gọi điện đến an ủi, dĩ nhiên trong đó có cả những kẻ không ưa gì cô, nghiêm nhiên giờ giọng như bạn thân thiết.

Ban ngày, cô đi theo mẹ tham dự một vài sự kiện từ thiện, đối mặt với đám phóng viên lá cải, dưới ánh mắt chờ đợi của mẹ, cô đã phải lịch sự đáp trả những câu hỏi châm chích của họ rằng: "Tôi tôn trọng họ, chúc phúc họ." Nhưng đến tối, khi chỉ còn một mình trong phòng, Ngô Phương Phi lại như kẻ điên không ngừng lên mạng tìm hiểu về tin tức cũ của Vu Liên Thành và cô hầu học của anh.

Tài liệu trên mạng cực kỳ ít ỏi, đại khái chỉ ghi lại thời gian Lâm Mộ Mai làm việc cho Vu Liên Thành, thậm chí ngay cả ảnh cũ của hai người họ đều không có. Có thể thấy được, nhân vật Lâm Mộ Mai này đã bị cố ý che giấu, không biết có phải Vu Liên Thành đã làm những việc này không, song Ngô Phương Phi cực tò mò, tò mò đến mức muốn xem thử hai người kia rốt cuộc tình cũ lại cháy thế nào. Vì thế mỗi tối cô đều đến đây. Vào ban ngày thì không được, ánh mắt mẹ cô giống như tia X-Quang có thể xuyên thấu mọi thứ, cô không dám làm gì nông nổi khiến bà thất vọng. Tiếc rằng cửa nhà Lâm Mộ Mai luôn đóng im ỉm. Lẽ nào hai người họ định đóng kín cửa nhà làm đôi thần tiên quyền lực không màng thế sự sao? Sau khi họ đã gây xáo trộn yêu của cô dưới chân lại có thể đường đường chính chính điem nhiên ở bên nhau thế ư?

Thật ra thì, đây chính là đáp án Ngô Phương Phi khát khao được biết. Cô còn thầm nguyện rửa họ bị người đời phi nhử, chết chìm trong miệng đời, bị nổi áy náy giày vò không thể sống yên ổn.

Ngô Phương Phi lấy một điều thuốc từ túi ra, gói thuốc này là Vinh Ái cho cô. Đêm đó, khi buổi dạ vũ kết thúc, về mặt bà chị họ cô hết sức hả hê, cho cô gói thuốc lá của nữ, còn bảo: "Có lẽ cái này sẽ giúp ích cho cô, mỗi khi chị phiền muộn đều làm vài điều!"

Phiền muộn ư? Vinh Ái đúng là giống hệt với Lâm Mộ Mai, thích giả mề khóc chuột!

Ngô Phương Phi châm điều thuốc mảnh khánh màu đỏ vàng lên, mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, cô ta mở cửa kính ra, phả khói thuốc ra ngoài.

Đây là lần thứ hai cô hút thuốc. Lần đầu hút là cùng với Lâm Mộ Mai, khi ấy dưới bầu trời đêm ở vịnh Ba Tư, nhìn qua ô cửa du thuyền, ngắm nhìn từng ngọn đèn của các giếng dầu bên vịnh.

Để cô nhớ xem, sao lúc đó họ lại hút thuốc nhỉ? À, đúng rồi, khi đó có từ lên du thuyền từ cảng Los Angeles, qua vịnh Ba Tư đến Tuynidi. Cô muốn đi ngắm căn nhà màu xanh lam ở Tuynidi, cũng vì vậy mới quen với cô bạn giả dối kia. Lúc đó cô cảm thấy, Lâm Mộ Mai cực kỳ giống với căn lầu các tràn đầy thi vị của miền Giang Nam cầm tù.

Họ cùng nhau tham dự buổi party cuối tuần trên du thuyền, uống rượu whisky đến chệnh choáng, sau đó họ trộm gói thuốc lá của cô vũ công người Mexico, chuồn về phòng mình. Họ còn kháo nhau xem ai có thể hút thuốc quyền rũ như nữ chủ nhân gói thuốc kia nữa.

Hai người cùng châm hút, vừa rít hơi đầu tiên Ngô Phương Phi đã không nhịn được ôm ngực ho sù sụ. Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Mộ Mai qua làn khói, đến giờ cô vẫn còn nhớ như in dáng vẻ của Lâm Mộ Mai khi ấy. Ngón tay thon thả kẹp hờ điều thuốc, lưng tựa vào tường, đầu khẽ ngẩng cao. Whisky đã khiến ánh mắt Lâm Mộ Mai mơ màng, môi đỏ thắm, khói từ từ tràn ra từ kẽ môi, ẩn mờ gương mặt. Trong khoảnh khắc ấy, Lâm Mộ Mai như thể ánh trăng phản chiếu trên mặt nước đầy thơ mộng.

"Lệ Hương, cậu hút thuốc trông quyền rũ thật!" Lúc đó, Lâm Mộ Mai vẫn còn là Lệ Hương; lúc đó, Ngô Phương Phi thấy dáng vẻ Lâm Mộ Mai hút thuốc còn gợi cảm hơn cô vũ công Mexico kia gấp nghìn lần.

Lâm Mộ Mai cười nhạt với cô, học theo vẻ lá lướt của cô vũ công Mexico: "Hi, cô bạn Trung Quốc thân mến của tôi, rồi có ngày cô cũng sẽ hút thuốc đẹp như tôi thôi. Khi mà chàng trai có gương mặt tuấn tú, luôn nói những lời đường mật làm cô vui lòng lừa hết cả tình lẫn tiền của cô, cô cũng sẽ hút thuốc với vẻ mặt thế này."

Lâm Mộ Mai nói y như thật, mi mắt buông rũ ẩn chứa nét u sầu, họ đã ôm lấy nhau cười nắc nẻ.

Ngô Phương Phi châm điều thứ hai, nhìn dáng vẻ mình qua kính chiếu hậu. Chả đẹp tẹo gì cả! Không phải nói sau khi bị trai lừa sẽ hút thuốc trông cực quyền rũ sao? Quả nhiên, Lâm Mộ Mai là chưa nói dối.

Ngô Phương Phi từng gặp được cảnh Lâm Mộ Mai mở to mắt nói dối với một người Trung Đông. Khi ấy tên Trung Đông hóm hỉnh kia đã bị Lâm Mộ Mai lừa gạt đi nhận lỗi với một hành khách khác, Ngô Phương Phi rất đổi kinh ngạc: "Lệ Hương, không ngờ cậu còn biết nói dối cơ đấy!"

Ấy vậy mà đáp lại cô là một nụ cười nhạt của Lâm Mộ Mai, như thể cô ta vừa nghe thấy một chuyện vô cùng buồn cười vậy, cô ta còn nói với cô: "Nói cho cậu biết, thật ra mình từng sống bằng nghề nói dối rất lâu, rất lâu ấy."

Ha ha ha! Xem đi, Ngô Phương Phi ở trước mặt Lâm Mộ Mai vẫn chỉ là một con nhóc ngây thơ.

Điều thuốc thứ ba vừa tàn, trong con ngõ sâu hút truyền đến tiếng cười khúc khích đứt quãng như gió xuân hiu hiu thổi đến. Tuy rằng âm thanh đã đè nén nhưng vẫn vang vọng trong con ngõ dài yên tĩnh, mang theo cảm xúc vui vẻ yêu kiều và chút giận dỗi vu vơ.

Không ngờ, thế mà Lâm Mộ Mai còn có thể cười như một cô bé, tiếng cười lạnh lớt hết như tiếng chuông ngân. Ngô Phương Phi quấn khăn quàng cổ màu đen che kín nửa gương mặt, mở to hai mắt nhìn thờ lảng nghe.

Tiếng cười của Lâm Mộ Mai càng lúc càng gần, cứ ngân nga mãi như bị điểm huyết cười trong tiểu thuyết kiếm hiệp thường nhắc, đến mức khiến Ngô Phương Phi hết sức bức bối. Cô nghĩ, nếu Lâm Mộ Mai còn cười tiếp vậy nữa, cô sẽ mở cửa bước xuống xe, tát cô ta một cú thật mạnh, chỉ vào thẳng vào mặt cô ta gào thét: "Lâm Mộ Mai, tại sao cô vẫn còn cười được như thế?" Ít nhất cô phải nên giả vờ giả vịt, nhả ra một vài giọt nước mắt cá sấu, kẻ lẻ với cô thiên tình sử da diết của bọn họ. Như vậy, cô lẽ có còn trở về suy nghĩ xem có tha thứ cho cô ta hay không.

Tay Ngô Phương Phi đã đặt lên chốt cửa xe, thế nhưng vào lúc này giọng nói luôn khiến cô si mê chợt vang lên. Hãy nghe xem anh đã nói gì.

"Mộ Mai, em còn cười nữa anh sẽ hôn em đấy!"

Ngô Phương Phi che miệng, buồn nôn chết được. Vụ Liên Thành mà lại nói ra mấy lời sến sẩm như trong phim vậy ư!

"Mộ Mai, em còn cười nữa anh sẽ hôn em đấy!"

Từ đưa tay che miệng, Ngô Phương Phi lại chuyển sang cắn móng tay.

Lâm Mộ Mai ngừng cười, con ngõ quay trở về yên tĩnh như tờ, nhưng chẳng qua chỉ ngán ngùi mà thôi. Chốc lát sau, sâu trong con ngõ lại vang lên giọng nói khàn khàn của Vụ Liên Thành: "Mộ Mai, qua đây!"

"Làm gì chứ?" Lâm Mộ Mai khề khàng, "Liên Thành, khi nãy anh đã hứa giữ khoảng cách nửa mét với em mà."

Tiếp theo là tiếng bước chân rượt đuổi nhau, tiếng bước chân rầm rập liên hồi hết như cảnh tượng hai con vật cầu hoan trong rừng rậm, con đực từng bước ép sát, con cái thì giả vờ phản kháng.

Rốt cuộc, hai người họ đã đi ngang qua xe cô, người chạy người đuổi, sến rện hết như mấy cô bé cậu bé lúc mới yêu.

Khi chạy qua xe Ngô Phương Phi chừng bốn mét, tại vách tường nơi góc bốn mươi lăm độ, Lâm Mộ Mai đã bị đuổi kịp, Vụ Liên Thành áp cô vào tường. Lâm Mộ Mai mặc chiếc áo hoodie, kéo cao mũ áo đội lên đầu, trên mũ còn có đính tai gấu. Vụ Liên Thành giờ tay kéo mũ áo cô xuống.

"Liên Thành, em đâu có cười nữa." Giọng Lâm Mộ Mai nũng nịu.

Lời nói này nghe ngo ngậy chết được! Song, Ngô Phương Phi tin rằng, với những đôi tình nhân thì đây là lời đặc biệt đáng yêu. Quả nhiên, người tình của Lâm Mộ Mai đã bật cười, cười đến mức cả thể giới đều biết được anh vui vẻ nhường nào.

"Mộ Mai, bảo bối! Lẽ nào em không biết lúc em không cười còn quyến rũ hơn cả lúc em cười sao!"

Tiếp theo là tiếng bước chân khễ di chuyển, Vụ Liên Thành cúi đầu, Ngô Phương Phi nhắm mắt lại. Mọi anh đã từng phủ lên môi cô, nhưng bây giờ Ngô Phương Phi mới hiểu, nụ hôn trong ký ức kia thật ra chỉ là một kiểu phát tiết mà thôi.

Không biết qua bao lâu, tiếng đóng cửa vang lên. Ngô Phương Phi mở mắt ra, đưa tay chạm vào gò má đã giàn dụa nước mắt. Vào giờ khắc này, cô mới phát hiện, lời yêu thương triền miên nhất trên thế giới này không phải là những lời ngọt ngào ca tụng tình yêu dưới ngòi bút của Shakespeare, mà chính là câu "Mộ Mai, bảo bối!" thốt ra từ miệng Vụ Liên Thành.

Lời này chỉ có thốt ra từ anh mới mang sắc thái tha thiết quyến luyến vô vàn.

Ngô Phương Phi không kiềm nén được nữa, trốn trong xe khóc nức nở.

Đến cùng tim của họ đã được làm bằng gì? Tại sao sau khi tổn thương cô sâu sắc đến thế mà họ vẫn có thể hạnh phúc ngọt ngào? Đáng ra họ phải áy náy, phải quỳ trước mặt cô cầu xin tha thứ, phải xấu hổ không chỗ dung thân mới đúng chứ?

Ngô Phương Phi xuống xe, lấy ra chai xịt son cô mới mua mấy hôm trước ở cốp xe sau. Cô vốn định xịt chai son này vào người Lâm Mộ Mai, biến đầu tóc cô ta thành màu đỏ lòm dị hợm, sao khi nãy cô lại quên mất?

Cô nghĩ, mình quả thật nên trẻ con một lần!

Lúc Vụ Liên Thành tắm rửa xong, điện thoại di động của anh vang lên. Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, anh cảm di động sang gian phòng phía Đông bắt máy. Vừa nghe được đầu dây bên kia báo cáo câu đầu tiên, Vụ Liên Thành đã định chạy ra mở cửa, cướp đi chai xịt son trong tay Ngô Phương Phi, xịt vào người cô ta hai chữ "Con điểm", trả lại chính kiệt tác của cô ta ngay lập tức.

Tuy nhiên cuối cùng anh đã kiềm chế không làm vậy, chỉ căn dặn đầu dây bên kia: "Đợi cô ta đi rồi các anh cứ son lại tường như lúc ban đầu là được."

Sáng hôm sau, Mộ Mai phát hiện, tường nhà mình rực rỡ hẳn lên, hơn nữa tường của cả con ngõ đều sáng láng, son trắng trên tường còn chưa kịp khô, hàng xóm láng giềng cũng ngạc nhiên vui vẻ ra ngắm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 76

Ánh nắng xế chiều mùa đông bao phủ nhà hàng Pháp trong không khí tẻ nhạt, chỉ có vài khách ngồi ở vị trí gần cửa sổ, vừa khe khẽ chuyện trò vừa thưởng thức món ăn ngon. Vừa bước vào nhà hàng, Ngô Phương Phi đã thấy Vu Liên Thành ngồi chờ mình nơi góc. Buồn cười chính là vào lần hẹn thứ mười ba, Vu thiếu gia đã cho cô đầy đủ thể diện, lần này là anh ngồi đợi cô.

Mười ba lần, con số mới chớm chạm làm sao! Đây là con số tượng trưng cho sự xui xẻo của phương Tây.

Anh giờ tay, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, mỉm cười nhận lấy túi xách từ tay cô, kéo ghế ra giúp cô. Sau một loạt động tác trên, Ngô Phương Phi đều cảm nhận được ánh mắt trầm trồ của cả nhóm đàn bà con gái trong nhà hàng dành cho mình.

Song Ngô Phương Phi không quan tâm, cô lẳng lặng đánh giá Vu Liên Thành đang ngồi phía đối diện. Gương mặt sắc nét hơn, áo khoác kaki tối màu phối với sơ mi trắng. Tia nắng nhân nhật mùa đông soi qua ô cửa kính tầng mười tám, chiếu vào người anh sáng loáng, kết hợp với đôi mắt trong veo quá thật hết như những lời ca ngợi của đám người Anh đã dành cho anh.

Chàng trai thiên sứ không nhuộm bụi trần, được hưởng vô vàn ưu ái của tạo hóa.

Cho dù đến giờ khắc này, cô vẫn yêu anh vô cùng, yêu đến mức muốn kéo theo anh nhảy xuống từ tầng mười tám cao tít, quấn lấy anh như dây leo cùng nhau xuống địa ngục. Như vậy sẽ không ai có thể giành anh với cô nữa.

Tối qua, cô lê cả thân nóng nực mùi son về nhà, mẹ cô đã đợi sẵn trong phòng. Bà đẩy đến trước mặt cô một thùng sách kiến trúc, bằng khen và cả những bài nhận xét khen ngợi của các thầy cô.

"Ngô Phương Phi, nếu con còn như vậy nữa, mẹ sẽ mang hết đồ đạc này ra bãi rác."

Ngô Phương Phi ôm chặt lấy thùng giấy, khóc tức tưởi.

"Phương Phi, cậu ta không yêu con, con phải chấp nhận sự thật này. Nếu con không chấp nhận được thì sự cố chấp của con sẽ biến thành thuốc độc, khiến cuộc đời con hóa thành bãi tha ma."

Một đêm không chợp mắt, khi ánh rạng đông đầu tiên soi vào cửa sổ, Ngô Phương Phi gọi điện cho Vu Liên Thành.

Vì vậy, cô đã đến nơi này với đôi mắt sưng đỏ, mặt mày nhợt nhạt không trang điểm và đầu tóc rối bù. Cô cố ý muốn cho anh thấy rõ là họ đã khiến cô tiêu tụy kinh khủng như thế đấy.

Vu Liên Thành đưa thực đơn cho cô, ôn hòa hỏi han. Ngô Phương Phi chỉ tiện tay chỉ vài món, anh lại giao thực đơn cho nhân viên phục vụ, sau đó nhìn cô với vẻ điềm nhiên như không.

Dưới ánh mắt chẳng chút gợn sóng của anh, một giây, hai giây, ba giây... rồi đến mười giây, Ngô Phương Phi bối rối dời mắt lảng tránh. Hình như cô lại làm ra chuyện ấu trĩ rồi, lúc ra cửa mẹ cô đã khuyên: "Phương Phi, còn làm vậy chẳng có lợi ích gì đâu, chỉ khiến con chịu áp lực hơn thôi."

Đúng là vậy thật, không chỉ không lấy được lợi ích gì mà còn tự rước lấy nhục. Ngô Phương Phi rù mắt.

Món ăn nhanh chóng được mang lên. Chàng trai đối diện thể hiện ga-lăng, cắt món gan ngỗng ra thành miếng miếng nhỏ ngay ngắn, rồi đẩy đĩa đến trước mặt cho cô.

"Gan ngỗng ngon đấy." Anh mỉm cười với cô.

Ngon sao? Ngô Phương Phi cảm dao nĩa lên cắt vụn miếng gan ngỗng và ngó sen như miếng phân, sau đó đẩy lại cho Vu Liên Thành: "Vu thiếu gia, mời anh thưởng thức tác phẩm ngẫu hứng được mang tên 'Gánh nặng cuộc đời' này của tôi. Con người chỉ có bài tiết được thì mới thư thái, đặc biệt là với những kẻ bị tào bôn lâu ngày."

Vu Liên Thành thoáng nhíu mày, thân nhiên cầm khăn ăn lau khóe miệng: "Ngô Phương Phi, đáng vẻ hiện giờ này của em thật sự có chút giống cô ấy."

Đĩ nhiên Ngô Phương Phi biết "cô ấy" mà Vu Liên Thành nói là ai. Nghe xem, vậy mà anh lại nhắc đến con ả già dối kia với giọng điệu hết sức yêu thương.

"Mỗi khi cô ấy nổi giận cũng giống như em vậy, khiến tôi cảm thấy rất đáng yêu. Còn với em, tôi tin rằng nhất định một ngày nào đó sẽ có người biết thưởng thức, sẽ xem mọi hành động biểu cảm của em là việc đáng yêu nhất trên thế giới, vĩnh viễn là độc nhất vô nhị."

Ha ha, nếu không phải hôm qua đã khóc quá nhiều, Ngô Phương Phi nghĩ chắc hẳn lúc này mình đã rơi nước mắt như mưa trước mặt Vu Liên Thành rồi.

Cô thất bại ngồi tựa vào ghế, chán chường cầm thìa khuấy bát súp, ngẩng đầu cất lời: "Vu Liên Thành, anh đừng hòng được tôi tha thứ."

"Không, dĩ nhiên là không rồi." Vu Liên Thành hết sức ung dung, "Sở dĩ hôm nay ngồi đây chẳng qua là tôi cho rằng mình nợ em một lời giải thích. Mặc dù lời giải thích kia cũng chỉ là vài câu nói, tôi yêu cô ấy, cô ấy yêu tôi nên chúng tôi ở bên nhau. Nhưng tôi nghĩ, tôi nên chính thức xin lỗi em một lần."

Ngô Phương Phi, thật xin lỗi."

Anh nói xin lỗi với giọng cực ôn hòa, đậm chất phong độ của quý ông người Anh. Tuy nhiên, chỉ một giây sau giọng điệu lại xoay chuyển.

"Nhưng mà, sau khi xin lỗi xong, Ngô Phương Phi, tôi muốn cô hãy nghe kỹ những lời tôi nói. Chuyện tồi qua xảy ra một lần là đủ, nếu tôi còn thấy cô làm ra hành động tương tự như vậy lần nữa, tôi sẽ không khách sáo với cô đâu."

Ngô Phương Phi cảm tưởng mình như bóp nát chiếc thìa.

"Trước đây tôi đã từng nói, nếu ai dám nói xấu cô ấy, tôi sẽ giết người đó. Dòng chữ hôm qua cô viết lên tường khiến tôi rất cảm giận, hận đến mức không thể nổ súng vào đầu cô. Vì vậy, đừng làm mấy chuyện vô vị đó nữa, nếu cô còn làm như thế, tôi không chỉ sẽ đơn giản cảm giận vậy thôi đâu."

"Nếu tôi còn làm vậy, Vụ thiếu gia sẽ giết tôi sao!" Ngô Phương Phi hát cảm.

"Không phải có thể." Vụ Liên Thành lạnh giọng, "Là chắc chắn sẽ giết cô. Cho dù cô có một người mẹ và một người ông ngoại cực kỳ tài ba, cho dù tháng trước thân phận của cô vẫn là bạn gái trên danh nghĩa của tôi."

Ngô Phương Phi nhìn xoáy vào Vụ Liên Thành, ánh mắt như muốn xuyên thấu thân thể anh chọc sâu vào tận linh hồn, muốn xem thử dựa vào cái gì mà anh lại dám nói ra lời cuồng vọng như vậy.

Anh không hề tránh né, nhìn thẳng lại cô. Từ ánh mắt này, Ngô Phương Phi cảm nhận được sự quả quyết của anh, anh sẽ xử lý cô như xử lý chướng ngại vật đáng ghét trên đường đi của mình mà chẳng hề thương xót. Ý thức được điểm này, không khí tán mạn trong nhà hàng dần trở nên lạnh buốt.

"Hôm đó tại sao anh lại phải dựng Vĩnh Ái ra làm bia đỡ đạn, phải hao tâm tổn sức làm ra cảnh tượng giả tạo như vậy? Lẽ nào anh không biết những điều này rất dễ dàng khiến một cô gái ngu ngốc yêu anh hiểu lầm sao? Sao anh phải làm thế?" Ngô Phương Phi đau khổ chất vấn.

Những hành động khi đó của Vụ Liên Thành đã khiến Ngô Phương Phi tự tin mù quáng, còn tưởng rằng anh hao hết tâm sức làm những việc này là vì anh để ý đến cô.

"Cô thật sự muốn biết đáp án sao?" Vụ Liên Thành hỏi ngược lại, "Nếu cô muốn biết, tôi sẽ chịu khó tranh thủ chút thời gian giải thích."

Lúc nói những lời này, anh liếc nhìn về phía đồng hồ, sau đó nhìn về phía cô với vẻ xa cách.

"Không cần, không phải giải thích." Ngô Phương Phi dờ dẩn lắc đầu, cười chua chát, cô biết đáp án của anh chỉ khiến cô thêm đau lòng tuyệt vọng mà thôi.

Ngô Phương Phi lấy chiếc hộp đựng chuỗi trân châu Pink Lady một trăm mười viên mang ý nghĩa một đời một kiếp của Vụ Lăng Vân tặng cho mình đưa đến trước mặt anh. Hiện giờ cô chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, nếu không làm vậy, Ngô Phương Phi nghĩ nhất định mình sẽ lỗi anh nhảy xuống từ tầng mười tám này, hai người ôm nhau chết chung, như vậy sẽ xứng với câu trong anh có em, trong em có anh mà cô luôn tâm niệm mãi.

Trước khi đến đây, Ngô Phương Phi đã tưởng tượng ra mình sẽ làm một vài việc. Cô sẽ đánh túi bụi vào mặt anh, cầm túi xách nện lên đầu anh, mắng anh té tát, thậm chí còn cầm con dao gọt trái cây đâm thẳng vào người anh. Cô đã chuẩn bị sẵn một con dao có lưỡi dài mười centimet trong túi. Song bây giờ ý nghĩ duy nhất của Ngô Phương Phi là chỉ mong muốn mau chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi tầm mắt lạnh băng của Vụ Liên Thành.

"Cái này không hợp với tôi." Ngô Phương Phi chỉ vào hộp trân châu màu hồng phấn.

Nhận lấy hộp trân châu, Vụ Liên Thành gật đầu: "Tốt, tôi sẽ trả nó lại cho ba tôi, vật về nguyên chủ."

Vụ thiếu gia đúng là sâu sắc, lời này có nghĩa là từ đầu đến cuối ý tưởng "một đời một kiếp" kia chỉ là chủ ý của ba anh, không liên quan gì đến anh cả.

Tay cầm lấy túi xách, chân đã đứng dậy chuẩn bị rời đi, thế nhưng cuối cùng Ngô Phương Phi vẫn ngốc nghếch hỏi: "Vụ Liên Thành, cuối cùng tôi là gì trong lòng anh?"

Câu hỏi này đã được bình chọn vào vị trí đầu tiên trong danh sách mười câu phụ nữ hay hỏi đàn ông nhất trong tạp chí Châu Âu. Có thể thấy được, phụ nữ trên đời này ngốc đến mức nào.

"Là bạn, là kiểu bạn thấp hơn bạn thân nhưng cao hơn bạn bè bình thường một chút. Có thể ở bên nhau rất nhẹ nhàng thoải mái, nhưng thỉnh thoảng chia xa cũng không có gì tiếc nuối. Dĩ nhiên, trong thời gian đoạn tuyệt vẫn sẽ có chút không quen, nhưng kiểu hụt hẫng ấy chỉ kéo dài khoảng một tuần." Câu trả lời của anh lý trí và mạch lạc hết như học sinh trả lời câu hỏi của thầy dạy Lý.

Đây chẳng khác gì một cú tát trời giáng với Ngô Phương Phi. Câu này có ý nghĩa giống hệt với câu "cô đối với anh ấy, có cũng không, không có cũng chẳng sao" của Lâm Mộ Mai. Có điều, dường như Vụ Liên Thành còn sợ cô lại dây dưa không dứt với mình, anh còn bổ sung thêm một câu: "Mà còn, là kiểu bạn... sẽ mãi mãi không xảy ra chuyện tình một đêm trong lúc say xỉn."

Anh là loại người máu lạnh sao? Không, máu anh chỉ sôi trào vì một người duy nhất. Ngô Phương Phi ngờ nghệch cầm lấy túi xách, nghĩ xem có nên rút con dao trong túi ra, rồi để lại một vết sẹo kỷ niệm của riêng Ngô Phương Phi dành cho anh không?

Không khéo là lúc này điện thoại di động của Vụ Liên Thành đặt trên bàn rung lên. Vụ Liên Thành liếc nhìn màn hình, nhanh chóng bắt máy, tiếp theo

mặt anh biến sắc tức thì.

Hết quà mừng New Year, hẹn gặp lại các bạn vào Tết Âm Lịch.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 77

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dịch: Fuyu Chen

Biên tập: Hanthuy Tran, Hàn Vũ Phi

(1)

Trong thời gian Vu Liễn Thành và Ngô Phương Phi đang thưởng thức bữa ăn trưa lãng mạn kiểu Pháp, thì Mộ Mai ở nhà phân loại rác ra bỏ vào từng túi. Chết tiệt! Có Vu Liễn Thành, nhà cô trở nên nhiều rác hơn hẳn, mà toàn là loại rác “ba con sâu” siêu mỏng không có bán ở trong nước, chắc hẳn do tên Andrew đòi trụ kia cung cấp. Vu Liễn gia này...

Thôi bỏ đi!

Đến cái cuối cùng, Mộ Mai nhìn quanh, cảm giác mình cứ như đứa trẻ đang phi tang chứng cứ sau khi làm hỏng đồ đạc trong nhà, cô nhanh chóng vứt rác rồi chuồn khỏi “hiện trường”. Song, chạy được vài bước, cô lại quay trở về chỗ thùng rác, nhặt thanh gỗ nhỏ đặt bên cạnh, ấn rác xuống tận đáy.

Làm vậy chắc sẽ không bị phát hiện đâu nhỉ? Mộ Mai hài lòng nhìn túi rác bị mình “đẩy vào lãnh cung”. Vừa quay lại đã va phải một người sừng sững.

Cô ngẩng đầu lên, do khoảng cách quá gần, Mộ Mai phải dịch ra một chút mới xác nhận được người đang chắn trước mặt mình là Chu Á Luân.

Trên mặt anh ta hẳn rõ nét không vui. Là do lần trước đã đoán sai tâm tư cô, trách cô không làm theo ý mình nên đến đây chặn đầu hỏi tội cô sao?

Mộ Mai hít thở thật sâu, thả lỏng người, đợi Chu Á Luân lên tiếng trước.

Thế nhưng lúc này lại xảy ra một chuyện khác, bãi rác ít ai lui tới bỗng đâu xuất hiện hai người đàn ông cao lớn oai vệ. Họ đưa cánh tay ngăn giữa Mộ Mai và Chu Á Luân, giọng nói lạnh lùng cảnh cáo: “Tránh xa cô ấy ra.”

Vệ sĩ Vu Liễn Thành thuê giọng điệu nói chuyện cũng hệt như anh!

Chu Á Luân cũng vốn chẳng phải dạng vừa, anh ta trừng mắt khiêu khích nhìn người vệ sĩ vừa lên tiếng kia, rồi mỉm cười với cô: “Lâm Mộ Mai, không mời tôi vào nhà uống tách trà sao, dù gì cũng là bạn bè ba năm không gặp, cũng có nhiều chuyện để tâm sự mà đúng không?”

Tâm sự á? Cũng phải, có một số việc nên thể hiện rõ lập trường.

Mộ Mai bình thản nói với hai người kia: “Anh vệ sĩ, nhiệm vụ của hai anh là bảo đảm an toàn cho tôi, tôi cũng có thể đảm bảo với hai anh rằng anh Chu Á Luân đây tuyệt đối không làm ra những việc đe dọa đến tính mạng của tôi cả.”

Hai người vệ sĩ ngằm trao đổi ánh mắt.

Đây đưa một lúc lâu, Mộ Mai tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được họ.

Chu Á Luân ngồi trên sofa tại phòng khách, Mộ Mai thì vừa pha trà vừa quan sát anh ta.

Sắc mặt của Chu Á Luân vô cùng âm trầm, có thể thấy ngài Chu lâu nay đều sống như người thế ngoại đây đang mang đầy tâm sự trong lòng. Rốt cuộc là cái chuyện gì vậy nhỉ?

Mộ Mai đặt tách trà trước mặt Chu Á Luân, đợi anh uống xong tách hóp đầu tiên liền lên tiếng phủ đầu.

“Chu Á Luân, bất kể mục đích anh đến đây là gì, bất kể anh sẽ nói với tôi những gì, câu trả lời của tôi chỉ có một mà thôi, tôi sẽ không rời xa anh ấy.

Chết cũng không!”

Mộ Mai gần mạnh ba chữ cuối!

Sắc mặt của Chu Á Luân trở nên nặng nề hơn..

“Lâm Mộ Mai...” Chu Á Luân bạnh cằm, tên cô được thốt ra đượm nét ưu tư.

Cô nghiêng đầu giả vờ cười đùa với anh ta: “Chu Á Luân, không phải là anh thích tôi đấy chứ? Cho nên anh mới ngăn cản tôi và Vu Liên Thành ở bên nhau, hành xử như một đũa tre bị người ta cướp kẹo, khẳng khái mình không được thì người khác cũng không thể có được.”

Lâm Mộ Mai vẫn tự cao tự đại như trước đây. Nếu Chu Á Luân nhớ không nhầm, đây là lần thứ hai Lâm Mộ Mai hỏi anh câu ngớ ngẩn vô căn cứ này. Song nó vẫn khiến người dày dặn kinh nghiệm như anh luôn cảm thấy thẹn quá hóa giận, không sao bình tĩnh được.

“Lâm Mộ Mai, cô đúng là người phụ nữ đáng ghét, chỉ có chút nhan sắc nhột nhạt mà tưởng rằng toàn bộ đàn ông trong thiên hạ đều đổ gục dưới váy của cô ư?” Chu Á Luân hơi nhướn mày, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt toát lên vẻ giảo hoạt tinh ranh trước mặt.

Lâm Mộ Mai nở nụ cười, còn kèm theo tiếng thở phào nhẹ nhõm một cách cường điệu: “Thế thì tốt, nhưng mà, tôi nghĩ mãi không thông, anh không muốn tôi và Vu Liên Thành ở bên nhau là vì có gì?”

Chu Á Luân mấp máy môi, chẳng thốt nổi thành lời. Phải đấy, anh không có cơ gì cả, ít nhất trong mắt mọi người anh chẳng có cái cơ nào để chia rẽ họ.

“Lâm Mộ Mai, hôm đó những gì cần nói tôi đều đã nói rồi.” Chu Á Luân miễn cưỡng nói tiếp lời: “Có một điều cô nên tỏ tường, Vu tiên sinh nhất định không cho phép hai người ở bên nhau đâu.”

Nhân vật mấu chốt cuối cùng đã xuất hiện. Vu Lăng Vân sẽ không bao giờ cho phép kẻ đã hại chết người vợ ông ta yêu thương nhất chung sống với con trai mình.

“Lâm Mộ Mai mà tôi biết không phải là một cô gái ngốc nghếch, vọng tưởng sẽ ở bên Vu Liên Thành đến răng long đầu bạc.” Chu Á Luân chòng chọc nhìn Lâm Mộ Mai đang rù mi mắt vì lời nói của mình.

“Chu Á Luân, tôi biết, tôi biết hết. Nếu cho một vạn người nhận xét tình cảnh của tôi và Liên Thành, tôi nghĩ, sẽ có chín nghìn chín trăm chín mươi chín người trong số đó đều sẽ khuyên giống như anh.”

“Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh, Chu Á Luân! Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết những điều kia. Nếu không, tôi vẫn không biết hóa ra anh ấy đã hi sinh nhiều cho tôi như thế. Nếu không, tôi nghĩ mình sẽ không có dũng khí để bước tiếp cùng anh ấy nữa.”

Nhìn Lâm Mộ Mai cười ôn hòa với mình, Chu Á Luân thâm cười khò. Hóa ra là vậy, thế thì chẳng phải anh đã làm ra việc tốt quá hóa lớp hay sao?

Thật nực cười! Tưởng sẽ chia tách được bọn họ lại vô tình kéo họ lại gần nhau hơn.

“Gặp được một tình yêu như vậy mà không hề cảm động, thế thì đâu phải là phụ nữ đúng không!” Dứt lời, Mộ Mai khẽ háng giọng, nhìn một vòng trong phòng khách. Gối ôm trên ghế mới được hai người họ mua hôm kia,. Cửa kính sạch bong kin kít vừa được họ lau chùi sáng nay. Trông ra từ lớp kính trong veo là khoảng sân Tứ hợp viện, trong đó có cả nhà trồng hoa chuyên nghiệp anh vừa dựng hôm trước.

Vưu thiếu gia của cô đã thật sự thay đổi, cậu nhóc xưa kia sống trong dinh thự trở nên rất tài ba cân được mọi thứ trên đời rồi.

“Tôi sẽ thật tốt với anh ấy, sẽ càng yêu anh ấy nhiều hơn, sẽ dùng thật nhiều điều tốt đẹp và thật nhiều tình yêu thương để báo đáp lại tình yêu mà anh ấy dành cho tôi. Chu Á Luân, đây chính là tình yêu của chúng tôi.”

“Tình yêu?” Chu Á Luân trầm giọng hỏi Lâm Mộ Mai, “Thế thì tôi hỏi cô, cô cho rằng tình yêu sẽ duy trì được bao lâu? Để tôi nhắc cho cô biết, tình yêu của đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Tình yêu của phụ nữ chỉ trao trọn cho một người đàn ông, nhưng tình yêu của đàn ông có thể dành cho rất nhiều rất nhiều người phụ nữ khác.”

Chu Á Luân hùng hổ nhìn Lâm Mộ Mai: “Cô đừng quên, trong người Vu Liên Thành chảy dòng máu của ba mình. Có thể, bây giờ cậu ta yêu cô, nhưng nói không chừng một ngày nào đó cậu ta sẽ yêu người phụ nữ khác, và cũng yêu cô ta như yêu cô lúc này. Đến khi đó, có lẽ cô sẽ biến thành một A Tang thứ hai đấy! Lâm Mộ Mai, liệu rồi cô có thể hưởng thụ tình yêu của cậu ta được bao lâu?”

Mộ Mai nhìn xoáy vào mắt Chu Á Luân, chậm rãi nhấn mạnh: “Đến – Cuối – Cuộc – Đời!”

“Tôi sẽ dốc hết tất cả những gì tôi có được, giữ gìn tình yêu này đến suốt cuộc đời. Hơn nữa, tôi tin rằng tôi có thể làm được điều này. Cho dù, đến một ngày nào đó, trời không chiều lòng người, tình yêu của anh ấy không còn nữa, tôi cũng sẽ không trở thành một A Tang thứ hai. Tôi sẽ lặng lẽ ra đi, sống tiếp cuộc đời của mình, tự do đi muôn nơi, tự tại hát nghêu ngao, thích làm gì thì làm.”

Ánh mắt ôn hòa bỗng chốc sáng quắc như viên trân châu được nước rửa qua theo từng lời kiên quyết.

Cô Tess hay mang trên người nhiều lớp vỏ bọc để bảo vệ bản thân đã thay đổi. Tình yêu của Vu Liên Thành đã biến khiến cô trở thành tỷ phú, tâm

hồn cũng trở nên kiên cường dám đối mặt với mọi gian khó trên đời

Trong phút chốc, Chu Á Luân thất thế tuyệt vọng, sự tuyệt vọng này đầu tiên đến từ Vu Liễn Thành sau đó là từ Lâm Mộ Mai.

Thế nhưng, Chu Á Luân vẫn không cam tâm, thở hắt một hơi, cố kiềm chế giọng bão đang cuộn trào trong nội tâm.

“Lâm Mộ Mai, cô không thấy lạ sao? Tôi nhiều lần ngăn cản cô và Vu Liễn Thành ở bên nhau, nếu đơn thuần là bởi vì Vu tiên sinh giao phó, lý do này có hơi quá mức khiến cường một chút. Vu tiên sinh chỉ là giao cho tôi nhiệm vụ hỗ trợ Vu Liễn Thành trong công việc thôi. Còn việc ngăn cản cô và Vu Liễn Thành không nằm trong nhiệm vụ của tôi. Cô chưa bao giờ nghĩ đến nguyên nhân thật sự vì sao tôi xuất hiện ở chỗ này ư?”

“Vậy nguyên nhân là gì?” Mộ Mai thờ ơ hỏi.

“Chẳng hạn như một bí mật, một bí mật mà Tổng Thư Duyệt không tiếc ép con của mình phải thề độc.” Chu Á Luân kề gần Lâm Mộ Mai, nhìn bóng dáng mình phản chiếu trong mắt cô.

Anh nghe rõ nhịp tim mình đập cuồng loạn. Như thể bệnh nhân đang nằm trên bàn mổ cận kề với cái chết, nhịp tim được phóng đại vô hạn.

“Vậy thì thưa anh, anh hãy nói cho tôi biết bí mật đó là gì đi?” Cô ra chiều hợp tác.

Chu Á Luân kiềm chế lửa giận. Nực cười, quả thật quá nực cười! Cái bí mật chết tiệt ngày ngày giày vò anh, lại nhẹ tênh qua lời nói của Lâm Mộ Mai.

Có nên nói ra bí mật kia không? Sau khi nói xong, liệu biểu cảm xuất hiện trên mặt Lâm Mộ Mai có giống như một bên nhân khác đang đấu tranh với Tử thần trên bàn mổ giống như anh?

Khóe miệng Chu Á Luân khẽ nhếch, nhìn thẳng vào mắt cô. Có thể, chỉ một giây sau đôi mắt bình tĩnh này sẽ tràn ngập bão giông.

Lúc này Chu Á Luân mới thấy rõ đồng tử Lâm Mộ Mai đen tựa bóng đêm, trên đó đang in một gương mặt khác méo mó biến dạng.

Chu Á Luân bỗng hoảng sợ với hình ảnh mình tưởng tượng ra, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Lâm Mộ Mai.

“Nói đi, bí mật gì?” Cô giục.

Rate

Số người tham gia 1 Sức gió +5 Thu lại Lý do

YoungBB

+ 5

Ủng hộ 1 cái!

Xem tất cả

Trả lời

Báo cáo

682#

Tác giả | Đăng lúc 22-1-2019 08:06:05 | Chỉ xem của tác giả

Chương 77

Dịch: Fuyu Chen

Biên tập: Hàn Vũ Phi

(2)

Mộ Mai cũng muốn biết rốt cuộc là bí mật gì mà khiến bà Tổng Thư Duyệt lúc gần đất xa trời còn ép con trai mình lập lời thề độc như vậy.

Chu Á Luân hé môi, như thể giây tiếp theo sẽ bật thốt ra bí mật ấy. Sẽ là chuyện gì nhỉ? Mộ Mai hồi hộp chờ đợi.

Chu Á Luân ngăn người, dờ dẫm nhìn Lâm Mộ Mai. Vẻ mặt của cô tĩnh lặng tựa như cô bè ngồi bên bờ ruộng, ánh mắt trong veo, lông mi run run như cánh bướm mỏng manh sẽ bay mất theo cơn gió nhẹ. Và sau đó, cô bé ấy cũng sẽ tan biến thành cát bụi.

Hết thầy mọi thứ trong căn Tủ Hộc viện này, bao gồm cả người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh đều khó đoán. Trong đầu Chu Á Luân mờ dần, đêm mưa nhuốm màu bi kịch kia ở London như được thời gian mang về ngôi nhà cổ.

“Á Luân, bọn trẻ là người vô tội nhất trong chuyện này. Di xin con, hãy để con bé được được sống yên bình trên đời. Di sẽ cầu nguyện Thượng đế bảo vệ con bé tránh xa mọi đau khổ.” Đêm mưa ấy, Tống Thư Duyệt đã nói với anh bằng hơi tàn cuối cùng thế đấy

Bảo vệ con bé tránh xa mọi đau khổ!

Chu Á Luân lại nhích người rời xa Lâm Mộ Mai thêm một chút. Cô vẫn yên tĩnh chờ anh nói ra bí mật kia.

Kiểu yên tĩnh khiến hốc mắt người ta cay cay, khiến cho người ta muốn làm tất cả mọi thứ!

“Chu Á Luân, tôi mới chính là con trai của bà, điều này anh phải nhớ kỹ.” Lúc ấy, Vưu Liên Thành cũng đã nhấn mạnh như vậy.

Đúng thế, nguyện vọng của người mẹ nào trên đời cũng muốn con mình sống hạnh phúc an khang.

Với tay chạm vào cốc trà Lâm Mộ Mai pha, nước trà màu đỏ thắm, hương thơm ngan ngát, Chu Á Luân nhấp một ngụm, bấy giờ anh đã nếm được vị trà, đó chính là hồng trà Đài Loan.

Đặt cốc trà xuống bàn trở lại, Chu Á Luân nhướn mày nhìn Lâm Mộ Mai, học theo cách của Vưu Liên Thành trước kia hay bắt nạt anh, búng ngón tay vào trán cô.

Trán lập tức đỏ bừng, Chu Á Luân ra chiều nghiêm túc.

“Ha ha, bị dọa đến ngây người rồi à cô hầu học?” Chu Á Luân thở dài, “Cô đúng cô gái ngốc nghếch. Không biết đàn ông một khi ghen tuông thì sẽ luôn làm những việc ngu ngốc mà không có lý do sao?”

“Ghen tuông? Chu Á Luân, anh.anh.” Miệng Lâm Mộ Mai như thể bị tọng vào chiếc bánh pudding đậu, dính dính lú lú, “Không phải anh thích tôi đấy chứ?”

Chu Á Luân bỗng muốn chửi thề như có lần anh và Vưu Liên Thành ngồi trên khán đài xem bóng đá khi đội bạn cướp được bóng vậy..

Hiển nhiên bây giờ là anh đang tự đập đá vào chân mình. Tự chuốc lấy mất mặt!

Mẹ kiếp, cái vận cứt chó gì không biết!

“Phải đấy Lâm Mộ Mai, cô cứ đắc ý đi, cứ đắc ý thỏa thích vì được người như tôi thương thầm đi.” Anh buộc mình phải dối lòng thốt ra câu tòm lợm này.

Thế nhưng đáng thương thay, ngay lúc ấy “anh người yêu” của Lâm Mộ Mai đi vào, tóm ngay lấy cổ áo Chu Á Luân, tung cú đấm với lực sát thương cực cao. Mắt Chu Á Luân nổi đom đóm ngã xuống sô-pha.

Vưu Liên Thành lo sợ nhìn Lâm Mộ Mai ngồi ngậy ra như phỗng bên cạnh.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi! Lâm Mộ Mai đau đầu. Vưu thiếu gia nhà cô lại nổi cơn ghen tuông vô cớ, hại cốc hồng trà đổ ra tấm khăn trải bàn màu trắng vừa mới thay đồ lôm. Cô quyết định nhắm mắt lại, không thấy đề đỡ phiền đầu.

Yên lặng, xung quanh yên lặng đến lạ!

Mộ Mai ngạc nhiên mở mắt ra, ngay tức thì khuôn mặt phóng đại của Vưu Liên Thành hiện ngay trước mặt, cô lập tức giơ tay ra đẩy theo bản năng. Vưu Liên Thành hét lên thảm thiết ngã phịch xuống đất.

Mộ Mai có chút không dám tin vào ngón tay yếu ớt của mình. Sao hôm nay Vưu Liên Thành giống như người giấy vậy nhỉ? Khi nãy vừa bước vào nhà, mặt mày anh đã trắng bệch. Thế nhưng bây giờ Mộ Mai không rảnh nghĩ đến những việc này. Hiện tại tình cảnh trong phòng khách nhà cô hết như vở hài kịch, Vưu Liên Thành đang đề lên người Chu Á Luân, còn Chu Á Luân thì nằm ngửa bên dưới, giống hệt tư thế mà Vưu thiếu gia thích nhất.

Hai người đàn ông nằm với tư thế này thì... bắt nã quá... Trông thế nào cũng quái gở.

Song khi quay sang chiếc khăn trải bàn được làm bằng thủ công mà cô phải tốn rất nhiều tiền mới mua được bản thể thảm, Mộ Mai liền nổi cơn thịnh nộ: “Hai người cút ra ngoài cho tôi!”

Vẫn trong công viên hôm đó, vẫn xung quanh không một bóng người, vẫn sắc trời âm u ảm đạm. Chỉ có điều rõ ràng là Chu Á Luân đã nằm ở vị thế vô cùng bất lợi. Lúc này, anh đang bị Vưu Liên Thành áp chế, chĩa họng súng ruger super redhawk revolvers vào huyệt thái dương.

Lần này là đồ thật, chắc chắn không phải hàng fake made in China nữa.

Tuy nhiên hiện giờ sông lưng của Chu Á Luân không toát mồ hôi lạnh, cũng không nhìn thấy hình ảnh tử thần cao lớn sừng sững.

“Ông bạn thân mến, hôm nay anh nên vui mừng vì đã không ở nơi hươu nói vượn trước mặt Lâm Mộ Mai.” Giọng Vu Liên Thành lạnh lẽo như cắt: “Nhưng tôi không thể nào đảm bảo được một ngày nào đó, liệu anh có còn hứng lên chạy đến trước mặt cô ấy nói những nói cuối hay không. Vì vậy, Chu Á Luân, hôm nay tôi sẽ cho anh thấy quan tài để đồ lệ. Chu Nhã Tĩnh, chắc là anh đã nghe cái tên này rồi đúng không?”

Chu Á Luân chấn động, gần như có thể đoán được những lời tiếp theo của Vu Liên Thành. Quả nhiên Vu thiếu gia nói tiếp: “Chu Nhã Tĩnh, nữ, ba mươi tám tuổi, nghề nghiệp giáo viên, mẹ là Tăng Thu. Vào những năm 70, bà Tăng Thu kết hôn với một người Mỹ gốc Hoa tên Chu Diệu tại Quảng Châu.

Chu Á Luân Chu Diệu còn một cái tên khác nữa đấy?”

Có những chuyện trong lòng hiểu rõ là được, nhưng khi bị vạch trần thì chẳng khác nào bị hàng hà mũi tên đâm xuyên tim.

“Người đàn ông tên Chu Diệu còn có một thân phận khác, đó chính là ba của Chu Á Luân. Và bà Tăng Thu kia mới chính là người vợ từ thuở hàn vi của ông ấy. Nếu tôi không nhầm, cuộc hôn nhân của Tăng Thu và Chu Diệu vẫn được pháp luật nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa bảo vệ. Vì thế, bố của anh đã vi phạm điều luật trùng hôn.”

Vu Liên Thành nhếch môi, giọng nói biến thành lưỡi dao sắc bén đâm vào mắt xích yếu ớt nhất: “Anh Chu, anh nghĩ bây giờ tôi có nên bắt bình ra tay nghĩa hiệp, đưa vị Chu Diệu tiền sinh kia vào tù để lấy lại công đạo cho hai mẹ con ở Quảng Châu không? Hay là...” Vu Liên Thành ra chiều ngập ngừng. “Hay là, gọi một cuộc điện thoại đến San Francisco, nói với quý bà rất thích vừa uống trà chiều vừa chia sẻ cuộc sống hạnh phúc của bản thân với bạn bè rằng, người chồng yêu dấu của bà thật sự chỉ cưới bà vì sự nghiệp mà thôi, trên thực tế chồng bà đã có một gia đình khác ở phía bên kia đại dương. Lúc này, ông ta thậm chí đã lên chức ông ngoại. Chu Á Luân, anh nói xem, tôi nên chọn cái nào nhỉ?”

Họng sũng của Vu Liên Thành đè ép huyết thái dương Chu Á Luân: “Hay là gọi điện thoại nhé? Anh nghĩ nhanh lên đi, tôi không có kiên nhẫn chờ đợi đâu.”

Lòng dần nặng trĩu, đan xen đủ mọi cảm xúc phức tạp như buồn tui, tức giận, bị phản bội, hoảng loạn và xấu hổ. Chu Á Luân gằn giọng: “Vu Liên Thành, cậu muốn gì?”

Thốt ra câu này xong, Chu Á Luân cảm thấy mình đứng là ngốc.

“Vu Liên Thành, như cậu mong muốn, tôi sẽ để bí mật kia rửa nát trong bụng mình.” Cuối cùng, anh ta đành thỏa hiệp.

Nói xong câu này, trái lại Chu Á Luân thực sự cảm thấy vui sướng, vui sướng đến nỗi muốn chạy nhảy, đứng trên đỉnh núi cao gào thét rằng anh đã được giải thoát rồi, cuối cùng cũng đã được giải thoát rồi!

Rời khỏi công viên, Chu Á Luân hướng về phía bầu trời âm u, thầm nói: “Di à, đành vậy thôi, di cũng thấy rồi đó, cháu đã cố gắng hết sức.”

Sau đó, anh ta lại tự hỏi mình, nếu có cơ hội, anh có tiết lộ bí mật đó cho Lâm Mộ Mai biết không. Không, chắc chắn sẽ không!

Mộ Mai giặt chiếc khăn trải bàn sạch sẽ, phơi dưới mái hiên. Nhìn tấm khăn đã trở về với màu trắng nguyên vẹn thuở ban đầu, lòng cô mới thoải mái một chút.

Bất chợt nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, vừa quay đầu lại đã thấy Vu Liên Thành đứng sau lưng cô tự khi nào không biết. Mắt anh sáng ngời phấn chấn. Mộ Mai cau mày, chỉ mới nửa tiếng ngắn ngủi trôi qua, làm thế nào mà tâm trạng Vu thiếu gia lại trở nên vui thế?

Sau khi nghe được Chu Á Luân tỏ tình với cô mà tâm trạng anh còn phơi phới được vậy ư? Mộ Mai lắc đầu, điều này không hợp với phong cách của Vu thiếu gia chút nào!

“Sao lại cau mày rồi?” Vu Liên Thành đưa tay vuốt thẳng hay đầu mày cô.

“Liên Thành, Chu Á Luân không sao chứ?” Mộ Mai không kiềm được hỏi.

“Tất nhiên rồi, ngày mai anh ta phải về Brazil, có cả núi công việc đang chờ anh ta giải quyết kia kìa.” Giọng điệu Vu Liên Thành vô cùng hiển nhiên.

“Liên Thành, khi này Chu Á Luân bảo thích em đấy.” Mộ Mai chưa từ bỏ ý định, cô thấy xa lạ với một Vu thiếu gia chín chắn không hề ghen tuông bậy bạ, vì vậy thêm mắm dặm muối: “Anh ấy nói anh ấy thích em, thích thăm em lâu lắm rồi!”

Giờ cơ? Chu Á Luân thích Lâm Mộ Mai á? Không phải anh ta thích Ngô Phương Phi sao? Cái kiểu quan tâm ra mặt kia ai mà không biết! Vu thiếu gia thầm mắng Chu Á Luân hàng vạn lần vì dám nói thích Lâm Mộ Mai của mình, nhưng về mặt lại hết sức dừng dưng: “Lâm Mộ Mai, có phải em rất tự hào về điều đó không?”

“Đương nhiên, con người Chu Á Luân rất tốt, kiểu của anh ấy rất được đám đàn bà con gái yêu thích, bây giờ phái nam mang nét thanh tú đang là một mốt.” Mộ Mai khẽ chỉ Vu Liên Thành: “Còn tuiy con trai xinh đẹp tựa thiên thần như anh thì đã hết thời rồi.”

Vu Liên Thành cười cười, nói tiếp: “Anh ấy nói anh ấy thích em, thích thăm em lâu lắm rồi!”

Vưu Liên Thành không sao chấp nhận việc bị người yêu mình chê bai, thế là không tiếc lời nói xấu bạn bè: “Chu Á Luân con là trai tân đây, Nhật định phương diện kia không lý tưởng cho lắm đâu!”

“Trai.....tân á?” Lâm Mộ Mai há hốc miệng như thể bị nhét cả quả táo.

Oh my god! Chu Á Luân là trai tân kia á! Thật không thể tin được mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 78

Edit: Fuyu Chen

Biên tập: Hàn Vũ Phi

Nam Phi.

8 giờ sáng.

Hôm nay bầu trời xanh trong không một áng mây, Vưu Lăng Vân ngồi trong xe nhìn đất đai trên đường như miếng bánh bị nướng cháy, hai bên đường nhà cửa thừa thớt, xung quanh toàn xe cũ kỹ đã qua sử dụng.

Tài xế là người bản địa, ngồi bên cạnh anh ta là trợ lý Smith người Bỉ, một trong những cánh tay đắc lực nhất của ông, báo cáo hành trình hôm nay.

“Mười lăm giờ tham dự cắt băng khánh thành khai thông đường cao tốc. Mười sáu giờ có hẹn với hai quan chức môi trường người Thụy Điển tại văn phòng, mười bảy giờ rưỡi dùng bữa tối cũng với họ. Mười chín giờ...”

“Hủy tất cả cuộc hẹn sau mười chín giờ đi!” Vưu Lăng Vân đưa tay xoa sống mũi của mình. Gần đây mấy việc môi trường, công đoàn, công nhân đình công khiến ông phiền não vô cùng.

Tiếp theo là thời gian dành cho việc đọc báo.

Lúc gần tới công ty, Smith chuyển cho Vưu Lăng Vân xem máy tính bảng. Sau phút chốc lướt màn hình, ông đã vung tay lên ném phát chiếc máy ra khỏi cửa xe.

Tình yêu của Vưu Liên Thành và cô hầu học trở thành tin tức nóng hổi với cánh truyền thông phương Tây. Dưới sự giật dây của thằng quý tử bảo bối nhà ông, đảm bảo chí đã ca ngợi Lâm Mộ Mai thành hình mẫu phụ nữ của thời đại, là một cô gái nhã nhặn, biết chừng mực, từ tâm từ thiện, nhiệt tình giúp đỡ người khác...

Thế là, mọi người bắt đầu dành những lời chúc tốt đẹp cho cuộc tình này.

Mười lăm giờ, nghi lễ khánh thành đường cao tốc kết thúc, Vưu Lăng Vân chỉ chấp nhận trả lời phỏng vấn của tạp chí Times. Sau một vài câu hỏi thông thường, phóng viên nổi tiếng nhất tạp chí Times vào chủ đề chính:

“Vưu tước gia, tôi xin đại diện cho người dân ở London hỏi một câu. Xin hỏi trong trường hợp được mọi người ủng hộ, ngài có chấp nhận mối quan hệ của Vưu thiếu gia và cô hầu học của mình không? Thậm chí một ngày nào đó họ sẽ vào nhà thờ kết hôn, và sinh ra thế hệ tiếp theo của nhà họ Vưu? Đối với thân phận của Lâm Mộ Mai, ngài có gì muốn chia sẻ không?”

Không cho Vưu Lăng Vân có cơ hội thoái thác, anh phóng viên lại nhấn mạnh: “Vưu tước gia, ngài nhất định phải trả lời câu hỏi này, bởi vì hiện nay rất nhiều người dân London vô cùng bức thiết muốn biết đáp án ạ.”

Chẳng trách tạp chí Times cử phóng viên nổi tiếng nhất của họ tới Nam Phi. Vưu Lăng Vân thả lỏng cơ mặt và mỉm cười trả lời: “Nếu tình yêu của hai đứa nó có thể duy trì đến khi bước vào lễ đường, thế thì với tư cách là một người cha, tôi lấy làm vui vì điều đó.”

“Có điều...” Vưu Lăng Vân kéo dài giọng, nhìn vào thẻ tên phóng viên, “Anh Jerry, anh không nghĩ bây giờ hỏi tôi câu này còn quá sớm ư? Đường như anh quên rằng con trai tôi hiện tại chỉ mới hai mươi ba tuổi thôi. Một chàng trai hai mươi ba tuổi sẽ luôn thích tham dự party, thích làm quen với đủ mọi cô gái. Và hai mươi ba tuổi cũng là giai đoạn khởi nghiệp của một người đàn ông, chắc chắn con tôi không có thời gian để suy xét vấn đề lâu dài như thế

đầu.”

“Cho nên.” Vụ Lăng Vân đánh giọng lại, mắt hướng thẳng về ống kính, “Tôi không lạc quan lắm về viễn cảnh tương lai tình yêu của con mình với cô hầu học của nó. Anh Jerry thân mến, sau này đừng hỏi tôi những điều này, trong mắt tôi, nó chẳng khác nào những câu rác rưởi.”

Sau hai mươi bảy tiếng đồng hồ, đoạn phỏng vấn này đã trở thành tiêu điểm trên trang nhất của tạp chí Times..

Vì vậy, mọi lời bàn tán xôn xao rằng tình yêu của Vụ thiếu gia và cô hầu học không được ba mình xem trọng liền được đẩy lên. Một số báo lá cải còn giật tít với tiêu đề “Giấc mộng hào môn của cô Tess đã tan biến”.

Thời điểm Ngô Phương Phi đọc được bài báo này là vào bốn giờ chiều Bắc Kinh, cô ta lập tức gọi điện chằm chọc Mộ Mai: “Làm sao bây giờ Lâm Mộ Mai? Hình như Vụ tước gia giận lắm ấy. Tôi nghĩ con đường lấy chồng giàu sang của cô tan thành mây khói rồi.”

Thậm chí cô ta còn gửi hình chụp tiêu đề tạp chí Times vào di động cho cô.

Trong lúc họ nói chuyện điện thoại, Vụ Liên Thành đang chơi PUBG với Hồng Tiểu Hiền.

Vừa bỏ điện thoại ra, phe lính Mỹ của Vụ Liên Thành đã đánh quân Iran của Hồng Tiểu Hiền thua tan tác, máu me tung tóe khắp nơi, Mộ Mai xem mà kinh hồn bạt vía.

Cô đi đến ôm lấy anh từ phía sau, đầu tựa vào vai, tay phủ lên tay, giọng nói nũng nịu ngang ngược: “Liên Thành, em ghét trò này.”

Hồng Tiểu Hiền bên cạnh dù thân đang ở trong mưa bom bão đạn vẫn đông tai hóng hót. Cô nghe thấy Vụ thiếu gia nhà mình nói với Lâm Mộ Mai với giọng yêu chiều.

“Ghét à, sao em không nói sớm”

Vụ thiếu gia tức khắc thoát khỏi game, thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ với cô nhân viên của mình: “Hồng Tiểu Hiền, sao lại mang thứ game bạo lực này đến nhà tôi? Mau vứt đi, vứt ngay đi!”

Anh vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc người yêu, vỗ về an ủi.

Nếu lúc này Vụ thiếu gia có nói “Mày hã, mày hã, mày dám làm đã làm bảo bối của anh sợ hã!” thì Hồng Tiểu Hiền cũng chẳng ngạc nhiên.

Trong vòng năm phút, Hồng Tiểu Hiền lẫn trò chơi bạo lực kia đã cuốn xéo ra khỏi Tứ hợp viện.

Hồi lâu sau Mộ Mai vẫn xấu hổ không chịu dời mắt khỏi lưng Vụ Liên Thành, tay anh vẫn vuốt tóc cô hết như chú cún nhỏ: “Nếu Mộ Mai đã không thích thì anh cũng không thích.”

Cô cười khúc khích, những lời ngớ ngẩn của anh đã xua tan mây mù từ phía bên kia đại dương, không khí lại trở nên yên bình, đám cá cảnh nhiệt đới sặc sỡ bơi lội tung tăng trong hồ.

“Làm sao đây Liên Thành? Thật ra, điều làm em ghét nhất chính là trò chơi kia đã thu hút sự chú ý của anh ấy.”

Vụ thiếu gia cực kỳ hưởng thụ Lâm Mộ Mai làm nũng với mình, miệng cười toe toét, lòng vui phơi phới, kéo cô từ sau lưng ra, ôm vào lòng, hai người ngồi xuống thăm.

Dĩ nhiên chưa đầy nửa giờ sau, anh thanh niên sinh lực dồi dào đã chuyển từ tình tứ ngọt ngào trên thảm sang giường. Ôm lấy người yêu đã trần như nhộng hứa hẹn: “Mộ Mai, xong rồi anh sẽ nấu cho em mấy món ngon ỏi là ngon.”

Tuần cuối cùng của tháng Mười một, Bắc Kinh đón đợt tuyết đầu tiên. Mộ Mai cùng Vụ Liên Thành uống trà chiều tại một nhà hàng HongKong rồi đi mua sắm, họ còn đặt bàn gần Nhà hát Quốc gia, dùng bữa tối xong họ sẽ đi xem show biểu diễn ảo thuật nổi tiếng thế giới của đoàn xiếc Cirque du Soleil.

Từ hồi bé, Vụ Liên Thành là fan hâm mộ của Cirque du Soleil. Đáng tiếc là những lần họ đến London biểu diễn, Vụ thiếu gia đều bỏ lỡ vì nhiều lý do. Anh vô cùng mong đợi buổi biểu diễn tối nay, hào hứng xem danh sách các tiết mục trình diễn trong tay mình.

Tại phòng vệ sinh nữ, Mộ Mai sửa sang lại tóc qua gương, hiện giờ tóc cô đã dài thướt, định đến Brazil sẽ cắt ngắn lên một chút. Một người phụ nữ đứng bên cạnh cô, dáng vóc cao gầy, da vàng mắt đen, nhưng nét lại hơi thiên về phương Tây, có vẻ là con lai.

“Hoa tai cô đẹp quá.” Cô ta vừa trang điểm vừa khen Mộ Mai qua gương với giọng Trung cực chuẩn.

“Cảm ơn.” Mộ Mai chạm vào hoa tai của mình. Hôm nay, cô đeo đôi hoa tai Vụ Liên Thành đã mua bằng số tiền lương đầu tiên khi làm công nhân ở Brazil, đi xem buổi biểu diễn xiếc mà anh thích từ hồi bé xúu còn để tóc xoăn tít. Điều này mới ý nghĩa làm sao!

Hiện giờ, cậu nhóc tóc xoăn kia đang chờ cô ở ngoài nhà vệ sinh. Chắc hẳn anh đã gây không ít ngại ngùng cho mấy cô gái muốn đi vào đây nhỉ? Đường nhiên, cũng không loại trừ việc sẽ có cô gái nào đó bạo dạn đến bắt chuyện với anh. Không biết lúc ấy Vụ thiếu gia sẽ đáp lại người ta ra sao nữa?

Nghĩ đến đây, đáy lòng Mộ Mai tràn ngập vui sướng: “Bạn trai tôi tặng đây, anh ấy đã dành dụm cả tháng lương đầu tiên để mua cho tôi.”

Người phụ nữ cười đáp lại, rút tấm khăn giấy từ ví ra, đưa đến trước mặt Mộ Mai: “Cô có thể giúp tôi lau chỗ này không?”

“Dĩ nhiên!” Mộ Mai cầm lấy tờ khăn giấy màu trắng.

Bên ngoài phòng vệ sinh, đúng là Vu Liễn Thành luôn rước lấy những ánh mắt hiếu kỳ của các cô gái với nét mặt thản nhiên như không. Một vài cô gái trẻ thì còn e thẹn kín đáo, còn mấy bà chị lớn tuổi lại lộ liễu nhìn ngắm như thể anh là một tác phẩm nghệ thuật.

Chốc lát sau, lại có một bác gái người Quảng bắt chuyện với anh: “Cậu đẹp trai, cậu đang làm gì ở đây thế?”

“Đội bạn gái!” Vu Liễn Thành có chút sốt ruột, Lâm Mộ Mai vào trong đó lâu lắm rồi, may mà định vị điện thoại di động của cô vẫn biểu hiện đang ở cách anh 3,8m.

Trước đó vài ngày, anh đã cài đặt hệ thống vệ tinh định vị tinh vi nhất vào di động của Lâm Mộ Mai. Anh thừa biết, lần này anh thật sự chọc tức ba mình rồi. Hôm tin tức của anh và cô bị tung ra, điện thoại anh đã nhận được vô số cuộc gọi từ Nam Phi.

“Vu Liễn Thành, ba cho rằng con đã sớm biết việc có chừng có mực.”

“Không thưa ba, không có giới hạn nào có thể ngăn được con vào cô ấy.”

Ngay từ đầu cuộc nói chuyện giữa hai cha con đã đầy mùi thuốc súng. Cuối cùng, Vu Lăng Vân kết thúc cuộc gọi bằng cách đập vỡ điện thoại.

Trên thế giới có rất nhiều lời đánh giá về Vu Lăng Vân. Lời tốt thì thường xuất hiện trên đủ mọi báo chí, tạp chí, truyền hình; còn lời xấu thì thường vào những cuộc tán gẫu rồi rồi, xuất phát từ những đối thủ bị ông chèn ép không sao thờ được. Thế nhưng dù tốt hay xấu, thì chúng vẫn không ngừng phát triển theo sự nghiệp của ông.

Với Vu Liễn Thành, Vu Lăng Vân là một người cha tốt, cũng là một người chồng tốt với Tống Thư Duyệt. Hơn nữa, anh tin rằng nhận xét này dành cho ba mình sẽ luôn luôn đúng sau như một. Có điều hiện giờ cha con họ lại phải trở mặt với nhau vì một cô gái tên Lâm Mộ Mai.

Cô gái này vừa là người yêu của cậu con trai, lại vừa là hung thủ gián tiếp làm hại đến vợ của người cha. Vừa nghĩ đến đây, Vu Liễn Thành đã muốn chửi thề ầm ĩ. Sự sắp xếp này của vận mệnh quả thật là mớ hổ lốn.

Vừa ngẩng đầu, gương mặt to đùng của bác gái kia hiện ngay trước mắt, Vu Liễn Thành cau mày.

"Cậu đẹp trai, cậu chắc rằng cậu ở đây chờ bạn gái của mình chứ?"

Vu Liễn Thành khoanh tay không buồn đáp.

Bác gái người Quảng hoang mang lắm lắm: "Nhưng mà tôi vừa ra khỏi nhà vệ sinh, bên trong không có một bóng người nào cả."

Tìm anh thất lại, hốt hải chạy vào.

Trong nhà vệ sinh đúng là không có ai cả, điện thoại di động của Mộ Mai đang nằm im ỉm trên bồn rửa mặt. Còn bên kia, một cánh cửa kính trong nhà vệ sinh đã bị tháo gỡ gọn gàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 79

Trần nhà trắng sáng và hoa văn tinh xảo phía trên khiến Mộ Mai vừa mở mắt đã tưởng rằng mình được lên thiên đường, thế giới không có đau buồn mà thời thơ ấu cô luôn mơ đến.

Xung quanh yên ắng làm cô rất rối hoang mang, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu là Vu thiếu gia của cô phải làm sao đây? Hiện giờ Mộ Mai đã không còn khao khát đến thế giới tinh khôi kia nữa, cô chỉ muốn ở bên cạnh Vu Liễn Thành, nắm tay anh đi dưới nắng hè rực rỡ, nằm trên bãi cỏ xanh rì ngắm nhìn trời xanh mây trắng.

Cô vội đưa tay sờ lên mặt, lúc chạm đến hơi thở nóng hực phả ra từ mũi thì mới thoáng yên tâm. Song vừa buông tay xuống, cô lại cảm nhận được toàn thân bần rần, đầu óc choáng váng.

Lát sau, Mộ Mai mới nhớ đến người phụ nữ con lai trong phòng vệ sinh và tấm khăn trắng ngần kia. Hiển nhiên tấm khăn đó đã được tẩm thuốc mê bằng bột, nên cô vừa chạm vào mới ngất xỉu trong lòng cô ta.

Bây giờ Mộ Mai đang ở trong một căn phòng đẹp như truyện cổ tích, được bày trí theo phong cách phương Tây. Cô nằm lì trên giường, chỉ có thể cử động tay, còn chân và eo thì không sao nhúc nhích được.

Mộ Mai không biết mình đã ở đây bao lâu, căn cứ theo ánh đèn trong phòng và sắc trời ngoài cửa sổ thì có lẽ trời vừa sập tối.

Lúc này cửa phòng được mở ra, ánh mắt cô lập tức dời về phía cửa, thấy được một khuôn mặt đã lâu không gặp.

Người phụ nữ tên Nguyệt Như này đã từng đứng trước cổng dinh thự cười với cô: "Lâm Mộ Mai, chào mừng cháu trở thành một phần của dinh thự này."

Bà cũng từng tỉ mỉ nói cho cô biết từng sở thích của cậu chủ trong dinh thự, còn dặn đi dặn lại: "Mộ Mai, nếu cháu thật lòng tốt với cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ thật lòng tốt với cháu."

Giờ đây bà mặc bộ âu phục màu trắng ngà, dáng vẻ vẫn không có gì thay đổi, đứng trước giường cô như thể họ vẫn còn thân thiết như trước.

"Quản gia Nguyệt." Mộ Mai cất lời chào, sau khi làm ra nhiều chuyện như vậy, cô không mặt mũi nào gọi cô là dì Nguyệt thân thương nữa. Cô biết, bà từng tin tưởng và rất thích cô.

Nguyệt Như mỉm cười nhàn nhạt với Mộ Mai, giữ dáng vẻ đầy nghiêm túc như đối với khách trong dinh thự, vai so ngang, tay chồng lên nhau đặt trước bụng: "Cô Lâm, hôm nay cô là khách quý của Vụ tiên sinh!"

Vụ tiên sinh ư! Rốt cuộc ông cũng xuất hiện rồi.

Sau mười phút, Mộ Mai đã có thể cử động bình thường lại được. Nguyệt Như dẫn cô đến một phòng khác, đó là phòng quần áo có các loại tủ kệ, bàn trang điểm và gương toàn thân. Trong phòng còn có một người đàn bà trung niên nét mặt hiền hậu, đứng bên cạnh giá áo treo chiếc sườn xám màu trắng.

"Đây là trang phục Vụ tiên sinh đã chuẩn bị cho cô." Nguyệt Như ôn hòa cho hay, chỉ về phía giá áo.

Mộ Mai mặc cho người đàn bà trung niên loay hoay thay đồ, vấn tóc và trang điểm cho mình. Sau khi mọi việc hoàn tất, cô được dẫn đến trước gương, bà ấy kích động nắm bà vai cô: "Cô gái, hãy ngắm đi, chiếc sườn xám này của tôi đã tìm được đúng chủ nhân rồi."

Sườn xám trắng được thêu hoa linh lan xanh lơ, tóc cô được vấn hờ sau gáy, để vài sợi buông rủ lòa xòa bên tai, bên tóc mai cài chiếc kẹp hoa hồng màu xanh ngọc. Cô gái trong gương thanh tú duyên dáng trông hết sức quen thuộc.

Ừ, cũng khá đấy chứ! Mộ Mai tự hài lòng ngắm mình trong gương. Cô chưa bao giờ biết mình còn có dáng vẻ thế này, hiển nhiên người đàn bà trung niên kia cũng nhìn mê mẩn, từ hành động của bà, cô đoán bà là một thợ thêu nổi tiếng, chiếc sườn xám trên người cô chắc hẳn được may thêu từ đôi tay khéo léo của bà rồi.

Mà còn, giá trị của chiếc sườn xám này không hề rẻ, riêng những viên trân châu được đính là nút cài trên áo đã đủ khiến người ta tắc lưỡi. Điều khiến cô tiếc nuối chính là Vụ Liên Thành không thể ngắm được dáng vẻ này của cô. Nếu anh thấy được thì tốt biết mấy! Nhưng không sao, khi trở về cô sẽ bảo anh chuẩn bị một chiếc sườn xám giống hệt vậy, cô mặc vào nhất định sẽ mê hoặc Vụ thiếu gia điên đảo thần hồn cho xem.

Mộ Mai nhoen môi cong cong nhìn vào gương. Ừ, đến lúc đó cũng phải phối với nụ cười tao nhã này mới được.

"Tôi đã tốn hai năm lẻ ba tháng để làm ra chiếc sườn xám này." Người đàn bà trung niên mon tron hoa văn trên sườn xám, lẩm bẩm, "Nó được làm theo yêu cầu của Vụ tước gia, đáng tiếc sườn xám chưa thêu xong thì Vụ phu nhân đã qua đời."

Ý là nói, chiếc sườn xám cô đang mặc bây giờ vốn thuộc về Tống Thư Duyệt.

Trước đó không lâu, Mộ Mai đã xác nhận được từ phía Nguyệt Như, thời gian cô hôn mê chỉ khoảng bốn giờ. Không biết rốt cuộc Vụ tước gia bắt cóc cô từ nhà vệ sinh đến đây, để cô mặc sườn xám của Tống Thư Duyệt để làm gì?

Mộ Mai đau đầu, hiện giờ cậu nhóc tóc xoắn hẳn lo lắng lắm. Có khi nào anh sẽ cho rằng gương mặt này của cô đã lừa chọc đám người ngoài hành tinh, nên mới khi không biết mất thế không?

Đi theo Nguyệt Như băng qua hành lang hoa lệ, nhìn vào mái tóc được búi kỹ như xưa của bà, Mộ Mai bỗng chốc cảm tưởng mình như trở về năm mười sáu tuổi, đi theo người phụ nữ này qua hành lang bỏ đầy dây thừng xoắn xanh biếc, đến trước mặt cậu bé thiên thần ấy. Đó là một ngày đầu xuân, cô mặc sườn xám màu lam, hành lang gấp khúc to lớn và khu vườn rậm rạp cây cối khiến thần thể cô lạnh run.

Giờ khắc này cũng là hành lang gấp khúc, cũng đi theo sau quản gia Nguyệt, cũng nhìn chăm chăm bóng lưng bà, nhưng người cô cần gặp thì đã khác.

Đến trước cánh cổng khổng lồ màu đỏ đóng kín, Nguyệt Như dừng bước, quay đầu lại giữ tay cài lại chiếc kẹp bên tóc mai Mộ Mai cho ngay ngắn.

"Dì Nguyệt, cháu xin lỗi." Mộ Mai thì thầm.

Bà không nói lời nào, buông tay xuống đặt lên tay cầm cánh cổng, nhìn cô với ánh mắt tràn ngập phức tạp, đẩy cửa ra: "Vưu tiên sinh đang chờ cô bên trong."

Lúc Mộ Mai đi qua ngưỡng cửa, lại nghe thấy giọng bà thật khê: "Lâm Mộ Mai, trên thế giới này mỗi người đều có thân phận của riêng mình. Thân phận của một người đến từ năng lực của chính bản thân người đó, cho nên đừng vọng tưởng làm những việc nằm ngoài tầm với của mình. Giống như tôi, thân phận của tôi là một quản gia, trách nhiệm và năng lực chỉ nằm trong phạm vi xử lý nhà cửa ngay ngắn gọn gàng. Mà cô, hãy tự giải quyết cho tốt!"

Nguyệt Như đang cảnh cáo cô sao! Bà đang nhắc nhở cô đừng bao giờ quên mình chỉ là một cô hầu học không hề nổi bật.

Mộ Mai buông rú tay hai bên người, thẳng lưng chậm rãi đi qua cổng. Cánh cổng vừa mở rộng đã được đóng lại kín kẽ, sau tiếng vang của hai cánh cửa nối liền nhau, xung quanh yên tĩnh như tờ.

Gót giày cao 8cm nhẹ nhàng giẫm lên mặt thảm màu đỏ rượu, sau mấy mươi bước, cửa điện tử cảm ứng đột nhiên tự động tách ra. Theo khoảng cách hai cánh cửa dần rời xa, cô thấy được Vưu Lăng Vân.

Hai bên căn phòng rộng mấy trăm mét vuông là cửa kính kéo dài sát đất, bảy giờ phong cảnh bên ngoài là ban đêm. Trên vách tường đối diện cô treo một bức tranh to lớn, vẽ một cô gái trẻ trung thanh thuần, khỏe mỗi mím cười. Bên dưới bức tranh là lò sưởi âm tường, trong lò lửa đang cháy sáng. Trước lò sưởi đặt chiếc bàn dài phủ khăn trắng, trên khoảng không giữa bàn là loạt đèn treo thủy tinh soi chiếu từng tia sáng lung linh. Trên bàn đặt giá cắm nến kiểu cung đình với những ngọn nến lập lờ, xen kẽ là những bình hoa tươi và những bộ đồ ăn tinh xảo được sắp xếp theo quy tắc đãi tiệc của quý tộc thời Trung Cổ.

Hai nữ giúp việc đứng ở vị trí hai bên ghế sát với ghế chủ nhân, còn bên góc trái là một người đàn ông lớn tuổi cao gầy.

Ngồi ngay vị trí ghế chủ nhân chính giữa là Vưu Lăng Vân, ông mặc chiếc áo len cao cổ xám nhạt, mái tóc mềm mại chải rũ sang hết bên trái, khuỷu tay chống lên bàn đỡ lấy cằm. Vừa nhìn thoáng qua, xét về mặt nào đó, Vưu Liên Thành đứng là khá giống với ba mình. Lúc này, Vưu Lăng Vân biểu hiện hết như một đứa trẻ to xác đang đòi cón cào chờ thức ăn.

Có điều, đứa trẻ to xác ấy đang mỉm cười nhìn về phía cô như thể cô là thức ăn. Theo từng bước Mộ Mai đến gần, nụ cười của Vưu Lăng Vân càng sâu hơn.

Mộ Mai đi lướt qua giá cắm nến, dòng khí lưu do bước đi mang đến khiến ánh nến nhấp nháy. Ánh mắt Vưu Lăng Vân chợt trở nên thâm thiết.

Thời gian như đảo ngược về những mùa Giáng sinh năm xưa. Người đàn ông gác hết mọi công việc vào dịp ấy, buổi tối quây quần với gia đình mình bên bàn ăn gà tây. Bên trái ông là người vợ xinh đẹp dịu dàng, còn bên phải là cậu con trai thiên thần trong trẻo, ông luôn cất giọng sang sảng trêu chọc vợ và con mình, nỗ lực khiến họ cười vui. Và cô bé đứng một bên khi ấy là cô còn tưởng rằng người đàn ông này là người hiền lành nhất trên đời nữa.

Cô dừng bước cách Vưu Lăng Vân nửa mét, đây là một trong những quy tắc bắt buộc ghi nhớ của ba mươi bảy người giúp việc trong dinh thự.

"Mộ Mai, sang đây đi, cho tôi nhìn kỹ bộ sườn xám trên người cô nào!" Vưu Lăng Vân vẫy tay gọi cô.

Giọng ông thân thiện tựa như vào những ngày lễ tết, gọi cô đến cho cô một bao lì xì hậu hĩnh, với lý do rằng cô là người vất vả nhất nên xứng đáng được hưởng bao lì xì lớn nhất trong nhà này. Vào năm con trai ông mười lăm tuổi, trong căn phòng vắng, ông còn từng ám hiệu với cô rằng, nếu con trai ông muốn cô thì cô đừng cự tuyệt. Ông đã khen cô là một cô gái thông minh khỏe mạnh. Khỏe mạnh ư? Đúng vậy, trước đó bác sĩ gia đình của họ đã kiểm tra tỉ mỉ cho cô, cô không lạm dụng thuốc, không uống rượu, không sử dụng ma túy, quan trọng nhất là cô vẫn còn trinh trắng.

Mộ Mai lại đi đến vài bước, buông xuôi tay đứng yên như người đàn ông đợi chờ sai khiến bên góc trái, nhẹ nhàng gọi: "Vưu tiên sinh!"

Ông đặt tay xuống, nheo mắt nhìn chăm chăm vào mặt Mộ Mai, rồi men theo cánh mũi đến cổ, tiếp theo dời xuống nữa, dừng lại nơi ngực cô.

Ánh mắt chòng chọc ấy khiến Mộ Mai chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Ánh mắt ông như muốn bóc trần bộ váy áo trên người cô vậy.

Đừng sợ, đừng sợ! Không có gì để sợ cả, Lâm Mộ Mai! Cô siết bàn tay chặt thật chặt.

Rốt cuộc, Vưu Lăng Vân dời mắt về lại mặt Mộ Mai, chỉ vào chiếc sườn xám, giọng bắt đầu nhuốm mùi buồn bã: "Chiếc sườn xám này tôi định tặng cho Tiểu Duyệt vào kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi. Tiểu Duyệt rất thích chiếc sườn xám thêu hoa linh lan của Đới phi, chỉ tiếc rằng người làm ra chiếc sườn xám ấy đã mất, vất vả lắm tôi mới tìm được truyền nhân của họ. Chiếc sườn xám này làm mất hai năm rưỡi, tiếc nuối là sườn xám thêu xong thì người đã không còn.

May mà khí chất của Mộ Mai và Tiểu Duyệt khá tương tự, mặc trên người cô cũng giống như mặc trên người Tiểu Duyệt. Như vậy, xem như tôi cũng bù đắp cho nỗi nuối tiếc của mình."

Vừa dứt lời, ánh mắt Vưu Lăng Vân trở nên bức người. Song Mộ Mai không sợ sệt nhìn thẳng lại ông.

Chốc lát sau, ông lại cười nhạt lắc đầu, miệng lẩm bẩm: "Cô bé ngày nào đã trưởng thành rồi!" Ông vừa nói vừa đứng dậy, đi đến chỗ ngồi bên trái kéo ghế ra, lại đi về phía cô, cúi đầu nắm tay cô.

Ngón tay Vưu Lăng Vân lướt qua cổ tay rồi cọ xát vào lòng bàn tay cô, khiến gai ốc toàn thân Mộ Mai dựng đứng.

Quyển 2 - Chương 80

"Mộ Mai, cùng ăn tối nào!" Vưu Lăng Vân đứng trước mặt Mộ Mai, ánh đèn thủy tinh soi lên người ông. Từng nếp nhăn theo nụ cười trên gương mặt đều mang vẻ ôn hòa tự nhiên.

Cô bất chợt nhớ đến từng có một thương nhân kinh doanh thất bại phần nộ nói với phóng viên rằng, đừng bao giờ bị nụ cười thân thiết của Vưu Lăng Vân mê hoặc. Sáng sớm hôm sau, người đó đã uống thuốc độc tự sát chết tại nhà mình, và ba giờ sau tập đoàn của Vưu Lăng Vân tuyên bố hoàn thành cuộc thu mua tốt đẹp.

Mộ Mai run lên, rút tay lại theo phản xạ, nhìn thẳng vào Vưu Lăng Vân. Ông ta vẫn cư xử thân thiết với cô, dẫn cô đến vị trí bên trái thường dành cho Tổng Thư Duyệt.

Sau đó trở về vị trí của mình, giờ tay ra hiệu. Người đàn ông gầy gò mở lồng inox sáng bóng ra, hương thức ăn và rượu vang thơm ngát lan tỏa, mê hoặc lòng người.

Bày trí bữa ăn xong, ông ấy liền lùi về vị trí ban đầu của mình.

Trước khi dùng cơm, Vưu Lăng Vân chợt nhớ ra gì đó, lại giờ tay lên. Người đàn ông lớn tuổi hiểu ý đưa điều khiển từ xa đến tay ông ta, ông ta ấn nút, nhạc vang lên du dương.

Về mặt Vưu Lăng Vân vô cùng ung dung, dao nĩa vung vẩy theo điệu nhạc trong khoảng không: "Rượu vang, mỹ thực, nhạc nhẹ, Mộ Mai, dùng bữa vui vẻ!"

Dùng bữa vui vẻ ư? Làm sao có thể vui vẻ cho được cơ chứ? Một loạt hành động giả tạo này của Vưu Lăng Vân chẳng qua là đoạn đạo đầu trước khi giông bão ập tới thôi. Ông ta rõ ràng đang nhắm nhử một thông điệp với cô: Lâm Mộ Mai, bây giờ cô chỉ là một chiếc thuyền cô độc, cô sẽ biết thế nào là sợ hãi trước khi giông bão kéo đến, biết khuất phục trước thiên nhiên.

Bữa cơm kết thúc trong vòng ba mươi phút, người đàn ông lớn tuổi và hai nữ giúp việc đều rời đi. Cả không gian mấy trăm mét vuông chỉ còn lại Mộ Mai, Vưu Lăng Vân và hai ly rượu vang trên bàn.

Ông ta xoay ly rượu trong tay, thờ ơ nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại bức tranh to lớn treo trên tường, thông dong giải thích: "Hai ngày trước, nơi này còn thuộc về cô ta. Nhìn kỹ thần thái của cô gái này thật sự có chút giống Mộ Mai đấy, bề ngoài thanh thuần nhưng nội tâm lại khác biệt."

Ánh mắt Vưu Lăng Vân hứng thú đảo giữa cô và cô gái trong tranh: "Căn nhà này là của bạn tôi, nghe nói cha chú anh ta mua nó từ một tay quân phiệt thời dân quốc. Căn nhà này được tay quân phiệt đó dùng để nuôi người tình, trùng hợp sao, công dụng của căn nhà này đến giờ vẫn như vậy. Mấy ngày trước, tôi nói với bạn mình muốn ở Bắc Kinh ít hôm, thế là anh ta nhường nơi này cho tôi, dẫn cô tình nhân bé bỏng của mình rời đi."

Nhấp một ngụm rượu, Mộ Mai yên lặng lắng nghe giọng nói đầy truyền cảm của Vưu tước gia.

"Tôi qua vừa đến đây, quả thật tôi đã cảm thấy nơi này đúng là thích hợp để làm "kim ốc tàng kiều"." Vưu Lăng Vân buông ly rượu xuống, chậm rãi đứng dậy đi đến bên cạnh Mộ Mai, đặt tay lên vai cô nhẹ nhàng xoa nắn, nghiêng người kề môi đến tai cô, giọng nhuốm vị rượu vang, "Mộ Mai, cô nói xem, tôi có nên nuôi một người tình ở đây không."

Ông ta kéo tay cô chỉ vào cô gái trong tranh: "Một người tình giống như cô ta vậy."

Mộ Mai rút tay mình lại, đứng dậy khỏi ghế, kéo giãn khoảng cách với Vưu Lăng Vân.

Tay ông ta khựng giữa không trung, ánh mắt ra vẻ lưu luyến trên người cô gái đang gần trong gang tấc. Trong bộ sườn xám của vợ mình, cô hầu học của con trai ông mặt mũi thanh tú như tranh vẽ, hoa văn thêu tinh xảo đã tôn lên nét thuần khiết như vầng trăng sáng trong đáy lòng của bất cứ gã đàn ông nào. Lâm Mộ Mai đứng là có vốn liếng khiến đám đàn ông si mê thật.

"Biết tại sao tôi cho cô mặc sườn xám của Tiểu Duyệt không?" Vưu Lăng Vân lại dịch người đến gần, gần đến mức chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào thân thể cô.

"Không, tôi không muốn biết." Mộ Mai lắc đầu, cúi đầu nhìn chiếc sườn xám trên người mình, "Đối với tôi, đây chỉ là một bộ trang phục mà thôi."

"Nhưng mà bộ trang phục này lại có ý nghĩa đặc biệt với tôi lắm. Tôi từng tưởng tượng nhiều lần đáng về Tiểu Duyệt mặc trên người chiếc sườn xám này thế nào. Trên áo có mười sáu viên nút cực khó cài, tôi phải cần bao nhiêu thời gian mới mở được hết chúng ra, một viên sẽ tốn một phút hay hai ba phút?" Dứt lời ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm vào viên nút trên xương quai xanh cô, gần giọng, "Nhưng bây giờ Tiểu Duyệt đã mất. Lâm Mộ Mai, là bởi vì cô nên cô ấy mới không có cơ hội mặc chiếc áo này, đây là điều tôi sẽ khiến cô ân hận cho đến tận ngày cô xuống mồ."

Kiểu nút sườn xám đúng là vô cùng rắc rối, giữa là viên trân châu to cài vào móc vải, xung quanh còn chia ra sáu nút vải nhỏ khác, thiết kế theo trăn Bắc Đẩu Thất Tinh.

Vưu Lăng Vân chau mày, ông phát hiện hóa ra mình còn có nhả hứng nghĩ xem nên xuống tay từ vị trí nào để tiết kiệm thời gian nhất.

Ừm... Nên bắt đầu cời từ viên nút này đi!

Mộ Mai những tưởng có vô số con rắn độc đang bò trên người mình, chúng ngo ngoáy trườn dài, thân thể mềm mại lướt qua từng tác da thịt cô. Da chúng ma sát với da cô, chiếc lưỡi thè đến những nơi không ngờ đến, từng lỗ chân lông cô đều lạnh toát run rẩy.

"Mộ Mai, cô nghĩ tôi sẽ tốn bao nhiêu thời gian để cời ra hết mười sáu chiếc nút này?" Một tay ông nâng cằm cô lên, nghiêng đầu hỏi lại.

"Không biết." Mộ Mai vô cảm trả lời.

"Cô đúng là chẳng thú vị gì cả, hết như khúc gỗ ấy." Giọng Vưu Lăng Vân ra chiều tiếu虐, sờ cằm nói tiếp, "Đúng rồi, tôi đã nghĩ ra một cách."

Vưu Lăng Vân quay sang lấy thanh kiếm ngắn của võ sĩ đạo Nhật Bản trên tường xuống, vung tay lên, lưỡi kiếm gác trên cổ Mộ Mai. Thân kiếm vừa chuyển, nút áo trên cùng của sườn xám đứt rời, viên trân châu rơi xuống đất leng keng, bật vài cái rồi lăn xa.

"Mộ Mai, giờ cô hẳn đoán được tôi muốn làm gì rồi chứ?" Vưu Lăng Vân hỏi cô lần nữa.

Vưu tước gia nhiều vấn đề thật! Mộ Mai vẫn lựa chọn im lặng không đáp.

Thanh kiếm lại dờ xuống một tác, viên nút áo thứ hai lại rơi ra, ông hứng thú nhìn cô: "Tối qua tôi còn lo cô có gọi được hứng thú ngăn ngừa tôi không. Vì muốn có được hứng thú, tôi đã dành ra chút tâm tư, ví dụ như cho cô mặc vào bộ trang phục vốn thuộc về Tiểu Duyệt này. Thật tốt, sau khi mặc nó vào cô lại giống hệt cô ấy. Cô gái yêu quý, xem như đây đã thành công một nửa rồi."

Viên nút thứ ba được mũi kiếm tách ra, dòng khí lưu theo lưỡi kiếm bồi hồi ở xương quai xanh Mộ Mai. Cô nắm chặt quả đấm, ánh mắt hờ hững nhìn những ngọn nến đang cháy lập lòe.

Vưu tước gia biết tự chơi tự vui thì cô cũng biết vậy!

"Hoi nuôi tiếu là nếu cô biết quyền rũ đôi chút thì hay hơn. Nhưng không sao cả, tôi cũng không thích mấy cô ả suốt ngày chỉ biết quyền rũ đàn ông." Vưu Lăng Vân cắt đứt viên nút thứ tư.

Mũi kiếm dờ xuống tiếp, lần này là đến viên thứ năm.

Nhưng dường như Lâm Mộ Mai lại không biết vâng lời, ít nhất cũng phải thể hiện chút biểu cảm gì đó mới phải, nếu không thì sẽ chán chết! Ông nhàm chán quay lưỡi kiếm lại, đưa về phía gương mặt từ đầu đến cuối đều lãnh đạm kia, đặt dưới cằm cô điều khiển cô quay mặt lại đối mặt với ông ta. Thế nhưng cô chỉ khẽ nhíu mày, ra vẻ khó chịu mà không hề có hoảng sợ.

Vưu Lăng Vân cũng cau mày, mũi kiếm đặt ở cằm cô chốc lát rồi lại dờ xuống viên nút thứ năm, ông ta nhếch môi: "Lâm Mộ Mai, bây giờ tôi cũng có chút nôn nao muốn biết thân thể đã mê hoặc con trai thần hồn điên đảo thể nào rồi đây."

Gương mặt tươi cười gần trong gang tấc thốt ra âm điệu du dương, nhưng lại nói ra lời hết sức vô si: "Lâm Mộ Mai, tôi còn muốn ngủ với cô nữa. Tôi muốn cho cô biết thứ tình yêu mà đám trẻ bọn cô thường tôn sùng nó mỏng manh cỡ nào. Khi thân thể khiến chàng trai mê luyến lại trở thành một thứ cộng hưởng, mà người cộng hưởng thân thể đó còn là cha của mình, tin chắc trên đời này không có bất cứ cậu thanh niên nào có thể chịu được sỉ nhục như vậy. Sau đó nó sẽ bài xích với thân thể đó, nảy sinh chán ghét, và rồi tìm kiếm mục tiêu khác giải tỏa. Đúng vậy, có thể trái tim nó vẫn còn yêu cô, nhưng thân thể nó thì không thể yêu cô nữa rồi. Đặc biệt là Liên Thành của tôi còn mắc chứng sạch sẽ thái quá cực kỳ nghiêm trọng."

Trong lúc Vưu Lăng Vân nói chuyện, viên nút thứ năm đã bị cắt đứt, viên trân châu lăn trên đất, nằm bên chân Mộ Mai.

"Đến lúc đó cô sẽ như thế nào? Ngay cả tư cách làm người tình cho con trai tôi cũng không có đâu." Vưu Lăng Vân cho hay.

Theo viên nút thứ năm rơi ra, một bên sườn xám trượt xuống khỏi vai cô, để lộ dây áo lót.

Người đàn bà thiết kế sườn xám đã chọn áo lót màu trắng có viền ren và dây đeo mảnh khảnh cho cô. Kiểu áo lót này vô cùng khiêu khích dục vọng của cánh đàn ông. Chắc hẳn bà ấy cũng vì chuẩn bị tí mỉ cho giây phút này đây mà.

Mộ Mai thẳng lưng để dáng vẻ mình hiên ngang hơn. Giống như hồi bé khi bị tất cả mọi người khinh thường, cô vẫn cố thẳng người kiên cường không để cho những ánh mắt dè bỉu ấy đè sụp lưng mình.

Cô không thể phản kháng. Kikudo đã dạy khi rơi vào hoàn cảnh xấu, sự phản kháng của phụ nữ chính là liều thuốc kích thích cho đàn ông, thứ có thể giúp cô chỉ có đầu óc của cô, càng tỉnh táo thì càng có thể chiếm ưu thế.

Nhưng người đàn ông trước mặt này không hề là đám con trai mới lớn chưa hiểu sự đòi, không thể nào dựa vào chút thủ đoạn vặt vãnh là có thể khiến ông ngoan ngoãn thuận theo ý cô.

Người đàn ông này là Vu Lãng Vân, một người mang tính cách nham hiểm như rắn, gian xảo như cáo và ác liệt như ung.

Khi thanh kiếm dòi đến viên nút thứ sáu, lưỡi kiếm lạnh lẽo lướt qua da thịt lửa lò của Mộ Mai, người cô run run.

Sao Liên Thành vẫn chưa đến? Liên Thành xin anh hãy mau đến đây, đến dẫn em rời khỏi nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 81

Thanh kiếm ngắn khê hắt, viên trân châu thứ sáu lập tức rơi xuống. Trước ngực lạnh lẽo, Mộ Mai cố nén nổi kích động muốn đưa tay che lại. Ánh mắt Vu Lãng Vân nhìn chòng chọc vào ngực cô giây lát, như thể muốn đốt thủng chúng nó. Nụ cười nơi khóe môi ông ta không ngừng lan rộng đến đáy mắt.

"Lâm Mộ Mai, cô thật khiến tôi thấy vui mừng đấy. Với thân thể này của cô, tôi nghĩ dù là linh mục cũng sẽ phản bội Chúa cho xem."

Viên nút thứ bảy, thứ tám rơi xuống, nửa người trên hoàn toàn lửa lò trong không khí, mắt của Vu Lãng Vân dần trở nên u ám.

Đến khi viên nút thứ chín rơi xuống, Mộ Mai cất lời: "Vu tước gia là một thương nhân, hẳn là hiểu rõ hậu quả khi đầu tư nguy hiểm hơn ai hết. Tôi cho rằng, bây giờ ông đang mạo hiểm, hơn nữa còn là kiểu mạo hiểm đủ làm bản thân hai bàn tay trắng."

"Ồ thế à, nói thử xem." Vu Lãng Vân thờ ơ đáp lại, trái lại tay không hề nhàn rỗi, tách viên nút thứ mười.

Hiện giờ chiếc sườn xám này chỉ còn lại sáu viên nút dính đều từ eo đến bắp đùi thôi.

"Vừa nãy Vu tước gia chỉ căn cứ câu chuyện theo góc độ của ông và con trai, nhưng dường như ông đã quên mất tôi rồi. Tôi đâu phải con búp bê trưng bày trong tủ kính, tôi là Lâm Mộ Mai bằng da bằng thịt, một đứa cô nhi không cha không mẹ, ngay cả họ cũng không rõ ràng, là sự tồn tại quái đản trên đời và cũng mang nhiều bất mãn với thế giới này."

Từ hồi bé, trong đầu tôi đã nghĩ đến rất nhiều cách tự vận vô cùng hoành tráng. Lúc mười bốn tuổi, tôi mang theo máy chụp ảnh đến Mất London, chuyển máy sang chế độ chụp tự động. Tôi định mỉm cười với ống kính rồi sau đó chạy đến sông Thames nhảy xuống với tư thế lộn nhào về sau 360 độ, giống như trò nhảy bungee vậy. Tôi tưởng tượng, sau khi tôi chết đi, mọi người xem được loạt ảnh này ắt hẳn sẽ thấy nghệ thuật lắm. Nghe nói, chưa có nhiếp ảnh gia nào có thể chụp được góc độ đó đâu.

Khi ấy, chỉ nghĩ thôi đã khiến tôi vui sướng vô vàn."

"Vậy sao lúc đó lại không làm?" Vu Lãng Vân rề mõi kiếm theo đường cong duyên dáng của cô.

"Phải, tại sao tôi lại không làm? Sau khi chỉnh tốt ống kính máy ảnh, tôi mới thấy không cam lòng. Tôi không muốn rời khỏi thế giới này mà không thu hoạch được gì. Mà..." Mộ Mai mỉm cười rất ngọt ngào, "Mà hiện giờ đã không khác trước rồi, tôi có thể mỉm cười rời xa thế giới này, bởi vì Liên Thành đã cho tôi một tình yêu phong phú nhất."

Lưỡi dao dừng ở bên eo, dường như bây giờ Vu Lãng Vân mới tập trung vào lời nói của cô.

Mộ Mai ưỡn ngực lên để trông nó căng tròn hơn: "Chẳng qua thân thể này, Vu tước gia thích thì cứ lấy đi, tôi không quan tâm, điều duy nhất tôi quan tâm duy nhất là mình sống có vui hay không. Nhưng những lời vừa rồi của Vu tước gia khiến tôi không vui chút nào cả, mà không vui thì tôi lại không kiếm được nhớ đến những cách rời khỏi thế giới trắng lẹ kia. Song giờ theo đuổi của tôi cũng cao hơn rồi, dĩ nhiên cách nhảy lầu sẽ bị loại bỏ trước tiên."

Cô cúi đầu, mu bàn tay lướt qua lưỡi kiếm sắc lạnh, lăm lăm: "Tôi không bao giờ chọn cách chết chẳng chút đẹp đẽ như nó, rơi thẳng từ trên cao, thân xác lặc lìa, xấu chết được. Vu tước gia, ông nghĩ sao? Với tư cách là người từng trải với việc chứng kiến phụ nữ nhảy lầu, ông nói xem, khi ấy trở mặt nhìn vợ trước của mình nhảy xuống thì có cảm giác gì? À không, lúc đó bà chưa phải vợ trước của ông, mà là người vợ thanh mai trúc mã lớn lên cùng ông và được ông nắm tay thế trước Chúa mới đúng."

Mộ Mai nghiêng đầu tò mò tròn to mắt nhìn Vu Lãng Vân: "Vu tước gia, nên hình dung khoảnh khắc đó thế nào nhỉ? Là giống như điều đứt dây, hay là giống túi rác bị nét qua cửa sổ?"

Về mặt Vu Lãng Vân điềm nhiên như không.

"Vu tước gia đúng là có trái tim mạnh mẽ thật!" Mộ Mai thờ dài, "Nhưng tôi nghĩ, chắc ông cũng biết việc vợ trước của mình đã mất rồi đúng không? Có điều, ông không hề biết được bà đã rời khỏi thế giới này bằng cách nào đâu. Có cần tôi nói cho ông biết không, hiện giờ chỉ có tôi là người biết rõ nhất đấy."

Thanh kiếm đặt bên eo khẽ run.

"Vưu tước gia, im lặng chứng tỏ là đồng ý đấy nhé!" Mộ Mai dẫu môi, "Vậy tôi nói đây, mời ông hãy lắng tai lắng nghe."

"Câm miệng, Lâm Mộ Mai, cô câm miệng cho tôi!" Vưu Lăng Vân bật thốt, lồng ngực che giấu cảm xúc bất giác phập phồng.

Mộ Mai cười khanh khách, câu nói này của Vưu tước gia đúng là khá giống với giọng điệu nhóc tóc xoắn nhà cô, nhưng mà nhóc tóc xoắn đáng yêu hơn nhiều. Nhóc tóc xoắn, nhóc tóc xoắn, anh mau đến đi, nếu không thân thể em sẽ bị người ta thấy sạch sành sanh đấy! Tách sáu viên nút còn lại chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi!

"Vưu tước gia đã bị tôi lừa rồi, hân hạnh thật! Nhưng mà, tôi sẽ không nói chuyện này cho ông biết đâu. Đây chính là di ngôn của vợ trước của ông, có thể thấy được bà ấy oán hận ông sâu sắc cỡ nào. Nghe nói, linh hồn trần ngập oán niệm sẽ không được yên ổn, chúng sẽ bay theo gió đi khắp nơi. Không biết, Vưu tước gia có mơ thấy vợ trước của mình oán thán bên tai mình không?"

Giọng nói nhỏ nhẹ của cô văng vẳng trong không gian to lớn, bỗng có cơn gió thổi từ đâu đến len qua cơ thể hai người, khuấy động ngọn nến trên bàn ăn chập chờn, như thể có ánh mắt ai đó đang nhấp nháy theo dõi mọi chuyện xảy ra nơi đây. Một dòng khí lạnh xộc lên từ lòng bàn chân Vưu Lăng Vân, ông cố nén cơn rung mình, bình tĩnh nở nụ cười. Vậy mà hôm nay ông lại bị cô hầu học của con trai mình dọa sợ, khiến ông gần như quên mất việc cần làm.

"Lâm Mộ Mai, những hành động vừa rồi của cô rõ ràng đang cố tình gây chú ý cho tôi đấy. Mặc dù cách thức hơi khác người nhưng tôi rất thích." Mũi kiếm luồn vào dây áo lót mảnh khảnh, mắt ông sáng quắc, "Phải làm sao đây đóa hoa mai bé nhỏ, hứng thú của tôi dành cho cô lặn tăng hơn rồi. Tôi vô cùng mong đợi lát nữa đây cô sẽ làm tôi thỏa mãn, nếu được vậy..." Về mặt Vưu tước gia nở rộ như pháo hoa, "... tôi sẽ mua thật nhiều nhẫn kim cương cho cô, để cô mặc sức trưng diện."

"Tôi chỉ đeo nhẫn kim cương Liên Thành mua thôi." Mộ Mai ngọt ngào đáp lời.

"Cô bé, cô là một người thông minh, cô nên biết, nếu không có sự đồng ý của tôi, nhẫn kim cương Liên Thành mua cho cô mãi mãi đều không danh chính ngôn thuận. Chỉ bằng cô nên rời xa nó ở bên tôi, trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ chờ mong cuối tuần tôi có rãnh để lên giường với họ đấy."

"Nhưng tôi chỉ mong đợi Liên Thành lên giường với tôi, và cũng chỉ cho mỗi anh ấy lên giường tôi thôi."

"Lâm Mộ Mai, tổ tiên chúng ta đã để lại một câu nói rất hay, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Tôi có thể cho cô nhiều hơn, nên biết rằng mùi vị vượt mất hai tay không dễ chịu gì đâu."

"Đó là đương nhiên. Chính vì câu nói ấy nên tôi mới chọn Liên Thành." Mộ Mai vịn chiếc kẹp hoa hồng trên tóc, nhấp mắt với Vưu Lăng Vân, "Vưu tước gia đúng là già hơn tôi nhiều. Giống như khoản đầu tư ngắn hạn, tuy rằng có thể nhanh chóng nhận được tiền lãi kék sù nhưng lại không bảo đảm Liên Thành thì không giống, Liên Thành trẻ tuổi, là cổ phiếu loại A, chờ một thời gian nữa, à không, không..." Cô khoa trương che miệng mình, "Không đúng, không đúng, bây giờ Liên Thành đã miến ngon rồi, còn Vưu tước gia thì đã là ánh nắng ngã về Tây."

Nói xong, Mộ Mai thương hại nhìn gương mặt nhiều nếp nhăn của Vưu Lăng Vân. Dù rằng cách đây không lâu ông còn được tạp chí uy tín nào đó bình chọn là một trong mười thương nhân bánh bao nhất.

Vưu Lăng Vân phải thừa nhận, trong thời gian ngắn con thịnh nộ của ông đã bị cô gái áo rách hờ hang, vô cùng chật vật trước mắt này chiêm ngời lần thứ hai. Hệt như trước đây ông luôn dễ dàng sinh lòng thương hại vì vẻ tội nghiệp của cô hầu học con trai mình, thậm chí còn mù quáng cho rằng cô gái này chỉ có một chút nhan sắc và vận may, chứ không hề có đầu óc gì cả.

Cho đến hôm nay, Vưu Lăng Vân biết, cô gái như loài hoa xương rồng trong sa mạc chỉ cần một cơn gió mạnh sẽ tan tác này không hề đơn giản chút nào. Ít nhất cô nên được trao một giải can đảm cho đời mình.

Nhưng ông cũng nên để cô biết, trò múa mép khua môi kia chỉ là trò hư ảo, thiếu hụt tính thực tế đến cỡ nào. Lưỡi kiếm quán vào dây áo mảnh mai để khiến đám đàn ông huyết mạch sôi trào kia.

"Lâm Mộ Mai, tôi thích cô như vậy, giống như một con điểm mà muốn lập đền thờ trình tiết ấy."

Mộ Mai liếc nhìn mũi kiếm nhọn, lạnh nhạt hỏi: "Vưu tước gia, ông xác định ông phải làm vậy sao? Giống như tôi vừa nói, đây là cuộc đầu tư cực kỳ nguy hiểm sẽ khiến ông hai bàn tay trắng đấy."

Vưu Lăng Vân chê cười, nhẹ nhàng cắt đứt dây áo lót, lưỡi kiếm lại dờn xuống dây áo ngang ngực.

"Tôi nói rồi, tôi ghét những thứ khiến tôi không vui, mà người làm tôi không vui thì tôi sẽ càng cho họ nếm mùi đau khổ nhiều hơn. Tôi chẳng có gì tiếc nuối trên đời này cả. Cho nên, nếu như..." Mộ Mai gằn giọng, "Nếu Vưu tước gia muốn ngủ với tôi, vậy cứ tự nhiên. Nhưng tôi tuyệt đối sẽ cho ông hối hận, tôi sẽ chọn một cách khiến Liên Thành viễn viễn ghi khắc cảnh tôi từ già cỗi đời này."

"Nghe ngu ngốc lắm đúng không? Cách này trong mắt ông là cực kỳ ngu ngốc chứ gì? Có phải cảm thấy tôi cũng ngốc hệt như vợ trước của ông không?" Cô gật gù, "Tôi cũng thấy đây là việc ngốc nghếch vô cùng, nhưng quan trọng nhất là tôi vui, tôi thích. Nếu một ngày nào đó tôi không còn sống trên đời nữa, ông cũng sẽ chẳng có lợi lộc gì, tôi dám cam đoan với ông đấy. Nếu thật sự xảy ra chuyện này, Vưu tước gia sẽ là kẻ xui xẻo nhất trên đời, ông đã mất đi vợ mình, và cũng sắp sửa mất đi đứa con trai yêu quý của vợ ông để lại cho ông."

Mộ Mai siết chặt bàn tay, móng tay cắm sâu vào da thịt, nhằm mượn đau đớn để cố gắng cao đầu.

Tình cảnh hiện giờ của cô có thể hình dung bằng câu “chơi với hổ”.

Vì thế, Liên Thành hãy mau đến đây, mười sáu viên nút chỉ còn sáu viên thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 82

Vưu Lăng Vân rê mũi kiếm đến móc cài giữa áo lót, chỉ cần dùng thêm chút sức lực, thì gương mặt đang cao giọng nói kia sẽ trở thành phần nợ nhục nhả.

Mộ Mai nhìn lưỡi kiếm đang nằm trên bộ ngực căng tròn, và nụ cười lạnh lùng của ông ta, tự nhủ: Không sao, không sao, cứ mặc kệ đi!

"Vưu tước gia!" Mộ Mai cố gắng dịu giọng, "Khi này tôi mãi nghĩ phải làm sao mới có thể khiến Vưu Liên Thành vĩnh viễn nhớ đến mình. Chắc hẳn phải để lại cảnh tượng xinh đẹp, phong cách đặc biệt thì mới được đúng không. Hay là tôi nên học theo phim ảnh, ví dụ như mặc chiếc váy mỏng, dùng dao cắt đứt mạch máu nơi cổ tay, để máu đỏ nhuộm thành từng mảng hoa hồng trên váy. Dĩ nhiên vì muốn đem lại hiệu quả sâu sắc, váy tôi phải trắng tinh, giống như băng tuyết bao trùm Bắc Băng Dương kia ấy. Vưu tước gia, ông nói xem nếu có một mảng lớn hoa hồng đỏ nở rộ trên thế giới trắng phau ấy, hiệu quả thị giác sẽ..."

Mộ Mai nhắm mắt lại, tưởng tượng ra cảnh đặc sắc.

"Sau đó Liên Thành sẽ đối địch cả đời với tôi vì cô hương tiêu ngọc tử? Thế là tôi sẽ hai bàn tay trắng?" Vưu Lăng Vân chắc lưỡi, "Lâm Mộ Mai, không cần thử gán ghép suy nghĩ của phụ nữ vào thế giới của đàn ông. Tôi có thể khẳng định cho cô biết, dù cô có chết mười lần đi chăng nữa, thì Liên Thành vẫn sẽ là Liên Thành của tôi."

Mộ Mai đóng tai lên nghe ngóng, bàn tay siết chặt buồng lòng. Cô dần mỉm cười tươi tắn, mãi cho đến khi tiếng cười ấy cất vang, không khí đè nén ở đây mới được xua đi. Tốt rồi, cô không cần tốn công mồm mép với Vưu tước gia nữa, nhóc tóc xoắn của cô đã đến!

Cô dừng cười, mở mắt nhìn xoáy vào Vưu Lăng Vân, chậm rãi nói: "Vưu tước gia, tôi nghĩ may mắn của ông đã hết sạch vào lúc vợ trước ông nhảy lầu rồi. Vậy nên, những người ông quý trọng nhất sẽ lần lượt rời khỏi ông. Tôi đã nói, ai làm tôi không vui tôi sẽ cho đối phương không vui lại. Hôm nay tôi sẽ cho ông nếm thử cảm giác hình tượng người cha vĩ đại của mình sụp đổ thế nào."

Vừa dứt lời, tay cô nhanh chóng gạt phăng lưỡi kiếm của Vưu Lăng Vân ra, nắm lấy một bên áo buông hờ. "Xoẹt" một tiếng, nửa chiếc áo bị xé toạc khỏi người, hai tay cô ôm lấy ngực mình cúi đầu xuống. Lúc ngẩng đầu lên lại, hốc mắt cô đã ngân ngấn lệ, chiếc kẹp hoa hồng cài trên tóc mai cũng xoắn xết, tô đậm nét yếu đuối chật vật cho bản thân cô.

Cánh cổng đỏ thẫm phía sau gương mặt rung rung nước mắt của Lâm Mộ Mai bị cưỡng ép mở ra. Sức lực to lớn đến mức khiến Vưu Lăng Vân nghi ngờ có khi nào nó sẽ bật tung lên không trung như chiếc thảm bay hay không.

Chàng trai trẻ đáng vóc cao ráo đứng ở lối vào, từng bước đi đến cánh cửa điện tử từ từ mở rộng với ánh mắt hung tợn khiến ông kinh ngạc. Hóa ra Liên Thành của ông còn có một mặt như vậy. Không, phải nói là cậu con trai ông luôn ẩn núp bộ mặt này, không để lộ ra trước mặt ông mà thôi. Bây giờ, nó đã vì một người đàn bà mà không buồn che giấu nữa.

Không biết lát nữa cảnh tượng cha con trở mặt thành kẻ thù mà cô gái gian xảo kia luôn chờ đợi có diễn ra hay không?

Vưu Lăng Vân không ngờ Vưu Liên Thành lại tìm được chỗ này trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mà còn tìm được trong tình huống ông bảo mật cực cao.

Chỉ cần ông muốn thì trên thế giới này không có bao nhiêu người dễ dàng biết được hành tung của ông. Xem ra con trai ông đã trưởng thành thật rồi.

Vưu Lăng Vân nhớ đêm Vưu Liên Thành chào đời. Mấy đứa trẻ sơ sinh khác vừa sinh ra da sẽ nhăn nhúm xấu xí giống hệt mấy người già, chỉ có cậu là cực kỳ xinh xắn, xinh đến mức cha xử làm phép cho cậu còn luôn miệng tám tặc ca ngợi cậu là thiên sứ.

Từ đó, trong lòng ông, Liên Thành luôn là thiên sứ, dù vào giờ khắc này ông vẫn cho là vậy. Ông cực kỳ hi vọng thiên sứ của ông đừng bị Lâm Mộ Mai vấy bẩn.

Thế nhưng không như mong muốn, con trai ông không hề cung kính đi đến trước mặt ông lễ phép chào hỏi như trước nay. Mà theo từng bước đến gần, gương mặt cậu lại tụ đầy bão tố.

Vưu Liên Thành đi đến trước mặt Lâm Mộ Mai, cởi áo khoác mặc lên cho cô, kéo dây khóa lên che kín người cô lại. Còn cởi chiếc kẹp hoa hồng kia ra cài lại ngay ngắn cho cô. Ngắm nhìn chốc lát mới nhỏ nhẹ cất lời: "Mộ Mai đẹp này!"

Nghe thấy giọng anh, nước mắt cô lập tức rơi xuống, dòng lệ u buồn tuôn trên gương mặt, tỏa sáng óng ánh dưới ánh đèn thủy tinh.

Tìm Vưu Liên Thành quặn thắt, anh không dám tưởng tượng đến cảnh nếu mình đến muộn thêm chút nữa thì mọi chuyện sẽ thế nào. Anh kéo cô ôm chặt vào lòng bằng vòng tay vững chãi, sau đó đánh mắt nhìn sang ba mình.

Ánh mắt như mũi tên sắc nhọn ấy đã đâm vào tim Vưu Lăng Vân.

Bên ngoài căn biệt thự xa hoa ở ngoại ô Bắc Kinh hẻo lánh có hơn mười chiếc xe màu đen đỗ ngay hàng thẳng lối. Nếu như chú ý kỹ sẽ thấy trên đầu mỗi xe có một logo mờ, logo ấy chính là đại diện cho công ty vệ sĩ cao cấp nhất hiện nay. Hồng Tiểu Hiền chờ trong xe mê mẩn nhìn logo kia không chớp mắt.

Sau cuộc chiến Iraq công ty Hắc Thủy rất nổi tiếng, nhân viên dưới trướng trên hàng vạn người, đa số là những binh sĩ tinh anh giải ngũ. Họ thông thạo mọi kỹ năng như đánh cận chiến, đánh vũ trang, bảo vệ, theo dõi, ám sát... Có thể nói người ta nghe danh đã sợ mất mật, cũng có thể nói là đầy rẫy tai tiếng.

Mười phút trước, Vưu thiếu gia dẫn theo mấy mươi người xông vào căn biệt thự được canh phòng cực nghiêm ngặt này. Khi thấy nhóm đàn ông mặc đồ đen nối đuôi nhau lên vào trong, Hồng Tiểu Hiền hết sức hưng phấn, đây tuyệt đối chẳng thua gì phim hành động của Hollywood, mà còn thuộc loại bom tấn nữa cơ!

Lúc này, Vưu Liên Thành gọi điện ra, Hồng Tiểu Hiền lập tức đi vào căn biệt viện được cây cối cao lớn bao quanh. Bãng qua vườn hoa kiêu phương Tây và những cột trụ trắng điêu khắc tinh xảo là đến vào khu nhà chính.

Dù đã đi theo đội thuyết khách vào Nam ra Bắc gặp không ít nguy hiểm, nhưng khi thấy được tình cảnh trong hành lang, Hồng Tiểu Hiền vẫn sợ đến nín thở. Có hơn sáu mươi người đàn ông đang tái diễn lại cảnh trong phim hành động kinh điển, chế ngự và bị chế ngự. Nhìn ra được phe của Vưu thiếu gia đang chiếm thế thượng phong, tuy rằng chưa hề động súng ống, nhưng từ ngôn ngữ cơ thể của hai phe có thể thấy bên Vưu tước gia đã bị lép vế rồi.

Hơn nữa, người của Vưu thiếu gia còn nhiều gấp đôi người của Vưu tước gia. Òa, ngẫu quá đi mất! Thái tử đã hạ bệ được hoàng đế rồi!

Người dẫn cô vào khẽ hắng giọng ra chiều nhấc nhò, Hồng Tiểu Hiền ngoan ngoãn cúi đầu đi thẳng.

Trong phòng ăn đèn đóm rực rỡ, rượu đỏ giá nền hoa tươi đối lập rõ rệt với không khí giương cung bạt kiếm nơi đây. Trên đất là nửa chiếc áo nằm chơ vơ, Lâm Mộ Mai đang mặc áo khoác của Vưu thiếu gia vùi mặt vào ngực anh. Về mặt vô cảm của hai cha con nhà họ Vưu khiến cảnh tượng chỉ như một cuộc gây gỗ nhỏ do đứa con trai dẫn bạn gái về nhà nhưng người cha lại không hài lòng.

Song Hồng Tiểu Hiền biết, đây tuyệt đối không hề là chuyện nhỏ.

Vào mấy giờ trước, cô đã đi theo Vưu thiếu gia trải qua thời khắc cực kỳ căng thẳng, mỗi giây mỗi phút ánh mắt anh đều hằn lên dữ tợn hơn. Trên đường lái xe đến căn biệt viện này, lời anh nói nhiều nhất chính là: Chạy nhanh lên, nhanh lên cho tôi, mẹ kiếp các người chưa ăn cơm à. Có tin tôi cho các người ăn đận không.

Hồng Tiểu Hiền đứng trước mặt Vưu Liên Thành, anh buông Mộ Mai ra, hôn lên trán cô: "Hồng Tiểu Hiền đưa em về câu lạc bộ trước. Anh đã bảo đầu bếp ở đó nấu mấy món em thích rồi, em hãy ăn cho no, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc." Anh lại hôn lên trán cô lần nữa, dịu dàng nói, "Anh bảo đảm, sau khi em thức dậy, mở mắt ra sẽ nhìn thấy anh ngay."

Mộ Mai ngoan ngoãn gật đầu, theo Hồng Tiểu Hiền rời đi.

Bóng đêm dặt quánh, hai bên đường thừa thớt nhà cửa, xe họ chạy chính giữa, được xe công ty Hắc Thủy bảo vệ trước sau trái phải. Nhớ lại tấm vải trắng rách bươm nằm trên mặt đất, Hồng Tiểu Hiền chợt thấy thương hại, quay đầu nhìn Lâm Mộ Mai ngồi bên cạnh. Từ lúc, vào xe đến giờ, cô vẫn tựa đầu vào cửa kính, mắt khép chặt trông hết sức mệt mỏi.

Hồng Tiểu Hiền khẽ giọng an ủi: "Lâm Mộ Mai, lúc này sợ lắm đúng không? Không cần sợ, còn có Vưu thiếu gia mà!" Cô kéo đầu Mộ Mai tựa vào vai mình.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Lâm Mộ Mai trả lời: "Tôi không sợ, tôi biết anh ấy sẽ đến, điều tôi sợ là lỡ kỹ thuật múa kiếm của Vưu tước gia không thuần thục, cắt trúng da thịt tôi đau thôi."

Sặc, không đúng! Nào có cô gái nào đối mặt với hành động biến thái kia mà không sợ chứ? Còn nữa, người đó là Vưu tước gia, ba của Vưu thiếu gia đây! Khi này biểu hiện của Lâm Mộ Mai ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng tan nát cõi lòng cơ mà.

"Lâm Mộ Mai, đứng cố giọng, có đôi khi sợ sệt đâu phải chuyện xấu hổ gì." Hồng Tiểu Hiền học theo giọng điệu hiền từ của cha xứ, nắm tay Mộ Mai an ủi.

Thế nhưng, người đang tựa vào bờ vai cô lập tức nhấc đầu lên, nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ.

"Hồng Tiểu Hiền, lẽ nào cô thích tôi, tôi không phải giới tính thứ ba đâu."

Sặc... Lần này Hồng Tiểu Hiền đã xác định, Lâm Mộ Mai thật sự không bị Vu tước gia dọa sợ. Với cô ấy, Vu tước gia chỉ là mây bay, mây bay thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 83

Chờ đến khi cánh cửa hoàn toàn đóng kín chẳng có lấy một khe hở, Vu Liên Thành mới chậm rãi dời mắt sang ba mình, gọi: "Cha."

Giọng đều đều, không hề tôn kính.

Hồi còn bé xú, bị ảnh hưởng bởi những ông anh khác, Vu Liên Thành đã non nót gọi Vu Lăng Vân là "daddy". Dần dà lớn hơn một chút thì đổi sang gọi "papa". Từ daddy kia khiến Vu Liên Thành lúc còn niên thiếu cảm giác mình như thể chú chim non cần được che chở, khát khao mình nhanh chóng lớn lên để có thể sánh ngang với ba mình.

Trong một số trường hợp quan trọng, Vu Liên Thành thường gọi ba mình là "Cha". Đây là từ ngữ đại biểu cho chủ một gia đình, mang khí chất cao quý tốt đẹp nhất, được truyền thừa từ nền văn minh uyên thâm năm nghìn năm của phương Đông.

Vu Lăng Vân giang rộng hai cánh tay, đây là hành động đầu tiên mỗi khi hai cha con họ gặp mặt nhau như một nghi thức. Thói quen này đã được nuôi dưỡng từ thuở Vu Liên Thành còn là cậu nhóc tóc xoăn xinh xắn. Khi ấy, mỗi lần ông giang tay ra, cậu nhóc kia sẽ chạy vụt đến, thân thể bé nhỏ nhào vào lòng ngực ông. Về sau, cậu nhóc lớn lên thành cậu thiếu niên rồi đến thanh niên, khi ông làm động tác này, tuy rằng con trai không còn hân hoan nhào vào lòng ông nữa nhưng vẫn vô cùng vui vẻ đi đến trước mặt ông, cung kính chào hỏi.

Thế nhưng lần này Vu Liên Thành không hề thân thiết đi đến như mọi lần. Anh chỉ đứng yên, vẻ mặt hờ hững, dưới chân là mảnh vải sùnn xám bị Lâm Mộ Mai xé ra khi nãy, trông vô cùng thê thảm.

Nhớ đến gương mặt giàn giụa nước mắt vừa rồi của Lâm Mộ Mai, Vu Lăng Vân thầm chửi thề trong lòng. Ông điềm nhiên buông tay xuống, đi đến quầy bar lấy ly, vừa rót rượu vừa nói: "Liên Thành, đến đây uống với ba một ly nào!"

Đáp lời ông là một tiếng nổ đùng đoàng vang rền khiến Vu Lăng Vân giật nảy mình, dòng rượu rót chệch xuống mặt quầy bar.

Ông ngẩng đầu, trong tay Vu Liên Thành có thêm một khẩu súng tự lúc nào, ngọn đèn treo to đùng giữa trần rơi rụng, mảnh thủy tinh và giá cắm nến rơi đổ loảng xoảng tung tóe, âm thanh chất chứa như đang thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Sau ba phút, âm thanh đổ vỡ mới dừng lại, sợi dây điện trên trần xoăn xoẹt đùng đưa lần cuối rồi mọi thứ trở về yên tĩnh.

Vu Lăng Vân cau mày: "Liên Thành, ba nghĩ chúng ta nên nghiêm chỉnh nói chuyện với nhau một lần."

Vu Liên Thành dời mục tiêu, chai rượu trước mặt Vu Lăng Vân vỡ tan, rượu vang chảy lênh láng trên quầy bar trắng.

"Vu Liên Thành!" Vu Lăng Vân quát lên.

Mỗi khi gọi cả tên lẫn họ con trai mình như vậy, chứng tỏ ông đang cực kỳ tức giận. Có điều rất hiếm khi ông gọi thế này, bởi vì Liên Thành của ông là một đứa bé hiểu chuyện và ngoan ngoãn, không giống đám trẻ bạn của cậu, luôn gây ra một đống rắc rối khiến ba mẹ phiền lòng.

Trong tiếng quát của Vu Lăng Vân, Vu Liên Thành chậm rãi cất bước đi về phía ông, vừa đi vừa trần thuật: "Trước tối nay, con còn định tìm một cơ hội để nói chuyện với ba. Con không dám cầu xin ba chấp nhận cô ấy, cũng không dám thuyết phục ba có thể tha thứ cho cô ấy. Con chỉ muốn xin ba cho con được ở bên cô ấy, con sẽ chờ cho đến ngày ba tha thứ cho bọn con mới thôi. Nhưng cho dù ba cả đời đều không tha thứ cho cô ấy, con cũng không dám có bất kỳ bất mãn nào, và cũng tuyệt đối sẽ không để cô ấy xuất hiện trước mặt ba, vì ba luôn là người con tôn kính nhất."

Dừng trước mặt Vu Lăng Vân, đặt khẩu súng lên quầy bar, Vu Liên Thành gằn giọng: "Nhưng ba à, bây giờ trong mắt con, tất cả đều không cần thiết nữa."

"Vu Liên Thành." Vu Lăng Vân lạnh giọng, "Lâm Mộ Mai là tội nhân với cả ba và mày, mày có thể thoải mái an tâm sống với nó cả đời sao?"

"Tại sao không được." Giọng Vu Liên Thành cũng lạnh không kém, "Nhà Phật luôn coi trọng nhân quả, ba đừng quên vì nguyên nhân gì mà Lâm Mộ Mai mới đến bên con. Trong quan hệ nhân quả này, cô ấy là người vô tội nhất. Từ khi cô ấy ra đời đã trở thành công cụ trả thù, chính vì điều này con càng nên tốt với cô ấy hơn. Hơn nữa, từ đầu đến cuối con luôn tin rằng, nếu cô ấy biết cuối cùng chuyện sẽ đến nông nổi ấy, cô ấy nhất định không làm thế."

Ba nên buông bỏ tất cả như con đi, quên hết thứ cần quên. Có một số việc, xảy ra thì đã xảy ra rồi, bất kể ba có cố chấp cỡ nào cũng không thay đổi được sự thật."

Vưu Lăng Vân không sao tin được, thế mà ông lại nghe được những thứ giáo điều này từ con trai mình. Quan hệ nhân quả? Buông bỏ? Thật nực cười!

Ấy vậy mà con trai ông vẫn chưa chịu thôi, vẫn còn quắc mắt cắt giọng: "Nhưng ba à, những chuyện vừa rồi ba làm với cô ấy, con sẽ không tha thứ!"

Vưu Lăng Vân bật cười sang sảng, khoanh cánh tay lại: "Vậy Liên Thành của ba, con định làm thế nào?"

Vưu Liên Thành mỉm cười nhân nhạ: "Ba đã phá hủy cơ hội chúng ta ngồi xuống bình tâm nói chuyện, vậy chúng ta đành phải đàm phán nhưng những thương nhân, tranh thủ quyền lợi thuộc bản thân thôi. Và con thì đã sớm chuẩn bị đầy đủ cho cuộc đàm phán này rồi. Có câu châm ngôn nói rằng, cơ hội chỉ thuộc về người có chuẩn bị, con tin, trong cuộc đàm phán này con sẽ giành được lợi ích lớn nhất bằng chính thực lực của mình. Chẳng hạn như con sẽ đưa cô ấy đến Brazil, để cô ấy sống cùng nhà, ngủ cùng giường với con."

Giỏi lắm, giỏi lắm! Nụ cười của Vưu Lăng Vân động lại nơi khóe môi, những người thầy ông mời đã dạy cho người thừa kế nhà họ Vưu không tởi ấi nhĩ. Vào thời điểm chưa bộc lộ thực lực rõ ràng, thì đã đánh phủ đầu bằng mồm mép. Giọng điệu và vẻ mặt đúng là không chê vào đâu được, hết như gã thương nhân khôn khéo nhất trên bàn đàm phán vậy.

Vưu Lăng Vân chưa bao giờ nghĩ đến có ngày mình sẽ ngồi xuống đàm phán với con trai mình, hơn nữa còn là vì một người đàn bà. Giống hệt mấy tình tiết cũ rích trong phim truyền hình dành cho các bà nội trợ.

Ông lịch thiệp đưa tay mời, tỏ ý Vưu Liên Thành có thể bắt đầu. Ông muốn xem thử, Liên Thành của ông sẽ mang đến điều hay ho gì?

"Ba, ba chắc chắn mãi mãi không chấp nhận cô ấy đúng không?"

"Đúng, mãi mãi!"

"Như vậy, Vưu tước gia cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn phải không?"

Vưu tước gia? Liên Thành của ông gọi ông là Vưu tước gia, thời kỳ nổi loạn của thằng bé này hơi muộn nhĩ!

"Dĩ nhiên!" Vưu Lăng Vân nhún vai.

"Thế Vưu tước gia nhất định không chỉ không bàng quan đứng xem còn sẽ trăm phương nghìn kế ngăn cản bọn con ở bên nhau đúng chứ?"

Vưu Lăng Vân chau mày, xưng hô Vưu tước gia kia khiến tâm trạng ông có chút phần nộ. Không, không phải, mà ông đã phạm nộ từ sớm rồi, phần nộ hơn cả lúc nghe những lời nhăng cuội của Lâm Mộ Mai. Bởi vì, Vưu Liên Thành luôn là niềm tự hào của Vưu Lăng Vân.

"Đúng, ba sẽ trăm phương nghìn kế ngăn cản bọn mày ở bên nhau." Vưu Lăng Vân rời khỏi quầy bar, đi thẳng đến trước mặt con trai, "Vưu Liên Thành, ba vĩnh viễn không chấp nhận Lâm Mộ Mai, mà còn có rất nhiều cách khiến cho kẻ đã hại chết mẹ mày muốn sống không được muốn chết không yên. Mày hãy chống mắt lên mà xem!"

Vưu Liên Thành gật gù, hồ hững cất lời: "Trên danh nghĩa của ba có 13.840 nhân viên, và 6.000 nhân công lao động tạm thời, cũng như cả cơ nghiệp trăm năm của nhà họ Vưu. Những thứ này đều do ông cố truyền đến đời ông nội rồi đến đời ba, ba có nghĩa vụ phải giữ gìn chúng, để cơ nghiệp trăm năm vinh quang của nhà họ Vưu phát dương rạng rỡ, cho những nhân viên của ba có cuộc sống an yên. Tương lai con cũng sẽ nhận lấy nghĩa vụ này từ tay ba." Vưu Liên Thành khẽ dừng lại, thả chậm giọng nói, "Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta phải sống chung vui vẻ. Nhưng mà, con cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, hai cha con mình không thể hòa hợp được rồi."

Anh lấy một chiếc máy ghi âm từ túi áo mình ra: "Vi vậy, mời ba hãy thưởng thức chuyện ngu xuẩn do đứa con trai đã bị một người phụ nữ mê hoặc đến điên đảo tâm hồn của mình làm đi! Và hãy tin rằng, đây chỉ là hành động hết sức bất đắc dĩ của nó!"

Hiệu quả máy ghi âm rất tốt, giọng ông rõ mồn một. Ông vẫn nhớ như in cuộc đối thoại mà máy ghi âm thu được, đây là việc mấy ngày trước ông và quan chức bảo vệ môi trường Thụy Điển đã bàn bạc với nhau ở Nam Phi, mà còn là đoạn thuộc về những việc không thể để lộ ra ngoài.

Xung quanh yên tĩnh như tờ, Vưu Lăng Vân tỉ mỉ quan sát con trai mình. Gương mặt tinh khôi ấy trông thế nào cũng giống với những đứa trẻ vẫn ở lứa tuổi hồn nhiên, yên lặng nghe nhạc trong vườn hoa.

Ông đã cho con trai mình nền giáo dục bậc nhất, cho nó hoàn cảnh trường thành tốt đẹp, cho nó tự do, và tin tưởng vào nó. Nhưng đứa bé được ông che chở hết mực như thế, lại trong trường hợp ông không hề phòng bị, đâm thẳng vào lưng ông một nhát.

Hóa ra, những chương ngại gần đây khiến ông sứt đầu mẻ trán đều do con trai yêu quý của mình gây ra. Mà còn là vì con đàn bà đã hại chết mẹ nó!

"Vưu Liên Thành, mày..." Lần đầu tiên Vưu Lăng Vân ném được cảm giác nói không nên lời, rõ ràng có vô số câu từ đang cuộn cuộn trong đầu nhưng lại không thốt ra được.

"Ba, nếu ba động vào một sợi tóc của cô ấy, vậy thì thứ này sẽ xuất hiện tại nơi nó không nên xuất hiện. Và tất nhiên, mỗi lần nó xuất hiện đều mang theo nội dung mới, giọng nói khác, địa điểm khác và cuộc đối thoại với nhân vật khác. Cộng thêm một số hình ảnh và nhân chứng, con cam đoan tuyệt đối có thể đạt được cảnh tượng nào động như cuộc họp tranh cãi ở Liên Hiệp Quốc vậy. Mà ba à, nếu mỗi ngày đều phải trở thành tiêu đề giật tít trên các tờ báo lớn, đến lúc đó ba sẽ vội vàng làm ra đủ mọi nhượng bộ miễn cưỡng. Ví dụ như đoàn luật sư của ba sẽ đầu tắt mặt tối, ngân hàng sẽ phối hợp điều tra đóng băng tài chính của ba. Mà một khi tài chính bị đóng băng thì sẽ nảy sinh ra một loạt hệ lụy kéo theo. Đến khi đó, tin rằng những đối thủ của ba

chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu, bọn họ cho rằng đây là cơ hội cực tốt đấy. Ba, trước đây ba đã cho họ nếm không ít cay đắng đúng không!"

Vưu Liên Thành háng giọng: "Con cũng không muốn cha con mình trở thành như vậy, nhưng nếu ba đã khai chiến trước, vậy con cũng không ngại đánh một trận lâu dài với ba. Có điều, con nghĩ cuộc chiến này cuối cùng là cả hai chúng ta đều tổn thất mà thôi." Giọng anh chuyển sang âm trầm buồn bã, "Cho nên, ba đừng khơi mào thì hơn, như thế ba vẫn là người cha tôn kính của con, con vẫn là đứa con trai ngoan ngoãn của ba, chúng ta có thể cùng nhau phát triển rạng rỡ cơ nghiệp tổ tiên."

"Hay là ba à, hai bên chúng ta đều nhường một bước, giống trống thu bình đi!" Anh khẩn cầu.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Vưu Liên Thành đã biểu diễn kỹ xảo vừa đâm vừa xoa của một nhà đàm phán lão luyện.

Rốt cuộc Vưu Lăng Vân cũng thốt ra được: "Giỏi lắm, giỏi lắm.."

Đúng là con trai ông đã khiến ông rửa mắt mà nhìn, chẳng qua ông không biết nên vui mừng hay đau buồn với tình cảnh trước mắt thôi.

"Vưu Liên Thành, không ngờ mày lại vì một con đàn bà đi đối phó với ba mày." Đây là câu thứ hai Vưu Lăng Vân ghen hờn lâu mới thốt ra được. Nó giống hệt trong phim HongKong hay chiếu, buồn cười biết bao.

"Còn nữa ba!" Vưu Liên Thành nhích đến nửa bước, "Hãy nhớ kỹ một điều, con không thích ba dùng từ "con đàn bà" khi nói về cô ấy đâu."

Lớp kính tối màu trên tủ quầy bar soi rõ hình ảnh đối lập của hai người đàn ông. Người nhìn hơn một chút là Vưu Liên Thành, còn người thấp hơn một chút là Vưu Lăng Vân.

Năm tháng lặng lẽ trôi qua và đổi dời, cục diện cũng thay nhau sụp đổ và quật khởi. Lần đầu tiên, Vưu Lăng Vân chân chính ý thức được đứa trẻ trong lâu đài kia đã thâm lắng lớn lên, chia móng vuốt sắc bén về phía ông, dưới tình huống thần không biết quỷ không hay đã cài máy ghi âm trong văn phòng ông, hơn nữa không chỉ một lần. Trò này xưa nay chỉ có ông cài bẫy người khác, không ngờ lại được ăn quả đắng từ con trai mình.

Ông nheo mắt lại, nghiền cứu gương mặt gằn trong gang tấc kia bằng ánh mắt quan sát đối thủ. Gương mặt ấy không hề sợ hãi, ngón tay gõ nhịp lên máy ghi âm đều đặn như đang chơi trò mèo vờn chuột với ông.

"Ba." Vưu Liên Thành hiểu thảo chỉnh lại áo cho ông, "Đừng nhìn con bằng ánh mắt như vậy, không phải con đã nói rồi sao? Chẳng qua con trai ba chỉ si mê một người phụ nữ đến thần hồn điên đảo ị, mà không khéo là cô gái con thích không được lòng ba thôi. Những hành vi vừa rồi bà hãy xem như đó là hành động mất lý trí của một thằng con trai mới lớn điên cuồng vì tình đi!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 84

Vưu Lăng Vân cảm ly rượu ngồi một mình bên quầy bar, từ nhạc nhẹ êm đềm đã chuyển sang nhạc giao hưởng hùng tráng, như thể có cả đàn ngựa chạy chồm, sóng to gió lớn kéo đến. Trong ly là rượu vang Stuttgart, loại rượu màu sắc tinh khiết này từng được phiên dịch là phát minh của ác ma ở thế kỷ XVII.

Biểu hiện khi nãy của Vưu Liên Thành khá giống với rượu Stuttgart này. Vừa uống vào miệng thì ngon lành sáng khoái, trôi qua cổ họng thì hóa thành cay hừng hực thiêu đốt, khiến người ta không kịp phòng ngự.

Lúc rời đi, Vưu Liên Thành còn tự nhiên dặn dò ba mình: "Ba, hiện tại con nghĩ chuyện ba cần làm nhất chính là trở về làm việc đi thôi. Phải biết rằng những phiền phức kia không thể giải quyết nhanh chóng được đâu. Nếu ba vẫn muốn tiếp tục, con sợ mình sẽ không nhịn được gây thêm phiền phức cho ba mất. Đúng vậy, con biết mình không ngoan, phụ lòng kỳ vọng của ba. Nhưng nếu ba cho con một cơ hội hối cải để sửa sai, con nhất định sẽ khiến ba hài lòng. Con sẽ chung tay với ba giữ gìn cơ nghiệp nhà họ Vưu chúng ta, con còn có lòng tin sẽ phát triển nó rạng rỡ trong tay mình."

Ba, không phải từ bé ba đã dạy con có đôi khi chúng ta phải biết nhượng bộ sao? Không phải ba rất yêu con ư? Coi như hãy nhượng bộ một lần vì con, dĩ nhiên con cũng sẽ nỗ lực để báo đáp ba. Nhưng mà, nói gì thì nói, nếu ba còn làm ra những hành động tương tự tối nay, con sẽ nổi điên đấy. Trên đời này không có người đàn ông nào chấp nhận được người phụ nữ của mình hờn ngược lộ lưng trước mặt người đàn ông khác. Lần này chấm dứt ở đây, nếu ba vẫn muốn cô chấp thì con sẽ theo đến cùng.

Ba, ba nhất định phải tin tưởng con, con hoàn toàn không muốn trở mặt với ba đâu. Còn nữa, có một số việc ba phải nhận thức rõ, trên con đường đua thời gian này, vì số tuổi và thể lực, ba sẽ càng chạy càng chậm, trái lại con sẽ càng chạy càng nhanh. Đây là quy luật tự nhiên không cách nào nghịch chuyển được."

Rốt cuộc đã có người dám mang chuyện tuổi tác ông ra nói rồi, mà đó còn là đứa con trai quý hóa duy nhất ông vô cùng thương yêu nữa. Hà, càng chạy càng chậm? Con sói con Vưu Liên Thành đã đánh ông trở tay không kịp.

Cuối cùng anh đã hùng hồn chiêu cáo với ông: “Ba yêu quý, con sẽ dùng năng lực của mình để bảo vệ cho Lâm Mộ Mai.”

Đây rõ ràng là lời tuyên chiến. Vu Lãng Vân tức giận ném ly rượu xuống đất, tức khắc gọi điện thoại cho đội cổ vấn cù.

Ông cũng không muốn trở mặt với con trai mình, nó là người ông thương yêu nhất mực, là món quà quý giá nhất mà vợ ông đã để lại cho ông. Vợ ông luôn nói, em hi vọng con của chúng ta có được cuộc sống tự do vui vẻ, cưới người mà nó yêu.

Nhưng Lâm Mộ Mai thì tuyệt đối không được. Lâm Mộ Mai chính là cái gai không thể không nhổ trong lòng Vu Lãng Vân, cái gai này đã bắt ông chịu nỗi đau đón sinh lý từ biệt và người thân phản bội.

Trở về câu lạc bộ, Vu Liên Thành vừa mở cửa đã thấy được cảnh tượng như mộng ảo. Rèm cửa sổ màu đỏ rượu kéo kín, bên cạnh đặt một ngọn đèn đứng cổ kính và ghế quý phi. Trên ghế trải tấm lông thú màu trắng, Mộ Mai đang nằm trên thảm lông đọc sách, nghe thấy động tĩnh cô liền quay mặt sang cười với anh.

Nụ cười ấy vẫn yếu đuối duyên dáng trước sau như một. Anh đi đến ngồi xuống, vùi đầu vào ngực cô. Mộ Mai bỏ sách ra đặt tay lên tóc anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Xung quanh lặng im phẳng phất.

"Sao em còn chưa ngủ?"

"Em đợi anh!"

"Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn nhiều không?"

"Dĩ nhiên, em đói chết được ấy."

"Mộ Mai."

"Ừm!"

"Anh xin lỗi, anh thay mặt ba anh xin lỗi em."

"Được, nể mặt anh em tha thứ cho ông ấy."

"Mộ Mai."

"Ừ."

Chốc lát sau, anh ngẩng đầu, nâng mặt cô, tỉ mỉ vuốt tóc cô ngay ngắn: "Sợ không? Ba anh đã bắt em chịu uất ức rồi. Anh xin lỗi Mộ Mai, anh luôn mạnh mẽ bảo không để ai ức hiếp em, anh còn thể nếu ai đối xử tệ bạc với em, anh sẽ giết người đó. Nhưng mà..."

"Không sao, không phải anh đã đến rồi ư. Em luôn biết Vu thiếu gia sẽ đến, em luôn tin Vu thiếu gia sẽ là chàng kỵ sĩ cỡi ngựa trắng, tay cầm thanh kiếm sắc xuất hiện vào lúc anh nên xuất hiện nhất."

Vu Liên Thành im lìm, buông rũ mi mắt.

"Sao vậy?" Mộ Mai có chút hoang mang, câu vừa rồi là câu ca ngợi Vu thiếu gia kia mà.

Hồi lâu sau, Vu Liên Thành mới nghẹn ngào nói: "Không phải, anh không xuất hiện vào đúng thời điểm nên xuất hiện nhất. Nếu anh đến sớm hơn, vào lúc quần áo em vẫn chỉnh tề thì em đã không bị ông nhìn thấy thân thể. Anh ghét em bị người khác nhìn thấy thân thể lắm, cảm giác kia giống như thịt trên người bị khoét mất vậy."

Lại nữa rồi, cái tính phá hoại cảnh đẹp của Vu thiếu gia lại đến nữa rồi.

Đêm đó, Mộ Mai vẫn thấy ác mộng, mơ thấy vô số con rắn bò qua người mình, lưỡi rắn xuyên thấu huyệt cô. Cô hoảng tỉnh dậy mồ hôi đầm đìa, đồ ngủ ướt đẫm, Vu Liên Thành ôm lấy cô, dịu dàng vuốt ve, dịu dàng hôn môi: "Không sao, không sao rồi. Mộ Mai, có anh đây, có anh đây!"

Có một số việc, vào lúc làm chỉ dựa vào dũng khí nhất thời, sau nhớ lại thì mới thấy sợ. Nếu thật sự chuyện xảy ra như Vu Lãng Vân dự tính thì...

Mộ Mai vùi đầu vào ngực Vu Liên Thành, sợ hãi khóc nức nở. Đây là lần đầu tiên cô dám khóc lớn tiếng trước mặt anh.

Rạng sáng, trong căn phòng tắm được thiết kế theo suối nước nóng, nước ấm bốc hơi liên tục trên bồn tắm hình vuông, bên cạnh là đèn tinh dầu làm

người ta thư giãn.

Mộ Mai tựa vào thành bồn t, để Vu Liền Thành gội đầu cho cô. Anh gội rất cẩn thận, rất tỉ mỉ không hề làm đau da đầu cô, miệng còn ngâm nga bài hát nào đó như thể thôi miên. Trong khung cảnh hơi nước lượn lờ mờ ảo, trong giai điệu trầm bổng du dương, Mộ Mai lại rơi vào mộng đẹp.

Cô nghĩ, lúc mi mắt cô nặng nề khép lại, nhất định khóe miệng cô đang nhoen cong. Vu thiếu gia của cô đang từng chút hóa thành chàng trai đáng yêu, biết quan tâm chu đáo rồi.

Cô không còn thấy ác mộng nữa, cô tin rằng Vu thiếu gia của cô đã vươn cánh tay rắn rỏi của mình xua đi những bóng ma kia.

Một tuần tiếp theo, Mộ Mai luôn sống trong câu lạc bộ, Vu Liền Thành không nhắc đến việc rời khỏi Bắc Kinh, cô cũng không hỏi.

Mười ngày nghỉ phép của anh đã kết thúc, điện thoại gọi đến tìm anh cũng nhiều hơn. Trong một ngày anh sẽ dành ra vài giờ để làm việc, thời gian còn lại anh đều ở trong phòng với cô. Những lúc anh vắng mặt thì Hồng Tiểu Hiền lại đến, đáng về khăn trương của cô ấy khiến Mộ Mai hơi đau đầu. Cuộc sống hiện giờ của cô giống như bị giam lỏng vậy.

Trong một tuần này, thứ duy nhất liên lạc được với thế giới bên ngoài của Mộ Mai chính là số lần gọi điện ít ỏi với Triệu Cẩm Thu. Mỗi khi cô nói chuyện với Triệu Cẩm Thu, Vu thiếu gia đều luôn tay vào áo cô, treu chọc cô thờ hỏn hên không nói nên lời. Lúc cúp điện thoại, Mộ Mai như còn nghe thấy tiếng thờ dài nhàn nhạt ẩn chứa bất đắc dĩ của Triệu Cẩm Thu.

Thừa dịp Hồng Tiểu Hiền và Vu Liền Thành sơ suất, Mộ Mai lén mở máy tính lên, chú ý đến tin tức của tập đoàn Vu thị. Cô biết được tập đoàn có một số biến động nhân sự. Dưới sự kinh ngạc của mọi người, trợ lý đặc lực người Bỉ đã bị đuổi việc cùng một số nhân viên quản lý cấp cao.

Gần đây vấn đề ô nhiễm môi trường khiến tập đoàn Vu thị sút đầu nề trán, và việc Vu Lăng Vân vắng mặt vài trường hợp trọng yếu đã dẫn đến truyền thông cả gan tiên đoán, Vu tước gia sức khỏe không ổn, thậm chí có mấy tờ báo nhỏ còn đăng tin ông nằm viện sinh động như thật.

Trong cảnh dư luận xôn xao, vào thứ Bảy, Vu Lăng Vân đã đăng một tấm ảnh mình đang ngồi bên hồ câu cá lên trang cá nhân. Hơn nữa còn cho mọi người biết ông đang đi nghỉ ở Bắc Kinh.

Chủ nhật, Bắc Kinh đổ trận tuyết thứ hai nho nhỏ. Khoảng ba giờ, có hai phần tài liệu được gửi đến hai hướng Nam và Bắc.

Nơi căn viện cổ kính tại phía Bắc Bắc Kinh, Ngô Phuong Phi ký nhận bưu kiện. Bưu kiện này được gửi đến từ bang Ohio của Mỹ, người gửi tên là Chu Mỹ Hoa, bên trong là một xấp tài liệu, và một lá thư cá nhân, nói rõ phải do Vinh Trình đích thân mở ra.

Dạo gần đây Ngô Phuong Phi cứ như một con thú bị vẫy trong lồng, nỗi đau thất tình luôn khiến cô muốn bốc đồng làm gì đó. Chẳng hạn như cãi và với đồng nghiệp trong viện thiết kế, cãi lời mẹ và ông ngoại, chú ý tin tức liên quan đến đôi nam nữ chó má kia trên mạng. Việc Vu tước gia đến Bắc Kinh khiến cô thấy hưng phấn, tràn ngập mong đợi mình sẽ xem được tuồng hay. Cô cứ để mặc bản thân buông thả như thế, tự nhủ với mình sang năm sẽ khác, sang năm mình sẽ tốt hơn.

Song hiện giờ còn chưa tới sang năm, thế là Ngô Phuong Phi lại lần nữa muốn làm gì đó và buổi trưa này. Cô không hề do dự mở ra lá thư cá nhân kia ra, là thư thông báo tìm người được ủy quyền cho công ty thám tử hơn hai mươi năm trước, người ủy quyền là ông ngoại cô. Ngô Phuong Phi thất vọng mất hứng, bỏ thư vào túi tài liệu.

Tuy nhiên vô tình lại làm rơi ra một tấm ảnh, trong ảnh là một thiếu nữ mặc lễ phục đội nón Noel đứng dưới cây thông ở nhà thờ, môi mỉm cười yên tĩnh đối lập hoàn toàn với cảnh nền phía sau.

Ngô Phuong Phi quan sát đường nét cô thiếu nữ trong ảnh thật kỹ, mười phút sau tay cô run rẩy rút xấp tài liệu kia ra.

Cùng một thời gian, tại khu nghỉ dưỡng tư nhân phía Nam ngoại ô Bắc Kinh, Vu Lăng Vân nhận được phần văn kiện từ tay Stephen. Xấp tài liệu mỏng dính tường thuật lại cuộc sống không có gì hay để nói của Lâm Mộ Mai suốt hai mươi bảy năm qua.

Không, làm sao mà "không có gì hay để nói" được chứ? Suốt hai mươi bảy năm Lâm Mộ Mai chỉ tận tâm tận lực làm một chuyện, đó là làm sao mê hoặc công tử nhà Vu tước gia, làm sao dựa vào sức mình khiến Vu Lăng Vân chịu bi kịch cuộc đời.

Đeo mắt kính vào, Vu Lăng Vân muốn tìm ra chỗ sơ hở trí mạng nhất của Lâm Mộ Mai trong mấy tờ giấy mỏng tang này. Ông tin rằng ngoại trừ người không có suy nghĩ, mỗi người sống trên đời này đều sẽ có chỗ sơ hở, chỉ cần ông chịu khó, chỗ sơ hở kia sẽ biến thành công kích trí mạng nhất.

Khi sau cửa điện tử vang lên loạt âm thanh đầu tiên, Stephen đứng yên trước cửa. Sau chốc lát yên tĩnh lại đến loạt âm thanh thứ hai, Stephen vẫn không nhúc nhích, trong ấn tượng của anh ta, có đôi khi ông chủ mình sẽ đập đồ đập đạc để giảm đi áp lực bản thân, đây là chuyện bình thường.

Thế nhưng đến khi loạt âm thanh thứ ba vang lên, lần này còn kèm theo tiếng cười tựa khóc khiến người nghe khó chịu, không kiềm được bật lở tai lại.

Lúc này Stephen mới mở cánh cửa điện tử kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 85

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là cả căn phòng như bị gió lốc càn quét, tài liệu, ly tách, bàn ghế, đèn đóm... đều nằm rải rác khắp đất, có cái gãy gọng, có cái vỡ nát, cực kỳ hỗn loạn.

Tất cả việc này đều đại biểu cho cảm xúc phẫn nộ của chủ nhân nơi đây.

Lát sau, Stephen mới thấy được Vưu Lăng Vân ngồi giữa đồng bừa bãi kia. Ông vui đầu xuống gối, tay luồn vào tóc, cả người cong oằn.

Stephen nhẹ nhàng cất bước đi đến chỗ ông: "Vưu tiên sinh!"

Tình cảnh này khiến anh ta luống cuống. Đi theo Vưu Lăng Vân mấy năm, anh ta đã quen với dáng vẻ ông bày mưu tính kế, quen với vẻ bề ngoài phong độ thảnh thơi lộ chút lưu manh, cũng quen với việc ông đuổi tận giết tuyệt lại thảnh thơi bố thí chút thiện tâm, giả giả thật thật.

Nhưng giờ đây đối mặt với một Vưu Lăng Vân chưa bao giờ thấy này, Stephen cũng không biết nên làm gì. Anh ta đoán, khiến ông chán chường thế này tuyệt đối không phải vì việc kinh doanh.

"Vưu tiên sinh, có phải ông khó chịu ở đâu không? Hay là tôi gọi điện cho bác sĩ nhé?" Stephen ấp úng hỏi.

Mái đầu được đôi tay ôm lấy lắc lư.

Stephen hỏi tiếp: "Hay là tôi rót cho ông ly nước vậy?"

Lại lắc lư lần nữa.

Không khí nặng nề đè nén, Stephen cảm giác ngực mình như không thở nổi, chỉ biết yên lặng đứng đấy.

Hồi sau, người ngồi trên đất mới cử động, song vừa nhom người lên lại lão đảo ngã xuống đất. Stephen khom lưng định đỡ ông dậy. Rốt cuộc, ông đã ngừng mặt lên.

Trong khoảnh khắc đó, lần đầu tiên Stephen thấy được vẻ già nua trên gương mặt Vưu Lăng Vân, trên từng nếp nhăn đầy mỏi mệt và bất lực. Ông nói với anh ta bằng giọng già cỗi.

"Đỡ tôi dậy Stephen, tôi mệt, cần nghỉ ngơi."

Mệt á? Người đàn ông này nửa tháng trước còn tham dự một giải bóng đá từ thiện và ghi bàn cơ mà. Hơn nữa mười ngày trước, hành trình lần thứ tư đến Bắc Cực của ông được báo chí đăng tải, ông còn dă tâm bùng bùng muốn kinh doanh trên vùng đất phì nhiêu này nữa.

Chỉ khí hùng tâm của ông đã luôn chống đỡ ông cao đầu, chống đỡ cho mỗi nếp nhăn trên khóe mắt đều bùng bùng sức sống. Thế nhưng giờ đây ông lại bảo mình mệt.

Trưa hôm đó, Vưu Lăng Vân đã mơ một giấc mơ rất dài, mơ thấy thời mình còn trẻ, cô gái xinh xắn như hoa từ đình hương kéo tay ông dạo bước trong con ngõ vắng, hát lời ca kịch.

"Romeo ơi Romeo, tìm chàng thay đổi chóng vánh như mây trên trời. Romeo ơi Romeo, xin chàng hãy quay lại nhìn những lời thề dưới cây Olive đã bị chàng lãng quên."

Lúc mọi người đều ca tụng tình yêu có một không hai của Romeo và Juliet, chỉ có cô gái như hoa từ đình hương này đau đầu về người yêu đầu của Romeo, cô gái đã bị mọi người quên lãng, thậm chí không ai nhớ kỹ tên ấy. Cô ấy đã dẫn Romeo đi xem cối xay gió, xem thiên nga hoang dã bên hồ, khiến chàng thiếu niên Romeo thể nghiệm hương vị giọt sương trên lá, để chàng lắng nghe giai điệu của thiên nhiên, những điều này Juliet không làm được.

"Juliet chỉ dẫn Romeo đi xem vườn hoa hồng của nhà cô ta thôi." Ngọc Tang luôn cảm râm với ông như thế.

Mỗi khi nhắc đến mối tình đầu của Romeo, giọng Ngọc Tang sẽ nhuốm mùi buồn bã. Trong con ngõ nhỏ, Ngọc Tang đi trước, Vưu Lăng Vân theo sau, mỗi khi hát đến đoạn cao trào, cô sẽ xoay tròn, vạt váy tung bay phấp phới, rồi quay lại chạy đến trước mặt ông.

"Romeo của em, liệu có ngày nào đó anh sẽ vì Juliet mà không cần em nữa không?"

Vậy mà câu nói ấy đã trở thành lời sấm. Vưu Lăng Vân thật sự đã quên mất cảm giác tim đập rộn rã khi nhìn vạt váy bay bồng bềnh trong con ngõ, sau một vài năm, ông gặp được Juliet của đời mình, quên đi lời thề dưới cây olive.

Trong âm thanh yếu ớt vụn vỡ, lời nói của Vưu Liên Thành bỗng vang rõ: "Nhà Phật luôn coi trọng nhân quả, có nhân thì tất có quả."

Đúng vậy! Trong mơ, Vưu Lăng Vân rơi lệ. Cảnh tượng biến đổi thành ông còn bé, thút thít với cô bé bằng tuổi mình: "Minh nghĩ mình đã ăn nhầm quả

táo mà mụ phù thủy hạ thuốc độc rồi. Tang, mình sắp chết rồi."

"Vân, không phải sợ, nếu vậy mình sẽ đi tìm mụ phù thủy kia lấy thuốc giải cho cậu."

"Nhưng ai cũng nói mụ phù thủy sẽ nhốt ai dám đến lấy thuốc giải của mụ, bắt họ trở thành người hầu cho mụ, làm những công việc khổ sai. Tang, cậu làm được không?"

"Vây thì học làm thôi. Dù mụ phù thủy muốn mình đổi mạng lấy thuốc giải cũng được, cậu đã làm nhiều bài tập giúp mình như vậy, coi như mình đền đáp lại cậu."

Giọng nói non nớt ấy đã ưỡn ngực ngẩng đầu nói ra lời nghĩa khí cao thượng đầy rung động. "Dù mụ phù thủy muốn mình đổi mạng lấy thuốc giải cũng được", sao ông lại quên mất lời nói kia.

Trong mơ, ông bắt đầu gào khóc, quay đầu đi tìm cô bé ấy. Trong nháy mắt, cô bé trở nên cao lớn, mặc bộ quần áo lộng lẫy đến mức người ta không sao dò mắt được nhảy xuống lầu.

Cô đã đi gặp mụ phù thủy lấy thuốc giải sao? Đúng vậy, Ngọc Tang đã đi đòi thuốc giải với mụ phù thủy rồi. Khi ấy, ông đã tự nói với mình như thế.

Nhưng tại sao ông lại khóc gào nức nở từng cơn?

"Tang, em có thấy không, anh đã bị quả báo, bị quả báo rồi..."

Vưu Lăng Vân choàng tỉnh dậy, thấy quản gia Nguyệt đang ngồi cạnh giường ông. Stephen và bác sĩ đang ngồi một bên, trên tay ông là kim truyền nước biển.

Đo huyết áp xong, Vưu Lăng Vân bảo quản gia đi chuẩn bị bữa ăn, ngoài ra còn chuẩn bị một chút rượu. Lát nữa đây, ông còn một trận đấu ác liệt cần đánh.

Đây là trận chiến quan trọng nhất của đời ông, phải nhanh phải mạnh, một phát tất trúng. Bởi vì ông không thua nổi trận này.

Vưu Lăng Vân dùng ba mươi phút ăn cơm, hai mươi phút tắm rửa và mười phút thay quần áo. Áo len cổ tim đen phối với sơ mi màu đen, một màu đen tuyền như lông của loài quạ. Màu đen ấy khiến người ta liên tưởng đến tang tóc, liên tưởng đến tuyệt vọng.

Ông chọn quần màu xám, màu xám xịt nặng nề như bầu trời sắp đổ cơn mưa, đó là màu khiến người ta thấy tiêu cực. Tiếc rằng ông lại sắp tặng hai màu sắc này cho Liên Thành của ông.

Ông hít một hơi thật sâu, soi gương tập luyện từng biểu cảm. Ông phải vững như bàn thạch, lạnh lẽo hơn cả hàn băng để đối mặt với đứa con trai yêu quý nhất của mình.

Vưu Lăng Vân thẳng người đi đến trước giường, ấn điều khiển từ xa, rèm cửa sổ được kéo kín, che đi bầu trời ảm áp hiem có của ngày đông.

Đồng hồ điểm 1 giờ trưa Bắc Kinh, ông hắng giọng gọi điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 86

Chạy xe từ câu lạc bộ Chicago đến khu nghỉ dưỡng của Vưu Lăng Vân mất bốn mươi tám phút, xuống xe đi đến cánh cổng kia lại mất thêm vài phút.

Khoảng 4 giờ chiều, quản gia Nguyệt đứng ngoài cổng chờ trực.

"Liên Thành..." Người phụ nữ đã nhìn anh lớn lên cất giọng bất đắc dĩ.

Anh đến ôm siết lấy bà, để bà biết thật ra mình không còn là một đứa trẻ nữa: "Không sao đâu dì Nguyệt, còn chưa kịp hỏi thăm dì, hôm nào con mời dì đi ăn vặt quay Bắc Kinh nhé."

Cánh cửa điện tử khép lại đằng sau, Vưu Liên Thành chậm rãi đi đến bóng dáng đang đưa lưng về phía mình. Rèm cửa sổ tối màu kéo kín, căn phòng khách to lớn trở nên u ám, đèn bên vách trái bật sáng, nhưng không phải là màu trắng lóa, mà là chụp đèn màu nâu đã khiến ánh sáng thành màu mị.

"Ba, con đến rồi." Vưu Liên Thành đứng sau bóng dáng ấy, thần nhiên chào.

"Ừ, ba chờ con cũng lâu rồi." Giọng Vưu Lăng Vân trầm khàn đè nén.

Hai người im lặng chốc lát, Vưu Lăng Vân quay đầu lại, bỏ tay vào túi quần, giọng điệu có chút băng quơ: "Liên Thành, ba định trở về Nam Phi."

"Được." Vưu Liên Thành hồ hững đáp lời, "Cần con đặt vé máy bay cho ba không?"

Vưu Lăng Vân bước đến trước mặt con trai: "Ba nghĩ, bay khi nào thì phải quyết định bởi con. Liên Thành, con định để ba trở về Nam Phi khi nào?"

"Nếu hỏi con, đương nhiên con muốn ngày mai ba về Nam Phi. Và như vậy thì ngày kia con sẽ về Brazil. Con đã đến Bắc Kinh chơi lâu quá, công ty chồng chất cả núi việc, Andrew sắp sửa nổi điên rồi. Và dĩ nhiên là con sẽ không rời đi một mình, thưa ba."

"Liên Thành, con cho rằng mọi chuyện có thể đơn giản vậy sao?" Vưu Lăng Vân dôi mắt sang cánh cửa điện tử khép kín.

"Con cho là hôm đó con đã nói rõ ràng với ba rồi." Vưu Liên Thành nhìn chăm chăm ba mình, vẻ mặt bình tĩnh.

"Không, không đâu Liên Thành, con chưa nói gì rõ ràng cả." Mắt ông sáng quắc nhìn vào con trai mình, nhấn giọng từng từ, "Liên Thành, phương Đông chúng ta có lưu truyền một câu tục ngữ, trên đời này không có tường nào là cản được hết gió. Vưu Liên Thành, con tưởng con thật có thể che mắt tất cả mọi người sao."

Vưu Liên Thành chau mày nhìn ba mình, đáy mắt thoáng vẻ hoang mang. Lòng bàn tay rỉ mồ hôi, anh lặng lẽ buông ra khế lau qua quần mình.

"Ba, lời này của ba là sao?"

"Là sao à?" Vưu Lăng Vân hạ thấp giọng, để từng chữ toát ra khỏi kẽ răng, "Là sao ư? Vưu thiếu gia hẳn tự hỏi mình đi!" Ông chỉ vào vị trí trái tim Vưu Liên Thành, "Bí mật kia không hề ép con không thở nổi sao? Con không sợ hả?"

Hàng mày gần trong gang tấc cau chặt hơn, ánh mắt càng thêm hoang mang. Vưu Lăng Vân chăm chăm nhìn vào gương mặt kia những ba giây, Vưu Liên Thành không hề né tránh, thẳng thắn nhìn lại ông.

Ông chợt có nỗi kích động muốn ngửa mặt lên trời cười thật to. Tốt lắm, tốt lắm, không hổ là con trai của Vưu Lăng Vân, rất có phong thái gian nguy không loạn.

Vưu Lăng Vân bỏ tay vào túi quần trở lại, thẳng lưng, cất giọng trần thuật hùng hồn hết công tố viên trên tòa: "Năm 2005, Haddon tốt nghiệp với thành tích xuất sắc nhất trường đại học ở bang Michigan, từ chối lời mời ở lại trường giảng dạy, cũng từ chối những thiện ý của các cơ sở nghiên cứu quyền uy bậc nhất, chung tay với bạn bè thành lập cơ sở nghiên cứu W ở bang Texas. Trong mắt dân địa phương, sở nghiên cứu kia rất đổi bình thường, ai ai cũng nghĩ đây chỉ là một nơi nghiên cứu dược phẩm, không hề có thành tích gì nổi trội. Không ai biết cậu thanh niên luôn đeo mắt kính, đáng về quê mùa chính là Haddon, Haddon Geogre, thần đồng về nghiên cứu chuyển đổi gen. Mà Haddon Geogre kia thật ra là làm việc cho con." Ông ngừng lại, nhìn xoáy vào đứa con trai vẫn mang vẻ mặt ung dung, "Người đầu tư giấu mặt của cơ sở nghiên cứu kia là con Vưu Liên Thành, cũng chính là cậu thanh niên gốc Hoa đến Mỹ du lịch với hộ chiếu tên là Trần Minh."

"Liên Thành, con nói thử cho ba nghe xem, khi nào con bắt đầu có hứng thú với việc nghiên cứu dược phẩm thế?" Vưu Lăng Vân nhướn mày.

"Ba cũng đầu tư vào việc nghiên cứu dược phẩm mà, hơn nữa tiền lời còn kếch sù nữa, con chỉ noi gương theo ba thôi." Vưu Liên Thành cào tóc, ra chiều xấu hổ, "Ba là tấm gương cả đời con đều muốn vượt qua ạ. Trùng hợp khi ấy biết được Haddon trong một buổi party, nói chuyện rất hợp ý, anh ta nói cho con biết anh ta muốn nghiên cứu ra một loại dược phẩm có thể nâng cao gen của loài người, hỏi con có hứng thú đầu tư không. Con bị anh ta thuyết phục, thế nên mới có sở nghiên cứu nho nhỏ bình thường kia."

Vưu Liên Thành kẻ sát vào ba mình, làm nũng: "Ba, trước mắt còn chưa đạt được thành công gì, nên ba hãy giữ bí mật giúp con nhé. Đừng quên ba đã hứa với con mãi mãi sẽ là đồng minh của con đấy."

Ánh mắt và giọng điệu này như thể khiến thời gian đảo ngược, cậu nhóc tóc xoăn sơ ý làm vỡ lọ hoa mẹ cậu thích, méo máo kéo tay ba mình làm nũng: Ba, ba đừng nói cho mẹ biết được không? Ba, ba cứ xem như mình không biết đi! Như vậy mẹ sẽ không trách ba đâu.

Giờ khắc này, Vưu Lăng Vân rất muốn quay trở về làm người cha yêu thương con khi ấy, giả vờ như không biết bí mật này. Nhưng bí mật kia không phải là kiểu chuyện vật vãnh như làm vỡ bình hoa giả vờ không biết được.

Tim ông nặng trĩu, bàn tay bỏ trong túi quần siết chặt: "Liên Thành, tài liệu ba có được không chỉ như thế. Cơ sở kia đang nghiên cứu một hạng mục rất lớn, cải biến gen di truyền. Đừng nói cho ba biết, con không biết thử này nhé! Hơn nữa, tài liệu trong tay ba cho biết, là con đi tìm Haddon trước. Ba nghĩ, thật ra con mới là người khẩn cấp hi vọng Haddon sớm ngày có được đột phá ở nghiên cứu này hơn ai hết. Nếu ba đoán không lầm, con muốn dùng khoa học thay đổi gen di truyền của mình. Con trai yêu quý của ba, con cũng muốn làm người không lồ xanh à?"

Gương mặt Vưu Liên Thành dần trắng, khóe môi gằn gặt, nếu quan sát kỹ có thể thấy được nó đang run run.

"Sao ba nói nghe lạ vậy? Ba à, con vô cùng hài lòng về gen của mình."

"Có lẽ trước hai mươi tuổi, con vô cùng hài lòng về gen của con. Nhưng sau hai mươi tuổi, con lại căm hận nó."

Gương mặt ấy càng trắng hơn một chút, lần này Vưu Liên Thành trầm mặc, cố gắng bày ra biểu cảm xin rửa tay lắng nghe.

"Mùa xuân năm 2001, con định đi truy lùng cô gái tên Lâm Mộ Mai, không, có lẽ phải nói là đi tìm lại mới đúng. Trong lúc tìm kiếm, con vô tình nhận được một phần văn kiện, văn kiện kia thuộc về một người đàn bà tên Lâm Xuân, được gửi đến từ một viện cổ nhĩ ở Thượng Hải, do một bà sơ trước khi chết ăn năn gửi đi. Khi phần văn kiện này đến tay Lâm Xuân, Lâm Mộ Mai đã mười tám tuổi, thân phận là hầu học của Vu Liên Thành.

Sau khi nhận được phần văn kiện kia, con đã thiêu rụi nó cũng như ngừng lại việc tìm kiếm Lâm Mộ Mai. Sau đó con đi lang thang ba tháng, trong ba tháng này con giả trang thành một tên nghèo kiết xác, hút ma túy, tham dự nhiều cuộc đấu, chém đứt tay một tên đại ca băng nhóm xã hội đen, bán ma túy ở sòng bạc; làm một gã thanh niên nghèo khó không trả nổi tiền thuê nhà nổi tiếng nhất ở Queen's Road tại Mỹ. Cuối cùng con đến bang Michigan, và rồi xem được bài luận văn cải biến gen di truyền của Haddon.

Nghiên cứu này chủ yếu dùng vào những ai bị bệnh di truyền bẩm sinh, trông tẻ bào nhân tạo vào cơ thể họ, lợi dụng nó khiến tẻ bào ban đầu thay đổi chất xúc tác phân liệt, thông qua sự trao đổi chất phát triển thành tẻ bào mới, từ đó thay đổi gen vốn thuộc về mình, thoát khỏi những căn bệnh bẩm sinh hiểm nghèo di truyền từ gia tộc. Một khi nghiên cứu thành công, nó chính là phát minh vĩ đại nhất thế kỷ XXI của loài người.

Nói theo cách khác, một khi nghiên cứu thành công, ADN của ba và con sẽ hoàn toàn khác nhau." Vu Lăng Vân áp sát, "Khi ấy sau khi gặp được Haddon, con lại quay về làm Vu thiếu gia được mọi người yêu thích sống trong dinh thự, bắt đầu chuẩn bị tất cả mọi việc. Có lẽ con nghĩ, đến lúc thí nghiệm của Haddon thành công, con sẽ lại có tư cách đứng trước mặt Lâm Mộ Mai lần nữa. Liên Thành, ba đoán đúng không?"

Vu Lăng Vân nói hết một mạch, cảm giác hô hấp mình thiếu dưỡng khí trầm trọng, hơi thở như chỉ còn sức tàn. Nơi hai chân đang đứng thoáng chốc hóa thành bãi tha ma, không khí yên tĩnh tựa cái chết, thứ có động tĩnh duy nhất chỉ còn lại nhịp tim đang đập của họ. Nó hết sức bất lực, giống như một giấy sau sẽ ngừng lại từ vong.

Vu Lăng Vân chòng chọc nhìn đứa con trai mình yêu thương, xoáy thẳng vào gương mặt thiên sứ đang từ từ trắng bệch, xám ngoét vì lời nói của ông.

Sắc trắng xám ấy xoay chuyển hết một vòng, cuối cùng khoe môi anh khế nhếch, về mặt quay trở về lãnh đạm: "Ba, nếu ba giả vờ như không biết thì tốt biết mấy. Sao phải nói ra làm gì? Nói ra cũng chỉ khiến bản thân ngột ngạt chứ có thay đổi được gì đâu. Con phải nói cho ba biết, xưa nay con chưa từng xem trọng mấy chuyện lộn xộn này, thậm chí con cảm thấy đây chẳng là thứ gì cả."

Lưng anh thẳng tắp, đáy mắt cuộn cuộn biểu cảm quyết sống mái.

"Liên Thành." Vu Lăng Vân gần như gian nan gọi ra cái tên thân thuộc suốt hai mươi ba năm qua với ông, "Đó là tội, là tội lỗi."

Đúng vậy, đó là tội, mà ông thì chẳng có nỗi can đảm để nói ra tội danh kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 87

Liên Thành của ông còn quá trẻ, trẻ đến mức không hiểu được có một vài việc sẽ mãi mãi không được người đời chấp nhận, trẻ đến mức không hiểu đạo đức là một cây thước treo ngang chân mày, cây thước kia sẽ có thể biến thành một thanh kiếm vô hình giết người không chớp mắt bất cứ lúc nào.

Thế nhưng chàng trai hơn hai mươi tuổi chưa hiểu biết nhiều đã đáp lại ông bằng giọng đồng dạng quả cảm: "Nếu là tội, thì đó cũng do số phận đã khơi mào trước, nếu là tội, thì đó cũng là miếng mồi mà vận mệnh ném ra. Con chỉ biết, thế giới này sẽ không hủy diệt vì con ở bên cô ấy. Thế giới này cũng sẽ không ai bất hạnh vì chúng con ở bên nhau. Chúng con yêu thương nhau không mang đến tai họa cho bất cứ ai, cũng không lấy đi bất cứ tính mạng nào. Cho nên con không sợ hãi và cũng không bao giờ nhượng bộ!"

Vu Liên Thành vừa dứt lời, tiếng tát tay vang lên giòn giã như tiếng pháo. Đây là cái tát thứ hai của Vu Lăng Vân đánh vào mặt Vu Liên Thành, mà cả hai lần đều là vì Lâm Mộ Mai.

Đồng thời với bàn tay vung đến, nước mắt của Vu Lăng Vân cũng rơi xuống. Giọt lệ đại biểu cho sự đau đớn ấy trôi qua từng nếp nhăn trên gương mặt ông. Vu Lăng Vân nghĩ, hóa ra ông đã già thật rồi, nếu không sao tay lại run đến thế.

Không phải Vu Liên Thành không đau lòng, nhưng nếu anh thể hiện nỗi đau ấy ra mặt, ba anh sẽ bắt được cơ hội công kích anh. Anh cố cắn răng, quay mặt đi, không nhìn vào khuôn mặt đầy đau đớn của ba, nói tiếp: "Ba, hãy xem những việc đó như con ác mộng đi, hoặc cho rằng Thượng đế đang giờ trò tai quái với chúng ta. Con thề, con sẽ không gây ra bất cứ quấy nhiễu nào với ba, ba biết con đại nghịch bất đạo, biết con cả gan làm loạn. Nhưng ba à, ba nên biết chúng con không hề cố ý làm vậy. Ba đã điều tra thì cũng biết rồi đấy, sau khi thiêu rụi tài liệu đó, con đã sống như cái xác không hồn ba tháng trời, lúc treo lên Grand Canyon ở Mỹ, với khoảng cách 5000m, con đã từng nghĩ thôi thì mình hãy buông tay, cắt đứt dây đi, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng. Tại sao chúng con lại gặp phải số phận trớ trêu như thế.

Trong vòng ba tháng đó, con luôn nhớ đến cô ấy, mỗi khi yên tĩnh là cô ấy lại hiện ra trước mắt con, con đưa tay với lấy thì cô ấy lại biến mất. Thế là trái tim con lại đau thắt, nó cứ chầm chầm quấn thắt từng con hết lần này đến lần khác, không hề mệt mỏi.

Ba, Lâm Mộ Mai đã để lại dấu vết quá sâu nặng trong cuộc đời con, cả đời này con cũng không thể xóa đi dấu ấn của cô ấy trên người mình. Bất cứ vật

gì trên đời này đều không thể đánh bật tình yêu con dành cho cô ấy."

Lòng Vu Lãng Vân nặng trĩu, lạnh lẽo đến mức ông muốn đi vào phòng ngủ kéo chăn quấn quanh người mình rồi ngủ một giấc thật say, xem mọi chuyện chỉ là con ác mộng, ông chưa bao giờ đến Bắc Kinh, không hề biết bí mật của con trai mình.

Thế nhưng không thể, ông là một người đã trải qua biết bao sự đời, là một người cha yêu thương con cái. Ông biết, cung và yêu là hai việc hoàn toàn khác nhau, thứ con trai ông đang cầu xin không phải bất cứ món đồ chơi nào, con trai ông còn quá trẻ, trẻ đến mức không biết trời cao đất rộng.

Vu Lãng Vân cố kiềm nổi lạnh lẽo muốn chui vào chăn ngủ của mình, nhìn đắm đắm dấu bàn tay đang ửng đỏ trên gương mặt Vu Liên Thành, lạnh giọng cương quyết: "Vu Liên Thành, hãy chấm dứt triệt để với Lâm Mộ Mai, như vậy, ba sẽ xem như chưa hề có việc gì xảy ra."

"Không, mãi mãi không!"

Vu Lãng Vân nhìn về phía phòng khách, trận chiến này ông phải tốc chiến tốc thắng.

"Được, vậy ba đành phải đích thân đến gặp Lâm Mộ Mai, hỏi ý của cô ta thôi."

"Ồ, ba sẽ bày ra vẻ vô cùng đau khổ đến trước mặt cô ấy kể lể mọi chuyện sao? Nếu làm vậy thì con khuyên ba hãy tìm một cái cớ có sức thuyết phục hơn, ba cho rằng ba đang đóng phim truyền hình ngang trái à? Trong mắt con, ngay cả tên biên kịch sến sẩm nhất cũng không viết ra cái tình tiết éo le quê mùa này đâu. Huống chi người nói lại là Vu tước gia luôn một lòng muốn chia cách hai chúng con, ba cho rằng Lâm Mộ Mai sẽ tin sao? Theo hiểu biết của con về cô ấy, sau khi ba nói ra những lời này chắc chắn cô ấy sẽ phun nước bọt vào người ba đấy. Không chỉ thế ba sẽ bị cô ấy giấu cọt rằng cực kỳ nghi ngờ chỉ số thông minh của ba đang thụt lùi vô cùng nghiêm trọng. Cuối cùng, cô ấy sẽ lấy chổi chà đuổi ba ra khỏi cửa."

Vu Liên Thành nói những lời này với giọng điệu cực kỳ hùng hổ.

"Đương nhiên ba sẽ khiến cô ta tin tưởng." Vu Lãng Vân từ tốn đáp lời.

"Ba muốn khiến cô ấy tin tưởng làm sao. Ba, con dám cam đoan bất cứ chứng cứ nào cũng có thể chứng minh ba đang nói chuyện nghìn lẻ một đêm. Hơn nữa con còn có bản lĩnh tùy cơ ứng biến đấy. Ba đừng quên trước mắt ba đang ở thế yếu, nếu ba muốn dùng những thủ đoạn cực đoan kia, con có thể nói cho ba biết..." Vu Liên Thành gằn từng câu từng chữ, "... ba sẽ mãi mãi mất đi con."

Đúng vậy, ai bảo chuyện này không phải nghìn lẻ một đêm cơ chứ? Ngay cả bản thân Vu Lãng Vân cũng không tin có chuyện trùng hợp đến thế.

Ông gơ tay lên, cánh tay nặng tựa ngọn núi, chỉ ngón trỏ về phía góc phòng khách. Vu Lãng Vân nghe thấy giọng mình trống rỗng và bất lực: "Liên Thành, con nhìn đi!"

Vu Liên Thành nhìn theo ngón tay ông, thấy được một điểm đỏ xúu xiu ở góc khuất đang sáng lấp lóe. Tim Vu Liên Thành chùng xuống đáy cốc, vỡ thành mảnh vụn.

"Ba, đó là gì?" Anh bật thốt như vùng vẫy giấy chết lần cuối.

"Đây là gì ư, con phải rõ hơn ba chứ? Máy ghi âm tự động, không phải con cũng thường dùng trò này với ba sao?"

"Ba, ba dùng thứ đó làm gì?" Anh dờ dẩn hỏi.

Đúng vậy, ba, ba dùng thứ đó làm gì? Để làm gì? Thành linh Vu Liên Thành như trở về thời mình còn là cậu bé vô tri. Trước đêm giáng sinh ngồi bên lò sưởi, mơ tưởng gặp được ông già Noel chui vào từ ống khói, mơ được ông ấy mang cậu lên xe trượt tuyết, để đàn nai biết bay đưa cậu đến vùng Cực Quang ở Bắc Cực.

Trong nháy mắt, Lâm Mộ Mai đã hóa thành tia Cực Quang xa không thể với của Vu Liên Thành, xa xôi tựa thể cách anh cả vũ trụ.

"Dùng làm gì à?" Vu Lãng Vân thờ dãi, quả thật cả hai cha con họ đều tổn thất nặng nề trong cuộc chiến này. Ông nâng mặt cậu, nhìn vào đôi mắt bất lực vô hồn, buông lời, "Liên Thành, không phải con nói trên đời này không có chứng cứ nào có thể chứng minh lời nói của ba là thật sao? Cậu bé, đó chính là chứng cứ, mà còn là chứng cứ có thể khiến người ta tin trăm phần trăm."

Lúc này Stephen đang đứng trước máy giám sát. Mười phút sau chỉ cần ba không ra hiệu ngăn cản, như vậy anh ta sẽ lấy thẻ nhớ từ máy ghi âm ra, đích thân mang đến câu lạc bộ Chicago, đưa cho Lâm Mộ Mai, bật lên cho cô ta nghe không sót một chữ cuộc đối thoại này. Có thể, Lâm Mộ Mai sẽ không hiểu cho lắm, nhưng không sao, ba đã thu âm sẵn một đoạn, Stephen sẽ bật đoạn của ba đã thu, trong đó ba sẽ nói hết tiền căn hậu quả kia với cô ta một cách thật tỉ mỉ.

Lâm Mộ Mai thông minh cỡ nào, tin tưởng chỉ trong mười phút cô ta sẽ hiểu mọi chân tướng. Sau đó, kết thúc!"

Vu Liên Thành lắc đầu, vừa bất lực vừa sợ sệt nhìn ba mình, anh rút lui từng bước, rồi chạy như điên nhào về phía cửa điện tử kia. Thế nhưng cánh cửa được đặt chip cảm ứng tiên tiến, một khi máy quét cảm nhận được nhiệt độ của con người sẽ tự động mở ra giờ này lại chết cứng.

Anh đá chân đầm tay thùm thụp, cánh cửa được làm bằng công nghệ nano dày kia vẫn không suy chuyển. Nó như tường đồng vách sắt, âm thanh nặng nề vang lên từng hồi, dù anh có dùng hết sức lực nó vẫn im im bất động.

Vưu Liên Thành quỳnh quáng lấy điện thoại di động ra, tay run run bấm gọi, áp điện thoại vào tai, không dám hít thở.

Sau tiếng "tút" vang dài, nối tiếp nhau là tiếng títt liên hồi. Tay anh buông rủ, chiếc điện thoại như nặng nghìn cân không sao cầm nổi tuột ra khỏi tay.

Anh tựa người vào cửa run lẩy bẩy, trượt xuống ngồi bệt trên sàn nhà, cố gắng vận chuyển trí não.

Có cách, sẽ có cách, mau nghĩ ra nào, mau nghĩ ra cách đi! Hãy nghĩ ra cách phá hủy máy ghi âm kia.

"Đừng phí công vô ích!" Giọng nói quen thuộc vang lên, "Chỉ có Stephen mới mở được cửa, mà trong căn phòng này đã cài thiết bị nhiễu sóng điện thoại của con rồi."

Vưu Lăng Vân vừa nói vừa đi về phía Vưu Liên Thành, như nhân vật phản diện cất từng bước chậm rãi tiến đến trước mặt anh.

"Vưu Liên Thành, ba cho con một cơ hội."

Ánh mắt anh nhìn vào chân đối phương, ống quần màu xám phủ xuống đôi giày da màu trắng ngà.

"Một cơ hội có thể thuyết phục ba đừng đưa những thứ kia đến chỗ Lâm Mộ Mai."

Anh dần dời mắt lên từng tấc một, Vưu Lăng Vân đang cúi đầu nhìn anh, chậm chậm giơ cổ tay, nhẹ nói: "Vưu Liên Thành, con còn bốn phút."

Vưu Liên Thành ngậm chặt miệng, dốc hết sức ngậm thật chặt, không để mình bật thốt bất kỳ âm thanh nào. Tuyệt đối không, sẽ có cách, sẽ có cách, hãy nghĩ mau lên!

Thời gian càng im lặng kéo dài thì càng hiện ra bộ mặt dữ tợn của nó.

"Liên Thành, không phải ba đã nói với con rồi sao, đừng ở bên Lâm Mộ Mai, sao con không nghe lời ba. Liên Thành, Lâm Mộ Mai không thích hợp với con."

"Nhưng con yêu cô ấy, yêu vô vàn..." Vưu Liên Thành lẩm bẩm, "Yêu đến mức con không biết phải làm thế nào mới tốt."

"Nhưng mà tình yêu đó là chất độc, con phải cai đi, ba muốn con phải cai đi!" Vưu Lăng Vân lại nhìn đồng hồ trên tay, "Liên Thành, đã qua một phút rồi."

Vưu Liên Thành ngẩng đầu, hèn mọn cần xin nhìn ba mình: "Ba, đừng nói cô ấy biết được không?"

Vưu Lăng Vân lắc đầu.

"Ba đừng nói cho cô ấy biết được không?"

Vẫn là cái lắc đầu đầy kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 88

"Ba đừng nói cho cô ấy biết được không?" Vưu Liên Thành dờ dẩn lặp đi lặp lại.

Vưu Lăng Vân vẫn nhất quyết lắc đầu.

"Con không cai được tình yêu với cô ấy, con không thể rời xa cô ấy. Con muốn ở bên cô ấy, chỉ muốn ở bên cô ấy thôi... Con mặc kệ mọi thứ, không quan tâm đến bất cứ gì cả... Con..." Anh tựa lưng vào cửa, lăm bằm từng lời đứt quãng, nói năng cũng không mạch lạc, giống như một đứa bé đang ăn vạ.

"Vậy cũng tốt, Liên Thành, con làm vậy ba cầu còn không được nữa kia." Ông nghiêng rằng, "Ba đã sớm muốn cho Lâm Mộ Mai một bài học, muốn cho cô ta sống trong cảnh gầy vò suốt đời. Cô ta đã hại chết mẹ con, còn dạy hư con. Liên Thành của ba ngoan biết mấy, nhưng lại vì Lâm Mộ Mai mà cãi lời ba hết lần này đến lần khác..."

Vưu Lăng Vân dừng lại cười gằn: "Liên Thành, con không cảm thấy mình con ôm lấy những việc này không công bằng sao? Để mình con gánh chịu ba không cam tâm chút nào. Cho nên ba cực kỳ mong đợi cảnh Lâm Mộ Mai biết hết mọi việc. Đến lúc đó..."

Vưu Lăng Vân cười sang sảng, cúi đầu hỏi: "Sau khi biết những việc này, Liên Thành, con đoán Lâm Mộ Mai sẽ có phản ứng thế nào?"

Chàng trai trẻ dưới đất chậm chạp vươn tay ra nắm lấy ống quần ông, khẩn cầu nhìn ông: "Ba, đừng khiến con hận ba. Những lời con nói trước kia chỉ là ngoài miệng thôi, ba đừng để con thật sự hận ba."

Vưu Lăng Vân quay mặt đi, không nhìn vào mặt Vưu Liên Thành nữa: "Liên Thành, ba thấy đúng là Lâm Mộ Mai đã dạy hư con rồi. Đối với chuyện này, ba chỉ đành nói đáng tiếc thôi."

Đồng hồ trên cổ tay đã lặng lẽ nhích đến thời hạn mười phút, Vưu Lăng Vân trầm thờ dài, con trai ông thật sự quá cố chấp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ông đành đưa tay chỉ: "Liên Thành, con nhìn đi, Stephen đã đến rồi, con xem anh ta đang làm gì kia?"

Vưu Liên Thành nhìn theo hướng tay ông. Người đàn ông thường đến dinh thự nhà anh kể anh nghe mấy chuyện thú vị đang đứng cách đó bảy tám mét, khom người xuống làm gì đó, điểm màu đỏ lấp lóe trong phòng chợp tắt.

Sau đó anh ta thoáng nhìn về phía này, do khoảng cách quá xa, Vưu Liên Thành không thấy rõ vẻ mặt của Stephen, chỉ thấy anh ta vẫn khom người.

"Đừng, ba..." Vưu Liên Thành thì thào.

"Tại sao lại đừng, bởi vì Lâm Mộ Mai, ba mới không có cơ hội gặp mặt mẹ con lần cuối. Đây chính là nỗi đau luôn canh cánh trong lòng ba, ba nhất định phải cho cô ta nếm trải cảm giác đau không bằng chết."

Vưu Liên Thành nhìn chằm chằm cánh cửa điện tử, Stephen cao lớn đã thẳng người dậy, mắt anh cay xè, Vưu Lăng Vân vẫn còn lăm nhăm bên tai.

"Liên Thành, ba vô cùng mong đợi lúc chân tướng được vạch trần, nếu để Lâm Mộ Mai biết..."

Suy nghĩ anh bắt đầu tan rã, không biết ông đang nói gì, chỉ biết Stephen sắp sửa dậm bước. Một con ón lạnh chạy khắp người, anh nghe rõ giọng ba mình.

"Liên Thành, nếu Lâm Mộ Mai biết mẹ con cũng chính là..."

"Đừng, đừng..." Vưu Liên Thành gào to.

Trong lúc hoảng hốt, anh như thấy được lực lượng vô hình nào đó lôi Mộ Mai của anh vào vực sâu hắc ám. Vực sâu xấu xí, nguy hiểm ấy giương nanh múa vuốt nuốt chửng lấy cô.

Vưu Liên Thành vội vã bật dậy khỏi mặt đất, ôm lấy người đàn ông mà mình đã gọi là ba suốt hai mươi ba năm qua, ôm chặt thật chặt, lớn tiếng nức nở.

"Ba, đừng đưa những thứ đó đến trước mặt cô ấy. Trên đời này không ai có thể chịu được sự thật kia, cô ấy đã đủ bất hạnh rồi, nếu để Mộ Mai biết, cô ấy sẽ điên mất. Ba, con nghe lời ba, nghe lời ba hết. Con sẽ chấm dứt với cô ấy."

Vưu Lăng Vân đưa tay ôm lấy con trai mình, đứa con trai còn cao lớn hơn cả ông đang run cầm cập trong ngực ông. Ông cố cứng lòng: "Chỉ chấm dứt thôi sao? Liên Thành là một đứa bé thông minh, ba hơi sợ, sợ con lại sẽ đối phó ba giống như mấy ngày trước nữa."

"Không, không, không, không, không..." Vưu Liên Thành lắc đầu nguầy nguậy, luôn miệng cam đoan, "Con sẽ đưa cô ấy đến nơi xa thật xa, nơi mà con mãi mãi không bao giờ đặt chân đến. Con sẽ nghe lời ba, sống nghiêm túc, vào lúc nên kết hôn thì sẽ tìm một cô gái xứng đôi với con, sau khi cưới sẽ đối xử tốt với cô ta, sẽ cùng cô ta sinh con đẻ cái, sẽ đi theo quỹ đạo ba mong muốn. Con cam đoan con sẽ làm vậy. Cho nên con xin ba, ba hãy bảo Stephen dừng lại đi."

Vưu Lăng Vân từ từ giơ tay lên, hết sức nặng nề ra hiệu với bên ngoài.

Vưu Liên Thành rời khỏi cánh cửa kia, thất thểu đi men theo hành lang dài hun hút, gặp được Nguyệt Như đang đứng cuối hành lang.

"Liên Thành, dì Nguyệt đã chuẩn bị bữa tối cho con rồi này."

Anh dò dẫm đi theo bà, rời khỏi hành lang, thông qua khe hở tầng cây, thấy được bầu trời đã chuyển sang màu xanh mực. Chắc hẳn nó sợ lắm nhỉ? Màn đêm sắp sửa kéo đến bủa vây lấy nó rồi.

Vưu Liên Thành trở về câu lạc bộ đã hơn chín giờ tối. y Mộ Mai đang ngồi xếp bằng trên thảm lông, vệ sinh máy chụp ảnh. Anh rón rén đi đến, ngồi xuống ôm lấy cô từ phía sau, tựa đầu vào vai cô, trong hơi thở mang theo hương rượu anh đào.

Tên hư hỏng này vốn đã hứa trở về ăn tối với cô vậy mà lại bỏ cô một mình đi uống rượu. Nghĩ đến đây, Mộ Mai lườm Vưu Liên Thành, ánh mắt chứa đầy oán trách.

"Mộ Mai, cái liếc mắt này của em làm xương cốt anh rợn rạo hết rồi này. Em thơm quá, dù nhà điều chế nước hoa giỏi nhất thế giới cũng không thể nào điều chế được hương thơm trên người em, mùi hương khiến người ta điên đảo tâm hồn!" Anh rú rì bên tai cô.

Vưu thiếu gia lại nói ngon nói ngọt dỗ cô đây mà! Rõ ràng cô còn chưa tắm nữa cơ. Thế nhưng lời ngọt ngào này vẫn khiến cô lảng lảng. Buồng máy

chụp ảnh ra, Mộ Mai phủ tay mình lên tay anh.

"Được rồi Vụ thiếu gia, không trách anh không về ăn tối với em nữa, tha thứ cho anh dám bỏ em lại đi uống rượu đấy."

Anh khẽ cười bên tai cô, chớp mũi cọ vào chân tóc cô. Mộ Mai sợ nhột né tránh, vừa nghiêng đầu đã bị anh thuận thế ngậm lấy vành tai, răng day nhẹ.

Như thế bị điện giật, người cô run lên, thờ hồn hên.

Một giây sau, cô đã bị anh ôm ngồi trên đùi trái của mình, chân phải quấn đến, cả người anh bao bọc lấy thân thể cô. Hai cơ thể dán chặt lấy nhau. Mộ Mai khó chịu cự quấy, nhưng hành động này lại khiến tiếng hít thở của anh nặng nề hơn.

"Mộ Mai, anh muốn em."

Sặc, người này đúng là luôn thể hiện tinh lực vô hạn của mình với cô mọi lúc mọi nơi mà. Hương rượu anh đào thoang thoảng theo hơi thở anh lan tận đáy lòng cô, làm tim cô xốn xang.

"Nhưng mà Liên Thành..." Mộ Mai nũng nịu, "Em còn chưa tắm nữa..."

Lời này nếu là lúc bình thường, Vụ thiếu gia nhất định sẽ ngả ngón bảo "chúng ta tắm chung nào" hoặc "lắm xong rồi tắm", thế nhưng lần này Vụ Liên Thành lại có đáp án khác hẳn: "Vậy em tắm đi, anh chờ em!" Giọng nói sao mà dịu dàng.

Mộ Mai quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt anh trông mong đáng yêu tựa chú cún con vậy.

Tắm rửa xong, Mộ Mai quyết định chọn lấy một chiếc áo sơ mi trắng của Vụ Liên Thành thay vì đồng áo ngủ mỏng tang treo trong tủ. Vạt áo chỉ vừa phủ qua mông một chút, chất vải mềm mại tôn lên thân thể duyên dáng, dưới vẻ yếu điệu lại mang theo chút hoang dã, kết hợp với đôi chân nõn nà dài miên man bên dưới lại càng tuyệt phối.

Vì muốn tạo hiệu ứng gợi cảm như các cô người mẫu trên tạp chí playboy, Mộ Mai còn mặc chiếc quần lót bằng ren đen, và để hở hai núm trên cùng.

Cô ngắm nghía mình qua gương, hết sức hài lòng. Nhóc tóc xoắn yêu dấu, lát nữa anh đừng làm ra chuyện chảy máu mũi mất mặt nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 89

Đứng trước cửa phòng tắm, Mộ Mai thờ hất. Làm nhiều việc như vậy, cô cũng khẩn trương rồi, chú nai trong lòng ngực như sắp nhảy ra ngoài. Mộ Mai xoa bóp mặt mình để có vẻ tự nhiên hơn rồi mở cửa ra.

Cửa vừa mở đã thấy Vụ Liên Thành đứng khoanh tay tựa vào vách tường bên trái. Không biết tại sao, Mộ Mai lại cảm thấy hết sức bất an, đáng vẻ anh lúc này cực kỳ quái gở, bà vai suy sụp như thể chịu tải cả ngọn núi Thái Sơn.

"Liên Thành." Mộ Mai khẽ gọi.

Anh nhìn cô đăm đăm, nhấc người thẳng dậy rời khỏi tường, hé môi nhưng hồi lâu vẫn không thốt lời nào.

Ánh mắt anh nóng bỏng lướt từ ngón chân cho đến mặt cô, quyến luyến trên đùi rồi dằn dỗi lên từng chút một, sau đó dừng lại ở ngực, yết hầu không ngừng lên xuống.

Bất chợt, Mộ Mai muốn né tránh, muốn quay về phòng tắm tìm lại áo lót của mình, thay bộ đồ ngủ kín đáo. Theo bản năng, cô kéo lại cổ áo sơ mi, thế nhưng hành động ấy lại khiến cổ áo càng hở rộng hơn.

Anh không hề dời mắt, dưới ánh nhìn nóng hừng hực cuồng nhiệt ấy, hơi thở Mộ Mai bắt đầu khó khăn. Cô run run muốn cài lại viên nút áo ngay ngực, nhưng khi vừa chạm vào viên nút kia thì tay đã bị giữ lại, kéo xuống buông rũ bên người. Tay anh bắt đầu lướt theo đường cong trên thân thể cô, từ eo cho đến mông sườn, cuối cùng đặt lên nơi căng tròn, nhẹ nhàng mơn trớn qua lớp áo.

Mãi cho đến khi tiếng ngâm nga bật ra từ môi cô, thân thể cô sắp hòa tan thành nước, Liên Thành mới ôm lấy cô, bế lên.

Anh không ôm cô đến giường mà là đặt lên chiếc ghế quý phi cạnh cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ chỉ kéo lớp voan mỏng có viền tua rua sợi xanh sợi bạc

Vụ Liên Thành thật hư hỏng. Lúc cô tắm anh đã quay ngang ghế quý phi lại, hiện giờ nơi này đang nhìn thẳng ra cảnh đêm mờ mịt bên ngoài.

Đặt cô nằm yên trên ghế, anh cầm lấy điều khiển từ xa, toàn bộ đèn trong phòng tắt ngóm, chỉ để lại hai ngọn đèn tường cổ kính. Ánh sáng chiếu xuyên

qua từng lỗ nhỏ trên chụp đèn, nhuộm đầm cánh tượng xung quanh họ như trở về thuở đất trời sơ khai.

Không khí này dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến thời nguyên thủy, lúc mà nam nữ trần trụi chẳng biết che đậy.

Vưu thiếu gia đúng là nhọc công thật, chắc chắn!

Lúc này Mộ Mai còn có tâm tư nghĩ xấu Vưu Liên Thành, nhưng chốc lát sau, đầu óc cô đã hoàn toàn trống rỗng. Áo sơ mi bị cởi ra, thân thể lỏa lồ uốn lượn trên tấm thảm lông mềm mại, cả người bị chiếc lưới linh hoạt bên trên thiêu đốt, quanh thân như ngấm trong dầu sôi lửa bỏng.

Lưới anh bắt đầu ngao du từ đầu ngón chân cô, lướt dần lên bắp chân, bắp đùi, eo rồi đến chiếc bụng phẳng lì, và rẽ dần xuống dưới.

Mộ Mai hoảng hốt, vội vàng đưa tay muốn kéo tay anh lại. Thế nhưng không chạm được tay anh mà lại chạm phải mái tóc anh, rồi trở nên vô thức đan cài với từng sợi tóc mềm mượt ấy.

Tất cả giác quan trên thân thể đều bị hành động táo bạo của anh điều khiển. Cô hoảng sợ kẹp chặt chân nhưng đầu lưới vẫn khuấy đảo không thôi.

Vưu Liên Thành, tên hư hỏng! Tên hư hỏng này sao lại...

Cô rất muốn ngăn anh nhưng toàn thân lại bủn rủn, chân run lẩy bẩy, tay chỉ biết bám víu lấy tóc anh. Mộ Mai ghen ngào nói không tròn câu: "Liên Thành, Liên... Thành, đừng... đừng..."

Anh nhòm người đây, sóng mắt lẩn tẩn sáng quắc, giọng nói lại khàn đặc: "Suýt, Mộ Mai, bảo bối! Ngoan, đừng lên tiếng, im lặng nào! Anh muốn làm như vậy, anh muốn cho em vui sướng, nổi vui sướng cả đời đều không quên được."

Giờ khắc này anh tựa vị phù thủy đầy mê hoặc, Mộ Mai đành nhắm mắt, cảm nhận đôi chân mình khẽ giăng ra, không biết là do anh tách hay tự bản thân cô.

Lưới anh lại rẽ xuống, cô cảm giác người mình giống như được sức mạnh vô hình nào đó đưa lên tận đám mây ngũ sắc, hơi thở bị bóp nghẹt. Như một người bị mắc chứng sợ độ cao, càng cách xa mặt đất thì càng luống cuống, song trong sự luống cuống ấy lại ẩn chứa hưng phấn khát khao.

Theo tiếng thét không tài nào kiềm chế bật thoát, thân thể cô được đẩy lên đỉnh cao nhất, gió thổi ào ạt bên tai, cô đứng trên đỉnh núi ấy giang rộng đôi tay thét lên vui sướng.

Lát sau thể giới trở về yên tĩnh, tiếng thét cũng hóa thành tiếng nức nở từng hồi. Bàn tay luồn vào tóc anh níu chặt, môi cô bật thốt vụn vờ: "Liên Thành, Liên... Thành... xin anh... xin anh... nhanh... nhanh..." Nhanh vào đi thôi!

Giọng nói nũng nịu thỉnh cầu kia nghe chẳng giống cô chút nào. Không phải, nhất định không phải! Tên hư hỏng Vưu Liên Thành này đang giầy vò cô đây mà.

Nghe thấy lời mời gọi đầy bắt lực ấy, Vưu thiếu gia cực kỳ hài lòng, kéo tay cô đặt lên nên nóng rực của mình, ép từng ngón tay cô co lại, thì thầm bảo: "Mộ Mai, em làm đi, giống như lần đầu tiên của chúng ta đây!"

Giống như lần đầu tiên của chúng ta ư! Tay Mộ Mai run run, cố nhớ lại ngày xưa. Rốt cuộc nơi cứng rắn nhất đã chạm đến nơi mềm mại nhất, thế nhưng khi cô khẽ kéo thì người phía trên vẫn sừng sững bất động.

Ánh mắt anh sáng ngời nhìn xuống cô, Mộ Mai xấu hổ quay mặt đi: "Liên... Thành, nhanh lên đi!"

"Không!" Vưu thiếu gia trả lời cực kỳ dứt khoát. Dù rằng mồ hôi nóng hổi đang nhỏ từng giọt từ trán anh xuống người cô.

"Vưu Liên Thành, em bảo anh nhanh lên!" Mộ Mai tức giận.

"Anh không đấy!" Vưu thiếu gia vẫn khăng khăng.

Mộ Mai càng giận hơn, nào có người nào kỳ cục như vậy chứ? Cô nhắc người, tay vòng qua eo anh, há miệng kề đến vai anh, răng cắn phập vào da thịt anh, đồng thời thân thể cũng lấn đến để anh tiến sâu vào người cô.

Thời gian ngừng lại, vạn vật lặng phất. Anh đang ở nơi sâu nhất cơ thể cô, hàm răng cô vẫn còn lún sâu trên da thịt anh. Cô nghe thấy giọng anh rừ rừ: "Mộ Mai, em đang cắn anh đấy hả? Nhưng làm sao đây, anh không đau chút nào cả."

Đồ vô sỉ, hôm nay anh sao thế? Bình thường không phải anh không chịu nổi trêu chọc gọi mời sao? Sao hôm nay người không chịu được trêu chọc lại là cô thế này?

Mộ Mai phần nộ cắn mạnh hơn, giống như chết cũng không buông ra. Mãi cho đến khi giọng nói thỏa mãn kia cất lên: "Mộ Mai, nhả ra đi!"

Bà vai anh đã in hằn dấu răng, trên ba dưới ba, trên vết thương còn rỉ máu, có thể thấy được cô đã cắn mạnh đến mức nào. Nhìn chốc lát, không biết tại sao Mộ Mai lại rơi nước mắt, vô cùng ảm ức.

"Không có gì, không có gì. Mộ Mai, bảo bối! Anh thích, cực kỳ thích, thích muốn phát điên ấy!" Anh ôm lấy cô, rừ rừ bên tai.

Mặt cô được hai tay anh ôm chặt không thể di chuyển, cô giằng dỗi giữa cơ thể, đôi môi cắn chặt không chịu khuất phục, để mặc nước mắt tuôn rơi giàn giụa. Mỗi anh rơi xuống nút lấy từng giọt lệ trên gò má cô, người nhẹ nhàng cử động, thì thầm từng câu mơ hồ: "Mộ Mai, bảo bối! Mộ Mai, bảo bối!"

Câu "Mộ Mai, bảo bối!" liên tục thốt ra từ anh như liều thuốc kích tình mãnh liệt, môi cô dần hé cất tiếng ngân nga.

Eo cô được đặt trên tấm đệm, hai tay bị kéo lên trên đỉnh đầu, thân thể như đóa hoa nở rộ đợi anh đến hái. Vưu Liên Thành hít một hơi thật sâu, nhấc eo mạnh mẽ tiến công. Chiếc nệm bên dưới lún xuống từng hồi như sắp đưa anh vào vực sâu vạn trượng.

Cảnh đêm bên ngoài cửa sổ thông qua lớp rèm tua rua hóa thành mộng ảo, như thơ như ca.

Cùng là cảnh đêm thủ đô phồn hoa, trong căn phòng làm việc nào đó vẫn sáng đèn. Ngô Phương Phi ngồi trước bàn, cô cũng không biết mình đã ngồi đây bao lâu rồi. Đưa tay lên xoa mặt, hồng muốn làm dịu đi nỗi lòng bồn chồn khó tả, lát sau cô đi đến trước tủ sắt, run run ấn mặt mã, lấy ra xấp tài liệu kia ra.

Trong tài liệu này có ảnh chụp người mà cô ghét nhất, còn có... câu chuyện vô cùng kỳ dị, cho nên cô muốn phá hủy nó.

Bước đầu tiên phá hủy nó chính là đưa xấp giấy vào máy cắt, nhìn chúng bị cắt thành từng sợi nhỏ, rồi bị vò rối. Tuy vậy vẫn chưa đủ, chúng nó vẫn cực kỳ chói mắt.

Thế là Ngô Phương Phi tìm đến một chậu sắt, bỏ đồng giấy vụn đó vào châm lửa đốt. Ngọn lửa nhanh chóng nuốt chửng mọi thứ trong chậu.

Qua thế lửa rừng rực, gương mặt Ngô Phương Phi hiện nét cười hả hê, nụ cười kia có chút vặn vẹo.

Lát sau lửa tắt, trong bồn sắt chỉ còn lại tro tàn, Ngô Phương Phi cúi đầu, để nước mắt rơi xuống.

Tốt lắm, từ nay về sau không ai nợ ai nữa. Mùa đông này đi qua, cô sẽ quên hết mọi chuyện, quên sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 90

Bóng đêm cảm dỗ hồn người, Mộ Mai như thể đang ngồi trên chiếc xích đu, còn Vưu Liên Thành là người đẩy cô đến khoảng không cao nhất theo từng lần tiến công hung hãn.

Sao lại hình dung bằng từ hung hãn nhỉ? Mộ Mai mơ màng nghĩ. Anh giống như muốn nuốt sạch cô, tháo rời từng khớp xương, uống cạn từng giọt máu từ cô qua sự đòi hỏi vô cùng vô tận.

Khi cô gần như bất tỉnh, cho rằng sẽ bị hôn bay phách tán thì anh lại kéo cô trở về thực tế. Hoan ái cực hạn khiến cô không ngừng khóc lóc cầu xin, rồi lại thét lên chói tai không thể kiềm chế, cứ thế tuần hoàn mãi.

"Liên Thành... Liên Thành... đừng... đừng... em sẽ chết mất."

Đúng vậy, cô sắp sửa ngạt thở trong cơn sóng tình khổng lồ này rồi. Hãy xem đi, hô hấp cô càng lúc càng dồn dập, cơn tình triều đã chắn giữa yết hầu, thế giới trước mắt sắp hóa thành tối đen.

Thế nhưng, cơn đau nhói nơi bụng mai lại như tia chớp rạch qua bầu trời đêm, kéo người chuẩn bị hôn mê trở về thực tại.

Mộ Mai cúi đầu, nhìn anh đang gục trên ngực mình, nơi bông đào căng tròn đau nhức từng cơn. Tên này tự xưng nổi điên muốn cắn đứt ngực cô hay sao?

Tay cô rã rời đặt lên tóc anh, thì thầm: "Liên Thành..."

Anh ngẩng đầu lên, mặt ướt đầm mồ hôi, say đắm nhìn cô chốc lát mới bồn chồn: "Mộ Mai, đừng lo, không cần cắn đứt nó đâu."

Đúng là muốn ăn đòn mà!

Vưu Liên Thành hôn từng ngón tay Mộ Mai, di chuyển bả vai đưa đến trước ngực cô, nhìn chúng chăm chú, lầm bầm: "Mộ Mai, em xem chúng có giống một đôi tình nhân không?"

Theo ánh mắt anh, Mộ Mai thấy được trên đỉnh ngực mình in dấu răng sâu hoắm, cũng là trên ba dưới ba, thẳng đều như bắp, trên dấu răng cũng đang rỉ máu. Còn dấu vết trên vai Vu Liền Thành thì nhỏ hơn của cô.

Tên đáng ghét này định trả thù cô ư? Nhưng tại sao lại cắn ở chỗ này, mà còn cắn sâu như vậy? Xấu chết được! Không biết sau này dấu răng kia có biến mất không nữa?

Lại nghe thấy anh thì thầm: "Mộ Mai, đây là anh đóng dấu lên người em, giống như đeo nhẫn vào ngón vô danh ấy. Anh hi vọng, sau này sẽ không có bất cứ người đàn ông nào khác thấy được dấu ấn này."

Ánh mắt anh tràn ngập quyến luyến và thỏa mãn, đơn thuần như trẻ con. Thay vì định giơ tay đánh anh, cô lại chuyển sang vuốt tóc anh. Cái tên Liền Thành ngốc nghếch này!

Vu Liền Thành lần nữa đặt môi lên dấu ấn mình lưu lại, si mê mứt mứt, có giọt nước từ mắt anh rơi xuống, không biết là nước mắt hay mồ hôi.

Giờ khắc này cô vẫn là của anh. Giờ khắc này anh đang in dấu của mình trên thân thể cô, nhằm tuyên bố với những gã đàn ông khác, thân thể này từng thuộc về bản thân anh.

Đây là một đêm không yên tĩnh. Mộ Mai không biết mình đã bị anh hành hạ bao nhiêu lần, chỉ biết khi phương Đông hừng sáng, cô mới được anh ôm vào phòng tắm.

Ban đầu hai người còn kê vai nhau tựa vào thành bồn, không biết sao chốc lát lại đổi thành Mộ Mai gục trên người Vu Liền Thành, tựa đầu vào vai anh, tay anh vuốt ve lưng cô. Cảm giác này thoải mái đến mức Mộ Mai không kiềm được muốn sa vào mộng đẹp.

Nhưng mà, dường như Vu thiếu gia không hề muốn buông tha cô, tay anh lại từ từ mon trón từ lưng sang đến eo, rồi lại lần đến bên trong đùi cô.

Mộ Mai uốn éo người, làm bằm kháng nghị: "Liền Thành, đừng... bỏ tay ra đi..." Cô mệt lắm rồi, chỉ muốn ngủ thôi, nếu Vu thiếu gia còn giày vò cô tiếp nữa, chắc cô sẽ chết mất.

"Vậy thì đừng ngủ, chúng ta trò chuyện đi?" Giọng anh nghe tựa xa xăm vọng về.

"Ừ, không ngủ, chúng ta trò chuyện." Mộ Mai nhường mảy, cố gắng hé mắt ra một đường nhỏ.

Khuôn mặt Vu Liền Thành như ẩn như hiện qua hơi nước trong phòng, mái tóc ẩm ướt dán sát lên trán, song nhìn sao vẫn thấy đẹp, cô vui vẻ khép mắt lại.

"Mộ Mai."

"Ừ!"

"Thư đồng!"

"Ừm!" Lần này giọng nghe nặng hơn, có chút không vui.

"Bảo bối!"

"Ừ..." Giờ thì giọng kéo dài, nghe lười nhác và đáng yêu.

Hồi lâu sau, tay anh vẫn không chịu rời đi, Mộ Mai lần nữa nhường cao mảy, song lần này mắt không thể nào hé ra được nữa, giọng nói cũng bắt đầu đứt quãng: "Liền Thành... bỏ tay ra đi... Anh nói..."

"Suyt! Mộ Mai, anh chỉ để yên đấy thôi, chúng ta trò chuyện nhé!"

"Được... được" Đầu cô cọ vào người anh, muốn tìm một vị trí thoải mái hơn.

"Mộ Mai, em yêu anh nhiều cỡ nào?"

Yêu anh nhiều cỡ nào ư? Mộ Mai cố gắng suy nghĩ, song đầu óc lại đặc quánh: "Rất yêu, rất yêu, rất yêu, rất yêu, rất yêu..."

"Rất yêu là bao nhiêu mới được chứ?"

"Yêu vô cùng, vô cùng, vô cùng..." Mộ Mai lầm nhảm.

Trong mơ màng, dường như cô nghe thấy tiếng thở dài thườn thượt và đau buồn, nó xa xôi như đến từ kiếp trước.

"Mộ Mai..."

"Ừ..."

"Mộ Mai, nếu một ngày anh yêu cô gái khác, cưới cô gái khác, cùng cô ta sinh con đẻ cái, em có nhảy từ tầng ba xuống không?" Anh buồn bã hỏi.

Lúc hỏi câu này, như sợ cô không nghe rõ, anh vươn dài ngón tay nghịch ngợm trong thân thể cô. Tեն khốn kiếp, con buồn ngủ của Mộ Mai vui đi quá nửa, ấy thế mà mi mắt lại nặng nghìn cân, chỉ có thể híp mắt nhìn anh giận dỗi.

"Mộ Mai, nếu một ngày anh yêu cô gái khác, cưới cô gái khác, cùng cô ta sinh con đẻ cái, em có nhảy từ tầng ba xuống không?" Anh lặp lại lần nữa.

Những lời này chậm chạp truyền đến đầu óc Mộ Mai, cô cố nghĩ, nghĩ thật lâu. Tay vòng qua eo anh, rốt cuộc cô đã nghĩ ra. Nếu có ngày như vậy, cô sẽ...

"Nếu một ngày Vưu Liên Thành yêu cô gái khác, cưới cô gái khác, cùng cô ta sinh con đẻ cái, Lâm Mộ Mai tuyệt đối sẽ không nhảy xuống từ tầng ba. Lâm Mộ Mai sẽ mua một khẩu súng, xuất hiện tại hôn lễ của Vưu Liên Thành."

Vắt và lăm Mộ Mai gờ tay lại thành hình khẩu súng, chỉ ngón trỏ vào huyết thái dương của Vưu Liên Thành.

"Đừng..." Cô nói tiếp, "Nổ súng vào huyết thái dương Vưu Liên Thành, sau đó sẽ nổ súng vào huyết thái dương của mình." Khóe môi cô cong cớn, "Khi ấy, chúng ta sẽ thành một đôi uyên ương tuyệt mạng."

Mi mắt càng lúc càng nặng, suy nghĩ càng lúc càng trôi xa, ngay cả ngón tay chỉ vào huyết thái dương của anh cũng không chống lại cơn buồn ngủ, đành buông rũ. Mộ Mai lẩm bẩm: "Vưu thiếu gia sợ chưa? Em mà điên lên thì đáng sợ lắm đấy."

"Ừ, đáng sợ lắm. Nhưng anh thích, cực kỳ thích em điên như vậy." Anh thủ thỉ bên tai cô, giọng ngập tràn vui vẻ, "Mộ Mai!"

"Ừ!"

"Em có thể ngủ rồi."

"Tốt!"

"Mộ Mai!"

"Hả?"

"Em phải nhớ kỹ những lời vừa rồi! Nếu một ngày Vưu Liên Thành yêu cô gái khác, cưới cô gái khác, cùng cô ta sinh con đẻ cái, Lâm Mộ Mai tuyệt đối sẽ không nhảy xuống từ tầng ba. Lâm Mộ Mai sẽ mua một khẩu súng, xuất hiện tại hôn lễ của Vưu Liên Thành, nổ súng vào huyết thái dương Vưu Liên Thành, sau đó sẽ nổ súng vào huyết thái dương của mình."

"Được!"

Trong mơ hồ, Mộ Mai được bế đến giường, gần như vừa chạm đến tấm chăn êm ái, Mộ Mai đã muốn vùi mình thật sâu. Thế nhưng Vưu thiếu gia vẫn còn lải nhải, nắm tay cô: "Uống sữa này đi, chắc em đói bụng rồi, đây là anh đích thân pha cho em đấy, ngon lắm."

"Được." Mộ Mai uống cạn cốc sữa từ tay anh.

Vừa uống sữa xong, cô lại lơ mơ cảm nhận được Vưu Liên Thành đang mặc quần áo cho cô, tỉ mỉ cài từng viên nút. Mộ Mai chợt thấy buồn cười!

Vưu thiếu gia làm những việc này chu đáo như một người cha vậy.

Nằm trong chăn êm nệm ấm, tư tưởng đan rối vào nhau, nhờ chút ý thức mỏng manh còn sót lại, Mộ Mai cảm giác mỗi anh đặt lên trán cô, thì thà thì thầm.

"Lâm Mộ Mai, em hãy nhớ lời em đã nói. Đến khi ấy anh sẽ chờ em trong hôn lễ của anh. Em nhất định phải đến, nhất định phải đến đấy..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 91

Lúc nhận được cuộc điện thoại kia, Minh Định Viễn đang đánh cờ trong mơ với Chu công ở nhà mình tại Hong Kong.

"Lát nữa sẽ có người đến tìm anh, người kia sẽ cho anh biết anh nên làm gì." Bên kia điện thoại, người đàn ông trẻ tuổi nói ra câu không đầu không đuôi với giọng điệu ra lệnh.

Ban đầu Minh Định Viễn còn tưởng rằng đây là ai giờ trò đùa quái ác phá rối giấc ngủ của mình, song nghe thấy câu sau thì giật mình: "Minh Định Viễn, hãy chăm sóc tốt cho Lâm Mộ Mai, tôi sẽ biết ơn anh!"

Tình huống gì đây? Lần này Minh Định Viễn dám chắc, đây không phải là cuộc điện thoại quấy rối, đối phương không chỉ biết tên anh còn biết cả Lâm Mộ Mai – học trò của anh nữa.

Nhưng mà vậy là sao? Lẽ nào Lâm Mộ Mai lại chuốc vận đào hoa ở đâu nữa à?

Minh Định Viễn cầm điện thoại ngờ nghệch chốc lát thì chuông cửa bị ấn vang. Ra mở cửa, bên ngoài thật sự có người, hơn nữa không phải là một mà những ba người.

Đứng giữa là người đàn ông tóc vàng mắt xanh, đối phương lấy ra giấy chứng nhận, tự giới thiệu mình là mình là nhân viên đặc phái của chính phủ Anh ở Hong Kong, nói rõ cho Minh Định Viễn biết lát nữa mình nên làm gì.

Mười một giờ sau sẽ có một chiếc trực thăng đưa Lâm Mộ Mai đáp xuống Hong Kong. Anh ta phải đi cùng với những đặc phái viên của Anh đến sân bay đón cô ấy. Tiếp theo mang theo Lâm Mộ Mai ngồi trực thăng rời đi.

Bốn mươi giờ sau họ sẽ đáp xuống một du thuyền trên Đại Tây Dương.

Năm mươi hai giờ sau Lâm Mộ Mai sẽ tỉnh lại trong phòng du thuyền, và khi đó anh ta còn có thêm một trách nhiệm nữa là chuyển giao một disc ghi hình cho cô. Về sau đối xử tốt với cô.

Cũng vào sáng sớm rét lạnh này, Hồng Tiểu Hiền cầm lấy túi hành lý của Lâm Mộ Mai đứng ngơ ngác ở cửa tứ hợp viện, đưa mắt nhìn theo bóng lưng tiêu điều của Vu thiếu gia đi về phía xe anh. Anh đưa tay mở cửa xe, nhưng không chui vào mà quay đầu lại.

Vì khoảng cách khá xa, Hồng Tiểu Hiền không xác định được ánh mắt Vu Liên Thành chính xác nhìn vào nơi nào. Nhưng cô biết chắc, ánh mắt anh đang lưu luyến căn tứ hợp viện này. Đây là ngôi nhà chứa đựng tất cả mong ước hạnh phúc ngọt ngào của anh và Lâm Mộ Mai.

Lúc anh ba mươi tuổi, hằng ngày cô sẽ đeo cravat cho anh, chuẩn bị cặp công văn đưa anh ra đến cửa đi làm. Khi anh bốn mươi tuổi, họ sẽ ngồi kê vai nhau họp phụ huynh cho con mình, cô còn cần nhằn với anh rằng con họ quá nghịch ngợm. Đến năm năm mươi tuổi, cô sẽ ngồi dưới sân khấu, tự hào xem chồng mình nhận được mọi vinh quang. Sáu mươi tuổi, cô sẽ giận dỗi anh bởi vì anh đã quên mất kỉ niệm ngày cưới của họ vì nguyên nhân nào đó, và anh thì cố dỗ ngon dỗ ngọt bà vợ già của mình. Bảy mươi tuổi, họ sẽ cùng nhau đi nghỉ dưỡng tại hòn đảo nhỏ nào đó trên Thái Bình Dương ấm áp...

Giờ khắc này, Hồng Tiểu Hiền chợt nhớ lại một câu nói: Ước mơ bao giờ cũng đẹp để nhưng thực tế lại vô cùng tàn khốc. Người yêu nhau cuối cùng lại trở thành đôi chim yến chia lìa.

Vu thiếu gia nhất định đã bị buộc hết sức bất đắc dĩ đây!

Khi này, anh tự mình thu xếp từng món đồ của Lâm Mộ Mai bỏ vào túi hành lý. Mỗi món đều được sắp xếp cẩn thận như thể đó là hàng dễ vỡ. Mắt anh đỏ hoe nhưng vẻ mặt trống rỗng chết lặng. Mãi cho đến khi vật cuối cùng được bỏ vào, Vu thiếu gia mới bảo với cô: "Hồng Tiểu Hiền, cô ra ngoài trước đi!"

Ngoài mặt Hồng Tiểu Hiền vâng lời đi ra, nhưng lại núp ở gần đó, nhìn anh chậm rãi ngồi xuống, vùi mặt vào túi hành lý, bả vai run run không phát ra bất cứ âm thanh nào. Vu thiếu gia đang khóc sao? Ất hẳn vậy rồi! Bờ vai run rẩy ấy khiến Hồng Tiểu Hiền núp trong góc khuất nhìn đến rơi lệ đầy mặt.

Cuối cùng Vu Liên Thành đã lái xe đi.

Hồng Tiểu Hiền cầm túi hành lý bắt đầu dời bước. Chiếc xe đang dừng ở đầu ngõ chờ đưa cô đến cầu lạc bộ Chicago, sau khi cô chuẩn bị thỏa đáng sẽ có một chiếc trực thăng đáp trên sân thượng cầu lạc bộ. Lâm Mộ Mai đã bị tiêm thuốc an thần được mang lên trực thăng đưa đến Hong Kong. Và Hồng Tiểu Hiền cũng sẽ có mặt trên chiếc trực thăng ấy, tự tay giao Lâm Mộ Mai cũng như disc ghi hình cho một người đàn ông tên Minh Định Viễn.

Nghĩ thế nào tình tiết này cũng giống hệt như trên phim ấy. Hồng Tiểu Hiền lau mặt mở cửa xe, nói với tài xế: "Có thể lái xe rồi!"

Đúng vậy, có thể lái xe rồi, họ phải làm theo lời Vu thiếu gia căn dặn. Dù rằng cô không hỏi vì sao Vu Liên Thành phải làm vậy, nhưng cô biết, nhất định là Vu thiếu gia đã không còn cách nào khác nữa, thật sự bó tay hết cách mới đành lòng đưa Lâm Mộ Mai đi.

Vu Liên Thành lái xe lang thang khắp Bắc Kinh, xe chạy chậm thật chậm, ánh nắng ban mai soi thẳng vào mặt anh. Anh nhìn mình qua kính chiếu hậu, mặt mày tái nhợt tựa ma quỷ, hết như đám vampire ban ngày luôn núp trong lâu đài đợi đến đêm mới dám lộ mặt ra ngoài.

Vu Liên Thành thử nhe răng, đúng là giống vampire thật. Anh búng tay vang dội khen ngợi đáng về mình hiện giờ.

Ồ đúng rồi, trò búng tay này là Lâm Mộ Mai dạy anh hồi xưa. Khi ấy Lâm Mộ Mai trông vô cùng thực nữ, thế mà mỗi khi búng tay lên lại hết như nữ lưu manh, nhìn sao cũng cực kỳ đáng yêu.

Vưu Liên Thành chợt nhoen môi cười! Nhìn đi, Lâm Mộ Mai còn chưa bị đưa đi mà anh đã vội vàng nhớ cô rồi.

Vưu Liên Thành lẩm bẩm: "Đúng là cô gái đáng ghét!" Sau đó bật cười sang sảng, cười đến mức chảy cả nước mắt. Nếu cô gái đáng ghét này không đáng yêu trong mắt anh thì tốt biết mấy.

Ánh nước long lanh đã làm nhòe tầm nhìn, chỉ thấp thoáng thấy được điểm đỏ nhòe nhoẹt phía trước. Mọi người đang dừng xe chờ đèn đỏ, còn Vưu Liên Thành thì nhún chân ga tông thẳng vào xe cản đường mình.

Cú tông xe này đã làm ánh nước trong mắt anh rơi xuống. Nếu người cha thân yêu của anh mà biết anh lại làm ra chuyện bốc đồng thế này, chắc sẽ thất vọng lắm nhỉ? Không, không, nhất định là cực kỳ thất vọng mới đúng.

Vưu Liên Thành, ba quá thất vọng về con rồi!

Nhưng mà anh chỉ nghịch ngợm chút thôi. Anh không bao giờ làm chuyện ngu ngốc. Anh vẫn muốn biết liệu Lâm Mộ Mai có phải chỉ là cô gái giỏi mạnh miệng thôi không. Ví dụ như cô có thể thật sự làm như lời cô nói, mang theo súng xuất hiện tại hôn lễ của anh không?

Hiển nhiên hành động nghịch ngợm của anh đã chọc giận chủ xe phía trước. Đối phương mở cửa xe bước xuống. Ồ là phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ đáng đáng sát khí.

Vưu Liên Thành cho kính xe chạy xuống, chuẩn bị khi cô ta đi đến trước mặt mình, chỉ móng tay đỏ chót vào mặt mình, anh sẽ làm mặt quỷ với cô ta, khiến cô ta nóng giận mắng chửi ầm ĩ lên. Như vậy chắc chắn sẽ gây ra ách tắc giao thông, cảnh sát sẽ chạy đến giải quyết.

Nhưng mà người phụ nữ khi này còn hung tợn lại đứng ngẩn ngơ chốc lát, sau đó không đưa ngón tay chỉ anh nằng nặc xả mà lại lấy điện thoại chụp ảnh anh.

Mẹ kiếp! Vưu Liên Thành thầm chửi thề.

Cô ta vừa đỏ mặt gọi điện thoại vừa liên tục nhìn về phía anh, miệng mồm liên thoáng, khoa tay múa chân. Chiếc áo khoác màu đỏ đậm bay phấp phới giữa dòng xe cộ đông đúc trên đường.

Vưu Liên Thành nghĩ, nếu chiếc áo khoác kia mặc lên người Mộ Mai của anh thì sẽ quyến rũ hơn nhiều, đẹp hơn người phụ nữ kia mặc gấp vạn lần. Vưu Liên Thành còn tưởng tượng, nếu Lâm Mộ Mai mặc chiếc áo khoác kia đi bộ trong gió lạnh mùa đông nơi đây, e rằng đám đàn ông đang chờ đèn đỏ sẽ ước gì đèn mãi không xanh, để ánh mắt họ được nắn nã trên người cô lâu hơn cho xem..

Lại nữa rồi, lại nữa rồi!

Lâm Mộ Mai lại chạy đến đầu óc anh, quấy rầy dòng suy nghĩ của anh nữa rồi. Rõ ràng bây giờ họ vẫn còn ở cùng dưới bầu trời Bắc Kinh, nhưng anh đã nhớ đến cô rồi.

Trước kia còn có một tia hi vọng, một tia hi vọng mong lung. Nhưng hiện giờ không có, không còn gì nữa cả, tất cả đều vô ích, trống rỗng.

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, đèn xanh lại biến thành một màu mơ hồ nhạt nhòa qua ánh nước.

Không biết tại sao Vưu Liên Thành lại lái xe đến quảng trường kia, chính quảng trường mà hôm đó anh đã chạy chiếc xe buýt màu đỏ đến để đỡ dành cô.

Hiện giờ là mười một giờ sáng, Vưu Liên Thành ngẩng đầu nhìn trời. Qua nửa giờ nữa, chiếc trực thăng chở Lâm Mộ Mai sẽ bay qua vòm không này, đến khi trời tối cô sẽ bay trên bầu trời Đại Tây Dương, còn anh thì sẽ bay về Brazil. Khoảng cách của họ sẽ càng ngày càng xa.

Ở quảng trường đang có người đang tổ chức đám cưới ồn ào. Tổ chức đám cưới ư? Mặc áo cưới rườm rà như vậy không sợ đi bị vấp trật chân sao?

Vào độ tuổi nào đó, chuyện đám cưới này đã từng là chuyện sến sảm nhằm chán nhất với anh. Thế nhưng cho đến khi anh hai mươi tuổi, nó lại trở thành chuyện thần thánh nhất, anh cũng muốn mặc vest cưới, nắm tay Lâm Mộ Mai cười ngốc nghếch trước mặt cha xứ, vén khăn voan của Lâm Mộ Mai lên hôn vào môi cô. Trước sự chứng kiến của Chúa, họ mãi mãi thuộc về nhau.

Nhiệt độ ngoài trời cực lạnh, cô dâu mặc áo hở vai, thế mà miệng vẫn cười tươi rói. Môi tô đỏ chót, mặt thoa phấn trắng bệch.

Cô dâu này thoa phấn dày quá thế! Nếu là Lâm Mộ Mai thì nhất định khỏi phải thoa nhiều phấn vậy làm gì, da cô rất tốt, trắng nõn trắng và căng mọng. Nếu là Lâm Mộ Mai thì cũng nhất định khỏi phải tô son đỏ chói thế kia, môi Lâm Mộ Mai luôn tươi tắn hồng hào.

Anh chậm rãi đến gần xem cho kỹ. Có người cất giọng đọc bài chúc tụng, đám đông tham dự hôn lễ khi này còn nhao nhao đều yên tĩnh lại.

Bài chúc kết thúc, MC liền báo: "Hiện giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi!"

Vưu Liên Thành chằm chằm nhìn vào chiếc áo cưới trắng tinh chói mắt của cô dâu, rồi ánh mắt từ từ dời lên mặt đối phương. Gương mặt kia đầy vẻ thẹn thùng, dù đã thoa phấn dày cộm vẫn thấy được gò má đang ửng hồng.

"Hôn đi, hôn đi, hôn đi..." Cả quảng trường dậy tiếng reo hò, tiếng sau át cả tiếng trước.

Trong âm thanh hân hoan ấy, cô dâu chậm chậm nhắm mắt lại, chủ rẽ đưa tay nâng cằm cô lên, đầu chậm chậm kề đến. Khi hai đôi môi sắp sửa chạm vào nhau, thì bỗng một tiếng hét thê lương vang lên: "Không!!!!!"

Mọi người điều dồn ánh mắt về phía âm thanh kia.

Dưới ánh nhìn khó hiểu của đám đông, trong cái rét căm căm của mùa đông, Vưu Liên Thành đỏ mề hôi đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 92

Cả quảng trường đều kinh ngạc nhìn chàng trai trẻ trong trang phục áo sơ mi đen kết hợp với áo khoác kaki đầy lịch lãm. Đường nét gương mặt tuấn tú sắc sảo, thể nhưng về mặt thì lại hoảng loạn như một gã tâm thần đang điên cuồng la hét: "Không, không, không..."

Đối phương như thể bị ma ám, vừa lùi về sau vừa lắc đầu liên hồi, rồi tức khắc quay người, ban đầu là rào bước vội vàng, sau đó thì chạy như điên dại.

Gió rét đưa giọng hét gào đơn điệu nhưng lại khiến người ta sồn gai ốc kia vang vọng khắp quảng trường: "Không, không..."

Vưu Liên Thành vừa chạy vừa lấy điện thoại của mình ra.

Anh tự hỏi bản thân, anh có thể chấp nhận Mộ Mai mặc áo cưới đón lấy nụ hôn từ người đàn ông khác không? Không thể!

Anh có thể chấp nhận tên của Mộ Mai trở thành vợ của người khác trên giấy tờ không? Không thể!

Anh có thể chấp nhận Mộ Mai của anh ngủ cùng giường với người đàn ông khác, sinh con dường cái với đối phương không? Không thể, không thể, không thể, tuyệt đối không thể!

Mười một giờ rưỡi, trực thăng đã sẵn sàng trên sân thượng câu lạc bộ Chicago, cánh quạt đang từ từ xoay mang theo tạp âm điếc tai.

Thời gian bắt đầu đếm ngược, 100 giây, 90 giây, 80 giây...

Lúc cuộc gọi khẩn cấp cắt đứt quá trình đếm ngược chuẩn bị cất cánh, Hồng Tiểu Hiền còn nghi ngờ tai mình đã nghe nhầm, cô xác định lại lần nữa, rồi không kiềm được cảm xúc hoan hô vang dội.

Nhất định Vưu thiếu gia đã nghĩ ra cách rồi đây, chắc chắn là vậy.

Sau phút vui sướng, Hồng Tiểu Hiền lại chửi thề. Hô ngừng ngay giây phút cuối cùng giống phim thể cơ chứ, hai người này có cần giày vò người ta như vậy không.

Nhìn sang Lâm Mộ Mai ngủ say như chết, Hồng Tiểu Hiền khoa tay làm tư thể bắn nỏ đầu đối phương. Khi Vưu thiếu gia chịu mọi đau khổ, cô gái này lại ngủ không biết trời trăng gì cả, sắc mặt hồng hào làm sao. Cô tốn biết bao công sức mới mang được Lâm Mộ Mai đến đây, giờ lại phải lùi về. Vưu thiếu gia quả thật xem cô là một gã đàn ông lực lưỡng hay sao.

Sau giấc ngủ trưa, Vưu Lăng Vân vừa mở mắt đã thấy Vưu Liên Thành đang ngồi trước giường, lẳng lặng nhìn ông, ánh mắt hai người vừa giao nhau, anh liền nhoeo môi cười, ngoan ngoãn cất lời như thường ngày: "Ba, ba tỉnh rồi!"

Nụ cười ấy tinh khôi như giọt sương mai trong rừng mưa nhiệt đới Amazon.

Vưu Lăng Vân ngơ ngàng giây lát mới gật đầu, đứng dậy xuống giường, tìm dép mang vào. Vừa định với tay lấy áo khoác ngủ bên cạnh thì bàn tay khác đã giành trước, cầm lấy khoác lên người ông, hơn nữa còn chỉnh lại cổ áo ngay ngắn, buộc lại dây lưng giúp ông.

"Liên Thành..." Vưu Lăng Vân khó hiểu trước hành động của con trai mình.

Dường như Vưu Liên Thành rất hài lòng với nút thắt dây lưng mình đã buộc, ngược mi mắt mỉm cười: "Ba, con thấy trước kia mẹ hay buộc thể này cho ba."

Ông cúi đầu, đúng là giống hệt như Tổng Thư Duyệt đã buộc cho ông trước đây.

"Ba, ba đi rửa mặt đi, con rót cho ba ly nước."

Bình thường sau khi ngủ trưa dậy, Vưu Lăng Vân đều uống nước, trước kia...

Thôi, đây đều là việc vợ ông làm cho ông hồi trước, có điều một năm chỉ hơn mười lần thôi. Việc này đại biểu thật ra thời gian ông ở bên cạnh vợ mình chỉ có mười ngày ít ỏi trong ba trăm sáu mươi lăm ngày trong năm.

Ông quá bận rộn, bận như một chiếc máy được lập trình vận hành liên tục không hề ngơi nghỉ.

Sau khi rửa mặt, Vưu Liên Thành đã rót nước sẵn đưa đến tay ông. Vưu Lăng Vân uống cạn cốc nước, đặt xuống tủ đầu giường, tiếp theo bỏ tay vào túi áo ngủ, đứng thẳng người, nghiêm túc hỏi: "Được rồi Liên Thành, con muốn làm gì, muốn nói gì?"

Hoa văn giấy dán tường trong phòng trộn lẫn hai màu xám và nâu nhạt, rèm cửa sổ màu cà phê, trần nhà màu nâu đậm. Đây là phong cách Scotland thời trung cổ, nghe nói sắc màu này có thể khiến mùa đông Tây Âu không còn rét như cắt.

Đúng vậy, phong cách này cũng khiến Vưu Liên Thành cảm giác gương mặt ba mình đã không còn lạnh lùng như bức tranh nữa. Mấy ngày qua ông không cho anh chút thái độ hòa nhã nào.

Vưu Liên Thành khẽ nhếch khóe môi. Không hiểu sao nụ cười ấy lại làm lòng Vưu Lăng Vân bất an.

"Liên Thành..." Vưu Lăng Vân nhíu mày.

"Ba, con luôn tiếc nuối trước đây rất ít làm những việc như vừa rồi cho ba." Anh cắt lời.

Ánh mắt sáng lấp lánh và đôi môi cười tươi tắn gần trong gang tấc trước mắt khiến ông không sao dời mắt được. Nụ cười của con trai ông giống hệt mẹ của nó.

"Cho nên?" Vưu Lăng Vân cau mày chặt hơn, ông có dự cảm, Liên Thành của ông sắp sửa làm ra chuyện khiến ông run sợ.

Quả nhiên, Vưu Liên Thành tiến lại gần Vưu Lăng Vân hơn, anh khom người vươn tay vào túi ông. Nụ cười mỉm vẫn còn trên môi, nhưng thời khắc này lại giống đóa hoa anh túc đầy chất độc nở rộ.

"Không, không có gì cả ba à! Chẳng qua con có chút tiếc nuối thôi. Không biết sau này còn có cơ hội làm những việc này cho ba nữa không."

Bàn tay đang bỏ vào túi áo ngủ của Vưu Lăng Vân bị cưỡng ép nhét vào một vật, khi ý thức được thứ đó là gì, sắc mặt ông cấp bách biến đổi.

Đó là một khẩu súng, nếu ông đoán không sai, khẩu súng này là ông đã tặng cho con trai mình vào sinh nhật mười tám tuổi của nó.

Vưu Lăng Vân gằn giọng: "Vưu-Liên-Thành!"

"Đây là món quà ba đã tặng con vào năm con mười tám tuổi, nó mang ý nghĩa tin tưởng to lớn. Ba tin con đã trưởng thành, có suy nghĩ tỉnh táo cũng như năng lực phán đoán chính xác. Nhưng mà ba, con nghĩ tiếp theo con sẽ làm ba thất vọng rồi."

"Vưu Liên Thành!" Vưu Lăng Vân nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ba, xin hãy nghe con nói, xin ba hãy nghe con nói lần này thôi!" Vưu Liên Thành khó khăn nuốt khan, "Con thật sự không muốn mọi chuyện trở nên thế này, con càng không muốn dùng cách cực đoan này chọc giận ba, làm ba đau lòng. Con cũng đã định thực hiện lời cam đoan của mình, không, không, chính xác là con đã làm thế. Con đã đưa cô ấy đến nơi con mãi mãi không thể nào gặp được như ba mong muốn. Không chỉ vậy, con còn đã chuẩn bị xong disc ghi hình khiến cô ấy tuyệt vọng và hận con cả đời. Ba, xin tin con, vào thời điểm ấy con thật sự đã quyết tâm làm vậy."

Con cho cô ấy uống sữa có chứa lượng thuốc ngủ kéo dài những sáu mươi mấy giờ. Con đã gọi trực thăng đưa cô ấy đi, con cũng rời xa cô ấy, mỗi bước cất lên đều mang đầy quyết tâm cắt đứt. Nhưng mà, theo thời gian trôi qua từng chút, khi máy bay trực thăng còn chưa đón cô ấy đi, con đã bắt đầu nhớ cô ấy rồi. Ba, con nghĩ ba nhất định hiểu được nỗi nhớ nhưng ấy hơn ai hết, giống như nỗi nhớ đau đầu khi mẹ rời khỏi ba, một nỗi nhớ vô biên vô hạn.

Cho dù là vậy, con vẫn biết dù con có nhớ nhưng thế nào cũng không được, hoàn toàn không được. Sau đó con đi đến một quảng trường, trên quảng trường có người đang tổ chức đám cưới. Con nghĩ, tương lai có thể Lâm Mộ Mai cũng sẽ kết hôn với người khác, cô ấy đáng yêu xinh đẹp như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đàn ông sẽ tìm mọi cách, siêng năng lấy lòng cô ấy.

Lúc chủ rể chuẩn bị hôn cô dâu, con tự hỏi mình có thể không? Có thể chấp nhận một ngày nào đó cô ấy mặc áo cưới người đàn ông khác mua cho, chấp nhận mỗi người đàn ông khác chạm vào môi cô ấy không?"

Vưu Liên Thành lắc đầu buồn bã.

"Không thể, không thể! Ba, con không làm được, chỉ tưởng tượng thôi đã đủ khiến con phát điên rồi. Người trên quảng trường đều nhìn con với ánh mắt quái dị, con nghĩ, khoảnh khắc ấy trong mắt họ con chính là một gã điên, một tên thần kinh mắc chứng hoang tưởng."

Ba, năm nay con mới hai mươi ba tuổi, mới sống một phần ba cuộc đời. Xin ba tha thứ cho sự ích kỷ của con, sau này con còn năm tháng thật dài phải đi tiếp, nếu không có Lâm Mộ Mai, quãng đời sau này của con sẽ không còn bất cứ niềm vui nào nữa, con sẽ như một cái xác không hồn, sẽ dễ dàng rơi vào trạng thái điên cuồng bất cứ lúc nào. Ba, con không muốn, cũng không cho phép bản thân trở thành như vậy.

Vì vậy, vào giây cuối cùng máy bay sắp cất cánh, con đã bảo họ ngừng lại. Ba, trực thăng không hề đưa Mộ Mai đi, mà con thì dù có chết cũng sẽ không để ai mang cô ấy đi cả." Vu Liên Thành rũ mi, ánh mắt hờ hững nhìn vào túi áo bên trái của Vu Lăng Vân: "Ba, con nói xong rồi."

Vu Lăng Vân chăm chăm nhìn con trai mình, muốn lên tiếng, muốn mắng chửi, muốn tỏ ra phần nộ và đau đớn tột cùng của một người cha, thế nhưng ông lại chẳng thốt nổi một câu, giống như bị câm vậy.

"Con biết, con biết đã chọc ba giận, con còn khiến ba đau lòng. Cho nên con cũng chuẩn bị đón nhận trừng phạt của ba rồi." Anh lí nhí, về mặt áy náy.

Lúc nói những lời này, tay anh lại đưa vào túi Vu Lăng Vân, cầm lấy bàn tay ông và luôn cả khẩu súng.

Lần này, Vu Lăng Vân cảm giác mình không chỉ là một gã câm, mà còn trở thành một người máy mặc cho con trai ông thao tác, tay ông cầm lấy súng lục bị kéo lên chỉ vào lồng ngực Vu Liên Thành.

Họng súng đề lên trái tim tuổi trẻ đang đập từng nhịp mạnh mẽ. Thành thích, thành thích, thành thích! Mỗi một nhịp tim đều đang chứng tỏ sức sống dồi dào của nó.

Hai cha con họ đối mặt nhau, Vu Liên Thành ngân ngấn nước mắt trước, cất giọng khề thật khề: "Con xin lỗi ba!"

Tay anh siết chặt bàn tay cầm súng của ông: "Ba, con không có ý muốn làm khó ba, con vẫn biết mình đang làm chuyện rất mất mặt. Nhưng vừa nghĩ đến sau này cô ấy thuộc về người đàn ông khác, tim con cực kỳ khó chịu, cực kỳ đau đớn..."

Ba, ba hãy nả một phát vào đây đi, như thế con sẽ được giải thoát." Giọng hết sức bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 93

Vu Lăng Vân không ngờ mình lại nghe thấy lời nói buồn cười kệch cồm như trong kịch Shakespeare từ con trai mình. Đáng sợ chính là, lời kịch này thốt ra từ con ông lại dạt dào cảm xúc hơn bất cứ diễn viên nào, hại ông gần như muốn vỗ tay ngả mũ chào Vu Liên Thành.

Có điều, nếu lời kịch cổ điển này ở trên sân khấu thì còn có thể kiếm được vài giọt nước mắt của đám đàn bà con gái ủy mị, nhưng ở thực tế, nhất là vào thế kỷ XXI đầy ngập vật chất này thì kịch Shakespeare đã hoàn toàn biến thành vở kịch hoang đường.

Mà dường như con trai ông không làm rõ tình huống nên mới lấy bản thân ra đánh cược.

"Vu Liên Thành, mày chọc giận ba rồi đấy." Vu Lăng Vân lạnh giọng.

"Con biết!" Anh ơ thờ đáp.

"Vu Liên Thành, ba nói cho mày biết một điều. Vào lúc mày hai mươi tuổi, bác sĩ Geogre đã rút t*ng trùng mày bỏ vào trong tủ lạnh ngân hàng t*ng trùng thế giới. Mày cũng biết ba không thể không làm vậy, cõi đời này quá dễ thay đổi, lỡ như mày có việc gì bất trắc, mà ba chỉ có một đứa con trai là mày thôi. Thân là người thừa kế của nhà họ Vu, chúng ta phải có trách nhiệm với gia tộc. Cho nên dù bắn ra phát súng này, ba cũng không hề có gì phải lo lắng hậu sự, nhà họ Vu sẽ nhanh chóng có người thừa kế mới." Vu Lăng Vân cố làm giọng mình lạnh lùng như chiếc máy.

Đáp lại lời ông là nụ cười nhẹ nhõm: "Như vậy thì con yên tâm hơn rồi."

Giỏi lắm, gặp chiêu phá chiêu, lâm nguy không sợ.

Tựa như sợ lập trường không đủ kiên định, Vu Liên Thành còn nói thêm: "Còn nữa ba, trước khi đến đây, con đã tự chuẩn bị một phần di thư chính tay con viết và ký tên, nói với cả thế giới rằng tự con lựa chọn kết thúc tính mạng của mình. Đến lúc đó, ba chỉ cần lau sạch dấu vân tay của mình trên khẩu súng thì sẽ không có bất kỳ phiền phức nào cả."

Ha ha, ha ha ha! Xem đi, Vu Lăng Vân đã sinh ra thứ quái vật thế nào kia? Godzilla? Quái vật ngoài hành tinh? Người máy thế kỷ XXI?

"Vu Liên Thành, mày đang chọc điên ba đấy." Ngón tay Vu Lăng Vân móc vào cò súng, ông thật sự nghĩ cứ thế bóp cò, mọi phiền não sẽ bay biến.

Ông dí súng vào người Vu Liên Thành, ép anh lùi về sau nửa bước.

"Vưu Liên Thành, mày thật tưởng rằng ba sẽ niệm tình cha con không đành lòng ra tay à? Mày nên biết, ba thà mày cưới một đứa buồn ma túy cũng không thể nào để mày sống chung với Lâm Mộ Mai. Mày cũng thừa biết nguyên nhân hai đứa mày không thể ở bên nhau rồi."

Vưu Liên Thành, mày đánh giá quá cao trọng lượng của mày trong lòng ba rồi. Trong thế giới văn minh này, sai là sai, không thể là không thể. Mày đừng quên từ bé ba cũng được dạy dỗ mọi thứ như mày, ba có đầy đủ lý trí xử lý tất cả mọi việc. Mày cũng đừng quên ba từng tro mắt nhìn vợ trước của mình nhảy từ tầng cao xuống, thì ba cũng có đồng dạng quyết đoán để bắn vào đầu mày.

Vì vậy đừng làm liều. Hiện tại mày đã khiến ba trở thành tên cò bạc mất lý trí bất chấp mọi thứ rồi đấy."

Tiếng Vưu Lăng Vân quát tháo đỉnh tai nhức óc, như thể một giây sau ông ta sẽ kích động bóp cò, bắn phát súng trí mạng thật sự.

Thế nhưng Vưu Liên Thành không hề nao núng, thậm chí còn tì lồng ngực mình vào họng súng, như đang đón chào buổi lễ hội tung búng. Giọng anh trầm thấp, ẩn chứa chút áy náy: "Con xin lỗi ba! Vô cùng xin lỗi!"

"Vưu Liên Thành!" Vưu Lăng Vân cầm chặt khẩu súng, "Mày phải hiểu rõ ba mày. Khi nhìn A Tang nhảy xuống ngay trước mặt, nhìn mẹ mày rời khỏi ba, trong thời điểm gian nan nhất, ba không ngừng tự nói với mình, không sao cả, không sao cả, chỉ cần cẩn thận, nhắm mắt một cái là sẽ qua thôi. Vưu Liên Thành, chỉ cần cẩn thận nhắm mắt, chỉ cần một giây, chỉ cần một ý nghĩ của ba thì mày sẽ biến mất khỏi cõi đời này."

Gương mặt gần trong gang tấc yên tĩnh như tờ. Hàng mi dài buông rũ trên gương mặt ấy chẳng khác nào đám mây che trên gương mặt thiên sứ ngủ say.

Giọng anh như cũng đến từ bầu trời cao vợi, nhẹ nhàng du dương hết như tiếng đàn hạc: "Con, không oán trách không hối hận!"

Không oán trách không hối hận ư? Không oán trách không hối hận! Hay cho cậu không oán trách không hối hận!

Đùng đoàng, đùng đoàng, đùng đoàng... Sáu tiếng súng vang lên chát chúa, từng tiếng như còn mang theo gió lớn thịnh nộ, sóng cả thét gào.

Vưu Lăng Vân cầm khẩu súng, nước mắt như mưa, trở bóng súng vừa nện vào đầu Vưu Liên Thành, vừa khàn giọng lên án: "Vưu Liên Thành, đây là mày đang uy hiếp ba, đây là mày đang uy hiếp ba của mày."

Báng súng vẫn liên hồi nện vào mặt anh: "Vưu Liên Thành, mày là thằng bất hiếu, mày muốn ép ba mày chết mới chịu đứng không."

Anh vuron tay, lau sạch nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt già nua của ba mình bằng tay áo. Khi nước mắt ba anh đã khô thì nước mắt anh lại rơi xuống, ban đầu chỉ là vài giọt li ti, nhưng nhanh chóng tuôn thành dòng nhạt nhòa trên mặt.

Thân thể anh từ từ trượt xuống, đầu gối quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu, đưa tay ôm lấy eo ba mình, vùi mặt vào eo ông, giọng đau khổ: "Ba, con biết giờ khắc này ba đau đớn thế nào. Nhưng ba à, con xin ba, ba cũng biết bọn con không hề cố ý muốn vậy, chẳng qua đến cuối cùng hóa thành thế này, con không cách nào kiểm soát được."

Ba, hôm nay có một số việc con phải nói với ba. Ai cũng cho rằng Vưu thiếu gia là có một không hai trên đời, người người đều khen con trai của nhà Vưu tước gia, các bà mẹ đều khuyến khích con cái mình noi theo cậu ta. Nhưng thật ra không phải vậy, thật ra cậu ta chỉ là một đứa nhát gan điển hình.

Chuyện xảy ra vào lúc bảy tuổi đã để lại bóng ma rất lâu trong nội tâm con. Nỗi ám ảnh ấy đã theo con suốt thời thơ ấu, mỗi lần con thấy người đàn ông nào dễ râu xồm xoàm là sẽ sợ đến tay chân run rẩy. Ngày nào con cũng thấy ác mộng, mơ thấy vô số đôi tay vuron về phía con trong căn phòng tối đen, kèm theo là tiếng cười khà ó khiến người ta tõm lợm và những cái sờ soạn làm con sồn hết gai ốc. Ba, suốt năm bảy tuổi con đều không dám nhắm mắt ngủ, nhưng con không thể kể những việc này cho ba và mẹ biết. Ba thì quá bận, và mẹ thì sức khỏe không tốt. Nhưng ba, khi đó con khát vọng mình có thể được như đứa trẻ trong gia đình bình thường, có thể núp trong lòng ba mẹ lớn tiếng khóc bảo con sợ, sợ chết khiếp biết mấy."

Vưu Lăng Vân cố gắng hồi tưởng lại dáng vẻ Liên Thành của ông năm bảy tuổi. Khi ấy, đứa bé kia có mái tóc xoăn tí đáng yêu, luôn mặc áo sơ mi trắng ngắn, thắt nơ ngay ngắn, khoanh tay lễ phép chào hỏi mọi người. Lúc đó, mỗi lần ông về nhà đều nhìn thấy cậu được quản gia Nguyệt nắm tay đứng chờ ở cửa, trên khuôn mặt bé bỏng là lúm đồng tiền xinh xinh. Mỗi khi ông lộ ra vẻ mặt mệt mỏi thì cậu sẽ chạy đến biết điều nắm tay ông, và nếu ông vui vẻ thì sẽ giang rộng hai tay để cậu chạy đến nhào vào lòng mình.

Vì vậy, Vưu Lăng Vân luôn cho rằng con trai ông là một vị thiên sứ giáng xuống trần gian.

Ngoại trừ một lần...

Năm đó sau khi xảy ra tai nạn ấy, bác sĩ gia đình đã khuyên ông nên ở bên con mình nhiều hơn. Ngoài miệng ông đáp ứng, nhưng căn bản ông không có thời gian nhiều như vậy. Ông luôn nghĩ, đợi một thời gian nữa, đợi một thời gian nữa, nhưng lại đợi mãi đến tận mười sáu năm sau.

Hóa ra...

Vưu Lăng Vân cúi đầu, bàn tay siết chặt rồi lại thả ra, cuối cùng đặt lên đầu con trai mình.

"Ba!" Cậu nghẹn ngào gọi, "Nói với ba những chuyện này không phải có ý trách ba. Xưa nay con chưa hề trách móc gì ba cả, con chỉ muốn ba biết, sau khi xảy ra chuyện khủng khiếp ấy, niềm vui con có được luôn ít ỏi hơn những đứa trẻ khác, có thể nói thời thơ ấu của con đã trải qua trong cô đơn và khủng hoảng tột độ."

Về sau, Lâm Mộ Mai xuất hiện. Khi cô ấy đứng trước mặt con, con không có suy nghĩ gì cả, chỉ xem cô ấy như một món đồ chơi đắt đỏ biết cười biết nói, dĩ nhiên cũng là vật để đùa bỡn cách thiếu hụt như con trút nỗi bất mãn. Ba, thật ra từ trước đến nay con luôn là một tên khắc nghiệt, ích kỷ, bốc đồng, ác động, tự đại... Ở trước mặt Lâm Mộ Mai, con không cần che giấu bất cứ khuyết điểm nào của mình.

Theo thời gian trôi qua, dường như món đồ chơi Lâm Mộ Mai càng ngày càng tốt. Cô ấy biết mấy game con vút bừa nằm ở đâu, ghi chép về bài giảng trong lớp của cô ấy rất dễ hiểu. Cô ấy luôn đứng ở vị trí cô ấy nên đứng, luôn luôn biết được con cần gì vào lúc nào. Thế là dần dà, con phát hiện bản thân có chút không thể rời xa cô ấy.

Và cũng từ từ, món đồ chơi mười nghìn bảng Anh mỗi tháng đã trở thành cô bé tên Lâm Mộ Mai. Trên thân cô bé này có hương thơm khiến người ta không kiềm được muốn đến gần, có vầng trán thông minh xinh xắn, có hai xoáy tóc quật cường đáng yêu. Dù cho chỉ mặc áo sơ mi trắng bình thường cũng sẽ thu hút ánh mắt của mọi người. Thi thoảng nụ cười của cô ấy có thể khiến con quên mất một vài công thức toán cũng như lời giảng của thầy cô.

Dần dần, cô bé ấy đã lớn phổng phao thành cô gái Lâm Mộ Mai yêu kiều, khiến con không kiềm lòng được muốn hôn cô ấy, muốn vuốt tóc cô ấy, và cũng không kiềm chế được muốn chạm vào người cô ấy.

Cuối cùng, con cũng thật sự chiếm lấy cô ấy thành cô gái của riêng con. Thế là, linh hồn vốn chìm sâu vào hắc ám của con bắt đầu thức tỉnh hồi phục, nổi kích động rạo rực trong thân thể của con khiến con bắt đầu cảm nhận được ma lực của sự vui vẻ.

Nắm tay cô ấy len lỏi trong siêu thị chật chội, ăn uống ở quán chẳng mấy vệ sinh, cùng cô ấy đếm trên đường có bao nhiêu lát đá, nằm cạnh cô ấy trên bãi cỏ dù không nói lời nào... Mọi thứ chỉ cần có cô ấy tham dự con đều thấy vui, tuy rằng có lúc cãi nhau, có lúc cô ấy cũng làm tim con đau đớn.

Ba, ba không biết những niềm vui kia quý giá với con cỡ nào đâu. Niềm vui chân thực ấy có thể thấy được bằng mắt, chạm được bằng tay.

Ba, Lâm Mộ Mai chính là sự tồn tại như vậy với con, cô ấy đã từng bước, từng bước phá thành nhũ trại trái tim con thế đấy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 94

"Ba, Lâm Mộ Mai chính là sự tồn tại như vậy với con, cô ấy đã từng bước, từng bước phá thành nhũ trại trái tim con thế đấy. Tuy rằng cô ấy có âm mưu, nhưng tình cảm ấy đã sinh sôi nảy nở trong lòng con rồi. Ba, con thật sự không thể rời xa cô ấy, xin ba, con xin ba hãy để chúng con ở bên nhau!"

Vưu Liên Thành bất chấp hết mọi thứ hoàn thành nhiệm vụ bất khả thi này. Nếu hỏi anh có sợ chọc ba mình phần nợ không, đương nhiên là anh sợ, sợ vô cùng, chỉ sợ sau khi chọc ông giận mất lý trí sẽ nổ súng bắn anh thật, thế thì anh lấy gì để ở bên Mộ Mai đây.

Song, điều anh có thể làm được là lấy tính mạng và may mắn của mình ra làm tiền vốn để đánh cược một lần với tình thương của cha anh. Dù rằng Vưu Liên Thành biết, trong thế giới hiện đại văn minh ngày nay, bất cứ người cha nào cũng sẽ không cho phép anh và Lâm Mộ Mai ở bên nhau.

Đây là anh khiêu chiến quan niệm đạo đức, khiêu chiến phòng tuyến tâm lý kiên cố của Vưu Lăng Vân. Hiện giờ chỉ còn xem vận mệnh tử bi ra sao, tình yêu của ba anh dành cho anh lớn cỡ nào thôi. Qua cửa ải này, anh có thể ở bên Mộ Mai mãi mãi.

Vưu Liên Thành cắn răng tự nhủ với mình: Hãy cố gắng chịu đựng! Vưu Liên Thành, nếu như qua được cửa ải này, mày có thể nắm tay Lâm Mộ Mai rồi.

Tốt lắm, Vưu tước gia chẳng hề bắn thùng lồng ngực của anh. Thật quá tốt, tốt vô cùng!

Tình cha như núi Thái Sơn, đây là câu thơ cổ của người phương Đông lưu truyền đến tận ngày nay, nghĩa tình ấy nặng đến mức khiến Vưu Liên Thành rơi lệ đầy mặt. Anh gục bên chân ba mình, mặc cho sự yếu đuối của mình lan tràn, mặc cho thân thể mình run rẩy. Trận đánh này đã tiêu hao quá nhiều thể lực của anh rồi.

"Vưu Liên Thành, mày đúng là thằng bất hiếu." Vưu Lăng Vân nói với giọng đầy bất lực.

Đúng vậy, Vưu Liên Thành thật sự bất hiếu, hành động này của anh đã từng bước áp bức sức lực ba anh, từng bước bào mòn ý chí ba anh. Nếu không sao tâm lòng sắt đá ấy chịu mềm hóa, dễ dàng nhượng bộ được. Trước nay việc Vưu Lăng Vân đuổi cùng giết tận đối thủ là chuyện rất bình thường.

Vưu Lăng Vân cúi đầu nhìn bả vai và mái đầu run run của con trai mình. Rõ ràng anh đã cao lớn hơn ông, nhưng khi quỳ trước mặt ông lại cực kỳ đáng thương. Vưu Lăng Vân lại nghĩ, thật ra Liên Thành của ông chỉ mới hơn hai mươi tuổi, vẫn còn quá trẻ, nhưng trái tim trẻ tuổi kia lại chịu tải bí mật khổng lồ như thế, dù rằng luôn miệng nói không quan tâm, nhưng chắc chắn nội tâm vẫn sợ hãi.

Sợ miệng lưỡi đời, cũng sợ một ngày nếu Lâm Mộ Mai biết được sự thật ấy sẽ rời khỏi mình, cho nên mới đi đầu tư vào sở nghiên cứu bất nháo kia.

Hãy xem đi, con trai ông vẫn còn ngây thơ lắm, cho rằng thay đổi genes là có thể vô ưu vô lo.

Hãy nghe đi, con trai ông cũng biết mình đáng hận cỡ nào, nó đang không ngừng lẩm bẩm: "Ba, con xin lỗi ba, con xin lỗi ba. Con biết mình đại nghịch bất đạo, con biết, con biết chứ!"

Và hãy nhìn đi, nó vẫn non nớt, tính tình cũng chưa cứng chạc, biểu hiện hết như chú chim nhỏ bất an. Thôi, cần rằng nhắm mắt một cái là có thể qua thôi mà. Ông không thể nào cầm súng bắn xuyên qua tim con trai mình được. Chỉ cần con ông hạnh phúc là được, đúng hay sai nào có quan hệ gì.

Bỏ đi! Vưu Lăng Vân nhắm mắt lại, hằm răng cắn chặt.

"Vưu Liên Thành, mày đúng là thằng khôn kiếp, thằng quái thai, mày thật sự coi thường thiên lý!" Vưu Lăng Vân nghiêng răng.

"Con biết, con biết..." Anh lẩm bẩm.

"Vưu Liên Thành, ba nguyên rửa bọn mày ngày ngày sống không yên ả, ngày ngày nếm mùi đau khổ, ngày ngày phải đi thu dọn mớ chuyện rối ren do Lâm Mộ Mai gây ra." Vưu Lăng Vân vẫn có chút không cam lòng, không, phải là cực kỳ, cực kỳ không cam lòng, cứ thế nói ra những lời vô nghĩa.

"Nếu là vậy, con cũng vui vẻ chịu đựng!"

Ông thở dài thườn thượt, cam chịu số phận: "Vưu Liên Thành, mày đứng lên cho ba, bộ dạng mày bây giờ khó coi chết được."

"Ba... ba..." Giọng anh chần chừ, nhưng nổi vui sướng như điên kia không tài nào tả được bằng lời.

Vưu Lăng Vân lại cắn răng, gằn từng câu từng chữ: "Hãy làm như lời mày nói, cả đời này đừng để Lâm Mộ Mai xuất hiện trước mặt ba, cũng đừng vọng tưởng ba sẽ chấp nhận cô ta. Vưu Liên Thành, đây là nhượng bộ lớn nhất của ba rồi."

Sự im lặng kéo dài chốc lát, sau đó thân thể người đang ôm chặt ông rơi thẳng xuống sàn nhà. Vưu Liên Thành lại ngất xỉu!

Gần đến hoàng hôn, căn phòng ngủ được trang trí theo tông màu ấm chỉ để một ngọn đèn dịu dịu. Vưu Lăng Vân ngồi trước giường, quần gia Nguyệt đứng bên cạnh, bà vừa đưa bác sĩ ra về rồi quay lại, đứng trước giường đăm đăm nhìn cậu chủ của mình đang ngủ say.

Bác sĩ cho hay vì áp lực quá lớn nên Vưu Liên Thành bị sốc gián đoạn. Vưu tước gia bảo bác sĩ tiêm thuốc an thần cho anh, chắc hẳn đến tận ngày mai Vưu Liên Thành mới tỉnh lại.

"Đứa bé này gần đây đã lao lực quá rồi." Vưu Lăng Vân lẩm bẩm.

Nguyệt Như đứng xuôi tay im lặng, bà biết giờ khắc này ông cần một người lắng nghe mình.

"Nguyệt Như, hình như Liên Thành nhà chúng ta đến từng tuổi này mới bắt đầu thời kỳ phản nghịch." Vưu Lăng Vân bỏ tay Vưu Liên Thành vào chăn bông, giọng điệu ẩn chứa chút bất đắc dĩ, "Tôi thật sự bị nó chọc giận không nhẹ." Ông đưa tay sờ lên mặt mình, "Mặt đã thêm không ít nếp nhăn vì nó."

"Cậu ấy chỉ làm nũng với ngài thôi." Quần gia Nguyệt nhìn đứa bé bà đã trông chừng từ bé đến lớn, khẽ nở nụ cười.

"Làm nũng ư?" Vưu Lăng Vân vén mái tóc rủ trên trán Vưu Liên Thành sang một bên. Đường nét mặt anh hiện rõ, lông mày vẫn khê chau, khuôn mặt tỉnh khô tựa đứa trẻ.

Ai bảo con trai ông không phải còn là một đứa trẻ cơ chứ? Không biết có ai đó từng nói, trong mắt người làm cha làm mẹ, con cái vĩnh viễn là đứa trẻ chưa trưởng thành. Ai dám bảo câu này không đúng? Chắc hẳn, Vưu Liên Thành cũng nhắm trúng câu nói kia nên mới dám đem tính mạng ra làm liều với ông đây mà.

Quần gia Nguyệt nghe ông chủ mình tự thì thầm độc thoại: "Đúng vậy, Nguyệt Như nói đúng, Liên Thành đang làm nũng với tôi, đang làm nũng với tôi thôi."

Ông gơ tay lên, Nguyệt Như lùi ra khỏi phòng ngủ. Trước khi rời đi, bà không kiềm được quay đầu lại nhìn Vưu tước gia. Ánh đèn phòng ngủ hắt lên bóng lưng ông, tuy vẫn cao lớn nhưng đượm nét thê lương. Ất hẳn tất cả đàn ông thành công đều sẽ mang dáng dấp như vậy. Sau lưng vẻ huy hoàng là nỗi hiu quạnh!

Bà nhẹ tay đóng cửa lại, thâm thờ phào nhẹ nhõm. Xem ra trận đấu này, Vưu thiếu gia đã chấm dứt trong chiến thắng, mong sao đây cũng là kết cuộc cuối cùng.

Khi Vưu Liên Thành tỉnh lại đã là sáng hôm sau, quần gia Nguyệt đang ngồi đọc sách trên sô-pha phòng ngủ, thấy anh tỉnh lại liền buông sách xuống, mỉm cười nhìn anh.

"Ba con đâu rồi ạ?" Do dự chốc lát, Vưu Liên Thành mới khẽ hỏi.

"Tôi qua ông ấy đã rời khỏi Bắc Kinh rồi, bảo rằng hôm nay có một hiệp ước cần ông đích thân đến ký, nhờ di chuyển lời đến con, gần đây ông ấy không có thời gian để liên lạc với con."

Buổi trưa, Vu Liên Thành ngồi bên bàn cơm, xem tin kinh tế trên truyền hình. Đây là tiết mục phóng sự dành cho những nhân vật tai to mặt lớn, và nhân vật chính hôm nay là Vu Lăng Vân. Phóng sự này cũng là lần duy nhất ông nhận phỏng vấn trên truyền hình của Bắc Kinh, ông mặc áo sơ mi trắng, áo len đen đắp hờ trên vai, ngồi trên ghế thái sư cổ, từ tốn trả lời. Ông hình dung việc đầu tư tài nguyên khoáng sản giống như sưu tầm đồ cổ, giọng nói dí dỏm đã kéo cả nhịp điệu cả tiết mục phỏng vấn không còn khô khan, mà giống như cuộc tán gẫu của bạn bè với nhau.

Phỏng vấn xong, màn ảnh chuyển sang Nam Phi.

Sáng sớm, ngoài thủ đô Nam Phi đông nghịt người, nào là phóng viên các nhà truyền thông, binh lính lẫn vệ sĩ đều chuẩn bị sẵn sàng. Khắp nơi là xe phát sóng trực tiếp, chứng tỏ hôm nay là một ngày hết sức long trọng.

Đúng thế, hôm nay lễ ký hiệp ước của tập đoàn tài nguyên khoáng sản Vu thị và chính phủ Nam Phi.

9 giờ sáng, Vu Lăng Vân mặc vest trắng thóm xuất hiện trước ống kính truyền hình với Bộ trưởng Bộ Tài nguyên của Nam Phi, dưới sự chứng kiến của luật sư, song phương hoàn thành nghi thức ký kết hiệp ước.

Theo hiệp ước được ký, tập đoàn Vu thị lấy được 3% quyền khai thác kim cương từ phía chính phủ Nam Phi, từ đó tuyên bố chính thức bước vào lĩnh vực này với toàn thế giới.

Cuộc tranh đua này kéo dài ba năm, cuối cùng Vu Lăng Vân đã đánh bại tất cả cường địch, viết lên cái tên in đậm của mình trong bản hiệp ước.

Bắt tay với các quan chức Nam Phi, ông mỉm cười nhìn vào ống kính của truyền thông. Nụ cười mê người mang theo nét khiêm tốn của phương Đông lẫn lịch lãm của quý ông nước Anh. Vu Lăng Vân như vậy trông giống với một nhà thơ, một người làm công tác văn hóa hơn là một thương nhân gian xảo.

Ánh mắt Vu Liên Thành chăm chú vào ba mình, cười nói với quản gia Nguyệt: "Di Nguyệt, ba cháu đúng là siêu quần!"

Đúng vậy, Vu tước gia quả thật siêu quần. Năm tháng không hề hề công lưng ông, thương trường hiểm ác không hề làm tổn mất ông, dù mất đi tình yêu cũng không khiến ông chán chường suy sụp.

Có một kiểu người sinh ra đã làm đầu sỏ, Vu Liên Thành biết, ba anh chính là người như thế.

Một giờ sau Vu Liên Thành gọi điện cho Vu Lăng Vân, ban đầu hai người đều im lặng, lát hồi anh mới lên tiếng: "Ba, cảm ơn ba, con mãi mãi biết ơn tình yêu thương ba dành cho con."

Lại là sự im lặng kéo dài.

Hồi sau, ông cất lời: "Vu Liên Thành, đừng dẫn cô ta đến gặp mặt ba, cũng đừng để cô ta mang thai. Vu Liên Thành, nhà họ Vu chúng ta cần một người thừa kế bình thường, đến thời điểm thích hợp, ba sẽ lấy t*ng trùng của mày trong ngân hàng để làm việc ấy."

Chốc lát sau, hai người cùng cúp điện thoại.

Lâm Mộ Mai cau mày, cố gắng mở mắt ra. Nặng quá, thử lại lần nữa nào!

Một lần, hai lần, rồi ba lần, rốt cuộc cô đã nhấc được mí mắt nặng nề lên.

Xuất hiện trước mắt là dòng chữ Arab màu vàng trên trần nhà kèm theo những hoa văn tượng trưng cho văn hóa Trung Đông. Cô ngơ ngác nhìn chúng hồi lâu, đây là bức tranh vẽ một người phụ nữ Arab đang cho con bú ngoài sân nhà thờ Hồi giáo. Người Arab rất thích vẽ tranh lên các kiến trúc, tranh họ mang đậm chất tôn giáo.

Đầu óc Mộ Mai mờ mịt, chăm chăm nhìn bức tranh kia một hồi, tim mới bắt đầu đập điên cuồng.

Cô đã nằm mơ, mơ thấy Vu Liên Thành không cần cô nữa, giấc mơ ấy chân thật đến mức khiến cô hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 95

Rèm cửa thật dày che kín ánh sáng bên ngoài, xung quanh yên tĩnh đến lạ. Thời gian chậm chạp trôi qua, cô cảm nhận rõ người mình rệu rã như vừa trải qua cuộc đua marathon.

Đưa tay ra, vị trí bên cạnh trống trơn, chăn nệm vương hơi lạnh. Đầu óc nặng nề như bị sương mù giăng kín, Mộ Mai khẽ lắc đầu cho đám sương kia tan đi một chút.

Cô cảm giác mình đã ngủ một giấc thật lâu, trong lúc ngủ thân thể như bồng bềnh trên không, bên tai nghe thấy âm thanh đinh tai nhức óc, còn có tiếng gió thổi ào ào.

Trước lúc đó thì sao? Trước lúc ngủ, cô và Vu Liễn Thành đã trải qua một đêm dài đằng đẵng, suốt cả đêm anh giằng vò cô đủ mọi cách, ngực thoáng truyền đến đau đớn.

Không khí yên tĩnh như tờ làm lòng cô sờ sợ, cô đi chân trần giẫm lên mặt thảm lông, tìm đập kinh hoàng. Bên tai như đang nghe thấy lời nói văng vẳng của anh.

"Nếu một ngày Vu Liễn Thành yêu cô gái khác, cưới cô gái khác, cùng cô ta sinh con đẻ cái, Lâm Mộ Mai tuyệt đối sẽ không nhảy xuống từ tầng ba. Lâm Mộ Mai sẽ mua một khẩu súng, xuất hiện tại hôn lễ của Vu Liễn Thành, nổ súng vào huyết thái dương Vu Liễn Thành, sau đó sẽ nổ súng vào huyết thái dương của mình... Lâm Mộ Mai, em hãy nhớ lời em đã nói. Đến khi ấy anh sẽ chờ em trong hôn lễ của anh. Em nhất định phải đến, nhất định phải đến đây..."

Cô vừa lê bước vừa ôm lấy ngực, nỗi sợ hãi giờ khắc này như muốn khiến tim cô nhảy ra khỏi lồng ngực.

Phòng khách to lớn không một bóng người, ánh sáng chói chang soi rõ từng góc ngách. Cả căn phòng trống rỗng cô đơn.

Tim Mộ Mai thất lại. Cô nhớ trong lúc ngủ mơ, giọng nói đầy đau thương của Vu Liễn Thành lưu luyến bên tai cô lâu thật lâu, mãi không rời đi.

"Đừng, Liễn Thành!" Một giọng nói thê lương kêu gào trong lòng cô.

Cô chạy đến phòng tắm, vẫn không một bóng người. Phòng quần áo vắng ngắt, phòng làm việc vắng tanh, ngay cả phòng giải trí cũng không có ai. Tất cả đều trống vắng.

Tim Mộ Mai trĩu nặng từng chút, đôi chân yếu ớt, bủn rủn theo từng bước đi.

Có phải Vu Liễn Thành không cần Lâm Mộ Mai nữa không? Có phải anh đang đùa với cô không? Hay là Lâm Mộ Mai đã làm gì khiến Vu thiếu gia tức giận?

Nhưng mà, trong khoảng thời gian này cô có làm chuyện gì để anh không vui đâu. Không có, không hề có!

Bây giờ chỉ còn một chỗ cuối cùng thôi. Mộ Mai đứng ở cửa phòng bếp, tai áp sát vào cánh cửa đóng kín. Không có, bên trong không có âm thanh nào cả.

Chân cô run lấy bầy.

Đúng rồi, đúng rồi, nơi này đều được cách âm rất tốt, cho nên cô không thể nghe thấy âm thanh gì cả. Nói không chừng Vu thiếu gia đang nấu một bữa thịnh soạn cho Lâm Mộ Mai ở bên trong thì sao?

Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu! Nhất định Vu Liễn Thành đang ở trong đấy.

Tay Mộ Mai run run mở cửa ra.

Phòng bếp rộng rãi sáng choang, chàng trai của cô đang đứng ngược sáng, lưng áo sơ mi trắng của anh phản chiếu ánh sáng hắt vào tủ bát bóng loáng, tạo nên sóng sáng lấp lánh khiến người ta không sao mở to mắt được.

Mộ Mai ngơ ngác đứng đấy, tay vẫn vịn chốt cửa, không dám hít thở mạnh, như sợ vừa thở lớn tiếng thì anh sẽ trốn vào ánh hào quang lóa mắt kia.

Nghe thấy động tĩnh, Vu Liễn Thành quay đầu lại, nhòe môi cười để lộ hàm răng trắng sáng: "Tĩnh rồi hả?" Lúm đồng tiền bên má trái như ẩn như hiện, nói xong lại quay đầu về.

Tốt quá, có âm thanh, có âm thanh thật. Lâm Mộ Mai không phải đang nằm mơ, giấc mơ đã mang đi Vu Liễn Thành của cô giống hệt trong căn nhà cũ ở London năm xưa.

Mộ Mai cất bước chạy ào đến, vạt váy ngủ cô bay phấp phới theo gió. Cô dừng lại cách tám lưng ấy một tấc, vươn tay ra ôm lấy eo anh từ phía sau, cọ mặt vào lưng anh.

"Người đẹp ngủ trong rừng, em đã ngủ những năm mươi mấy giờ ấy. Nếu em vẫn không tỉnh lại, anh định lát nữa sẽ đến hôn em gọi tỉnh em đấy."

Năm mươi mấy giờ ư? Làm sao thể được? Sao cô có thể ngủ lâu đến vậy? Mộ Mai mờ mịt, nhưng giờ khắc này cô không muốn nghĩ ngợi, cũng lười động não, anh vẫn ở đây là tốt rồi.

Cô tiếp tục cọ vào lưng anh: "Liên Thành, anh ở đây làm gì?"

"Anh ở đây làm gì á? Còn làm gì nữa, hiện giờ đã trưa rồi trưa thật, sợ Lâm Mộ Mai đói bụng nên ở đây chuẩn bị thức ăn cho cô ấy chứ sao."

"Vậy anh đang nấu gì thế?"

"Nấu gì á? Xem đi, là cháo mực đấy."

"Em thích cháo mực."

"Anh biết, nên anh mới nấu đấy thôi."

"Liên Thành, em thật vui khi thấy anh ở đây."

"Anh biết, nên anh mới ở đây này."

Anh luôn nói những lời yêu thương ngọt ngào như thế. Không màu mè, không đầu không đuôi, nhưng càng nghĩ càng thấy xúc động, càng nghĩ càng thấy ngọt ngào.

Mộ Mai nhẹ nhõm cười, hơi nước trong mắt vương trên hàng mi. Cô lại cọ vào lưng anh, hòng lau khô hơi nước kia.

"Lâm Mộ Mai, em đang chùi nước mũi vào áo anh ấy hả." Vụ thiếu gia làm ra vẻ sợ hãi.

"Đen thật, bị anh bắt tại trận rồi."

Một giây sau, Vụ thiếu gia đưa tay lôi cô ra, khóa vào trước ngực. Cháo vẫn đang bốc hơi nghi ngút, che mờ tầm mắt, tay Mộ Mai được Vụ Liên Thành nắm lấy, hai người cùng nhau cầm muôi khuấy cháo.

"Mộ Mai, em có tò mò anh đã mua nhà chúng mình ở Brazil ra sao, chú chó to anh tặng em trông thế nào không?"

"Dĩ nhiên, chắc chắn sẽ tốt hơn trong tưởng tượng của em hàng vạn lần đúng không."

Đúng vậy, Mộ Mai vô số lần mơ đến cảnh Vụ Liên Thành nắm tay mình đi dạo trên bờ cát vàng óng của đất nước samba ấy. Họ sống trong một ngôi nhà nhỏ nhỏ, có chú chó chạy tung tăng bên chân, hàng xóm xung quanh đều nhiệt tình thân thiện, luôn cười lên khoe hàm răng trắng đều như bắp dưới ánh mặt trời.

Mộ Mai luôn tin, bờ cát vàng ấy sẽ xóa đi hết những năm tháng mù mịt xưa kia, tượng trưng cho cuộc sống an yên hạnh phúc.

Anh cười khẽ bên tai cô, tiếng cười ấy vừa dịu dàng vừa có chút đắc ý: "Lâm Mộ Mai, anh đã đặt vé máy bay về Brazil vào thứ Ba rồi. Giờ là thứ Sáu, ba ngày nữa anh sẽ đưa em rời khỏi Bắc Kinh."

Lời này như thế bóp chặt hô hấp của Mộ Mai, cô quay người nắm chặt vạt áo anh, dè dặt hỏi: "Thật sao? Thật sao Liên Thành?"

"Đương nhiên là thật rồi."

Qua lời khẳng định chắc nịch ấy, Mộ Mai cảm nhận được, rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng, mọi việc đã kết thúc êm êm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 96

Thứ Bảy, Mộ Mai lôi Vụ Liên Thành đi lễ chùa. Những ngày lễ chùa được chính phủ Bắc Kinh liệt vào một trong những hiện tượng văn hóa, nên mỗi dịp đều được đầu tư rất kỹ.

Hiện giờ đã cuối tháng mười một, một trong những ngày lễ nhộn nhịp nhất cuối năm. Trên đường người qua kẻ lại đông nghịt, có cả khách trong nước lẫn ngoài nước. Người bán hàng rong nhiệt tình chào mời khách, khung cảnh nhộn nhịp tưng bừng.

Cô mua cả đồng đồ chơi lưu niệm, bắt Vụ Liên Thành xách đầy hai tay. Nhìn những món đồ muôn màu muôn vẻ ấy, cô chợt thấy dường như thân phận họ đã đổi ngược, giờ là Vụ Liên Thành sắm vai thư đồng của Lâm Mộ Mai.

Rẽ qua khúc cua, một bác gái mặt mày đôn hậu gọi họ lại, không phải là gọi mình Vụ Liên Thành mới đúng.

"Cậu trai trẻ, cậu mua một chiếc vòng ngọc cho bạn gái cậu đi. Vòng ngọc này có ý nghĩa mỹ mãn thuận lợi."

Có lẽ câu "bạn gái" kia của bác ấy đã khiến Vưu Liên Thành vui vẻ, thế là anh kéo tay Mộ Mai đến, còn ra vẻ sành sỏi đánh giá khay vòng ngọc của bác ấy.

Nhìn dáng vẻ anh hơn hớ nói chuyện với bác gái kia, Mộ Mai bỗng nổi hứng trêu chọc Vưu thiếu gia, cô nghiêm mặt nói với bác gái: "Bác ơi, bác làm rồi à."

Trong mắt bác ấy ngập vẻ nghi ngờ.

"Bác à." Mộ Mai kéo áo Vưu Liên Thành, "Cháu không phải bạn gái người này đâu, cậu ấy là em trai cháu."

Giận chưa? Mộ Mai thị uy liếc nhìn Vưu Liên Thành, hiển nhiên lời nói của cô đã khiến mặt Vưu thiếu gia âm ỉ đỏ bừng.

Vừa dứt lời, bác gái kia kể đến, sầm soi nhìn kỹ mặt cô, rồi lại chuyển sang Vưu Liên Thành, sau đó cười phá lên, chỉ vào khay vòng ngọc: "Nếu cháu là chị gái cậu ấy, bác sẽ tặng hết đồng vòng này cho cháu không lấy tiền."

"Bác đừng tự tin quá như vậy. Lát nữa cháu đưa thẻ căn cước của bọn cháu cho bác xem, bác sẽ biết mình đã nhầm to đến cỡ nào." Mộ Mai tiếp tục thần nhiên nói dối.

Bác gái xua tay: "Cô gái à, đừng lừa bác. Trước đây ông nội bác là thầy xem tướng, bác cũng có chút nghiên cứu nho nhỏ với lĩnh vực này. Hai người bọn cháu có tướng phu thê đấy."

Bác ấy chỉ vào mắt Mộ Mai: "Ví dụ như cháu là mắt hạnh, còn cậu trai này mắt lại hẹp dài, trong tướng phu thê gọi lại lấy ưu bù khuyết."

Nói xong, bác gái còn kéo tay hai người, mở lòng bàn tay họ ra, lát sau lại cười khanh khách: "Hai cháu không chỉ có tướng phu thê mà còn có mệnh phu thê nữa, sẽ sống với nhau đến răng long đầu bạc." Bác ấy chỉ vào đường chỉ tay của họ, "Đây là đường tình duyên, theo đường này cho thấy, ban đầu hai cháu có chút trắc trở nhưng đến cuối cùng vẫn sẽ nắm tay đi đến cuối đời."

Mộ Mai cúi đầu nhìn chỉ tay của mình và Vưu Liên Thành cái hiểu cái không, nhưng lòng đã bắt đầu sùng kính con ngõ cổ kính mang sắc thái huyền bí này, vui mừng tin tưởng lời bác gái kia một cách khó hiểu.

Bác gái cười rạng rỡ, từng nếp nhăn trên mặt đều toát lên nét ôn hòa: "Cô gái, bây giờ bác vẫn còn khỏe mạnh, sẽ chờ cô cậu ở đây. Đến lúc đó cô cậu có kết hôn nhất định phải đến đây tặng bác bánh kẹo cưới đấy nhé. Sao đây, cháu có muốn lấy thẻ căn cước ra cho bác xem nữa không?"

Mộ Mai ghen lời, ngượng ngùng sờ mũi. Trái lại Vưu Liên Thành này giờ vẫn ở bên cạnh im thin thít lại cất lời: "Bác, bác thấy cháu và cô ấy không hề giống..." Anh ngập ngừng chốc lát mới hỏi nốt, "... chị em sao? Bác xem thấy bọn cháu có tướng phu thê còn sống đến răng long đầu bạc thật hả?"

Nghe giọng kính trọng của anh kia! Từ lúc nào mà Vưu thiếu gia nhà cô đã biết kính già yêu trẻ thế? Mộ Mai thầm thắc mắc.

Bác ấy thôi cười, ánh mắt nhìn ra con phố dài: "Cậu trai, bác đã buôn bán ở đây mấy chục năm rồi, xưa nay không hề nói hươu nói vượn."

Khoảnh khắc ấy tay Mộ Mai bị Vưu Liên Thành siết chặt, khó hiểu cảm nhận tâm trạng anh như có gì đó biến đổi vô cùng to lớn.

Vưu Liên Thành mua hết đồng vòng ngọc của bác gái kia rồi vội vàng kéo cô ra về, không dạo chùa nữa.

Trên đường trở về câu lạc bộ, anh chỉ lo chăm chú lái xe, còn Mộ Mai thì vừa ngắm nghía đồng hồ chơi mình mua được, vừa nói không ngớt với Vưu Liên Thành, thế nhưng anh không hề phản ứng đáp lời.

"Vưu-Liên-Thành!" Mộ Mai cất cao giọng.

Anh như mới choàng tỉnh khỏi cơn mơ, khẽ quay mặt sang: "Gi cơ..."

Đúng là anh không hề để tâm đến chuyện cô nói, Mộ Mai mất hứng mím môi quay đi giận dữ.

"Mộ Mai, sau này không được nói lung tung nữa." Anh nhớ lại chuyện khi nãy, cất lời cảnh cáo.

Nói gì mà lung tung cơ chứ? Mộ Mai bối rối quay mặt nhìn Vưu Liên Thành, phát hiện sắc mặt anh nghiêm trang.

"Nghe không, nếu em còn nói vậy anh sẽ buồn đấy." Anh nói tiếp.

Không hiểu sao, Mộ Mai cảm nhận được trong lời nói anh ẩn chứa vẻ ưu thương. Mộ Mai nghĩ chắc do câu "chị em" của mình rồi. Vưu thiếu gia lạ thật, cứ luôn canh cánh chuyện tuổi tác thế.

"Em biết rồi, sau này không nói nữa." Cô hứa hẹn.

Đúng vậy, nếu lời nói ấy làm anh buồn, sau này cô sẽ không nói nữa.

Trở về câu lạc bộ thì đã đến trưa, Vưu Liên Thành không ăn trưa với Mộ Mai mà là vội vàng chui vào phòng tắm, sau đó đi ra. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, ôm cô thật chặt: "Ở đây chờ anh!" Rồi hối hả chạy đi.

Đang ngủ trưa ngon giấc, Tần Mặc bị một cuộc điện thoại đánh thức. Cô là chủ nhiệm khoa xét nghiệm ADN của bệnh viện tư nhân vô cùng bảo mật ở Bắc Kinh. Bình thường nếu không có tình huống đặc biệt, hai ngày cuối tuần cô đều có thể ở nhà không phải đi làm.

Hơn hai giờ rưỡi chiều, viện trưởng gọi điện đến báo cô lập tức đến bệnh viện, ba giờ rưỡi sẽ có khách đến xét nghiệm. Ông còn ra lệnh, khi gặp vị khách kia thì nên nói ít làm nhiều là được.

Tần Mặc đang thay quần áo chuẩn bị đi làm thì lại nhận được cuộc điện thoại thứ hai, bên kia vang lên giọng nói nũng nịu ngọt ngào: "Chị họ, chị đoán xem em đang ở đâu nào?"

Vừa đến văn phòng, móng còn chưa kịp ngồi nóng thì một chàng trai trẻ cầm theo giấy giới thiệu đích thân viện trưởng ký tên tìm đến.

Tần Mặc còn tưởng người khiến viện trưởng đặc biệt nhấn nhủ như vậy phải là nhân vật gì tai to mắt lớn lắm, nào ngờ chỉ là một chàng trai ăn mặc rất bình thường. Áo sơ mi ca rô phối với áo phao hàng chợ, đeo kính gọng to và mũ lưỡi trai kéo thấp.

Đầu tiên anh ta cho biết mình đến làm xét nghiệm ADN giúp bạn, đưa túi nhựa chứa hai sợi tóc cho cô, nhanh chóng điền tài liệu, lúc rời còn đi nhấn mạnh cần gấp kết quả vào thứ Hai này. Từ lúc xuất hiện cho đến lúc khuất bóng chỉ trong mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi.

Tuy rằng tuân theo lời viện trưởng dặn dò, nhưng Tần Mặc vẫn tò mò lên đánh giá chàng trai kia. Tuổi tác khoảng hơn hai mươi, da dẻ rất tốt, còn lại thì không phân biệt rõ ràng, bởi vì đôi phương ăn mặc như vậy rất khó nhìn được mặt mũi thật thế nào. Duy nhất có thể khẳng định người này không phải dân Bắc Kinh, hơn nữa còn sống ở nước ngoài rất nhiều năm. Dù rằng nói tiếng phổ thông rất chuẩn nhưng thỉnh thoảng vẫn chen vào một hai từ đơn tiếng Anh. Giọng nói rất êm tai, đặc biệt khi nói tiếng Anh còn thành thạo uốn lượn, khiến người nghe say mê.

Tần Mặc bỏ bảng tài liệu và hai sợi tóc kia vào hộp đựng cầm đến phòng giám định, song vừa mở cửa ra đã thấy một cô gái trẻ tuổi cao ráo đứng ngoài hành lang, ngơ ngác nhìn theo hướng bóng lưng chàng trai trẻ vừa rời khỏi phòng làm việc của cô.

Tần Mặc cười tươi rói, bước đến vỗ vai cô em họ mình: "Tiểu Quỷ yêu dấu của chị, đang ngắm anh chàng đẹp trai kia hả?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 97

Thứ Hai, thời tiết Bắc Kinh âm u, mặt trời luôn núp sau đám mây chơi trốn tìm với mọi người.

Sáng nay, Mộ Mai phát hiện tâm trạng Vưu Liên Thành luôn nôn nao, lát lát thì ngăn người trước máy tính, chốc chốc lại ngồi thờ trên sofa, hồi sau lại đứng đờ đẫn trước cửa sổ, tiếp theo lại nhìn cô ngẩn ngơ. Cả buổi sáng không biết anh đã xem đồng hồ bao nhiêu lần.

"Liên Thành, có phải xảy ra chuyện gì không?" Sau N lần nói chuyện không được đáp trả, Mộ Mai đành gọi thật to.

Lúc này Vưu thiếu gia mới hoàn hồn lại, giải thích: "Anh đang đợi một cuộc điện thoại rất quan trọng, là chuyện công ty."

Vậy ư? Mộ Mai thờ phào nhẹ nhõm.

Bấy giờ Vưu Liên Thành mới chú ý vào người Mộ Mai, nhìn cô từ trên xuống dưới, mày khẽ chau. Hôm nay cô trang điểm nhẹ, một nửa tóc vấn hờ, một nửa buông xõa khiến gương mặt càng thêm xinh xắn. Cô đeo hoa tai ngọc trai, mặc váy ôm vintage chấm gối, tất chân đen tôn thêm nét quyến rũ.

Dưới ánh mắt Vưu Liên Thành, Mộ Mai chợt dạ giấu một chân ra sau, tạo thành tư thế kim kê độc lập.

"Lâm Mộ Mai..." Giọng anh rõ không vui.

Mộ Mai giờ tay lên, thành thật: "Được rồi Liên Thành, chiều nay em định đi gặp anh Cẩm Thư."

Lúc cô cho rằng mình sẽ phải tốn công miệng lưỡi giải thích thì không ngờ Vưu Liên Thành suy tư vài giây lại gật đầu, khe khẽ "ừ" một tiếng.

Song, Mộ Mai mừng thầm chưa đến nửa phút thì Vưu thiếu gia đã bắt đầu bắn liên thanh: "Có điều Lâm Mộ Mai, em đi gặp anh ta thì đi, nhưng có cần ăn diện vậy không? Còn mang vớ đen á? Anh nói này, sao phụ nữ bọn em ai cũng hư vinh, hận không thể hóa thành nữ thần Athena trước mặt đám đàn ông thế hả? Em giỏi lắm, dám mang tất chân mỏng tang thế này, em không biết lạnh á? Vì muốn bảo vệ hình tượng nữ thần trong mắt Triệu Cẩm Thư mà

em bắt chấp mọi giá, thật không hiểu em nghĩ gì. Anh nói..."

Cứ thế sa sả gần nửa giờ, mãi cho đến khi điện thoại di động vang lên, anh cúi đầu xem rồi tức khắc đi vào phòng giải trí, tiện tay đóng cửa lại.

Mộ Mai thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt xem thường người sau cánh cửa kia.

Ra khỏi phòng, trong tay Vu Liền Thành cầm theo một chiếc áo phao, là kiểu có thể mua khắp các chợ Bắc Kinh. Hôm thứ Bảy thấy anh mặc áo này, Mộ Mai còn vô cùng hoang mang, phải biết rằng xưa nay Vu thiếu gia cực kỳ soi mói việc ăn mặc cơ đấy.

Vu Liền Thành tình bơ mặc áo phao vào, đứng trước mặt Mộ Mai, nhìn cô thật sâu mới quay người rời đi. Mộ Mai kéo áo anh lại theo bản năng.

Không biết tại sao, cô lại cảm giác bóng lưng quay đi của Vu Liền Thành lại mang vẻ quyết tuyệt như tráng sĩ chặt tay vậy.

"Liền Thành, anh định đi đâu?" Mộ Mai lo lắng.

Câu này ngược lại khiến biểu cảm Vu Liền Thành buông lỏng: "Anh chỉ đi ra ngoài làm chút chuyện, sẽ nhanh trở về thôi." Còn vỗ vai Mộ Mai trấn an, sau đó cúi đầu mãnh liệt hôn lên môi cô.

Hic, đây không giống hôn môi, mà giống như anh đang ngấu ngiến môi cô hơn, lưỡi anh liếm khắp môi cô, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, đến mức Mộ Mai thở hôn hên.

Buông cô ra, Vu Liền Thành lộ ra vẻ thỏa mãn: "Lâm Mộ Mai, anh không thích em tô son đi gặp bất cứ tên đàn ông nào khác ngoại trừ anh."

Sau khi nói xong, anh lại thể hiện phong độ đại tướng quân: "Được rồi, thư đồng, anh cho phép em đi gặp Triệu Cẩm Thư đấy."

Ba giờ chiều Bắc Kinh, Vu Liền Thành đứng trước cửa phòng làm việc màu vàng nhạt, hít thở thật sâu vài lần, lòng thầm đếm một, hai, ba mới gõ tay lên gỗ cửa.

Một giọng nói lãnh lút vang lên: "Vào đi, cửa không khóa." Anh mở cửa bước vào.

Người phụ nữ hơn ba mươi tuổi ngồi sau bàn làm việc, nghe thấy động tĩnh bèn ló mặt ra khỏi máy tính, nhìn anh cười lịch sự.

Tần Mặc nhìn chàng trai tên Ken trên tài liệu, vẫn là cách ăn mặc hệt như lần đầu, mắt giấu sau cặp kính dày.

Đối phương không vòng vo đòi thẳng kết quả xét nghiệm. Tần Mặc đưa túi tài liệu màu xanh lá nhạt cho anh, trên túi giấy còn dán niêm phong. Anh cúi đầu ngập ngừng không mở ra ngay.

Cho dù ăn mặc bình thường, khó nhìn ra được mắt anh sau thấu kính dày và đường nét gương mặt dưới vành mũ kéo thấp. Nhưng Tần Mặc vẫn phải thừa nhận, một số người trời sinh đã có khí khái hơn người, ví dụ như chàng trai trẻ trước mặt. Anh chỉ cúi đầu im lặng thôi nhưng thời gian lại như đọng kết thành sương.

Đối phương nhanh chóng ngẩng đầu lên lại, tay cầm túi hồ sơ, ánh mắt nhìn thẳng vào Tần Mặc, lịch sự nói cảm ơn, sau đó thì tạm biệt.

Thấy chàng trai nắm lấy chốt cửa sắp sửa mở ra. Tần Mặc liền gọi lại: "Cậu này!" Tim cô đập với tần suất như muốn thoát ra khỏi cổ họng.

Tần Mặc kiên trì nở nụ cười hòa nhã hết sức có thể, chỉ vào túi hồ sơ: "Chúc mừng cậu, nếu là vì tranh giành di sản."

Biểu cảm của đối phương vẫn ẩn sâu sau cặp kính và mũi lưỡi trai, nhưng giọng nói lịch sự đã có phần lạnh lùng: "Bác sĩ Tần, tôi rất hối hận khi bước vào văn phòng này, cô là một tấm gương xấu trong ngành y, không hề biết tôn trọng bệnh nhân của mình."

"Tôi..." Trên thực tế, sau khi nói ra lời kia, Tần Mặc đã hối hận, ấp a ấp úng, "Xin lỗi cậu."

Đáp lại Tần Mặc là tiếng đóng cửa vang rền.

Tần Mặc ủ rũ nhìn cánh cửa ấy hồi lâu, mới yếu ớt nói: "Tiểu Quý, hình như chị làm sai rồi. Chị không nên nói theo em bảo, chúng ta sai rồi."

Cô gái mặc áo sơ mi trắng đi ra khỏi bình phong, duyên dáng đến trước mặt Tần Mặc, cười ngọt ngào vui đầu vào cô ta, làm nũng như trước đây: "Chị họ của em ơi, anh ta là người đã làm tổn thương em sâu sắc, chẳng qua chị giúp em giáo huấn anh ta một trận thôi mà."

"Nhưng mà... Tiểu Quý, chị cảm thấy trong lòng hơi khó chịu." Tần Mặc vô cùng phiền não, bắt đầu hối hận vì mình đã mềm lòng trước lời van nài thống thiết của Đông Tiểu Quý, nói câu đó với chàng trai kia. Tuy rằng cô ta không biết câu nói Đông Tiểu Quý mớm lời cho mình có ý nghĩa gì, nhưng trực giác cho biết chắc chắn đây không phải chuyện tốt.

"Chị họ, câu chị nói vừa rồi là chúc mừng chứ có gì đâu." Đông Tiểu Quý vẫn nũng nịu, "Chị, người khiến em nằm viện ba tháng chính là anh ta đấy. Khi này xem như là trả thù cho em."

"Tiểu Quỷ, sao em lại muốn chị nói vậy?" Tần Mặc không kiềm được hỏi.

"Không có gì, chỉ cho tên khốn đó một chút giáo huấn thôi." Đông Tiểu Quỷ buông chị họ mình ra, giơ tay lên, "Em thế, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

Nói xong, cô ta nhanh chóng chạy đến trước cửa sổ. Nơi này là tầng mười bốn, Vưu Liên Thành muốn đi từ đây xuống bãi rác phía sau bệnh viện phải tốn một chút thời gian. Mà chỗ này là nơi lý tưởng có thể thấy rõ mọi việc.

Vưu Liên Thành, xem thử anh có xuất hiện tại đó không. Nửa mong là có, lại nửa mong là không.

Kể từ lúc biết được Vưu Liên Thành đến chỗ chị họ cô làm gì. Đáy lòng Đông Tiểu Quỷ luôn thắc mắc không thôi. Anh xét nghiệm ADN làm gì? Sau đó một chút chuyện mờ mờ ảo ảo hiện lên trong đầu cô. Lần đó Chu Á Luân uống say, lỡ lời nói ra một bí mật. Vưu Liên Thành và Lâm Mộ Mai không thể nào, nếu họ ở bên nhau thì sẽ bị trời phạt. Khi ấy nghe việc này, Đông Tiểu Quỷ như lọt vào sương mù không hiểu ra sao.

Thế nhưng những lời này kết hợp với Vưu Liên Thành xuất hiện tại đây thì đầu óc cô đã bắt đầu sáng tỏ. Một suy đoán to gan nhất thời hiện ra trong đầu Đông Tiểu Quỷ, thế là cô ta gọi điện cho Chu Á Luân. Mười lăm phút sau từ dấu vết lộ ra qua cuộc trò chuyện với Chu Á Luân, Đông Tiểu Quỷ đã xác định suy đoán to gan kia.

Theo thời gian từng phút trôi qua, máu Đông Tiểu Quỷ sôi trào, cô ta tự tin cho rằng đây là trừng phạt của Thượng đế giành cho Vưu Liên Thành và Lâm Mộ Mai, cô ta còn khần cấp biết kết quả kia còn hơn cả Vưu Liên Thành.

Tiếc nuôi là... không phải! Mẹ kiếp không phải!

Nhưng Đông Tiểu Quỷ không sợ, không phải thì sao? Thượng đế đã tạo nên trò đùa tai quái này, vậy thì cô ta sẽ nghĩ cách để nó tiến hành đến cùng. Thế là cô ta đã thuyết phục chị họ mình nói ra câu ám hiệu kia.

Đông Tiểu Quỷ nửa hi vọng Vưu Liên Thành đừng mở hồ sơ xét nghiệm ADN kia ra, như vậy anh sẽ phải nhận lấy đau khổ, nỗi đau do huyết thống mang lại. Đông Tiểu Quỷ còn hi vọng sự đau khổ kia sẽ tiếp tục kéo dài trong cuộc đời của Vưu Liên Thành, mãi cho đến khi anh già nua.

Nhưng cô ta lại hi vọng Vưu Liên Thành mở hồ sơ xét nghiệm ADN kia ra, như thế chứng tỏ Vưu Liên Thành thật sự không quan tâm nhiều về Lâm Mộ Mai. Vậy cô ta sẽ thăm chế giễu trong bụng, hừ, Vưu Liên Thành hóa ra cũng chỉ có thế.

Ánh mắt Đông Tiểu Quỷ chòng chọc vào bãi rác. Theo sự hiểu biết của cô về Vưu Liên Thành, đây tuyệt đối là nơi thiêu hủy giấy tờ tốt nhất.

Rốt cuộc Vưu thiếu gia có sẽ xuất hiện tại nơi đây không?

Tần Mặc đi đến phía sau Đông Tiểu Quỷ: "Tiểu Quỷ buổi tối cùng nhau ăn cơm đi, rủ mẹ em luôn, chúng ta lâu lắm chưa ăn với nhau rồi." Cô vừa nói vừa chọn nhà hàng.

Mãi không nghe Đông Tiểu Quỷ đáp lời, Tần Mặc lấy làm lạ. Xưa nay Đông Tiểu Quỷ luôn là cô bé thông minh lanh lợi, luôn biết cách dỗ mọi người vui vẻ, rất hiếm khi im lặng như vậy.

Tần Mặc lộ người đến, giả giọng tức giận: "Tiểu Quỷ, em đang ra vẽ họa sĩ nổi tiếng với chị đấy hả? Tiểu..." Nửa câu sau nghẹn lại, cô gái luôn đưa lưng về phía cô ta đang giàn giụa nước mắt.

Đây là một Đông Tiểu Quỷ vô cùng xa lạ. Lòng Tần Mặc thăm thò dài, xem ra cô gái ngọt ngào nhà mình đã bị chàng trai kia tổn thương sâu sắc thật rồi, cô đành ôm lấy em họ mình an ủi: "Tiểu Quỷ, chị từng nghe một câu thế này. Bất cứ cô gái nào cũng sẽ vì một chàng trai mà rơi nước mắt, rồi từ đó về sau, cô gái ấy sẽ hoàn toàn miễn dịch với những giọt lệ mặn đắng ấy. Chúc mừng em Tiểu Quỷ, giờ chị tuyên bố, công chúa nhỏ nhà chúng ta đã chính thức tốt nghiệp trường nước mắt rồi."

Nào ngờ, lời này càng khiến Đông Tiểu Quỷ khóc to hơn, nức nở từng cơn: "Chị... Vưu Thiên Lành đã thiêu rụi xét nghiệm kia rồi... Em... tận mắt chứng kiến. Chị... đây là em vui mừng quá thôi, em khóc... là vì vui mừng... Đúng vậy, là như vậy... Vưu Liên Thành bị truất cột như thế... là đáng đời anh ta. Chị... Vưu Liên Thành là tên nhát gan... em... cá anh ta sẽ hối hận cực kỳ... vì không mở túi giấy kia ra... Anh ta sẽ hối hận đến chết..."

"Đúng, đúng, đáng đời cậu ta." Tần Mặc vuốt tóc Đông Tiểu Quỷ. Tuy rằng cô ta không hiểu Đông Tiểu Quỷ nói gì, nhưng tên kia dám làm em họ cô ta khóc như vậy là đáng bị trừng phạt.

Hồi sau, Đông Tiểu Quỷ mới thôi khóc lóc, gối đầu lên vai Tần Mặc, thỏ thẻ: "Chị, Vưu Liên Thành thật sự rất yêu cô ta."

Chỉ vì yêu quá sâu sắc nên mới không có cả can đảm đi khiếu kiện thực tại. Vưu Liên Thành sợ một khi mở túi giấy ấy ra, kết quả không phải cái anh muốn, như vậy sẽ chứng thực tội danh yêu chị ruột của bản thân. Cho nên anh quyết định tự mình dối mình, xem như không hề có việc này, anh thà như thế cũng không đi mạo hiểm xem kết quả kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 98

Vưu Liên Thành trở về câu lạc bộ, Lâm Mộ Mai đã không còn ở trong phòng, chắc là đi gặp Triệu Cẩm Thu rồi, mà hân còn trang điểm thật xinh đẹp đi gặp anh ta nữa cơ.

Anh mở tủ giày ra, quả nhiên không thấy đôi giày cao gót màu đỏ đầu cá. Con tức của Vưu thiếu gia tăng thêm vài phần.

Hừ, Lâm Mộ Mai kẻ đôi giày ấy là Triệu Cẩm Thu tặng cho cô, cô luôn xem nó như bảo bối không nỡ mang, bảo rằng chỉ mang vào những lúc quan trọng thôi. Vậy là đi gặp Triệu Cẩm Thu là chuyện quan trọng đúng không?

Mẹ nó, Lâm Mộ Mai quả là ham hư vinh, không chỉ ham hư vinh mà còn không tim không phổi. Trong lúc Vưu thiếu gia chịu đau khổ thì cô lại vô tư lự mang giày Triệu Cẩm Thu tặng đi gặp anh ta.

Đôi giày đỏ kia mang trên chân Lâm Mộ Mai nhất định rất đẹp. Mẹ kiếp, nhất định sẽ mê hoặc Triệu Cẩm Thu điên đảo thần hồn cho xem.

Vưu Liên Thành tức anh ách, lấy điện thoại ra định gọi điện nhắc nhở Lâm Mộ Mai đừng về muộn quá, tốt nhất là trở lại trước khi trời tối, trị an của Bắc Kinh không tốt. Đáng về hiện tại của cô không chừng sẽ làm tỷ lệ phạm tội của nơi đây tăng vọt, ảnh hưởng nghiêm trọng tới người dân.

Thế là anh bấm số điện thoại của cô, vậy mà...

Lâm Mộ Mai lại dám tắt điện thoại!

Đèn đường mới vừa lên, Triệu Cẩm Thu trở về căn hộ của mình như thường ngày, vừa rẽ qua khúc cua, anh đã thấy được Lâm Mộ Mai đang tựa vào cột đèn đường. Dưới ánh đèn lung linh, cô như cảnh mộng ảo.

Thế nhưng lúc này trong lòng anh lại có chút thương cảm, anh đoán được tiếp theo Lâm Mộ Mai sẽ nói gì với mình rồi.

Quả nhiên, câu đầu tiên Mộ Mai cất lời chính là: "Anh Cẩm Thu, mai em sẽ rời khỏi Bắc Kinh đến Brazil." Câu tiếp theo lí nhí lí nhí, "Sau khi đến Brazil, em sẽ ở lại đó một thời gian rất lâu."

Rốt cuộc Lâm Mộ Mai cũng theo Vưu Liên Thành đi Brazil, mà còn rất lâu mới trở về. Nhưng lâu là bao lâu? Lâu đến mức gặp lại thì tay cô đã dất hai bé ốc sên không biết giống cô hay giống Vưu Liên Thành sao? Mà Triệu Cẩm Thu cũng sẽ như bao người đàn ông khác, cưới vợ sinh con, bắt đầu có bụng bia và tháng tháng nộp hết tiền lương cho vợ mình ư?

Dù rằng từ lúc Vưu Liên Thành xuất hiện tại Bắc Kinh, Triệu Cẩm Thu đã đoán được sớm muộn có ngày sẽ nghe được câu nói này từ Lâm Mộ Mai. Chẳng qua khi chính tai nghe được, anh vẫn cảm thấy khó chịu, khó chịu đến mức đôi giày cao gót mang trên chân cô cũng trở nên chói mắt.

Triệu Cẩm Thu hừ lạnh, đi ngang qua Lâm Mộ Mai, không thèm ngoảnh lại. Đôi giày cao gót kia lập tức lóc cóc theo sau.

"Anh Cẩm Thu, chúng ta đi chơi đi, thời tiết tối nay tốt lắm."

Thời tiết tốt lắm ư, cô đã bị lạnh đến mức mũi đo đỏ đỏ mà còn khen tốt. Triệu Cẩm Thu thật hi vọng trời sẽ lạnh thêm chút nữa, để Lâm Mộ Mai bị đóng băng luôn đi.

Nhìn đôi tất chân mỏng tang và đôi giày cao mười hai centimet gót nhọn kia, Triệu Cẩm Thu bỗng nảy sinh ý nghĩ xấu xa, quay mặt lại mỉm cười: "Lâm Mộ Mai, đi tản bộ với anh nào!"

Họ men theo con gió đến đầu phố, nơi đây đèn đường leo lét, xung quanh không có nhà cửa gì, gió dễ dàng luồng xuống thổi thốc phần phật. Cả hai đã "tản bộ" nơi này hơn nửa giờ, Triệu Cẩm Thu luôn rào bước đi đằng trước còn Lâm Mộ Mai thì vội vã đuổi theo sau. Ban đầu cô còn nói liến thoắng vui vẻ sau thì run cầm cập.

Chẳng hạn như lúc này: "Anh... Cẩm... Thu, nói chuyện với em đi?... Anh không nói lời nào... làm em thấy sợ sợ ấy... Em sợ anh giận em lắm..."

"Anh Cẩm Thu... hay là em không đi Brazil nữa, ở lại tứ hợp viện làm hàng xóm cả đời với anh nhé. Chờ anh kết hôn thì em sẽ chăm con giúp vợ chồng anh, được không?"

Triệu Cẩm Thu dừng bước, quay đầu lại đồng đặc bảo: "Được."

"Ặc..." Mộ Mai ấp a ấp úng, không ngờ Triệu Cẩm Thu lại trả lời như thế. Xem ra anh giận cô thật rồi!

Xem đi, cô em Lâm Mộ Mai này lúc nào cũng nói hươu nói vượn, không thể tin được mà.

Trên đời này rất nhiều người tin chuyện kiếp trước kiếp này. Ai cũng quy việc tội tệ mình gặp được hiện tại đều do kiếp trước gây nghiệp. Triệu Cẩm Thư nghĩ, chắc kiếp trước anh nhất định đã làm hại gì Lâm Mộ Mai rồi, cho nên kiếp này anh mới trả nợ cho cô mãi thế. Nếu không sao anh lại dễ dàng mềm lòng trước cô như vậy, vừa thấy người cô run run trong gió thì anh đã khuất phục.

Triệu Cẩm Thư thờ dài, cởi áo khoác ra định choàng lên người cô. Thế nhưng Mộ Mai lại nhất quyết từ chối.

"Anh Cẩm Thư, mặc áo khoác không đẹp. Em ăn diện lộng lẫy như vậy là để đến gặp anh đấy."

Ăn diện lộng lẫy á? Triệu Cẩm Thư gợn tay khẽ vỗ đầu cô, cường ép khoác áo kín cho cô, thờ dài: "Lâm Mộ Mai, anh đã nói với em từ lâu rồi. Yêu em là chuyện của một mình anh, cho nên em không cần thấy áy náy rồi làm những việc lấy lòng anh làm gì."

Vậy mà Lâm Mộ Mai lại cười toe toét với anh: "Nhưng em thích lấy lòng anh mà!"

Tay cô đặt lên ngực anh, khoảng cách họ gần trong gang tấc, gần đến mức khiến tim Triệu Cẩm Thư chọt se sắt. Sau này chắc hẳn họ sẽ không bao giờ có được thời khắc thế này nữa.

Anh đưa tay phủ lên tay cô, ngược mắt nhìn bầu trời đêm thăm thẳm, giọng đượm nét u buồn: "Lâm Mộ Mai, có khi nào sau này em sẽ quên mặt mũi anh, chỉ nhớ được chiều cao tuổi tác của Triệu Cẩm Thư, nhớ được sở thích của Triệu Cẩm Thư, nhớ những lời Triệu Cẩm Thư đã nói, nhưng lại không nhớ mặt Triệu Cẩm Thư ra sao không?"

Tối nay sao anh Cẩm Thư của cô lại đa sầu đa cảm thế chứ? Đúng vậy, có lẽ đêm trước khi biệt ly luôn khiến người ta dễ bùi ngùi như thế. Nếu không sao mặt cô lại có màn sương mờ thế này.

"Không đâu, em không bao giờ quên mặt anh." Giọng Mộ Mai còn hun hút hơn cả con phố được bao phủ trong sương này.

Cô thờ hất, làn sương trắng toát ra từ môi cô lại che mờ ánh mắt hơn.

Triệu Cẩm Thư nghe được giọng cô lẩm bẩm: "Em sẽ không quên anh, ngay cả khi mắt em không thấy gì, em cũng sẽ lần mò về ra được đường nét gương mặt anh."

Mộ Mai chậm rãi đưa tay lên, ngón tay chậm chậm vẽ nguyệt ngoác trong khoảng không, giọng nói trầm bổng: "Đây là lông mày của anh Cẩm Thư, vừa đen vừa rậm, mỗi khi nhíu lại giống như con sâu róm ấy. Đây là mắt anh Cẩm Thư, vừa to vừa sáng không phải kiểu hẹp dài như mấy cô gái thường thích, nhưng đôi mắt này lại khiến họ cảm thấy an tâm tin tưởng. Đây là mũi anh, phần xuất sắc nhất trên gương mặt của Triệu Cẩm Thư, nó tựa dãy núi cao cao chập chùng trong bức tranh thủy mặc. Còn đây là miệng, miệng của anh Cẩm Thư thì hơi không đẹp, nó đầy quá, vừa cười lên sẽ trông ngốc nghếch nhưng lại đáng yêu. Còn đây là cằm anh, vô cùng cương nghị, trông thế nào cũng là kiểu người tốt điển hình."

Mộ Mai vẽ xong lại mỉm cười: "Triệu Cẩm Thư có một gương mặt anh trai nhà bên mà mọi thiếu nữ đều thích."

Triệu Cẩm Thư sờ mặt mình cười khỏ. Nhưng trong nụ cười này lại ẩn chứa chút vui mừng, thông qua Lâm Mộ Mai, dường như anh thấy được những biểu cảm mình đã quên mất.

"Lâm Mộ Mai sẽ không quên mặt Triệu Cẩm Thư, Lâm Mộ Mai cũng không bao giờ quên Triệu Cẩm Thư."

Mộ Mai ngẩng đầu nhìn trời, nhớ lại cảnh mình lần đầu trốn dưới mái hiên nhà anh, cả thế giới đều chìm trong màn mưa, chỉ có mỗi cô và mái hiên, Triệu Cẩm Thư đã bước vào đời cô tựa như một người thân.

"Anh Cẩm Thư, anh biết không, lúc mười tuổi, mẹ Xuân thuê một cô giáo dạy em tiếng Trung. Đó là một người phụ nữ bị cận nhẹ, có lần cô đọc câu 'lá rụng về cội' thì rơi lệ. Cô kể, cô sinh ra ở vùng Trường Giang, năm tám tuổi quê cô xảy ra lũ lụt, ba mẹ cô chết mất xác vào trận lụt ấy. Sau này cô được hai vợ chồng người Anh nhận nuôi, đến mười tuổi cô theo họ đến London. Cô bảo lúc cô rời khỏi quê, hoa hạnh đang nở rộ trong vườn, từ đó về sau cảnh tượng hoa hạnh nở ngợp trời ấy luôn theo cô đến nước Anh xa xôi này. Cô giáo em rất thích kể chuyện mình hồi bé, nào là mẹ cô dẫn cô đi hái hoa, được ba cô công trên vai đi qua con đường quê; kể con trâu quật cường không chịu đi cày, kể nhà cửa luôn dột nát, kể vườn rau trước nhà, các loại cây ăn quả trong sân... Mỗi lần em đều nghe đến ngơ ngẩn, trong lòng vô cùng hâm mộ cô giáo, đó là quê quán mà mỗi người đều có nhưng em lại không."

Mộ Mai thoáng ngừng lại, nhếch môi, tay từ từ đặt lên vị trí trái tim: "Ban đầu nghe cô giáo kể, nơi này của em rất buồn, dần dà thì không còn nữa. Theo năm tháng dần trôi, Triệu Cẩm Thư chính là bờ vai của ba, vòng ôm của mẹ, là căn nhà dột nát, là những cây ăn quả trong sân, là hoa hạnh nở khắp núi đồi trong mộng của Lâm Mộ Mai. Anh là người khiến em cảm thấy không còn gì tiếc nuối nữa, anh chính là quê hương của em. Mà trên đời này, sẽ không ai quên đi quê hương của mình."

Mắt Triệu Cẩm Thư cay cay, cô gái này

Hai người cùng nhau ngược nhìn bầu trời, đây là cách kiếm chế nước mắt tốt nhất. Như vậy nước mắt sẽ giữ trong hốc mắt, không khí sẽ làm chúng bốc hơi đi.

"Lâm Mộ Mai, tối nay em đa sầu đa cảm quá đấy."

"Triệu Cẩm Thư, tối nay anh cũng rất đa sầu đa cảm đấy thôi."

Lát hồi sau, Lâm Mộ Mai mới khẽ nói: "Anh Cẩm Thư, ngày mai đừng đến tiễn em."

"Được, mai anh sẽ không đi tiễn em." Anh khẳng khái nhận lời

Mộ Mai rón rén xách giày cao gót. Tốt lắm, giờ đã khuya, chắc hẳn Vu Liễn Thành đã ngủ rồi, trong phòng tối om, chỉ còn lại vài hình vẽ dạ quang trên trần tỏa sáng yếu ớt. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô thờ phào nhẹ nhõm, nếu bây giờ để Vu thiếu gia bắt gặp đáng về cô như thế sẽ nổi đóa cho xem. Mội đồ choét, bước thấp bước cao, lúc đi vào câu lạc bộ mọi người còn nhìn cô như thể quái vật ấy.

"Tách" một tiếng, đèn phòng khách sáng lên, Vu Liễn Thành ngồi trên ghế tròn trong góc, gơ tay chào: "Hi, nữ thần ban đêm đã về rồi!"

Giọng nói kia... Mộ Mai rùng mình, gượng nở nụ cười, đi đến đứng trước mặt anh, rồi ngồi xổm xuống, kê đầu vào bàn tay đang đặt lên ghế của Vu Liễn Thành, nói với giọng mà ngay cả cô cũng thấy rợn da gà: "Liễn Thành, anh đang chờ em hả..."

Vu Liễn Thành trừng mắt nhìn Lâm Mộ Mai: "Sao đây? Tối nay Triệu Cẩm Thư có điên đảo thần hồn vì em không, đôi giày cao gót màu đỏ kia có khiến anh ta chảy cả vãi không?"

Sặc...

"Liễn Thành..." Mộ Mai mặt dày làm nũng, "Liễn Thành, chân em đau chết được. Triệu Cẩm Thư không biết thương hương tiếc ngọc gì cả, anh ấy để em mang giày cao mười hai centimet đi bộ suốt cả cây số ấy, giờ chân em còn đang run đây này."

Vu Liễn Thành nửa tin nửa ngờ, dờn mắt xuống. Đôi giày kia rõ là không thấp, nếu hết như lời Lâm Mộ Mai nói thì đúng là đau lắm.

Mộ Mai chủ động đưa chân đến trước mặt Vu Liễn Thành. Hừ, cái tên Triệu Cẩm Thư đáng chết kia đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, chân của Mộ Mai nhà anh đáng yêu thế mà anh ta lại dám hành hạ bắt đi bộ suốt cả cây số.

Mà thôi, Triệu Cẩm Thư không bao giờ có cơ hội cảm nhận đôi chân này của Mộ Mai đáng yêu đến cỡ nào. Nghĩ đến đây, Vu Liễn Thành thoải mái hơn một chút.

Dưới ánh đèn dịu dịu, Mộ Mai tắm rửa xong nằm trên ghế quý phi, Vu Liễn Thành đang bôi thuốc lành lạnh lên chân cô, xoa đi cơn đau nhức. Đường như sợ thuốc không đủ mát, anh còn kê đến thổi thêm. Về mặt anh chú tâm như thể đang làm chuyện vô cùng trọng đại.

Mộ Mai ngăm nhìn chốc lát, tim liền tan chảy. Cô hạnh phúc đến mức muốn rơi lệ.

Ngày mai họ sẽ đến Brazil cùng nhau chung sống rồi!

"Liễn Thành, ngày mai chúng ta sẽ đi Brazil thật sao?" Người khát vọng hạnh phúc luôn sẽ lo được lo mất trước khi hạnh phúc sắp sửa giáng hạ, bởi vì quá cầu mong, quá quý trọng.

Anh ngẩng đầu lên, say đắm nhìn cô, đưa tay véo mũi cô, cười bảo: "Đúng vậy. Lâm Mộ Mai, ngày mai chúng ta sẽ đi Brazil."

Đêm đó, Mộ Mai đã mơ thấy bờ cát vàng óng, mơ thấy mình đứng bên bờ biển cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 99

Ngày 5 tháng 12, trên lịch có ghi rõ: Ngày tốt, thích hợp xuất hành, gả cưới, dọn nhà.

Sáng sớm Bắc Kinh đổ một trận tuyết nhỏ. Đến chín giờ, Mộ mai đứng dưới mái hiên nhìn bầu trời vuông vức trong tứ hợp viện, bông tuyết li ti rơi lả tả hòa trong ánh nắng. Vu Liễn Thành ừ tay cô trong đôi tay ấm áp của mình.

Mộ Mai muốn để lại căn nhà này cho con mình trong tương lai. Cô sẽ kể cho chúng biết, ba mẹ của chúng đã gặp những gì trong đời. Cô sẽ dẫn chúng về đây, thăm thú thành phố Bắc Kinh cổ kính, những con ngõ có tường bao xưa cũ. Bắt đầu từ tứ hợp viện, từng chút giáng giải cho chúng hiểu tình tứ của đất nước có từ thời cổ xưa của phương Đông này.

"Mộ Mai, chúng ta đi thôi."

Tay được Vu Liễn Thành kéo qua lối đi màu đỏ nâu, ngang qua cánh cửa sổ dán tranh, bước ra cánh cổng cao ba mét, kéo cửa gỗ khóa lại, tay lướt qua bóng đèn tròn màu vàng lối thời.

Tạm biệt nhé nhóc! Chắc hẳn phải lâu lắm chúng ta mới gặp lại nhau.

Ngồi vào xe của câu lạc bộ sắp xếp, từ từ chạy ra con ngõ hẹp.

Khoảng mười giờ, xe lên cầu vượt, tuyết ngừng rơi, ánh nắng soi chiếu vạn dặm. Mộ Mai kê mặt vào ô cửa kính, mỉm cười nhìn thành phố chìm trong ánh nắng bên ngoài.

Lúc đến thành phố này, cô chỉ có một mình cô độc, mờ mịt không biết làm sao với tương lai. Nhưng khi rời khỏi đây, trong lòng bàn tay cô lại có thêm một người, trái tim đã căng đầy tình yêu. Đây là thành phố mang cô và anh gặp lại nhau, là thành phố khiến họ cuối cùng ở bên nhau.

"Liên Thành, sau này nếu chúng ta có con, nhất định sẽ dẫn chúng về đây nhé." Mộ Mai áp tay lên cửa kính, cảm nhận ánh nắng bên ngoài.

Anh không trả lời, chỉ kê mặt đến tựa vào huyệt thái dương của cô, dịu dàng cọ sát.

Mười một giờ, Mộ Mai và Liên Thành đến sân bay, bốn mươi phút sau chuyến bay từ Bắc Kinh đến Brazil sẽ cất cánh, Hồng Tiểu Hiền đang đứng bên cạnh xe hành lý chờ họ.

Trong đại sảnh sân bay, Hồng Tiểu Hiền ngồi trên ghế đeo tai nghe nghe nhạc, còn Vu Liền Thành một tay nắm tay Lâm Mộ Mai, tay còn lại nghe điện thoại.

Hồi sau, Mộ Mai đứng dậy, định mua một cốc cà phê để nâng cao tinh thần. Song vừa đứng dậy đã bắt gặp ánh mắt truy hỏi của Vu Liền Thành.

Vu thiếu gia cảm thấy mình nên thể hiện thái độ ga lăng, thế nên xung phong nhận việc, lúc gần đi còn cúi đầu hôn lên môi cô.

Mộ Mai đỏ mặt, Vu Liền Thành trời sinh là vật tỏa sáng, đi đến đâu cũng thu hút ánh mắt mọi người. Cô tin ở sảnh chờ này có rất nhiều người nhìn về phía này cho xem.

Mộ Mai không kiềm được ngẩng đầu thoáng nhìn xung quanh, quả nhiên không ít người đang chú ý đến họ. Cô bất đắc dĩ mỉm cười nhìn theo bóng dáng đặc ý của Vu Liền Thành rồi đi, thế nhưng nụ cười mau chóng đọng nơi khóe môi.

Cách đó mấy mươi bước, Dung Nhã đang đứng lẳng lặng nhìn cô, mà bên cạnh anh là Vinh Trình với bộ trang phục tối màu cũng nhìn cô chằm chằm. Không hiểu sao, lòng Mộ Mai bỗng nao nao dưới ánh mắt của ông. Cô gượng cười đứng dậy, đi đến trước mặt ông, lòng thầm cười khổ. Chắc hẳn màn vừa rồi đã bị hai người này thấy hết đây mà. Thế là trong mắt họ, cô nghiêm nhiên trở thành nữ phụ đánh khinh cướp bồ của bạn thân mình rồi.

Mộ Mai chào Dung Nhã trước, sau đó cung kính gọi: "Vinh lão tiên sinh!"

Ông cụ nheo mắt lại, Mộ Mai không hề né tránh ánh mắt ông, hồi sau mới hắng giọng, ôn hòa cất lời: "Vinh lão tiên sinh, tám năm trước cháu đã biết anh ấy, chuyện của bọn cháu đã bắt đầu trước khi cháu biết Phương Phi."

Đối với ông cụ trước mặt, cô luôn có cảm giác kỳ lạ, cô không muốn mình để lại hình tượng hồ ly tinh xấu xa trong mắt ông. Có lẽ đây chính là duyên phận kỳ diệu mà mọi người hay nói. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã bắt gặp có thiện cảm với ông, muốn thân thiết với ông một cách khó hiểu.

Im lặng chốc lát, Vinh Trình mới chậm rãi lên tiếng: "Lâm Mộ Mai, những lời cháu vừa nói chẳng qua muốn cho ta biết thật ra cháu cũng vô tội trong việc này thôi. Nhưng ta mặc kệ những việc đó, ta chỉ biết cháu đã làm Phương Phi khóc không ít nước mắt. Mỗi khi nhìn thấy nó lên khóc sau lưng ta, ta chỉ muốn..." Ông gõ cây gậy trong tay, "... Chỉ muốn cầm lấy cây gậy này đánh cháu, để cháu cũng biết đau như nó."

Mộ Mai cúi thấp đầu, khá ghen tị với Ngô Phương Phi có được người ông yêu thương che chở như vậy.

"Cháu xin lỗi." Mộ Mai lí nhí.

Bên này Dung Nhã khẽ gọi: "Ông!"

Vinh Trình nheo mắt lại lần nữa, bỗng nhiên bật thốt: "Lâm Mộ Mai, cháu có thể ngẩng đầu lên không?"

Tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, Mộ Mai vẫn ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, bắt gặp trong ánh mắt chuyên chú của Vinh Trình mang theo chút thương cảm. Cảm xúc ấy chính là hoài niệm, hoài niệm một người vô cùng quan trọng với ông.

Trong chốc lát, mắt ông đã đọng đầy ánh nước, giọng cũng nhuốm nỗi nhớ nhung: "Cháu rất giống với Vinh Tây, đó là đứa con gái ta thương yêu nhất, bất kể nó đã làm bao nhiêu chuyện đau lòng ta, nhưng ta vẫn không giận nó. Cháu cũng vậy, dù rằng cháu khiến Phương Phi thương tâm, nhưng khi nhìn vào mắt cháu, ta cũng không cách nào tức giận cho được."

Mộ Mai đứng ngây ngẩn, đưa mắt nhìn bóng dáng một già một trẻ kia rời đi. Mười bước rồi hai mươi bước, hai bóng dáng ấy khẽ dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô.

Môi cô nhướn cong mỉm cười với họ, giơ tay lên vẫy chào họ. Lúc họ quay đầu đi lần nữa, không biết tại sao lòng cô lại dấy lên nỗi buồn bã. Sao lưng của Vinh lão tiên sinh lại khòm như thế, lưng của một ông cụ tài ba như ông hẳn phải cao thẳng như cây tùng mới đúng.

Trong sảnh sân bay người qua kẻ lại, Mộ Mai cứ đứng thờ người cho đến khi hương cà phê nồng nàn tỏa ra trước mắt. Vưu Liên Thành nhét cốc cà phê vào tay cô: "Uống đi, uống xong chúng ta sẽ lên máy bay."

Vưu thiếu gia cúi người, nở nụ cười tinh khiết, giờ tay ra làm động tác bay lượn: "Thư đồng, Vưu thiếu gia sẽ đưa em đi đến chân trời góc biển."

Mười một giờ rưỡi, Mộ Mai và Liên Thành chuẩn bị lên máy bay. 11 giờ 50 phút, máy bay cất cánh, từ từ chạy ra đường băng, sau đó phóng vút lên tầng mây.

Trên cao là trời trong xanh vạn trượng, ánh nắng chói chang.

12 giờ đúng, Ngô Phương Phi đón một vị khách đã lâu không gặp tại văn phòng của mình.

Mang cái danh nữ họa sĩ tài năng thế hệ mới của phương Đông, Đông Tiểu Quỷ mặc áo khoác màu đỏ rượu cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền sâu hoắm trên má. Ngô Phương Phi khoanh tay bất động. Tốt lắm, lại thêm một cô bạn gái của Vưu Liên Thành xuất hiện, tiếc rằng hai người họ đều thuộc về thì quá khư, mà Lâm Mộ Mai lớn hơn họ nhiều tuổi mới là thị hiện tại của anh.

Đông Tiểu Quỷ cũng không biết mình lên cơn điên gì lại chạy đến nơi đây. Có lẽ cô ta muốn xem thử Ngô Phương Phi vì tình yêu đã biến thành thế nào. Đông Tiểu Quỷ chỉ mong Ngô Phương Phi cũng sẽ giống như mình, như vậy cô ta mới thấy nội tâm mình thoải mái hơn một chút.

Đúng là Vưu Liên Thành đã khiến cô gái trong sáng như Ngô Phương Phi thay đổi triệt để. Theo ánh mắt lạnh lùng và nụ cười giễu cợt dành cho mình, Đông Tiểu Quỷ khẳng định Vưu Liên Thành quả thật tội ác tày trời, ngoại trừ Lâm Mộ Mai ra, anh chẳng hề thương tiếc bất cứ cô gái nào khác, chẳng xứng đáng với cái danh quý ông người Anh mỹ miều chút nào.

Lúc này, Đông Tiểu Quỷ chợt thấy đồng cảm với Ngô Phương Phi. Đồng cảm đến mức muốn chia sẻ với đối phương trò đùa tai quái của mình dành cho đôi uyên ương số khổ Vưu Liên Thành và Lâm Mộ Mai kia. Dĩ nhiên là cô ta sẽ không nói thực cho Ngô Phương Phi biết hết mọi việc, vì để cho Ngô Phương Phi dễ chịu hơn, cô ta quyết định nói dối kết quả xét nghiệm ADN. Cô ta rất tò mò sau khi nghe chuyện này Ngô Phương Phi sẽ có phản ứng thế nào? Có hả hê giống như cô ta mong đợi không?

"Họ không phải!" Thế nhưng lại đổi lấy giọng nói yếu ớt của Ngô Phương Phi, cô dờ dẩn nhìn chằm chằm trong văn phòng mình, như thể rơi vào thế giới của bản thân, yếu ớt kể, "Trên mẹ tôi còn có một người di, di ấy tên là Vinh Tây. Thông minh xinh đẹp, tài hoa hơn người, là một nghệ sĩ trời sinh, thích ca hát và đặc biệt có thiên phú về soạn nhạc. Ai ai cũng khen di tuyệt đối sẽ trở thành nhà ca kịch nổi tiếng, ông ngoại tôi cũng rất ủng hộ và tự hào vì di."

Thế nhưng danh hiệu thiên kim của Vinh gia đã định trước là gánh nặng của di. Nếu như di là một người chịu an phận, như vậy cuộc đời chắc chắn sẽ thuận lợi đi đến đỉnh vinh quang. Nhưng Vinh Tây lại có một linh hồn quật cường, di khinh thường những trải đường gia tộc sắp xếp. Năm mười bảy tuổi di thay đổi thân phận đến Broadway New York xông xáo, tuy rằng có thiên phú nhưng tính tình kiêu ngạo nên luôn luôn vấp phải trắc trở. Kiếp sống nghệ thuật của di không hề thuận lợi, tình trạng bết bát ấy kéo dài đến năm hai mươi lăm tuổi, di gặp được một người tên Lý Tư Đình. Hẳn là một tên cuồng âm nhạc, hai người nhanh chóng sa vào bể tình. Lúc này quan hệ của Vinh Tây và gia đình đã đến hồi căng thẳng, ông ngoại tôi ra mặt ngăn cản họ quen nhau, nguyên nhân xuất phát từ một người cha thương yêu con gái, ông nhìn xa trông rộng, biết được Lý Tư Đình cuối cùng sẽ mang đến cho con gái mình vết thương trí mạng. Năm giờ sau khi ông ngoại tôi cho người cảnh cáo Lý Tư Đình, di Vinh Tây đã chính thức đoạn tuyệt quan hệ với gia đình."

Nói đến đây, Ngô Phương Phi dừng lại, nhún nhún nhìn về mặt giễu cợt của Đông Tiểu Quỷ: "Đại họa sĩ, không phải tôi đang kể lẽ tình sử gia tộc tôi cho cô nghe đâu. Hãy bình tĩnh đã, tôi dám cá cô sẽ nhanh chóng bị câu chuyện của tôi hấp dẫn cho xem."

Lý Tư Đình là Hoa kiều, di dân đến Mỹ lâu đời. Hẳn cũng có thiên phú âm nhạc giống Vinh Tây, nhưng lại là tay ăn chơi trác táng. Một tháng ba mươi ngày thì đã đổi bạn gái hết hai mươi lăm ngày, hút cần sa chơi nhạc, nghèo rớt mồng tơi nhưng lại tiêu tiền như nước. Song lại được đám đàn bà con gái yêu thích, cam tâm tình nguyện đưa tiền cho hắn tiêu xài. Có điều, hẳn không phải là kiểu người sống bám vấy đàn bà, hẳn chỉ không có ý thức về chuyện tiền bạc, phụ nữ phát cuồng vì hắn, cho rằng sự dịu dàng sẽ cảm hóa được gã lăng từ này. Và Vinh Tây cũng là một trong số đó.

Tiếc rằng, cũng như những cô gái khác, Vinh Tây không hề làm được điều ấy, thậm chí còn chọn cách ngu xuẩn là đẻ mang thai, hành động này trái lại đã trở thành kíp nổ cho cuộc chia tay giữa họ. Có lẽ do mang thai đã khiến Vinh Tây sáng suốt hơn, cô cai rượu, rời khỏi Lý Tư Đình, bắt đầu lại cuộc sống soạn nhạc viết lời. Lúc cô có thai năm tháng, Lý Tư Đình đột tử trên giường của một ả gái quán bar, chết do hút ma túy quá liều dẫn đến tim ngừng đập, năm đó hẳn chỉ mới hai mươi chín tuổi.

Sau khi Lý Tư Đình chết, Vinh Tây rời khỏi New York về Trung Quốc. Trước khi về cô đã viết cho Vinh Trình một lá thư, hi vọng ông tha thứ cho mình, hơn nữa cho mình một chút thời gian để điều chỉnh tâm trạng. Mang thai mười tháng, Vinh Tây sống ở Thượng Hải. Có một hôm bắt taxi đi công việc, gặp phải gã tài xế taxi khác say rượu chạy ngược chiều tông vào xe mình ngồi. Đến được bệnh viện, câu cuối cùng của cô chính là "Hãy cứu con tôi". Dưới sự giúp đỡ hết sức của bác sĩ, Vinh Tây sinh ra một đứa con gái, nhưng cô lại hoàn toàn không có cơ hội thấy mặt con mình.

Hôm đó, ở phòng sinh khá cùng bệnh viện, có một sản phụ trẻ tuổi cũng sinh ra một bé gái. Mẹ của cô ta đã nhét cho nhóm bác sĩ y tá một phong thư rất dày, hi vọng bác sĩ hãy đưa bé gái này đi, trao đổi một đứa bé đã chết khác. Bà đã cầu khẩn bác sĩ rằng con gái bà còn quá trẻ, không thể để việc này hủy diệt nó. Thế là bác sĩ tìm một y tá mình tin tưởng đến ôm đi. Hôm đó có rất nhiều vụ tai nạn được đưa đến bệnh viện, y tá kia vì chút sơ suất mà tạo nên sai lầm nghiêm trọng, để áo bông chụp lên mặt đứa bé lâu dẫn đến ngạt thở chết. Cô ta sợ hãi khủng khiếp, sợ phải gánh chịu trách nhiệm cũng sợ mất đi tín nhiệm của bác sĩ, thế là nhân lúc hỗn loạn trao đổi bé gái Vinh Tây sinh ra, đưa đến một cô nhi viện ở Thượng Hải như lời bác sĩ dặn, và bảo con gái của Vinh Tây sinh đã mất rồi.

"Mà đứa bé cuối cùng bị ôm đến cô nhi viện kia sau này có tên là Lâm Mộ Mai."

Đồng Tiểu Quỷ chấn động, Ngô Phương Phi khoanh tay kẻ người đến sát cô ta: "Đồng Tiểu Quỷ, cô đoán xem, sản phụ trẻ tuổi trong phòng sinh khác kia là ai?"

Tim Đồng Tiểu Quỷ đập thành thịch, lắc đầu nguầy nguậy: "Không thể nào, không thể nào!"

Làm sao cuộc đời này lại giống như phim thể cơ chứ? Đây không phải là phim truyền hình, sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy xảy ra được. Không bao giờ!

"Sản phụ trẻ tuổi kia tên là Tống Thư Duyệt." Ngô Phương Phi chậm rãi thốt ra từng chữ, "Về phần Tống Thư Duyệt cũng là một bi kịch."

Năm đó Tống Thư Duyệt mới hai mươi tuổi, là một sinh viên xuất sắc tương lai sáng lạng. Có một ngày trên đường về nhà bất hạnh bị mấy tên say luan phiên cường hiếp đến bất tỉnh, sau đó ném ở ga tàu hỏa, may mà được người đi đường tốt bụng đưa đến bệnh viện. Nằm suốt trong bệnh viện bốn mươi ngày, sau đó Tống Thư Duyệt phát hiện mình mang thai. Ba Tống Thư Duyệt mất sớm, trước giờ chỉ sống nương tựa với mẹ. Bà mẹ nhất quyết bắt con gái phá bỏ cái thai ấy đi, ở thời đại kia, có chửa hoang sẽ bị người đời dè bỉu, thế mà đứa con gái bình thường ngoan ngoãn lại chết sống không đồng ý, thậm chí lấy cái chết ra uy hiếp, cuối cùng mẹ Tống Thư Duyệt phải dùng cách kia để tuyệt hi vọng con gái mình.

Sau khi biết con gái mình sinh đã chết, Tống Thư Duyệt nghe theo đề nghị của bác sĩ và mẹ, sang Anh du học và quen biết Vu Lãng Vân. Tống Thư Duyệt đi không lâu thì mẹ bà cũng mất, còn bác sĩ nhận tiền kia không chịu lương tâm khiến trách, sau vài năm bèn đi đến cô nhi viện kể cho sơ Tống mọi chuyện. Vì vậy sơ Tống mới viết thư đến London, kể hết mọi chuyện cho mẹ nuôi của Lâm Mộ Mai nghe. Vì vậy mới có chuyện nhầm lẫn Lâm Mộ Mai là chị em cùng mẹ khác cha với Vu Liên Thành.

Ngô Phương Phi kiêu ngạo ngẩng đầu chỉ vào mình: "Còn tôi là người duy nhất biết tất cả chuyện này, và bây giờ cô là người thứ hai."

Đồng Tiểu Quỷ há hốc, không thốt nổi một câu.

Ngô Phương Phi cười đắng chát: "Tôi cảm thấy đây nhất định là Thượng đế đang thử thách tôi có phải một cô gái lương thiện hay không. Nếu không sao lại để chân tướng rơi vào tay tôi. Cách đây không lâu tôi nhận được một phần bưu phẩm gửi đến từ Mỹ, hai mươi bảy năm trước ông ngoại tôi đã ủy quyền cho một thám tử từ điều tra việc này, ôm lòng cầu may xem thử lúc đưa vào bệnh viện liệu có xảy ra sai sót gì không, hi vọng con gái của Vinh Tây vẫn còn sống. Vì vậy sau trăm cay nghìn đắng, thám tử kia đã điều tra được to tường chuyện này, sửa sang lại tất cả tài liệu điều tra được chuẩn bị gửi cho ông ngoại tôi. Nhưng xui xẻo thay, còn chưa kịp gửi thì đã bị kẻ thù của mình chém chết, tài liệu kia cứ thế để bám bụi. Sau này ông ngoại tôi cũng nhờ mấy thám tử khác điều tra nhưng kết quả chỉ khiến ông thất vọng, thế nên ông từ bỏ. Trải qua bao nhiêu năm, một ngày đứa con trai của thám tử xui xẻo kia bỗng phát hiện ra tài liệu này, vậy nên gửi cho ông ngoại tôi."

Ngô Phương Phi nhún vai: "Đáng tiếc tôi không hề lương thiện như tôi những tưởng, tôi không hề đưa cho ông ngoại tôi mà đốt trụi chúng đi. Tôi luôn biết ông ngoại và mẹ tôi nhớ thương đi Vinh Tây cỡ nào, nếu họ biết con gái của đi ấy vẫn còn sống chắc sẽ mừng lắm." Cô ta ngẩng đầu lên mỉm cười, "Đồng Tiểu Quỷ, cô biết không? Nếu chuyện này xảy ra thật, tôi sẽ phải gọi Lâm Mộ Mai là chị họ đấy. Nhưng nếu vậy thì cô ta sẽ có lý do lui tới nhà tôi, và tôi thì phải tro mắt nhìn cô ta và Vu Liên Thành yêu thương ngọt ngào. Tôi có thể chịu được bọn họ sống hạnh phúc với nhau ở nơi tôi không nhìn thấy, nhưng tôi không chịu được bọn họ hạnh phúc trước mặt tôi. Tôi không chấp nhận được..."

Cuối cùng Ngô Phương Phi ôm mặt khóc nức nở, không biết là vì căm hận cho bản thân hay vì thương cảm cho mối duyên kỳ dị kia.

Ở độ cao mười nghìn mét, Vu Liên Thành đang lim dim thì cảm nhận được bên tai mình nhòn nhột, vừa mở mắt ra đã thấy Lâm Mộ Mai đang tựa vào ngực mình ngủ say sưa trong ánh sáng mờ mờ. Anh nhón môi kéo chăn kín cho cô, thấy đầu cô sắp chệch đi, bèn cuống quýt đưa tay ra đỡ.

Tốt rồi, tốt rồi! Anh điều chỉnh tư thế để cô tựa vào ngực mình thoải mái hơn.

Sau khi tất cả thỏa đáng, Vu Liên Thành lại nhìn thấy hai xoáy tóc kẻ sát nhau như hai đứa bé trên đỉnh đầu Lâm Mộ Mai. Anh từng đọc một quyển thần thoại của Latin, trong đó bảo ai có được hai xoáy tóc như vậy chính là được Thượng đế ban ân, ân điển này là tượng trưng độc nhất vô nhị dành cho người Latin họ.

Vu thiếu gia cong môi, khẽ đầu đến tựa vào mái đầu Lâm Mộ Mai, an yên mắt nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 100

Mãi cho đến lâu thật lâu về sau, Mộ Mai vẫn nhớ được lần đầu tiên nhìn thấy bầu trời của Rio de Janeiro. Nó màu lam nhạt, đẹp hết như bức bích họa luôn khiến người ta không kiềm được muốn đưa tay chạm đến trong nhà thờ.

Sau ba mươi mấy giờ phi hành, đến Rio đã là sáng sớm giờ địa phương. Vưu Liên Thành sợ chân cô đau nên bắt buộc cô leo lên để mình cõng.

Sáng sớm hôm ấy, Mộ Mai cảm giác mình như thể biến thành nữ hoàng ở sân bay, nằm trên tấm lưng của chàng trai anh tuấn, hưởng thụ tất cả ánh nhìn hâm mộ của các cô gái xung quanh. Cô quay đầu lại nhìn Hồng Tiểu Hiền đang đẩy cả xe hành lý với vẻ mặt bí xị, không kiềm được bật cười khàn khách. Thực ra cô cười không phải vì Hồng Tiểu Hiền bị sai sử như đàn ông, mà là cô thật sự không kiềm được nỗi vui sướng trong lòng mình. Thế là cô cười toe toét với tư thái đắc ý vô cùng.

Hình ảnh Vưu Liên Thành cõng cô ra khỏi sân bay được cánh truyền thông phương Tây giật tít trên các trang đầu, kèm theo đủ mọi bình luận cả tốt lẫn xấu ngay hôm sau.

Ngôi nhà hạnh phúc của họ tọa lạc ở vịnh Guanabara, trước nhà là bờ cát dài những 31 kilomet, đại dương xanh thăm thẳm và các con sóng trắng xóa ì oạp xô bờ.

Trước nhà trồng đầy cọ, dưới tầng cọ là chú chó lông vàng được một người phụ nữ trung niên nắm lấy, bên cạnh bà là người đàn ông da ngăm ngăm đi đến nhận lấy hành lý từ Hồng Tiểu Hiền và tài xế. Vưu Liên Thành nắm tay cô thông thả đi vào nhà.

Nhà được xây dựng theo phong cách Địa Trung Hải, không cao tầng nhưng diện tích khá rộng, các khung cửa đều được sơn màu xanh lơ treo rèm đủ màu, xung quanh nhà có tường rào màu trắng thâm thấp, trong vườn trồng đủ loại hoa muôn hồng nghìn tía. Trong sân đào một bể bơi, bên cạnh bể là khoảng sân rộng đủ để tổ chức tiệc.

Thật đúng như Vưu Liên Thành đã nói, nhà của họ ở Brazil được bày trí theo sở thích của Lâm Mộ Mai. Không, phải là còn đẹp hơn cả cô tượng tượng nữa.

Đứng trong phòng khách hình tròn, Mộ Mai quay đầu lại ôm chầm lấy Vưu Liên Thành, vui đầu vào vai anh: "Liên Thành, nơi này tuyệt quá!"

Đêm đó, họ ân ái trên ghế bơi ngoài trời, xung quanh không có gì che chắn. Khí hậu đại dương đặc trưng của Brazil như có ma lực khiến người ta quay về thời nguyên thủy, khiến cảm xúc trở nên cuồng dã và quên mình gồng hết điệu samba có mặt khắp nơi trên đất nước này.

Ngày thứ ba, họ tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở nhà, Mộ Mai lần nữa gặp lại Andrew được mệnh danh là "người tình của các quý cô", tên hư hỏng White và những người bạn của Vưu Liên Thành từng chứng kiến thời cô còn làm hầu học cho anh.

Họ lần lượt đi đến trước mặt cô, lịch sự chào hỏi: "Đã lâu không gặp, gặp lại cô ở đây tôi rất vui, mấy chuyện trước đây chúng ta quên hết đi nhé. Chúc mừng hai người!"

Ngày thứ tư, Vưu Liên Thành quay trở lại với công việc, mỗi ngày đều đi sớm về trễ. Mộ Mai cũng bắt đầu kế hoạch cuộc sống của mình, học ngôn ngữ nơi đây và tìm một trường đại học chuyên về nhiếp ảnh. Sau khi nghe kế hoạch của cô, Vưu Liên Thành cực kỳ khó chịu kháng nghị, theo ý anh cô học tiếng Bồ Đào Nha thì được, nhưng học đại học thì không. Bởi vì trong đại học đầy rẫy đám con trai như sài lang hổ báo, Mộ Mai xinh đẹp của anh nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm, thậm chí còn có khả năng ngoại tình cực cao. Vưu thiếu gia chỉ hận không thể mua hẳn một trường đại học, căng biểu ngữ to dùng ngoài cửa cấm đàn ông và chó đực bước vào.

Bị anh cật lực phản đối, Mộ Mai đành đi học tiếng Bồ Đào Nha trước.

Ngày thứ tám, Mộ Mai gặp được Chu Á Luân tại nhà mình, anh ta thân nhiên nói với cô: "Ừay Mộ Mai, cô béo rồi."

Chu thiếu gia đúng là đáng ghét mà! Ai đời lại nói thế với phụ nữ.

Ngày thứ mười một, Mộ Mai phát hiện mình béo thật, tăng những hai ký. Còn Vưu thiếu gia lại luôn miệng bảo béo thì tốt, béo thì sở thích hơn. Ôi mẹ ôi, cái tên này khẫu vị nặng thật!

Ngày thứ mười hai, Mộ Mai định dậy sớm chạy bộ, cô lo lắng hai ký kia sẽ nhanh chóng tăng vọt thành hai mươi ký, như vậy thì xấu lắm. Tiếc rằng kế hoạch còn chưa kịp thực hiện thì đã phá sản, Vưu thiếu gia đã tự quyết định dùng vận động đặc thù sáng sớm thay thế cho việc chạy bộ sáng của cô. Sau khi vận động buổi sáng, Vưu thiếu gia đi làm, Mộ Mai đi học, anh còn hình dung rằng đây gọi là "phu xướng phụ tùy" vô cùng hài hòa.

Ngày thứ mười ba, Mộ Mai quen biết thêm người bạn nhỏ, đó là một cậu bé Brazil. Có hôm cậu bé đá bóng vào sân nhà cô, Mộ Mai trả lại bóng cho cậu, cậu đã non nớt hỏi, "Chị gái xinh đẹp, em có thể thường đến nhà chị chơi không? Nhà chị đẹp quá, em và bạn em luôn nghĩ người ở bên trong là tiên nữ ấy!" Thế là cậu bé đã dẫn theo bạn mình ăn sạch bánh ngọt của nhà họ. Sau khi biết việc này, Vưu thiếu gia nổi cơn ghen tuông, nói tên nhóc kia rõ ràng là một tên dẹo mỏ, chuyên đi tán tỉnh các cô gái trẻ. Ôi trời ạ, mới mười tuổi mà tán gái cái gì? Mộ Mai thâm buồn cười.

Ngày thứ mười lăm, Vưu Liên Thành phải đi công tác hai ngày tại Paraguay, giới thiệu chuyên cơ mô hình nhỏ công ty anh vừa chế tạo. Lúc tiễn anh ra sân bay, bị anh dặn đi dặn lại phải ngoan ngoãn ở nhà không được chạy lung tung, còn không ngừng hôn lên môi cô, không biết tại sao Mộ Mai lại muốn rơi lệ, cảm giác hạnh phúc này giống như một người phiêu bạt trên biển quá lâu rốt cuộc đã tìm được bến cảng yên bình cho mình.

Đêm đó, gọi điện về từ Paraguay, Vưu Liên Thành bảo: "Mộ Mai, anh nhớ em!" Cô vừa che miệng cười, vừa ngắm nhìn Vưu Liên Thành xuất hiện như một vị vương giả trong tin thời sự truyền hình, S.S.Y vừa giành được một hợp đồng lớn từ hãng hàng không quốc gia Paraguay. Lúc ấy cô thật muốn hét lên với cả giới rằng chàng trai này là của mình siết bao.

Ngày thứ mười bảy, vừa đi công tác về, Vưu Liên Thành đã được Mộ Mai hôn hờ cho hay: "Liên Thành, em có thai rồi, một tháng lẻ bảy ngày."

Thế nhưng khi thấy hàng mây Vụ Liên Thành mãi cau chặt, nước mắt Mộ Mai lại rơi tí tách xuống mu bàn tay. Vụ Liên Thành nhìn chăm chăm vào những giọt nước mắt ấy, Mộ Mai cố kiềm chế quay mặt đi, không muốn nhìn thấy vẻ mặt không vui kia của anh nữa. Chốc lát sau, cô được ôm vào vòng tay quen thuộc, giọng anh đầy áy náy: "Mộ Mai bảo bối, anh xin lỗi, tin này đến đột ngột quá nên anh chưa chuẩn bị kịp. Anh xin lỗi bảo bối, đừng giận nữa. Em đừng khóc, bây giờ em làm mẹ rồi, phải giữ tâm trạng vui vẻ chứ!" Trong giọng vỗ về của Vụ Liên Thành, Mộ Mai càng khóc to hơn, cong tay lại dấm thùm thụp vào bả vai anh.

Đêm đó, Vụ Lăng Vân nhận được điện thoại của Vụ Liên Thành: "Ba, cô ấy có thai rồi, con sẽ để cô ấy sinh đứa bé ấy ra. Nếu ba không muốn, ngày mai con sẽ đăng báo thoát ly quan hệ cha con của chúng ta."

Bàn tay Vụ Lăng Vân cầm lấy điện thoại run lên, đánh rơi di động xuống đất. Ông cúi người xuống nhặt lên, điện thoại không bị hỏng, nhưng ông vẫn nhìn nó chòng chọc như thể muốn khoét ra một cái lỗ trên thân nó vậy.

Mười lăm phút sau, di động lại vang lên lần nữa, vẫn là Vụ Liên Thành gọi đến: "Ba, có một câu xưa nay con chưa từng chính miệng nói với ba. Ba, con luôn cố gắng trở thành niềm tự hào cho ba, không phải là vì Vụ tước gia, mà là vì Vụ Lăng Vân."

Điện thoại cúp máy, mắt Vụ Lăng Vân nhòe đi.

Năm phút sau, điện thoại lại vang lên, giọng Vụ Liên Thành xấu hổ truyền đến: "Ba, con yêu ba."

Cúp điện thoại, Vụ Lăng Vân bật khóc: "Vụ Liên Thành, đồ bất hiếu, đồ biến thái, đồ..."

Mọi việc đều như thế, một khi phòng tuyến cứng rắn nhất bị đột phá, như vậy sẽ liên tiếp nghiêng đón bại lui. Vụ Liên Thành đã khiến ông nhượng bộ hết lần này đến lần khác.

Ngày thứ mười tám, buổi tối bầu trời đầy sao, Vụ Liên Thành gục đầu trên bụng Mộ Mai, ngốc nghếch bảo muốn nghe âm thanh của con bên trong, lát sau anh dè dặt hỏi: "Mộ Mai, lỡ như con chúng ta bị khờ thì sao? Anh nghe nói cha mà thông minh tuyệt đỉnh thường sinh ra con khờ khạo, thậm chí là ngu ngốc ấy? Mộ Mai, đến lúc đó em có khó chịu không?"

Mộ Mai vỗ đầu Vụ Liên Thành: "Anh nói nhảm nhí gì thế hả?" Lát sau, cô thấy biểu cảm của anh cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không phải đùa cợt, bèn hôn lên môi anh: "Liên Thành, dù con chúng ta khờ khạo cũng không sao. Không phải ba của nó rất thông minh sao, chỉ cần có ba thông minh làm đủ mọi việc để con không bị bắt nạt là được mà. Em chỉ cần con chúng ta thân thể kiện khang..."

Mộ Mai chưa kịp nói hết thì anh đã vùi mặt vào ngực cô như đứa bé cần nơi nương tựa, lẩm bầm: "Mộ Mai, anh thề sẽ không để bất cứ ai bắt nạt con chúng ta, anh thề đấy!"

Ngày thứ mười chín, Mộ Mai và Vụ Liên Thành rời khỏi Rio đến London đón Giáng sinh. Lần này Vụ Liên Thành được chính phủ Anh mời đến phố Downing dự tiệc đêm Bình an và đi sân với thành viên hoàng thất. Tin tức kia vừa ban ra ở London, thoáng chốc đã gây chú ý với hàng loạt nhà truyền thông, đây chính là hành động đại biểu cho Vụ tước gia bắt đầu để người thừa kế nhà họ Vụ chính thức ra mặt xã giao.

Đáp xuống sân bay London là đã hoàng hôn địa phương, dù rằng Mộ Mai đã đoán được tình huống sẽ nghiêng đón ở sân bay ra sao, nhưng khi chân chính đối mặt với nhóm phóng viên cô vẫn sững sốt. Ở cửa ra lối đi VIP đèn flash nhá sáng liên tục, Mộ Mai đưa tay che bụng theo bản năng. Chủ đề Vụ thiếu gia dẫn theo bạn gái mình xuất hiện tại trường hợp công cộng này khiến cánh nhà báo hừng hực, một phóng viên đột phá vòng vây của vệ sĩ đưa máy ghi âm đến trước mặt Mộ Mai: "Lâm tiểu thư, cô có cảm tưởng thế nào với việc từ thân phận cô hầu học trở thành bạn gái của Vụ thiếu gia?" Vừa dứt lời, máy ghi âm và máy ảnh của phóng viên kia lập tức gặp phải tai ương. Lúc này tất cả phóng viên tại sân bay đều được chứng kiến một bộ mặt khác với Vụ thiếu gia luôn ôn hòa ngày thường.

Cảnh tượng cùng nhau đi ra khỏi sân bay, Mộ Mai mạng giầy bệt, tay che bụng theo bản năng và thái độ phẫn nộ mất khống chế của Vụ Liên Thành khiến nhóm truyền thông nhay bén đánh hơi được tin sốt dẻo. Năm phút sau, hình ảnh Lâm Mộ Mai giờ tay bảo vệ bụng và dự đoán cô đang có thai đã nhanh chóng được đăng tải trên mạng. Trong một giờ lái xe từ sân bay về đến dinh thự, tin này đã truyền khắp ngõ ngách của London.

Dinh thự nhà họ Vụ vẫn leo đầy dây thường xuân xanh biếc, vẫn có những khung cửa sổ vuông vức màu nâu đỏ, vẫn nhìn từ xa giống hệt lâu đài trong cổ tích, vẫn mang theo khí thế khiến người ta chùn bước.

Đứng trước cổng dinh thự, Mộ Mai ngẩng đầu nhìn về phía căn phòng trước kia của mình nằm sát với phòng Vụ Liên Thành, hai ban công chỉ cách nhau vài bước, loáng thoáng cô như thấy được dáng vẻ mình và Vụ Liên Thành thời còn niên thiếu ngây ngô. Sau vài năm, rốt cuộc hai người ấy đã yêu nhau và ở bên nhau rồi.

Anh nắm tay cô đi vào cánh cửa đã khiến cô nhiều lần chùn bước. Quán gia Nguyệt đứng trên bậc thềm trắng, bước đến ôm cô, ôn hòa trước sau như một: "Mộ Mai, chào mừng trở về."

Đêm Bình an, Vụ Liên Thành dẫn theo Mộ Mai xuất hiện tại số 10 phố Downing, khi tiếng chuông mười hai giờ vang lên, hình ảnh mười ngón tay họ đan xen với nhau được dân cư mạng nước Anh bình chọn là một trong mười hình ảnh đẹp nhất đêm Giáng sinh.

Nhiếp ảnh gia đã xóa mờ quần áo sang trọng lộng lẫy, chỉ lấy tiêu điểm vào hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, tấm ảnh này như nhấn nhủ với tất cả người xem rằng: Nếu yêu đối phương thì hãy nắm tay người ấy thật chặt.

Lễ giáng sinh, Mộ Mai và Vụ Liên Thành đến nhà thờ đi lễ, lúc đi bộ về nhà, cô được một cô bé tặng cho quả bóng bay, bảo rằng đây là tặng cho em bé trong bụng cô. Mẹ cô bé thân thiện cười với cô, hơn nữa chân thành chúc phúc cô.

Xế chiều, Mộ Mai ngồi trong vườn hoa, sau lưng cô là hàng rào mọc đầy dây thường xuân, giáng sinh năm nay ánh nắng chan hòa, bầu trời trong ngần, đầu tựa vào lưng ghế cao cao, cô mơ màng buồn ngủ. Trước khi giấc ngủ bủa vây, Mộ Mai nhìn sang đình bát giác cách đó không xa, thông qua tấm kính trong suốt, thấy được nhiếp ảnh gia của tờ báo Time Magazine đang chụp ảnh bìa cho Vụ Liên Thành.

Thấy bóng dáng anh đưa tay lên xoa trán, Mộ Mai mỉm cười vuốt ve bụng mình, thầm nhủ: "Bảo bối, ba con đang khó chịu rồi."

Thấy anh nghịch tay áo, Mộ Mai lại mỉm môi thâm nói với đứa con chưa thành hình trong bụng: "Bảo bối, ba con đang động não đấy." Động não xem làm sao đuổi mấy người khiến anh nhảm chán này. Anh luôn có cách đối phó với họ.

Thoáng thiệp đi chốc lát, khi mở mắt ra lại, quả nhiên nhân viên ở đình bát giác đã thu dọn đồ đạc, Vụ Liên Thành bắt tay với từng người, cảnh tượng vô cùng hòa nhã.

Mộ Mai cong môi, lần nữa nhắm mắt lại, ánh nắng mùa đông soi lên mi mắt cô ấm áp.

Có tiếng bước chân đi đến từ xa, Mộ Mai động tai lên lắng nghe. Anh đang băng qua vườn hoa, nhẹ nhàng đến bên cạnh cô, mang theo hương thơm của hoa hồng.

Đến đây đã hoàn chính văn, và Tết cũng đã đến thềm nhà. Còn hai chương ngoại truyện nữa ra Tết mình sẽ dịch và đăng lên wattpad sau.

Chúc các bạn một năm mới an khang và thịnh vượng. Happy Lunar Year!

Bạn đang đọc truyện *Yêu - Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.